

SFATURI PENTRU SĂNĂTATE

Ellen G. White

Prefață

***

În foaierea spitalului White Memorial, care a fost amenajat în memoria scriitoarei „sfaturilor” care alcătuiesc această carte, se află o placă de bronz ce poartă inscripția:

„Acest spital este dedicat memoriei lui Ellen White, a cărei viață lungă a fost consacrată în mod dezinteresat alinării durerilor și necazurilor celor bolnavi, celor în suferință și celor în nevoie; și pentru a inspira pe tineri și tinere să-și consacre viețile în lucrarea Celui care a spus: «Vindecăți pe bolnavi».”

Pentru cei care au cunoscut-o pe Ellen White aceste cuvinte sunt încărcate de amintiri plăcute a nenumărate întâmplări din viața acestui suflet prea iubit. Dintre toate femeile care au trăit în timpurile moderne, nici una, după toate probabilitățile, nu a exercitat o influență atât de profundă și de durată asupra vieții semenilor ei, ca Ellen White. Și în nici un alt domeniu nu au fost învățăturile ei mai importante și mai meticuloase ca cele despre îngrijirea corpului omenesc -- templul Duhului Sfânt.

În ultima jumătate de secol, s-a revărsat, din multe și diferite surse, un adevărat potop de lumină în legătură cu acest subiect important. Din mintea renumitului Pasteur au venit săgeți de lumină de o putere strălucitoare și pătrunzătoare în privința unor probleme legate de sănătate și de boală. De la el a primit lumea cunoștințe legate de bacterii, factorii care produc atât de multe boli. De la Louis Pasteur a venit tratamentul care a biruit antraxul, această boală devastatoare care a chinat atât pe om, cât și pe animale. Truda lui perseverentă a culminat cu descoperirea tratamentului turbării, una din cele mai înfricoșătoare boli a tuturor timpurilor.

Lordul Lister, aplicând principiile lui Pasteur în sala de operație, a făcut ca chirurgia să devină o certitudine pentru omenire. Geniul său a transformat spitalele din abatoare ale terorii și cangrenei în locuri de alinare și tratament. El a demonstrat că puroiul nu are ce căuta în rănilor chirurgicale și a redus mortalitatea chirurgicală la niveluri relativ ne semnificative.

Apoi a fost Semmelweiss, obstetricianul, căruia Kugelman i-a scris: „Cu puține excepții, lumea a crucificat și ars pe rug pe binefăcătorii ei. Sper că nu vei obosi în lupta

onorabilă pe care o ai încă în față.” Acest Smmelweiss a fost cel care s-a luptat cu febra puerperală și a cărui minte a vibrat de întrebările: „De ce mor aceste mame? Ce este cu febra de la nașterea copilului?” Eforturile depuse l-au costat viața, însă el a învins maladia înfricoșătoare.

Și așa putea continua prin a vorbi despre binecuvântările pe care lumea le-a primit din mâinile multor alora, de la Koch, Ehrlich, Nicolaier, Kitansato, Behring, Flexner, Ronald Ross și mulți alții. Însă lui Ellen White i-a fost dat un alt rol. În timp ce activitatea și învățăturile ei au fost în armonie cu medicina cu adevărat științifică, ea a strălucit cu o splendoare sfântă în domeniul laturii spirituale a artei vindecării. Ea este fără egal în felul cum a făcut apel la oameni în privința corpurilor pe care le-au primit ca pe o îndatorire sfântă din partea Celui Prea înalt și de a asculta de legile naturii și de Dumnezeu naturii. Ea a fost cea care a înălțat sfințenia corpului omenesc și necesitatea supunerii tuturor poftelor și pasiunilor controlului unei conștiințe luminate. Alții au pus accent pe știință în privința sănătății; ei i-a rămas latura spirituală în tratarea templului corpului omenesc.

Nimeni din perioada modernă nu a pătruns în acest câmp spiritual în măsura în care a făcut-o ea. Eforturile sale au fost neobosite din tinerețe până în ceasul morții la o vârstă foarte înaintată.

Prin cărți, articole în reviste, ziare, și borșuri, ea a făcut apel, la bărbați și femei, tineri și bătrâni în mod constant și; neabătut, cu claritate, pentru un stil de viață spiritual mai rațional, mai nobil, mai curat. De la amvonul bisericilor, din săli de cursuri, consilii și conferințe, vocea ei a fost continuu auzită, susținând necesitatea unei viețuiri consacrate, creștine în privința lucrurilor legate de corpul omenesc și îngrijirea lui; Ellen G., White a imprimat aceste lucruri în latura spirituală a cetății lăuntrice a sufletelor oamenilor.

De aceea, este potrivit a spune că, deși ea doarme în mormântul tăcut, cu mâinile ei obosite încrucișate pe pieptul ei sfânt, faptele ei o urmează. Se cuvine ca „Sfaturile” ei din acest volum să dăinuiască pentru a binecuvânta; fortifica și călăuzi viețile acelor care caută să-și îndrepte semenii spre Cei binecuvântați, singurul care are vindecarea sub aripile Sale.

Apostolul Pavel este cel care a scris în cea de-a doua sa epistolă către tânărul

Timotei.

„Într-o casă mare nu sunt numai vase de aur și de argint, ci și de lemn și de pământ. Unele sunt pentru o întrebuințare de cinste, iar altele pentru o întrebuințare de ocară. Deci dacă cineva se curățește de acestea, va fi un vas de cinste, sfințit, folositor stăpânului său, destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 2, 20-21).

Pavel a scris în special în privința membrilor bisericii Domnului, însă cât de minunat pot fi aplicate aceste cuvinte pietrelor omenești care alcătuiesc clădirea casei celei mari a meșteșugului vindecării de pe pământ astăzi! În acesta se găsesc medici și surori medicale de aur și medici și surori medicale de argint, medici și surori medicale de lemn și de lut, unele pentru cinste iar altele pentru ocară. Ținta acestor „Sfaturi” este tocmai de a curăți marea casă de vindecare, a contribui la modelarea ei după asemănarea Vindecătorului, Cel Atotputernic. În vremuri jalnice, când tot ce a fost cândva sacru se comercializează, când oamenii se închină la orice pas vițelului de aur, există și vor exista întotdeauna bărbați și femei care tânjesc în tăcere după cele mai înalte idealuri care sunt întrecute în sfințenie doar de lucrarea de propovăduire a Cuvântului lui Dumnezeu, Cu speranța și rugăciunea simplă ca acest volum să-și poată aduce contribuția cu tot ce poate fi mai curat și mai lipsit de egoism pentru profesia medicinei, se pune acum în circulație, pentru a-și îndeplini misiunea. Percy T. Magan.

Prefață la ediția a doua

***

Comitetul Administrativ are plăcerea de a vă pune la dispoziție cea de-a doua ediție a Sfatului pentru sănătate. Apărută pentru prima dată în 1923, această compilație a scrierilor lui Ellen White cu subiectul sănătate s-a dovedit a fi o lucrare de referință indispensabilă iar prima ediție cu numeroasele tipărituri a depășit cu mult așteptările cărții în privința distribuirii ei. Textul cărții a rămas neschimbat iar paginația originală a fost menținută. Ceea ce apare nou și va fi mult apreciat de cercetătorul atent este includerea datei scrierii sau primei publicații care apare alături de sursa de referință a fiecărui articol. Dorința sinceră a editorilor este ca această carte, în această nouă apariție, să poată continua să ocupe un loc important în a menține în cadrul bisericii și pentru slujitorii ei pastorali și medicali locul semnificativ al soliei noastre de sănătate. Comitetul însărcinat cu administrarea publicațiilor lui Ellen White, Washington D.C., 29 ianuarie 1957.

Capitolul 1

Mulțimi necăjite

Când Domnul Hristos a văzut mulțimile care se adunau în jurul Lui, „I S-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite ca niște oi care nu au păstor” (Matei 9, 36). Domnul Hristos a văzut boala, necazul, nevoia și starea decăzută a mulțimilor care se îmbulzeau pe urmele Lui. Lui I-au fost prezentate nevoile și suferințele omenirii de pretutindeni. Printre cei de sus și cei de jos, printre cei mai onorați și cei mai decăzuți, El a întrezărit suflete care tânjeau tocmai după binecuvântarea pe care El venise să o aducă; suflete care aveau nevoie doar de cunoașterea harului Său pentru a deveni supuși ai împărăției Sale. „Atunci a zis ucenicilor Săi: «Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii. Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui»” (Matei 9, 37.38).

Și astăzi există aceleași nevoi. Lumea are nevoie de lucrători care să trudească așa cum a făcut-o Hristos pentru cei în suferință și cei păcătoși. Există într-adevăr o mulțime de oameni la care trebuie să se ajungă. Lumea este plină de boală, suferință, necaz și păcat. Este plină de cei care au nevoie să li se slujească, -- cei slabi, neajutorați, ignorați, decăzuți.

Pe calea pieirii

Mulți dintre tinerii acestei generații, din biserici, instituții religioase și așa-zise cămine creștine, aleg calea spre pieire. Prin obiceiuri necumpătate ei atrag asupra lor boala, iar prin lăcomia de a obține bani pentru îngăduințe păcătoase, ei ajung să practice lucruri necinstite. Ei își distrug sănătatea și caracterul, înstrăinate de Dumnezeu și evitate de societate, aceste biete suflete simt că sunt fără nădejde, atât pentru această viață, cât și pentru viața viitoare. Inimile părinților sunt zdrobite. Oamenii vorbesc despre acești rătăcitori ca fiind fără nădejde; însă Dumnezeu îi privește cu milă și îndurare. El înțelege toate împrejurările care i-au făcut să cadă în ispită. Aceasta este o categorie care necesită atenție.

Sărăcia și păcatul abundă

Pretutindeni, atât aproape, cât și departe, sunt suflete, nu doar dintre tineri, ci de toate vârstele, care sunt în sărăcie și necaz, cufundați în păcat și doborâți de simțământul vinovăției. Lucrarea slujitorilor lui Dumnezeu este de a căuta aceste suflete, de a se ruga împreună cu ele și pentru ele și de a le conduce pas cu pas la Mântuitorul.

Însă nu doar aceia care nu recunosc cerințele lui Dumnezeu sunt în necaz și au nevoie de ajutor. În lumea de azi, în care domnește egoismul, lăcomia și opresiunea, mulți dintre adevărații copii ai lui Dumnezeu sunt în nevoie și în necazuri. În locuri umile, pline de mizerie, înconjurați de sărăcie, boală și vinovăție, mulți își poartă cu răbdare povara de suferință și încearcă să mângâie pe cei fără nădejde și loviți de păcat din jurul lor. Mulți dintre ei sunt aproape necunoscuți bisericilor sau pastorilor; însă ei sunt luminile Domnului care strălucesc în mijlocul întunericului. Acestora Domnul le poartă în mod deosebit de grijă și El face apel la poporul Său să fie brațul Său de ajutor în a le ușura nevoile. În orice biserică ar trebui să existe o preocupare specială pentru ca această clasă de oameni să fie descoperită și păstorită.

Nevoile celor bogați

Și, în timp ce lucrăm pentru cei săraci, ar trebui să acordăm atenție și celor bogați, ale căror suflete sunt la fel de prețioase în ochii lui Dumnezeu. Domnul Hristos a lucrat pentru toți cei care voiau să audă Cuvântul Său. El nu i-a căutat numai pe vameși și pe păcătoși, ci și pe fariseii cei bogați și culți, pe nobilii iudei și pe dregătorii romani. Și pentru cei bogați este nevoie să se lucreze în dragoste și temere de Dumnezeu. Prea adesea, aceștia se încred în bogățiile lor și nu simt primejdia în care se află. Avuțiile lumești pe care Domnul le-a încredințat oamenilor sunt adesea o mare ispită. Mii de oameni sunt astfel conduși spre îngăduințe păcătoase care împietresc în ei obiceiuri de necumpătate și viciu.

Printre victimele nenorocite ale lipsurilor și păcatului sunt mulți care au avut cândva bogății. Oameni cu diferite vocații și diferite funcții în viață au fost biruiți de necurățiile și stricăciunile lumii prin folosirea de băuturi tari, prin îngăduirea poftelor firii pământești și au fost doborâți de ispită. În timp ce acești decăzuți strigă după mila noastră și ne cer ajutorul, nu ar trebui oare să se acorde ceva atenție celor care nu au coborât încă în aceste adâncimi, dar care și-au așezat picioarele pe aceeași cărare? Sunt

mii de oameni care ocupă poziții de onoare, dar și folositoare, care își îngăduie obiceiuri care înseamnă ruină pentru suflet și trup. Oare nu ar trebui făcute cele mai serioase eforturi pentru a-i lumina?

Pastori ai Evangheliei, oameni de stat, scriitori, oameni bogați și talentați, oameni de afaceri, puternici, care pot fi de folos, se află în pericol de moarte pentru că nu văd nevoia unei stricte cumpătări în toate lucrurile. Ei au nevoie să îi se îndrepte atenția spre principiile cumpătării, nu într-un mod îngust și arbitrar, ci în lumina marelui scop al lui Dumnezeu pentru omenire. Dacă principiile adevăratei cumpătări ar fi astfel aduse înaintea lor, ar fi foarte mulți din clasele înalte care le-ar recunoaște valoarea și le-ar accepta cu toată inima.

Bogații de durată pentru o comoară pământească

Mai există un pericol la care sunt expuse clasele cele bogate în special și aici se găsește de asemenea un câmp de lucru pentru misionarul medical. Mulți oameni care sunt prosperi în lume, și care niciodată nu s-ar înjosi cu formele obișnuite ale viciului, sunt totuși ruinați pentru că iubesc bogăția. Absorbiți de comorile lor pământești, ei sunt insensibili față de cerințele lui Dumnezeu și față de nevoile semenilor lor. În loc de a socoti bogăția ca pe un talant care trebuie pus la schimbător, spre slava lui Dumnezeu și înălțarea omenirii, ei o consideră un mijloc de a fi îngăduitori față de ei înșiși și de a se proslăvi pe ei înșiși. Ei adaugă casă lângă casă, pământ după pământ, își umplu casele cu obiecte luxoase, în timp ce nevoile abundă pe străzi și pretutindeni în jurul lor sunt ființe omenești care trăiesc în mizerie și nelegiuire, în boală și moarte. Cei care își dedică astfel viața slujirii eului nu dezvoltă în ei atributele lui Dumnezeu, ci ale lui Satana.

Acești oameni au nevoie de Evanghelie. Ei au nevoie să li se întoarcă ochii de la deșertăciunea lucrurilor materiale și să li se descopere bogățiile cele prețioase, care sunt de durată. Ei trebuie să învețe bucuria de a da, binecuvântarea de a fi împreună lucrători cu Dumnezeu.

La persoanele din această clasă este adesea cel mai dificil să avem acces, însă Domnul Hristos va deschide căi prin care putem ajunge la ele. Fie ca cei mai înțelepți, cei mai vrednici de încredere și cei mai de nădejde lucrători să caute aceste suflete. Cu înțelepciunea și tactul izvorâte din dragostea divină, cu rafinementul și curtoazia care

rezultă doar din prezența Domnului Hristos în suflet, ei să lucreze pentru aceia care, orbiți de strălucirea bogățiilor pământești, nu văd slava comorii cerești. Fie ca lucrătorii să studieze Biblia împreună cu ei, întipărend adevărurile sacre în inima lor. Citiți-le cuvintele lui Dumnezeu: „Și voi, prin El, sunteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare” (1 Corinteni 1, 30). „Așa vorbește Domnul: «Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui, ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în aceasta găsesc plăcere Eu», zice Domnul” (Ieremia 9, 23.24). „În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său” (Efeseni 1, 7). „Și Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Isus Hristos” (Filipeni 4, 19).

Un asemenea apel, făcut în spiritul lui Hristos, nu va fi socotit nepotrivit, ci va impresiona mintea multora din clasele înalte.

Prin eforturi depuse cu înțelepciune și cu dragoste, mulți oameni bogați pot fi treziți la simțul răspunderii și datoriei față de Dumnezeu. Dacă li se va arăta clar că Dumnezeu așteaptă de la ei, ca reprezentanți ai Săi, să aline suferințele omenirii, mulți vor răspunde și vor da din mijloacele și simpatia lor în folosul celor săraci. Când mintea lor va fi astfel abătută de la propriile lor interese egoiste, mulți vor fi călăuziți să se predea lui Hristos. Ei se vor atașa cu bucurie în lucrarea de binefacere a misionarului umil, care a fost unealta lui Dumnezeu pentru convertirea lor, punând la lucru talanții influenței și ai mijloacelor de care dispun. Prin folosirea corespunzătoare a comorii lor pământești, ei își vor strânge „comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură” (Matei 6, 2). Ei își vor asigura comoara pe care o oferă înțelepciunea, chiar „bogățiile veșnice și neprihănirea”. (Testimonies for the Church 6:254-258 (1900).)

Capitolul 2

Un neam decăzut

Mi-a fost prezentată starea actuală slăbită a familiei omenești. Fiecare generație a devenit tot mai slabă și boli de tot felul afectează neamul omenesc. Mii de bieți muritori, cu trupuri deformat, bolnăvicioase, cu nervii zdruncinați și mintea întunecată, își târăsc o existență mizerabilă. Puterea lui Satana asupra familiei omenești crește. Dacă Domnul nu vine curând ca să-i distrugă puterea, nu va mai fi mult până când pământul va ajunge depopulat.

Mi-a fost arătat că puterea lui Satana este exercitată în mod special asupra poporului lui Dumnezeu. Mi-au fost prezentați mulți care sunt într-o stare jalnică, deznădăjduită. Neputințele trupului afectează mintea. Un vrăjmaș viclean și puternic este pe urmele noastre și își folosește puterea și dibăcia pentru a ne abate de pe calea cea dreaptă. Și prea adesea se întâmplă că poporul lui Dumnezeu nu veghează și nu-i cunoaște uneltirile. Mijloacele prin care lucrează el nu sunt vizibile, ci tănuite, și adesea își atinge obiectivul. (Testimonies for the Church 1:304 (1862))

Capitolul 3

Călcarea legilor fizice

Omul a ieșit din mâna Creatorului său desăvârșit și frumos la chip. Faptul că el a rezistat timp de șase mii de ani sub greutatea tot mereu crescândă a bolilor și nelegiuirilor este o dovadă convingătoare a puterii de rezistență cu care a fost înzestrat la început. Și deși antediluvienii, în general, s-au dedat la păcat iară reținere, au trecut mai mult de două mii de ani până când a fost resimțită în mod sensibil călcarea legilor naturale. Dacă Adam nu ar fi avut la început o putere fizică mai mare decât cea pe care o au oamenii de acum, neamul omenesc ar fi dispărut de mult.

De-a lungul generațiilor ce au urmat după cădere, tendința a fost de a cădea mereu mai jos. Boala s-a transmis de la părinți la copii, generație după generație. Chiar copiii de leagăn suferă de boli datorită păcatelor părinților lor...

Patriarhii de la Adam până la Noe au trăit, cu doar câteva excepții, aproape o mie de ani. De atunci, media de viață a omului a scăzut continuu.

La data primei veniri a Domnului Hristos, neamul omenesc era atât de degenerat, încât nu doar cei bătrâni, ci și cei de vârstă medie și cei tineri erau aduși din fiecare cetate la Mântuitorul pentru a fi vindecați de bolile lor. Mulți se chinuiau într-o mizerie de nedescris.

Călcarea legilor fizice, având drept consecințe suferința și moartea prematură, a fost atât de răspândită, încât urmările ei erau socotite a fi soarta rânduită pentru omenire; însă Dumnezeu nu a creat neamul omenesc în această stare atât de slăbită. Această stare de lucruri nu este lucrarea Providenței, ci a omului. Ea a apărut datorită obiceiurilor greșite, datorită călcării legilor întocmite de Dumnezeu pentru a stăpâni viața omului. Călcarea continuă a legilor naturale înseamnă călcarea continuă a Legii lui Dumnezeu. Dacă oamenii ar fi ascultat totdeauna de Legea Celor Zece Porunci, punând în practică în viețile lor principiile ei, torentul de boli care inundă acum lumea nu ar exista...

Când își permit să trăiască oricum, irosindu-și în mod inutil vitalitatea sau

întunecându-și mintea, oamenii păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu; ei nu Îl proslăvesc pe El în trupul și spiritul lor, care sunt ale Lui. Cu toate acestea, în ciuda ofensei omului împotriva Lui, dragostea lui Dumnezeu față de neamul omenesc continuă încă și El îngăduie ca lumina să strălucească pentru ca omul să poată vedea că, spre a trăi o viață desăvârșită, el trebuie să asculte de legile naturale care îi stăpânesc ființa. Cât de important este atunci ca omul să umble în această lumină, punându-și la lucru toate puterile, atât ale trupului, cât și ale minții, spre slava lui Dumnezeu!

Poporul lui Dumnezeu să trăiască în curăție

Trăim într-o lume care se împotrivește neprihănirii, curăției de caracter și în special creșterii în har. Oriunde privim, vedem întinare și stricăciune, josnicie și păcat. Cât de opuse sunt toate acestea în comparație cu lucrarea care trebuie împlinită în noi înainte de a primi darul nemuririi! Aleșii lui Dumnezeu trebuie să rămână neîntinați în mijlocul stricăciunilor care îi înconjoară în aceste timpuri din urmă. Trupurile lor trebuie sfințite, spiritul lor trebuie să fie curat. Dacă această lucrare trebuie adusă la îndeplinire, ea trebuie întreprinsă de îndată, cu seriozitate și înțelepciune. Duhul lui Dumnezeu trebuie să stăpânească în mod desăvârșit, influențând fiecare faptă.

Reforma sănătății este o ramură a mării lucrări care trebuie să pregătească un popor pentru venirea Domnului. Este atât de strâns legată de a treia solie îngerească cum este brațul de trup. Legea Celor Zece Porunci a fost privită cu ușurință de mulți; cu toate acestea, Dumnezeu nu va veni pentru a-i pedepsi pe călcătorii acestei legi tară a le trimite mai întâi o solie de avertizare. Bărbații și femeile nu pot să calce legea naturală prin îngăduirea apetitului stricat și a pasiunilor josnice fără a călca Legea lui Dumnezeu. Tocmai de aceea El a îngăduit ca lumina reformei sănătății să strălucească asupra noastră, ca să ne dăm seama de păcătoșenia călcării legilor pe care El le-a întocmit în ființa noastră.

Tatăl nostru ceresc vede starea deplorabilă a oamenilor care desconsideră principiile viețuirii sănătoase, mulți dintre ei din neștiință. Și datorită iubirii și milei Sale față de neamul omenesc, El îngăduie ca lumina să strălucească asupra lor prin reforma sănătății. El arată oamenilor Legea Sa și care sunt pedepsele pentru călcarea ei, pentru ca toți să poată cunoaște ceea ce este spre cel mai mare bine al lor. El își face cunoscută Legea Sa atât de clar și pronunțat, încât aceasta este ca o cetate așezată pe un munte. Toate ființele inteligente o pot înțelege, dacă doresc acest lucru. Nimeni

altcineva nu este responsabil pentru aceasta.

Nesăbuița ignoranței

A face cunoscute legile naturale și a îndemna la ascultare față de acestea constituie o lucrare care însoțește a treia solie îngerească. Ignoranța nu mai este acum o scuză pentru călcarea legii. Lumina strălucește cu claritate, nimeni nu ar trebui să fie ignorant; căci marele Dumnezeu, El însuși este învățătorul omului. Toți au cele mai sacre îndatoriri pentru a da atenție filozofiei sănatoase și experienței autentice pe care le-o dă Dumnezeu acum în privința reformei sănătății. El dorește ca subiectul să fie făcut cunoscut, iar mintea oamenilor să fie stimulată pentru a-l cerceta; căci este imposibil ca bărbații și femeile să prețuiască adevărul cel sacru atâta timp cât sunt încă sub puterea obiceiurilor păcătoase, care le distrug sănătatea și le tulbură mintea.

Cei care doresc să se informeze cu privire la efectul pe care îngăduința păcătoasă îl are asupra sănătății și care încep lucrarea de reformă, chiar din motive egoiste, se așază într-o poziție în care Dumnezeu poate atinge inima lor. Și, pe de altă parte, cei la care s-a ajuns prin prezentarea adevărului Scripturii se află într-o situație în care conștiința poate fi trezită asupra subiectului sănătate. Ei văd și simt nevoia de a îndepărta obiceiurile și poftele tiranice care i-au stăpânit atât de mult timp. Sunt mulți care ar primi adevărurile din Cuvântul lui Dumnezeu, mintea lor fiind lămurită prin cele mai clare dovezi; însă dorințele firii pământești se manifestă gălăgios, cerând satisfacerea lor, pun stăpânire pe minte și resping adevărul, pentru că acesta intră în conflict cu ele. Mintea multora s-a degradat atât de mult, încât Dumnezeu nu poate lucra nici pentru ei, nici cu ei. Cursul gândurilor lor trebuie schimbat, simțurile lor morale trebuie trezite astfel ca ei să poată simți cerințele lui Dumnezeu.

Apostolul Pavel sfătuiește biserica: „Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească” (Romani 12, 1). Îngăduința păcătoasă întinează trupul și-l face pe om să nu corespundă pentru închinarea spirituală. Cel care pune în practică lumina pe care i-a dat-o Dumnezeu prin reforma sănătății are un ajutor important în lucrarea de sfințire prin adevăr și va putea primi nemurirea. Inșă, dacă nesocotește această lumină și calcă legile naturale, el trebuie să suporte consecințele; puterile spirituale sunt amorțite și cum își poate el desăvârși sfințirea în temere de Domnul?

Oamenii și-au întinat templul sufletului și Dumnezeu îi cheamă să se trezească și să lupte cu toată ființa lor pentru a-și recăpăta puterea data de Dumnezeu. Nimic în afară de harul lui Dumnezeu nu poate convinge și converti inima; numai de la El pot sclavii obiceiului să dobândească puterea de a sfărâma lanțurile care îi leagă. Este imposibil pentru un om să-și aducă trupul ca o jertfa vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu în timp ce își îngăduie obiceiuri care îl lipsesc de puterea fizică, mintală și morală. Apostolul spune în continuare: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită” (Romani 12, 2).

Ca în zilele lui Noe

De pe Muntele Măslinilor, Domnul Isus a dat sfaturi ucenicilor Săi cu privire la semnele care aveau să precedă venirea Sa: „Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului. În adevăr, cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie și n-au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului omului” (Matei 24, 37-39). Aceleași păcate care au adus judecățile asupra lumii în zilele lui Noe există și în zilele noastre. Bărbații și femeile merg atât de departe astăzi cu mâncarea și băutura, încât sfârșesc în lăcomie și beție. Păcatul care domnește, îngăduirea poftei pervertite, a aprins patimile oamenilor în zilele lui Noe, conducând la stricăciune, care s-a răspândit pretutindeni. Violența și păcatul au ajuns până la ceruri. Această întinare morală a fost în cele din urmă măturată de pe pământ prin intermediul potopului.

Aceleași păcate ale lăcomiei și beției au amorțit simțurile morale ale locuitorilor Sodomei, astfel încât crima a ajuns să fie plăcerea bărbaților și femeilor din acea cetate nelegiuită. De aceea Domnul Hristos a avertizat lumea: „Ce s-a întâmplat în zilele lui Lot, se va întâmpla aidoma: oamenii mâncau, beau, cumpărau, vindeau, sădeau, zideau; dar în ziua când a ieșit Lot din Sodoma, a plouat foc și pucioasă din cer și i-a pierdut pe toți. Tot așa va fi și în ziua când Se va arăta Fiul omului” (Luca 17, 28-30).

Domnul Hristos ne-a lăsat aici una dintre cele mai importante lecții. El vrea să ne pună înaintea pericolului de a face din mâncare și băutură preocuparea supremă. El ne prezintă urmările neținerii în frâu a poftelor. Puterile morale sunt slăbite, astfel încât

păcatul nu apare ca fiind păcătos. Nelegiuirea este privită cu ușurință, iar patima pune stăpânire pe minte, până ce principiile și impulsurile cele bune sunt deznădăcinate, iar Dumnezeu este hulit. Toate acestea constituie rezultatul mâncării și băuturii în exces. Aceasta este întocmai starea de lucruri despre care Domnul Hristos spune că va exista la cea de-a doua venire a Sa.

Mântuitorul ne prezintă ceva mai nobil pentru care să trudem decât grija pentru ce să mâncăm și să bem și cu ce să ne îmbrăcăm. Mâncarea și băutura sunt duse la un asemenea exces, încât ajung nelegiuiri. Ele se numără printre semnele marcante ale zilelor din urmă și constituie un semn al venirii în curând a Domnului Hristos. Timpul, banii și puterea, care aparțin lui Dumnezeu, dar pe care El ni le-a încredințat nouă, sunt irosite în excese în îmbrăcăminte și lux pentru apetitul pervertit, care scade vitalitatea și aduce suferință și decădere. Este imposibil să ne prezentăm trupurile ca o jertfa vie lui Dumnezeu atâta timp cât le umplem mereu de stricăciuni și boală prin îngăduințele noastre păcătoase. Trebuie dobândită cunoștință cu privire la cum să mâncăm, să bem și să ne îmbrăcăm pentru a ne păstra sănătatea. Boala este urmarea încălcării legii naturii. Cea dintâi datorie a noastră, față de Dumnezeu, față de noi înșine și față de semenii noștri, este să ascultăm de legile lui Dumnezeu. În acestea sunt cuprinse și legile sănătății. (Christian Temperance and Bible Hygiene, 7-12, (1890)).

Capitolul 4

Este nevoie de o lucrare de reformă

Noi trăim în mijlocul unei „epidemii de nelegiuire” de care oamenii conștienți, temători de Dumnezeu, sunt uluiți. Stricăciunea care domnește este departe de a putea fi descrisă de pana omenească. Fiecare zi aduce descoperiri proaspete legate de lupte politice, mită și escrocherii. Fiecare aduce un raport amar de violență și nelegiuire, de indiferență față de suferința omenească, de distrugere brutală, diabolică a vieții omenești. Fiecare zi dă mărturie despre creșterea demenței, a crimei, a sinuciderilor. Cine oare ar putea să pună la îndoială faptul că agenții satanici sunt la lucru în mijlocul oamenilor cu o activitate tot mai mare, pentru a distrage și întina mintea, a mânji și nimici trupul?

Și, în timp ce lumea este plină de aceste rele, Evanghelia este prea des prezentată cu atâta indiferență, încât ea face doar o impresie slabă asupra conștiinței și vieților oamenilor. Pretutindeni există inimi care strigă după ceva ce nu au. Ele tânjesc după puterea care să le aducă stăpânire asupra păcatului, o putere care să-i elibereze de sclavia răului, o putere care să le dea sănătate, viață și pace. Mulți dintre cei ce au cunoscut odată puterea Cuvântului lui Dumnezeu au zăbovit acolo unde Dumnezeu nu este recunoscut și ei tânjesc după prezența divină.

Lumea are nevoie astăzi de ceea ce avea nevoie acum o mie nouă sute de ani -- o descoperire a lui Isus Hristos. Se cere o mare lucrare de reformă, și această lucrare de restaurare fizică, mintală și spirituală poate fi adusă la îndeplinire numai prin harul lui Hristos. (The Ministry of Healing, 142-143, (1905)).

Capitolul 5

Priveliștea ce ne înconjoară

Lumea a ieșit din făgașul său. Când privim la ceea ce este în jur, priveliștea este descurajatoare. Însă Domnul Isus întâmpină cu asigurare plină de speranță tocmai pe bărbații și femeile care ne produc descurajare. El vede în ei calități care îi învrednicesc să aibă un loc în viața Sa. Dacă ei vor dori să învețe continuu, prin providența Sa, El va face din ei bărbați și femei ași pentru o lucrare care nu va fi mai presus de puterile lor; prin Duhul Sfânt, El le va da putere să se manifeste.

Va trebui ca începătorii să pătrundă în câmpuri aride, nelucrate. Strălucirea viziunii Mântuitorului asupra lumii va inspira încredere multor lucrători care, dacă vor începe cu umilință și își vor pune inima la lucru, vor fi socotiți potriviți pentru locul și timpul respectiv. Domnul Hristos vede toată nenorocirea și disperarea lumii, priveliște care i-ar doborî pe unii dintre lucrătorii noștri cei mai capabili, descurajându-i atât de mult, încât nu ar ști nici măcar cum să înceapă să-i conducă pe oameni la prima treaptă a scării. Metodele lor riguroase sunt de mică valoare. Ei stau pe treptele de jos ale scării și spun: „Veniți aici unde suntem noi”. Însă bietele suflete nu știu unde să-și pună picioarele.

Inima lui Hristos este înduioșată de vederea aceluia care sunt săraci în adevăratul sens al cuvântului, este înduioșată de vederea celor blânzi care sunt maltratați; este înduioșată de cei care par nemulțumiți pentru că flămânzesc după neprihănire, de incapacitatea multora de a începe. El poate face față oricărei stări de lucruri care ar descuraja pe mulți pastori. Dorește să îndrepte credințioșia noastră care se află pe o cale greșită, punând povara lucrării pentru cei săraci și nevoiași din locurile mizere ale pământului asupra unor bărbați și femei care au inimi ce pot simți cu cei ignoranți și pentru cei care s-au abătut de pe cale. Domnul îi învață pe acești lucrători cum să se apropie de cei pe care El dorește să-i ajute prin ei. Vor fi încurajați pe măsură ce văd deschizându-se pentru ei uși spre a pătrunde în locuri în care pot face lucrarea misionară medicală. Având puțină încredere în ei înșiși, ei dau toată slava lui Dumnezeu. Măinile lor s-ar putea să fie nepricepute și neîndemânate, însă inimile lor sunt pline de milă; ei ard de dorința sinceră de a face ceva pentru a alina necazurile care abundă pretutindeni; iar Domnul Hristos este prezent, pentru a-i ajuta. El lucrează prin aceia care pot fi plini

de îndurare în nenorocire și care pot câștiga chiar prin pierderea tuturor lucrurilor. Când Lumina lumii trece pe undeva, acolo apar privilegiile în toate greutățile, ordine în mijlocul confuziei, succesul și înțelepciunea lui Dumnezeu în ceea ce părea a fi eșec.

Frații mei și surorile mele, în lucrarea voastră, apropiați-vă de oameni. Ridicați pe cei ce sunt doborâți. Tratați nenorocirile ca pe niște binecuvântări, necazurile ca pe niște îndurări. Lucrați astfel, încât nădejdea să izvorască în locul deznădejzii...

Dumnezeu, izvorul înțelepciunii și al puterii

Doresc să spun fiecărui lucrător: Mergi înainte în credință umilă, iar Domnul va merge împreună cu tine. În aceasta constă știința lucrului tău. Puterea este a lui Dumnezeu. Lucrează în dependență de El și nu uita că ești împreună lucrător cu El. El este ajutorul tău. Puterea ta este de la El. El va fi înțelepciunea ta, neprihănirea ta, sfințirea ta, mântuirea ta. (Testimonies for the Church 7:271-272 (1902)).

Capitolul 6

Religia și sănătatea

Punctul de vedere susținut de unii, că spiritualitatea este în detrimentul sănătății, este o înșelăciune a lui Satana. Religia Bibliei nu este în detrimentul sănătății trupului sau a minții. Influența Duhului lui Dumnezeu este cel mai bun medicament pentru boală.

În cer este numai sănătate; și cu cât se resimt mai mult influențele cerești, cu atât va fi mai sigură refacerea bolnavului credincios. Principiile autentice ale creștinismului deschid în fața tuturor o sursă de inestimabilă fericire. Religia este un izvor continuu, din care creștinul poate bea oricând dorește, fără ca fântâna să sece vreodată.

Relația care există între minte și trup este foarte strânsă. Când o parte este afectată, și cealaltă suferă. Starea minții afectează sănătatea organismului fizic. Dacă mintea este liberă și fericită datorită facerii de bine și a simțământului de mulțumire pentru că a produs fericire altora, acest lucru produce o stare de bucurie care va reacționa asupra întregului organism, având ca urmare o circulație mai liberă a sângelui și o tonifiere a întregului corp. Binecuvântarea lui Dumnezeu este o putere vindecătoare, iar cei care fac mult bine altora își vor da seama că primesc această binecuvântare minunată atât în inimă, cât și în viață.

Când oamenii care și-au îngăduit obiceiuri greșite și practici păcătoase cedează în fața puterii adevărului divin, trăirea acelui adevăr în inimă reînsuflește puterile morale care păreau paralizate. Primitorul va înțelege mai bine și mai clar decât înainte de a-și întemeia sufletul pe Stânca cea veșnică. Chiar și sănătatea lui fizică se îmbunătățește când devine conștient de siguranța lui în Hristos. Binecuvântarea specială a lui Dumnezeu este prin ea însăși sănătate și putere pentru cel ce o primește.

Cei care umblă pe calea înțelepciunii și sfințeniei socotesc că „evlavia este folositoare în orice privință, întrucât ea are făgăduința vieții de acum și a celei viitoare” (1 Timotei 4, 8). Ei se bucură de plăcerile reale ale vieții și nu sunt tulburați de regrete deșarte cu privire la ore petrecute în mod nepotrivit, nici de resentimente întunecate, așa cum sunt atât de adesea cei lumești atunci când nu se pot distra. Evlavia nu este în

conflict cu legile sănătății, ci este în armonie cu ele. Temerea de Domnul este temelia prosperității autentice. (Christian Temperance and Bible Hygiene, 13-14 (1890)).

Capitolul 7

Iubirea lui Hristos este o putere vindecătoare

Când este primită în toată curăția și puterea sa, Evanghelia este un tratament vindecător pentru toate bolile care își au originea în păcat. Soarele Neprihănirii se ridică cu „vindecarea sub aripile Sale” (Maleahi 4, 2). Cei cărora lumea le acordă onoruri nu pot vindeca o inimă zdrobită, sau da acea pace a minții, sau îndepărta îngrijorarea, sau alunga boala. Renumele, geniul, talentul -- toate sunt neputincioase atunci când este vorba de a aduce bucurie unei inimi întristate sau a reface o viață irosită. Viața lui Dumnezeu în suflet constituie unica nădejde a omului.

Dragostea pe care Domnul Hristos o răspândește în întreaga ființă este o putere dătătoare de viață. Fiecare parte vitală -- creierul, inima, nervii -- este atinsă de ea cu vindecare. Prin ea, energiile cele mai înalte ale ființei sunt trezite la activitate. Ea eliberează sufletul de vinovăție și întristare, de neliniște și îngrijorare, care zdrobesc forțele vitale. Ea atrage după sine seninătatea și calmul. Sădește în suflet o bucurie pe care nimic de pe pământ nu o poate distruge -- bucuria în Duhul Sfânt -- bucurie dătătoare de sănătate și de viață. (The Ministry of Healing, 115 (1905)).

Capitolul 8

Modul în care vindecă Domnul Hristos

Această lume este o imensă leprozerie, însă Domnul Hristos a venit pentru a vindeca pe cei bolnavi, pentru a rosti eliberare, celor înrobiți de Satana. El era prin Sine însuși sănătate și putere. El a dat din viața Sa celor bolnavi, celor necăjiți, celor posedați de demoni. Nu a alungat de la El pe nimeni dintre cei care au venit pentru a primi din puterea Lui vindecătoare. El a știut că cei care I-au cerut ajutor și-au produs boala ei înșiși; dar, cu toate acestea, El nu a refuzat să-i vindece. Iar când puterea lui Hristos pătrundea în aceste biete suflete, ele erau convinse de păcat și multe erau vindecate atât de boala lor spirituală, cât și de neputințele lor fizice. Evanghelia are încă aceeași putere și de ce n-am fi oare și astăzi martori ai aceluiași rezultate?

Domnul Hristos simte durerile oricărui suferind. Când duhuri rele sfâșie un corp omenesc, Domnul Hristos simte blestemul. Când febra mare ține în flăcări firul vieții, El simte agonia. Și El este și acum tot atât de doritor de a vindeca pe bolnavi așa cum a fost când a venit personal pe pământ. Slujitorii lui Hristos sunt reprezentanții Săi, canale pentru lucrarea Sa. El dorește să-Și exercite prin ei puterea lui vindecătoare.

În modul de vindecare al Domnului Hristos au fost lecții pentru ucenicii Săi. Cu o ocazie, El a uns ochii unui orb cu tină și i-a poruncit: „Du-te de te spală în scaldătoarea Siloamului... El s-a dus, s-a scaldat și s-a întors văzând bine” (Ioan 9, 7). Acest tratament poate fi aplicat doar prin puterea Marelui Vindecător, și cu toate acestea, Domnul Hristos a folosit cele mai simple mijloace ale naturii. În timp ce nu a susținut tratamentul cu medicamente, El a aprobat folosirea remediilor simple și naturale.

Multora dintre cei suferinzi, care au fost vindecați, Domnul Hristos le-a spus: „De acum să nu mai păcătuiești ca să nu ți se întâmple ceva mai rău” (Ioan 5, 14). În acest fel, El a învățat că boala este urmarea călcării legilor lui Dumnezeu, atât naturale, cât și spirituale. Nenorocirile atât de mari din lume nu ar fi existat dacă oamenii ar fi trăit în armonie cu planul Creatorului...

Aceste lecții sunt pentru noi. Sunt condiții care trebuie respectate de către toți cei care vor să-și păstreze sănătatea. Toți ar trebui să învețe care sunt aceste condiții.

Domnul nu are plăcere ca legile Sale să fie ignorate, atât cele naturale, cât și cele spirituale. Noi trebuie să fim împreună lucrători cu Dumnezeu pentru refacerea sănătății atât a trupului, cât și a sufletului.

Noi trebuie să-i învățăm și pe alții cum să-și păstreze și să-și redobândească sănătatea. Pentru cei bolnavi, noi trebuie să folosim remediile pe care Dumnezeu ni le-a pus la dispoziție în natură și să-i îndreptăm către El, singurul care poate reface. Lucrarea noastră constă în a-i prezenta pe cei bolnavi și suferinzi lui Hristos, pe brațele credinței noastre. Trebuie să-i învățăm să se încreadă în Marele Vindecător. Trebuie să ne prindem de făgăduința Sa și să ne rugăm pentru manifestarea puterii Sale. Însăși esența Evangheliei este restaurarea, refacerea, iar Mântuitorul nostru dorește să cerem celor bolnavi, celor fără nădejde și celor îndurerați să se prindă de tăria Lui.

Puterea iubirii a fost prezentă în toate vindecările Domnului Hristos și doar devenind părtași la această dragoste, prin credință, putem fi instrumente pentru lucrarea Sa. Dacă neglijăm să ne legăm strâns de Hristos, torentul energiei dătătoare de viață nu poate curge în șiroaie bogate de la noi către oameni. Au fost multe locuri în care însuși Mântuitorul nu a putut face lucruri mari datorită necredinței lor. La fel și acum, necredința desparte biserica de Ajutorul ei divin. Ea nu s-a prins cu tărie de realitățile veșnice. Dumnezeu este dezamăgit și jefuit de slava Sa prin lipsa ei de credință. (The Desire of Ages, 823-825 (1898)).

Capitolul 9

Medicul creștin ca misionar

Cei care îl au pe Hristos în inimă vor avea dragoste pentru sufletele pentru care El a murit. Cei care au adevărata dragoste pentru El vor avea dorința sinceră de a face ca iubirea Lui să fie înțeleasă și de ceilalți.

Sunt întristată să văd că sunt atât de puțini cei care simt o adevărată povară pentru semenii lor care sunt în întuneric. Fie ca nici un suflet dintre cei convertiți să nu lenevească în via Stăpânului. Lui Hristos I-a fost dată toată puterea, atât în ceruri, cât și pe pământ, și El va da din puterea Sa urmașilor Săi pentru marea lucrare de atragere a sufletelor către El. El îndeamnă continuu instrumentele Sale omenești să meargă pe căile rânduite de către Cer, în toată lumea, făgăduindu-le că va fi totdeauna cu ei. Inteligențele cerești -- „zece mii de ori zece mii și mii de mii” (Apocalipsa 5, 11) -- sunt trimise ca soli în lume, spre a se uni cu uneltele omenești pentru mântuirea sufletelor. Oare de ce credința noastră în marile adevăruri pe care le avem nu aprinde un foc pe altarul inimilor noastre? Având în vedere măreția acestor adevăruri, întreb de ce nu sunt însuflețiți de un zel misionar cei ce mărturisesc a le socoti inspirate, zel care trebuie să ajungă la toți cei care sunt împreună lucrători cu Dumnezeu?

Cine va spune: „Trimite-mă”?

Lucrarea lui Hristos trebuie făcută. Fie ca cei care cred adevărul să se consacre lui Hristos. Acolo unde acum sunt doar câțiva angajați în lucrare misionară, ar trebui să fie sute. Cine va simți importanța, măreția divină a chemării? Cine se va lepăda de sine? Când Mântuitorul va chema lucrători, cine va răspunde: „Iată-mă, trimite-mă”?

Este nevoie de misionari atât acasă, cât și în străinătate. Chiar în preajma noastră lucrarea este în mod ciudat neglijată de către mulți. Toți cei care au gustat „Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor” (Evrei 6, 5) au de făcut o lucrare pentru cei din casele lor și pentru cei din vecinătatea lor. Evanghelia mântuirii trebuie proclamată celor din jur. Fiecare om care a simțit puterea de convertire a lui Dumnezeu devine, într-un anumit sens, misionar. El are prieteni cărora le poate vorbi despre dragostea lui Dumnezeu. El poate spune în biserică ce este Domnul pentru el, un

Mântuitor personal, iar mărturia dată cu simplitate poate face mai mult bine decât cel mai elocvent discurs. Este o mare lucrare de făcut, de asemenea, în a fi drepti în toate și a umbla umili cu Dumnezeu. Cei care lucrează în preajma lor dobândesc o experiență care îi face în stare să fie și mai utili. Este nevoie să câștigăm experiență în lucrarea misionară de acasă ca pregătire pentru lucrarea în străinătate.

Îngrijirea bolnavilor

Cum se va face lucrarea Domnului? Cum putem avea acces la sufletele îngropate în mare întuneric? Avem de întâmpinat prejudecăți; este greu să avem de-a face cu religia întinată. Trebuie avute în vedere cele mai bune căi și mijloace de lucru, cu multă rugăciune. Există o cale prin care multe uși vor fi deschise misionarului. Să învețe să îngrijească de cei bolnavi, ca soră medicală, sau să învețe cum să trateze boala, ca medic; și dacă este umplut de Spiritul lui Hristos, ce câmp de utilitate se deschide înaintea lui!

Domnul Hristos este Mântuitorul lumii. În timpul vieții Sale de pe pământ, cei bolnavi și suferinzi au constituit obiectul special al milei Sale. Când Și-a trimis ucenicii în lucrare, El le-a spus să-i vindece pe bolnavi și să predice Evanghelia. Apoi, când i-a trimis pe cei optzeci, le-a poruncit să-i vindece pe bolnavi și să propovăduiască faptul că împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat de ei. Ei trebuia să se îngrijească mai întâi de sănătatea fizică, pentru a putea fi pregătită calea de a se ajunge cu adevărul la inima lor.

Metoda de evanghelizare a Domnului Hristos

Domnul Hristos a dedicat mai mult timp și lucru vindecării celor suferinzi decât predicării. Ultima poruncă pe care a dat-o apostolilor, reprezentanților Săi pe pământ, a fost de a-și pune mâinile pe bolnavi pentru a se însănătoși. Când va veni Mântuitorul, El îi va lăuda pe cei care au vizitat pe cei bolnavi și au ușurat nevoile celor în necaz.

Mântuitorul a simțit împreună cu omenirea decăzută și în suferință. Dacă doriți să fiți urmașii Săi, trebuie să cultivați compasiunea și împreună simțire. Indiferența oamenilor trebuie să facă loc interesului viu față de suferințele semenilor. Văduva, orfanul, bolnavii și muribunzii vor avea totdeauna nevoie de ajutor. Există aici ocazia de a proclama Evanghelia, de a-L înălța pe Isus, nădejdea și mângâierea tuturor oamenilor. Când corpul în suferință este ușurat și când tu ai arătat un interes viu față de cel

îndurerat, inima se deschide și poți turna în ea balsamul ceresc. Dacă privești la Isus și iei de la El cunoștință, putere și har, poți să împărtășești și altora mângâierea Sa, deoarece Mângâietorul este cu tine.

Veți avea de întâmpinat multe prejudecăți, mult zel fals și o așa-zisă evlavie; însă, atât în câmpurile de acasă, cât și în cele din străinătate, veți găsi mai multe inimi pregătite de Dumnezeu pentru sămânța adevărului decât vă puteți imagina și ele vor tresaltă de bucurie când solia divină le va fi prezentată.

Însă nu trebuie să existe fățarnicie și nici necinste în viața lucrătorului. În timp ce greșeala, chiar dacă se face lucrând cu sinceritate, este periculoasă pentru oricine, nesinceritatea este fatală.

Lucrați cu entuziasm și ardoare

Noi nu trebuie să fim spectatori leneși ai scenelor teribile care vor pregăti calea pentru venirea în curând a Domnului. Noi trebuie să dobândim entuziasmul și ardoarea soldatului creștin. Oricine nu este pentru Dumnezeu este împotriva Lui. „Cine nu adună cu Mine, risipește” (Matei 12, 30). Inactivitatea este înregistrată în cărțile din ceruri ca fiind în opoziție cu lucrarea lui Hristos, deoarece produce același fel de roade ca și împotrivirea pe față. Dumnezeu vrea să aibă lucrători activi.

Cu cât ochii noștri văd mai clar frumusețea lumii viitoare, cu atât mai profundă va fi grija noastră pentru locuitorii acestei lumi. Nu putem fi egoiști. Noi trăim într-un timp de luptă înverșunată între puterile luminii și cele ale întunericului. Mergeți înainte; faceți ca lumina voastră să strălucească; răspândiți razele ei în toată lumea. Domnul Hristos și solii cerești care colaborează cu uneltele omenești vor desăvârși părțile neterminate ale lucrării. Ei nu ne vor face însă partea noastră dacă nouă ne place tihna, dacă ne ferim de griji și trudă; cât de teribilă ar fi atunci vinovăția, cât de înfricoșătoare consecințele!

Aici trebuie să fie implicați cei care se pregătesc să devină medici și surori medicale, misionari creștini. Se vor deschide uși atât în familiile din clasele de sus, cât și în cele de jos. Toate puterile pe care le putem consacra trebuie să fie puse la lucru. Din câmpul misionar de acasă trebuie să pornească un lanț de lumină vie, arzătoare, care să înconjoare lumea, orice glas și orice autoritate răspunzând ca un ecou: „Și Domnul și

Mireasa zic: «Vino». Și cine aude să zică: «Vino!» Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea să ia apa vieții rară plată!” (Apocalipsa 22, 17). (Medical Missionary, ianuarie 1891)

Capitolul 10

Urmările obiceiurilor greșite

Așa-zisa lume creștină are doar puțină putere morală. Au fost îngăduite obiceiuri greșite, iar legile fizice și morale au fost nesocotite până când standardul general al virtuții și evlaviei a ajuns extrem de jos. Obiceiurile care coboară standardul sănătății fizice slăbesc puterile mintale și morale. Îngăduirea poftelor nenaturale și a patimilor are o influență stăpânitoare asupra nervilor creierului; natura instinctuală este fortificată în timp ce natura morală este slăbită. Este imposibil ca un om necumpătat să fie creștin, deoarece puterile sale nobile sunt înrobite de patimile lui. (Testimonies for the Church 3:51 (1871)).

Capitolul 11

O lume neavertizată

Noi avem în față o mare lucrare, o lucrare de încheiere, de a da din partea lui Dumnezeu ultima solie de avertizare unei lumi păcătoase. însă ce am făcut noi pentru a da această solie? Iată, vă implor pentru multele, multele locuri în care nu s-a pătruns niciodată. Priviți la lucrătorii noștri care bat pasul pe loc în aceleași locuri, în timp ce în jurul lor se află o lume neglijată, ce zace în nelegiuire și stricăciune, o lume care nu a fost încă avertizată. Pentru mine, acesta este un tablou înfricoșător. Ce indiferență înspăimântătoare manifestăm față de nevoile unei lumi care pierе! (Testimonies for the Church 7:103 (1902)).

Capitolul 12

Cunoașterea celor dintâi principii

Mulți mi-au pus întrebarea: „Ce să fac ca să-mi păstrez sănătatea?” Răspunsul meu este: „Încetează să calci legile ființei tale; încetează să satisfaci un apetit stricat; mănâncă o hrană simplă; îmbracă-te sănătos, ceea ce va necesita simplitate; muncește sănătos și nu vei fi bolnav.”

Este un păcat să fii bolnav, căci orice boală este urmarea unei călcări de lege. Mulți oameni suferă datorită călcării legilor de către părinții lor. Ei nu trebuie condamnați pentru păcatele părinților lor; totuși, este datoria lor să afle, să se asigure dacă părinții lor au călcat legile sănătății, lăsând astfel copiilor lor o moștenire atât de jalnică, iar ei trebuie să schimbe acele obiceiuri greșite pe care le-au moștenit, asigurându-și o stare bună de sănătate prin deprinderi corecte.

Bărbații și femeile ar trebui să se informeze cu privire la filozofia sănătății. Minte ființelor raționale pare învăluită în întuneric în privința constituției lor fizice și a modului în care pot să-și păstreze o stare de sănătate bună. Generația prezentă și-a încredințat trupul medicilor, iar sufletul pastorilor. Nu-l plătesc ei oare pe pastor ca să studieze Biblia pentru ei, ca să nu ajungă în necaz? Nu e treaba lui să le spună ce să creadă și să rezolve el toate problemele teologice îndoielnice, fără a fi necesar ca ei să cerceteze? Dacă sunt bolnavi, ei trimit după medic și cred orice le spune el și înghit orice le prescrie el; căci nu-l plătesc ei oare în mod generos și nu este oare datoria lui să înțeleagă toate suferințele lor fizice, să știe ce să le prescrie pentru a-i face bine, fără ca ei să se sinchisească?...

Sănătatea este atât de mult legată de fericire, încât nu o putem avea pe cea din urmă dacă nu o avem pe cea dintâi. Pentru a-L putea proslăvi pe Dumnezeu în corpurile noastre, este necesară o cunoaștere practică a științei vieții omenești. De aceea, este de cea mai mare importanță ca, printre obiectele de studiu alese pentru perioada copilăriei, fiziologia să ocupe primul loc. Cât de puțini sunt cei care cunosc câte ceva despre alcătuirea și funcționarea propriilor lor corpuri și despre legile naturale! Mulți plutesc în neștiință, ca o corabie pe mare, fără busolă și tară ancoră; și mai mult decât atât, nu îi interesează să învețe cum să-și păstreze corpurile în stare de sănătate și să prevină boala.

Tăgăduirea de sine este esențială

Îngăduirea poftelor animalice a înjosit și înrobit pe mulți. Tăgăduirea de sine și ținerea în frâu a poftelor animalice sunt necesare pentru a înnobilă caracterul și pentru a dobândi o stare bună de sănătate și moralitate, pentru a curăți o societate coruptă. Orice încălcare a principiului în ce privește mâncarea și băutura slăbește capacitățile perceptive, făcând imposibilă prețuirea sau aprecierea în mod corespunzător a lucrurilor veșnice. Este de cea mai mare importanță ca oamenii să nu fie neștiutori în legătură cu urmările excesului. Cumpătarea în toate lucrurile este necesară pentru sănătate și pentru creșterea și dezvoltarea unui caracter creștin armonios.

Cei care calcă legile lui Dumnezeu în organismul lor nu se vor da înapoi nici de a călca Legea lui Dumnezeu cea rostită la Sinai. Cei care, dacă după ce au primit lumina, nu vor ajunge să mănânce și să bea conform principiului, nefiind stăpâniți de poftă, nu vor fi dispuși și statornici în a fi conduși de principiu nici în celelalte lucruri. Dezbateră subiectului reformei în mâncare și băutură va dezvolta caracterul și negreșit va aduce la lumină pe cei care și-au făcut „un dumnezeu din pânțelele lor”.

Răspunderea părinților

Părinții ar trebui să se trezească și, în temere de Domnul, să se întrebe: „Ce este adevărat?” Ei au asupra lor o răspundere înfricoșătoare. Trebuie să cunoască în mod practic fiziologia pentru a putea ști care sunt obiceiurile bune și care nu sunt bune și să fie în stare să îi învețe și pe copiii lor. În mare parte, oamenii sunt tot atât de ignoranți și indiferenți în ceea ce privește educația fizică și morală a copiilor lor ca și animalele. Și cu toate acestea, ei își asumă răspunderea de a fi părinți.

Fiecare mamă ar trebui să cunoască legile care guvernează viața fizică. Ea trebuie să-și învețe copiii că îngăduirea poftelor animalice are o acțiune de distrugere a sănătății corpului și de slăbire a sensibilității morale. Părinții ar trebui să caute lumina și adevărul ca pe niște comori ascunse. Părinților le este încredințată misiunea sacră de a forma caracterele copiilor lor în copilărie. Ei trebuie să fie pentru copiii lor atât profesor, cât și medic. Ei trebuie să înțeleagă necesitățile și legile naturale. O conformare atentă față de legile pe care Dumnezeu le-a sădit în ființa noastră ne va asigura sănătatea, astfel că organismul nu va mai avea de suferit și nu va mai fi nevoie să fie chemat medicul

pentru a cârpi din nou.

Mulți gândesc că au dreptul să-și trateze corpurile după cum le place, însă ei uită că trupurile lor nu le aparțin. Creatorul lor, Acela care i-a făcut, are anumite cerințe de la ei, pe care nu le pot înlătura. Orice călcare a legilor pe care Dumnezeu le-a pus în ființa noastră este, de fapt, o călcare a Legii lui Dumnezeu și este un păcat la fel de mare în ochii cerului ca acela de a călca Cele Zece Porunci. Ignoranța cu privire la acest important subiect este păcat; lumina strălucește acum asupra noastră și noi nu avem scuză dacă nu prețuim lumina și nu ajungem să cunoaștem aceste lucruri, a căror înțelegere este de cea mai mare importanță. (The Health Reformer, August 1, 1866).

Capitolul 13

Înțelepciunea din lucrările lui Dumnezeu

Îndemnați pe oameni să studieze manifestarea iubirii și înțelepciunii lui Dumnezeu în lucrările din natură. Îndemnați-i să studieze minunatul corp omenesc și legile de care este condus. Cei care percep dovezile dragostei lui Dumnezeu, care înțeleg câte ceva din înțelepciunea și efectele binefăcătoare ale legilor sale și urmările ascultării, vor ajunge să-și privească datoriile și obligațiile dintr-un punct de vedere cu totul diferit. În loc de a considera păzirea legilor sănătății ca o problemă de sacrificiu și tăgăduire de sine, ei o vor considera așa cum este în realitate, o inestimabilă binecuvântare.

Fiecare lucrător al Evangheliei ar trebui să simtă că învățăturile cu privire la principiile viețuirii sănătoase constituie o parte a lucrării care i-a fost rânduită. De această lucrare este mare nevoie și lumea este deschisă pentru aceasta. (The Ministry of Healing, 147 (1905)).

Capitolul 14

Țineți în frâu trupul

Viața este un dar de la Dumnezeu. Trupurile noastre ne-au fost date pentru a le folosi în slujba lui Dumnezeu și El dorește ca noi să le îngrijim și să le prețuim. Noi avem atât aptitudini fizice, cât și mintale. Impulsurile și patimile și-au făcut sălaș în corpul nostru și de aceea noi nu trebuie să facem nimic din ceea ce ar întina acest dar care ne-a fost încredințat. Trupurile noastre trebuie păstrate în cea mai bună stare fizică și sub cele mai bune influențe spirituale, astfel ca să ne putem folosi cel mai bine talanții. Citiți 1 Corinteni 6, 13.

O întrebuițare greșită a corpului scurtează acea perioadă de timp pe care Dumnezeu a rânduit-o să o folosim în slujba Sa. Îngăduindu-ne să ne formăm obiceiuri greșite, zăbovind până foarte târziu, satisfăcându-ne apetitul pe seama sănătății, noi punem temelia pentru neputințe și infirmități. Neglijând să facem mișcare fizică, suprasolicitând mintea sau corpul, noi dezechilibrăm sistemul nervos. Cei care își scurtează astfel viețile, ignorând legile naturii, se fac vinovați de furt față de Dumnezeu. Noi nu avem dreptul să neglijăm sau să întrebuițăm greșit corpul, mintea sau puterea pe care le avem, care ar trebui folosite pentru a-I aduce lui Dumnezeu o slujire consacrată.

Toți ar trebui să cunoască organismul omenesc, pentru a-și putea păstra corpurile într-o stare corespunzătoare, spre a face lucrarea Domnului. Cei care își formează obiceiuri care le slăbesc puterea nervilor și vigoarea minții și a trupului devin ineficienți pentru lucrarea pe care le-a dat-o Dumnezeu să o facă. Pe de altă parte, o viață curată și sănătoasă este favorabilă pentru desăvârșirea caracterului creștin și pentru dezvoltarea puterilor minții și ale trupului.

Legea cumpătării trebuie să stăpânească viața fiecărui creștin. Dumnezeu trebuie să fie în toate gândurile noastre; trebuie să avem totdeauna în vedere slava Sa. Trebuie să înlăturăm orice influențe care ne-ar ține în captivitate gândurile și ne-ar îndepărta de Dumnezeu. Noi avem obligații sacre față de Dumnezeu de a ne ține în frâu trupurile și de a ne stăpâni poftele și patimile, astfel ca să nu ne abată de la curăție și sfințenie sau să ne distragă mintea de la lucrarea pe care Dumnezeu ne-o cere să o facem. Citiți

Romani 12, 1. (The Review and Herald, 1 dicembre, 1896).

Capitolul 15

Să adoptăm o dietă simplă

Dacă există vreun timp când dieta ar trebui să fie cât mai simplă, acela este acum. Carnea nu ar trebui așezată înaintea copiilor noștri. Influența ei dezlănțuie și întărește patimile josnice și are ca efect distrugerea puterilor morale.

Cerealele și fructele, pregătite fără grăsimi și într-o stare cât mai naturală cu putință, ar trebui să constituie hrana pentru mesele tuturor celor ce pretind că se pregătesc pentru a fi mutați în cer. Cu cât alimentația este mai puțin excitantă, cu atât mai ușor pot fi ținute în frâu patimile. Satisfacerea gustului nu trebuie avută în vedere rară a ține seama de sănătatea fizică, intelectuală sau morală.

Îngăduința patimilor josnice îi va conduce pe foarte mulți să-și închidă ochii față de lumină; căci ei se tem că vor vedea păcate pe care nu doresc să le părăsească. Toți pot vedea dacă vor. Dacă aleg întunericul, și nu lumina, nelegiuirea lor nu va fi mai mică. De ce nu studiază oamenii și de ce nu doresc să cunoască aceste lucruri care le afectează atât de puternic tăria fizică, intelectuală și morală? (Testimonies for the Church 2:325 (1869)).

Capitolul 16

Răscumpărați de Dumnezeu

„Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt care locuiește în voi și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6, 19.20).

Noi nu suntem ai noștri. Am fost cumpărați cu un preț scump, cu suferințele și moartea Fiului lui Dumnezeu. Dacă am putea înțelege acest lucru și dacă am deveni pe deplin conștienți de el, am simți că avem o mare responsabilitate asupra noastră, aceea de a ne menține corpurile în cea mai bună stare de sănătate, pentru a putea oferi Lui Dumnezeu o slujire desăvârșită. Însă când apucăm pe o cale care ne slăbește vitalitatea, ne micșorează puterea sau ne întunecă intelectul, noi păcătuim împotriva lui Dumnezeu. Urmând această cale, noi nu îl proslăvim pe El în trupul și spiritul nostru, care sunt ale Lui, ci comitem un mare păcat în ochii Săi.

Oare S-a dat Domnul Isus pe Sine pentru noi? A plătit El un preț scump pentru a ne răscumpăra? Și nu este așa că noi nu suntem ai noștri? Nu este adevărat oare că toate puterile ființei noastre, trupul nostru, spiritul nostru, tot ce avem, tot ce suntem aparține lui Dumnezeu? Cu siguranță că așa este. Și când suntem conștienți de acest lucru, ce obligație ne revine față de Dumnezeu de a ne păstra într-o astfel de stare de sănătate, încât să-L putem onora pe pământ în trupul și spiritul nostru, care sunt ale Lui!

Răsplata sfințeniei

Noi credem, fără îndoială, că Domnul Hristos vine în curând. Aceasta nu este o închipuire pentru noi; este o realitate. Nu ne îndoim de acest lucru, așa cum nu ne-am îndoit, timp de ani de zile, că învățăturile pe care le deținem astăzi constituie adevărul prezent și că ne apropiem de judecată. Noi ne pregătim să-L întâmpinăm pe Acela care, escortat de un cortegiu de îngeri, trebuie să apară pe norii cerului pentru a da în sfârșit nemurirea celui credincios și neprihănit. El nu va veni pentru a ne curați de păcate, pentru a îndepărta defectele din caracterul nostru sau pentru a ne vindeca de neputințele temperamentului sau ale firii. Dacă este să se facă această lucrare în dreptul nostru,

atunci ea va fi fost făcută înainte de acel timp. Când vine Domnul, cei ce au fost sfinți vor fi și mai departe sfinți. Cei care și-au păstrat trupul și spiritul în sfințenie, curăție și cinste vor primi atunci în sfârșit nemurirea. Însă cei care sunt nedrepti, nesfințiți și întinați vor rămâne așa pentru totdeauna. Nu se va face atunci nici o lucrare pentru ei de a le îndepărta defectele și a le da caractere sfinte. Cel care curățește și rafinează nu se va așeza atunci ca să-și ducă la îndeplinire lucrarea de rafinare și de îndepărtare a păcatelor și necurăției lor. Toate aceste lucruri trebuie făcute în timpul de probă. Acum este timpul când trebuie adusă la îndeplinire această lucrare în dreptul nostru...

Noi ne aflăm acum în atelierul de lucru al lui Dumnezeu. Mulți dintre noi sunt pietre necioplite din carieră. Însă, de îndată ce ajungem în atingere cu adevărul lui Dumnezeu, acesta ne influențează. El ne înalță și îndepărtează de la noi orice nedesăvârșire și păcat, de orice natură. În acest fel, noi ne pregătim să-L vedem pe Rege în frumusețea Sa și în cele din urmă să ne reunim cu îngerii cei curați ai cerului în împărăția slavei. Această lucrare trebuie adusă la îndeplinire pentru noi aici, pe pământ; trupul și spiritul nostru trebuie să corespundă în vederea primirii nemuririi.

Lucrarea de sfințire

Ne aflăm într-o lume care este potrivnică neprihănirii, curăției de caracter și creșterii în har. Oriunde privim, vedem stricăciune și întinare, urâțenie și păcat. Care este lucrarea pe care trebuie să o întreprindem aici chiar înainte de a primi nemurirea? Este de a ne păstra trupul sfânt, spiritul curat ca să putem sta fără pată în mijlocul stricăciunilor care ne înconjoară în aceste vremuri din urmă. Și dacă trebuie adusă la îndeplinire această lucrare, trebuie să ne angajăm în ea de îndată, cu toată inima și cu toată priceperea. Egoismul nu trebuie să ne influențeze. Duhul lui Dumnezeu trebuie să pună cu totul stăpânire pe noi, inspirându-ne în toate acțiunile noastre. Dacă ne-am prins cu adevărat de cer, dacă ne-am prins într-adevăr de puterea care vine de sus, noi vom simți influența sfințitoare a Duhului lui Dumnezeu asupra inimilor noastre.

Când am încercat să prezentăm reforma sănătății fraților și surorilor noastre și le-am vorbit despre însemnătatea de a bea, a mânca și a face totul spre slava lui Dumnezeu, mulți au spus, prin faptele lor: „Nu e treaba nimănui dacă mâncăm asta sau asta. Orice facem, noi suportăm consecințele”. Dragi prieteni, faceți o mare greșală. Nu doar voi veți suferi datorită căii greșite pe care apucați. Și societatea în care vă aflați va suporta consecințele greșelilor voastre, într-o mare măsură, ca și voi înșivă.

Dacă voi suferiți datorită necumpătării în mâncare sau băutură, și noi, care suntem în preajma voastră, vom fi afectați de neputințele voastre. Noi trebuie să suferim datorită greșelilor voastre: Dacă acestea au drept consecință slăbirea puterilor minții sau trupului, noi simțim acest lucru când ne aflăm în societatea voastră și suntem afectați și noi. Dacă, în loc de a avea un spirit optimist, voi sunteți triști, aruncați o umbră asupra spiritelor tuturor celor din jurul vostru. Dacă noi suntem întristați, deprimați sau în necaz, voi ați putea, dacă ați fi într-o stare de sănătate potrivită și dacă ați avea o minte clară, să ne arătați calea de a ieși din această stare și să roștiți un cuvânt de mângâiere față de noi. Însă dacă creierul vostru este atât de înțepenit datorită modului vostru de viață, încât nu sunteți în stare să ne dați un sfat potrivit, nu avem noi oare de suferit o pierdere? Oare nu ne afectează în mod serios influența voastră? Noi s-ar putea să avem mare încredere în judecata noastră, însă poate dorim să avem sfătuitori; „căci biruința vine prin marele număr de sfetnici” (Proverbe 11, 14).

Noi dorim ca modul nostru de viață să fie un exemplu pentru cei pe care îi iubim și noi dorim să căutăm sfatul lor și am vrea ca și ei să fie în stare să dea sfat cu o minte clară. Însă cum ne putem baza pe judecata voastră, dacă puterea nervilor voștri a fost suprasolicitată, iar creierul a fost lipsit de vitalitate pentru că a trebuit să aibă grijă de hrana necorespunzătoare pe care ați așezat-o în stomac sau chiar de hrana sănătoasă, dar consumată în cantitate prea mare? Cum ne-am putea noi încrede în judecata unor astfel de oameni? Ei privesc printr-o masă de lucruri nedigerate. Iată de ce ne afectează modul vostru de viață. Este imposibil ca voi să apucați pe o cale greșită fără a-i face și pe alții să sufere.

Neamul creștin

„Nu știți că cei ce alergă în locul de alergare, toți alergă, dar numai unul capătă premiul? Alergați dar în așa fel ca să căpătați premiul! Toți cei ce se luptă la locurile de obște se supun la tot felul de înfrânări. Și ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună care se poate veșteji; noi să facem lucrul acesta pentru o cunună care nu se poate veșteji. Eu deci alerg, dar nu ca unul care lovește în vânt. Ci mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat!” (1 Corinteni 9, 24-27). Cei care se angajau în cursă pentru a primi cununa de lauri, care era socotită o onoare deosebită, erau cumpătați în toate lucrurile, astfel ca mușchii lor, creierul lor și fiecare parte a corpului lor să poată fi în cea mai bună stare pentru a

alerga. Dacă nu ar fi fost cumpătați în toate lucrurile, nu ar fi avut acea elasticitate pe care o aveau. Dacă erau cumpătați, ei aveau mai mult succes în cursa de alergări, erau mai siguri că vor primi cununa.

Însă, cu toată cumpătarea și înfrânarea lor, cu toate eforturile pe care le făceau, fiind atenți la dieta lor spre a fi în cea mai bună condiție fizică, cei care alergau în cursa pământească alergau la risc. Ei puteau face tot ce le stătea în putere, și cu toate acestea, în cele din urmă, nu primeau simbolul onoarei, căci un altul era posibil să fie doar cu puțin înaintea lor și să ia premiul. Doar unul primea premiul. Însă în cursa cerească putem alerga toți și putem toți să primim premiul. Nu există nesiguranță, nu există risc în aceasta. Trebuie să ne îmbrăcăm cu harurile cerești și cu ochii ațintiți în sus, spre coroana nemuririi, să păstrăm continuu Modelul în fața noastră. El a fost un om al durerilor, obișnuit cu suferința. Noi trebuie să privim mereu la viața umilă, plină de lepădare de sine a Domnului nostru divin. Iar atunci când căutăm să-L imităm, ținându-ne ochii ațintiți asupra simbolului premiului, putem alerga în această cursă cu siguranță, știind că, dacă facem tot ce putem, vom avea parte, cu siguranță, de premiu.

Oamenii sunt dispuși să se lepede de sine și să se supună disciplinei pentru a putea alerga și a dobândi o cunună trecătoare, una care piere într-o singură zi și care este un simbol al biruinței doar pentru ființele muritoare de aici. Noi însă trebuie să alergăm într-o cursă la al cărei final se găsește o cunună a nemuririi și a vieții veșnice. Da, o greutate veșnică de slavă cu mult mai mare ne va fi acordată ca premiu când alergăm în această cursă. „Noi”, spune apostolul, alergăm „pentru o cunună care nu se poate veșteji.”

Și dacă cei care se angajează în această cursă aici, pe pământ, pot fi cumpătați în toate lucrurile, oare noi să nu putem, noi care avem în vedere o cunună care nu se poate veșteji, o greutate veșnică de slavă și o viață asemănătoare celei a lui Dumnezeu?

Când avem acest mobil puternic, să nu putem noi „alerga cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea”, privind la „Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus?” (Evrei 12, 1.2). El ne-a trasat calea pe care să mergem și a marcat-o pe tot parcursul ei cu urmele propriilor Săi pași. Este calea pe care El a mers, iar noi putem, împreună cu El, să experimentăm tăgăduirea de sine și suferința și să umblăm pe această calc care poartă însemnul propriului Său sânge. (Testimonies for the Church 2:354-359 (1869)).

Capitolul 17

Dezvoltați-vă abilitățile

Nu fiți mulțumiți să atingeți un standard scăzut. Noi nu suntem ceea ce am putea fi sau ceea ce este voia lui Dumnezeu să fim. Dumnezeu ne-a dat puteri mintale nu pentru a rămâne inactive sau pentru a fi pervertite de obiceiuri firești, josnice, ci pentru ca noi să le dezvoltăm cât mai mult, spre a fi rafinate, sfințite, înnobilate și folosite pentru înaintarea intereselor împărăției Sale.

Nimeni nu ar trebui să consimtă să fie doar o mașină, condusă de mintea altui om. Dumnezeu ne-a dat pricepere să gândim și să acționăm și doar acționând cu grijă, privind la El pentru înțelepciune, noi vom putea fi în stare să purtăm poveri. Păstrați-vă personalitatea pe care v-a dat-o Dumnezeu. Nu fiți umbra altei persoane. Așteptați pentru că Domnul va lucra în și prin voi. (The Ministry of Healing, 498-499 (1905)).

Capitolul 18

Cumpătare în toate lucrurile

Reforma sănătății este o parte importantă a soliei îngerului al treilea; și, ca popor care susținem că suntem de partea acestei reforme, noi nu trebuie să fim retrograzi, ci să înaintăm continuu. Este mare lucru să ne asigurăm sănătatea, așezându-ne într-o relație corespunzătoare față de legile vieții și mulți nu au făcut acest lucru. O mare parte din bolile și suferințele care sunt în mijlocul nostru sunt rezultatul călcării legilor fizice și au venit asupra oamenilor ca urmare a obiceiurilor lor rele.

Părinții noștri ne-au lăsat ca moștenire obiceiuri și poftă care umplu lumea de boală. Păcatele părinților trec cu o putere înfricoșătoare asupra copiilor până într-a treia și a patra generație prin intermediul apetitului pervertit. Obiceiul greșit de a mânca al multor generații, lăcomia și îngăduința de sine a oamenilor umplu azilurile pentru săraci, închisorile și azilurile de nebuni. Lipsa înfrânării în a bea ceai și cafea, vin, bere, rom și rachiu, cât și folosirea tutunului, a opiumului și a altor narcotice au produs o mare degenerare mintală și fizică, și această degenerare este în continuă creștere.

Oare Dumnezeu are în planul Său ca neamul omenesc să fie bântuit de aceste boli? Nu; ci ele există pentru că oamenii au umblat contrar providenței Sale și continuă încă să desconsidere cu nesăbuiță legile Sale. Vreau să rog fierbinte, prin cuvintele apostolului, pe cei care nu sunt orbiți și paralizați prin învățături și practici greșite, care doresc să aducă lui Dumnezeu cel mai bun serviciu de care sunt în stare: „Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfa vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută și desăvârșită” (Romani 12, 1.2). Noi nu avem dreptul să călcăm în mod voit nici un singur principiu al legilor sănătății. Creștinii nu trebuie să urmeze obiceiurile și practicile lumii.

Istoria lui Daniel este relatată în folosul nostru. El a apucat pe o cale care avea să-l facă unic la curtea împăratului. Nu s-a conformat obiceiurilor de mâncare și băutură ale curtenilor, ci s-a hotărât în inima lui că nu va mânca din cărnurile împăratului și nu va bea din vinurile sale. Acesta nu a fost un scop pe care și l-a propus în grabă, cu

șovăială, ci unul pe care și l-a formulat cu chibzuință și l-a adus la îndeplinire în mod hotărât. Daniel L-a onorat pe Dumnezeu; și față de el a fost împlinită făgăduința: „Pe cel ce Mă cinstește, Eu îl voi cinsti” (1 Samuel 2, 30). Domnul i-a dat „știință și pricepere în tot felul de scrieri și înțelepciune; mai ales însă a făcut pe Daniel priceput în toate vedeniile și în toate visele” (Daniel 1, 17); astfel că el a fost mai înțelept decât toți cei de la curtea împăratului, mai înțelept decât toți cititorii în stele și ghicitorii din împărăție.

Cei care slujesc lui Dumnezeu cu sinceritate și în adevăr vor fi un popor special, deosebit de cei din lume. Hrana lor va fi pregătită nu pentru a încuraja lăcomia sau pentru a satisface un gust pervertit, ci pentru a asigura cea mai mare tărie fizică și, o dată cu aceasta, cea mai bună stare a minții...

Îngăduința excesivă în mâncare și băutură este păcat. Tatăl nostru ceresc ne-a dat o mare binecuvântare prin reforma sănătății, ca să-L putem slăvi pe El, împlinind cerințele pe care le are de la noi. Este datoria acelor care au primit lumină în privința acestui subiect important să dovedească tot mai mult interes față de cei care suferă încă din lipsă de cunoștință. Cei care așteaptă venirea în curând a Mântuitorului lor trebuie să fie ultimii dintre cei care nu manifestă interes față de această mare lucrare de reformă. Când puterile trupului și ale minții acționează în armonie și în sănătate, rezultatul este fericire; cu cât sunt mai înalte și mai rafinate puterile, cu atât este mai curată, mai neafectată fericirea. O viață fără scop este o moarte care trăiește. Mintea trebuie să insiste asupra temelor legate de interesele noastre veșnice. Acest lucru va da sănătate trupului și minții.

Credința noastră ne cere să ridicăm standardul reformei și să facem pași înainte. Condiția acceptării noastre de către Dumnezeu este o separare de lume în mod practic. Domnul face apel la noi ca popor: „Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei; nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi”. Lumea s-ar putea să vă disprețuiască pentru că nu împliniți standardul ei, pentru că nu vă angajați în plăcerile ei destrăbălate și nu urmați căile ei nimicitoare; însă Dumnezeul cerurilor promite să vă primească și să vă fie Tată. „Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel atotputernic” (2 Corinteni 6, 17.18). (The Review and Herald, 29 iulie, 1884).

Capitolul 19

Lumea nu constituie un criteriu

Lumea nu trebuie să fie un criteriu pentru noi. La modă este îngăduirea poftei de hrană luxoasă și stimuli nefirești, care fortifică tendințele animalice și mutilează creșterea și dezvoltarea facultăților morale. Fiilor și fiicelor lui Adam nu li se promite biruința în lupta creștină dacă nu se hotărăsc să practice cumpătarea în toate lucrurile. Dacă vor face acest lucru, nu se vor lupta în vânt. (Testimonies for the Church 4:35 (1876)).

Capitolul 20

Mișcarea fizică

O altă binecuvântare prețioasă este mișcarea fizică efectuată în mod corespunzător. Sunt unii oameni nepăsători, inactivi, care nu sunt atrași de munca fizică sau de mișcarea fizică pentru că acestea îi obolesc. Și ce dacă îi obolesc? Motivul pentru care ajung oboșiți este tocmai faptul că nu își fortifică mușchii prin mișcare fizică, de aceea nu simt nevoia de exercițiu. Femeile și fetele bolnave preferă să-și ocupe timpul cu îndeletniciri ușoare, cum ar fi croșetatul, brodatul sau cârpitul, decât să facă o muncă fizică. Dacă vor să se facă bine, bolnavii nu trebuie să înceteze să facă mișcare fizică, pentru că astfel ei își accentuează slăbiciunea musculară și debilitatea generală. Legați-vă un braț și nu-l puneți să facă nimic doar câteva săptămâni, apoi dezlegați-l și veți descoperi că este mai slab decât cel pe care l-ați folosit cu moderație în aceeași perioadă. Inactivitatea are același efect asupra întregului sistem muscular. Sângele nu este capabil să elimine impuritățile, la fel cum ar fi posibil printr-o circulație activă, stimulată prin mișcare fizică.

Când vremea permite, cei care pot să facă acest lucru să se plimbe în aer liber în fiecare zi, vara și iarna. Îmbrăcămintea trebuie să fie corespunzătoare pentru mișcare fizică, iar picioarele să fie bine protejate. O plimbare, chiar în timpul iernii, va fi mai benefică pentru sănătate decât toate medicamentele pe care medicii le pot prescrie. Pentru cei care pot să meargă, plimbarea este de preferat călăriei. Mușchii și venele sunt făcute în stare să-și aducă mai bine la îndeplinire lucrarea lor. Va fi tot mai multă vitalitate, care este atât de necesară pentru sănătate. Plămâni vor fi activi, așa cum trebuie să fie; căci este imposibil să ieși afară în aerul înviorător al dimineții de iarnă fără să fie solicitați plămâni.

Bogățiile și lenevia sunt socotite de unii ca fiind adevărate binecuvântări. Când se întâmplă ca unele persoane să dobândească bogății sau să le moștenească pe neașteptate, obiceiurile lor active sunt întrerupte, timpul rămâne nefolosit, ei trăiesc în tihnă și par a nu mai fi utili; devin agitați, neliniștiți și nefericiți, iar viețile lor se sfârșesc curând. Cei care sunt mereu ocupați și își îndeplinesc cu voioșie datoriile zilnice sunt cei mai fericiți și cei mai sănătoși. Odihna și liniștea nopții aduc corpurilor lor obosite un somn netulburat...

Mișcarea fizică va ajuta digestia. Este foarte bine să ieșiți afară la plimbare într-un ritm moderat, după masă, cu capul sus, umerii trași înapoi. Minte va fi distrasă de la propria persoană la frumusețile naturii. Cu cât este mai puțin atrasă atenția spre stomac după masă, cu atât mai bine. Dacă vă e continuu teamă că mâncarea vă va face rău, atunci cu siguranță vă va face rău. Uitați de voi înșivă și gândiți-vă la ceva înveselitor.

Răceala și aerul proaspăt

Mulți nutresc ideea greșită că, dacă au răcit, trebuie să evite cu grijă aerul de afară și să crească temperatura din încăperea, până când este din cale afară de cald. Astfel, organismul este dereglat, porii sunt închiși de substanțe nefolositoare, iar organele interne ajung mai mult sau mai puțin inflamate, pentru că sângele a fost trimis de la suprafață înapoi la ele. În astfel de situații, mai mult decât în oricare altele, plămâni nu trebuie să fie lipsiți de aer curat, proaspăt. Dacă este nevoie vreodată de aer curat, este atunci când vreo parte a organismului, fie plămâni, fie stomacul, este bolnavă. Mișcarea fizică făcută în mod corespunzător va aduce sângele la suprafață și astfel vor fi degajate organele interne. Mișcările agere, dar nu violente, făcute în aer liber, într-un spirit voios, vor activa circulația, dând o strălucire sănătoasă pielii și vor trimite la extremități sângele, vitalizat de aerul curat. Stomacul bolnav va fi ușurat prin mișcare fizică. Medicii îi sfătuiesc adesea pe bolnavi să meargă în țări străine, să meargă la izvoare de ape minerale, să călătorească la ocean pentru a-și redobândi sănătatea; când, de fapt, în nouă cazuri din zece, ei ar trebui să mănânce cumpătat și să facă mișcare fizică într-un spirit vesel și și-ar redobândi sănătatea, scutind timp și bani. Mișcarea fizică și folosirea din belșug a aerului și luminii soarelui -- binecuvântări pe care Cerul le acordă din plin tuturor -- vor da viață și putere bolnavului slăbit.

Inactivitatea și slăbiciunea

Cei care nu își folosesc mâinile și picioarele în fiecare zi vor simți o moleșeală atunci când încearcă să facă mișcare fizică. Venele și mușchii nu sunt în starea potrivită pentru a-și îndeplini lucrarea și pentru a păstra mașinăria vie în stare de sănătate, fiecare organ al corpului având partea sa. Pe măsură ce sunt folosite, membrele se întăresc. Mișcarea efectuată moderat în fiecare zi va da tărie mușchilor, care, fără exercițiu fizic, ajung flască și slăbiți. Prin mișcare fizică în aer liber, în fiecare zi, ficatul, rinichii și plămâni vor fi de asemenea întăriți pentru a-și îndeplini lucrarea. Folosiți-vă și puterea

voinței, care vă va ajuta să rezistați la frig și va da energie sistemului nervos. În scurt timp, vă veți da seama de beneficiile mișcării fizice și ale aerului curat, încât veți ajunge să nu puteți trăi fără aceste binecuvântări. Plămânii voștri, lipsiți de aer, vor fi ca o persoană flămândă, lipsită de hrană. Într-adevăr, noi putem trăi mai mult fără hrană decât fără aer, care este hrana pe care Dumnezeu a rânduit-o pentru plămâni. Iată de ce acesta nu trebuie privit ca un dușman, ci ca o binecuvântare prețioasă de la Dumnezeu. (Testimonies for the Church 2:528-533 (1870)).

Capitolul 21

Aerul curat și lumina soarelui

În nici un caz persoanele bolnave nu ar trebui să fie lipsite de o cantitate suficientă de aer proaspăt pe vreme plăcută. Camerele în care stau ei s-ar putea să nu fie totdeauna astfel construite, încât să fie posibil ca ferestrele și ușile să fie deschise fără ca aceștia să stea în curent, expunându-se astfel răcelii. În astfel de cazuri, ferestrele și ușile ar trebui deschise într-o cameră alăturată, făcând astfel cu puțință ca aerul proaspăt să pătrundă în camera ocupată de bolnav. Aerul proaspăt se va dovedi mult mai folositor pentru persoanele bolnave decât orice medicament și este cu mult mai important pentru ei decât hrana. Ei se vor simți mai bine și se vor însănătoși mai repede, mai degrabă când sunt lipsiți de hrană decât de aer proaspăt.

Mulți oameni bolnavi au fost izolați, timp de săptămâni și chiar luni de zile, în camere închise, lipsiți de lumină și de aerul curat, înviorător de afară, ca și când aerul ar fi un dușman de moarte, în timp ce otrăvurile, prescrise de medici, erau luate orbește.

Mii de oameni, care ar fi putut trăi, au murit din lipsă de apă curată și aer curat. Și mii de oameni bolnavi, care sunt o povară pentru ei înșiși și pentru alții, socotesc că viața lor depinde de luarea medicamentelor prescrise de medici. Ei se păzesc continuu de aer și evită să folosească apa. Ei au nevoie de aceste binecuvântări pentru a se face bine. Dacă s-ar lăsa lumina și ar lăsa deoparte medicamentele, și s-ar obișnui cu mișcarea fizică în aer liber, și ar lăsa ca aerul să pătrundă în casele lor, atât vara, cât și iarna, și dacă ar folosi apa bună pentru băut și pentru îmbăiere, ei ar avea șanse să fie sănătoși și fericiți, în loc de a duce o existență mizerabilă.

Să fie avută în vedere sănătatea serei medicale

Este de datoria însoțitorilor și a surorilor medicale să se îngrijească de propria lor sănătate, în special în cazurile critice de febră și tuberculoză. Nici o persoană nu trebuie să stea închisă doar în camera bolnavului. Este mai sănătos să fie disponibile două sau trei persoane, care să fie surori medicale grijulii și pricepute și care să preia îngrijirea bolnavului și obligația de a sta în camera acestuia. Fiecare ar trebui să facă mișcare fizică în aer liber cât mai des cu puțință. Acest lucru este important pentru cei care

însoțesc pe bolnav, mai ales dacă prietenii celui bolnav fac parte din categoria celor care continuă să considere aerul un dușman atunci când pătrunde în camera bolnavului și nu vor să lase ferestrele sau ușile deschise. În astfel de cazuri, bolnavii și însoțitorii lor sunt siliți să respire aerul otrăvit, zi de zi, datorită ignoranței de neiertat a prietenilor celui bolnav.

În foarte multe cazuri, însoțitorii nu cunosc nevoile organismului omenesc, nici faptul că inspirarea de aer proaspăt susține sănătatea și nici influența distrugătoare pentru viață a inhalării aerului îmbâcsit din camera bolnavului. În acest caz, viața bolnavului este pusă în primejdie și înșiși însoțitorii sunt predispuși să se îmbolnăvească și astfel să-și piardă sănătatea, poate chiar viața...

Camera bolnavului, dacă este cu putință, ar trebui să fie străbătută de un curent de aer zi și noapte. Curentul nu trebuie să fie direct spre bolnav. Chiar când este vorba de febră mare, pericolul este mic să se răcească din acest motiv. Însă este nevoie de o grijă deosebită în momentele de criză și după ce trece febra. Atunci s-ar putea să fie nevoie de supraveghere constantă pentru a păstra vitalitatea organismului. Bolnavii au nevoie de aer curat, înviorător. Dacă nu este posibil altfel, bolnavul trebuie mutat într-o altă cameră și într-un alt pat, timp în care camera bolnavului, patul și așternutul vor fi aerisite. Dacă cei care sunt sănătoși au nevoie de binecuvântările luminii și aerului și trebuie să se deprindă cu curățenia pentru a rămâne sănătoși, nevoia bolnavului este cu atât mai mare, proporțional cu gradul de îmbolnăvire.

Unele case sunt mobilate foarte scump, mai mult pentru satisfacerea mândriei și pentru primirea musafirilor decât pentru confortul, binele și sănătatea familiei. Cele mai bune camere sunt ținute în întuneric. Lumina și aerul nu au voie să pătrundă, pentru ca lumina cerului să nu strice mobila cea frumoasă, să nu decoloreze covoarele și să nu șteargă luciul de pe ramele tablourilor. Când vizitatorii vor sta în aceste camere, ei sunt în primejdia de a răci datorită atmosferei ca din pivniță ce îi înconjoară. Camerele salon și dormitoarele sunt ținute închise în același mod și din aceleași motive. Și oricine va ajunge în astfel de paturi, care nu au fost larg expuse la lumină și aer, o face pe riscul sănătății, uneori chiar al vieții.

Camerele care nu sunt expuse luminii și aerului prind igrasie. Paturile și așternuturile adună umezeală, iar atmosfera din aceste camere este otrăvitoare, deoarece nu a fost curățită de lumină și aer...

În special camerele pentru dormit ar trebui să fie bine ventilate, iar aerul să fie sănătos, prin primirea de lumină și aer. Jaluzelele și obloanele trebuie deschise câteva ore în fiecare zi, iar perdelele date la o parte pentru a se aerisi bine camerele. Nu ar trebui să rămână nimic, nici măcar pentru scurt timp, care să strice aerul...

Camerele pentru dormit trebuie să fie mari și astfel amenajate încât aerul să circule prin ele zi și noapte. Cei care au exclus aerul din dormitoarele lor ar trebui să schimbe de îndată acest procedeu. Ei trebuie să lase aerul să pătrundă treptat, din ce în ce mai mult, până când îl vor suporta atât iarna, cât și vara, fără pericolul de a răci. Pentru a fi sănătoși, plămânii au nevoie de aer curat.

Cei care au dormit în camere în care aerul nu a circulat liber în timpul nopții se trezesc de regulă istoviți și nu cunosc cauza. Este vorba de lipsa de aer, de aerul vital, de care întregul organism are nevoie, dar nu poate beneficia de el. Când se trezesc dimineața, majoritatea oamenilor ar beneficia mult dacă s-ar spăla bine cu un burete sau cu mâna, chiar și numai cu un lighean de apă. În acest fel, vor fi îndepărtate impuritățile de pe piele. Apoi așternutul trebuie luat bucată cu bucată din pat și expus la aer. Ferestrele trebuie deschise, obloanele ridicate, iar aerului să-i fie îngăduit să circule liber cât mai multe ore, dacă nu chiar toată ziua, prin camerele de dormit. Astfel, patul și așternutul se vor aerisi bine, iar impuritățile vor fi îndepărtate din cameră.

Copacii care fac umbră și arbuștii aflați prea aproape și prea îngrămădiți în jurul casei sunt nesănătoși; căci ei împiedică circulația liberă a aerului și îndepărtează razele soarelui. Ca urmare a acestui lucru, în casă se face igrasie. Camerele de dormit devin umede, în special în anotimpurile cu multă umezeală, iar cei care stau în ele au necazuri cu reumatismul, nevralgiile și bolile de plămâni, care de regulă sfârșesc prin tuberculoză. Mulți copaci care fac umbră curmă multe vieți, iar dacă nu sunt de îndată îndepărtați, strică și otrăvesc atmosfera. O curte înfrumusețată prin pomi și arbuști, așezați la distanță corespunzătoare de casă, are o influență înveselitoare asupra familiei; iar dacă va fi bine întreținută, se va dovedi că nu face nici un rău sănătății. Locuințele ar trebui construite, dacă este cu putință, pe un teren înalt și uscat. Dacă se construiește o casă într-un loc unde bălțește apa, fiind necesar un timp îndelungat pentru a se usca, se va degaja o duhoare otrăvitoare, iar urmările vor fi malaria, durerile de gât, bolile de plămâni și febra.

Mulți s-au așteptat ca Dumnezeu să-i păzească de boală numai pentru că ei l-au cerut acest lucru. Însă Dumnezeu nu ține seama de cererile lor deoarece credința lor nu a fost făcută desăvârșită prin fapte. Dumnezeu nu va face nici o minune pentru a păzi de boală pe aceia care nu își poartă singuri de grijă, ci încalcă în mod continuu legile sănătății și nu fac nici un efort pentru a preveni boala. Când noi facem tot ce putem pentru a avea sănătate, atunci ne putem aștepta să urmeze rezultate binecuvântate și îi putem cere lui Dumnezeu, prin credință, să binecuvânteze eforturile noastre pentru păstrarea sănătății. El va răspunde atunci rugăciunilor noastre, dacă, prin aceasta, se aduce slavă Numelui Său. Însă este nevoie ca toți să înțeleagă că au o lucrare de făcut. Dumnezeu nu va lucra în mod miraculos pentru a păstra sănătatea persoanelor care, prin neatenție și nepăsare față de legile sănătății, merg pe o cale care în mod sigur va duce la boală. (How to Live, partea a 4-a, 55-62, 1865)

Capitolul 22

Respirația adâncă

Pentru a avea un sânge bun, trebuie să respirăm bine. Inspirațiile profunde, adânci, de aer curat, care umplu plămâni cu oxigen, curăță sângele. Acesta va avea o culoare strălucitoare și prin aceasta se va trimite, în fiecare parte a corpului, un șuvoi dătător de viață. O respirație bună liniștește nervii; stimulează pofta de mâncare și îmbunătățește digestia; iar somnul este sănătos, înviorător. (The Ministry of Healing, 272 (1905).)

Capitolul 23

Superstiții cu privire la aerul din timpul nopții

Mulți au fost învățați încă din copilărie că aerul din timpul nopții este foarte dăunător sănătății și de aceea nu trebuie să pătrundă în camere. Spre răul lor, ei închid ferestrele și ușile din dormitoarele lor pentru a se apăra de aerul nopții, despre care spun că este atât de dăunător pentru sănătate. Ei se amăgesc prin aceasta. În serile reci, s-ar putea să fie necesar să se păzească de a nu răci, îmbrăcându-se mai bine; însă ei trebuie să ofere aer plămânilor lor... Mulți suferă de diverse boli datorită faptului că nu vor să lase să pătrundă în camerele lor aerul cel curat al nopții. Aerul liber constituie una dintre cele mai mari binecuvântări de care ne putem bucura. (Testimonies for the Church 2:527-528 (1870)).

Capitolul 24

Influenta aerului curat

Aerul, darul cel prețios al cerului, pe care toți îl pot avea, vă va binecuvânta cu vigoarea lui, dacă nu îi veți opri intrarea. Spuneți-i bun venit, cultivați dragostea pentru el și se va dovedi un alinător prețios al nervilor. Aerul trebuie să circule continuu pentru a putea fi păstrat curat. Aerul curat, proaspăt, face sângele să circule sănătos prin organism. Acesta reîmprospătează corpul și îl face sănătos și puternic și, în același timp, influența lui este simțită asupra minții, producând calm și seninătate. Face poftă de mâncare, ajută la digestie și produce un somn sănătos și dulce. (Testimonies for the Church 1:702 (1870)).

Igienă minuțioasă

Când o boală gravă pătrunde într-o familie, este mare nevoie ca fiecare membru al familiei să acorde o strictă atenție curățeniei și alimentației personale, păstrându-se astfel într-o bună stare de sănătate, fortificându-se împotriva bolii. Este, de asemenea, de cea mai mare importanță ca, în primul rând, camera bolnavului să fie cel mai bine aerisită. Acest lucru este benefic pentru cei în suferință și foarte necesar pentru îmbunătățirea sănătății aceluia care sunt nevoiți să rămână o anumită perioadă de timp în camera bolnavului.

Multă suferință ar fi cruțată dacă toți s-ar strădui să prevină boala, ascultând cu strictețe de legile sănătății. Trebuie respectate cu atenție deprinderile privind curățenia. Mulți, cât timp sunt sănătoși, nu se îngrijesc să-și păstreze sănătatea. Ei neglijează curățenia personală și sunt nepăsători în a-și păstra hainele curate. Impuritățile trec continuu și imperceptibil din corp, prin pori, și dacă suprafața pielii nu este păstrată curată, organismul este împovărat cu murdăria adunată. Dacă hainele purtate nu sunt spălate des și nu sunt frecvent aerisite, ele ajung pline de impuritățile care sunt eliminate din corp, prin transpirația care se simte și cea care nu se simte. Iar dacă hainele purtate nu sunt curățate frecvent de aceste impurități, porii pielii absorb din nou murdăria pe care au dat-o afară. Impuritățile din corp, dacă nu sunt îndepărtate, sunt preluate din nou de sânge și reintroduse în organele interne. Natura, pentru a elimina necurățiile otrăvitoare, face un efort pentru a elibera corpul de acestea. Acest efort dă naștere la febră și la ceea ce este cunoscut sub numele de boală. Însă chiar și atunci, dacă cei care sunt bolnavi ar ajuta natura în eforturile pe care le face, prin folosirea apei bune, curate, multă suferință ar putea fi prevenită. Însă mulți, în loc de a face acest lucru și de a căuta să îndepărteze substanțele otrăvitoare din organism, introduc o otrăvă și mai periculoasă în organism pentru a îndepărta una care există deja acolo.

Dacă fiecare familie și-ar da seama de urmările beneficătoare ale curățeniei, atunci ar face eforturi deosebite pentru ca fiecare persoană să îndepărteze murdăria de pe propriul corp, din casă și din împrejurimile acesteia. Mulți lasă resturi vegetale în preajma casei. Ei nu își dau seama de influența acestora. Din aceste substanțe în putrefacție se degajă continuu o duhoare care otrăvește aerul. Inspirând aerul care nu

este curat, sângele este otrăvit, sunt afectați plămâni și tot organismul este îmbolnăvit. Aproape toate felurile de boli pot fi produse de inhalarea unui aer afectat de aceste substanțe în putrefacție.

Multe familii au suferit de friguri, unii dintre membrii lor au murit, iar cei care au rămas în cercul familiei au murmurat împotriva Făcătorului lor datorită pierderii grele suferite, când de fapt singura cauză a morții a fost propria lor nepăsare. Murdăria din locuințele lor a adus asupra lor boli molipsitoare și acele suferințe de care ei îl acuză pe Dumnezeu. Fiecare familie care dorește sănătatea trebuie să-și curețe casa de substanțele aflate în descompunere.

Dumnezeu le-a poruncit copiilor lui Israel să nu îngăduie în nici un caz necurații pe corpurile sau pe hainele lor. Cei care aveau vreo necurație erau alungați din tabără până seara și apoi li se cerea să se spele pe ei înșiși și hainele de pe ei înainte de a putea veni iarăși în tabără. De asemenea, Dumnezeu le-a poruncit să nu existe murdărie pe o anumită distanță a așezării taberei, pentru ca nu cumva, când Domnul va trece pe acolo, să vadă necurațiile lor.

În privința curățeniei, Dumnezeu nu cere astăzi mai puțin decât a cerut vechiului Israel. Neglijarea curățeniei va produce boală. Boala și moartea prematură nu vin fără o cauză. Febra persistentă și bolile violente au avut loc cu precădere în acele localități și orașe care fuseseră odinioară considerate sănătoase, iar unele persoane au murit, în timp ce altele au rămas în urmă cu corpuri îmbolnăvite, fiind afectate de boală pe viață. În multe cazuri, agentul distrugător care a trimis în atmosferă otrava de moarte, fiind inhalată de familie și de vecini, se găsea chiar în curțile lor. Neglijența și lenea la care suntem martori uneori sunt îngrozitoare, iar ignorarea urmărilor acestor lucruri asupra sănătății este uluitoare. Astfel de locuri trebuie curățate, în special vara, cu var sau cenușă sau să fie acoperite zilnic cu pământ. (Publicat pentru prima dată în How to Live, partea 4, 54-61 ; reprodus în The Review and Herald, 5 decembrie, 1899).

Capitolul 26

Consumați o hrană simplă

Pentru a aduce lui Dumnezeu o slujire desăvârșită, trebuie să aveți concepții clare cu privire la cerințele Lui. Ar trebui să folosiți cea mai simplă hrană, pregătită în cel mai simplu mod, pentru ca nervii cei delicați ai creierului să nu fie slăbiți, amorțiți sau paralizați, făcându-vă cu neputință să discerneți lucrurile sacre sau să apreciați valoarea ispășirii, a sângelui curățitor al lui Hristos, ca fiind de neprețuit. (Testimonies for the Church 2:46 (1868)).

Capitolul 27

Deprinderile fizice și sănătatea spirituală

Caracterul lui Daniel este prezentat lumii ca un exemplu uimitor a ceea ce poate face harul lui Dumnezeu pentru oamenii decăzuți și întinați de păcat. Raportul vieții sale nobile, pline de tăgăduire de sine, constituie o încurajare pentru noi, oamenii de rând. De aici, putem căpăta putere pentru a rezista în mod nobil și ferm ispitei și pentru a sta, prin harul blândeții, de partea dreptății în cele mai grele încercări.

Experiența lui Daniel

Daniel ar fi putut găsi o scuză plauzibilă pentru a se îndepărta de obiceiurile sale de strictă cumpătare; însă aprobarea lui Dumnezeu i-a fost mai scumpă decât favoarea celui mai puternic om de pe pământ, mai scumpă decât însăși viața, Bucurându-se, datorită comportamentului său plăcut, de favoarea lui Melzar, dregătorul care se îngrijea de tinerii evrei, Daniel a cerut să le fie îngăduit să nu mănânce din cărnurile împăratului și să nu bea din vinul său. Melzar s-a temut că, dacă va fi de acord cu această cerere, împăratul s-ar putea supăra și astfel să fie pusă în primejdie propria sa viață. Ca și mulți din zilele noastre, el s-a temut că o dietă cumpătată ar da acestor tineri o înfățișare palidă și bolnăvicioasă și o tărie musculară deficitară, în timp ce hrana îmbelșugată de la masa împăratului i-ar face roșii în obraji și frumoși și capabili de o activitate fizică mai bună.

Daniel a cerut ca problema să se hotărască în urma unei încercări timp de zece zile -- o scurtă perioadă de timp, în care tinerilor evrei să li se îngăduie să mănânce hrană simplă, în timp ce tovarășii lor să se înfrupte din delicatesele împăratului. În cele din urmă, cererea a fost acceptată și atunci Daniel fost sigur că a avut câștig de cauză. Deși nu era decât un tânăr, el era conștient de efectele vătămătoare ale vinului și ale viețuirii destrăbălate asupra sănătății fizice și mintale.

La sfârșitul celor zece zile, rezultatul s-a dovedit a fi contrar așteptărilor lui Melzar. Nu doar în ce privește înfățișarea, dar și în privința activității fizice și a tăriei mintale, cei care au dovedit înfrânare în deprinderile lor au arătat o superioritate evidentă față de tovarășii lor care au fost îngăduitori față de poftă. Ca urmare a acestei

încercări, lui Daniel și tovarășilor săi le-a fost îngăduit să-și continue dieta lor simplă pe toată perioada instruirii pentru treburile împărăției.

Domnul a privit cu mulțumire hotărârea și tăgăduirea de sine a tinerilor evrei și binecuvântarea Lui i-a însoțit. El „le-a dat știință și pricepere pentru tot felul de scrieri și înțelepciune; mai ales însă a făcut pe Daniel priceput în toate vedeniile și în toate visele” (Daniel 1, 17). La sfârșitul acestor trei ani de instruire, când iscusința și realizările lor au fost puse la încercare de către împărat, el „nu a găsit pe nici unul ca Daniel, Hanania, Mișael și Azaria. De aceea au fost primiți în slujba împăratului. În toate lucrurile care cereau înțelepciune și pricepere și despre care îi întreba împăratul, îi găsea de zece ori mai destoinici decât toți vrăjitorii și cititorii în stele, care erau în toată împărăția lui” (Daniel 1, 19.20).

Aici este o lecție pentru toți, dar în special pentru tineri. O conformare strictă față de cerințele lui Dumnezeu este benefică pentru sănătatea trupului și a minții. Pentru a putea atinge cel mai înalt standard în privința realizărilor morale și intelectuale, este necesar să căutăm înțelepciune și putere de la Dumnezeu și să fim cumpătați în toate obiceiurile vieții. În experiența lui Daniel și a tovarășilor săi, avem un exemplu de biruință a principiului asupra ispitei de a fi îngăduitori cu apetitul. Aceasta ne arată că, prin respectarea principiului religios, tinerii pot avea biruință asupra poftelor firii pământești, rămânând credincioși cerințelor lui Dumnezeu, chiar dacă aceasta i-ar costa un mare sacrificiu.

Ce-ar fi fost dacă Daniel ar fi făcut compromis cu acei dregători păgâni și ar fi cedat presiunii situației, mâncând și bând așa cum era obiceiul la babilonieni? Acea singură ocazie de îndepărtare de la principiu le-ar fi slăbit simțul dreptății și al oroarei față de păcat. Îngăduirea poftelor ar fi atras după sine sacrificarea tăriei fizice, a clarității minții și a puterii spirituale. Un pas greșit ar fi condus cu siguranță spre alți pași greșiți, până ce legătura lor cu Cerul ar fi fost pusă în primejdie, iar ei ar fi fost târați în ispită...

Viața lui Daniel constituie o exemplificare inspirată a ceea ce înseamnă un caracter sfințit. Sfințirea biblică are de-a face cu întreaga ființă a omului... Este imposibil ca cineva să aibă parte de binecuvântarea sfințirii în timp ce continuă să fie egoist și lacom. Oamenii de felul acesta gem sub povara neputințelor datorită unor obiceiuri greșite în mâncare și băutură, care constituie încălcarea legilor vieții și sănătății. Mulți își slăbesc organele digestive prin îngăduirea apetitului pervertit. Este

uimitoare puterea de rezistență a organismului omenesc expus abuzurilor; însă a persista în obiceiuri greșite, mâncând și bând în exces, va duce la slăbirea tuturor funcțiilor corpului. Fie ca aceștia care și-au slăbit puterile să se gândească ce ar fi putut să fie dacă ar fi trăit în mod cumpătat și și-ar fi îngrijit sănătatea, în loc să abuzeze de ea. Prin satisfacerea poftei pervertite și a patimii, chiar cei care pretind că sunt creștini slăbesc lucrarea naturii și puterile fizice, mintale și morale. Unii dintre cei care fac aceste lucruri pretind că sunt sfințiți de Dumnezeu, însă o astfel de pretenție este neîntemeiată...

Sfințirea este un principiu viu

Ar trebui să acordăm atenție cuvintelor apostolului Pavel, prin care face apel la frații săi, ca, prin îndurarea lui Dumnezeu, să-și prezinte trupurile ca „o jertfa vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu”... Sfințirea nu este doar o teorie, un sentiment sau niște cuvinte formale, ci un principiu viu, activ, care acționează în viața de zi cu zi. Aceasta înseamnă că obiceiurile noastre în ceea ce privește mâncarea, băutura și îmbrăcămintea ar trebui să fie astfel, încât să asigure păstrarea sănătății fizice, mintale și morale, ca să putem prezenta Domnului trupurile noastre nu ca o jertfa schilodită prin obiceiuri greșite de viețuire, ci ca pe „o jertfa vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu” (Romani 12, 1).

Fie ca nici unul dintre cei care susțin că sunt credincioși să nu privească în mod nepăsător sănătatea corpului său și să nu se măgulească cu gândul că necumpătarea nu este păcat și că nu le va afecta spiritualitatea. Intre sănătatea fizică și moralitate există o legătură strânsă. Standardul virtuții este ridicat sau degradat prin obiceiurile fizice. Consumarea în exces chiar a celor mai bune alimente va produce îmbolnăvirea moralității. Iar dacă hrana nu este cea mai sănătoasă, efectele vor fi încă și mai dăunătoare. Orice obicei care nu are o acțiune sănătoasă asupra organismului omenesc va degrada facultățile cele mai înalte și cele mai nobile. Obiceiurile greșite în mâncare și băutură vor conduce la greșeli în gândire și acțiune. Îngăduirea poftelor întărește tendințele animalice, acestea ajungând să domine asupra puterilor mintale și spirituale.

„Să vă feriți de poftele firii pământești care se războiesc cu sufletul” (1 Petru 2, 11), acesta este limbajul pe care îl folosește apostolul Petru. Mulți socotesc că această avertizare se aplică numai celor imorali; însă ea are o însemnătate mai largă. Ea vrea să ne ferească de orice fel de satisfacere a poftelor sau pasiunii. Ea constituie cea mai puternică avertizare împotriva folosirii de stimulenți și narcotice, precum ceaiul,

tutunul, alcoolul și morfina. Acest fel de îngăduințe pot fi clasate foarte bine printre poftele care exercită o influență periculoasă asupra caracterului moral. Cu cât se formează mai de timpuriu aceste obiceiuri dăunătoare, cu atât va fi mai puternică înrobirea în patimi a victimelor lor și cu atât va fi mai sigură coborârea standardului moralității lor.

Învățăturile Bibliei vor face doar o slabă impresie asupra acelor ale căror facultăți sunt amorțite prin îngăduirea poftei. Mii de oameni își vor sacrifica nu numai sănătatea și viața, dar și speranța lor pentru cer, înainte de a declara război propriilor patimi pervertite. O doamnă, care timp de ani de zile a pretins că este sfințită, a spus că, dacă ar trebui să aleagă între pipă și cer, ar spune: „Adio, cer; eu nu-mi pot birui plăcerea pe care mi-o provoacă pipa mea”. Acest idol a fost păstrat cu sfințenie în suflet, lăsându-se lui Isus un loc secundar. Totuși, această femeie pretindea că este sfințită Domnului.

Oriunde s-ar afla, cei care sunt cu adevărat sfințiți vor ridica standardul moral, respectând obiceiuri fizice corecte și, ca și Daniel, vor prezenta semenilor lor un exemplu de cumpătare și tăgăduire de sine. Orice poftă stricată devine o poftă care se războiește. Orice lucru care intră în conflict cu legile naturii creează o stare favorabilă îmbolnăvirii sufletului. Îngăduirea poftei face ca stomacul să fie dispeptic, ficatul inactiv, creierul încețoșat și astfel temperamentul și spiritul omului se pervertesc. Și aceste puteri slăbite sunt oferite lui Dumnezeu, care refuza să accepte jertfa, dacă aceasta nu este fără cusur. Este datoria noastră să ne conformăm pofta și obiceiurile de viețuire cu legile naturale. Dacă trupurile aduse pe altarul lui Hristos ar fi examinate cu aceeași minuțiozitate la care erau supuse jertfele iudaice, oare câți dintre cei care au obiceiurile din prezent ar fi acceptați?

Cu câtă grijă ar trebui creștinii să-și pună în ordine obiceiurile, ca să-și poată păstra în întregime tăria fiecărei facultăți pe care o au spre a o pune în serviciul lui Hristos! Dacă dorim să fim sfințiți -- suflet, trup și spirit, -- atunci trebuie să trăim în conformitate cu legea divină. Inima nu poate rămâne consacrată lui Dumnezeu în timp ce poftele și patimile sunt îngăduite pe seama sănătății și a vieții...

Avertizările inspirate ale lui Pavel împotriva îngăduinței de sine răsună de-a lungul vremii până la noi... El prezintă pentru încurajarea noastră libertatea de care se bucură cei cu adevărat sfințiți. „Acum dar nu mai este nici o osândire pentru cei ce sunt

în Hristos Isus, care nu mai trăiesc după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului” (Romani 8, 1). El îi îndeamnă pe galateni: „Umblați cârmuiți de Duhul și nu împliniți poftele firii pământești. Căci firea pământească pofteste împotriva Duhului și Duhul împotriva firii pământești” (Galateni 5, 16.17). El numește câteva fapte ale firii pământești -- închinarea la idoli, bețiile și altele asemănătoare. După ce menționează roadele Duhului, printre care și înfrânarea, el adaugă: „Cei care sunt ai lui Hristos Isus și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftetele ei” (Idem 24).

Există mulți astăzi, printre cei care susțin că sunt creștini, care ar socoti că Daniel a fost prea exigent și ar pronunța în dreptul lui că a fost îngust în gândire și fanatic. Ei consideră problema mâncării și băuturii de prea mică importanță pentru a necesita o astfel de poziție hotărâtă -- una care să implice sacrificarea oricărui avantaj pământesc, însă cei care judecă astfel vor descoperi în ziua judecății că ei au întors spatele cerințelor clare ale lui Dumnezeu și au făcut din propriile lor păreri un standard în ce privește binele și răul. Ei vor descoperi că ceea ce le părea că nu este important nu a fost privit în același mod de Dumnezeu. Cerințelor Sale ar trebui să li se dea ascultare cu sfințenie. Cei care acceptă și se supun unuia dintre preceptele Sale, deoarece le este convenabil să facă astfel, în timp ce altele le resping, deoarece păzirea acestora ar necesita sacrificii, coboară standardul în ce privește binele și prin exemplul lor conduc și pe alții să privească cu ușurință Legea cea sfântă a lui Dumnezeu. „Așa zice Domnul” trebuie să fie regula noastră în toate lucrurile. (The Review and Herald, 25 ianuarie, 1881).

Capitolul 28

Nefolosirea mâncărilor cu carne

Oare poporul care se pregătește să devină sfânt, curat și rafinat, spre a putea fi prezentat societății îngerilor cerești, va continua să ia viața creaturilor lui Dumnezeu, să consume carnea lor și să se bucure de aceasta ca de un lux? Potrivit cu ceea ce mi-a arătat Domnul, această ordine a lucrurilor va fi schimbată, iar poporul deosebit al Domnului va dovedi cumpătare în toate lucrurile...

Predispoziția ia îmbolnăvire crește de zece ori prin mâncarea de carne. Puterile intelectuale, morale și fizice sunt slăbite prin consumarea mâncărilor cu carne. Mâncarea de carne tulbură organismul, încetează mintea și tocește simțurile morale... Calea cea mai sigură pentru noi este de a lăsa carnea la o parte. (Testimonies for the Church 2:63-64 (1868)).

Capitolul 29

Evitați lăcomia

Unii nu își stăpânesc poftele, ci își îngăduie satisfacerea gustului pe seama sănătății. Ca urmare, mintea le este încețoșată, gândirea le este apatică și nu pot realiza acele lucruri pe care le-ar putea face dacă ar fi stăpâni pe sine și cumpătați. Aceștia jefuiesc pe Dumnezeu de puterea fizică și mintală care ar trebui consacrată în serviciul Său, dacă ar dovedi cumpătarea în toate lucrurile...

Cuvântul lui Dumnezeu așază păcatul lăcomiei în aceeași categorie cu beția. Păcatul acesta a fost atât de ofensator în ochii lui Dumnezeu, încât El i-a dat îndrumări lui Moise, ca, dacă un copil nu își stăpânea apetitul, ci se îmbuiba cu tot ce poftea, el trebuia să fie adus de părinții săi în fața conducătorilor lui Israel și să fie ucis cu pietre. Starea celui lacom era considerată fără nădejde. Unul ca acesta nu putea fi de folos semenilor săi și era un blestem pentru sine însuși. Nu te puteai bizui pe el la nimic. Influența lui ar fi fost molipsitoare, iar celor din jurul lui le-ar fi fost mai bine dacă un astfel de caracter cu defecte atât de grozave nu era perpetuat.

Nici o persoană care își simte responsabilitatea față de Dumnezeu nu va îngădui înclinațiilor animalice să stăpânească asupra rațiunii. Cei care fac astfel nu sunt creștini, oricine ar fi ei și oricât de mari ar fi pretențiile lor. Îndemnul Domnului Hristos este: „Fiți dar desăvârșiți după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit” (Matei 5, 48). Aici El ne arată că putem fi desăvârșiți în sfera noastră, după cum Dumnezeu este desăvârșit în sfera Sa. (Testimonies for the Church 4:454-455 (1880)).

Capitolul 30

Lecții din experiența lui Ioan Botezătorul

Timp de ani de zile, Domnul a atras atenția poporului Său asupra reformei sănătății. Acesta este una dintre marile ramuri ale lucrării de pregătire pentru venirea Fiului omului.

Ioan Botezătorul a pornit în spiritul și puterea lui Ilie, pentru a pregăti calea Domnului și a întoarce poporul la înțelepciune și dreptate. El a fost un reprezentant al celor care trăiesc în aceste timpuri din urmă, cărora Dumnezeu le-a încredințat adevăruri sacre spre a le prezenta în fața poporului, spre a pregăti calea pentru a doua venire a lui Hristos. Ioan a fost un reformator. Îngerul Gabriel, trimis din ceruri, a avut o convorbire despre reforma sănătății cu tatăl și mama lui Ioan. El a spus că acesta nu trebuie să bea nici vin, nici băuturi tari și că va fi umplut cu Duhul Sfânt încă de la naștere.

Ioan s-a despărțit de prieteni și de plăcerile vieții. Simplitatea îmbrăcăminteii sale, o haină țesută din păr de cămilă, a constituit o muștrare continuă împotriva extravaganței și etalării preoților iudei și ale oamenilor în general. Alimentația lui, pur vegetariană, alcătuită din lăcustă și miere sălbatică, a fost o muștrare împotriva satisfacerii apetitului și a lăcomiei care domina pretutindeni.

Profetul Maleahi declară: „Iată, vă voi trimite pe proorocul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată. El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinți” (Maleahi 4, 5.6). Aici profetul descrie caracterul lucrării. Cei care trebuie să pregătească o cale pentru a doua venire a lui Hristos sunt reprezentați prin credinciosul Ilie, la fel cum Ioan a venit în spiritul lui Ilie spre a pregăti calea pentru cea dintâi venire a lui Hristos. Marele subiect al reformei trebuie făcut cunoscut, iar mințile oamenilor trebuie trezită. Cumpătarea în toate lucrurile trebuie legată de solie spre a întoarce pe poporul lui Dumnezeu de la idolatrie, de la lăcomie și de la extravaganța în îmbrăcăminte și în alte lucruri. Stăpânirea de sine, umilința și cumpătarea care se așteaptă de la cei neprihăniți, pe care Dumnezeu îi călăuzește și îi binecuvântează în mod special, trebuie prezentate poporului în contrast cu obiceiurile extravagante, vătămătoare pentru sănătate ale celor care trăiesc în acest veac decăzut.

Dumnezeu a arătat că reforma sănătății este atât de strâns legată de solia îngerului al treilea la fel cum este legat brațul de trup. Cauza decăderii atât de mari din punct de vedere fizic și moral nu poate fi găsită în altă parte decât în neglijarea acestui subiect important. Cei care își îngăduie pofta și patima și închid ochii față de lumină, ca să nu vadă îngăduințele păcătoase pe care nu vor să le părăsească, sunt vinovați înaintea lui Dumnezeu. Oricine se întoarce de la lumină într-o anumită privință își împietrește inima și nesocotește lumina și în alte privințe. Oricine încalcă obligațiile morale în chestiunea mâncării și îmbrăcăminteii pregătește calea pentru a încălca cerințele lui Dumnezeu privind veșnicia.

Corpurile noastre nu ne aparțin. Dumnezeu ne cere să îngrijim lăcașul pe care ni l-a dat, ca să-I putem aduce trupurile noastre ca o jertfa vie, sfântă și plăcută. Corpurile noastre aparțin Aceluia care le-a făcut, iar noi avem datoria să le păzim de degradare. Dacă ne slăbim trupul prin satisfacerea eului, prin îngăduirea poftelor și îmbrăcându-ne după mode care distrug sănătatea, pentru a fi în armonie cu lumea, noi devenim vrăjmași ai lui Dumnezeu...

Providența a condus poporul lui Dumnezeu să lase deoparte obiceiurile extravagante ale lumii; să nu-și mai îngăduie apetitul și patima și să ia poziție pentru stăpânire de sine și cumpătare în toate lucrurile. Poporul pe care îl conduce Dumnezeu va fi deosebit, nu se va asemăna cu lumea. Iar dacă credincioșii se vor lăsa călăuziți de Dumnezeu, dacă îi vor aduce la îndeplinire scopurile și își vor preda Lui voința, Domnul Hristos va locui în inimă. Templul lui Dumnezeu va fi sfânt. Trupul vostru, spune apostolul, este templul Duhului Sfânt. Dumnezeu nu cere de la copiii Săi tăgăduire de sine pe seama vătămării puterii lor fizice. El le cere să se supună legilor naturale pentru a-și păstra sănătatea fizică. Calea naturii este drumul pe care îl însemnează El și este suficient de largă pentru fiecare creștin. Dumnezeu ne-a oferit cu mână largă multe bogății și daruri pentru viața și bucuria noastră, însă pentru a ne bucura de pofta naturală, normală, care ne va păstra sănătatea și ne va prelungi viața, El pune restricții apetitului. El spune: „Ferește-te; ține în frâu; leapădă pofta care nu este naturală. Dacă stimulăm un apetit pervertit, noi încălcăm legile ființei noastre și ne asumăm răspunderea de a abuza de corpurile noastre și a aduce boala asupra noastră...”

Tăgăduirea de sine este o parte esențială a religiei autentice. Cei care nu au învățat să se lepede de sine sunt lipsiți de evlavie practică, vitală. Nu ne putem aștepta la nimic altceva decât ca cerințele religiei să vină în contact cu simțămintele naturale și

interesele lumești. Există de lucru pentru fiecare în via Domnului. (Testimonies for the Church 3:61-64 (1871)).

Atitudine binevoitoare și conduită corectă în viața de căsătorie

Cei care pretind că sunt creștini nu ar trebui să pășească în relația de căsătorie până ce această chestiune nu a fost luată în atenție cu grijă și rugăciune dintr-un înalt punct de vedere, pentru a vedea dacă Dumnezeu va putea fi proslăvit prin această unire. Apoi, ar trebui să cântărească cu grijă urmările fiecărui privilegiu al relației de căsătorie, iar principiul sfințit trebuie să fie baza oricărei acțiuni. Înainte de a-și mări familia, ei ar trebui să ia în considerare dacă Dumnezeu va fi proslăvit sau dezonorat prin aducerea de copii pe lume. Ei ar trebui să caute să proslăvească pe Dumnezeu prin unirea lor încă de la început și pe toată durata căsătoriei lor. Trebuie să aibă în vedere de ce mijloace dispun pentru a-și crește copiii. Ei nu au dreptul de a aduce copii pe lume care să fie o povară pentru alții. Au ei o meserie pe care se pot bizui, pentru a putea întreține o familie, pentru a nu deveni o povară pentru alții? Dacă nu au, ei comit o crimă aducând pe lume copii care să sufere din lipsă de îngrijire corespunzătoare, hrană și îmbrăcăminte. În acest veac rapid, corupt, nu se ține seama de aceste lucruri. Patima destrăbălată domnește și ea nu se lasă ținută în frâu, chiar dacă slăbiciunea, mizeria și moartea constituie urmarea domniei ei. Femeile sunt obligate să ducă o viață plină de greutate, durere și suferință, datorită patimilor necontrolate ale bărbaților care poartă numele de soți -- ar fi mai corect dacă aceștia ar fi numiți brute. Mamele își târăsc o existență mizerabilă, având copii în brațele lor aproape tot timpul, făcând tot ce pot spre a le pune pâine în gură și a-i îmbrăca. Mizeria de felul acesta se tot acumulează și umple lumea.

Patima nu este dragoste

Nu există decât puțină dragoste reală, autentică, devotată, curată. Acest articol prețios este foarte rar. Patima este numită dragoste. Multe femei au fost jignite în privința celor mai fine și tandre sentimente, deoarece relația de căsătorie le-a îngăduit acelor pe care ele îi numesc soți, să fie brutali în felul cum le tratează. Ele au descoperit că dragostea lor este atât de josnică, încât sunt dezgustate.

Foarte multe familii trăiesc într-o stare extrem de nefericită deoarece soțul și tatăl își îngăduie ca partea animalică din firea sa să predomină asupra celei intelectuale și

morale. Urmarea este un simțământ de letargie și depresie, care este resimțit frecvent, însă rareori se socotește a fi urmarea căii lor greșite. Avem obligația solemnă față de Dumnezeu să ne păstrăm spiritul curat și trupul sănătos, ca să putem fi de folos omenirii și să-I aducem lui Dumnezeu un serviciu desăvârșit. Apostolul rostește aceste cuvinte de avertizare: „Deci păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor și să nu mai ascultați de poftele lui” (Romani 6, 12). El ne îndeamnă să mergem înainte, spunându-ne că „toți cei ce se luptă la jocurile de obște se supun la tot felul de înfrânări” (1 Corinteni 9, 25). El îi îndeamnă pe toți cei care se numesc creștini să-și aducă trupurile lor „ca o jertfa vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu” (Romani 12, 1). El spune: „Mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire pentru ca, nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat” (1 Corinteni 9, 27).

Îngrijirea soției

O greșală care se comite în mod general este aceea de a nu face nici o schimbare în viața unei femei înainte de a da naștere copiilor ei. În această perioadă importantă, lucrul mamei trebuie ușurat. În organismul ei se petrec mari schimbări. Este necesară o cantitate mai mare de sânge și implicit o cantitate mai mare de alimente dintre cele mai hrănitoare pentru a fi convertită în sânge. Dacă nu are cantitatea suficientă de mâncare hrănitoare, ea nu va putea avea tărie fizică, iar vlăstarul ei va fi lipsit de vitalitate. De asemenea. Îmbrăcămintea ei necesită atenție. Corpul trebuie păzit de orice fel de răceală. Ea nu trebuie să apeleze la rezervele de vitalitate pentru a înlocui lipsa îmbrăcămintei. Dacă mama este lipsită de un aport suficient de hrană sănătoasă, nutritivă, lipsa va fi resimțită atât în cantitatea, cât și în calitatea sângelui. Circulația ei va fi deficitară, iar copilul ei va suferi de exact aceleași lucruri. Vlăstarul ei nu va fi în stare să folosească în mod corespunzător hrana pe care să o transforme în sânge bun pentru a hrăni organismul. Sănătatea mamei și a copilului depinde mult de o îmbrăcămintă potrivită, calduroasă și de o alimentație hrănitoare. Dacă există și alte lucruri, în afară de acestea, care pot spori vitalitatea mamei, ele trebuie să-i fie oferite.

Stăpânirea poftei este importantă

Însă, pe de altă parte, ideea că femeile, datorită stării din această perioadă, pot permite apetitului lor să-și facă de cap constituie o greșală bazată pe anumite obiceiuri deficitare, și nu pe bunul simț. Apetitul femeilor în această stare poate fi schimbător, capricios și greu de mulțumit; iar obiceiul înrădăcinat îi îngăduie să aibă orice pofteste,

fără a consulta rațiunea pentru a vedea dacă acea hrană furnizează elementele nutritive necesare corpului său și dezvoltării copilului. Mâncarea trebuie să fie hrănitoare, însă nu excitantă. Se obișnuiește să se spună că, dacă pofteste mâncăruri cu carne, murături, mâncăruri condimentate sau plăcinte cu diverse umpluturi, poate să le aibă, doar pofta contează. Aceasta este o mare greșală și face mult rău. Nici nu se poate estima cât de mare este acest rău. Dacă este nevoie vreodată de simplitate și atenție deosebită față de calitatea hranei ingerate, atunci acest timp este acum, în această perioadă importantă.

Femeile care au principii și care sunt bine educate nu se vor îndepărta de simplitatea în alimentație, în mod special în această perioadă. Ele vor ține cont că o altă viață depinde de a lor și vor fi atente în obiceiurile pe care și le formează, în special în ceea ce privește dieta. Ele nu vor mânca ceea ce nu este hrănitor și este excitant, doar pentru simplul motiv că este gustos. Există prea mulți sfătuitori în jurul lor, gata să le convingă să facă lucruri despre care rațiunea le spune să nu le facă.

Copiii se nasc bolnavi datorită satisfacerii apetitului de către părinți. Organismul nu are nevoie de varietatea de alimente pe care o pofteste mintea. Ideea că, dacă s-a gândit la un anumit aliment, stomacul trebuie să-l aibă de îndată este o mare greșală, pe care femeile creștine ar trebui să o respingă. Imaginației nu ar trebui să i se permită să stăpânească asupra nevoilor organismului. Cei care îngăduie gustului să stăpânească vor suferi urmarea nesocotirii legilor ființei lor. Și problema nu se termină aici; și vlăstarele lor nevinovate vor avea de suferit...

Importanța ambianței plăcute

Trebuie acordată mare grijă ca ambianța din jurul mamei să fie plăcută, veselă. Soțul și tatăl are răspunderea specială de a face tot ce îi stă în putere pentru a ușura povara soției și mamei. În starea în care se află ea, el trebuie să ducă povara cât de mult se poate. El trebuie să fie binevoitor, curtenitor, amabil și delicat, atent în mod special față de nevoile ei. (Testimonies for the Church 2:380-383 (1868)).

Capitolul 32

Sfaturi pentru femeile însărcinate

Orice femeie pe cale de a deveni mamă, oricare ar fi mediul în care se află, trebuie să încurajeze continuu o atitudine vie de mulțumire, știind că pentru toate eforturile ei în această direcție ea va fi răsplătită de zece ori în caracterul fizic și moral al vlăstarului ei. Și aceasta nu este totul. Dacă își face un obicei din aceasta, ea se poate deprinde să gândească optimist, încurajând astfel o stare fericită a minții și starea ei de spirit se va transmite asupra familiei ei și a celor din preajma ei.

Și sănătatea ei fizică se va îmbunătăți în mare măsură. Izvoarele vieții vor prinde putere; sângele nu se va mai mișca greoi, așa cum se întâmplă în cazul în care ea e deznădăjduită și tristă. Sănătatea ei mintală și morală prinde tărie datorită vieții spiritului ei. Puterea voinței se poate împotrivi apăsării mintale și va fi un bun liniștitor pentru nervi. Copiii, care sunt jefuiți de acea vitalitate pe care ar fi trebuit să o moștenească de la părinții lor, trebuie îngrijiți cel mai atent. Acordându-se mai multă grijă legilor ființei lor, își pot asigura o sănătate corespunzătoare.

Alimentația sugarilor

Perioada în care pruncul își primește hrana de la mama lui este foarte importantă. Multe mame, în timp ce își alăptează pruncii, își permit să lucreze peste măsură de mult, înfierbântându-și sângele mai mult decât plita de gătit, iar alăptatul este serios afectat nu doar printr-o hrană înfierbântată de la sânul mamei, ci și prin faptul că sângele acesteia a fost otrăvit prin alimentație nesănătoasă, care a înfierbântat tot organismul, afectând prin aceasta hrana copilului. Copilul este afectat, de asemenea, de starea minții mamei. Dacă ea este nefericită, este tulburată, iritabilă, dând frâu liber dezlănțuirii patimii, hrana pe care pruncul o primește de la mama lui va fi încinsă, producând adesea colici, spasme și, în unele cazuri, convulsii sau crize.

De asemenea, caracterul copilului este afectat, în măsură mai mică sau mai mare, de felul hranei pe care o primește de la mamă. Cât este de important atunci ca mama, în timp ce își alăptează copilul, să-și păstreze o stare de spirit veselă, ținându-și în mod desăvârșit sub control starea de spirit. În acest fel, hrana copilului nu este afectată, iar

calmul, stăpânirea de sine cu care mama își tratează copilul are mult de-a face cu modelarea minții copilului. Dacă acesta este nervos și agitat, maniera atentă, calmă de a-l trata a mamei va avea o influență de liniștire și îndreptare, iar sănătatea copilului se va îmbunătăți.

Copiii au fost mult maltratați printr-o purtare necorespunzătoare față de ei. Dacă au fost plângăreți, în general, li s-a dat de mâncare pentru a-i liniști, când, în majoritatea cazurilor, tocmai prea multa hrană datorită obiceiurilor greșite ale mamei a constituit cauza agitației lor. Mai multă hrană nu a făcut decât să înrăutățească lucrurile; căci stomacul era deja supraîncărcat...

Mamele plănuiesc adesea să facă anumite lucruri într-o zi; iar când copiii le tulbură, în loc să-și ia timp să aline necazurile micuților lor și să le distragă atenția, le dau ceva de mâncare pentru a-i face să tacă. Aceasta atinge scopul pentru scurt timp, însă, în cele din urmă, lucrurile se înrăutățesc și mai mult. Stomacul copilului este umplut peste măsură cu hrană, când el nu are nicidecum nevoie de hrană. Tot ce le trebuie este doar puțină atenție și timp din partea mamei. (The Review and Herald, 25 iulie, 1899).

Refuzați întinarea cu tutun

Tutunul, în orice formă ar fi folosit, are efecte asupra organismului. Este o otravă încetă. El afectează creierul și amorțește simțurile, astfel că mintea nu poate discerne cu claritate lucrurile spirituale, în special acele adevăruri care ar putea corecta aceste îngăduințe detestabile. Cei care folosesc tutunul, sub orice formă, nu stau bine înaintea lui Dumnezeu. Prin obiceiul acesta stricat, ei nu pot aduce slavă lui Dumnezeu prin trupul și spiritul lor, care sunt ale Lui. Și în timp ce ei folosesc otrăvuri încete, dar sigure, care le distrug sănătatea și le înjosesc facultățile mintale, Dumnezeu nu poate încuviința ceea ce fac ei. El poate fi îndurător față de ei, atunci când își îngăduie acest obicei periculos, neavând cunoștință cât de mult rău le face, însă când problema le este prezentată în adevărata ei lumină, atunci ei sunt vinovați înaintea lui Dumnezeu dacă continuă să-și îngăduie această patimă murdară.

Dumnezeu le-a cerut copiilor lui Israel să respecte anumite obiceiuri ce aveau în vedere o curățenie strictă. În caz de cea mai mică necurăție, lor li se cerea să rămână afară din tabără până seara și apoi să se spele pentru a veni din nou în tabără. În această mare oștire nu se află nimeni care să folosească tutunul. Dacă ar fi fost, atunci i s-ar fi cerut să înceteze folosirea acelei buruieni necurate. Și doar după ce și-ar fi curățit gura de orice rămășiță de necurăție i s-ar fi permis să se afle din nou în mijlocul adunării lui Israel.

Întinarea cu tutun, o ofensă adusă lui Dumnezeu

Preoților care slujeau în lucrurile sfinte li se porunca să-și spele picioarele și mâinile înainte de a intra în tabernacol, în prezența lui Dumnezeu, spre a mijloci pentru Israel, ca să nu pângărească sanctuarul. Dacă preoții ar fi intrat în sanctuar, având gurile spurcate cu tutun, ei ar fi avut parte de soarta lui Nadab și Abihu. Și, cu toate acestea, așa-ziii creștini se pleacă înaintea lui Dumnezeu în familiile lor pentru a se ruga, având gurile spurcate ie murdăria tutunului...

Se cere o curăție strictă

Bărbații care au fost puși deoparte prin punerea mâinilor pentru a sluji în lucrurile sfinte, stau adesea la amvon având gurile spurcate, buzele pătate și respirația întinată de murdăria tutunului. Ei vorbesc poporului în locul lui Hristos. Cum poate fi acceptat un asemenea serviciu de către un Dumnezeu sfânt care a cerut preoților lui Israel să facă pregătiri speciale înainte de a veni în prezența Sa, fără ca sfințenia Sa să nu-i mistuie pentru că L-au dezonorat, așa cum a fost cazul cu Nadab și Abihu? Este un lucru sigur că puternicul Dumnezeu al lui Israel este încă un Dumnezeu al curăției. Ei susțin că slujesc lui Dumnezeu în timp ce comit adulter, făcând un dumnezeu din pofta lor. Tutunul este idolul lor îndrăgit. Acestuia îi dedică ei toată considerația. Ei susțin că se închină lui Dumnezeu, în timp ce calcă porunca întâi. Ei au alți dumnezei înainte de Domnul. „Curățiți-vă cei ce purtați vasele Domnului” (Isaia 52, 11).

Dumnezeu cere curăția inimii și curăția persoanei și acum ca și atunci, când a dat îndrumări speciale copiilor lui Israel. Dacă Dumnezeu a acordat atâta atenție curăției aceluia care călătoreau prin pustie, care erau în aer liber aproape tot timpul, El nu cere mai puțin de la noi, care trăim în case acoperite, în care necurățiile se văd mai bine și au o influență mai nesănătoasă (Spiritual Gifts 4a:126-128 (1864)).

Capitolul 34

Folosirea tutunului este contrară evlaviei

Văzând acei bărbați care pretindeau că se bucură de binecuvântarea unei sfințenii depline, în timp ce erau sclavi ai tutunului, scuișând și întinând totul în jurul lor, m-am gândit oare cum ar fi cerul dacă ar fi acolo persoane care folosesc tutunul? Buzele care au rostit Numele cel scump al lui Hristos au fost întinate de salivă cu tutun, respirația a fost întinată de un miros greu și chiar lenjeria a fost întinată; trebuie că și sufletul care iubește această necurăție și are plăcere în această atmosferă otrăvitoare este întinat. Semnul era pus în afară, ca mărturie a ceea ce era înăuntru.

Oamenii care susțin că sunt credincioși își oferă trupurile pe altarul lui Satana și ard tămâia tutunului pentru maiestatea lui satanică. Pare aspră această afirmație? Jertfa trebuie adusă unei anumite zeități. Pentru că este curat și sfânt și nu acceptă nimic întinat, Dumnezeu va refuza această jertfa scump plătită, murdară și nesfântă; de aici tragem concluzia că Satana este cel care pretinde onoare.

Omul -- proprietatea lui Hristos

Domnul Hristos a murit pentru a-l salva pe om de sub stăpânirea lui Satana. El a venit pentru a ne elibera prin sângele jertfei Sale ispășitoare. Omul care a devenit proprietatea Domnului Isus Hristos și al cărui trup este templul Duhului Sfânt nu va fi înrobit prin obiceiul cel dăunător al consumului de tutun. Puterile sale aparțin lui Hristos, care l-a cumpărat cu preț de sânge. Proprietatea lui este a Domnului. Cum ar putea fi el atunci nevinovat, risipind zilele din capitalul încredințat lui de Dumnezeu pentru a-și satisface o poftă care nu are o temelie naturală?

O întrebuintare greșită și tristă a banilor

An de an, o enormă sumă de bani este irosită pentru această îngăduință, în timp ce sufletele pier pentru cuvântul vieții. Cum ar putea atunci creștinii, care sunt iluminați în privința acestui subiect, să continue să-L jefuiască pe Dumnezeu în privința darurilor și zecimilor folosite pentru susținerea Evanghelici, în timp ce aduc pe altarul destrăbălării distrugătoare, prin folosirea tutunului, mai mult decât ar putea da pentru a ajuta pe

săraci sau a satisface nevoile cauzei Lui Dumnezeu? Dacă ei sunt cu adevărat sfințiți, orice patimă vătămătoare va fi biruită. Atunci toate aceste canale de cheltuială inutilă vor fi îndreptate spre vistieria Domnului, iar creștinii vor fi în frunte în ceea ce privește tăgăduirea de sine, sacrificiul de sine și în cumpătare. Atunci ei vor fi lumina lumii...

Simțurile naturale sunt amorțite

Pentru cel care folosește tutunul, orice lucru este insipid și fără viață în afara acelei îngăduințe dragi. Folosirea fui a amorțit simțurile naturale ale trupului și ale minții, iar el nu mai este sensibil față de influența Duhului lui Dumnezeu. Dacă este lipsit de stimulentele lui obișnuit, el are o foame și un dor al trupului și sufletului nu după neprihănire, nu după sfințire, nu după prezența lui Dumnezeu, ci după idolul lui cel îndrăgit. Prin îngăduirea poftelor vătămătoare, așa-zii creștini își slăbesc zi de zi puterile, neputând să aducă slavă lui Dumnezeu. (The Review and Herald, 25 ianuarie, 1881).

Capitolul 35

O otravă amăgitoare

Tutunul este o otravă dintre cele mai amăgitoare și rele, având o influență excitantă și apoi paralizantă asupra nervilor corpului. Este cât se poate de periculoasă, deoarece efectele sale asupra organismului sunt lente, iar la început abia perceptibile. Mulțimi de oameni sunt victime ale influenței sale otrăvitoare. (Spiritual Gifts 4a:128 (1864)).

Capitolul 36

Abstinența de la narcotice

Poporul nostru merge continuu înapoi în privința reformei sănătății. Satana vede că nu poate avea control asupra lor, așa cum ar avea dacă apetitul ar fi îngăduit. Sub influența hranei nesănătoase, conștiința devine întunecată, mintea încețoșată, iar sensibilitatea la impresii este tocită. Deoarece conștiința a fost ignorată, ea este paralizată și devine insensibilă, dar vina călcătorului de lege nu este mai mică.

Satana strică mintea și distruge sunetele prin ispitele sale subtile. Oare vrea poporul nostru să deschidă ochii, să vadă păcatul îngăduirii poftei pervertite? Va lăsa el oare la o parte ceaiul, cafeaua, mâncărurile cu carne și orice fel de alimente excitante și va consacra banii cheltuiți pentru aceste îngăduințe dăunătoare pentru răspândirea adevărului? Acești stimulenți fac numai rău, dar, cu toate acestea, noi vedem că un mare număr dintre cei care susțin că sunt creștini folosesc tutunul. Tocmai acești oameni vor deplânge păcatul necumpătării și, în timp ce vorbesc împotriva folosirii băuturilor alcoolice, ei scot sucul din tutun. Deoarece sănătatea minții depinde de o stare de normalitate a forțelor vitale, de câtă grijă ar trebui să se dea dovadă pentru a nu fi folosite nici stimulente, nici narcotice!

Tutunul este o otravă înceată, ascunsă, iar efectele sale sunt cu mult mai greu de eliminat din organism decât cele ale băuturilor alcoolice. Ce putere poate avea adeptul tutunului pentru a ține în loc mersul înainte al necumpătării? Ar trebui să fie o revoluție în lumea noastră în ce privește subiectul tutunului înainte ca securea să fie înfiptă la rădăcina pomului. Mergem mai îndeaproape în privința acestui subiect. Ceaiul și cafeaua întrețin pofta care cere stimulenți și mai puternici, precum tutunul și băuturile alcoolice. Și ne apropiem tot mai mult de casă, de mâncărurile de zi cu zi, de mesele care se pun în gospodăriile creștinilor. Se practică oare cumpătarea în toate lucrurile? Sunt aduse acolo la îndeplinire reformele esențiale pentru sănătate și fericire? Orice creștin adevărat își va stăpâni pofta și patimile. Dacă nu se poate elibera din robia și sclavia poftei, el nu poate fi un slujitor adevărat, supus, al lui Hristos. Tocmai îngăduirea poftei și a patimii este cea care face ca adevărul să nu aibă nici un efect asupra inimii. Este cu neputință ca spiritul și puterea adevărului să sfințească omul -- suflet, trup și spirit -- atâta timp cât acesta este stăpânit de poftă și patimă. (Testimonies

for the Church 3:569-570 (1875)).

Capitolul 37

Lepădarea de sine și rugăciunea

Când era cel mai puternic asaltat de ispită, Domnul Hristos nu mânca nimic. El Se încredința lui Dumnezeu și, prin rugăciune fierbinte și supunere desăvârșită față de voința Tatălui, ieșea biruitor. Cei care susțin că au adevărul în aceste timpuri din urmă ar trebui, mai presus de orice altă clasă de așa-numiți creștini, să imite marele Model în privința rugăciunii.

Domnul Isus căuta cu tărie putere de la Tatăl Său. Divinul Fiu al lui Dumnezeu considera acest lucru de o mai mare valoare decât de a Se așeza la o masă îmbelșugată. El ne-a dat dovada că rugăciunea este esențială pentru a primi tăria de a lupta cu puterile întunericului și pentru a face lucrarea care ne-a fost încredințată. Puterea pe care o avem noi este slăbiciune, însă cea pe care ne-o dă Dumnezeu este cu adevărat putere și ea va face ca oricine o deține să fie mai mult decât învingător. (Testimonies for the Church 2:202-203 (1869)).

Capitolul 38

Efectele rele ale ceaiului și cafelei

Folosirea ceaiului și cafelei este de asemenea dăunătoare pentru organism. Într-o anumită măsură, ceaiul produce intoxicație. El intră în circulație și, treptat, transmite energie trupului și minții. El stimulează, excită și grăbește mișcarea în cadrul mașinării vii, forțând-o să acționeze în mod nenatural și astfel dă impresia consumatorului de ceai că îi face un mare serviciu, că îi dă putere. Aceasta este o greșeală. Ceaiul ia din tăria nervilor și îi slăbește mult. Când efectul lui a trecut și efectul puternic cauzat de folosirea sa este înlăturat, care este atunci rezultatul? Lănțezeală, apatie, debilitate, acestea sunt urmările vitalității artificiale pe care o dă folosirea ceaiului.

Când organismul este deja obosit peste măsură și are nevoie de odihnă, folosirea ceaiului dă imbold naturii, stimulând-o să exercite o acțiune neobișnuită, nefirească, și prin aceasta îi slăbește puterea de a face anumite lucruri și capacitatea de rezistență; și astfel puterile sunt irosite cu mult timp înainte ca Cerul să fi hotărât ca acest lucru să se întâmple. Ceaiul este otrăvitor pentru organism. Creștinii ar trebui să nu îl folosească.

Efectul cafelei este într-o anumită măsură același cu al ceaiului, numai că influența asupra organismului este mai rea. Efectul ei este excitant și, în măsura în care stimulează peste normal, va produce istovire și deprimare sub normal. Băutorii de ceai și cafea poartă însemne pe fețele lor. Pielea devine palidă, iar înfățișarea este lipsită de viață. Chipul lor nu strălucește de sănătate.

Ceaiul și cafeaua nu hrănesc

Ceaiul și cafeaua nu hrănesc organismul. Ușurarea pe care o dau ele este rapidă, înainte ca stomacul să aibă timp să le digere. Acest lucru arată că ceea ce consumatorii de astfel de stimulente numesc tărie se capătă doar prin excitarea nervilor stomacului, care transmite o stare de iritare creierului, iar acesta, la rândul lui, este stârnit să facă inima să lucreze mai mult și tot organismul sa aibă parte de o energie trecătoare. Aceasta nu este decât o falsă tărie și nu este de dorit să avem parte de așa ceva. Acestea nu dau nici un fel de tărie naturală. Alte efecte ale consumului de ceai sunt: durerea de cap, insomnia, palpitația inimii, indigestia, tremurul nervilor și multe alte rele.

Lipsa stăpânirii de sine nu-i este plăcută lui Dumnezeu

„Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfa vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească” (Romani 12, 1). Dumnezeu cere o jertfa vie, nu una moartă sau pe moarte. Când devenim conștienți care sunt cerințele lui Dumnezeu, vom vedea că El ne cere să fim cumpătați în toate lucrurile. Scopul pentru care am fost creați este de a aduce slavă lui Dumnezeu prin trupul și spiritul nostru, care sunt ale Lui. Cum vom putea face acest lucru dacă ne îngăduim pofte, care au ca urmare distrugerea puterilor fizice și morale? Dumnezeu ne cere să ne prezentăm trupurile ca o jertfa vie. Apoi ni se poruncește să ne păstrăm corpul în cea mai bună stare de sănătate, pentru a putea aduce la îndeplinire cerințele Sale. „Fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul spre slava lui Dumnezeu” (1 Corinteni 10, 31). (Testimonies for the Church 2:64-65 (1868)).

Capitolul 39

Evitați folosirea medicamentelor otrăvitoare

Un obicei care stă la temelia multor boli și a unor neazuri încă și mai mari îl constituie folosirea liberă a medicamentelor otrăvitoare. Când sunt atacați de boală, cei mai mulți nu se deranjează să cerceteze care este cauza bolii. Marea lor preocupare este să scape de durere și neazuri. Astfel, ei recurg la un leac anume, despre ale cărui reale proprietăți știu doar puțin, sau apelează la vreun medic pentru anumite remedii, care să contracareze urmările procedeelelor lor greșite, fără însă a avea de gând să facă vreo schimbare în obiceiurile lor nesănătoase. Dacă nu este deținut un efect imediat, ei încearcă alt medicament, apoi altul. Și astfel neazurile se țin lanț.

Medicamentele nu vindecă boala

Oamenii trebuie învățați că medicamentele nu vindecă boala. Este adevărat că uneori se resimte o ușurare de moment, iar pacientul pare să se refacă drept urmare a folosirii lor. Însă acest lucru se întâmplă deoarece natura arc suficientă forță vitală pentru a da afară otrava și de a îndrepta starea de lucruri care a dus la producerea bolii. Sănătatea se reface în ciuda folosirii medicamentelor. Însă, în majoritatea cazurilor, medicamentul nu face altceva decât să schimbe forma și localizarea bolii. Adesea, efectul otrăvii pare învins pentru un timp, însă urmările rămân în organism și fac mult rău în perioada care urmează.

Prin folosirea medicamentelor otrăvitoare, mulți oameni își atrag asupra lor boala pentru tot restul vieții și sunt pierdute multe vieți, care ar fi putut fi salvate prin folosirea metodelor naturale de vindecare. Otrăvurile conținute în multe așa-numite remedii formează obiceiuri și poftă care înseamnă ruină pentru suflet și trup. Multe medicamente populare, devenite brevete medicale și chiar unele medicamente prescrise de medici contribuie la dezvoltarea poftă și la consumul de băuturi alcoolice, opium, morfină, care constituie un blestem teribil pentru societate.

Puterea restauratoare a naturii

Singura speranță de îndreptare a lucrurilor este să-i educăm pe oameni și să-i

învățăm principiile corecte. Medicii să-i învețe pe oameni că puterea de refacere nu se găsește în medicamente, ci în natură. Boala constituie un efort pe care îl face natura de a elibera organismul de starea care urmează călcării legilor sănătății, în cazul apariției bolii, trebuie căutată cauza. Starea de lucruri care a generat boala trebuie schimbată, obiceiurile greșite trebuie îndreptate. Apoi, natura trebuie ajutată în efortul pe care îl face de a da afară necurățiile din corp și de a restabili o stare de lucruri bună în organism.

Remedii naturale

Aerul curat, lumina soarelui, cumpătarea, odihna, mișcarea fizică, alimentația corespunzătoare, folosirea apei, încrederea în puterea divină -- acestea sunt adevăratele remedii. Fiecare om ar trebui să cunoască agenții de vindecare ai naturii și să știe cum să-i pună în practică. Este esențial atât de a înțelege principiile implicate în tratarea bolii, cât și de a avea o instruire practică prin care să se poată folosi în mod corespunzător această cunoștință.

Folosirea remediilor naturale necesită, într-o anumită măsură, grijă și efort, pe care mulți nu sunt dispuși să le manifeste. Procesul de vindecare și refacere al naturii este treptat și astfel, pentru cel nerăbdător, acesta pare încet. Părăsirea îngăduințelor dăunătoare necesită sacrificiu. Însă în cele din urmă se va descoperi că natura, dacă nu este împiedicată și încurcată, își face lucrarea în mod înțelept și bine. Cei care ascultă cu perseverență de legile ei vor culege răsplata sănătății atât a trupului, cât și a minții. (The Ministry of Healing, 126-127 (1905)).

Îmbrăcămintea sănătoasă

Îmbrăcămintea trebuie să fie sănătoasă în toate privințele. „Mai presus de orice altceva”, Dumnezeu dorește ca noi „să fim sănătoși” la trup și suflet. Și noi trebuie să fim împreună lucrători cu El în folosul sănătății atât a sufletului, cât și a trupului, îmbrăcămintea sănătoasă le promovează pe amândouă...

Vrăjmașul oricărui bine a fost acela care a instigat inventarea modelor care se schimbă continuu. El nu dorește nimic altceva decât să-l provoace durere și dezonoare lui Dumnezeu prin înjosirea și decăderea ființelor umane. Una dintre metodele sale cele mai eficiente pentru atingerea acestui scop este provocarea interesului pentru îmbrăcămintea la modă, care provoacă slăbirea minții, a trupului și a caracterului.

Ca urmare a modului în care se îmbracă, femeile se pot îmbolnăvi de boli grave, iar suferințele provocate de acestea se pot agrava. În loc să-și păstreze sănătatea, având în vedere încercările teribile care vor veni cu siguranță, prin obiceiurile lor rele, ei nu numai că își sacrifică sănătatea, dar și viața și lasă copiilor o moștenire plină de necazuri -- un organism distrus, obiceiuri pervertite și idei greșite despre viață.

Una dintre invențiile dăunătoare și risipitoare ale modei o constituie fusta care mătură pământul. Nu poate fi păstrată curată, încurcă, este incomodă și nesănătoasă -- toate acestea și încă multe altele sunt adevărate în legătură cu fusta care este târâtă. Ea este extravagantă atât prin materialul inutil folosit, cât și datorită lungimii inutile. Și oricine a văzut o femeie îmbrăcată cu o astfel de fustă, pe care trebuie să o târască după ea, cu mâinile pline de pachete și bagaje sau încercând să coboare scări, sau să se suie într-o trăsură, sau să meargă prin mulțime, să meargă prin ploaie sau pe un drum noroios, nu mai are nevoie de nici o altă dovadă legată de incomoditatea și neplăcerile cauzate de ea.

Un alt lucru grav este purtarea de fuste a căror greutate trebuie susținută de solduri. Această greutate mare, care apasă asupra organelor interne, le trage în jos și produce slăbiciunea stomacului și o stare de oboseală, făcând ca femeile care le poartă să se înconvoaie, ceea ce va incomoda plămânilor, făcând astfel ca respirația corectă să

devină tot mai dificilă.

În ultimii ani, pericolele datorate compresiei pieptului au fost atât de mult și pe larg discutate, încât doar puține persoane ar putea fi în necunoștință de cauză; cu toate acestea, puterea modei este atât de mare, încât răul continuă. Prin acest obicei, femeile și tinerele fete își fac un rău care nu se poate spune în cuvinte. Este foarte important pentru sănătate ca pieptul să aibă suficient loc pentru ca plămâni să poată respira la toată capacitatea lor. Când plămâni sunt încorsetați, limitați, cantitatea de oxigen care ajunge în ei este mai mică. Sângele nu este vitalizat în mod corespunzător, iar substanțele nefolositoare, otrăvitoare, reziduurile care ar fi trebuit aruncate din plămâni sunt reținute. Pe lângă aceasta, circulația este împiedicată; iar organele interne sunt atât de îngrămădite și întepenite, încât nu-și pot face lucrul în mod corespunzător.

Strângerea cu șireturi nu îmbunătățește forma. Unul dintre elementele de bază în ce privește frumusețea fizică îl constituie simetria, armonia între părți. Iar modelul corect în ce privește dezvoltarea fizică trebuie căutat nu în cifrele etalate de modistele franțuzoaice, ci în forma corpului omenesc care se dezvoltă potrivit cu legile lui Dumnezeu din natură. Dumnezeu este autorul oricărei frumuseți și doar în măsura în care ne conformăm idealului Său ne putem apropia de standardul adevăratei frumuseți.

Un alt lucru rău pe care îl dezvoltă moda este distribuția inegală a îmbrăcăminte, astfel încât, în timp ce unele părți ale corpului au mai mult decât le este necesar, altele sunt insuficient îmbrăcate. În special picioarele și brațele, fiind departe de organele vitale, trebuie păzite de frig prin haine suficiente. Este imposibil să avem sănătate atâta timp cât extremitățile sunt de obicei reci; căci, dacă în ele se află prea puțin sânge, va fi prea mult sânge în alte părți ale corpului. O sănătate perfectă pretinde o circulație perfectă a sângelui; însă acest lucru nu este cu puțință atâta timp cât pe corp, acolo unde sunt situate organele vitale, se pun de trei sau patru ori mai multe haine decât pe brațe și picioare.

Multe femei sunt nervoase și copleșite de griji, cauza fiind faptul că ele se lipsesc de aerul curat, care ar face un sânge curat, și de libertatea de mișcare, care ar trimite sângele în vene, dând viață, sănătate și energie. Multe femei s-au îmbolnăvit, când s-ar fi putut bucura de sănătate, și multe au murit de tuberculoză și de alte boli, când ar fi putut trăi anii care le-au fost rânduiți, dacă s-ar fi îmbrăcat potrivit cu principiile sănătății și ar fi făcut multă mișcare în aer liber.

Pentru a se asigura o îmbrăcăminte sănătoasă, trebuie studiate cu grijă nevoile fiecărei părți a trupului. De asemenea, trebuie avute în vedere clima, împrejurimile, starea de sănătate, vârsta și ocupația. Fiecare articol de îmbrăcăminte trebuie să fie ușor de îmbrăcat, să nu împiedice nici circulația sângelui și nici o respirație liberă, completă, naturală. Orice obiect de îmbrăcăminte trebuie să ofere o astfel de larghețe, încât, atunci când se ridică brațele, îmbrăcăminte să se poată ridica în mod corespunzător.

Femeile care au o sănătate deficitară pot face mult pentru ele însele dacă se vor îmbrăca potrivit și vor face mișcare fizică, îmbrăcate în mod potrivit pentru mersul afară, să facă mișcare fizică în aer liber, la început cu precauție, iar apoi tot mai mult, în măsura în care pot suporta. Făcând astfel, multe își pot recâștiga sănătatea și pot trăi spre a-și aduce contribuția în lucrarea ce trebuie făcută pentru lume. (The Ministry of Healing, 288-294 (1905)).

Capitolul 41

Puterea voinței

Puterea voinței nu este pusă în valoare așa cum ar trebui. Voința trebuie să fie ținută trează și îndreptată în direcția corectă și atunci ea va împărți putere întregii ființe și va constitui un ajutor minunat în menținerea sănătății. Ea este o putere și atunci când avem de-a face cu boala. Exercitată în direcția cea bună, aceasta va ține sub control imaginația și va constitui un mijloc puternic de a rezista și învinge boala, atât a minții, cât și a trupului. Prin exercitarea puterii voinței, așezându-se într-o relație corespunzătoare față de viață, pacienții pot face mult cooperând cu eforturile medicului pentru reînsănătoșirea lor.

Sunt mii de oameni care își pot recăpăta sănătatea dacă vor acest lucru. Domnul nu dorește ca ei să fie bolnavi. El dorește ca ei să fie bine și fericiți și ei trebuie să se hotărască să fie sănătoși. Adesea, bolnavii pot rezista în fața bolii în mod simplu, refuzând să cedeze bolii și să zacă într-o stare de inactivitate. Ridicându-se mai presus de durerile lor, de cap sau de orice fel, să se implice într-o activitate utilă potrivit cu puterea pe care o au. Având astfel o ocupație și folosind din plin aerul curat și lumina soarelui, mulți bolnavi slăbiți își pot recăpăta sănătatea și puterea. (The Ministry of Healing, 246 (1905)).

Capitolul 42

O ocupație potrivită

Inactivitatea este cel mai mare blestem care ar putea veni asupra bolnavilor. O implicare ușoară într-o muncă folositoare, care să nu împovăreze mintea și corpul, are o influență bună asupra amândurora. Aceasta întărește mușchii, îmbunătățește circulația sângelui și dă bolnavului satisfacția de a ști că nu este cu totul nefolositor în această lume ocupată. S-ar putea ca la început să nu fie în stare să facă decât puțin, însă în curând el va vedea că puterea i-a sporit și va putea mări astfel și cantitatea de muncă depusă. (The Ministry of Healing, 240 (1905)).

Capitolul 43

Controlul imaginației

Când 1-a creat pe om, Domnul a dorit ca acesta să fie activ și de folos. Cu toate acestea, sunt mulți care trăiesc în această lume ca niște mașinării nefolositoare, care de-abia dacă există. Ei nu luminează cărarea nimănui și nu sunt o binecuvântare pentru nimeni. Sunt doar niște poveri pentru alții. Cât privește influența lor de partea binelui, ei nu sunt decât niște nulități; însă au un cuvânt greu de spus de partea răului. Dacă se cercetează viața unora de felul acesta, de-abia dacă se poate găsi vreun act de bunăvoință dezinteresată. Când mor, amintirea lor se stinge o dată cu ei. Numele lor pierde curând; căci ei nu pot trăi, nici măcar în amintirile prietenilor lor, prin fapte de evlavie și virtute. În dreptul acestor persoane, viața a fost o greșală. Ei nu au fost ispravnici credincioși. Ei au uitat că Dumnezeu, Creatorul lor aștepta de la ei să fie activi și dornici de a face bine, binecuvântând pe cei din jur cu influența lor. Interesele egoiste atrag mintea și conduc la uitarea lui Dumnezeu și a scopului Creatorului lor.

Toți cei care susțin că sunt urmași ai lui Hristos ar trebui să simtă că au datoria de a-și păstra corpurile în cea mai bună stare de sănătate, pentru ca mintea lor să poată fi clară spre a înțelege adevărurile cerești. Mintea trebuie controlată, căci ea are o influență foarte puternică asupra sănătății. Imaginația conduce adesea într-o direcție greșită și, atunci când i se îngăduie, produce forme severe de boală, care sunt în cea mai mare măsură închipuite...

Unora le este așa de frică de aer, încât își înfofolesc atât de tare capul și corpul, că arată ca niște mumii. Ei stau în casă, în general inactivi, de teamă să nu se obosească sau să se îmbolnăvească dacă se mișcă fie înăuntru, fie afară în aer liber. Ar putea să facă mișcare în aer liber în fiecare zi plăcută, dacă și-ar propune acest lucru. Inactivitatea permanentă este una dintre cele mai mari cauze ale debilității trupesti și ale slăbiciunii minții. Mulți dintre cei care ar trebui să fie într-o stare de sănătate foarte bună sunt bolnavi și astfel pierd una dintre cele mai mari binecuvântări pe care le pot avea.

Mi-a fost arătat că mulți dintre cei care se plâng întotdeauna că sunt slabi nu sunt într-o stare atât de rea pe cât își închipuie ei. Unii dintre aceștia au o voință puternică, iar dacă aceasta ar fi exercitată în direcția cea bună, ar putea constitui un mijloc puternic

de control al imaginației și de a se împotrivi astfel bolii. Însă prea adesea voința este exercitată într-o direcție greșită și refuză cu încăpățănare să se supună rațiunii. Voința este cea care a produs acea stare de lucruri; ei sunt bolnavi și vor fi tratați ca atare, dacă nu țin seama de judecata celor din jurul lor.

Mi-au fost arătate mame stăpânite de o imaginație bolnavă, a căror influență este resimțită de soți și de copii. Ferestrele trebuie ținute închise pentru că mama simte aerul. Dacă ei îi este cumva răcoare și trebuie să se îmbrace altfel ca de obicei, consideră că și copiii trebuie să procedeze la fel ca ea și astfel întreaga familie este jefuită de vigoarea fizică. Toți sunt afectați atât din punct de vedere fizic, cât și mental de mintea unei singure persoane, suferind vătămări datorită imaginației bolnave a unei femei care se consideră criteriu pentru toată familia. Corpul este îmbrăcat potrivit cu capriciile unei imaginații bolnave și sufocat prin înfofolire, ceea ce duce la slăbirea organismului. Pielea nu își poate îndeplini funcțiile: datorită obiceiului de ferire de aer și a evitării mișcării fizice, porii pielii -- acele mici guri prin care corpul respiră -- se închid, făcând imposibilă eliminarea impurităților. Povara este aruncată asupra ficatului, plămânilor, rinichilor etc. și aceste organe interne sunt silite să facă lucrul pe care pielea ar fi trebuit să-l facă.

În acest fel, oamenii se îmbolnăvesc din cauza obiceiurilor greșite; deși au toată lumina și cunoștința, oamenii adoptă obiceiurile rele spre propriul lor blestem. Ei gândesc în acest fel: „N-am încercat noi oare asta? N-am înțeles-o noi din experiență?” Însă experiența unei persoane a cărei imaginație este bolnavă nu ar trebui să aibă greutate asupra nimănui.

Anotimpul cel mai de temut pentru cei care trebuie să stea în preajma unor asemenea persoane este iarna. Este iarnă, într-adevăr, afară, dar și înăuntru, pentru cei care sunt siliți să trăiască în aceeași casă cu ei și să doarmă în aceeași camera. Aceste victime ale unei imaginații bolnave se închid înăuntru și închid ferestrele; căci aerul le afectează plămânii și capul. Imaginația e activă; ei se așteaptă să răcească și într-adevăr vor răci. Nici un fel de raționament nu-i poate face să creadă, căci nu înțeleg filozofia problemei. N-am dovedit-o? Vor veni cu argumente. Este adevărat că au dovedit un aspect al chestiunii -- insistând asupra felului în care procedează ei -- și cu toate acestea ei răcesc oricât de puțin s-ar expune. Plăpânzi precum bebelușii, ei nu pot suporta nimic; și cu toate acestea ei trăiesc mai departe și continuă să închidă ferestrele și ușile și se agită pe lângă sobă, bucurându-se de nenorocirea în care se află. Ei au dovedit, cu

siguranță, că felul cum au procedat nu le-a făcut bine, ci le-a sporit dificultățile. De ce nu îngăduie oare unii ca aceștia rațiunii să-și exercite influența asupra judecății și să stăpânească imaginația? De ce nu vor ei să procedeze invers și într-un mod judicios să beneficieze de mișcare fizică și aer afară din casă? (Testimonies for the Church 2:522-525 (1870)).

Capitolul 44

Cumpătare in munca

Pentru a putea obține câțiva bani, mulți își aranjează treburile în așa fel, încât îi muncesc peste măsură pe cei care lucrează afară și, de asemenea, pe cei din familiile lor care lucrează în casă. Oasele, mușchii, creierul, toate sunt istovite la maximum: au multă muncă pe care trebuie să o facă, iar scuza este că ei trebuie să facă tot ce le stă în putere, căci, dacă nu, vor avea pierderi, ceva va fi irosit. Trebuie salvat totul, oricare ar fi urmările.

Ce au câștigat unii ca aceștia? Poate că au fost în stare să mențină capitalul inițial și să mai și adauge la acesta. Dar, pe de altă parte, ce au pierdut? Capitalul sănătății lor, care este de neprețuit atât pentru cei săraci, cât și pentru cei bogați, s-a micșorat serios. Mama și copiii au tot luat din fondul sănătății și puterii lor, gândind că o cheltuială extravagantă nu ar epuiza niciodată capitalul lor, până când, în cele din urmă, sunt surprinși să descopere că puterea lor de viață s-a epuizat. N-au mai lăsat nimic la care să apeleze în caz de urgență. Dulceața și fericirea vieții sunt amărâte prin suferințe chinuitoare și nopți nedormite. Atât vigoarea fizică, cât și cea mintală s-au dus. Soțul și tatăl care, de dragul câștigului, a făcut un aranjament neînțelept al treburilor sale, poate cu deplina aprobare a soției și mamei, s-ar putea, ca urmare a acestuia, să bage în mormânt pe mamă și unul sau chiar mai mulți dintre copii. Sănătatea și viața au fost sacrificate de dragul banilor (citiți 1 Timotei 6, 10). (Testimonies for the Church 1:478 (1865)).

Cumpătare în lucru

Necumpătarea în mâncare și băutură, necumpătarea în lucru, necumpătarea în aproape orice există pretutindeni. Cei care fac mari eforturi pentru a efectua o anumită cantitate de muncă într-un anumit timp și continuă să lucreze atunci când judecata le spune că ar trebui să se odihnească nu câștigă niciodată. Ei trăiesc pe seama unui capital împrumutat. Ei cheltuiesc din forța vitală de care vor avea nevoie cândva, în viitor. Iar când se cere energia pe care au folosit-o atât de nesăbuit, ei capitulează, deoarece nu o mai au. Puterea fizică s-a dus, puterea mintală nu mai este. Ei își dau seama că au avut de suferit o pierdere, însă nu știu care este aceasta. Timpul de nevoie a sosit, însă resursele lor fizice s-au epuizat. Oricine încalcă legile sănătății va ajunge cândva să sufere, într-o măsură mai mare sau mai mică. Dumnezeu ne-a înzestrat corpurile cu forță de care vom avea nevoie în diferite perioade ale vieții noastre. Dacă noi ne epuizăm cu nesăbuiță această forță printr-o extenuare continuă, vom ajunge să fim în pierdere. Utilitatea noastră va scădea, dacă nu chiar însăși viața noastră va fi distrusă.

Ca o regulă, munca de peste zi nu trebuie prelungită până seara. Dacă toate orele zilei sunt valorificate, munca prelungită până seara este peste măsură, iar organismul suprasolicitat va suferi datorită poverilor puse asupra lui. Mi-a fost arătat că cei care fac astfel, adesea, mai mult pierd decât câștigă, căci puterile lor sunt epuizate și ei lucrează sub încordare nervoasă. Ei nu vor observa nici o vătămare imediată, însă în mod sigur își slăbesc organismul.

Părinții să-și petreacă serile cu familiile lor. Să lase în urmă

grijile și frustrările treburilor de peste zi. Soțul și tatăl ar câștiga mult dacă ar face o regulă ca să nu strice cu nimic fericirea familiei sale, aducând acasă necazurile treburilor sale de peste zi, producând agitație, nervozitate și îngrijorare. El s-ar putea să aibă nevoie de sfatul soției sale în probleme dificile și amândoi împreună pot găsi ușurare pentru îngrijorările lor, căutând înțelepciune de la Dumnezeu, însă a ține mintea continuu încordată asupra muncii și afacerilor va fi dăunător atât pentru sănătatea minții, cât și a trupului.

Serile să fie petrecute într-un mod cât mai plăcut. Căminul să fie un loc unde să existe voieșie, curtoazie și dragoste. Astfel, el va fi atrăgător pentru copii. Dacă părinții sunt mereu necăjiți datorită necazurilor, dacă sunt nervoși și caută continuu greșeli, copiii se molipsesc de același spirit de nemulțumire și lipsă de satisfacție, iar căminul este cel mai mizerabil loc din lume. Copiii își găsesc mai multă plăcere printre străini, în tovărășii nesăbuite sau pe străzi decât în cămin. Toate acestea ar putea fi evitate dacă ar exista cumpătare în toate lucrurile și ar fi cultivată răbdarea. Stăpânirea de sine a tuturor membrilor familiei va face din cămin aproape un paradis. Faceți camerele să fie cât mai plăcute. Copiii să simtă căminul ca fiind cel mai atrăgător loc de pe pământ. Influența voastră asupra lor să fie de așa natură, încât ei să nu caute tovărășii pe stradă și nici să nu se gândească decât cu oroare la refugierea în vicii. Dacă viața de cămin este ceea ce ar trebui să fie, obiceiurile formate vor fi o puternică apărare împotriva asalturilor ispitei atunci când tinerii vor părăsi adăpostul căminului pentru lume. (Christian Temperance and Bible Hygiene, 64-66 (1890)).

Capitolul 46

Ordine și curățenie

Ordinea este cea dintâi lege a cerului, iar Domnul dorește ca poporul Său să aibă în casele lor o reprezentare a ordinii și armoniei care domnesc în curțile cerești. Adevărul nu își așază niciodată picioarele lui delicate pe cărarea necurăției sau stricăciunii. Adevărul nu îi face niciodată pe oameni aspri, grosolani sau neglijenți, dezordonați. El îi înalță pe toți cei care îl acceptă, la un nivel înalt. Sub influența lui Hristos, lucrarea de continuă rafinare merge înainte.

Oștirilor lui Israel le-au fost date îndrumări speciale, pentru ca tot ce e în interiorul și împrejurul corturilor lor să fie curat și așezat în ordine, pentru ca nu cumva îngerul Domnului, trecând prin tabără, să vadă necurăția lor. Oare privea Domnul în amănunt aceste lucruri? Da, le avea în vedere în amănunt; căci lucrul era stabilit: dacă le-ar fi văzut necurățite, nu ar fi însoțit oștirile lor în lupte.

El, care a fost atât de minuțios cu copiii lui Israel și dorea ca acestora să le placă curățenia, nu va îngădui nici o necurăție în casele copiilor Săi de astăzi. Dumnezeu privește cu neplăcere lipsa curățeniei de orice fel. Cum L-am putea invita oare în casele noastre dacă totul nu ar fi curat și în ordine?

Un semn exterior de curăție interioară

Credincioșii trebuie învățați că trebuie să fie curați, chiar dacă sunt săraci. Cei care nu realizează importanța curățeniei trebuie să primească o mână de ajutor. Ei trebuie învățați că cei care îl reprezintă pe Dumnezeu Cel înalt și sfânt trebuie să-și păstreze sufletele curate, pure, iar această curăție trebuie să se extindă și la îmbrăcămintea lor, și la tot ce au în casă, astfel ca îngerii slujitori să aibă dovada că adevărul a lucrat o schimbare în viață, curățind sufletul și rafinând gusturile. Aceia care, după ce au primit adevărul, nu fac nici o schimbare în cuvânt sau comportament, în îmbrăcămintă și tot ce este în preajma lor trăiesc pentru ei înșiși, nu pentru Hristos. Ei nu au fost născuți din nou prin Isus Hristos, pentru curăție și sfințenie.

Unii sunt foarte neglijenți în ce privește persoana lor. Ei au nevoie să fie călăuziți

de Duhul Sfânt pentru a pregăti un cer curat și sfânt. Dumnezeu a poruncit ca atunci când aveau să vină la munte, spre a asculta proclamarea Legii, copiii lui Israel trebuia să vină cu corpuri curate și haine curate. Astăzi, poporul Său trebuie să-L onoreze prin obiceiuri ireproșabile de ordine și curățenie.

Creștinii vor fii judecați după roadele pe care le aduc. Adevărații copii ai lui Dumnezeu vor fi curați și ordonați. În timp ce trebuie să ne ferim de împodobirea inutilă și de etalare, în nici un caz nu trebuie să fim nepăsători și indiferenți în ce privește înfățișarea exterioară. Tot ce are de-a face cu persoana noastră și cu casa noastră trebuie să fie curat, ordonat și atrăgător. Tinerii trebuie învățați importanța unei înfățișări exterioare care să nu poată fi criticată, o înfățișare care să aducă onoare lui Dumnezeu și adevărului.

Exemplul mamei

Încă din pruncie, copiii trebuie să primească lecții de curățenie. Niciodată nu se poate spune că este prea devreme ca mamele să umple mintea copiilor cu gânduri curate, sfinte. O cale de a face acest lucru este de a-i învăța să păstreze tot ce este în jurul lor curat și în ordine. Mamelor, dacă doriți ca gândurile copiilor voștri să fie curate, învățați-i să păstreze curate toate locurile din jurul lor. Dormitoarele să fie deosebit de curate și ordonate. Învățați-i să aibă grijă de îmbrăcăminte. Fiecare copil trebuie să aibă un loc al său în care să-și aranjeze hainele. Puțini părinți sunt atât de săraci, încât să nu-și permită să aibă în acest scop o cutie sau o ladă mare, în care să așeze niște rafturi și să o acopere cu gust.

Învățarea de adevăruri spirituală

A învăța pe copii obiceiuri de ordine și curățenie va necesita ceva timp în fiecare zi; însă acest timp nu este pierdut. În viitor, mama va fi mai mult decât răsplătită pentru eforturile sale în această direcție.

Vegheați ca zilnic copiii să facă o baie, urmată de o frecție, până ce corpurile lor se înroșesc. Spuneți-le că lui Dumnezeu nu-I place să-i vadă pe copiii Săi cu trupurile murdare și cu hainele zdrențuite. Apoi mergeți mai departe și vorbiți-le despre curăția lăuntrică. Efortul vostru constant să fie acela de a înălța și înnobila pe copiii voștri.

Noi trăim timpul din urmă. Curând, Domnul Hristos vine să-și ia poporul în locașurile pregătite pentru ei. Însă în acele locașuri nu va intra nimic întinat. Cerul este curat și sfânt, iar cei care trec prin porțile Cetății lui Dumnezeu trebuie să fie îmbrăcați cu o curăție interioară și exterioară. (The Review and Herald, 10 iunie, 1902).

Capitolul 47

Îmbăiere frecventă

În nici un caz persoanele sănătoase nu trebuie să neglijeze îmbăierea. Cu orice preț, ei trebuie să facă baie cel puțin de două ori pe săptămână. Cei care nu sunt sănătoși au necurății în sânge, iar pielea nu este într-o stare sănătoasă. Numeroșii pori, prin care respiră corpul, sunt umpluți cu substanțe nefolositoare. Pielea trebuie curățită cu grijă și în totalitate, pentru ca porii să-și poată face lucrarea de curățire a corpului de impurități; de aceea persoanele slăbite de boală au nevoie cu siguranță de foloasele și binecuvântările băii mai mult de două ori pe săptămână și uneori chiar mai des decât atât. Fie că o persoană este bolnavă sau nu, respirația este mai liberă și mai ușoară dacă se practică baia. Prin aceasta, mușchii devin mai flexibili, mintea și trupul deopotrivă se înviesc, gândirea este mai limpede și fiecare capacitate este mai vie. Baia este un alinător pentru nervi. Ea favorizează respirația generală, grăbește circulația, învinge obstrucțiile din organism și este benefică pentru rinichi și organele urinare, îmbăierea ajută intestinalele, stomacul și ficatul, dând energie și o nouă viață fiecăruia. Ajută, de asemenea, digestiei, iar organismul, în loc să fie slăbit, este întărit. În loc de a crește susceptibilitatea la răceală, o baie, făcută în mod corespunzător, fortifică împotriva răcelii deoarece circulația este îmbunătățită, iar organele uterine, care sunt mai mult sau mai puțin congestionate, sunt ușurate; căci sângele este adus la suprafață și se obține o trecere mai ușoară și mai regulată a sângelui prin toate vasele de sânge. (Testimonies for the Church 3:70-71 (1871)).

Capitolul 48

Cum să ne păstrăm sensibilitatea

Dumnezeu l-a creat pe om cu puțin mai prejos decât îngerii și i-a atribuit însușiri care, dacă sunt folosite în mod corespunzător, vor face din el o binecuvântare pentru lume, iar el va reflecta slava Creatorului. Însă, deși a fost făcut după chipul lui Dumnezeu, prin necumpătate, omul a încălcat principiile și legea lui Dumnezeu referitoare la corpul său. Necumpătarea de orice fel amortește organele de percepție și slăbește într-atât puterea nervoasă a creierului, încât lucrurile veșnice nu sunt prețuite, ci așezate la același nivel cu cele comune. Puterile nobile ale minții, rânduite pentru scopuri înalte, sunt aduse în robie față de patimile josnice. Dacă obiceiurile noastre fizice nu sunt corecte, puterile mintale și morale nu pot fi puternice; căci există o mare legătură între fizic și moral. Apostolul Petru a înțeles acest lucru și și-a ridicat glasul, avertizându-i pe frații săi: „Prea iubiților, vă sfătuiesc să vă feriți de poftele firii pământești care se războiesc cu sufletul...” (1 Petru 2, 11).

Cei care au avut lumină în privința subiectelor mâncării și îm-brăcării cu simplitate, în ascultare față de legile fizice și morale, și care întorc spatele luminii care arată care le este datoria vor evita să-și facă datoria și în alte lucruri. Dacă ei îngăduie să li se tocească conștiința pentru a evita crucea pe care trebuie să și-o ia, astfel încât să fie în armonie cu legea naturală, pentru a fugi apoi de muștrare, ei vor călca Cele Zece Porunci. Unii sunt foarte îndărătnici în a-și lua crucea și a disprețui rușinea. Unii vor fi luați în răs datorită principiilor lor. Asemănarea cu lumea câștigă teren în poporul lui Dumnezeu, printre cei care pretind că sunt străini și călători, așteptând și veghind în vederea venirii Domnului. Sunt mulți dintre cei care susțin că sunt păzitori ai Sabatului în , care sunt mult mai puternic atașați de modele lumii și poftele ei decât de dorința de a avea trupuri sănătoase, mintea clară și inimi sfințite...

Domnul, prin adevăruri amănunțite și directe pentru aceste zile din urmă, își scoate din lume și își curățește un popor pentru Sine însuși. Mândria și modele nesănătoase, iubirea de etalare, dorința după aprobare -- toate trebuie lăsate în lume dacă dorim să fim transformați după chipul Celui care ne-a creat. „Căci harul lui Dumnezeu care aduce mântuire pentru toți oamenii a fost arătat și ne învață să o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești și să trăim în veacul de acum cu cumpătate, dreptate

și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos. El S-a dat pe Sine însuși pentru noi ca să ne răscumpere din orice fărădelege, ca să-Și curățească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune” (Tit 2, 11-14). (Testimonies for the Church 3:50-52 (1871)).

Capitolul 49

Către un frate

Îngerul a spus: „Să vă feriți de poftele firii pământești care se războiesc cu sufletul.” Tu te-ai împleticit în reforma sănătății. Aceasta ți se pare ca o anexă inutilă la adevăr. Nu este așa; ea constituie o parte a adevărului. Ai în față o lucrare care va deveni tot mai dificilă. În timp ce șovăi și te tragi înapoi, neapucând binecuvântarea care este privilegiul tău, tu suferi o pierdere. (Testimonies for the Church 1:546 (1890)).

Relația dintre alimentație, sănătate și moralitate

Ne este acordat un singur contract de viață, iar preocuparea fiecăruia ar trebui să fie: „Cum aș putea să-mi investesc mai bine puterile, astfel ca ele să poată aduce cel mai mare profit? Cum aș putea lucra cel mai mult pentru slava lui Dumnezeu și în folosul semenilor mei?” Căci viața are preț doar atunci când este folosită pentru atingerea acestor scopuri.

Creșterea și dezvoltarea personală, o datorie

Cea dintâi datorie a noastră față de Dumnezeu și față de se menii noștri este dezvoltarea personală. Fiecare facultate cu care ne-a înzestrat Creatorul trebuie cultivată la cel mai înalt grad de desăvârșire pentru ca să fim în stare să facem cât mai mult bine cu putință. Iată de ce timpul trebuie petrecut cu folos pentru păstrarea sănătății fizice și mintale. Noi nu ne putem permite să ne pipernicim sau să ne schilodim vreo funcție a corpului sau a minții. Dacă facem acest lucru, cu siguranță vom suporta consecințele.

Orice om are posibilitatea, într-o mare măsură, să facă din sine ceea ce el însuși alege. Atât binecuvântările acestei vieți, cât și starea de nemurire sunt la îndemâna sa. El poate clădi un caracter solid, de valoare, câștigând tărie la fiecare pas. El poate înainta zi de zi în cunoștință și înțelepciune, conștient de noile realizări pe măsură ce progresa, adăugând virtute după virtute și har după har. Facultățile sale se vor îmbunătăți prin folosire; cu cât dobândește mai multă înțelepciune, cu atât va fi mai mare capacitatea sa de dezvoltare.

Pe de altă parte, el își poate lăsa puterile să ruginescă din lipsă de folosință sau să fie pervertite prin obiceiuri rele, lipsă de stăpânire de sine sau de tărie morală sau religioasă. Călea sa merge atunci în jos; el este nesupus Legii lui Dumnezeu și legilor sănătății. Pofța l-a biruit; tendințele firești îl duc departe. Îi este mai ușor să îngăduie puterile răului, care sunt totdeauna active, să-l tragă în jos decât să lupte împotriva lor pentru a merge înainte. Urmează destrăbălarea și moartea. Așa arată povestea multor vieți care ar fi putut fi folositoare cauzei lui Dumnezeu și omenirii.

Ispitire prin poftă

Una dintre cele mai puternice ispite pe care le are de întâmpinat omul este pofta. La început, Domnul l-a creat pe om desăvârșit. El a fost creat cu o minte perfect echilibrată, toate organele sale fiind pe deplin și în mod armonios dezvoltate în ce privește mărimea și puterea. Însă, datorită amăgirilor vrăjmașului cel viclean, interdicția dată de Dumnezeu a fost desconsiderată, iar încălcarea legilor naturii a atras pedeapsa deplină.

Lui Adam și Evei le-a fost îngăduit să mănânce din toți pomii aflați în căminul lor din Eden, cu excepția unuia. Domnul spusese perechii sfinte: „In ziua în care veți mânca din pomul cunoștinței binelui și răului, veți muri negreșit”. Eva a fost păcălită de șarpe și făcută să creadă că Dumnezeu nu va face ce a spus. Ea a mâncat și, gândind că simte senzația unei vieți noi și mai înalte, a dat din fruct și soțului ei. Șarpele îi spusese că nu va muri și ea nu a simțit nici un efect rău mâncând din fruct, nimic care ar fi însemnat moarte, ci dimpotrivă, o senzație de plăcere, iar ea a socotit că așa simțeau îngerii. Prin fapta ei, ea s-a ridicat împotriva poruncii clare a lui Iehova, și cu toate acestea, Adam i-a îngăduit să fie amăgită.

Aceste lucruri le întâlnim adesea în lumea religioasă. Poruncile clare ale lui Dumnezeu sunt călcate, și „pentru că nu se aduce repede la îndeplinire hotărârea dată împotriva faptelor rele, de aceea este plină inima fiilor oamenilor de dorința să facă rău” (Eclesiastul 8, 11). În fața celor mai clare porunci ale lui Dumnezeu, urmează propriile lor înclinații și apoi îndrăznesc să se roage pentru lucrul respectiv, vrând să-L convingă pe Dumnezeu să le îngăduie să meargă contrar voinței Sale clar exprimate. Satana dă târcoale acestor persoane, așa cum a făcut și față de Eva în Eden, și le impresionează. Ei au o anumită idee în minte la care fac referință ca la cea mai minunată experiență pe care le-a dat-o Domnul. Însă experiența autentică este în armonie cu legile naturale și divine, iar experiența falsă se ridică împotriva legilor vieții și preceptelor lui Iehova.

Pofta îi stăpâna pe antediluvieni

De la prima cedare în fața poftelor, omenirea a devenit tot mai îngăduitoare față de sine, până când sănătatea a fost jertfită pe altarul poftelor. Locuitorii lumii antediluviene erau necumpătați în mâncare și băutură. Ei doreau să mănânce carne, deși la data aceea Dumnezeu nu îngăduise omului să mănânce hrană de origine animală. Ei au mâncat și

băut atât de mult, până când pofta lor destrăbălată nu a mai cunoscut margini și au ajuns atât de stricați, încât Dumnezeu nu i-a mai putut suporta. Cupa nelegiurii lor s-a umplut, iar El a curățit pământul de stricăciunea morală prin potop.

Necumpătarea după potop

După ce s-au înmulțit pe pământ după potop, oamenii L-au uitat iarăși pe Dumnezeu și și-au stricat căile înaintea Lui. Necumpătarea de tot felul creștea mereu, până când aproape toată lumea a fost prinsă în mrejele ei. Cetăți întregi au fost măturate de pe suprafața pământului datorită nelegiurilor teribile și nedreptății revoltătoare care au făcut ca ele să fie o pată în lumea frumoasă a lucrărilor create de Dumnezeu. Satisfacerea poftelor nenaturale a condus la păcatele ce au dus la distrugerea Sodomei și Gomorei. Dumnezeu a pus căderea Babilonului pe seama lăcomiei și beției. Îngăduirea poftelor și patimii a constituit temelia tuturor păcatelor lor.

Experiența lui Esau

Esau a avut o dorință puternică după un anumit fel de mâncare și el se obișnuise atât de mult timp să-și satisfacă pofta, încât nu a simțit nevoia de a se stăpâni în fața mâncării ispititoare, dorită cu lăcomie. El a îngăduit ca imaginația sa să zăbovească atât de mult asupra acesteia, până când puterea poftelor a îndepărtat orice alte considerente și l-a luat în stăpânire. El gândea că va suferi mari neplăceri și chiar moartea dacă nu va mânca acea mâncare deosebită. Cu cât se gândea mai mult la aceasta, cu atât dorința lui se întărea, până ce dreptul iui de întâi-născut și-a pierdut valoarea și sfințenia în ochii lui și l-a dat la schimb. El se măgulea pe sine însuși cu gândul că va putea dispune de dreptul de întâi-născut după voia lui și îl va cumpăra înapoi când va avea plăcere să o facă; însă când s-a gândit să-l recapete, chiar cu un mare sacrificiu, nu a putut face acest lucru. Atunci s-a căit amar de faptul că s-a pripit, de nesăbuința sa, de nebunia sa, însă totul era în zadar. El disprețuise binecuvântarea și Domnul o îndepărtase de la el pentru totdeauna.

Israel dorea oalele cu mâncare ale Egiptului

Când Dumnezeu lui Israel și-a scos poporul din Egipt, El i-a reținut să mănânce carne într-o mare măsură, însă le dăduse pâine din cer și apă din stânca cea tare. Însă ei nu au fost mulțumiți cu acestea. Detestau hrana pe care le-o dăduse Domnul și voiau

înapoi în Egipt, unde puteau sta în jurul oalelor cu carne. Ei preferau să îndure sclavia și chiar moartea decât să fie lipsiți de carne. Dumnezeu le-a îndeplinit dorința, dându-le carne și lăsându-i să mănânce până ce lăcomia lor a dus la apariția unei molimi de care au murit mulți dintre ei.

Ar putea fi citate exemple după exemple pentru a arăta efectele cedării în fața poftelor. Primilor noștri părinți li s-a părut de mică importanță faptul de a călca porunca lui Dumnezeu printr-un singur gest, mâncând dintr-un pom care era atât de frumos la privit și atât de plăcut pentru gust, însă prin aceasta ei nu au mai fost credincioși lui Dumnezeu și au deschis porțile pentru un potop de vinovăție și necaz care a inundat pământul.

Necumpătarea și nelegiuirea

Nelegiuirea și boala au crescut cu fiecare generație care a urmat. Necumpătarea în mâncare și băutură și îngăduirea patimilor josnice au paralizat facultățile nobile ale omului. Rațiunea, în loc de a fi stăpână, a devenit sclava poftelor într-o măsură alarmantă. A fost tot mai mult îngăduită dorința după o hrană îmbelșugată, până când a ajuns la modă a îngămădi în stomac toate delicatesele cu puțință. Poftea este îngăduită tară a i se pune restricții, mai ales la petrecerile pentru plăcere. Se servesc prânzuri bogate și cine la ore târzii, ce constau din cărnuri foarte condimentate, cu multe sosuri, prăjituri, plăcinte, înghețate, ceai, cafea etc. Nici nu este de mirare că, datorită unei astfel de alimentații, oamenii ajung să fie atât de palizi la față și să sufere agonii de nedescris datorită dispepsiei.

Natura va protesta împotriva oricărei încălcări a legilor vieții. Ea suportă abuzul atât cât poate; însă, în cele din urmă, vine răsplata, și aceasta se răsfrânge atât asupra puterilor mintale, cât și a celor fizice. Însă abuzul nu-l afectează doar pe cel care calcă legile naturale; urmările se vor vedea și la urmași și astfel răul trece mai departe din generație în generație.

Tinerilor noștri le lipsește stăpânirea de sine

Tinerii de astăzi constituie un indicator sigur al societății viitoare; și, după cum îi vedem pe ei, la ce ne putem aștepta pentru viitor? Celor mai mulți dintre ei le place distracția și au repulsie față de muncă. Le lipsește curajul moral în vederea lepădării de

sine și a răspunderii față de cerințele datoriei. Ei nu dovedesc decât puțină stăpânire de sine și se enervează și se mânie la cea mai neînsemnată ocazie. Sunt foarte mulți de toate vârstele care nu au nici principii, nici conștiință, și ca urmare a obiceiurilor lor trândave și a lipsei de chibzuință, ei ajung plini de vicii, întinează societatea, până ce lumea noastră devine o a doua Sodomă. Dacă poftele și patimile ar fi sub controlul rațiunii și al religiei, societatea ar arăta cu totul altfel. Dumnezeu n-a dorit niciodată starea de lucruri existentă; aceasta se datorează încălcării grosolane a legilor naturii.

Caracterul se formează în mare măsură în primii ani ai vieții. Obiceiurile care se stabilesc atunci au mai mare influență decât orice înzestrare naturală, făcând din oameni fie niște uriași, fie niște pitici în privința intelectului; căci cele mai bune talente pot fi irosite sau slăbite prin obiceiuri greșite. Cu cât cineva își formează obiceiuri dăunătoare mai devreme, cu atât acestea vor ține mai puternic victima în sclavie și cu atât mai sigur îi vor coborî standardul de spiritualitate. Pe de altă parte, dacă în copilărie și tinerețe se formează obiceiuri corecte și virtuozitate, acestea își vor pune amprenta pe tot parcursul vieții posesorului. În majoritatea cazurilor, se va descoperi că aceia care au onorat dreptatea au învățat lecția aceea înainte de a sosi timpul ca lumea să-și imprime chipul păcatului asupra sufletului. Cei de vârstă matură sunt în general așa de insensibili la noi impresii, întocmai ca stânca cea împietrită; însă copiii și tinerii pot fi impresionați. Tinerețea este timpul pentru a dobândi cunoștințe pentru practica zilnică pe parcursul vieții; un caracter drept se formează în această perioadă. Este timpul când se formează obiceiurile bune, în vederea câștigării și deținerii puterii stăpânirii de sine. Tinerețea este timpul de semănat, iar sămânța semănată va determina secerișul, atât pentru viața aceasta, cât și pentru viața viitoare.

Răspunderea părinților

Principalul obiectiv al părinților ar trebui să fie acela de a ști cum să procedeze cel mai bine cu copiii lor, pentru a le putea asigura o minte sănătoasă în corpuri sănătoase. Principiile cumpătării trebuie puse în practică în toate amănunțele vieții din cămin. Copiii trebuie învățați lepădarea de sine, și aceasta trebuie chiar să le fie impusă, în mod consecvent, încă din pruncie. Învățați-i pe micuți că trebuie să mănânce pentru ca să trăiască, nu să trăiască pentru a mânca; învățați-i că pofta trebuie să fie supusă voinței, iar voința trebuie să fie stăpânită de o rațiune calmă, inteligentă.

Dacă părinții au transmis prin naștere copiilor lor înclinații care vor face mult mai

dificilă lucrarea de educare a lor în vederea unei stricte cumpătări, ce răspundere solemnă zace asupra părinților pentru a contracara această influență prin toate mijloacele care le stau în putere! Cu câtă sânguință și seriozitate ar trebui ei să se lupte pentru a-și face datoria față de nefericitele lor vlăstare! Părinților le este încredințată misiunea sacră de a apăra constituția fizică și morală a copiilor lor. Cei care îngăduie pofta la copil și nu îl învață să-și stăpânească patimile vor vedea în iubitorul de tutun, în bețivul înrobit băuturilor alcoolice, adică în cei ale căror simțuri au fost paralizate și ale căror buze rostesc minciuni și vorbe profane, teribila greșeală pe care au facut-o.

Este imposibil ca cei care dau frâu liber poftei să atingă desăvârșirea creștină. Simțurile morale ale copiilor noștri nu pot fi trezite cu ușurință, dacă nu le alegeți cu grijă mâncarea pe care le-o dați. Multe mame servesc mese care sunt o cursă pentru familia lor. Mâncărurile cu carne, untul, brânza, pastele bogat condimentate, mâncărurile piperate și în general condimentele sunt servite cu îmbelșugare atât de bătrâni, cât și de tineri. Aceste lucruri își fac efectul, deranjând stomacul, excitând nervii și slăbind intelectul, iar organele care produc sânge nu mai pot converti aceste lucruri într-un sânge bun. Grăsimile din mâncăruri le fac greu de digerat. Brânza este dăunătoare. Pâinea din făină albă nu dă organismului hrana pe care o dă pâinea din făină integrală. Folosirea acesteia nu menține organismul în cea mai bună stare. Condimentele irită la început învelișul fin al stomacului, însă, în cele din urmă, distrug sensibilitatea naturală a membranei sale delicate. Sângele se înfierbântă, sunt stârnite tendințele animalice, în timp ce puterile morale și intelectuale sunt slăbite și devin roabe patimilor josnice.

Mama trebuie să învețe să așeze în fața familiei o alimentație simplă și totodată hrănitoare. Dumnezeu l-a înzestrat pe om cu mijloace din belșug pentru satisfacerea unei pofte neperversitate. El i-a pus înaintea roadele pământului, nenumărate bunătăți care sunt gustoase și hrănitoare pentru organism. Din acestea, bunul nostru Tată ceresc ne spune să mâncăm cu îmbelșugare. Fructele, cerealele și zarzavaturile, pregătite în mod simplu, fără condimente și grăsimi de tot felul, alcătuiesc împreună cu laptele sau smântână cea mai bună alimentație. Ele hrănesc corpul și dau rezistență și tărie intelectului, lucruri pe care o dietă excitantă nu le poate oferi.

Rele produse de mâncarea de carne

Cei care folosesc multă mâncare din carne nu au totdeauna un creier limpede și o

mente activă, deoarece folosirea cărnii animalelor are tendința de a produce îngreunarea corpului și de a amorti cele mai fine sensibilități ale minții. Susceptibilitatea față de boală crește prin mâncare de carne. Nu ezităm să spunem că mâncarea din carne nu este esențială pentru menținerea sănătății și a puterii.

Cei care se bizuie în cea mai mare parte pe mâncarea din carne nu pot evita uneori să consume carne care este mai mult sau mai puțin bolnavă. În multe cazuri, procesul care pregătește animalele pentru vânzarea pe piață le aduce într-o stare nesănătoasă. Departe de lumină și aer curat, inhalând aerul din grajdurile murdare, acestea ajung să aibă curând tot corpul contaminat cu lucruri infectate; iar când o astfel de carne este primită în corpul omenesc, ea strică sângele și produce boala. Dacă persoana are deja un sânge plin de impurități, această stare de boală se agravează foarte mult. Însă foarte puțini sunt cei care pot fi convinși că tocmai carnea pe care au mâncat-o le-a otrăvit sângele și le-a produs suferința. Mulți mor de boli datorate în întregime mâncării de carne, iar cauza reală a bolii de-abia dacă este suspectată de ei înșiși sau de alții. Unii nu simt de îndată efectele, însă aceasta nu este o dovadă că nu le face rău. Chiar dacă are efecte sigure asupra organismului, totuși, pentru moment, victima nu le realizează.

Carnea de porc, deși constituie unul dintre cele mai obișnuite articole alimentare, este unul dintre cele mai vătămătoare. Dumnezeu nu le-a interzis evreilor să mănânce carne de porc doar pentru a-Și arăta autoritatea, ci pentru că aceasta nu constituie o hrană corespunzătoare pentru om. Dumnezeu nu a creat porcul spre a fi mâncat și el nu trebuie mâncat în nici o împrejurare. Este imposibil să fie sănătoasă carnea vreunei creaturi, pentru care murdăria constituie elementul său natural și când aceasta se hrănește numai cu lucruri detestabile.

Scopul suprem al omului nu este satisfacerea poftei. Sunt nevoi fizice care trebuie împlinite; însă oare acestea să fie motive pentru care omul să fie stăpânit de poftă? Oare acei oameni care doresc să devină sfinți, curați, rafinați, ca să poată ajunge în societatea îngerilor cerești, vor continua să ia viața ființelor create de Dumnezeu și să se bucure de carnea lor ca de un lux? După ceea ce mi-a arătat Domnul, această stare de lucruri va fi schimbată, iar poporul deosebit al lui Dumnezeu va dovedi cumpătare în toate lucrurile.

Pregătirea corespunzătoare a hranei, o datorie

Există o clasă de oameni care gândesc că orice se mănâncă se pierde, că orice este îngrămădit în stomac pentru a-l umple va avea același efect ca și hrana pregătită cu inteligență și grijă. Însă este important să ne placă hrana pe care o mâncăm. Dacă nu o savurăm și trebuie să o mâncăm în mod mecanic, noi nu ne putem hrăni în mod corespunzător. Corpul nostru este alcătuit din ceea ce mâncăm, și pentru a avea țesuturi de bună calitate, trebuie să avem o hrană potrivită pentru a satisface cel mai bine nevoile organismului. Este o datorie religioasă a celor care gătesc de a pregăti hrană sănătoasă, în mod variat, astfel ca aceasta să fie și gustoasă, și sănătoasă. Gătitul nehrănit a irosit energia de viață a mii de oameni. Din această cauză se pierd mai multe suflete decât ne putem închipui. Organismul este tulburat și apare boala, în această situație, lucrurile cerești nu pot fi ușor pricepute.

Unele persoane nu consideră că a pregăti hrana în mod corespunzător constituie o datorie religioasă; de aceea nici nu învață să o pregătească. Ele lasă pâinea să se acrească înainte de a o coace, iar ceea ce se adaugă pentru a îndrepta nesăbuința bucătăresei face ca aceasta să fie cu totul nepotrivită pentru stomacul omului. Este necesar să ne punem mintea la lucru pentru a face o pâine bună. Este mai multă religie într-o felie de pâine bună decât ne putem închipui. Hrana poate fi pregătită în mod simplu și sănătos, însă este nevoie de iscusință pentru a o face și gustoasă, și hrănitore. Pentru a ști să gătească, femeile trebuie să învețe, apoi să pună în practică ceea ce au învățat, cu răbdare. Oamenii suferă deoarece nu se sinchisesc să facă acest lucru. Unora ca aceștia le spun: Este timpul să vă treziți energiile adormite și să vă informați. Nu considerați pierdut timpul care este devotat pentru a obține cunoștințe și experiență în mod complet pentru a pregăti o hrană sănătoasă, gustoasă. Nu contează cât de multă experiență aveți în privința gătitului. Dacă aveți încă răspunderea unei familii, este datoria voastră să învățați cum să îi purtați de grijă în mod corespunzător. Dacă este necesar, mergeți la o bucătăreasă bună și făsați-o să vă instruiască până când ajungeți să stăpâniți cu adevărat această artă.

Mâncarea necorespunzătoare distruge sănătatea

Dacă mâncăm și dacă bem în mod necorespunzător, ne distrugem sănătatea și, o dată cu aceasta, dulceața vieții. Oh, de cât de multe ori o mâncare bună, așa cum se zice, se cumpără pe cheltuiala somnului și a odihnei! Mii de oameni, îngăduindu-și un apetit

pervertit, și-au cauzat friguri sau alte boli acute, care au avut ca rezultat moartea. Aceasta a fost plăcere cumpărată cu un preț imens.

Deoarece este greșit să mâncăm numai pentru a satisface un gust pervertit, nu înseamnă că trebuie să fim nepăsători în legătură cu ceea ce constituie hrana noastră. Aceasta este o chestiune de cea mai mare importanță. Nimeni nu trebuie să adopte o dietă săracă. Mulți oameni sunt slăbiți din cauza bolii și trebuie să fie hrăniți cu o mâncare bine pregătită. În special cei care adoptă reforma sănătății ar trebui să fie atenți să evite extremele. Corpul trebuie să fie hrănit suficient. Dumnezeu, care dă preaiubiților Săi un somn odihnitor, le-a pus la dispoziție și o hrană potrivită pentru a păstra organismul sănătos din punct de vedere fizic.

Mulți întorc spatele luminii și cunoștinței și sacrifică principiul pentru satisfacerea gustului. Ei mănâncă atunci când organismul nu are nevoie de hrană și la intervale neregulate deoarece nu au tăria morală de a rezista ispitei. Urmarea este că stomacul abuzat se răzvrătește și urmează suferința. A mânca la intervale de timp regulate este foarte important pentru sănătatea corpului și minții. Nici o bucătică de mâncare nu trebuie să ajungă pe buze între mese.

Mâncatul prea des, o cauza a dispepsiei

Mulți își îngăduie obiceiul periculos de a mânca tocmai înainte de a se retrage la odihnă. Și-au servit mesele obișnuite, însă, din cauză că simt un fel de amețală, ei consideră că trebuie să mănânce. Îngăduind această deprindere greșită, ea va deveni un obicei și ei simt că nu vor putea dormi dacă nu vor mânca. În multe cazuri, această amețală se datorează faptului că organele digestive au fost prea împovărate în timpul zilei printr-o mare cantitate de hrană. Aceste organe au nevoie de o perioadă de odihnă completă, pentru a-și reface energiile epuizate. O a doua masă nu trebuie servită niciodată până ce stomacul nu a avut timp suficient să se refacă după efortul depus în digestia mesei precedente. Când ne întindem pentru somnul din timpul nopții, stomacul trebuie să-și fi terminat deja această lucrare în întregime, ceea ce înseamnă că, la fel ca și celelalte părți ale corpului, trebuie să se bucure de odihnă. Însă, dacă i se dă cu forța mai multă mâncare, organele digestive sunt puse în mișcare din nou pentru a relua același cerc de lucru în timpul orelor de somn. Somnul unor asemenea persoane este adesea tulburat de vise neplăcute, iar dimineața se trezesc neodihniți. Când este urmat acest obicei, organele digestive își pierd vigoarea lor naturală, iar persoana respectivă

observă că a devenit un dispeptic nenorocit. Și încălcarea legii naturii îl afectează nu numai pe individul respectiv în mod nefavorabil, ci și pe alții care suferă mai mult sau mai puțin împreună cu el. Nimeni să nu încerce să-l irite cumva, ca să vadă cât de repede își va manifesta nerăbdarea. El nu poate, fără un har special, să vorbească ori să acționeze cu calm. Aruncă umbră pe oriunde se duce. Cum ar putea spune atunci cineva: „Nu e treaba nimănui ce mănânc și ce beau eu”?

Rele care trebuie evitate

Este posibil să mâncăm necumpătat chiar și din hrana sănătoasă. Nu înseamnă că putem mânca oricât ne place, dacă am renunțat la alimentele dăunătoare. Mâncatul peste măsură, oricare ar fi calitatea hranei, înfundă mașinăria vie și astfel îi împiedică lucrarea.

Mulți fac greșeala de a bea apă rece în timpul mesei. Hrana nu trebuie spălată după ce o introducem în corp. Luată o dată cu mâncarea, apa diminuează curgerea salivei; și cu cât este mai rece apa, cu atât este mai dăunător pentru stomac. Apa cu gheață sau limonada cu gheață, băută în timpul mesei, va opri digestia până când organismul va trimite suficientă căldură stomacului pentru a-l face în stare să-și reia lucrul. Mestecați bine și îngăduiți salivei să se amestece cu mâncarea.

Cu cât ajunge mai mult lichid în stomac o dată cu mâncarea, cu atât va fi mai greu ca hrana să fie digerată, pentru că lichidul trebuie să fie mai întâi absorbit. Nu consumați multă sare, renunțați la murăturile condimentate; nu introduceți hrană fierbinte în stomac; mâncați fructe la masă și iritarea care cere atât de mult lichid va dispărea. Însă, dacă este nevoie de ceva care să stingă setea, atunci apa curată este ceea ce cere natura. Nu folosiți niciodată, ceai, cafea, bere, vin sau alte băuturi alcoolice.

Mâncați încet

Pentru a se asigura o digestie sănătoasă, hrana trebuie mâncată încet. Cei care doresc să evite dispepsia și cei care își dau seama de obligația pe care o au de a-și păstra puterile, astfel încât să fie în stare să-I servească lui Dumnezeu, ar face bine să nu uite acest lucru. Dacă timpul vostru pentru masă este limitat, nu mâncați repede, ci mâncați mai puțin și mestecați bine. Beneficiul pe care îl avem de pe urma mâncării nu depinde atât de mult de cantitatea consumată, cât de digerarea completă a hranei consumate; nu

atât de mult de satisfacerea gustului și cantitatea înghițită, cât de perioada de timp cât rămâne în gură. Cei care sunt nervoși, neliniștiți sau grăbiți ar face mai bine să nu mănânce până când nu vor găsi timp pentru odihnă sau puțină ușurare, deoarece forțele vitale, deja solicitate atât de mult, nu pot pune la dispoziție fluidele digestive necesare. Sunt unii care, atunci când călătoresc, ciugulesc continuu câte ceva din ceea ce au!a îndemână. Acest obicei este foarte periculos. Dacă cei care călătoresc tot timpul ar mânca în mod regulat feluri de mâncare din cele mai simple și mai hrănitoare, atunci nu s-ar mai simți atât de obosiți și nici n-ar mai suferi de atâtea boli.

Pentru a ne păstra sănătatea, este nevoie de cumpătare în toate lucrurile -- cumpătare în muncă, în mâncare și băutură. Tatăl nostru cereșc ne-a trimis lumina reformei sănătății pentru a ne apăra împotriva relelor produse de un apetit josnic, pentru ca cei care iubesc curăția și sfințenia să poată ști să întrebuințeze cu măsură lucrurile bune pe care El li le-a pus la dispoziție și pentru ca, prin punerea în practică a cumpătării în viața de toate zilele, ei să poată fi sfințiți prin adevăr.

La adunările generale și la adunările în corturi, trebuie să avem o hrană bună, sănătoasă, hrănitoare, pregătită simplu. Nu trebuie să facem din aceste momente ocazii de ospăț. Dacă am prețui binecuvântările lui Dumnezeu, dacă ne-am hrăni cu pâinea vieții, nu am mai fi atât de preocupați a ne satisface pofta. Marea povară a gândurilor noastre va fi: Cum stau cu sufletul meu? Se va simți atunci nevoia după hrană spirituală -- după ceva care să dea putere spirituală -- încât nu ne vom plânge că mâncarea este prea simplă.

Dumnezeu ne cere să-I aducem trupurile noastre ca o jertfa vie, nu moartă sau pe moarte. Jertfele evreilor din vechime trebuia să fie fără cusur și ar fi oare plăcut pentru Dumnezeu să accepte o jertfa omenească plină de boală și necurăție? El ne spune că trupul nostru este templul Duhului Sfânt și ne cere să îngrijim templul acesta pentru a fi un locaș potrivit pentru Spiritul Său. Apostolul Pavel ne îndeamnă: „Voi nu sunteți ai voștri, căci ați fost cumpărați cu un preț; proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul vostru și în spiritul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6, 19.20). Este nevoie de foarte multă atenție pentru a păstra corpul în cea mai bună stare de sănătate, ca să-L putem sluji pe Dumnezeu în mod desăvârșit și să ne facem datoria față de familie și societate. (Christian Temperance and Bible Hygiene, 41-53 (1890)); Referințe pentru studiu suplimentar; The Ministry of Healing, 295-310, cap. „Dieta și sănătatea”)

Capitolul 51

Puterea poftei

Una dintre cele mai puternice ispite cu care are de-a face omul este în punctul numit poftă. Între minte și corp există o relație tainică și minunată. Ele reacționează una față de cealaltă. Cea dintâi preocupare a vieții noastre ar trebui să fie să ne păstrăm corpul sănătos pentru a-i dezvolta puterea, astfel ca fiecare parte a mașinăriei vii să acționeze în armonie cu celelalte. A neglija corpul înseamnă a neglija mintea. Dumnezeu nu poate fi slăvit atunci când copiii Săi au trupuri bolnave și o minte pipernicită. A face pe plac gustului pe seama sănătății înseamnă a abuza în mod nelegiuit de simțuri. Cei care sunt necumpătați în vreun fel, fie în mâncare, fie în băutură, își irosesc forțele fizice și își slăbesc puterea morală. Ei vor simți consecințele încălcării legii fizice.

Mântuitorul lumii a știut că îngăduirea poftei ne produce debilitate fizică și va amorți într-atât organele de percepție, încât lucrurile sacre și veșnice nu vor fi înțelese. Domnul Hristos a știut că lumea s-a dedat la lăcomie și că această îngăduință avea să-i pervertească puterile morale. Având în vedere că îngăduirea poftei a avut efect atât de puternic asupra neamului omenesc, încât Fiul cel divin al lui Dumnezeu a trebuit, pentru binele omului, să postească aproape șase săptămâni, spre a zdrobi puterea poftei, ce lucrare este înaintea creștinului pentru a putea birui așa cum a biruit Domnul Hristos! Puterea ispitei de a îngădui pofta pervertită poate fi măsurată doar prin chinul inexprimabil, suferit de Domnul Hristos în timpul aceluia post îndelungat în pustie.

Domnul Hristos știa că, pentru a aduce la îndeplinire cu succes planul de mântuire, trebuia să înceapă lucrarea de refacere a omului exact din punctul din care a început distrugerea. Adam a căzut datorită îngăduirii poftei. Pentru a întipări în om obligațiile de a asculta de Legea lui Dumnezeu, Domnul Hristos Și-a început lucrarea de recuperare prin reformarea obiceiurilor fizice ale omului. Declinul în ce privește virtutea și degenerarea neamului omenesc se datorează în cea mai mare măsură îngăduirii poftei pervertite.

O răspundere solemnă

Asupra tuturor oamenilor, și în special asupra pastorilor care predică adevărul, apasă răspunderea de a birui pofta. Utilitatea lor ar fi mult mai mare dacă și-ar ține sub control poftele și patimile, iar forțele lor mintale și morale ar fi mai puternice dacă ar împleni lucrul fizic cu punerea la lucru a minții. Având obiceiuri stricte de cumpătare și combinând eforturile fizice cu cele mintale, ei ar putea efectua mult mai multă muncă și și-ar păstra limpezimea minții. Dacă ar urma o astfel de cale, gândurile și cuvintele lor ar curge mai ușor, iar aplicațiile lor religioase ar fi mult mai pline de putere și impresiile făcute asupra ascultătorilor lor ar fi mai accentuate.

Necumpătarea în mâncare, chiar dacă este vorba de o hrană corespunzătoare, va avea o influență covârșitoare asupra organismului și va toci cele mai puternice și sfinte simțăminte. Cumpătarea strictă în mâncare și băutură este esențială pentru păstrarea sănătății și exercitarea vigoasă a tuturor funcțiilor corpului. Obiceiurile de strictă cumpătare, combinate cu punerea la lucru atât a mușchilor, cât și a minții, vor păstra atât vigoarea fizică, cât și pe cea mentală și vor da putere de rezistență celor angajați în lucrare, editorilor și tuturor acelorora ale căror deprinderi sunt sedentare...

Efectul alimentelor excitante

Necumpătarea începe la mesele noastre, prin folosirea de hrană nesănătoasă. După un timp, continuând cu această îngăduință, organele digestive ajung slăbite, iar hrana consumată nu satisface pofta. Se instalează o stare nesănătoasă și se dorește tot mai multă hrană excitantă. Ceaiul, cafeaua și mâncărurile cu carne au un efect imediat. Sub influența acestor otrăvuri, sistemul nervos este excitat și, în unele cazuri, pentru moment, s-ar părea că mintea prinde vigoare, iar imaginația este mai vie.

Deoarece aceste stimulente produc pentru moment asemenea rezultate, mulți trag concluzia că au cu adevărat nevoie de ele și continuă să le folosească. Însă există întotdeauna o reacție. Sistemul nervos, fiind excitat în mod nejustificat, a împrumutat putere pentru prezent din resursele sale de putere pentru viitor. Toată această revigorare temporară a organismului este urmată de depresie. Aceste stimulente învigoarează organismul în aceeași măsură în care puterea organelor excitate va slăbi după ce stimulul și-a pierdut forța. Poftea este educată pentru a dori după ceva și mai puternic ce va avea tendința de a menține și a spori o stare de excitație plăcută, până când

îngăduința devine obicei și va exercita o dorință continuă după stimuli mai puternici, precum tutunul, vinurile și băuturile alcoolice. Cu cât pofta este îngăduită mai mult, cu atât mai frecvente vor fi cererile ei și cu atât mai greu de controlat. Cu cât organismul ajunge mai slăbit și mai incapabil de a rezista fără stimuli nenaturali, cu atât patima după aceste lucruri va crește, până ce voința este reprimată și se pare că nu va mai exista putere pentru a înlătura dorința nefirească după aceste îngăduințe.

Singura cale sigură este de a nu atinge, nu gusta, nu pune mâna pe ceai, cafea, vin, tutun, opiu sau băuturi alcoolice. Nevoia ca oamenii din această generație să ceară ajutorul harului lui Dumnezeu pentru a-și întări puterea voinței, spre a putea rezista ispitirilor lui Satana și de a se împotrivi față de cea mai neînsemnată îngăduire a apetitului pervertit, este de două ori mai mare față de cum era cu doar câteva generații anterioare. Însă generația din prezent are mai puțină putere de stăpânire de sine decât cei care au trăit atunci. Cei care și-au îngăduit pofta pentru aceste stimulente au transmis poftele lor stricate și patimile lor copiilor lor, iar acum este necesară o mai mare putere morală pentru a face față necumpătărilor în toate formele. Singura cale sigură de izbândă este de a sta cu hotărâre de partea cumpătărilor și de a nu se aventura pe calea primejdioasă.

Scopul măreț pentru care Domnul Hristos a îndurat acel post lung în pustie a fost de a ne învăța nevoia tăgăduirii de sine și a cumpătărilor. Această lucrare ar trebui să înceapă de la mesele noastre și ar trebui pusă în practică cu toată strictețea, în toate aspectele vieții. Mântuitorul lumii a venit din ceruri pentru a-l ajuta pe om în slăbiciunea sa; pentru ba; prin puterea pe care Domnul Isus i-o va da, să poată deveni puternic pentru a birui pofta și patima și să obțină victorie în orice aspect.

Mulți părinți educă gusturile copiilor lor și ie dezvoltă poftele. Ei le îngăduie să mănânce feluri de mâncare cu carne și să bea ceai și cafea. Mâncărurile cu carne foarte condimentate și ceaiul și cafeaua, pe care unele mame încurajează pe copiii lor să le folosească, pregătesc calea ca aceștia să dorească stimulente și mai puternice, cum ar fi tutunul. Folosirea tutunului încurajează pofta pentru băuturi alcoolice, iar folosirea tutunului și a băuturilor alcoolice slăbește continuu puterea nervilor.

Dacă simțurile morale ale creștinilor ar fi trezite în privința subiectului cumpătare în toate lucrurile, aceștia ar putea, prin propriul lor exemplu, începând cu mesele lor, să-i ajute pe cei care sunt slabi în privința stăpânirii de sine, care sunt aproape lipsiți de

putere în a se împotrivi dorințelor poftei. Dacă am fi conștienți că obiceiurile pe care ni le formăm în această viață ne vor afecta soarta veșnică, că destinul nostru veșnic depinde de obiceiuri de strictă atenție, noi am acorda mai multă grijă cumpărării stricte în mâncare și băutură. Prin propriul nostru exemplu și prin efort personal putem fi mijlocul de salvare a multor suflete de la decădere prin necumpătare, de la nelegiuire și moarte. Surorile noastre pot face mult în marea lucrare de salvare a altora, întinzând pe mesele lor numai alimente sănătoase, hrănitoare. Ele își pot folosi timpul lor cel prețios educând gusturile și poftele copiilor lor, formându-le obiceiuri de cumpătare în toate lucrurile și încurajând lepădarea de sine și bunăvoința pentru binele altora.

Urmările îngăduinței

Cu toate că au exemplul pe care Domnul Hristos ni l-a dat în pustia ispitirii, tăgăduind pofta și biruind puterea acesteia, sunt multe mame creștine care, prin exemplul lor și prin educația pe care o dau copiilor lor, îi pregătesc pe aceștia să devină lacomi și băutori de vin. Copiilor li se îngăduie adesea să mănânce ce vor și când vor, tară să țină seama de sănătate. Sunt mulți copii care sunt formați să fie gurmanzi încă din pruncie. Datorită îngăduirii poftei, există mulți dispeptici încă de la o vârstă fragedă. Îngăduința de sine și necumpătarea în mâncare cresc o dată cu creșterea lor în vârstă și se întăresc o dată cu creșterea puterii lor. Tăria mintală și fizică sunt sacrificate datorită îngăduinței părinților. (Testimonies for the Church 3:485-489 (1875)).

Credincioșie față de reforma sănătății

Sunt instruită să aduc o solie întregului nostru popor în privința reformei sănătății, deoarece mulți au dat înapoi de la credincioșia lor anterioară față de principiile reformei sănătății.

Scopul lui Dumnezeu pentru poporul Său este ca el să crească până la statura deplină de bărbați și femei în Hristos. În vederea acestui lucru, ei trebuie să folosească în mod corespunzător toate puterile, ale minții, ale sufletului și ale trupului. Ei nu își pot permite să irosească din puterea mintală sau fizică.

Chestiunea păstrării sănătății este una de importanță primordială. Când studiem această problemă în temere de Dumnezeu, ne dăm seama că este spre cel mai mare bine al nostru, atât pentru înaintarea noastră fizică, cât și pentru cea spirituală, să avem în vedere simplitatea în alimentație. Să studiem cu răbdare acest lucru. Avem nevoie de cunoștințe și de judecată pentru a acționa în mod înțelept în această chestiune. Noi nu trebuie să ne împotrivim legilor naturii, ci să le dăm ascultare.

Cei care au primit sfaturi cu privire la urmările rele ale folosirii mâncărilor de carne, a ceaiului și a cafelei și a preparatelor bogate și nesănătoase și care sunt hotărâți să facă legământ cu Dumnezeu prin jertfa nu vor continua să-și îngăduie pofta pentru mâncarea despre care știu că este nesănătoasă. Dumnezeu cere să ne curățim apetitul și să punem în practică lepădarea de sine cu privire la toate lucrurile care nu sunt bune. Această lucrare trebuie făcută înainte ca poporul Său să stea înaintea Lui ca un popor desăvârșit.

Răspunderea personală

Rămășița poporului lui Dumnezeu trebuie să fie un popor convertit. Prezentarea acestei solii trebuie să aibă ca urmare convertirea și sfințirea sufletelor. Noi trebuie să simțim puterea Duhului lui Dumnezeu în această mișcare. Aceasta este o solie minunată, clară; ea înseamnă totul pentru cel ce o primește și trebuie să fie proclamată cu glas tare. Noi trebuie să avem o credință autentică, statornică, constantă că această

solie va merge cu putere înainte și importanța ei va crește continuu până la încheierea timpului.

Unii dintre cei ce își spun credincioși acceptă anumite părți ale Mărturiilor ca fiind solia lui Dumnezeu, în timp ce resping alte părți, care condamnă îngăduințele lor preferate. Asemenea persoane acționează în defavoarea lor și a bisericii. Este atât de important ca noi să umblăm în lumină atâta vreme cât avem lumina! Cei care pretind a crede în reforma sănătății și totuși, în viața de zi cu zi i se opun, fac rău propriilor lor suflete și lasă impresii greșite asupra minții credincioșilor și necredincioșilor.

Putere prin ascultare

Cei care cunosc adevărul au o solemnă responsabilitate, și anume aceea ca faptele lor să fie în conformitate cu credința lor, ca viețile lor să fie rafinate și sfințite și să fie pregătiți pentru lucrarea care trebuie făcută cu grabire în aceste zile de pe urmă ale vestirii soliei. Ei nu au timp sau puteri de risipit în îngăduirea poftelor. Cuvintele acestea sunt pentru noi un îndemn atât de serios: „Pocățiți-vă și întoarceți-vă la Dumnezeu pentru ca să vi se șteargă păcatele și să vină de la Domnul vremurile de înviore” (Faptele Apostolilor 3, 19). Mulți dintre noi sunt deficitari în ce privește spiritualitatea. Dacă aceștia nu se vor converti pe deplin, vor fi cu siguranță pierduți. Vă puteți permite să vă asumați un asemenea risc?

Mândria și lipsa credinței îi lipsesc pe mulți de binecuvântările bogate ale lui Dumnezeu. Sunt mulți care, dacă nu își vor umili inima înaintea Domnului, vor fi surprinși și dezamăgiți când se va auzi strigătul: „Iată Mirele, ieșiți-I în întâmpinare!” (Matei 25, 6). Ei au teoria adevărului, însă nu au ulei în vasele ce însoțesc candelile lor. Credința noastră nu trebuie să dea nicidecum înapoi în a-și exprima încuviințarea și convingerea fermă în solia celui de-al treilea înger. Noi trebuie să avem uleiul harului lui Hristos care să aprovizioneze candela și să facă să strălucească cu putere lumina vieții, arătând calea celor care se află în întuneric.

Dacă nu dorim să avem o experiență tristă, trebuie să începem cu toată seriozitatea și fără întârziere să ne ducem până la capăt mântuirea cu frică și cutremur. Sunt mulți care nu dovedesc în mod lămurit că sunt credincioși legământului făcut la botez. Zelul lor este înghețat prin formalism, ambiție lumească, mândrie și iubire de sine. Din când în când, simțămintele lor sunt trezite la realitate, însă ei nu cad pe stânca

Isus Hristos. Ei nu vin la Dumnezeu cu inimi zdrobite, cu pocăință și mărturisire. Cei care experimentează o adevărată convertire în inimile lor vor da pe față roadele Duhului în viețile lor. Ce bine ar fi dacă cei care au o viață spirituală atât de săracă și-ar da seama că viața veșnică poate fi acordată doar acelor care devin părtași ai naturii divine și dacă ar fugi de întinarea care este în lume prin pofte!

Numai puterea lui Hristos poate transforma inima și mintea, căci toți cei care vor să fie părtași împreună cu El la o viață nouă în împărăția cerurilor trebuie să treacă prin această experiență. „Dacă un om nu se naște din nou”, a spus Mântuitorul, „nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3, 3) -- Religia care vine de la Dumnezeu este singura religie care poate conduce la Dumnezeu. Pentru a-L putea servi cum se cuvine, trebuie să fim născuți din Duhul Sfânt. Aceasta ne va conduce la veghere. Va curăți inima și reînnoi mintea și ne va da o nouă capacitate de a-L cunoaște și a-L iubi pe Dumnezeu, Ne va înzestra cu voința de a asculta de toate poruncile Sale. Aceasta este adevărata închinare.

Dumnezeu cere poporului Său să înainteze continuu. Noi trebuie să învățăm că îngăduirea poftei constituie cea mai mare piedică pentru dezvoltarea minții și sfințirea sufletului. Deși mărturisesc că sunt de partea reformei sănătății, mulți dintre noi mănâncă în mod necorespunzător. Îngăduirea poftei este cauza principală a debilității fizice și mintale și pune în mare măsură temelia pentru slăbiciune și moarte prematură. Cel care caută să aibă curăție de spirit să păstreze continuu în minte gândul că în Hristos poate găsi putere pentru stăpânirea poftei.

Mâncărurile cu carne

Dacă am avea vreun folos îngăduindu-ne plăcerea pentru mâncărurile cu carne, nu v-aș face acest apel; însă eu știu că nu avem nici un folos. Mâncărurile cu carne sunt dăunătoare pentru bunăstarea fizică și ar trebui să învățăm să ne descurcăm și fără ele. Cei care au posibilitatea de a-și asigura o dietă vegetariană, însă aleg să-și urmeze propriile lor preferințe în această chestiune, mâncând și bând ceea ce le place, vor ajunge cu timpul nepăsători față de sfaturile date de Domnul cu privire și la alte aspecte ale adevărului prezent și își vor pierde percepția cu privire la ceea ce este adevăr; aceștia vor secera cu siguranță ceea ce au semănat.

Am fost instruită că studenții din școlile noastre nu trebuie alimentați cu

mâncăruri cu carne sau cu mâncăruri despre care se știe că sunt nesănătoase. Nimic din ceea ce încurajează dorința după stimulente nu ar trebui așezat pe mesele noastre. Fac apel la bătrâni, la tineri și la cei de vârstă mijlocie: lepădați pofta pentru acele lucruri care sunt vătămătoare. Slujiți-L pe Domnul prin sacrificiu.

Lăsați ca și copiii să înțeleagă această lucrare. Noi toți suntem membri ai familiei Domnului, iar Domnul dorește ca toți copiii Săi, tineri și bătrâni, să fie hotărâți să dea la o parte pofta și să economisească bani pentru construirea de adunări și pentru susținerea misiunilor.

Sunt instruită să le spun părinților: așezați-vă, suflet și spirit, de partea Domnului în această chestiune. Trebuie să avem continuu în minte în acest timp de probă că suntem încercați de Domnul Universului. Vreți voi să cedați în fața unor îngăduințe care vă fac rău? A vorbi este ușor; faceți ca faptele voastre de lepădare de sine să dea mărturie că veți asculta de cerințele pe care le are Dumnezeu față de poporul Său. Apoi puneți în vistierii o parte din banii pe care îi economisiți prin lepădare de sine și vom avea atunci cu ce să se ducă mai departe lucrarea Domnului.

Sunt mulți care gândesc că nu se pot descurca fără mâncăruri cu carne; însă dacă aceștia s-ar așeza de partea Domnului, hotărâți să se lase călăuziți de El, ar primi putere și înțelepciune ca și Daniei și tovarășii săi. Ei vor descoperi că Dumnezeu le va da o judecată sănătoasă. Mulți vor fi surprinși când vor vedea cât de mult se poate economisi pentru cauza Domnului prin acte de tăgăduire de sine. Sumele mici, economisite prin fapte de sacrificiu, vor face mai mult pentru cauza lui Dumnezeu decât darurile mai mari care nu necesită lepădare de sine.

Advenștii de ziua a șaptea dețin adevăruri foarte importante. Cu mai mult de patruzeci de ani în urmă, Domnul ne-a dat o lumină specială în privința reformei sănătății, însă cum umblăm noi în această lumină? Cât de mulți au refuzat să trăiască în armonie cu sfaturile lui Dumnezeu! Ca popor, noi ar trebui să înaintăm proporțional cu lumina primită. Este datoria noastră să înțelegem și să respectăm principiile reformei sănătății. În privința subiectului cumpănare, ar trebui să fim în avans față de toți ceilalți oameni; și cu toate acestea, există printre noi membri bine instruiți ai bisericii și chiar pastori ai Evangheliei care dovedesc puțin respect față de lumina pe care Dumnezeu a dat-o în privința acestui subiect. Ei mănâncă ceea ce le place și muncesc cum le place.

Fie ca cei care sunt profesori și conducători în cadrul lucrării noastre să ia poziție hotărâtă cu privire la reforma sănătății, având ca temelie Biblia, și să dea o mărturie clară acelor care cred că trăiesc în ultimele zile ale istoriei acestui pământ. Trebuie trasă o linie pentru a face distincție între cei care îi slujesc lui Dumnezeu și cei care își slujesc lor înșiși.

Mi-a fost arătat că principiile care ne-au fost date în zilele de început ale soliei sunt la fel de importante și ar trebui privite cu tot atâta conștiinciozitate ca și atunci. Sunt unii care nu au urmat niciodată lumina dată în privința alimentației. Acum este timpul să scoatem lumina de sub obroc și să o lăsăm să strălucească clar, în raze strălucitoare.

Principiile pentru o viețuire sănătoasă înseamnă foarte mult pentru noi atât ca indivizi, cât și ca popor. Când am primit pentru prima dată solia reformei sănătății, eram slăbită și leșinam adesea. Imploram ajutor de la Dumnezeu, iar El mi-a deschis în față mărețul subiect al reformei sănătății. M-a învățat că cei care țin poruncile Sale trebuie aduși într-o strânsă legătură cu Sine însuși și că, prin cumpătare în mâncare și băutură, ei trebuie să-și păstreze mintea și trupul în cea mai favorabilă stare pentru slujire. Această lumină a fost o mare binecuvântare pentru mine. Am luat poziție de partea reformei sănătății, știind că Domnul mă va întări. Astăzi sunt mai sănătoasă, în ciuda vârstei pe care o am.

Unii au spus că eu nu am urmat principiile reformei sănătății așa cum le-am susținut în scris; pot să spun că am fost credincioasă reformei sănătății. Membrii familiei mele știu acest lucru.

„Spre slava lui Dumnezeu”

Noi nu trasăm nici o linie de urmat în alimentație; însă spunem că, în țările în care există fructe, cereale și nuci din belșug, mâncărurile cu carne nu constituie hrana potrivită pentru poporul lui Dumnezeu. Mi s-a spus că mâncărurile cu carne au tendința de a face ca firea noastră să fie animalică, de a-i jefui pe bărbați și femei de acea dragoste și acea simpatie pe care ar trebui să le aibă pentru toți oamenii și de a da patimilor josnice controlul asupra puterilor nobile ale ființei noastre. Dacă mâncarea de carne a fost vreodată sănătoasă, acum nu mai este sigură. Cancer, tumori și boli pulmonare sunt produse în mare măsură de mâncarea de carne.

Noi nu trebuie să facem din mâncarea de carne un test al credincioșiei, însă ar trebui să avem în vedere influența pe care cei ce folosesc carne și susțin că sunt credincioși o au asupra altora. Ca soli ai lui Dumnezeu, de ce să nu spunem oamenilor: „Fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul spre slava lui Dumnezeu” (1 Corinteni 10, 31)? Oare de ce să nu dăm o mărturie hotărâtă împotriva îngăduirii unui apetit pervertit? Vor oare cei care sunt slujitori ai Evangheliei, și proclamă cel mai solemn adevăr care a fost dat vreodată muritorilor, să dea un exemplu, întorcându-se la oalele cu carne ale Egiptului? Aceia care sunt susținuți prin zecimea din vistieria lui Dumnezeu își vor permite să fie îngăduitori față de eu, otrăvind curentul dătător de viață care curge prin venele lor? Oare vor ei să nesocotească lumina și avertizările pe care li le-a dat Dumnezeu? Sănătatea trupului trebuie văzută ca fiind esențială pentru creșterea în har și dobândirea unui temperament statornic. Dacă stomacul nu este îngrijit în mod corespunzător, formarea unui caracter drept, moral, va fi împiedicată. Creierul și nervii simt împreună cu stomacul. Dacă mâncăm și bem în mod greșit, vom gândi și acționa în mod greșit.

Toți suntem chiar acum puși la probă și încercați. Noi am fost botezați în Hristos, și dacă ne vom face partea, despărțindu-ne de tot ceea ce ne trage în jos și face din noi ceea ce nu ar trebui să fim, ne va fi dată putere de a crește în Hristos, care este capul nostru, și vom vedea mântuirea lui Dumnezeu.

Doar atunci când vom înțelege principiile viețuirii sănătoase ne vom putea trezi pe deplin spre a vedea rezultatele rele ale unei alimentații necorespunzătoare. Cei care, după ce și-au văzut greșelile, au curajul să-și schimbe obiceiurile vor vedea că procesul reformator necesită luptă și multă perseverență; însă o dată ce și-au format gusturi corecte, ei își vor da seama că folosirea mâncării pe care înainte o consideraseră nevătămătoare a pus încet, dar sigur, temelia pentru dispepsie și alte boli.

Taților și mamelor, vegheați și rugați-vă. Păziți-vă cu strictețe împotriva necumpătării sub orice formă. Învățați-i pe copiii voștri principiile adevăratei reforme a sănătății. Învățați-i care lucruri trebuie evitate pentru a-și păstra sănătatea. Mânia lui Dumnezeu a început deja să fie revărsată asupra copiilor neascultării. Ce nelegiuiri, ce păcate, câtă nedreptate la orice pas! Ca popor, noi trebuie să avem multă grijă în a ne păzi copiii împotriva tovarășilor destrăbălați.

Învățarea principiilor sănătății

Ar trebui depuse eforturi mai mari pentru a-i învăța pe oameni principiile reformei sănătății. Ar trebui organizate cursuri de gătit și date sfaturi din casă în casă, în ce privește arta de a găti o hrană sănătoasă. Bătrâni și tineri ar trebui să învețe cum să gătească mai simplu. Pretutindeni unde este prezentat adevărul, oamenii trebuie învățați cum să pregătească alimentele într-un mod simplu și atrăgător. Trebuie arătat că putem avea o alimentație hrănitoare și fără folosirea mâncărilor cu carne.

Învățați pe oameni că este mai bine să știe cum să se mențină sănătoși decât cum să trateze boala. Medicii noștri trebuie să fie educatori înțelepți, avertizându-i pe toți împotriva îngăduinței de sine și arătând că abținerea de la lucrurile pe care Dumnezeu le-a interzis constituie singura calc de prevenire a distrugerii trupului și minții.

Trebuie mult tact și înțelepciune în pregătirea hranei sănătoase care să ia locul dietei de dinainte a acelor care învață să fie reformatori ai sănătății. Va fi nevoie de credință în Dumnezeu, perseverență. În atingerea scopului și dorință de a-i ajuta pe oameni. O alimentație care duce lipsă de elementele nutritive corespunzătoare aduce ocară asupra cauzei reformei sănătății. Noi suntem muritori și trebuie să ne asigurăm hrana care va da elementele nutritive necesare corpului.

Extreme în alimentație

Sunt unii în poporul nostru care, în timp ce se abțin în mod conștient să mănânce alimente necorespunzătoare, neglijează să-și asigure elementele necesare pentru susținerea trupului. Cei care au o viziune extremistă în privința reformei sănătății sunt în pericol de a pregăti feluri de mâncare lipsite de gust, făcându-le atât de fade, încât nu sunt satisfăcătoare. Hrana trebuie pregătită astfel încât să fie și atrăgătoare, și hrănitoare. Ea nu trebuie să fie lipsită de ceea ce are nevoie organismul. Eu folosesc puțină sare, și am folosit întotdeauna, deoarece sarea nu este dăunătoare, ci este, de fapt, esențială pentru sânge. Legumelor și zarzavaturilor trebuie să li se dea gust, folosind puțin lapte, smântână sau altceva echivalent.

Deși s-au dat avertizări în privința pericolelor contractării bolii prin folosirea untului și a ouălor în cantitate mare la copiii mici, totuși nu trebuie să considerăm o încălcare a principiului dacă se folosesc ouă de la găini bine îngrijite și hrănite în mod

corespunzător. Ouăle au proprietăți care constituie remedii în contracararea acțiunilor anumitor otrăvuri.

Unii, scoțând din alimentație laptele, ouăle și untul, au greșit, neasigurând organismului elementele nutritive corespunzătoare și, ca urmare, au ajuns slăbiți și nu au mai putut să muncească. În acest fel, reforma sănătății este dezonorată. Lucrarea pe care noi am încercat să o construim în mod solid este încurcată de lucruri ciudate, pe care Dumnezeu nu le-a cerut, și astfel puterile bisericii sunt slăbite. Însă Dumnezeu va interveni pentru a preveni urmările acestor idei exagerate. Evanghelia trebuie să aducă armonie între oameni. Ea trebuie să-l aducă atât pe cel bogat, cât și pe cel sărac la picioarele lui Isus.

Va sosi timpul când va trebui să renunțăm la unele alimente pe care le folosim acum, cum ar fi laptele, smântână și ouăle, însă noi nu trebuie să ne creăm greutate prin restricții premature și extreme. Așteptați până ce împrejurările o vor cere și Domnul va pregăti calea pentru acest lucru.

Cei care doresc să aibă succes în a proclama principiile reformei sănătății trebuie să facă din Cuvântul lui Dumnezeu călăuză și îndrumătorul lor. Cei care învață pe alții principiile reformei sănătății se vor situa într-o poziție avantajoasă numai dacă vor face acest lucru. Să nu aducem niciodată mărturie împotriva reformei sănătății folosind mâncăruri vătămătoare, pe care trebuie să le dăm la o parte din alimentație, în locul alimentelor sănătoase și gustoase. Nu încurajați nicidecum pofta pentru lucruri excitante. Mâncați numai alimente simple, sănătoase și mulțumiți lui Dumnezeu în mod continuu pentru principiile reformei sănătății. Fiți credincioși și integri în toate lucrurile și veți câștiga biruințe prețioase.

Alimentația în diferite țări

În timp ce depunem eforturi împotriva lăcomiei și necumpătării, trebuie să recunoaștem condițiile în care trăiesc oamenii. Dumnezeu Se îngrijește de oamenii care trăiesc în diferite părți ale lumii. Cei care doresc să fie împreună lucrători cu Dumnezeu trebuie să fie foarte atenți înainte de a decide ce mâncăruri trebuie consumate sau nu. Noi trebuie să ajungem în legătură cu masele de oameni. Dacă reforma sănătății ar fi adoptată într-o formă extremistă de către oameni aflați în circumstanțe care împiedică adoptarea ei, s-ar face mai mult rău decât bine. Când predic Evanghelia oamenilor

săraci, sunt instruită să le spun să mănânce hrana care este cea mai hrănitoare pentru ei. Eu nu le pot spune: „Nu trebuie să mâncați ouă, sau lapte, sau smântână. Nu trebuie să folosiți untul în pregătirea hranei”. Evanghelia trebuie predicată celor săraci, însă nu a sosit încă timpul de a prescrie cea mai strictă dietă.

Un cuvânt către cei șovăielnici

Acei pastori care se simt liberi să-și îngăduie pofta se vor situa sub nivelul a ceea ce se așteaptă de la ei. Dumnezeu dorește ca ei să fie reformatori ai sănătății. El dorește ca ei să trăiască în lumina care le-a fost dată cu privire la acest subiect. Sunt întristată când îi văd pe cei care ar trebui să fie zeloși pentru principiile noastre de sănătate și care totuși nu sunt convertiți în privința unui mod corect de viață. Eu mă rog ca Domnul să le poată impresiona mintea pentru că ei vor avea de suferit pierderi mari. Dacă lucrurile ar fi așa cum ar trebui în familiile din bisericile noastre, noi am putea face o lucrare dublă pentru Domnul.

Pentru a fi curățiți și a rămâne curați, adventiștii de ziua a șaptea trebuie să aibă Duhul Sfânt în inimile și în căminele lor. Domnul mi-a dat lumina că, atunci când Israelul de astăzi se va umili înaintea Lui și își va curăți templul sufletului de orice întinare, El le va asculta rugăciunile înălțate pentru cei săraci și îi va binecuvânta în folosirea remediilor Sale pentru boală. Când unealta omenească face, prin credință, tot ceea ce îi stă în putere pentru a combate boala, folosind metodele simple de tratament pe care Dumnezeu ni le-a pus la dispoziție, eforturile sale vor fi binecuvântate de Dumnezeu.

Dacă, după ce li s-a dat atât de multă lumină, cei din poporul lui Dumnezeu se vor complăcea tot în obiceiuri greșite, făcând pe plac eului și refuzând schimbarea, ei vor suferi consecințele sigure ale călcării de lege. Dacă ei sunt hotărâți să-și satisfacă pofta pervertită cu orice preț, Dumnezeu nu îi va scăpa în mod miraculos de consecințele îngăduinței lor. Ei „vor zăcea în dureri” (Isaia 50, 11).

Cei care se încumetă să spună cu îngâmfare: „Domnul m-a vindecat și nu trebuie să-mi pun restricții la dietă; pot să mănânc și să beau după cum poftesc” vor avea nevoie, nu peste mult timp, de puterea restauratoare a lui Dumnezeu. Dacă Domnul v-a vindecat prin harul Său, aceasta nu înseamnă că trebuie să vă atașați de practicile îngăduitoare de sine ale lumii. Faceți așa cum a poruncit Domnul Hristos după ce își

făcea lucrarea de vindecare: „Du-te și nu mai păcătui” (Ioan 8, 11). Pofta nu trebuie să fie dumnezeul vostru.

Dumnezeu Și-a dat cuvântul față de israeliți că, dacă se vor lipi cu totul de El și vor împlini toate poruncile Lui, El îi va păzi de toate bolile pe care El le adusese asupra egiptenilor, însă această făgăduință a fost dată cu condiția ascultării. Dacă ar fi ascultat de sfaturile pe care le-a primit și ar fi tras foloase de pe urma acestora, Israel ar fi ajuns să fie o pildă de sănătate și prosperitate pentru lume. Israelii au dat greș în a împlini planul lui Dumnezeu și astfel au pierdut binecuvântările care ar fi trebuit să fie ale lor. Însă, în Iosif și Daniel, în Moise și Ilie și mulți alții, noi avem exemple nobile de viețuire după un plan autentic. Aceeași credincioșie dovedită astăzi va produce aceleași rezultate. Pentru noi este scris: „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2, 9).

O, cât de mulți pierd binecuvântări atât de bogate, pe care Dumnezeu le are puse deoparte pentru ei în ceea ce privește sănătatea și înzestrarea spirituală! Sunt multe suflete care se luptă pentru biruințe și binecuvântări speciale, ca să poată face lucruri mari. În vederea acestui lucru, ele simt că trebuie să lupte până la agonie în rugăciune și cu lacrimi. Dacă astfel de persoane cercetează Scripturile cu rugăciune pentru a cunoaște voința descoperită a lui Dumnezeu și apoi fac voia Sa din inimă, fără rezervă în privința îngăduinței față de sine, ele vor găsi odihnă. Agonia, lacrimile și luptele nu le vor aduce binecuvântarea după care tânjesc. Eul trebuie jertfit în întregime. Ei trebuie să facă lucrarea deosebită pe care harul lui Dumnezeu, dat din belșug, a promis-o tuturor celor ce o cer prin credință.

„Dacă voiește cineva să vină după Mine”, a spus Isus, „să se lepede de sine, să-și crucea în flecare zi și să Mă urmeze” (Luca 9, 23). Să-L urmăm pe Mântuitorul în simplitatea Lui și tăgăduirea Lui de sine. Să-L înălțăm pe Omul de pe Calvar prin cuvânt și printr-o viețuire sfântă. Mântuitorul vine foarte aproape de cei care se consacră lui Dumnezeu. Dacă a fost vreodată vreun timp când am avut nevoie de lucrarea Duhului lui Dumnezeu în inima noastră, acel timp este acum. Să ne prindem de puterea Lui divină spre a primi tăria de a trăi o viață de sfințenie și jertfire de sine. (Testimonies for the Church 9:153-166 (1909)).

Capitolul 53

Părtași de natură divină

Domnul Isus S-a bizuit pe înțelepciunea și tăria Tatălui Său ceresc. El spune: „Domnul Mă va ajuta; de aceea nu voi fi dat de rușine... Iată, Domnul mă va ajuta”. Îndreptându-ne atenția către propriul Său exemplu, El ne spune: „Cine dintre voi se teme de Domnul... care să umble în întuneric și să nu aibă lumină? Să se încreadă în Numele Domnului și să se bizuie pe Dumnezeu Său?”

„Vine prințul lumii acesteia”, spune Isus, „dar nu are nimic în Mine.” în El nu se afla nimic care să răspundă la sofistăria lui Satana. El nu a consimțit să păcătuiască, nu a cedat în fața ispitei nici măcar printr-un gând. La fel ar trebui să facem și noi. Umanitatea Domnului Hristos a fost unită cu divinitatea; El a fost pregătit pentru luptă prin locuirea lăuntrică a Duhului Sfânt. Și El a venit pentru a ne face părtași de natură divină. Atâta timp cât suntem uniți cu El prin credință, păcatul nu mai are stăpânire asupra noastră. Dumnezeu apucă mâna credinței noastre și o ajută să se prindă cu putere de divinitatea lui Hristos, pentru ca noi să putem atinge desăvârșirea caracterului. (The Desire of Ages, 123 (1898)).

Capitolul 54

Urmările desconsiderării luminii

Boala care a afectat multe familii din _____ nu ar fi existat dacă ei ar fi urmat lumina pe care Dumnezeu le-a dat-o. Ca și Israelul din vechime, ei au desconsiderat lumina și nu au mai putut vedea nevoia de a-și ține pofta în frâu. Copiii lui Israel doreau mâncăruri cu carne și spuneau, așa cum spun mulți și astăzi, că vor muri fără carne. Dumnezeu a dat Israelului cel răzvrătit carne, însă blestemul Său a fost asupra acestuia. Mii dintre ei au murit în timp ce carnea pe care au dorit-o se afla între dinții lor. Noi avem exemplul Israelului din vechime și avertizarea ca să nu facem cum au făcut ei... Cum putem trece mai departe cu atâta indiferență, urmărind propria noastră cale, alegând ceea ce face plăcere ochilor noștri și depărtându-ne tot mai mult de Dumnezeu, așa cum au făcut evreii? Dumnezeu nu poate face lucruri mari pentru cei din poporul Său din cauza împietririi inimii lor și a necredinței lor păcătoase.

Dumnezeu nu caută la fața oamenilor, ci în orice generație, cei ce se tem de Domnul și lucrează neprihănirea sunt acceptați de către El; dar cei care murmură sunt necredincioși și răzvrățiți față de El și nu vor avea parte de favoarea Lui, nici de binecuvântările promise acelor care iubesc adevărul și umblă în el. Cei care au lumina și nu o urmează, ci nesocotesc cerințele Lui Dumnezeu, vor descoperi că binecuvântările lor vor fi schimbate în blesteme, iar îndurarea în judecată. Dumnezeu dorește ca noi să învățăm umilința și ascultarea din istoria vechiului Israel, care a fost poporul Său ales și pus deoparte, dar care și-a atras asupra lui distrugerea pentru că a urmat propriile lui căi. (Testimonies for the Church 3:171-172 (1872)).

Capitolul 55

Credinciosul față de legile sănătății

Sunt convinsă că nimeni nu trebuie să se îmbolnăvească în timpul pregătirii pentru adunarea în corturi, dacă ar respecta legile sănătății în felul cum este gătită hrana. Dacă nu vor face prăjituri sau plăcinte, ci vor pregăti pâine simplă de graham și se vor bizui pe fructe, conservate sau uscate, nu se vor îmbolnăvi pregătindu-se pentru adunare și nici în timpul adunării în corturi. Nimeni nu ar trebui să stea pe toată perioada adunării în corturi fără a avea ceva mâncare caldă...

Frații și surorile nu trebuie să fie bolnavi în timpul adunărilor în corturi. Dacă se vor îmbrăca în mod corespunzător dimineața și seara, când este mai răcoare, și vor fi atenți să-și schimbe hainele când vremea se schimbă, pentru a-și asigura o circulație bună, și dacă își vor asigura somnul în mod regulat și vor mânca hrană simplă, fără a ciuguli câte ceva între mese, ei nu se vor îmbolnăvi... Cei care au prestat o muncă grea, dar acum nu mai fac mișcare fizică, nu mai trebuie să mănânce tot atât cât mâncau. Dacă o vor face, stomacul lor va fi epuizat peste măsură. Este nevoie să beneficiem de vigoarea și puterea creierului într-un mod special pentru aceste adunări, pentru ca, în cea mai bună stare de sănătate, să auzim adevărul, să-l prețuim și să-I reținem, pentru ca toți să-l putem pune în practică după ce ne întoarcem de la adunare. Dacă stomacul este împovărat cu prea multă mâncare, chiar și simplă, puterea creierului este chemată în ajutorul organelor digestive. Va exista o senzație de apatie la nivelul creierului și este aproape imposibil de a ține ochii deschiși. Tocmai acele adevăruri care ar trebui auzite, înțelese și puse în practică sunt pierdute datorită indispoziției sau datorită creierului aproape paralizat, ca urmare a cantității de hrană mâncată. (Testimonies for the Church 2:602-603 (1871)).

Capitolul 56

Gătitul sănătos

Mulți consideră că nu este de datoria lor să pregătească sănătos hrana. Acest lucru poate fi făcut într-un mod simplu, sănătos și ușor, fără a se folosi untură, unt sau mâncăruri de carne. Icusința trebuie îmbinată cu simplitatea. Pentru a putea face acest lucru, femeile trebuie să citească și apoi să pună în practică cu răbdare ceea ce au citit. Mulți se îmbolnăvesc deoarece nu își dau osteneala să facă acest lucru. Vreau să le spun acestora că este timpul să își trezească energiile adormite și să citească. Învățați să gătiți simplu și totuși în așa fel, încât să asigurați cea mai gustoasă și sănătoasă hrană.

Având în vedere faptul că este o greșală a găti numai pentru a face pe plac gustului sau a satisface pofta, nimeni nu ar trebui să creadă că o alimentație săracă ar fi corectă. Mulți oameni sunt slăbiți de boală și au nevoie de o alimentație hrănitoare, suficientă și bine gătită. Adeseori, pâinea graham este astfel pregătită, încât este tare, acră și doar parțial coaptă. Acest lucru se întâmplă din cauza lipsei de interes în a învăța și a nepăsării în a-și aduce la îndeplinire datoria de a găti. Uneori vedem prăjituri cu cremă sau biscuiți moi, uscați, care nu sunt copti bine și alte lucruri de felul acesta. Apoi bucătăresele vă vor spune că pot pregăti hrana foarte bine în vechiul mod de a găti, însă adevărul este că familiilor lor nu le place grahamul, că ar muri de foame dacă ar trăi în acest fel.

Mi-am spus mie însămi că nici nu este de mirare acest lucru. Felul în care pregătiți mâncarea o face să fie atât de lipsită de gust. A mânca o astfel de hrană va conduce cu siguranță la dispepsie.

Aceste sărmane bucătărese și cei care trebuie să mănânce din hrana lor îți vor spune cu seriozitate că nu agreează reforma sănătății. Stomacul nu are puterea de a transforma pâinea tare, acră, în pâine bună; ci această pâine prost pregătită va transforma stomacul sănătos într-unui bolnav. Cei care consumă o astfel de mâncare știu că își slăbesc puterile. Oare nu și din cauza aceasta? Unele dintre aceste persoane se consideră că au adoptat reforma sănătății, însă acest lucru nu este adevărat. Ele nu știu să gătească. Pregătesc prăjituri, cartofi și pâine graham, însă este mereu aceeași hrană, fără nici o variație, iar organismul nu are putere. Ele socotesc că este o pierdere de timp

să înveți să pregătești o hrană sănătoasă și gustoasă. (Testimonies for the Church 1:681-682 (1868)).

Capitolul 57

Învățați să gătiți

Surorile noastre nu știu să gătească. Acestora eu le spun: m-aș duce la cea mai bună bucătăreasă care poate fi găsită în țară și aș rămâne la ea, dacă ar fi necesar, săptămâni de zile, până aș ajunge măiastră în această artă -- o bucătăreasă pricepută, iscusită. Aș face acest curs chiar dacă aș avea 40 de ani. Este datoria noastră să știm să gătim și să le învățăm pe fiicele noastre să gătească. Când le învățați arta de a găti, voi construiți în jurul lor o barieră care le va apăra de nesăbuința și viciul în care altfel ar fi ispitite să cadă. O apreciez pe croitoreasa mea, o prețuiesc pe dactilografa; însă bucătăreasa mea, care știe să pregătească hrana pentru a susține viața și a hrăni creierul, oasele și mușchii, are locul cel mai important între ajutoarele familiei mele. (Testimonies for the Church 2:370 (1869)).

Capitolul 58

O realizare dintre cele mai importante

Este o datorie religioasă pentru persoanele care gătesc să învețe să pregătească hrană sănătoasă în diferite feluri, astfel încât aceasta să fie mâncată cu plăcere. Mamele trebuie să-și învețe copiii cum să gătească. Oare pentru o tânără, ce ramură a educației ar putea fi tot atât de importantă ca aceasta? Mâncarea are de-a face cu viața noastră. Mâncarea săracăcioasă, puțină și prost gătită strică în mod continuu sângele, slăbind organele care produc sânge. Este absolut esențial ca arta gătitului să fie considerată una dintre cele mai importante ramuri ale educației. Nu există decât câteva bucătărese bune. Tinerele care au o funcție la birou consideră că este umilitor să fie bucătărese. Nu e cazul. Ele nu văd corect acest subiect. A ști să pregătești o hrană sănătoasă, și în special pâine, nu este o știință de mică valoare sau neînsemnată...

Tinerele trebuie instruite cu grijă în privința gătitului. Oricare ar fi împrejurările în viață, aceste cunoștințe sunt pentru practica vieții. Este o ramură a educației care are cea mai directă influență asupra vieții omenești, în special asupra vieților celor mai dragi. Multe dintre soțiile și mamele care nu au o educație corespunzătoare și cărora le lipsește iscusința în materie de gătit vin zilnic în fața familiilor lor cu o hrană prost pregătită, care distruge în mod sigur organele digestive, produce un sânge de calitate slabă și adesea determină crize acute ale unor boli inflamatorii, ducând la moarte prematură.

Mulți au murit datorită pâinii vechi, acrite. Mi-a fost povestită

o întâmplare despre o fată angajată care a făcut pâine nefrământată bine, acră. Pentru a scăpa de ea și a tăinui cele făcute, ea a aruncat-o celor câțiva porci foarte mari. În dimineața următoare, gospodarul a găsit un porc mort, iar când a examinat troaca, a găsit bucăți din acea pâine nefrământată bine. A pus întrebări și fata a recunoscut ce a făcut. Ea n-avea idee că se poate întâmpla așa ceva cu porcul. Dacă pâinea nefrământată bine, acră, poate ucide un porc, care poate devora șerpi cu clopoței și aproape orice lucru scârbos, ce efect va avea aceasta asupra aceluia organ sensibil al omului, stomacul?

Este o datorie religioasă pentru orice fată și femeie creștină să învețe de îndată să

facă pâine bună, gustoasă, din făină bună.

Mamele trebuie să-și ia fetele cu ele în bucătărie încă de când sunt foarte mici și să le învețe arta de a găti. Mamele nu pot aștepta ca fetele să înțeleagă tainele gospodăriei fără a fi învățate. Ele trebuie instruite cu răbdare, cu iubire, cu vorbe de încurajare și aprobare și munca trebuie făcută cât se poate de plăcută, lucru care să se vadă pe chipul voios al mamei. Dacă fetele greșesc o dată, de două ori, de trei ori, nu le criticați. Deja descurajarea își face lucrarea și le ispitește să spună: „Inutil. Eu nu pot face asta”. Acum nu e timpul pentru critică. Voința ajunge să slăbească. Ea are nevoie de stimulentele încurajării, al cuvintelor voioase, pline de speranță, de felul: „Nu contează ce greșeli ai făcut. Acum doar înveți și te poți aștepta să faci boacâne. Încearcă din nou. Gândește-te la ceea ce faci. Fii foarte atentă și vei reuși cu siguranță”.

Multe mame nu își dau seama de importanța acestei ramuri a educației și, decât să își dea silința să își învețe copiii și să le suporte greșelile din perioada în care învață, preferă să facă ele totul. Iar când fiicele lor greșesc, ele le gonesc, spunându-le: „Nu are rost. Nu poți să faci nici asta, nici cealaltă. Mai mult mă încurci și îmi faci neazuri decât mă ajuți”.

În acest fel, sunt respinse cele dintâi străduințe ale celei care vrea să învețe și primul eșec îi trage atât de mult înapoi interesul și zelul de a învăța, încât e îngrozită să mai încerce și își va propune să coasă, să tricoteze, să facă curățenie în casă -- orice altceva, dar nu să gătească...

Mamele trebuie să-și ia fiicele cu ele în bucătărie și să le învețe cu răbdare. Prin această muncă, mușchii vor căpăta vigoare și tărie, iar gândurile lor vor fi mai sănătoase și mai înălțătoare la încheierea zilei. Poate că sunt obosite, însă ce dulce este odihna după o măsură corespunzătoare de muncă! Somnul, refăcătorul dulce al naturii, întărește trupul obosit și îl pregătește pentru datoriile zilei următoare. Nu le dați de înțeles copiilor voștri că nu contează dacă muncesc sau nu. Învățați-i că este nevoie de ajutorul lor, că timpul lor este valoros și că voi depindeți de munca lor. (Testimonies for the Church 1:682-687 (1868)).

Capitolul 59

Pâinea nesănătoasă

Când plecam de acasă, constatam uneori că pâinea care se pune pe masă și hrana în general îmi făceau rău; însă eram nevoită să mănânc cât de puțin pentru a-mi susține viața. Este un păcat înaintea cerului să ai o astfel de mâncare. Am suferit din cauza lipsei de hrană corespunzătoare. În cazul unui stomac dispeptic, puteți pune pe masă fructe de diferite feluri, însă nu prea multe la aceeași masă. Astfel veți avea varietate, acestea vor avea gust bun și, după ce ați stat la masă, vă veți simți bine. (Testimonies for the Church 2:373 (1869)).

Capitolul 60

Schimbarea alimentației

Persoanele care au făcut pe plac poftei și au mâncat ce au vrut, carne, sosuri foarte condimentate și multe feluri de prăjituri complicate și dulciuri, nu pot savura de îndată o mâncare simplă, sănătoasă și hrănitoare. Gustul lor este atât de pervertit, încât ele nu au poftă pentru o alimentație sănătoasă, alcătuită din fructe, pâine simplă și legume. Acestea nu trebuie să se aștepte să le placă dintr-o dată o hrană atât de diferită de cea pe care și-au îngăduit-o până atunci să o mănânce. Dacă nu se pot bucura de la început de o hrană simplă, să postească până când vor putea. Acest post le va fi de mai mare folos decât orice fel de medicament, căci stomacul maltrat va găsi odihna de care avea nevoie de atât de mult timp, iar foamea autentică va putea fi satisfăcută printr-o alimentație simplă.

Se cere timp pentru ca gustul să se refacă de pe urma abuzurilor suferite și să-și recâștige tonusul natural. Însă perseverența în stăpânirea de sine în mâncare și băutură vor face curând ca hrana simplă să fie simțită ca fiind gustoasă și, nu peste mult timp, va fi mâncată cu mai multă satisfacție decât se bucură gurmandul de bunătățile lui. Stomacul nu mai este înfierbântat datorită cărnurilor și suprasolicitat, ci va fi sănătos și își va aduce cu promptitudine la îndeplinire sarcina. Nu trebuie să existe nici o întârziere în punerea în practică a reformei. Trebuie depuse eforturi pentru păstrarea forțelor vitale care mai există, îndepărtându-se orice povară care solicită peste măsură. Stomacul s-ar putea să nu-și recapete niciodată sănătatea, însă o dietă sănătoasă în continuare va scuti de slăbiciune pe mai departe și mulți se vor însănătoși în mai mare sau mai mică măsură, cu excepția cazului că au mers prea departe în a se ucide prin lăcomie. (Spiritual Gifts 4a:130, 131 (1864)).

Capitolul 61

O combinație vătămătoare

Cu privire la lapte și zahăr: cunosc persoane care s-au înspăimântat de reforma sănătății și au spus că ele nu vor să aibă de-a face cu aceasta, deoarece vorbește împotriva folosirii libere a acestor lucruri. Schimbările trebuie făcute cu mare grijă, trebuie să acționăm cu precauție și înțelepciune. Acest fel de a proceda îl recomandăm tuturor oamenilor conștienți din țară. Este vătămător să consumi cantități mari de lapte și zahăr împreună. Acestea trimit impurități în organism... Zahărul îmbăcsește organismul. El împiedică funcționarea mașinăriei vii.

A fost un caz în ținutul Montcalm, Michigan, la care mă voi referi. Persoana respectivă era un bărbat nobil. Avea aproape doi metri înălțime și înfățișarea lui era distinsă. Am fost chemată să-l vizitez când a fost bolnav. Discutam cu el înainte cu privire la felul lui de viață. „Nu-mi place licărirea ochilor tăi”, i-am spus eu. El obișnuia să mănânce foarte mult zahăr. L-am întrebat de ce face acest lucru. El a spus că renunțase la carne și că nu știa cu ce să o înlocuiască și că la fel se întâmplă și cu zahărul...

Unii dintre voi v-ați trimis fiicele, care au ajuns aproape de vârsta maturității, la școli ca să învețe diferite științe înainte de a ști să gătească, când acest lucru ar fi trebuit să fie de cea mai mare importanță. Aici era vorba despre o femeie care nu știa să gătească; ea nu știa să pregătească o hrană sănătoasă. Soția și mama era deficitară în această ramură importantă a educației, și ca urmare, hrana fiind necorespunzător pregătită și insuficientă pentru a susține cerințele organismului, se mânca zahăr iară măsură, ceea ce a dus la îmbolnăvirea întregului organism...

Când m-am dus să-l văd pe acel om bolnav, am încercat să le spun atât de bine cât am putut ce-ar trebui să facă și curând el a început, încetul cu încetul, să se simtă mai bine. Însă, din imprudență, a făcut eforturi prea mari când încă nu era în stare, mânca prea puțin și de calitate necorespunzătoare și astfel a fost doborât iarăși. De data aceasta nu i se mai putea da ajutor. Corpul său era ca o masă vie de stricăciuni. El a murit, fiind o victimă a gătitului necorespunzător. El a încercat ca zahărul să țină locul gătitului de calitate și prin aceasta nu a făcut decât să înrăutățească lucrurile.

Adesea stau la masa unor frați și surori și văd că ei folosesc o mare cantitate de lapte și zahăr. Acestea îmbâcsesc organismul, irită organele digestive și afectează creierul. Orice stă ca un obstacol în activitatea mașinăriei vii afectează creierul în mod foarte direct. Și, potrivit cu lumina care mi-a fost dată, zahărul, când este folosit în cantitate mare, este mai vătămător decât carnea. (Testimonies for the Church 2:368-370 (1869)).

Capitolul 62

Hrană lipsită de gust

Cunosc familii care au trecut de la alimentația cu carne la o alimentație săracăcioasă. Hrana lor este atât de săracăcios pregătită, încât stomacul o detestă și unii ca aceștia mi-au spus că reforma sănătății nu este pentru ei: că își pierd puterea fizică. Acesta este un motiv pentru care unii nu au avut succes în eforturile depuse pentru a-și simplifica alimentația. Ei au o dietă săracăcioasă. Hrana este pregătită fără prea multă osteneală și există o monotonie continuă. Nu trebuie să fie multe feluri de mâncare la aceeași masă, însă felurile de mâncare nu trebuie să constea din aceeași hrană fără variație. Hrana trebuie pregătită cu simplitate, însă atât de plăcută, încât să avem poftă de mâncare. (Testimonies for the Church 3:63 (1868)).

Capitolul 63

O alimentație sărăcăcioasă

Am vorbit despre însemnătatea faptului ca hrana să fie, din punct de vedere cantitativ și calitativ, în strictă concordanță cu legile sănătății. Însă noi nu trebuie să recomandăm o dietă sărăcăcioasă. Mi-a fost arătat că mulți au o vedere greșită cu privire la reforma sănătății și adoptă o dietă prea săracă. Ei se bizuie pe o hrană ieftină, de calitate slabă, pregătită cu nepăsare sau fără a se ține seama de nevoile de hrană ale organismului. Este important ca hrana să fie pregătită cu grijă pentru ca pofta, în cazul în care nu este pervertită, să o poată savura. Nu trebuie să se lase niciodată impresia că nu are importanță ceea ce mâncăm datorită faptului că noi discredităm din principiu folosirea cărnii, a untului, a plăcintelor cu tocături, a condimentelor și unturii.

Sunt unii care ajung în extreme. Ei își impun să mănânce doar o anumită cantitate și calitate de hrană și se limitează doar la două sau trei lucruri. Ei îngăduie ca doar câteva lucruri să fie puse înaintea lor și a familiilor lor pentru a fi mâncate. Consumând o cantitate mică de hrană, și aceasta nu de cea mai bună calitate, în stomacul lor nu ajung elementele care trebuie să hrănească organismul în mod corespunzător. O hrană sărăcăcioasă nu poate fi transformată într-un sânge bun. O alimentație sărăcăcioasă va face ca și sângele să fie deficitar...

Mi-au fost prezentate două clase de oameni. Prima, alcătuită din cei care nu trăiesc lumina pe care le-a dat-o Dumnezeu... Mulți dintre voi susțin că sunt de partea adevărului și l-au primit pentru că și alții au făcut-o, însă în viața voastră nu există o motivație. De aceea sunteți slabi ca apa. În loc să vă cumpăniți motivele în lumina veșniciei, în loc să cunoașteți în mod practic principiile care stau la baza faptelor voastre, în loc să săpați adânc, pentru a clădi pe o temelie bună, voi umblați în lumina tăciunilor aprinși de alții. Și veți da greș în această privință, așa cum ați dat greș în privința reformei sănătății. Dacă ați fi acționat din principiu, nu ați fi tăcut astfel.

Mulți nu sunt conștienți de necesitatea de a mânca și bea spre slava lui Dumnezeu. Îngăduința poftei le afectează toate aspectele vieții. Acest lucru se vede în familia lor, în biserică, la ora de rugăciune și în comportamentul copiilor lor. Așa s-a desfășurat viața lor. Nu îi poți face să înțeleagă adevărurile pentru aceste zile de pe

urmă. Dumnezeu a oferit din belșug daruri pentru susținerea vieții și fericirea tuturor creaturilor Sale; iar dacă legile Sale nu ar fi niciodată încălcate și dacă toți ar acționa în armonie cu voința divină, s-ar experimenta sănătate, pace și fericire în loc de nenorocire și rele în mod continuu.

O altă clasă care a adoptat reforma sănătății este alcătuită din oameni foarte înverșunați. Ei adoptă o anumită poziție și se încapățânează să o susțină, ducând aproape toate lucrurile la extrem...

Mâncărurile cu carne depreciază sângele. Gătiți carnea cu condimente și mâncați-o împreună cu prăjituri și plăcinte complicate și veți avea un sânge de proastă calitate. Fiind hrănit în acest fel, organismul este prea mult împovărat. Plăcintele cu tocături și murăturile, care nu ar trebui să se afle niciodată în stomacul omului, dau un sânge de o calitate mizerabilă. Iar o hrană de calitate proastă, gătită în mod necorespunzător și insuficientă cantitativ, nu poate produce un sânge bun. Mâncărurile cu carne și hrana abundentă produc aceleași rezultate ca și o alimentație sărăcăcioasă. (Testimonies for the Church 2:367-368 (1864)).

Capitolul 64

Extreme în alimentație

Multe din vederile susținute de adventiștii de ziua a șaptea diferă în mare măsură de cele ale lumii în general. Cei care susțin un adevăr nepopular ar trebui să fie, mai presus de toți ceilalți, consecvenți în propria lor viață. Ei nu trebuie să încerce să vadă cât de diferiți pot fi față de ceilalți, ci cât de aproape pot fi de cei pe care doresc să-i influențeze spre a-i putea ajuta să atingă țintele pe care ei le laudă atât de mult. Procedând astfel, ei vor recomanda adevărurile pe care le susțin.

Cei care susțin reforma în alimentație trebuie să prezinte avantajele viețuirii sănătoase în cea mai bună lumină, prin alimentele pe care le pun pe masa lor. Trebuie să exemplifice în așa fel principiile viețuirii sănătoase, încât să le poată recomanda celor sinceri.

Există o mare clasă de oameni care vor respinge orice mișcare de reformă, oricât ar fi de rezonabilă, dacă aceasta pune vreo restricție asupra poftelor. Ei consultă gustul în loc de a consulta rațiunea și legile sănătății. Potrivit părerii acestora, toți cei care părăsesc cărarea bătătorită a obiceiurilor și susțin reforma sunt socotiți împotriviți și radicali, oricât de consecvenți ar fi.

Însă nimeni nu ar trebui să îngăduie ca opoziția sau batjocura să-I îndepărteze de lucrarea de reformă sau să-l facă să o privească cu ușurință. Cel care este stăpânit de spiritul care l-a călăuzit pe Daniel nu va avea vederi înguste sau înfumurate, ci va fi hotărât și neclintit de partea dreptății. În toate legăturile sale, cu frații sau cu alții, el nu se va abate de la principii și va dovedi, în același timp, o răbdare nobilă asemenea lui Hristos. Când cei care susțin reforma sănătății o duc în extreme, oamenii nu trebuie învinovați pentru că sunt dezgustați. Prea adesea, credința noastră este dezonorată și în multe cazuri cei care sunt martori ai unor astfel de scene de inconsecvență nu pot fi făcuți niciodată după aceea să gândească că ar fi ceva bun în această reformă. Acești extremiști fac mai mult rău în câteva luni decât pot repara o viață întreagă. Ei sunt angajați într-o lucrare pe care Satana are plăcere s-o vadă desfășurându-se...

Datorită faptului că noi, din principiu, discredităm folosirea acelor lucruri care

irită stomacul și distrug sănătatea, nu ar trebui să existe niciodată ideea că nu are importanță ceea ce mâncăm. Eu nu recomand o dietă sărăcăcioasă. Mulți dintre cei care ar avea nevoie de beneficiile viețuirii sănătoase și care, din motive de conștiință, adoptă ceea ce ei consideră că înseamnă aceasta se înșală presupunând că un meniu, pregătit cu nepăsare și constând în majoritate din terciuri și așa-zise creme, mai solide sau mai moi, reprezintă ceea ce se înțelege printr-o alimentație schimbată, potrivit reformei. Unii folosesc lapte și o mare cantitate de zahăr în terciuri, socotind că astfel pun în aplicare reforma sănătății. Însă zahărul și laptele combinate pot produce fermentație în stomac și astfel sunt vătămătoare. Folosirea iară limită a zahărului în orice formă tinde să îmbâcsească, să înfunde organismul și nu rareori produce boală. Unii gândesc că ar trebui să mănânce doar o anumită cantitate de hrană și doar de o anumită calitate, limitându-se doar la două sau trei feluri de mâncare. Însă, mâncând cantități prea mici și nu de cea mai bună calitate, ei nu se hrănesc suficient.

Există bun simț în reforma sănătății. Nu toți oamenii pot mânca aceleași lucruri. Anumite alimente care sunt sănătoase și gustoase pentru o persoană pot fi dăunătoare pentru o altă persoană. Unii nil pot folosi laptele, în timp ce alții se bizuie pe el. Pentru unii, fasolea și mazărea uscată sunt sănătoase, în timp ce alții nu le pot digera. Stomacul unor oameni a devenit atât de sensibil, încât nu îi face bine faina nu atât de fină, din care se face pâinea graham. Este deci imposibil să facem o regulă invariabilă privind obiceiurile alimentare ale tuturor.

Vederile înguste și accentuarea punctelor neînsemnate au produs multe rele cauzei sănătății. Se poate ca, în pregătirea hranei, să se facă mare economie și, în loc de a avea o dietă sănătoasă, să fie una sărăcăcioasă. Care este rezultatul? Un sânge de calitate slabă. Am văzut numeroase cazuri de boli din categoria celor mai greu de tratat care se datorau unei diete sărăcăcioase. Persoanele astfel năpăstuite nu au fost constrânse de sărăcie să adopte o alimentație mai săracă, ci au tăcut astfel pentru că au urmat propriile lor idei greșite în legătură cu ceea ce înseamnă reforma sănătății. Zi după zi, masă după masă, aceleași mâncăruri erau pregătite fără variație, până când urmarea a fost dispepsia și debilitatea generală.

Mulți dintre cei care adoptă reforma sănătății se plâng că aceasta nu este pentru ei; însă, după ce am stat la mesele lor, am ajuns la concluzia că nu reforma sănătății este de vina, ci hrana prost pregătită. Fac apel la bărbații și femeile cărora Dumnezeu le-a dat inteligență: învățați să gătiți. Nu greșesc când spun bărbați, deoarece ei, ca și

femeile, trebuie să înțeleagă nevoia de a pregăti sănătos hrana. Treburile și afacerile îi duc adesea în locuri unde nu pot avea alimente sănătoase. S-ar putea să fie nevoiți să rămână zile sau chiar săptămâni în familii care sunt cu totul neștiutoare în această privință. Atunci, dacă au cunoștințele necesare, le pot folosi în direcția cea bună.

Examinați-vă obiceiurile în privința alimentației. Studiați de la cauză la efect, însă nu aduceți o mărturie falsă împotriva reformei sănătății, urmând din ignoranță o cale prin care se militează împotriva acesteia. Nu vă neglijați corpul și nu abuzați de el, făcându-l astfel incapabil pentru serviciul pe care trebuie să i-l aducă lui Dumnezeu. După ceea ce știu în mod sigur, câțiva dintre cei mai utili dintre lucrătorii cauzei noastre au murit printr-o astfel de neglijență. Una dintre cele dintâi datorii ale gospodinei este aceea de a purta de grijă corpului, asigurându-i o hrană gustoasă și care să dea putere. Este cu mult mai bine a cumpăra haine și mobilă mai puțin scumpe decât de a fi zgârcit în a asigura necesarul de hrană.

Mulți oameni sunt mai sănătoși mâncând doar de două ori pe zi, nu de trei ori, alții, datorită împrejurărilor existente, s-ar putea să aibă nevoie să mănânce ceva la cină; totuși, această masă trebuie să fie foarte ușoară. Nimeni nu trebuie să se considere pe el însuși criteriu pentru toți -- toți trebuind să facă exact ceea ce face el.

Nu înșelați niciodată stomacul nedându-i ceea ce este sănătos și nu abuzați niciodată de el, punând asupra lui o povară mai mare decât poate duce. Cultivați stăpânirea de sine. Țineți-vă în frâu pofta; țineți-o sub controlul rațiunii. Nu considerați că este necesar să vă împovărați masa cu mâncăruri nesănătoase când aveți oaspeți. Trebuie avută în vedere sănătatea familiei voastre și influența asupra copiilor voștri, pe lângă obiceiurile și gusturile musafirilor noștri...

Reforma sănătății înseamnă ceva pentru noi și nu trebuie să micșorăm însemnătatea ei prin vederi și practici înguste. Trebuie să fim credincioși convingerilor noastre cu privire la ceea ce este bine. Daniel a fost binecuvântat pentru că a fost neclintit în hotărârea sa de a face ceea ce știa că este bine, iar noi vom fi binecuvântați dacă vom căuta să-L onorăm pe Dumnezeu din toată inima. (Christian Temperance and Bible Hygiene, 55-59 (1890)); Pentru studiu suplimentar: The Ministry of Healing, 318-324, „Extreme în dietă”)

Mâncatul peste măsură

Mulți dintre cei care au adoptat reforma sănătății au renunțat la tot ce este dăunător; însă dacă au lăsat deoparte toate aceste lucruri, aceasta înseamnă oare că ei pot mânca oricât de mult doresc? Ei se așază la masă și, în loc de a avea în vedere cât ar trebui să mănânce, se lasă în voia poftei și mănâncă peste orice măsură. Iar stomacul are de lucru atât cât poate duce, sau cât ar trebui să facă în tot restul zilei, ca să scape de povara pusă asupra lui. Toată acea hrană care ajunge în stomac, fără ca organismul să poată beneficia de ea, constituie o povară pentru natură în lucrarea ei. Acesta este un obstacol pentru mașinăria vie. Organismul este îmbâcsit și nu își poate face eficient lucrarea. Organele vitale sunt împovărate în mod inutil, iar puterea nervoasă a creierului este necesară pentru stomac, spre a ajuta organele digestive să-și facă lucrul asupra unei cantități de mâncare care nu face nici un bine corpului.

În acest fel, puterea creierului este micșorată, fiind solicitat atât de greu pentru a ajuta stomacul să se descurce cu povara sa atât de grea. Și după ce și-a adus sarcina la îndeplinire, care este experiența ca urmare a risipirii inutile a forței vitale? Un simțământ de epuizare, de leșin, de parcă tot ai vrea să mai mănânci. Poate acest simțământ vine chiar înainte de timpul pentru masă. Care este cauza? Natura și-a făcut multe griji cu privire la lucrul ei și s-a extenuat, de aceea există această senzație de extenuare. Iar omul crede că stomacul spune: „Mai multă mâncare”, când, în moleșeala sa, el spune clar: „Lasă-mă să mă odihnesc”.

Stomacul are nevoie de perioade de odihnă

Stomacul are nevoie de odihnă pentru a-și aduna puterile epuizate. Însă, în loc de a-i îngădui o perioadă de odihnă, tu crezi că are nevoie de mai multă hrană și astfel copleșești natura cu o altă povară și îi refuzi odihna de care are nevoie. Este ceea ce se întâmplă cu un om care muncește la câmp toată dimineața până când este epuizat; însă tu îi spui să se ducă să muncească mai departe, că o să-și revină. În acest fel îți tratezi tu stomacul. Acesta ajunge complet epuizat. În loc să-l lași să se odihnească, îi dai mai multă hrană și astfel se face apel la vitalitatea altor părți ale organismului spre a ajuta digestia.

Mulți dintre voi ați simțit uneori un fel de ceață în jurul capului. Nu v-ați simțit în stare să vă apucați de vreo altă treabă care ar fi necesitat efort mental sau fizic până când nu ați acordat organismului odihna de care avea nevoie datorită poverii puse asupra lui. Apoi, apare din nou o stare de extenuare. Însă omul spune că este nevoie de mai multă hrană și așază o sarcină dublă asupra stomacului. Chiar dacă sunteți atenți în ce privește calitatea hranei voastre, oare îl proslăviți voi pe Dumnezeu în trupul și duhul nostru, care sunt ale Lui, printr-o cantitate atât de mare de mâncare? Cei care trimit stomacului o cantitate atât de mare de mâncare nu pot prețui adevărul, chiar dacă ar fi mereu repetat. Ei nu-și pot trezi simțurile amorțite ale creierului pentru a-și da seama de valoarea ispășirii și de marele sacrificiu făcut pentru omul decăzut. Este imposibil ca aceștia să prețuiască răsplata peste măsură de bogată care este pusă deoparte pentru biruitorii credincioși. Partea animalică a naturii noastre nu trebuie lăsată niciodată să conducă moralul și intelectul.

Și ce influență are mâncatul peste măsură asupra stomacului? Acesta ajunge slăbit, organele digestive sunt slăbite, iar boala, cu tot cortegiul ei de rele, își face apariția. Dacă cei în cauză au fost bolnavi dinainte, ei își măresc greutatea și își micșorează vitalitatea în fiecare zi pe care o trăiesc. Ei pun în mișcare în mod inutil puterile vitale spre a se îngriji de hrana pe care o așază în stomacul lor. (Testimonies for the Church 2:362-364 (1869)).

Capitolul 66

Mame împovărate de muncă

Se depune multă muncă pentru a pune pe masă o mâncare care face rău în mare măsură organismului deja suprasolicitat. Femeile petrec foarte mult timp peste plita încălzită, pregătind mâncare puternic condimentată, spre a satisface gustul. Ca urmare a acestui lucru, copiii sunt neglijați și nu primesc educație morală și religioasă. Mama împovărată peste puteri neglijează cultivarea caracterului, ea care ar trebui să fie strălucirea căminului. Preocupările pentru veșnicie devin secundare. Tot timpul trebuie folosit în pregătirea acestor lucruri pentru un apetit care ruinează sănătatea, face temperamentul să fie ursuz și întunecă facultățile mintale.

O reformă în felul de a mânca înseamnă scutire de cheltuieli și de muncă. Nevoile unei familii pot fi acoperite cu ușurință printr-o alimentație simplă, sănătoasă. O hrană abundentă distruge sănătatea organelor corpului și minții. Și cât de mulți se străduiesc din greu pentru a realiza acest lucru! (Spiritual Gifts 4a:131, 132 (1864); Pentru studiu suplimentar: Education, 202-206, „Cumpătarea și dietetica”)

Capitolul 67

Lăcomia -- un păcat

Este păcat să fii necumpătat în ceea ce privește cantitatea de mâncare pe care o consumi, chiar dacă acesteia nu i se poate obiecta nimic din punctul de vedere al calității. Mulți consideră că, dacă nu consumă carne și alte articole alimentare mai grele, pot mânca alimente simple până simt că nu mai pot. Aceasta este o greșeală. Mulți dintre așa-ziii reformatori ai sănătății nu sunt altceva decât niște lacomi. Ei pun asupra organelor digestive o povară atât de mare, încât vitalitatea organismului este epuizată în efortul de a se descotorosi de ea. Aceasta are de asemenea o influență deprimantă asupra intelectului, deoarece se face apel, pentru a ajuta stomacul în munca lui, la puterea nervoasă a creierului. Mâncarea peste măsură, chiar din cea mai simplă hrană, amortește nervii sensibili ai creierului și le slăbește vitalitatea. Mâncatul peste măsură are un efect mai rău asupra organismului decât munca peste măsură; puterile sufletului sunt mai sigur secătuite prin mâncarea necumpătată decât prin muncă necumpătată.

Organele digestive nu ar trebui împovărate niciodată cu o cantitate sau calitate de hrană care să epuizeze organismul. Tot ceea ce ajunge în stomac peste cantitatea de hrană pe care organismul o poate folosi prin transformare în sânge bun înfundă mașinăria, căci aceste lucruri nu pot fi transformate în carne sau sânge, iar prezența lor este o povară pentru ficat și se produce o stare favorabilă îmbolnăvirii în organism. Stomacul este suprasolicitat prin efortul de a scăpa de acestea și apoi există o stare de moleșeală care este interpretată ca însemnând foame și, fără a acorda organelor digestive timp pentru odihnă, după o muncă atât de dură, spre a-și recăpăta energiile, se consumă o altă cantitate nemăsurată și astfel se pune iar în funcțiune mașinăria uzată. Organismul primește mai puțină hrană dintr-o cantitate prea mare de mâncare, chiar dacă este de calitate bună, decât dintr-o cantitate moderată luată la intervale regulate.

Este imposibil să avem concepții clare cu privire la lucrurile veșnice dacă mintea nu este obișnuită să zăbovească asupra unor subiecte nobile. Toate pasiunile trebuie aduse în supunere desăvârșită față de puterile morale; când bărbații și femeile susțin că au o credință puternică și că sunt serioși din punct de vedere spiritual, eu știu că mărturia lor este neadevărată dacă nu își țin în stăpânire toate patimile. Dumnezeu cere acest lucru. Motivul pentru care predomină un astfel de întuneric spiritual este că mintea

este mulțumită cu un țel mărunt și nu este îndreptată spre cele cerești, curate și sfinte.
(Testimonies for the Church 2:412-414 (1868)).

Capitolul 68

Evitați standardele false

În timp ce este nevoie de precauție în a nu mânca peste măsură, chiar din hrana de cea mai bună calitate, avem nevoie de asemenea de precauție pentru ca cei care sunt extremiști să nu înalțe un standard fals și apoi să se străduiască să-i determine pe toți să se supună acestuia. Sunt unii care au început ca reformatori ai sănătății, dar care nu pot întreprinde nimic, nu sunt în stare să poarte de grijă familiilor lor sau să-și păstreze locul potrivit în biserică. Și ce fac ei? Recurg la a deveni doctori în ce privește reforma sănătății, ca și când aceasta ar fi un mijloc de a avea succes. Ei își asumă responsabilitățile practicii lor și iau în mâinile lor viețile bărbaților și ale femeilor, când, în realitate, nu știu nimic despre acest lucru. (Testimonies for the Church 2:374-375 (1869)).

Capitolul 69

Exemplul Domnului Hristos

Viața de pe pământ a Mântuitorului a fost o viață de comuniune cu natura și cu Dumnezeu. Prin această comuniune El ne-a descoperit secretul unei vieți pline de putere... Muncind la bancul de tâmplărie, ducând și El din poverile casei, învățând lecțiile ascultării și ale trudei, El S-a recreat în mijlocul scenelor din natură, adunând cunoștințe pe măsură ce căuta să înțeleagă tainele naturii. El a studiat Cuvântul lui Dumnezeu, iar orele Sale cele mai fericite erau atunci când își putea înceta lucrul și mergea pe câmp, spre a medita în văile liniștite și a fi în comuniune cu Dumnezeu la poalele muntelui sau printre pomii din pădure. Zorii dimineții îl găseau adesea în vreun loc retras, meditând, cercetând Scripturile sau rugându-Se. El spunea bun venit luminii dimineții înălțându-Și glasul în cântare. își înveselea orele cu cântări de recunoștință, aducea mulțumirea cerească asupra celor trudiți și deznădăjduiți.

În timpul lucrării Sale, Domnul Isus a petrecut o mare parte din timp în aer liber. Călătoriile din loc în loc le făcea pe jos și multe dintre învățăturile Sale au fost date în aer liber. Când îi învăța pe ucenici, se retrăgeau adesea din zgomotul cetății în liniștea câmpiei, pentru a fi în armonie cu lecțiile de simplitate, credință și dăruire de sine pe care dorea să le predea... Domnului Hristos îi plăcea să-Și adune oamenii în jurul Său, sub cerul albastru, pe vreun deal cu iarbă sau pe malul lacului. Aici, înconjurat de lucrările proprii Sale creațiuni, El le putea îndrepta gândurile de la cele artificiale la cele naturale. În creșterea și dezvoltarea naturii erau descoperite principiile împărăției Sale. Când își ridicau ochii spre munții lui Dumnezeu și priveau minunatele lucrări ale mâinilor Sale, oamenii puteau învăța lecții prețioase ale adevărului divin. Astfel, în viitor, lecțiile divinului învățător le vor fi repetate de către lucrurile din natură. Minte era înălțată, iar inima găsea odihnă...

Când le-a spus ucenicilor Săi că secerișul este mare și lucrători sunt puțini, Domnul Isus nu a vrut să le spună că trebuie să trudească în mod continuu, ci le-a spus: „Rugați-vă ca Domnul secerișului să scoată lucrători pentru secerișul Său”. Lucrătorilor Săi istoviți de astăzi, El le adresează aceste cuvinte de compasiune, ca și primilor Săi ucenici: „Veniți la o parte... și odihniți-vă puțin”.

Toți cei care sunt în școala Lui Dumnezeu au nevoie de un timp de liniște, de comuniune cu propriile lor inimi, cu natura și cu Dumnezeu.. Fiecare dintre noi îl auzim vorbindu-ne inimii. Când orice altă voce amuțește și în tăcere așteptăm înaintea Lui, liniștea sufletului face să fie mai distinctă vocea lui Dumnezeu. El ne spune: „Fii în pace, Eu sunt Dumnezeu”. Aceasta este pregătirea eficientă pentru orice lucrare care se face pentru Dumnezeu, în aglomerația, graba și încordarea activităților intense ale zilei, cel care este astfel împrăștiat va fi înconjurat cu o atmosferă de lumină și pace. Va fi înzestrat cu o nouă putere, atât fizică, cât și mintală. Viața lui va răspândi o mireasmă plăcută și va descoperi altora puterea divină care va atinge inimile oamenilor. (The Ministry of Healing, 51-58 (1905)).

Capitolul 70

Natura -- un manual de studiu

Domnul Hristos i-a învățat pe ucenicii Săi pe malul lacului, la poalele muntelui, în câmpii și crânguri, acolo unde puteau privi lucrurile din natură prin care El își ilustra învățăturile. Și pe măsură ce învățau de la Hristos, ei puneau în practică cele învățate, cooperând cu El în lucrarea Sa.

Așadar, prin creațiune, ajungem să îl cunoaștem pe Creator. Cartea naturii este un mare manual de studiu, pe care, alături de Scriptură, noi trebuie să îl folosim pentru a face cunoscut oamenilor caracterul Său și a călăuzi oile pierdute înapoi la turma lui Dumnezeu. Pe măsură ce sunt studiate lucrările lui Dumnezeu, Duhul Sfânt întărește convingerea în minte. Nu este vorba de convingerea pe care o produce gândirea logică, ci, dacă mintea nu devine prea întunecată pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu, ochiul prea încețoșat ca să-L vadă, urechea prea surdă ca să audă glasul Lui, lucrurile pot fi înțelese profund, iar adevărurile spirituale, sublime ale cuvântului scris sunt întipărite în inimă.

În aceste lecții luate direct din natură există o simplitate și curăție care le face de cea mai mare valoare. Toți au nevoie de învățătura care provine din acest izvor. Frumusețea naturii, prin ea însăși, îndepărtează sufletul de păcat și de atracțiile lumești către curăție, pace și Dumnezeu. Prea adesea mintea elevilor și studenților este preocupată de teorii și speculații omenești, pe nedrept cunoscute sub numele de știință și filozofie. Ei trebuie aduși în strânsă legătură cu natura. Creațiunea și creștinismul au un singur Dumnezeu, aceasta trebuie să învețe ei. Ei trebuie învățați să vadă armonia care există între lucrurile din natură și cele spirituale. Fie ca orice lucru pe care ei pun mâna, pe care ochiul lor îl vede, să fie o lecție în formarea caracterului. În acest fel, puterile mintale vor fi fortificate, caracterul se va dezvolta și întreaga viață va fi înnobilită. Ținta Domnului Hristos prin învățătura prin parabole era în strânsă legătură cu scopul Sabatului. Dumnezeu a dat oamenilor memorialul puterii Sale creatoare, pentru ca ei să-L poată vedea în lucrările mâinii Sale. Sabatul ne oferă ocazia de a vedea în lucrările create slava Creatorului. El ne-a înconjurat cu lecțiile Sale prețioase despre lucrurile din natură tocmai pentru că Isus a dorit ca noi să facem acest lucru. În ziua cea sfântă de odihnă, mai mult decât în celelalte zile, noi ar trebui să studiem soliile pe care

Dumnezeu le-a scris pentru noi în natură. Noi ar trebui să studiem parabolele Mântuitorului acolo unde le-a rostit El, în câmpii și crânguri, sub cerul liber, printre flori și iarbă. Pe măsură ce ne apropiem de inima naturii, Domnul Hristos face ca prezența Sa să fie simțită în mod real și vorbește inimilor noastre despre pacea și iubirea Sa.

Dar Domnul Hristos a legat învățătura Sa nu doar de ziua de odihnă, ci și de săptămâna de muncă. La El se găsește înțelepciunea pentru cel care mânuiește plugul și seamănă sămânța... În fiecare aspect al vieții și al oricărui lucru util, El dorește ca noi să găsim o lecție a adevărului divin. Atunci truda noastră zilnică nu ne va mai absorbi atenția în așa măsură, încât să-L uităm pe Dumnezeu; ea ne va aminti în mod continuu de Creatorul și Răscumpărătorul nostru. Gândul lui Dumnezeu va străbate ca un fir de aur prin grijile și ocupațiile noastre zilnice. Slava feței Sale o vom vedea din nou pe fața naturii. Vom învăța continuu noi lecții cu privire la adevărul ceresc și vom crește potrivit chipului curăției Sale. În acest fel, noi vom fi „învățați de către Dumnezeu” și în locul în care vom ajungem vom „sălășlui cu Dumnezeu”. (Christ’s Object Lessons, 24-27, (1900); Pentru studiu suplimentar: The Ministry of Healing, 51-58, „Cu natura și cu Dumnezeu”)

Capitolul 71

La țară

În August 1901, în timp ce participam la adunarea în corturi de la Los Angeles, am fost, în timpul unei viziuni de noapte, la o întrunire de consiliu. Chestiunea în discuție era înființarea unui sanatoriu în sudul Californiei. Unii erau de părere că acest sanatoriu ar trebui construit în orașul Los Angeles și erau evidențiate obiecțiile privind înființarea lui în afara orașului. Alții, în schimb, vorbeau despre avantajele unei localizări la țară.

Printre noi se afla Cineva care a prezentat această chestiune foarte clar și cu cea mai mare simplitate. El ne-a spus că ar fi o greșeală dacă s-ar construi sanatoriul în interiorul orașului. Un sanatoriu trebuie să beneficieze de suficient teren, astfel ca bolnavii să poată lucra în aer liber. Pentru pacienții nervoși, deprimați, slăbiți, lucrul în aer liber este de neprețuit. Să fie straturi de flori de care să îngrijească. Folosirea greblei, a hârlețului și a sapei va ameliora multe dintre bolile lor. Inactivitatea constituie cauza multor boli.

Viața în aer liber este bună atât pentru trup, cât și pentru minte. Ea este medicamentul lui Dumnezeu pentru refacerea sănătății. Aerul curat, apa bună, lumina soarelui, frumusețile naturii -- toate acestea constituie mijloace de refacere a celor bolnavi pe căi naturale. Pentru cel bolnav, este de mai mare preț decât aurul și argintul posibilitatea de a se întinde la soare sau la umbra unui copac.

La țară, sanatoriile noastre pot fi înconjurate de flori și pomi, livezi și vii. Aici va fi ușor pentru medici și surori să extragă din lecțiile naturii învățătura lui Dumnezeu. Fie ca aceștia să îndrepte pe pacienți spre Acela a cărui mână a creat copacii cei falnici, iarba verde, florile frumoase, încurajându-i să vadă în fiecare boboc de floare și mugur ce se deschide o expresie a iubirii Sale pentru copiii Lui.

Este voința expresă a lui Dumnezeu ca sanatoriile noastre să fie înființate pe cât este cu putință cât mai departe de orașe. Aceste instituții trebuie să fie situate, pe cât posibil, în locuri liniștite, izolate, unde să poată exista ocazia de a da pacienților învățături cu privire la dragostea lui Dumnezeu și căminul din Eden al primilor noștri

părinți care, în virtutea sacrificiului Domnului Hristos, va fi refăcut pentru om.

În eforturile depuse pentru însănătoșirea celor bolnavi, trebuie folosite lucrurile minunate ale creației lui Dumnezeu. Vederea florilor, culegerea fructelor coapte, ascultarea cântecelor vesele ale păsărilor au un efect de înviorare deosebit asupra sistemului nervos. Trăind în aer liber, bărbații, femeile și copiii dobândesc dorința de a fi curați și nevinovați. Sub influența proprietăților stimulante, înviorătoare și dătătoare de viață ale marilor resurse medicinale ale naturii, funcțiile corpului sunt întărite, mintea este trezită, imaginația stimulată, spiritul înveselit, iar mintea pregătită spre a prețui frumusețea Cuvântului lui Dumnezeu.

Sub această influență, împreună cu efectul tratamentului atent și o hrană sănătoasă, cel bolnav își va regăsi sănătatea. Pasul slăbit își regăsește elasticitatea. Ochiul își recapătă strălucirea. Cel neajutorat ajunge plin de nădejde. Cel care avea odinioară o înfățișare deznădăjduită are o expresie voioasă. În loc de nemulțumire, glasul va exprima mulțumire. Cuvintele vor exprima încredințarea că „Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi” (Psalmii 46, 1). Nădejdea care a fost întunecată pentru creștin prinde iarăși strălucire. Credința se reînnoiește. Se aude cuvântul care zice: „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine; toiagul și nuiua Ta mă mângâie.” „Sufletul meu mărește pe Domnul și duhul meu se bucură în Dumnezeu, Mântuitorul meu.” „El dă tărie celui obosit și mărește puterea celui ce cade în leșin” (Psalmii 23, 4; Luca 1, 46.47; Isaia 40, 29). Recunoașterea că bunătatea Lui Dumnezeu este cea care oferă aceste binecuvântări înviorează mintea. Dumnezeu este aproape și îi face plăcere să vadă că darurile Sale sunt prețuite. (Testimonies for the Church 7:85-87 (1901)).

Capitolul 72

Izvorul vindecării

Dumnezeu lucrează, zi de zi, ceas de ceas, clipă de clipă, prin agenții naturii, spre a ne menține în viață, a ne dezvolta și reface. Când o anumită parte a corpului nostru suferă vreo vătămare, de îndată începe un proces de vindecare; agenții naturii sunt puși la lucru pentru refacerea sănătății. Însă puterea care lucrează prin acești agenți este puterea lui Dumnezeu. Puterea dătătoare de viață este numai de la El. Când cineva se reface după boală, Dumnezeu este Cel care îl însănătoșește.

Boala, suferința și moartea sunt lucrarea unei puteri împotrivoare. Satana este distrugătorul, Dumnezeu este restauratorul.

Cuvintele rostite către Israel sunt valabile și astăzi în dreptul acelor care își recapătă sănătatea atât a trupului, cât și a minții. „Eu sunt Domnul care te vindecă”.

Dorința lui Dumnezeu pentru fiecare ființă omenească este exprimată în cuvintele: „Prea iubitule, doresc ca toate lucrurile să-ți meargă bine și sănătatea ta să sporească tot așa după cum sporește și sufletul tău.”

El este Cel ce „îți iartă toate fărădelegile tale; El îți vindecă toate bolile tale; El îți izbăvește viața din groapă, El te încununează cu bunătate și îndurare.” (The Ministry of Healing, 112-113 (1905)).

Capitolul 73

Valoarea vieții în aer liber

Marile instituții medicale din orașele noastre, denumite sanatorii, nu fac decât o mică parte din binele pe care l-ar putea face dacă ar fi situate în locuri în care pacienții ar putea beneficia de viața în aer liber. Mi-a fost spus că ar trebui ca sanatoriile să fie înființate în multe locuri în țară și că aceste instituții vor face să înainteze mult cauza sănătății și a neprihăririi.

Lucrurile din natură constituie binecuvântările lui Dumnezeu puse la dispoziția noastră pentru a da sănătate trupului, minții și sufletului. Ele sunt date celor sănătoși pentru a rămâne sănătoși, iar celor bolnavi, pentru a se face bine. Împreună cu tratamentul cu apă, ele sunt mai eficiente în restaurarea sănătății decât toate tratamentele cu medicamente din lume.

Natura, medicul lui Dumnezeu

La țară, cei bolnavi găsesc multe lucruri care să le distragă atenția de la ei înșiși și suferințele lor. Pretutindeni ei pot privi în jur și se pot bucura de minunatele lucruri din natură -- florile, câmpurile, pomii încărcăți cu comoara lor bogată, copacii din pădure, care dau o umbră atât de plăcută, și dealurile și văile, cu verdeța lor variată și multe forme de viață.

Și pe lângă faptul că se delectează cu aceste împrejurimi, în același timp ei învață cele mai prețioase lecții spirituale. Înconjurați de minunatele lucrări ale lui Dumnezeu, mintea lor este înălțată de la lucrurile văzute la cele nevăzute. Frumusețea naturii îi face să gândească la farmecul de neasemuit al noului pământ, pe care nu va fi nimic care să strice ceea ce este frumos, nimic care să pângărească sau să distrugă, nimic care să producă boală sau moarte.

Natura este medicul lui Dumnezeu. Aerul curat, strălucirea plăcută a soarelui, florile frumoase și pomii, livezile și viile, precum și activitatea în aer liber în acest mediu înconjurător sunt dătătoare de sănătate -- elixirul vieții. Viața în aer liber este singurul medicament de care au nevoie mulți bolnavi. Influența acesteia este puternică

în a vindeca boala cauzată de o viață la modă, o viață care slăbește și distruge puterile fizice, mintale și spirituale.

Cât de binevenite sunt liniștea și libertatea de la țară pentru bolnavii obosiți, obișnuiți cu viața din oraș, cu strălucirea multor lumini și zgomotul străzilor! Cât de nerăbdători sunt ei să se întoarcă la scenele din natură! Cât de mulțumiți ar fi ei dacă ar beneficia de foloasele unui sanatoriu la țară, unde să poată sta în aer liber, să se bucure de strălucirea soarelui, să respire parfumul pomilor și al florilor! Există proprietăți dătătoare de viață în balsamul pinului, în mireasma cedrului și a bradului. Și mai există și alți copaci care ajută sănătății. Acești pomi nu trebuie tăiați fără milă. Tăiați din ei acolo unde sunt prea mulți și plantați mai mulți acolo unde sunt puțini.

Pentru bolnavul cronic, nimic nu poate reface sănătatea și fericirea în așa măsură ca viața trăită într-un mediu atractiv de la țară. Aici chiar și cei mai neajutorați pot fi lăsați să stea sau să se întindă la soare sau la umbra copacilor. Nu trebuie să facă altceva decât să-și ridice ochii și vor vedea deasupra lor frunzișul minunat. Ei vor fi uimiți că n-au observat niciodată înainte cât de frumos se îmbină crenguțele, formând un baldachin viu deasupra lor, oferindu-le umbra de care au nevoie. Un simțământ dulce de odihnă și înviorare îi ia în stăpânire, ascultând foșnetul ca o briză. Duhul doborât este reînsuflețit. Puterea în declin se reface. Pe nesimțite, mintea devine liniștită, pulsul rapid devine calm și regulat. Pe măsură ce bolnavii ajung mai puternici, ei se vor aventura în a face câțiva pași spre a culege câteva din minunatele flori -- mesageri prețioși ai iubirii lui Dumnezeu pentru familia Sa întristată de aici, de jos.

Mișcarea fizică sănătoasă va face minuni

Încurajați pe bolnavi să stea mult în aer liber. Faceți planuri cu astfel de activități ca ei să stea afară, unde, prin natură, să poată să comunice cu Dumnezeu. Așezați sanatoriile în locuri cu suficient teren unde, prin cultivarea pământului, pacienții să poată avea posibilitatea de a face mișcare fizică în aer liber. O astfel de mișcare fizică, îmbinată cu tratamentul igienic, va face minuni în a reface și înviora trupul îmbolnăvit și va revitaliza mintea obosită și epuizată. În condiții atât de favorabile, pacienții nu vor avea nevoie de atâta îngrijire ca în cazul în care ar sta închiși în sanatorii aflate în oraș. De asemenea, la țară ei nu vor fi atât de mult înclinați spre descurajare și plâns. Ei vor fi gata să învețe lecții cu privire la dragostea lui Dumnezeu -- gata a recunoaște că El, Cel ce poartă de grijă atât de minunat păsărilor și florilor, va purta de grijă și creaturilor

făcute după chipul Său. În acest fel, medicii și ajutoarele lor au ocazia de a ajunge la sufletele oamenilor, înălțând pe Dumnezeuul naturii în fața acelor care caută să-și refacă sănătatea.

Un sanatoriu mic la țară

În timpul nopții, mi-a fost dată o viziune în legătură cu un sanatoriu situat la țară. Instituția aceasta nu era mare, dar era completă. Era înconjurată de pomi și arbuști frumoși, dincolo de care se aflau livezi și crânguri. Legate de acel loc se aflau grădini în care pacientele, atunci când doreau, puteau cultiva flori de tot felul, fiecare pacientă alegându-și un mic strat pe care să-l îngrijească. Mișcarea în aer liber în aceste grădini constituia o parte a tratamentului.

Scenă după scenă a trecut prin fața mea. Într-una din scene, un grup de bolnavi tocmai venise la unul din sanatoriile noastre de la țară. În alta, am văzut același grup, dar, oh, cât de schimbată era înfățișarea lor! Boala s-a dus, pielea era curată, chipul vesel; trupul și mintea păreau însuflețite de o nouă viață.

Pilde vii

Mi s-a spus, de asemenea, că cei care au fost bolnavi și s-au însănătoșit la sanatoriile noastre de la țară, când se vor întoarce acasă., vor fi pilde vii și mulți alții vor fi în mod favorabil impresionați de transformarea care s-a petrecut cu ei. Mulți dintre cei bolnavi și în suferință vor pleca din orașe la țară, refuzând să se conformeze obiceiurilor și modelor vieții de oraș; ei vor căuta să-și refacă sănătatea într-unul din sanatoriile noastre de la țară. În acest fel, chiar dacă ne îndepărtăm de orașe cu douăzeci sau treizeci de mile, vom putea să ajungem la oameni, iar cei care doresc sănătate vor avea posibilități de a și-o reface în condiții din cele mai favorabile.

Dumnezeu va face minuni pentru noi. dacă vom coopera cu El prin credință. Iată de ce trebuie să ne implicăm în această lucrare cu tot sufletul, pentru ca eforturile noastre să fie binecuvântate de cer și încununare cu succes. (Testimonies for the Church 7:76-79 (1902)) Pentru studiu suplimentar: The Ministry of Healing, 261-268, „în contact cu natura”)

Capitolul 74

Mișcarea fizică, aerul și lumina soarelui

Motivul principal, dacă nu chiar singurul, pentru care mulți bolnavi este faptul că sângele nu circulă liber, iar schimbările din fluidul vital, care sunt necesare pentru viață și sănătate, nu au loc. Trupul lor nu a beneficiat de mișcare fizică, iar plămânii de hrana necesară, care este aerul curat, proaspăt. De aceea este imposibil ca sângele să fie vitalizat și el își urmează cursul leneș, prin organism. Cu cât facem mai multă mișcare fizică, cu atât va fi mai bună circulația sângelui.

Mai mulți oameni mor din lipsă de mișcare fizică decât datorită oboselii peste măsură; cu mult mai mulți putrezesc din cauza lenei decât din cauza muncii. Cei care obișnuiesc să facă mișcare fizică în aer liber vor avea, în general, o circulație bună și viguroasă. Noi depindem mai mult de aerul pe care îl respirăm decât de mâncarea pe care o mâncăm. Bărbații și femeile, tinerii și bătrânii care doresc să fie sănătoși și să se bucure de o viață activă ar trebui să-și aducă aminte că nu pot beneficia de aceasta fără o circulație bună. Oricare le-ar fi munca sau preocupările, ei ar trebui să ia hotărârea să facă mișcare fizică în aer liber cât pot de mult. Ar trebui să simtă că este o datorie religioasă îmbunătățirea stării lor de sănătate datorată faptului că au stat închiși în casă, lipsiți de mișcare fizică în aer liber.

Unii bolnavi se încăpățânează în această privință și refuza să se lase convinși de marea importanță a mișcării fizice zilnice în aer liber, prin care ar putea beneficia de aport de aer curat. De frică să nu răcească, ei persistă an de an într-un mod de viață nesănătos. Într-un aer care îi lipsește de vitalitate. Este imposibil ca acești oameni să aibă o circulație sănătoasă. Întregul organism suferă din lipsă de mișcare fizică și aer curat. Pielea ajunge slăbită și mai sensibilă la orice schimbare în aer. Sunt îmbrăcate mai multe haine, iar căldura din camere este crescută. În ziua următoare se simte nevoia de încă și mai multă căldură și mai multe haine pentru a se simți încălziti bine; astfel, ei se tot cocoloșesc până când ajung să aibă doar puțină vitalitate în a suporta frigul.

Unii poate că vor întreba: „Ce să facem? Vrei să ne fie frig?” Dacă puneți pe voi haine, nu puneți prea multe și faceți mișcare fizică, dacă este posibil, pentru a recâștiga căldura de care aveți nevoie. Dacă în mod categoric nu puteți face mișcare fizică.

încălziți-vă la foc; însă, pe măsură ce vă încălziți, dați jos de pe voi hainele care sunt în plus și îndepărtați-vă de sursa de căldură. Dacă cei la care este posibil acest lucru s-ar angaja într-o activitate utilă, pentru a-și distrage mintea de la ei înșiși, în general, ei vor uita că le este frig și nu vor suferi nici o vătămare. Veți scădea temperatura din cameră de îndată ce v-ați redobândit căldura naturală. Pentru bolnavii cu plămâni slabi, nimic nu poate fi mai rău decât o atmosferă supraîncălzită. (Testimonies for the Church 2:525-527 (1870)).

Capitolul 75

Planul originar

Nu a fost planul lui Dumnezeu ca oamenii să stea aglomerați în orașe mari, înghesuiți în locuințe și case cu etaje. La început, El i-a așezat pe primii noștri părinți într-o grădină, în mijlocul priveliștilor frumoase și al sunetelor plăcute ale naturii și El dorește ca oamenii să se bucure și astăzi de astfel de priveliști și sunete. Cu cât ne apropiem mai mult de planul originar al lui Dumnezeu, cu atât va fi mai mult posibil să ne refacem și să ne păstrăm sănătatea. (Testimonies for the Church 7:87 (1902)).

Capitolul 76

Statul între patru pereți la școală

Sistemul de educație care se desfășoară de generații a fost distrugător atât pentru sănătate, cât și pentru viața însăși. Mulți copii mici au petrecut câte cinci ore în flecare zi în săli de clasă neaerisite bine, insuficient de mari pentru a oferi condiții de sănătate potrivite școlarilor. Aerul din aceste încăperi a devenit curând otravă pentru plămâni care îl inhalează.

Copiii mici, ale căror membre și ai căror mușchi nu sunt puternici și al căror creier nu este dezvoltat, sunt ținuti închiși în casă spre răul lor. Mulți își încep viața doar cu o mică rezervă de forță vitală. Statul între patru pereți zi de zi la școală îi face nervoși și se îmbolnăvesc. Corpurile lor se pipernicesc datorită stării de epuizare a sistemului nervos. Iar dacă scânteia de viață se stinge, părinții și profesorii nu consideră că au avut vreo influență în stingerea ei.

Când stau la mormântul copiilor lor, părinții îndurerați socotesc pierderea îndurată de ei ca fiind o încercare deosebită a Providenței, când, de fapt, din cauza ignoranței lor de neiertat, ceea ce au făcut ei a distrus viața copiilor lor. A pune moartea acestora pe seama Providenței este o blasfemie. Dumnezeu a dorit ca micuții să trăiască, să fie educați spre a putea avea caractere frumoase și să-I dea slavă în această lume și să-L laude în lumea viitoare mai bună.

Ignoranța cu privire la cerințele naturii

Părinții și profesorii, când își asumă responsabilitatea de a-i învăța pe acești copii, nu se simt răspunzători înaintea lui Dumnezeu de a avea cunoștințe cu privire la organismul copiilor lor pentru a ști cum să se ocupe de corpurile acestora, ocrotind viața și sănătatea. Mii de copii mor datorită ignoranței părinților și profesorilor. Mamele irosesc ore în șir în muncă inutilă, aplecate asupra rochiilor lor și a hainelor copiilor lor, pregătindu-le pentru etalare, iar apoi se plâng că nu găsesc timp să citească și să dobândească informațiile necesare pentru a se îngriji de sănătatea copiilor lor. Ele gândesc că este mai ușor să încredințeze doctorilor corpurile acestora. Pentru a putea fi în armonie cu moda și obiceiurile, mulți părinți au sacrificat sănătatea și viețile copiilor

lor.

Cunoașterea minunatului organism omenesc, a oaselor, mușchilor, stomacului, ficatului, intestinelor, inimii, porilor pielii și înțelegerea interdependenței dintre ele pentru acțiunea sănătoasă a tuturor constituie o preocupare pentru care majoritatea mamelor nu manifestă interes. Ele nu cunosc nimic în legătură cu influența pe care o are corpul asupra minții și mintea asupra corpului. Ei nu înțeleg cum funcționează mintea, cea care face legătura între finit și infinit. Fiecare organ al corpului a fost astfel întocmit, încât să slujească minții. Mintea este centrul de comandă al corpului.

Copiilor li se îngăduie să mănânce mâncăruri cu carne, condimente, unt, brânză, carne de porc, plăcinte grase. De asemenea, li se permite să mănânce neregulat și între mese mâncăruri nesănătoase. Aceste lucruri au un efect vătămător asupra stomacului, excită nervii, producându-le o acțiune nefirească, și slăbesc puterea minții. Părinții nu își dau seama că ei seamănă semințe care vor produce boală și moarte.

Copiii afectați de prea mult studiu

Mulți copii au fost nenorociți pentru tot restul vieții prin solicitarea peste măsură a intelectului și neglijarea puterilor fizice. Mulți au murit în copilărie datorită procedurilor necugetate ale părinților și profesorilor care le-au forțat mintea lor tânără, lingușindu-i sau înfricoșându-i atunci când erau prea mici pentru a putea vedea interiorul unei săli de clasă. Mintea lor a fost împovărată cu lecții când n-ar fi trebuit să fie solicitați astfel, ci ar fi trebuit să aștepte până ce organismul lor ar fi fost suficient de puternic din punct de vedere fizic, spre a putea îndura efortul mintal. Copiii mici ar trebui lăsați să zburde liberi pe afară ca și mieluşei, să fie liberi și voioși, să le fie îngăduite cele mai favorabile ocazii de a pune temelii unui organism sănătos.

Părinții ar trebui să fie singurii profesori ai copiilor lor până la vârsta de opt sau zece ani. Îndată ce mintea lor va putea pricepe, părinții trebuie să deschidă înaintea lor marea carte a naturii lui Dumnezeu. Mama trebuie să se preocupe mai puțin de cele artificiale din casa ei și de hainele sale pentru etalare și să găsească timp pentru a cultiva în ea însăși și în copiii ei dragostea pentru mugurii și florile care se deschid. Atrăgând atenția copiilor ei la culorile diferite ale acestora și la varietatea de forme, ea îi învață să-L cunoască pe Dumnezeu, care a tăcut toate lucrurile frumoase care îi atrag și îi delectează. Ea le poate îndrepta mintea către Creatorul lor și poate trezi în inima lor

tână ră dragoste pentru Tatăl lor ceresc, care a dovedit o dragoste atât de mare pentru ei. Părinții pot face legături între Dumnezeu și lucrările create de El. Singura sală de clasă pentru copiii între opt și zece ani trebuie să fie în aer liber, afară, în mijlocul florilor care se deschid și al scenelor frumoase din natură. Iar singurul lor manual de studiu trebuie să fie comorile naturii. Aceste lecții imprimare în mintea copiilor mici, în mijlocul scenelor plăcute, atrăgătoare ale naturii, nu vor fi uitate curând.

Pentru a se bucura de sănătate, voioșie, vitalitate și o minte bine dezvoltată, copiii și tinerii trebuie să petreacă mult timp în aer liber, pentru a avea o preocupare și recreare continuă. Cei care sunt ținuți închiși la școală, aplecați peste cărți, nu pot fi sănătoși din punct de vedere fizic. Punerea la lucru a creierului prin studiu, rară exercițiu fizic corespunzător, va atrage sângele spre creier, iar circulația sângelui prin organism ajunge dezechilibrată. Creierul are prea mult sânge, iar extremitățile prea puțin. Ar trebui să existe reguli care să le reglementeze studiu! doar la anumite ore, iar apoi o parte din timpul lor trebuie petrecut în activități fizice. Iar dacă obiceiurile lor cu privire la mâncare, îmbrăcăminte și somn sunt în conformitate cu legile fizice, ei pot dobândi o educație fără a sacrifica sănătatea fizică și mintală. (Testimonies for the Church 3:135-138 (1872)).

Capitolul 77

Metode mai simple

Întoarcerea la metode mai simple va fi apreciată de către copii. Lucrul în grădină și la câmp va fi o schimbare plăcută a rutinei obositoare a lecțiilor abstracte la care mintea tânără nu ar trebui să fie niciodată limitată. Acest lucru va fi prețuit în mod special de către copiii și tinerii mai nervoși, pentru care lecțiile din cărți sunt istovitoare și greu de reținut. Aceștia se pot bucura de sănătate și fericire prin studiul naturii; iar impresiile nu li se vor șterge din minte, căci ele se vor asocia cu obiecte care sunt în mod continuu înaintea ochilor lor. (Counsels to Parents, Teachers and Students, 187 (1913)).

Echilibru corespunzător între munca fizică și cea mintală

Pentru ca oamenii să aibă mintea echilibrată, toate puterile minții trebuie puse la lucru și dezvoltate. Lumea este plină de femei și bărbați dezvoltați unilateral, care au devenit astfel datorită faptului că și-au dezvoltat numai o anumită parte a aptitudinilor lor, în timp ce altele s-au pierdut prin inactivitate. Educația majorității tinerilor este un eșec. Ei studiază peste măsură, în timp ce neglijează lucrurile practice ale vieții. Bărbați și femei ajung părinți fără să ia în considerație responsabilitățile, iar vlăstarele lor se scufundă mai mult pe scala defectelor omenești decât ei înșiși. În acest fel, neamul omenesc degenerază repede. Accentul continuu pus pe studiu, așa cum se întâmplă în școlile de astăzi, face ca tinerii să ajungă ineficienți pentru viața practică. Mintea omenească trebuie să fie activă. Dacă nu este activă în direcția cea bună, ea va fi activă în direcția cea rea. Pentru păstrarea echilibrului minții, în școli, munca și studiul trebuie îmbinate.

Generațiile trecute ar fi trebuit să se preocupe mai mult de educație. Pe lângă școli, ar fi trebuit să existe așezăminte agricole și meșteșugărești. Ar fi trebuit să existe, de asemenea, profesori de gospodărie. Iar în fiecare zi, o parte din timp ar fi trebuit să fie devotată activității, astfel ca puterile fizice și cele mintale să poată fi puse la lucru în egală măsură. Dacă școlile ar fi funcționat după planul pe care l-am menționat, nu ar mai fi fost atât de mulți cu mintea dezechilibrată.

Am fost pusă în situația să întreb: Oare tot ce este de preț în tinerii noștri trebuie sacrificat pentru dobândirea unei educații școlare? Dacă ar fi existat așezăminte agricole și meșteșugărești în preajma școlilor noastre și dacă am fi avut angajați profesori competenți, care să-i instruiască pe tineri în diferite ramuri ale studiului și activității, consacrand o parte din fiecare zi dezvoltării minții, iar altă parte lucrului fizic, acum am fi avut o clasă de tineri care ar fi avut o influență mai nobilă asupra societății. Mulți dintre tinerii care ar fi absolvit astfel de instituții ar fi avut caractere statornice, stabile. Ei ar fi avut perseverență, forță și curaj de a trece peste obstacole, iar principiile lor ar fi fost atât de puternice, încât nu ar fi fost clătinate de o influență greșită, oricât ar fi fost de populară.

Fetele ar fi trebuit să fie învățate să confecționeze îmbrăcăminte, să croiască și să facă haine și astfel să se pregătească pentru datoriile practice ale vieții. Pentru tineri, ar fi trebuit să existe așezăminte în care să poată învăța diferite meserii, care le-ar fi pus mușchii la lucru o dată cu puterile mintale. Dacă s-ar pune problema ca tinerii să beneficieze de o instruire unilaterală, ce ar fi mai important -- o cunoaștere a științelor, cu toate dezavantajele care decurg de aici pentru sănătate și viață, sau o cunoaștere a lucrului fizic pentru viața practică? Fără nici o ezitare răspundem: cea din urmă. Dacă trebuie neapărat neglijată una dintre acestea două, atunci să fie studiul cărților.

Sunt foarte multe fete care s-au căsătorit și au familii, dar care au foarte puține cunoștințe practice cu privire la datoriile care le revin ca soții și mame. Ele știu să citească, să cânte la un instrument, dar nu știu să gătească. Nu pot face pâine bună, care este atât de importantă pentru sănătatea familiei. Ele nu știu să croiască și să confecționeze haine, pentru că nu au învățat niciodată așa ceva. Au considerat că aceste lucruri sunt neînsemnate, iar în viața lor de căsătorie sunt atât de neajutorate și dependente de alte persoane în privința acestor lucruri, exact ca și copiii lor mici. Aceasta este o ignoranță tară scuze, pentru că are în vedere datoriile de bază pentru viață și care produc nefericire în atât de multe familii.

Impresia că munca degradează viața, care este trăită după cerințele modei, a condus în mormânt mii de oameni care ar fi putut să mai trăiască. Cei care lucrează numai manual muncesc adesea în exces, tară să-și îngăduie perioade de odihnă; în timp ce clasa intelectuală suprasolicită creierul, neavând sănătatea și vigoarea pe care le dă munca fizică. Dacă intelectualii ar împărți, într-o oarecare măsură, sarcina cu cei care fac muncă fizică, aceștia și-ar putea devota o parte din timpul lor cultivării mintale și morale. Cei care au obiceiuri sedentare și înclinații spre studiu trebuie să facă mișcare fizică, chiar dacă nu au nevoie de muncă în privința câștigării banilor. Sănătatea ar trebui să fie o motivație suficientă spre a-i conduce să unească lucrul fizic cu cel mintal.

Cultura morală, cea intelectuală și cea fizică trebuie combinate, pentru a putea avea oameni bine dezvoltăți, echilibrați. Unii au mai multă tărie intelectuală decât alții, în timp ce alții sunt înclinați spre munca fizică. Ambele clase trebuie să facă îmbunătățiri în acele puncte în care sunt deficitare...

Mintea oamenilor intelectuali trudește prea greu. Adesea, ei își irosesc puterile mintale, în timp ce există o altă categorie ai cărei țel suprem în viață este lucrul fizic.

Această din urmă clasă nu își pune mintea la lucru. Doar mușchii sunt puși la lucru, în timp ce mintea lor este jefuită de puterea intelectuală; așa după cum mintea intelectualilor este muncită, în timp ce trupurile lor sunt jefuite de tărie și vigoare prin neglijarea punerii la lucru a mușchilor. Cei care sunt mulțumiți în a-și consacra viețile muncii fizice și lasă pe alții să gândească pentru ei, în timp ce ei doar execută ceea ce a plănuit mintea altora, vor beneficia de puterea mușchilor, dar vor avea mintea slabă. Influența lor spre bine este mică în comparație cu ceea ce ar putea fi dacă și-ar folosi mintea în aceeași măsură ca și mușchii. Această clasă este doborâtă mai repede dacă este afectată de boală. Organismul este vitalizat de forța electrică a creierului de a rezista în fața bolii.

Mulți dintre cei care sunt într-o formă fizică bună ar trebui să se educe pe ei înșiși să gândească în aceeași măsură în care acționează și să nu mai depindă de creierul altora în ceea ce-i privește. O greșeală populară, pe care o fac mulți oameni, este că ei consideră că munca este degradantă. De aceea tinerii sunt foarte nerăbdători să facă o școală de pe urma căreia să ajungă profesori, funcționari, negustori, avocați sau orice altă profesie care să nu necesite muncă fizică. Tineretele socotesc că munca în gospodărie este înjositoare. Și, deși activitatea fizică necesară pentru munca din gospodărie, dacă nu este prea multă, este spre binele sănătății, totuși ele caută o educație care să le permită să devină profesoare sau funcționare sau să învețe vreo meserie care să conștie într-o îndeletnicire sedentară între patru pereți. Sângele dătător de sănătate le dispare din obraji, boala năvălește asupra lor, deoarece sunt jefuite de activitatea fizică, iar obiceiurile lor sunt pervertite în general. Și toate acestea pentru că așa este la modă! Ele se bucură de o viață delicată, care nu înseamnă decât slăbiciune și decădere.

Este adevărat că s-ar găsi scuze pentru femeile care ocolesc munca din gospodărie, pentru că cei care angajează fete la bucătărie le tratează în general ca pe niște servitoare. Adesea, cei care le angajează nu le respectă și le tratează ca și cum nu ar fi demne să fie membre ale familiilor lor. Ei nu le respectă ca pe croitorese, dactilografe sau profesoarele de muzică. Însă nu poate exista o activitate mai importantă decât cea din gospodărie. A găti bine, a pune pe masă o hrană sănătoasă, într-o manieră atrăgătoare, necesită inteligență și experiență. Persoana care pregătește mâncarea ce va ajunge în stomacul nostru, spre a fi transformată în sânge care să hrănească organismul, are rolul cel mai important și cel mai înalt. Meseria de dactilografa, croitoreasă sau profesoară de muzică nu poate egala în importanță pe cea de bucătăreasă.

Ce s-a spus mai sus constituie o declarație a ceea ce s-ar fi putut face printr-un sistem de educație corespunzător. Timpul este prea scurt acum pentru a putea face ceea ce nu s-a făcut în generațiile trecute; însă noi putem face mult, chiar în aceste zile de pe urmă, pentru a îndrepta greșelile care se fac în educația tinerilor. Și deoarece timpul este scurt, noi trebuie să lucrăm cu seriozitate și zel pentru a da tinerilor acea educație care să fie în conformitate cu credința noastră. Noi suntem reformatori. Noi dorim ca băieții și fetele noastre să învețe pentru ca aceasta să fie în folosul lor. Pentru a realiza acest lucru, trebuie să le dăm o ocupație care să le pună mușchii la lucru. Munca zilnică, sistematică, trebuie să constituie o parte a educației tinerilor, chiar în aceste zile din urmă. Se poate câștiga foarte mult acum dacă munca este legată cu școala. Urmând acest plan, studenții vor fi maleabili în spirit, vor beneficia de tărie a minții și vor fi în stare de mai mult lucru cu mintea într-un anumit timp dat decât dacă doar ar fi studiat. Astfel ar pleca de la școală cu organismul nevătămat și cu o tărie și curaj de a persevera în orice poziție în care providența lui Dumnezeu i-ar așeza. (Testimonies for the Church 3:152-159 (1872)).

Urmările lipsei de activitate fizică

Prin sistemul de educație din prezent, se deschide o ușă pentru ispitirea tinerilor. Deși, în general, ei au prea multe ore de studiu, există, de asemenea, multe ore în care nu au nimic de făcut. Aceste ore libere sunt petrecute adesea într-o manieră nesăbuită. Obiceiurile rele trec de la unii la alții, iar viciul sporește. Foarte mulți tineri care au primit o educație religioasă în cămin se strică prin prietenii îndoielnice atunci când ajung la școli aparent inocente și virtuozitate. Ei își pierd respectul de sine și sacrifică principiile nobile. Apoi ei sunt gata să apuce pe o cale degradantă; căci ei au abuzat atât de mult de conștiința lor, încât păcatul nu le mai apare din cale afară de păcătos. Aceste stări de lucruri rele, care există în școlile care sunt conduse după planul din prezent, ar putea fi remediate într-o mare măsură dacă s-ar combina studiul cu munca. Aceleași lucruri rele există și în școlile mai înalte, doar că într-o măsură mai mare, deoarece mulți dintre tinerii de aici s-au format în vicii, iar conștiința lor s-a tocit.

Mulți părinți supraestimează statornicia și calitățile copiilor lor. Ei par a nu vedea influențele rele ale tinerilor vicioși la care pot fi expuși aceștia. Părinții își au temerile lor când îi trimit la școală la o oarecare distanță de casă, însă se măgulesc cu gândul că, din moment ce au avut o instruire religioasă, ei vor fi credincioși față de principii și în viața lor din perioada liceului. Mulți părinți nu au decât o vagă idee de măsura mare în care există destrăbălarea în aceste instituții de învățământ. În multe cazuri, părinții au muncii din greu și au suferit multe lipsuri pentru a putea oferi copiilor lor o educație înaltă în școală. Și după toate eforturile lor, mulți au experiența amară de a-și vedea copiii la terminarea studiilor cu obiceiuri corupte și corpuri distruse. Și, adesea, ei sunt lipsiți de respect față de părinții lor, nemulțumiți, lipsiți de evlavie. Acești părinți de care s-a abuzat, care sunt astfel răsplățiți de copiii nerecunoscători, se plâng că și-au trimis copiii de lângă ei spre a li expuși ispitelor, iar aceștia s-au întors niște epave fizice, mintale și morale. Cu speranțele dezamăgite și cu inimile aproape zdrobite, ei își văd copiii în care și-au pus speranțe mari, că apucă pe calea viciului și își târăsc o existență mizerabilă.

Studiul in exces

Unii elevi și studenți sunt cu toată ființa lor devotați studiului și își concentrează mintea asupra obiectivului dobândirii unei educații. Ei pun la lucru creierul, însă îngăduie puterilor fizice să rămână inactive. Creierul este suprasolicitat, iar mușchii sunt slăbiți, deoarece nu sunt folosiți. Când acești studenți vor absolvi, este evident că și-au dobândit educația cu prețul vieții lor. Ei au studiat zi și noapte, an de an, ținându-și mintea mereu încordată, în timp ce nu și-au pus la lucru mușchii în suficientă măsură. Ei sacrifică totul pentru cunoașterea științei și ajung în mormânt.

Tinerele se consacră adesea studiului, neglijând alte ramuri ale educației, chiar mai importante pentru viața practică decât pentru studiul cărților. Și după ce au dobândit o educație, sunt adesea bolnave toată viața. Ele și-au neglijat sănătatea, stând prea mult în casă, lipsite de aerul curat al cerului și de lumina soarelui dată de Dumnezeu. Aceste tinere s-ar fi putut întoarce de la școlile lor în bună stare de sănătate, dacă și-ar fi îmbinat studiul cu munca în gospodărie și cu mișcarea fizică în aer liber.

Sănătatea este o mare comoară. Este cea mai mare bogăție pe care o poți avea muritorii. Bogăția, onoarea și educația sunt scump plătite dacă sunt obținute prin pierderea sănătății. Nici una dintre aceste realizări nu poate asigura fericirea dacă sănătatea lipsește. Este un păcat teribil să abuzăm de sănătatea pe care ne-a dat-o Dumnezeu; căci orice abuz asupra sănătății ne slăbește viața și vom pierde în cele din urmă, chiar dacă vom câștiga ceva educație.

În multe cazuri, părinții care sunt bogați nu simt importanța de a da copiilor lor o educație corespunzătoare în ceea ce privește datoriile practice ale vieții, ca și în cele ale științelor. Ei nu văd necesitatea de a-i face să înțeleagă însemnătatea lucrului practic pentru binele minții și moralului copiilor lor, cât și pentru utilitatea lor în viitor. Aceasta va fi în folosul copiilor lor, căci, dacă vine vreo nenorocire, ei pot sta într-o nobilă independență, știind cum să-și folosească mâinile. Dacă dețin un capital de tărie, ei nu au cum să fie săraci, chiar dacă nu au nici un dolar. Mulți dintre cei care în tinerețe au avut bogății s-ar putea să le piardă pe toate și să ajungă dependenți de părinții, frații și surorile lor pentru întreținere. Atunci, cât este de important ca fiecare tânăr să fie învățat să muncească spre a îi pregăti pentru orice situație neprevăzută! Bogățiile sunt cu adevărat un blestem atunci când cei care le posedă le lasă să stea ca o piedică în calea fiilor și fiicelor lor în ceea ce privește dobândirea de cunoștințe în vederea muncii utile,

astfel încât să poată fi pregătiți pentru viața practică.

Adesea, cei care nu sunt nevoiți să muncească nu fac suficientă mișcare fizică pentru sănătatea lor. Tinerii băieți, datorită faptului că nu își pun nici mintea, nici mâinile la lucru, dobândesc obiceiuri indolente și adesea se aleg cu ceea ce este cel mai de temut, o educație a străzii, pierzând vremea prin magazine, fumând, consumând băuturi alcoolice și jucând cărți...

Sărăcia este în multe cazuri o binecuvântare; căci ea este un obstacol ca tinerii și copiii să ajungă ruinați datorită lipsei de activitate. Puterile fizice, ca și cele mintale, trebuie cultivate, dezvoltate în mod corespunzător. Grija constantă și principală a părinților ar trebui să fie aceea de a-și vedea copiii având corpuri sănătoase, ca să poată ajunge femei și bărbați sănătoși. Este imposibil a atinge acest obiectiv fără mișcare fizică. Pentru sănătatea lor fizică și morală, copiii ar trebui învățați să lucreze, chiar dacă nu au nevoie. Dacă doresc să aibă caractere curate și virtuozitate, ei trebuie să aibă disciplina muncii regulate, care va pune la lucru toți mușchii. Satisfacția că pot fi utili, că pot dovedi tăgăduire de sine spre a-i ajuta pe semenii lor, va constitui plăcerea cea mai mare de care se pot bucura vreodată. Oare de ce s-ar lipsi cei bogați pe ei înșiși și pe copiii lor de această mare binecuvântare?

Indolența blestemată

Părinți lipsa de activitate constituie cel mai mare blestem care poate fi asupra tinerilor. Fiicele voastre nu ar trebui să zacă în pal târziu dimineața, pierzând prin somn orele prețioase date lor de Dumnezeu spre a fi folosite în cele mai bune scopuri și pentru care vor da socoteală. Mama face un mare rău fiicelor ei ducând singură poverile pe care acestea ar trebui să le împartă cu ea pentru propriul lor bine prezent și viitor. Felul cum procedează mulți părinți, îngăduind copiilor lor să fie indolenți și să-și satisfacă dorința de a citi romane, face ca aceștia să nu fie pregătiți pentru viață. Citirea de romane și povești constituie cele mai mari rele pentru tineri și copii. Fetele care citesc romane și povești de dragoste nu ajung niciodată mame bune, practice. Ele clădesc castele de nisip, trăind într-o lume ireală, imaginară. Ele ajung sentimentale și au închipuiri bolnăvicioase. Viața lor artificială face ca ele să nu poată face nimic folositor. Mintea lor este pipernicită, deși ele se măgulesc că sunt superioare în privința intelectului și a manierelor. Activitatea în gospodărie este de cel mai mare folos pentru tinerele fete.

Activitatea fizică nu împiedică cultivarea intelectului. Departe de așa ceva. Foloasele dobândite prin munca fizică echilibrează pe orice persoană și împiedică suprasolicitarea minții. Munca trece asupra mușchilor, iar creierul obosit va fi ușurat. Sunt multe fete nepăsătoare, nesăbuite, care nu fac nimic util, care consideră că a munci nu este potrivit pentru o doamnă. Însă caracterele lor sunt prea evidente pentru ca cineva să se înșele în privința inutilității lor și a adevăratei lipse de valoare. Ele fac pe mironosițele, chicotesc și sunt atât de afectate. Lasă impresia că nu sunt în stare să rostească niște cuvinte în mod deschis și cinstit, ci torturează tot ceea ce spun prin râsul lor. prostesc și sâsâiala lor. Oare sunt acestea niște doamne? Ele nu s-au născut proaste, dar au fost educate să fie astfel. Nu e nevoie să fii firavă, neajutorată, împodobită peste măsură în îmbrăcăminte și să faci pe mironosița ca să fii o doamnă. Pentru o minte sănătoasă este nevoie de un corp sănătos. Sănătatea fizică și cunoașterea practică a tot ceea ce este necesar în gospodărie nu vor constitui niciodată o piedică pentru buna dezvoltare a intelectului; ambele sunt foarte importante pentru o doamnă. (Testimonies for the Church 3:148-152 (1872)).

Capitolul 80

Cultura fizică

Găsirea unui mod de recreare potrivit pentru elevii lor constituie una dintre cele mai grele probleme pentru profesori. Exercițiile de gimnastică își au locul util în multe școli, însă, fără o supraveghere atentă, ele sunt duse adesea la exces. Mulți copii, în sala de sport, și-au produs vătămări pe viață, încercând să facă isprăvi mărețe în această privință.

Exercițiile fizice din sala de sport, oricât de bine ar fi conduse, nu pot înlocui lipsa de recreare în aer liber, și pentru acest lucru, școlile noastre trebuie să ofere ocaziile cele mai bune. Elevii trebuie să aibă parte de mișcare fizică viguroasă. Doar puține sunt acele rele mai de temut decât indolența și lipsa de țel în viață. Cu toate acestea, înclinația spre sporturile atletice constituie un subiect de îngrijorare pentru cei care au pe inimă binele tinerilor și copiilor. Profesorii sunt îngrijorați în legătură cu influența pe care o au aceste sporturi atât în școală, cât și după această perioadă. Jocurile care ocupă atât de mult timp le distrag mintea de la studiu. Acestea nu le sunt de folos în pregătirea pentru viața practică, pentru muncă. Influența acestora nu conduce spre rafinament, generozitate sau bărbăție adevărată.

Unele dintre cele mai populare distracții, cum sunt fotbalul și boxul, au devenit școli ale brutalității. Acestea dezvoltă aceleași trăsături cu cele pe care le dezvoltau jocurile din Roma din vechime. Plăcerea de a domina, dorința după forță brutală, desconsiderarea vieții exercită asupra tinerilor o putere demoralizatoare, care este înspăimântătoare.

Alte jocuri de atletism, chiar dacă nu sunt atât de brutale, nu sunt mai puțin de respins datorită excesului practicării lor. Ele stimulează dorința după plăcere și excitație, alimentând dezgustul pentru munca utilă și evitarea datoriilor și responsabilităților practice. Ele au tendința de a distruge plăcerea pentru bucuriile autentice și liniștite ale vieții. În acest fel, este deschisă ușa pentru risipă, deșirau și nelegiuire, cu toate urmările lor teribile.

Petreckeri pentru plăcere

Așa cum se desfășoară ele de obicei, petreckerile pentru plăcere sunt, de asemenea, un obstacol în calea creșterii reale, atât a minții, cât și a caracterului. Întovărășirile frivole, obiceiurile extravagante, căutarea de plăceri și prea adesea ajungându-se la deșirau vor modela întreaga viață pentru rău. Părinții și profesorii pot face mult pentru a înlocui aceste distracții cu unele sănătoase și dătătoare de viață.

În această privință, cât și în toate lucrurile care privesc bunăstarea noastră. Inspirația ne-a arătat calea. La început, când oamenii erau călăuziți de Dumnezeu, viața era simplă. Ei trăiau aproape de inima naturii. Copiii își ajutau părinții la muncă și studiau frumusețile și tainele comorii naturii. Și acolo, în liniștea câmpului și a naturii, ei meditau la acele adevăruri puternice care se transmiteau ca o moștenire sacră din generație în generație. O astfel de instruire producea oameni puternici.

Ocupații în aer liber

În veacul acesta, viața a devenit artificială, iar oamenii au degenerat. Deși nu ne putem întoarce cu totul la acele obiceiuri simple ale vremurilor de început, noi putem învăța de la ele lecții care să facă din timpul nostru de recreare ceea ce implică unele momente de adevărată zidire pentru trup, minte și suflet.

În privința recreației, împrejurimile casei și ale școlii contează foarte mult. Când se alege o casă sau se caută un loc pentru o școală, trebuie avute în vedere aceste lucruri. Cei pentru care bunăstarea mintală și fizică are mai mare preț decât banii, cerințele sau obiceiurile societății ar trebui să caute pentru copiii lor beneficiile învățaturii din natură și recrearea în mijlocul ei. Aceasta va fi un mare ajutor în lucrarea de educație, dacă fiecare școală ar fi astfel așezată, încât copiii să aibă posibilitatea să cultive pământ și să aibă acces la câmpuri și păduri.

În ce privește recrearea elevului și a studentului, cele mai bune rezultate se vor obține prin cooperarea personală a profesorului. Profesorul adevărat va putea da elevilor săi puține daruri atât de valoroase ca darul propriei sale companii. Acest lucru este valabil în dreptul bărbaților și femeilor, dar cu atât mai mult în dreptul copiilor, căci numai atunci când simțim împreună cu ei îi putem înțelege; și trebuie să-i înțelegem ca să le putem fi de cel mai mare folos. Pentru a întări legătura de simpatie dintre profesor

și elevi sunt puține mijloace care au efectul plăcut al mersului împreună în afara sălii de clasă. În unele școli, profesorul este totdeauna cu elevii lui în orele de recreare. El este alături de ei în ocupațiile lor, îi însoțește în excursii și pare a se identifica cu ei. Cât de bine ar fi pentru școlile noastre dacă s-ar folosi această practică pe scară mai largă! Sacrificiul cerut din partea profesorului va fi mare, însă el va culege o răsplată bogată.

Recrearea într-un mod util se va dovedi o mare binecuvântare nu numai pentru copii și studenți. Din fire entuziaști și ușor de impresionat, tinerii răspund repede la sugestii. Când se fac planuri pentru cultura plantelor, profesorul să caute să le trezească interesul, înfrumusețând terenul școlii și sala de clasă. Se va obține un dublu folos. Elevii nu vor să fie vătămat sau deteriorat ceea ce înfrumusețează ei înșiși. Astfel se încurajează rafinarea gustului, dragostea pentru ordine și obiceiul de a avea grijă de lucruri; iar spiritul de părtășie se va dovedi pentru elevi o binecuvântare pentru toată viața.

Astfel, se poate trezi un nou interes pentru munca în grădină sau pentru excursia în câmp sau pădure, pe măsură ce elevii sunt încurajați să-și amintească de cei care sunt lipsiți de aceste locuri plăcute și să împărtășească împreună cu aceștia lucrurile frumoase ale naturii.

Profesorul binevoitor va găsi multe ocazii de a-i îndruma pe copii spre fapte folositoare. Profesorii sunt priviți în special de către copiii mici cu încredere aproape nelimitată și cu respect. Aproape orice le sugerează -- căi de a da o mână de ajutor în cămin, credincioșie în treburile zilnice, ajutorarea celor bolnavi și a celor săraci -- este bine primit de către ei. Și iată că iarăși se obține un câștig dublu. Sfatul bun va avea efect și asupra celui care îl dă. Mulțumirea și cooperarea din partea părinților vor ușura povara profesorului și îi vor ilumina cărarea.

O apărare împotriva răului

Preocuparea pentru recreare și cultură fizică va întrerupe, fără îndoială, rutina obișnuită a lucrului de la școală; însă această întrerupere nu se va dovedi o piedică. Prin revigorarea minții și a corpului, încurajarea unui spirit altruist și legătura dintre profesor și elev prin interese comune și împrietenire, timpul și efortul cheltuit vor fi răsplătite de o sută de ori. Se va asigura o folosire binecuvântată pentru acea energie fără astâmpăr, care este atât de adesea o sursă de primejdie pentru cei tineri. Ca o apărare împotriva

răului, preocuparea minții cu ceea ce este bine valorează mai mult decât nenumăratele bariere de reguli și disciplină. (Education, 210-213 1903.)

Capitolul 81

Sănătatea si eficiența

Pentru a putea aduce la îndeplinire această lucrare măreață și laborioasă, este necesar ca slujitorii lui Hristos să fie sănătoși din punct de vedere fizic. În vederea atingerii acestui țel, ei trebuie să-și formeze obiceiuri de viață regulate și să adopte un stil de viață sănătos. Mulți se plâng continuu că suferă de diverse neputințe.

Acest lucru se întâmplă întotdeauna pentru că ei nu muncesc în mod înțelept și nici nu respectă legile sănătății. Ei stau prea mult în casă, în camere încălzite prea tare și pline de aer viciat. Aici, ei se dedică studiului sau scrisului, făcând foarte puțină mișcare fizică și având doar puțină variație în ocupațiile lor. Ca urmare, circulația sângelui este îngreunată, iar puterile minții sunt slăbite.

Întregul organism are nevoie de influența întăritoare a mișcării fizice în aer liber. Câteva ore de lucru manual în fiecare zi vor reînnoi vigoarea trupeză și vor odihni și relaxa mintea. În acest fel, va fi promovată sănătatea în general și va putea fi adusă la îndeplinire mai multă activitate pastorală. Pastorii consumă prea mult timp valoros cu studiul abstract, care ar trebui folosit în a ajuta pe cei în nevoie la timpul potrivit.

Pastorii noștri care au ajuns la vârsta de patruzeci sau cincizeci de ani nu ar trebui să simtă că lucrul lor este mai puțin eficient decât înainte. Bărbații cu experiență sunt cei mai potriviți pentru eforturi puternice și bine direcționale. De astfel de oameni avem nevoie în mod deosebit în acest timp; bisericile nu își pot permite să se lipsească de serviciile lor. Acești oameni nu ar trebui să se plângă de slăbiciune fizică sau mintală și nici să simtă că timpul lor de utilitate a trecut.

Mulți dintre ei au suferii din cauza suprasolicitării mintale severe și a lipsei de mișcare fizică. Urmarea este deteriorarea puterilor lor și tendința de a ocoli răspunderea. Ei au nevoie de mai mult lucru activ. Aceasta nu este valabil numai pentru cei cu părul alb datorită scurgerii timpului, ci și pentru tinerii care au ajuns în această stare și au ajuns slabi din punct de vedere al puterii minții. Ei au o listă de cuvântări pregătite; însă, dacă trec dincolo de limitele acestora, își pierd puterea de a impresiona.

Pastorul de modă veche, care călătorea cu calul și petrecea mult timp vizitându-și turma, se bucura de mult mai multă sănătate și tăcea față greutăților și situațiilor existente mult mai bine decât pastorii de astăzi, care evită orice fel de mișcare fizică pe cât este cu putință și se concentrează asupra cărților, limitându-se la ele.

Pastorii în vârstă și cu experiență ar trebui să simtă că este datoria lor, ca slujitori angajați ai lui Dumnezeu, să meargă înainte, făcând progrese în fiecare zi, devenind continuu mai eficienți în lucrarea lor și adunând permanent lucruri proaspete pe care să le așeze în fața poporului. Fiecare efort făcut pentru a explica Evanghelia ar trebui să fie o îmbunătățire a celui precedent. În fiecare an, ei ar trebui să devină mai credincioși, mai evlavioși, să aibă un spirit mai blând, să fie mai spirituali și să cunoască tot mai bine adevărul Bibliei. Cu cât sunt mai înaintați în ce privește vârsta și experiența, cu atât trebuie să fie mai aproape de inimile oamenilor, să-i înțeleagă mai bine. (Testimonies for the Church 4:264-270 (1876)).

Capitolul 82

Perioade de relaxare

Mi-a fost arătat că păzitorii Sabatului sunt un popor care lucrează prea mult, tară să-și îngăduie o schimbare sau perioade de odihnă. Recreația este necesară pentru cei care sunt angajați în muncă fizică și este și mai necesară pentru cei care prestează o muncă intelectuală. Nu este necesar pentru mântuirea noastră și nici spre slava lui Dumnezeu ca mintea să trudească în mod continuu și peste măsură, chiar și în privința subiectelor religioase. Există distracții, cum ar fi dansul, jocul de cărți, șahul, damele etc. pe care noi nu le putem aproba, deoarece Cerul le condamnă. Aceste distracții deschid ușa pentru multe rele. Acestea nu au o influență spre bine, ci una incitantă, generând în unele minți pasiunea pentru acele activități care conduc spre jocuri de noroc și risipă. Toate jocurile de acest fel trebuie condamnate de creștini și înlocuite cu ceva cu totul nevătămător. Am văzut că nu trebuie să ne petrecem zilele libere în felul lumii, dar totuși acestea nu trebuie să treacă neluate în seamă, căci i-ar nemulțumi pe copiii noștri. În aceste zile, când există pericolul ca ei, copiii noștri, să fie expuși unor influențe rele și să fie întinați de plăcerile și încântarea lumii, părinții trebuie să se gândească la ceva care să ia locul distracțiilor periculoase. Faceți-i pe copiii voștri să înțeleagă că aveți în vedere binele și fericirea lor.

Mai multe familii care locuiesc într-un oraș sau sat să se adune laolaltă și să lase ocupațiile care i-au împovărat fizic și mintal: să facă o excursie la țară, pe malul unui lac sau într-un crâng frumos, unde peisajul natural este plăcut. Să-și ia cu ei hrană simplă, curată, cele mai bune fructe și cereale și să întindă masa la umbra unui copac sau sub baldachinul cerului. Drumul, mișcarea și peisajul vor mări pofta de mâncare și ei se pot bucura de un ospăț pe care chiar regii I-ar putea invidia.

În asemenea ocazii, părinții și copiii trebuie să se simtă liberi de griji, muncă și tulburare. Părinții trebuie să devină copii cu copiii lor, făcând ca totul să fie cât se poate de plăcut pentru aceștia. Întreaga zi să fie consacrată recreării. Mișcarea în aer liber va fi binefăcătoare pentru sănătatea celor a căror ocupație a fost în interior și sedentară. Toți cei care pot, trebuie să simtă acest lucru ca o obligație. Nu se va pierde nimic, ci se va câștiga mult. Ei se pot întoarce la ocupațiile lor însuflețiți de o viață nouă și cu un nou curaj, se vor angaja în lucrul lor cu zel, și în acest fel, ei sunt mai bine pregătiți pentru a

rezista în fața bolii. (Testimonies for the Church 1:514-515 (1867);)

Capitolul 83

Lumina soarelui în cămin

Dacă doriți ca locuințele voastre să fie plăcute și de dorit, dați-le strălucire prin aer și lumina soarelui. Îndepărtați draperiile groase, deschideți ferestrele, dați la o parte jaluzelele, obloanele și bucurați-vă de strălucirea soarelui, chiar dacă acest lucru se va face cu prețul decolorării covoarelor. Razele prețioase ale soarelui vă vor decolora covoarele, însă vor da o culoare sănătoasă obrazilor copiilor voștri. Dacă este acolo prezența lui Dumnezeu și dacă aveți inimi sincere, curate, un cămin umil, care beneficiază de aer și lumina soarelui și este înveselit de ospitalitate altruistă, va fi, pentru familia voastră și călătorul istovit, cerul coborât pe pământ. (Testimonies for the Church 2:527 (1870). Pentru studiu suplimentar: Testimonies for the Church 2:585-594. „Recrearea creștină”)

Capitolul 84

Distracții interzise

Cei care studiază trebuie să beneficieze de perioade de relaxare. Minte nu trebuie să fie continuu supusă concentrării, căci delicata mașinărie mintală se uzează. Atât trupul, cât și mintea trebuie să beneficieze de activitate. Însă este mare nevoie de cumpătare în distracții, ca de altfel în toate lucrurile. De asemenea, trebuie avut în vedere caracterul acestor distracții. Fiecare tânăr trebuie să se întrebe: ce influență vor avea aceste distracții asupra sănătății fizice, mintale și morale? Va ajunge mintea mea atât de orbită, încât să-L uit pe Dumnezeu? Să nu mai caut eu oare slava Sa?

Jocul de cărți ar trebui interzis. Asocierea cu cei ce îl practică și înclinațiile spre astfel de lucruri sunt periculoase. Prințul puterilor întunericului domnește în sala de jocuri și oriunde se practică jocul de cărți. Îngerii cei răi sunt oaspeți obișnuiți ai acestor locuri. Nu există nimic în aceste jocuri care să fie de folos pentru suflet sau pentru trup. Nu există nimic care să întărească mintea, nimic care să o aprovizioneze cu idei valoroase și utile pentru viitor. Subiectele de discuție sunt triviale și înjositoare. Se aud glume necuviincioase, vorbiri deșarte și josnice, care degradează și distrug adevărata demnitate a bărbăției. Aceste jocuri sunt cele mai lipsite de sens, cele mai inutile, cele mai nefolositoare și periculoase ocupații pe care le pot avea tinerii. Cei care se angajează în jocul de cărți ajung incitați și curând își pierd orice dorință de a avea ocupații utile și înălțătoare. Cei ajung experți în jocul de cărți vor avea curând dorința de a-și folosi cunoștințele și îndemânarea în această privință în folos personal. Se pune în joc o sumă mică. apoi una mai mare, până ce se trezește o sete după un joc care va conduce la ruină sigură. O, pe cât de mulți a condus această distracție periculoasă la practici păcătoase, la sărăcie, închisoare, crimă și spânzurătoare! Și cu toate acestea, mulți părinți nu văd teribilul abis al ruinei care se deschide spre a-i înghiți pe copiii noștri.

Printre cele mai periculoase mijloace de distracție se numără și teatrul. În loc să fie o școală de moralitate și virtute, așa cum se susține adesea, el este însuși focarul pentru imoralitate. Prin aceste distracții se consolidează obiceiuri vicioase și înclinații păcătoase. Cântece josnice, gesturi, expresii și atitudini destrăbălate strică imaginația și înjosesc ceea ce este moral. Orice tânăr care își face obiceiul de a participa la astfel de

manifestări își va întina principiile. Nu există vreo influență mai puternică în țara noastră care să otrăvească imaginația, să distrugă impresiile religioase sau să slăbească gustul pentru plăcerile liniștite și realitățile serioase ale vieții ca distracțiile teatrale. Plăcerea pentru astfel de scene crește pe măsură ce sunt îngăduite, așa cum crește dorința după băuturi alcoolice pe măsură ce acestea sunt folosite. Singura cale sigură este de a evita teatrul, ciroul și orice alt loc de distracții îndoielnice.

Există moduri de recreare foarte benefice atât pentru minte, cât și pentru corp. O minte luminată, plină de discernământ, va găsi mijloace de amuzament din belșug din surse nu numai nevinovate, dar și instructive. Recrearea în aer liber în contemplarea lucrărilor lui Dumnezeu din natură va fi de cel mai mare folos. (Testimonies for the Church 4:652-653 (1831)).

Mișcarea fizică -- o cale de restaurare

Ideea că cei care și-au suprasolicitat puterile fizice și mintale sau sunt doborâți în ce privește trupul sau mintea trebuie să -- suspende orice activitate pentru a-și recâștiga sănătatea constituie o mare greșeală. Doar în puține cazuri s-ar putea să fie nevoie de un timp de odihnă deplină. Însă astfel de cazuri sunt rare. În majoritatea cazurilor, schimbarea ar fi prea mare pentru a fi benefică.

Cei care au fost doborâți de prea mult lucru intelectual ar trebui să-și odihnească mintea; totuși, a-i învăța pe unii ca aceștia că este greșit sau chiar periculos să-și pună în vreun fel la lucru puterile mintale îi va determina să-și considere starea în care sunt mai rea decât este în realitate. Ei sunt agitați, iar în cele din urmă devin o povară pentru ei înșiși și pentru cei care le poartă de grijă. În această stare a minții, refacerea lor devine într-adevăr îndoielnică.

Cei care și-au suprasolicitat puterile fizice nu trebuie sfătuiți să renunțe la lucru cu totul. A-i reține de la orice fel de activitate va împiedica redobândirea sănătății. Voința progresează o dată cu munca fizică; iar când puterea voinței dormitează, imaginația devine anormală, astfel încât va fi imposibil ca cel suferind să reziste în fața bolii. Inactivitatea constituie cel mai mare blestem care ar putea veni asupra cuiva care se află într-o astfel de situație.

Mecanismul fin și minunat al naturii trebuie să fie continuu pus în mișcare pentru a putea realiza scopul pentru care a fost rânduit. Metoda de a nu face nimic este primejdioasă în orice situație. Mișcarea fizică efectuată în vederea lucrului folositor are o influență benefică asupra minții, întărește mușchii, îmbunătățește circulația și dă bolnavului satisfacția de a ști cât de mult poate suporta și că nu este cu totul inutil în această lume ocupată; pe câtă vreme, dacă se fac restricții în privința efortului, atenția îi este îndreptată spre sine însuși și el va fi continuu în pericolul de a-și exagera dificultățile. Dacă bolnavii s-ar angaja într-o anumită activitate fizică bine direcționată, folosindu-și puterile fizice, dar nu abuzând de ele, acest lucru ar fi pentru ei un mijloc eficient de însănătoșire. (Christian Temperance and Bible Hygiene, 100-101, 1890.)

Capitolul 86

Mersul pe jos ca mișcare fizică

Cei care sunt slabi și molatici nu ar trebui să cedeze înclinației de a fi inactive -- lipsindu-se astfel de aer și soare, ci ar trebui să facă mișcare fizică afară, mergând pe jos sau lucrând în grădină. Aceasta îi va obosi, dar nu le va face rău... Nu este o metodă bună aceea de a renunța la folosirea anumitor mușchi pentru că se simte durere când aceștia sunt puși în mișcare. Durerea este adeseori cauzată de efortul pe care îl face natura de a da viață și tărie acelor părți care au devenit parțial lipsite de viață prin inactivitate. Punerea în mișcare a acestor mușchi mult timp nefolosiți va produce durere, deoarece natura îi trezește la viață.

Mersul pe jos este, în toate cazurile în care este posibil, cel mai bun remediu pentru trupurile îmbolnăvite, deoarece, prin acest fel de exercițiu fizic, toate organele corpului sunt puse în funcțiune. Mulți dintre cei care depind de tratamentul prin mișcare ar putea îndeplini mult mai mult pentru ei înșiși prin exersarea mușchilor decât poate face cura de mișcare pentru ei. În unele cazuri, lipsa de exercițiu fizic face ca intestinele și mușchii să devină slabi și să se zbârcească, iar aceste organe care au ajuns slăbite pentru că nu au fost folosite vor fi întărite prin mișcare fizică. Nu există vreun fel de mișcare fizică ce ar putea lua locul mersului pe jos. Prin aceasta, circulația sanguină este mult îmbunătățită. (Testimonies for the Church 3:78 (1871).)

Capitolul 87

Urmările inactivității

Mișcarea și munca fizică au o influență benefică asupra minții, întăresc mușchii, îmbunătățesc circulația și dau bolnavului satisfacția de a-și cunoaște propria sa putere de rezistență; atâta vreme cât acesta se reține de la mișcare fizică sănătoasă și de la muncă fizică, atenția sa este îndreptată spre sine însuși. El este în pericolul continuu de a-și considera starea mai rea decât este în realitate și de a ajunge cu o imaginație bolnavă, care îl va face să se teamă continuu că își solicită peste măsură puterea de rezistență. Și în general vorbind, dacă el s-ar angaja într-o activitate bine direcționată, folosindu-și puterea, dar nefăcând abuz de ea, el va descoperi că mișcarea fizică se va dovedi un mijloc mai puternic și mai eficient în refacerea sa chiar decât tratamentul cu apă pe care îl face.

Lipsa de activitate a puterilor fizice și mintale, în ceea ce privește lucrul util, constituie ceea ce îi ține pe mulți bolnavi într-o stare de slăbiciune și lipsă de putere de a depăși situația. Aceasta le creează, de asemenea, condiții favorabile pentru a-și îngădui o imaginație necurată -- o imaginație care i-a adus pe mulți dintre ei în starea lor prezentă de slăbiciune. Li se spune că și-au irosit prea multă vitalitate în muncă grea, când, în nouă cazuri din zece, munca pe care au prestat-o n-a făcut decât să le salveze viețile și a constituit mijlocul de salvare de la nimicire completă. În timp ce mintea lor a fost astfel angajată, ei nu au avut condiții pentru înjosirea trupurilor lor și pentru terminarea lucrării de autodistrugere. A face ca aceste persoane să înceteze să lucreze cu mintea și cu mușchii ar însemna să li se dea o mare ocazie de a deveni sclavii ispitelor lui Satana. (Testimonies for the Church 4:94-95 (1876))

Capitolul 88

Deschideți ferestrele sufletului

Povara păcatului, cu dorințele sale neobosite și nesatisfăcute, stă la temelia unei mari varietăți a bolilor de care suferă cel păcătos. Domnul Hristos este Vindecătorul Atotputernic al sufletului bolnav de păcat. Aceste biete suflete, doborâte de întristare, trebuie să ajungă să-L cunoască mai bine pe Acela de a cărui cunoaștere depinde viața veșnică. Ei trebuie să fie învățați cu răbdare, bunătate și totuși cu seriozitate să-și deschidă ferestrele sufletului și să lase lumina soarelui dragostei lui Dumnezeu să intre pentru a lumina camerele întunecate ale minții. Cele mai înălțătoare adevăruri spirituale pot fi aduse în inimă prin lucrurile din natură. Păsările cerului, florile de pe câmp, în frumusețea lor strălucitoare, firul de grâu care răsare, mlădițele pline de roade ale viei, pomii cu mugurii lor delicați, mărșul apus de soare, norii roșiatici care prevestesc o zi frumoasă, anotimpurile care se repetă, toate acestea ne pot învăța lecții prețioase de încredere și credință. Imaginația are aici un câmp roditor pe care să-l colinde. Minte inteligentă poate contempla cu cea mai mare satisfacție acele lecții ale adevărului divin pe care Mântuitorul lumii le-a asociat cu lucrurile din natură.

Hristos a muștrat cu asprime pe oamenii din timpul Său pentru că nu au învățat din natură lecțiile spirituale pe care ar fi trebuit să le învețe. Toate lucrurile, atât cele însuflețite, cât și cele neînsuflețite, dau mărturie omului despre Dumnezeu. Aceeași Divinitate care lucrează asupra lucrurilor din natură vorbește minții și inimii oamenilor și le trezește un dor nespus după ceva ce nu au. Lucrurile din lume nu le pot satisface dorul. (Testimonies for the Church 4:579-580 (1881)).

Capitolul 89

Planul lui Dumnezeu privind sanatoriile noastre

Fiecare instituție întemeiată de adventiștii de ziua a șaptea trebuia să fie pentru lume ceea ce au fost Iosif în Egipt și Daniel și tovarășii săi în Babilon. În providența lui Dumnezeu, acești oameni aleși au fost luați captivi pentru a duce mai departe națiunilor păgâne binecuvântările care vin în omenire prin cunoașterea lui Dumnezeu. Ei aveau să fie reprezentanții lui Iehova. Ei nu trebuia să facă niciodată compromis cu cei idolatri; credința lor religioasă și numele lor de închinători ai viului Dumnezeu trebuia să fie considerate de ei ca o mare onoare.

Și ei au făcut acest lucru, atât în împrejurări bune, cât și în împrejurări rele; L-au onorat pe Dumnezeu, iar Dumnezeu i-a onorat pe ei...

La fel și instituțiile înființate de poporul lui Dumnezeu de astăzi trebuie să proslăvească Numele Său. Singura cale prin care putem îndeplini această așteptare este aceea de a fi reprezentanți ai adevărului pentru acest timp. Dumnezeu trebuie făcut cunoscut prin instituțiile întemeiate de adventiștii de ziua a șaptea.

Prin acestea, adevărul pentru acest timp trebuie dus în fața lumii cu o putere care să convingă.

Noi suntem chemați să facem cunoscut lumii caracterul lui Dumnezeu așa cum i-a fost descoperit lui Moise. Ca răspuns la rugăciunea lui Moise: „Arată-mi slava Ta”, Domnul i-a promis: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea Mea”. „Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: «Domnul, Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care își ține dragostea până în mii de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul»” (Exod 33,18.19; 34,6.7). Acestea sunt roadele pe care le dorește Dumnezeu de la cei care formează poporul Său. Prin curăția caracterului tor. prin sfințenia vieții lor, prin îndurarea, îndelunga răbdare și mila lor. ei trebuie să demonstreze că „Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul” (Psalmii 19, 7).

Scopul lui Dumnezeu cu instituțiile Sale de astăzi poate fi citit, de asemenea, în

scopul pe care El a căutat să-l aducă la îndeplinire prin națiunea iudaică. Planul Său a fost ca prin Israel să împartă binecuvântări bogate tuturor popoarelor. Prin acestea, trebuia pregătită calea pentru răspândirea luminii Sale în toată lumea...

Dumnezeu a dorit să-i dea poporului Său Israel slavă și glorie. Le-a dat toate privilegiile din punct de vedere spiritual. Dumnezeu nu a reținut de la ei nimic din ceea ce le era de folos pentru formarea caracterului ce avea să facă din ei reprezentanți ai Săi.

Ascultarea de legile lui Dumnezeu i-ar fi făcut adevărate minuni ale prosperității în fața națiunilor lumii. Cel care a putut să le dea înțelepciune și pricepere în toate lucrurile vrea să fie și mai departe învățătorul lor, înălțându-i și înobilându-i prin ascultarea de legile Sale. Dacă aveau să fie ascultători, ei aveau să fie scutiți de toate bolile care chinuiau celelalte națiuni și aveau să fie binecuvântați cu tărie a minții. Slava lui Dumnezeu, maiestatea și puterea Sa aveau să fie descoperite prin toată prosperitatea lor. Ei aveau să fie o împărăție de preoți și prinți. Dumnezeu i-a înzestrat eu tot ce aveau nevoie pentru a deveni cea mai mare

națiune a pământului...

Cu ani în urmă, Domnul mi-a dat o lumină specială cu privire la înființarea unei instituții de sănătate în care bolnavii să poată fi tratați pe căi cu totul diferite de cele urmate în orice altă instituție din lumea noastră. Aceasta avea să fie întemeiată și condusă pe baza principiilor biblice, recunoscută ca fiind instrumentul lui Dumnezeu, și avea să fie în mâinile Sale unul dintre cele mai eficiente mijloace pentru a duce lumina lumii. Planul lui Dumnezeu era ca acest popor să fie vestit pentru iscusința sa în cele ale științei, pentru puterea sa morală și spirituală și să stea ca o santinelă credincioasă în ceea ce privește reforma, din toate punctele de vedere. Toți cei care aveau să se implice în aceasta aveau să fie reformatori, -- respectându-i principiile și acordând atenție luminii reformei sănătății ce strălucește asupra noastră ca popor.

O lumină călăuzitoare

Domnul a dorit ca instituția pe care El avea să o întemeieze să stea ea o lumină călăuzitoare, de avertizare și de mustrare. El voia să dovedească lumii că o instituție condusă pe baza principiilor religioase, ca o casă de sănătate pentru cei bolnavi, putea fi susținută fără a sacrifica ceva din caracterul ei deosebit, sfânt; că putea exista tară acele

trăsături îndoielnice care se găseau la alte instituții de sănătate. Aceasta avea să fie mijlocul de a produce mari reforme.

Domnul mi-a descoperit că prosperitatea sanatoriului nu avea să depindă numai de iscusința și cunoștințele medicilor săi, ci și de favoarea lui Dumnezeu. Aceasta avea să fie cunoscută ca o instituție în care Dumnezeu era recunoscut ca Rege al Universului. O instituție care se afla sub supravegherea Lui specială. Conducătorii acesteia trebuia să facă din Dumnezeu cel dintâi, cel din urmă și cei mai bun din toate lucrurile. Tăria sa avea să constea în acest lucru. Dacă avea să fie condusă într-un mod pe care Dumnezeu îl putea aproba, aceasta avea să aibă mult succes și să fie înaintea tuturor celorlalte instituții de acest fel din lume. Au fost date o lumină mare, o cunoștință deosebită și privilegii cu totul speciale. Iar responsabilitatea acelorora cărora le-a fost încredințată instituția avea să fie pe măsura luminii primite.

Deși lucrarea noastră s-a extins și instituțiile noastre s-au înmulțit, scopul lui Dumnezeu prin înființarea lor rămâne același. Condițiile în vederea prosperității rămân neschimbate.

Familia omenească suferă datorită călcării legilor lui Dumnezeu. Domnul dorește ca oamenii să fie conduși să înțeleagă cauza pentru care suferă și calea unică de a găsi alinare, El dorește ca ei să-și dea seama că bunăstarea lor fizică, mintală și morală depinde de ascultarea de Legea Sa. Scopul Său este ca instituțiile noastre să devină o pildă care să arate rezultatele ascultării de principii drepte.

Să se promoveze principiile sănătății

În vederea pregătirii unui popor pentru a doua venire a Domnului, o mare lucrare trebuie înfăptuită prin promovarea principiilor de sănătate. Oamenii trebuie învățați care sunt nevoile organismului din punct de vedere fizic și care este valoarea unei viețuiri sănătoase așa cum învață Scriptura, pentru ca trupul pe care Dumnezeu l-a creat să-I poată fi prezentat ca o jertfa vie, potrivită pentru a-L sluji. Trebuie să facem o mare lucrare pentru omenirea care suferă, prin alinarea suferințelor ei, folosind agenții naturali pe care Dumnezeu ni i-a pus la dispoziție, și să-i învățăm pe oameni să prevină boala prin ținerea în frâu a poftelor și patimilor. Oamenii trebuie învățați că încălcarea legilor naturii înseamnă încălcarea legilor lui Dumnezeu. Ei trebuie învățați adevărul atât în domeniul fizic, cât și în cel spiritual, deoarece.. „frica de Domnul duce la viață”

(Proverbe 19, 23). „Dacă vrei să intri în viață”, spune Domnul Hristos, „păzește poruncile” (Matei 19,17). Trăiți după Legea Mea și aceasta „să fie ca lumina ochilor voștri”. Poruncile lui Dumnezeu, dacă sunt păzite, „sunt viață pentru cei ce le găsesc și sănătate pentru tot trupul lor” (Proverbe 4, 22).

Sanatoriile noastre constituie o putere educativă prin care oamenii pot primi cunoștințe în aceste domenii. Cei care sunt învățați aceste lucruri pot, la rândul lor, să împărtășească și altora cunoștința legată de refacerea sănătății și principiile pentru păstrarea acesteia. În acest fel, sanatoriile noastre trebuie să fie un mijloc de a ajunge la oameni, un mijloc de a le arăta răul ce urmează nesocotirii legilor vieții și sănătății și de a-i învăța cum să-și păstreze trupul în cea mai bună stare. Sanatorii trebuie înființate în țări diferite în care pătrund misionarii noștri și trebuie să fie centre de unde să pornească lucrarea de vindecare, restaurare și educare.

Noi trebuie să lucrăm „atât pentru sănătatea trupului, cât și pentru mântuirea sufletului. Misiunea noastră este aceeași cu cea a Domnului nostru, despre care este scris că mergea din loc în loc. Iacunei bine și vindecând pe toți cei care erau stăpâniți de Satana” (Faptele Apostolilor 10, 38). El vorbește despre lucrarea Sa: „Duhul Domnului este peste Mine. căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți. El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia și prinșilor de război izbăvirea” (Isaia 61, 1; Luca 4, 18). Pe măsură ce urmăm exemplul Domnului Hristos de a lucra pentru binele oamenilor, noi le vom trezi interesul pentru Dumnezeu pe care îl iubim și Îl slujim.

Monumente pentru Dumnezeu

Sanatoriile noastre, cu toate departamentele lor. ar trebui să fie monumente pentru Dumnezeu, uneltele Sale pentru semănarea semințelor adevărului în inimile oamenilor. Și vor fi, dacă vor fi conduse în mod corespunzător.

Adevărul dătător de viață ai lui Dumnezeu trebuie făcut cunoscut în instituțiile noastre medicale. Multe persoane care vin în aceste locuri flămânzesc și însetează după adevăr, și dacă va fi prezentat în mod potrivit, el va fi primit cu bucurie. Sanatoriile noastre au constituit mijloacele prin care adevărul a fost înălțat în acest timp și prezentat în fața a mii de oameni. Atmosfera religioasă care domnește în aceste instituții inspiră oaspeților lor încredere. Asigurarea că Domnul este Cel ce, stăpânește acolo și

numeroasele rugăciuni care se înalță pentru cei bolnavi impresionează inimile lor. Mulți care n-au cunoscut niciodată înainte valoarea sufletului sunt convinși de Duhul lui Dumnezeu și nu sunt puțini cei care ajung să-și schimbe întregul curs al vieții. Impresii care nu se vor șterge niciodată vor fi resimțite de mulți care erau mulțumiți de starea lor, care considerau că propriul lor standard în privința caracterului le este suficient și care nu au simțit niciodată nevoia după neprihănirea lui Hristos. Când încercarea va veni asupra lor în viitor, când ei vor fi luminați, nu puțini vor fi aceia care vor lua poziție de partea poporului rămașiței lui Dumnezeu.

Dumnezeu este onorat prin instituții conduse în acest fel. În îndurarea Sa, El a tăcut ca sanatoriile să aibă o astfel de putere în vindecarea suferințelor fizice, încât mii de oameni au fost atrași spre acestea pentru a fi vindecați de bolile lor. Și la mulți dintre ei, vindecarea fizică a fost însoțită de vindecarea sufletească. Ei primesc de la Mântuitorul iertare pentru păcatele lor. Ei primesc harul lui Hristos și se identifică cu El, cu cauza Lui, cu onoarea Lui. Mulți pleacă de la sanatoriile noastre cu inimi noi. Schimbarea este hotărâtă. Aceștia, întorcându-se la casele lor, sunt niște lumini în lume. Domnul îi face martorii Săi. Mărturia lor este: Am văzut măreția Lui, am gustat bunătatea Lui. „Veniți de ascultați. toți cei ce vă temeți de Dumnezeu, și voi istorisi ce a făcut El sufletului Meu” (Psalmii 66, 16).

Astfel, având asupra lor binecuvântarea lui Dumnezeu, sanatoriile noastre au fost mijlocul prin care s-a făcut o mare lucrare. Dar ele trebuie încă să progreseze. Domnul va lucra alături de poporul care Îl va onora.

Fântâni de viață

Minunată este lucrarea pe care Dumnezeu dorește s-o îndeplinească prin slujitorii Săi, pentru ca Numele Său să fie proslăvit. Dumnezeu a făcut ca Iosif să fie o fântână de viață pentru națiunea Egiptului. Prin Iosif a fost salvată viața întregului popor. Prin Daniel, Dumnezeu a salvat viața tuturor înțelepților Babilonului. Și toate aceste izbăviri ne stau ca pilde; ele au arătat poporului binecuvântările spirituale pe care le primea prin legătura cu Dumnezeul căroră Iosif și Daniel se închinau. La fel și astăzi, Dumnezeu dorește să aducă lumii binecuvântări prin poporul Său. Fiecare lucrător în a cărui inimă domnește Domnul Hristos, oricine prezintă lumii dragostea Lui, este un împreună lucrător cu Dumnezeu pentru binecuvântarea omenirii. Pe măsură ce el primește de la Mântuitorul har pentru a-l împărtăși altora, din întreaga sa ființă se vor revărsa șuvoaiele

vieții spirituale. Domnul Hristos a venit ca Marele Medic pentru a vindeca rănilor produse de păcat familiei omenești, iar Duhul Său, care lucrează prin slujitorii Săi, împărtășește ființelor omenești în suferință, bolnave de păcat, o extraordinară putere vindecătoare, care este eficientă atât pentru trup, cât și pentru suflet. „În ziua aceea”, spune Scriptura, „se va deschide casei lui David și locuitorilor Ierusalimului un izvor, pentru păcat și necurăție” (Zaharia 13, 1). Apele acestei fântâni conțin proprietăți medicale care vor vindeca atât neputințele fizice, cât și pe cele spirituale.

Din această fântână pornește râul cel mare pe care l-a văzut Ezechiel în vedenie. „Apa aceasta curge spre ținutul de răsărit se pogoară în câmpie și se varsă în mare și, vărsându-se în mare, apele mării se vor vindeca. Orice făptură vie, care se mișcă, va trăi pretutindeni pe unde va curge râul... căci ori pe unde va ajunge apa aceasta, apele se vor face sănătoase, și pretutindeni pe unde va ajunge râul acesta va fi viață... Dar lângă râul acesta, pe malurile lui de amândouă părțile, vor crește tot felul de pomi roditori. Frunzele lor nu se va veșteji și roadele lor nu se vor sfârși; în fiecare lună vor face roade noi, pentru că apele vor ieși din sfântul locaș. Roadele lui vor sluji ca hrană și frunzele lui ca leac” (Ezechiel 47,8-12).

Un astfel de râu de viață și de vindecare are Dumnezeu în plan ca să fie sanatoriile noastre, prin puterea Sa care va lucra prin ele. (Testimonies for the Church 6:219-228 (1900)).

Capitolul 90

Biserica Sa calificată pentru slujire

Domnul Hristos a împuternicit biserica Sa să facă aceeași lucrare cu cea pe care a făcut-o El. Și astăzi. El este același medic plin de milă ca atunci când a fost pe acest pământ. Noi ar trebui să-i facem pe cei în suferință să înțeleagă că în El există balsam vindecător pentru orice boală, putere de refacere pentru orice neputință. Ucenicii Săi din acest timp trebuie să se roage cu tot atâta stăruință ca și ucenicii din vechime. Iar vindecările vor urma, căci „rugăciunea tăcută cu credință va mântui pe cel bolnav” (Iacov 5,15). Noi avem nevoie de puterea Duhului Sfânt, asigurarea liniștită a credinței care poate face apel la făgăduințele lui Dumnezeu. (The Review and Herald, 9 iunie, 1904. Pentru studiu suplimentar: Testimonies for the Church 8:181-191, cap. „Scopul lui Dumnezeu prin înființarea sanatoriului”)

Capitolul 91

Ape vii pentru suflete însetate

Domnul dorește ca femeile și bărbații înțelepți care lucrează în calitate de cadre medicale să aline și să ajute pe cei bolnavi și pe cei în suferință...

În vederea acestui scop -- salvarea sufletelor -- au fost înființate sanatoriile noastre. Zi de zi, noi vedem multe fețe istovite de griji și necazuri. Ce arată durerea de pe aceste chipuri? Nevoia sufletului după pacea lui Hristos. Bietele și întristatele ființe omenești se duc la fântâni crăpate, care nu pot să țină apă, gândindu-se că își pot potoli setea. Să le facem să audă vocea care spune: „Voi toți cei însetați veniți la ape”. „Veniți la Mine ca să puteți avea viață” (Isaia 55, 1; Ioan 5, 40). Pentru ca sufletele însetate să poată fi conduse la ape vii, facem apel să nu se întemeieze sanatorii scumpe, sanatorii mamut, ci instituții ca niște case de sănătate, situate în locuri plăcute.

La cei bolnavi trebuie să se ajungă nu prin clădiri masive, ci prin înființarea mai multor sanatorii mici, care trebuie să fie ca niște lumini care să strălucească într-un loc întunecos. Cei care se angajează în această lucrare trebuie să reflecte lumina feței lui Hristos. Ei trebuie să fie ca sarea care nu și-a pierdut gustul. Prin lucrarea din sanatorii, bine condusă, influența religiei adevărate și curate va ajunge la multe suflete.

De la sanatoriile noastre trebuie să pornească lucrători instruiți, care să meargă în locuri în care adevărul nu a fost niciodată proclamat și să facă lucrare misionară pentru Domnul, bazându-se pe făgăduința: „Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28, 20). (Special Testimonies, Series B 8:13-14 (1907)).

Sanatoriile și lucrarea evangheliei

Sanatoriile noastre constituie unul dintre cele mai eficiente mijloace de a ajunge la toate clasele de oameni. Domnul Hristos nu mai este în persoană în această lume ca să meargă prin orașele și satele noastre și să vindece pe cei bolnavi. El ne-a însărcinat pe noi să continuăm lucrarea misionară medicală pe care a început-o El. și în această lucrare noi trebuie să facem tot ce putem mai bine. Trebuie înființate instituții pentru îngrijirea bolnavilor, în care femeile și bărbații să fie dați în grija unor misionari medicali temători de Dumnezeu și să fie tratați fără medicamente. La aceste instituții vor veni cei care au atras boala asupra lor prin obiceiuri necorespunzătoare de mâncare și băutură. Aceștia trebuie învățați principiile viețuirii sănătoase. Ei trebuie învățați valoarea lepădării de sine și a tăgăduirii de sine. Trebuie să li se pună înaintea o hrană simplă, sănătoasă și gustoasă și ei trebuie să fie îngrijiți de surori medicale și medici înțelepți.

Sanatoriile noastre sunt mâna dreaptă a Evangheliei care deschide uși prin care se poate ajunge la cei în suferință cu vestea cea bună a vindecării prin Hristos. În aceste instituții, cei bolnavi pot fi învățați să-și încredințeze cazul Marelui medic, care va fi alături de ei în eforturile lor de a-și recăpăta sănătatea, aducându-le vindecare atât pentru suflet, cât și pentru trup.

O lucrare misionară deosebit de valoroasă trebuie făcută în sanatoriile noastre. În acestea, Domnul Hristos și îngerii lucrează pentru a alina suferința cauzată de boala trupească. Și fără îndoială că lucrarea nu trebuie să sfârșească aici. Rugăciunile înălțate pentru cei bolnavi și prezentarea Scripturilor îi vor învăța ce înseamnă lucrarea misionară medicală. Atenția le este îndreptată spre Acela care poate vindeca orice boală. Ei află despre marele dar al vieții veșnice, pe care Domnul Isus tânjește să-l acorde acelor care îl primesc pe El. Ei învață cum să se pregătească pentru locașurile pe care Domnul Hristos S-a dus să le pregătească pentru cei ce Îi iubesc... Dacă Mă duc, a spus El... „voi veni iarăși și vă voi lua cu Mine. ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi” (Ioan 14, 3). în Cuvântul lui Dumnezeu sunt îngăduințe prețioase, din care cei care sunt în suferință, fie în ce privește trupul, fie mintea, pot primi alinare, nădejde și încurajare.

Planul de întemeiere a unor instituții pentru îngrijirea corespunzătoare a celor bolnavi a fost întocmit de Domnul. El a instruit pe poporul Său ca să înființeze astfel de instituții. În acestea trebuie să lucreze medici inteligenți, temători de Dumnezeu, care să știe să-i trateze pe cei bolnavi din punctul de vedere al medicului creștin iscusit. Acești medici trebuie să fie serioși și activi, slujind Domnului în activitatea lor. Ei trebuie să-și amintească de faptul că ei lucrează în locul și sub supravegherea Marelui Medic. Ei stau ca păzitori ai ființelor pe care Domnul Hristos le-a cumpărat cu propriul Său sânge și, de aceea, este esențial ca ei să fie stăpâniți de principii înalte, nobile, făcând voia Misionarului Medical divin, care veghează continuu asupra celor bolnavi și în suferință.

Cel care este pus ca veghetor asupra sănătății celor bolnavi trebuie să înțeleagă din proprie experiență puterea alinătoare a harului lui Hristos, astfel ca aceora care vin la el pentru tratament să le poată împărți prin cuvinte puterea dătătoare de sănătate a adevărului lui Dumnezeu. Un medic nu corespunde pentru lucrarea misionară medicală până nu a ajuns să-L cunoască pe Cel care a venit să mântuiască suflete care pier, bolnave de păcat. Dacă Domnul Hristos este învățătorul său, dacă va cunoaște din experiență adevărul, el va putea să-L înalțe pe Mântuitorul în fața celor bolnavi și a celor pe moarte.

Bolnavii observă cu atenție privirile, cuvintele și faptele medicului lor, iar când medicul creștin îngenunchează alături de patul celui în suferință, cerând Marelui Medic să preia în propriile sale mâini cazul respectiv, asupra minții celui bolnav se face o impresie ce poate avea ca urmare mântuirea sufletului său. (The Review and Herald, 23 martie, 1906).

Capitolul 93

Instituții necesare în multe locuri

Domnul Hristos a cuprins lumea în lucrarea Sa misionară și El mi-a descoperit că nu este planul Său să fie întemeiate centre mari, să fie înființate instituții mari care să epuizeze fondurile poporului nostru din toate părțile lumii pentru susținerea doar a câtorva instituții mari, când nevoile vremii cer să se facă ceva, pe măsură ce Providența deschide calea, în mai multe locuri. Trebuie înființate instituții în diferite locuri, pretutindeni în lume; la început să se pătrundă într-un loc al viei. apoi într-altul, până când toată va fi cultivată. Trebuie depuse eforturi acolo unde nevoia este cea mai mare. Însă noi nu putem duce mai departe această extindere și în același timp să facem o etalare extravagantă, doar în câteva locuri.

Sanatoriul din Battle Creek este prea mare. Va fi nevoie de mult prea mulți lucrători pentru pacienții care vor veni. Doar a zecea parte din numărul pacienților care vin la acea instituție vor putea beneficia de o îngrijire medicală cu cele mai bune rezultate, pe măsura unui centru misionar medical. Trebuie întemeiate pe titre în toate orașele care nu au cunoștință de marea lucrare pe care ne-a încredințat Domnul, aceea de avertizare a lumii că sfârșim! tuturor lucrurilor este la uși. Marele învățător a spus: „Sunt prea multe într-un singur loc”. (Testimonies for the Church 8:204-205 (1903).)

Capitolul 94

În toată lumea

Dumnezeu a însărcinat pe poporul Său să lumineze lumea. El i-a înzestrat cu capacități care să-i facă în stare să extindă lucrarea Sa până ce aceasta va înconjura tot globul pământesc. Ei trebuie să înființeze. În toate părțile pământului, sanatorii, școli, case de editură și altele din aceeași categorie pentru îndeplinirea lucrării Sale.

Solia finală a Evangheliei trebuie dusă la „orice națiune, neam, limbă și popor” (Apocalipsa 14, 6). în țări străine, trebuie întreprinse lucrări pentru înaintarea acestei solii și pentru ducerea ei mai departe. Deschiderea de restaurante cu hrană sănătoasă și a unor săli pentru tratament și înființarea unor sanatorii pentru îngrijirea celor bolnavi și suferinzi este la fel de necesară și în Europa, ca și în America. În multe țări trebuie întemeiate misiuni medicale care să lucreze ca brațul de ajutor al lui Dumnezeu în slujirea celor îndurerați.

Domnul Hristos lucrează alături de cei care se angajează în lucrarea misionară medicală. Femeile și bărbații care fac tot ce pot. În mod neegoist pentru a înființa sanatorii și săli pentru tratament în multe țări vor fi mult răsplățiți. Cei care vor veni la aceste instituții vor beneficia din punct de vedere fizic, mintal și spiritual -- cei istoviți vor fi înviorați, bolnavii își vor recăpăta sănătatea, iar cei împovărați de păcat vor fi ușurați. În țările îndepărtate, vor fi auzite mulțumiri și glasuri de cântare de la cei ale căror inimi au fost întoarse de pe calea păcatului pe calea neprihănirii. Prin cântările lor de laudă va fi adusă o mărturie care îi va câștiga pe alții să se consacre și să se împrietenească cu Domnul Hristos.

Convertirea sufletelor la Dumnezeu este cea mai mare, cea mai nobilă lucrare în care pot fi implicate ființele omenești. Prin această lucrare se descoperă puterea lui Dumnezeu, sfințenia Sa, răbdarea Sa și dragostea Sa nemărginită. O dată cu fiecare convertire autentică, El este proslăvit, iar îngerii izbucnesc în cântări.

Ne apropiem de sfârșitul istoriei acestui pământ și în multe domenii ale lucrării lui Dumnezeu trebuie să se lucreze cu mai mult sacrificiu decât se manifestă în prezent. Lucrarea din aceste zile din urmă este, într-un sens special, lucrarea misionară.

Prezentarea adevărului prezent, de la prima literă a alfabetului până la ultima, înseamnă efort misionar. Lucrarea ce trebuie tăcută necesită sacrificiu pentru flecare pas înainte. Din acest serviciu neegoist, lucrătorii vor ieși curățați și rafinați ca aurul încercat în foc.

Vederea sufletelor care pier în păcat ar trebui să ne trezească să depunem mai multe eforturi pentru a da lumina adevărului prezent aceluia care se află în întuneric și în special celor din acele câmpuri în care s-a făcut doar puțin pentru a se înălța monumente pentru Dumnezeu. În toate părțile lumii, o lucrare care trebuia să fie făcută demult trebuie începută acum și dusă la îndeplinire până la desăvârșire.

În țările europene

În general, frații noștri nu prea au avut interesul pe care ar fi trebuit să-l aibă pentru înființarea de sanatorii în țările europene, în lucrarea din aceste țări se vor ivi probleme din cele mai uimitoare, datorită împrejurărilor specifice diferitelor câmpuri, însă potrivit cu lumina care mi-a fost dată, vor fi înființate instituții care, deși la început vor fi mici, vor ajunge, prin binecuvântarea lui Dumnezeu, tot mai mari și mai puternice.

Instituțiile noastre din orice țară nu trebuie să fie îngrămadite toate într-o singură localitate. Dumnezeu nu a avut niciodată în plan ca lumina adevărului să fie, în acest fel, ținută într-un singur loc. Pentru un timp, națiunii iudaice i s-a cerut să se închine la ierusalim. Însă Domnul Isus i-a spus femeii samaritence: „Crede-Mă că vine ceasul când nu vă veți închina Tatălui nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim”. „Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr: fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl. Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui trebuie să I se închine în duh și în adevăr” (Ioan 4, 21.23.24). Adevărul trebuie sădit în orice loc putem pătrunde. El trebuie dus în regiunile lipsite de cunoașterea lui Dumnezeu. Oamenii vor fi binecuvântați primindu-L pe Acela în care și-au pus speranța pentru viața veșnică. Acceptarea adevărului, așa cum este el în Hristos, le va umple inimile cu cântări pentru Dumnezeu.

A absorbi o mare cantitate de mijloace doar în câteva locuri este contrar principiilor creștine. Fiecare clădire trebuie înălțată în funcție de nevoile clădirilor similare din alte locuri. Dumnezeu face apel la bărbații din poziții de încredere din lucrarea Sa să nu împiedice calea de înaintare, folosind în mod egoist, toate mijloacele

care pot fi asigurate doar în câteva locuri favorizate sau într-unui sau două domenii ale lucrării.

La începutul vestirii soliei, foarte mulți din poporul nostru aveau un spirit de tăgăduire și sacrificiu de sine. Astfel. Începutul a fost bun și succesul a însoțit eforturile depuse. Însă lucrarea nu s-a dezvoltat așa cum a trebuit să se dezvolte. S-a concentrat prea mult în Battle Creek. în Oakland și în alte câteva locuri. Frații noștri n-ar fi trebuit să construiască niciodată într-un singur loc așa cum au construit în Battle Creek.

Domnul a dorit ca lucrarea Sa să fie continuată în același spirit în care a fost începută. Lumea trebuie să fie avertizată. Trebuie să se pătrundă în câmpuri noi, unul după altul. Porunca ce ne-a fost dată este: „Adăugați noi teritorii”. Oare noi, ca popor, nu ar trebui să aducem, prin felul în care dezvoltăm afacerile, prin atitudinea noastră față de o lume nemântuită, o mărturie mai clară și chiar mai hotărâtă decât cea pe care am dat-o acum douăzeci sau treizeci de ani?

Asupra noastră a strălucit o mare lumină cu privire la ultimele zile ale istoriei acestui pământ. Fie ca lipsa noastră de înțelepciune și de energie să nu dea dovadă de orbire spirituală. Solii lui Dumnezeu trebuie să fie îmbrăcați cu putere. Ei trebuie să aibă față de adevăr un respect înălțător, pe care acum nu îl au. Solia solemnă de avertizare trebuie proclamată în cele mai grele câmpuri și în cele mai păcătoase orașe -- în fiecare oraș în care lumina soliei îngerului al treilea nu a ajuns încă. Ultima chemare la ospățul nunții Mielului trebuie să ajungă la fiecare.

În proclamarea acestei solii, slujitorii lui Dumnezeu vor fi confrunțați cu multe greutăți și vor avea de întâmpinat multe obstacole, Uneori lucrarea va merge greu, așa cum a fost atunci când pionierii au ridicat instituțiile de la Battle Creek, din Oakiand și din alte locuri. Însă toți trebuie să facă tot ce pot mai bine, făcând din Domnul tăria lor, evitând cu totul egoismul și binecuvântând pe semenii lor prin faptele lor bune...

În toate țările

Domnul ne cere să ne trezim și să fim conștienți de responsabilitățile noastre. Dumnezeu a încredințat fiecărui om o anumită lucrare. Fiecare poate să trăiască o viață folositoare. Să învățăm tot ce putem și să fim o binecuvântare pentru alții. Împărtășindu-le cunoștința adevărului. Fie ca fiecare să acționeze potrivit cu darurile pe care le are.

fiind binevoitor să ajute la ducerea poverilor. Pretutindeni trebuie făcută o lucrare pentru toate clasele societății. Noi trebuie să ne apropiem de cei săraci și cei de jos, de cei care au decăzut datorită necumpătării. Și, în același timp, noi nu trebuie să uităm nici clasele de sus -- avocații, miniștrii, senatorii și judecătorii, dintre care mulți sunt robii obiceiurilor necumpătate. Noi nu trebuie să lăsăm neîncercat nici un efort de a le arăta că sufletele lor merită să fie salvate, că merită să lupte pentru viața veșnică. Pe cei din poziții înalte să-i învățăm că este posibilă abstenența totală, cerându-le să ofere banii pe care i-ar fi cheltuit în plăceri vătămătoare, ca băuturi alcoolice și tutun, pentru înființarea de instituții în care copiii și tinerii să poată fi pregătiți pentru a deveni utili în lume.

Îngerii așteaptă să conlucreze

Asupra noastră a strălucit o mare lumină, însă cât de puțin din această lumină reflectăm noi în lume? Îngerii cerului așteaptă ca ființele omenești să conlucreze cu ei în punerea în practică a principiilor adevărului. O mare parte din această lucrare trebuie făcută prin intermediul sanatoriilor și a instituțiilor similare. Aceste instituții trebuie să fie monumentele lui Dumnezeu în care puterea Sa vindecătoare poate ajunge la toate clasele de sus sau de jos, bogați sau săraci. Fiecare dolar investit în acestea pentru Hristos va aduce binecuvântări atât pentru dătător, cât și pentru oamenii în suferință.

Lucrarea misionară medicală este brațul drept al Evangheliei. Ea este necesară pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu. Prin aceasta, bărbații și femeile vor fi conduși să vadă importanța obiceiurilor corecte de viață și a puterii mântuitoare a adevărului. Lucrătorii instruiți trebuie să pătrundă în fiecare oraș pentru a face lucrare misionară medicală. Ca braț drept al soliei îngerului al treilea, metodele lui Dumnezeu de tratare a bolii vor deschide uși pentru pătrunderea adevărului prezent. Literatura despre sănătate trebuie să fie pusă în circulație în multe țări. Medicii noștri din Europa și din alte țări ar trebui să fie conștienți de necesitatea de a avea lucrări de sănătate pregătite de oamenii din acele locuri și care să poată veni în întâmpinarea nevoilor locale cu cele mai importante învățături.

Cooperarea sanatoriilor

Domnul va da sanatoriilor noastre care sunt deja în funcțiune ocazia de a colabora cu El în înființarea de noi asemenea sanatorii. Fiecare instituție nou-întemeiată trebuie

să fie socotită ca o soră ce va fi de ajutor în marea lucrare de proclamare a soliei îngerului al treilea. Dumnezeu a acordat sanatoriilor noastre ocazia de a pune în mișcare o lucrare care va fi precum o piatră ce declanșează viața care crește tot mai mult, ca și când ar fi rostogolită de o mână invizibilă. Fie ca această piatră plină de mister să fie pusă în mișcare.

Domnul m-a instruit să-i avertizez pe cei care vor înființa în viitor sanatorii în locuri noi. să-și înceapă lucrarea în umilință, consacându-și darurile în serviciul Său. Clădirile înălțate nu trebuie să fie mari sau scumpe. Trebuie înființate sanatorii mici, în apropierea școlilor noastre. În aceste sanatorii trebuie să ajungă tinerii și tinerele cu capacități și consacrați, care știu să se poarte în temere de Dumnezeu și cu dragoste pentru El, aceia care, când vor fi pregătiți pentru absolvire, nu vor simți că știu tot ceea ce ar trebui să știe, ci vor studia cu stăruință și vor pune în practică cu grijă lecțiile date de Domnul Hristos. Înaintea lor va merge neprihănirea lui Hristos, iar în urma lor slava lui Dumnezeu. (Testimonies for the Church 7:51-60 (1902)).

Capitolul 95

Sanatoriul din Sydney să aibă și rol educativ

Domnul a dat continuu instrucțiuni privind importanța acestei instituții și necesitatea înființării ei. El dorește ca sanatoriul să fie construit pentru ca noi să conlucrăm cu El ca unelte ale Sale în alinarea suferințelor omenirii.

În cadrul lucrării de la sanatoriu, medicii, sora-șefă și surorile medicale trebuie să coopereze cu Dumnezeu ca să-i ajute pe bolnavi să se însănătoșească. Făcând acest lucru, ei vor coopera cu El în a reface chipul Său în suflet. Să nu îngrădim pe Sfântul lui Israel. Oare nu Hristos slujește pentru noi în Sanctuarul de sus, ca mâna dreaptă a lui Dumnezeu? Oare nu mijlocește El pentru cei care suferă fizic și pentru cei care suferă spiritual? El îi invită să vină la El, care a fost mort, dar este viu în vecii vecilor.

Dumnezeu dorește ca ființele omenești aflate în suferință să fie învățate să se ferească de boală, punând în practică obiceiuri corecte de mâncare, băutură și îmbrăcăminte. Mulți suferă datorită practicilor păcătoase care au putere stăpânitoare asupra lor, iar aceștia ar putea fi readuși la sănătate prin păzirea atentă a legilor vieții și sănătății și prin colaborarea cu Acela care a murit pentru ca ei să poată avea viața veșnică. Aceasta este cunoștința de Dumnezeu de care au nevoie bărbații și femeile. Ei trebuie învățați cum să studieze legile divine date de Domnul Hristos pentru binele întregii omeniri. Aceasta este lucrarea care trebuie făcută în sanatoriul nostru.

Uneltele iui Dumnezeu trebuie să se străduiască să meargă pe urmele Vindecătorului divin. Cei care vin la sanatoriu trebuie să fie învățați cum să-și îngrijească trupul, aducându-și aminte de cuvintele: „Voi nu sunteți ai voștri, căci ați fost cumpărați cu un preț: proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6, 19.20). Da, noi suntem proprietatea lui Dumnezeu, iar calea ascultării de legile naturii este calea directă către ceruri. Acela care se convertește, schimbându-și obiceiurile greșite în privința mâncării, băuturii și îmbrăcăminte, este pregătit să asculte și să primească adevărul cu o inimă bună și binevoitoare. Mulți dintre cei care pun în practică legile naturale și primesc în suflet harul înviorător ai lui Dumnezeu dobândesc un rost nou în ce privește viața fizică și spirituală. „Frica de Domnul este începutul înțelepciunii” (Proverbe 9, 10). Să lăsăm

glasul înțelepciunii să fie auzit, căci „căile ei sunt niște căi plăcute și toate cărările ei sunt niște cărări pașnice” (Proverbe 3, 17).

Slava Evangheliei

Slava Evangheliei are drept temelie principiul de refacere a neamului omenesc decăzut potrivit chipului divin, printr-o continuă manifestare de bunăvoință. Această lucrare a început în curțile cerești. Acolo, Dumnezeu a hotărât să dea ființelor omenești o dovadă de netăgăduit a iubirii pe care o avea față de ele. Ei „a iubit atât de mult lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3, 16).

Dumnezeirea a fost mișcată de milă pentru neamul omenesc, iar Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt S-au hotărât să întocmească planul de mântuire. Pentru ca acest plan să fie pus în aplicare pe deplin, s-a hotărât ca Domnul Hristos, unicul fiu născut al lui Dumnezeu, să Se dea pe Sine însuși ca o jertfa pentru păcat. Oare cu ce măsură s-ar putea măsura adâncimea acestei iubiri? Dumnezeu a întocmit astfel lucrurile, încât omul să nu poată spune că El ar fi putut face ceva și mai mult. O dată cu Hristos. Ei a dat toate resursele cerurilor, astfel ca nimic să nu lipsească în planul pentru salvarea omului. Aici este dragostea a cărei contemplare va umple sufletul cu o mulțumire ce nu poate fi exprimată! O, ce dragoste, ce dragoste fără seamăn! Contemplarea acestei iubiri va curați sufletul de orice egoism. Îl va conduce pe ucenic să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-L urmeze pe Mântuitorul.

Toți ar trebui să aibă o parte

Întemeierea de biserici și sanatorii este doar o manifestare în continuare a dragostei lui Dumnezeu, și în această lucrare, întregul poporul lui Dumnezeu trebuie să-și facă partea. Domnul Hristos Și-a întemeiat biserica Sa de aici cu scopul expres de a arăta mai departe, prin membrii ei, harul lui Dumnezeu. Pretutindeni în lume, poporul Său trebuie să ridice monumente de aducere aminte a Sabatului Său -- singurul semn între El și ei care îi sfințește. Astfel, ei trebuie să arate că ei sunt din nou credincioși și stau cu tărie de partea principiilor legii Sale. (4 Systematic Offering for the Sydney Sanitarium, 3-6. 1899)

Capitolul 96

Foloase agricole

Domnul a îngăduit ea focul să mistuie clădirile principale de la Reviewv and Herald și sanatoriu și a îndepărtat astfel cea mai mare obiecție rostită împotriva mutării de la Battle Creek. Planul Său a fost ca, în loc să se reconstruiască sanatoriul acela mare.

Poporul nostru să construiască mai multe instituții în diferite locuri. Aceste sanatorii mai mici trebuia ridicate acolo unde se putea asigura teren în scop agricol. A fost planul lui Dumnezeu ca agricultura să fie legată de lucrarea din sanatoriile și din școlile noastre. Tinerii noștri trebuie să învețe să se dezvolte și în acest domeniu al lucrării. Este bine. mai mult decât bine. este esențial să fie pus în aplicare planul Domnului în această privință. (Testimonies for the Church 8:227-228 (1903).)

Capitolul 97

Avertizare împotriva centralizării

Sfânta Elena, California, 4 September 1902

Către conducătorii din lucrarea noastră medicală ____.

Stimați frați,

Domnul lucrează în mod nepărtinitor pentru fiecare parte din via Sa. Oamenii sunt cei care dezorganizează lucrarea Sa. El nu dă poporului Său privilegiul de a strânge atât de mulți bani pentru a ridica instituții doar în câteva locuri și să nu mai rămână nimic pentru a înființa instituții asemănătoare și în alte locuri.

Trebuie înființate multe instituții în orașele mari din America și în special în orașele mari din sud, acolo unde până acum s-a făcut atât de puțin. Și în țările străine trebuie pornite multe inițiative în lucrarea misionară medicală și duse la îndeplinire până la succes deplin. întemeierea de sanatorii este tot atât de importantă în Europa și în alte țări străine, ca și în America.

Domnul dorește ca poporul Său să înțeleagă lucrarea ce trebuie făcută și, ca ispravnici credincioși, să acționeze cu înțelepciune în investirea banilor. Când se înalță clădiri. El dorește ca ei să socotească bine prețul, pentru a vedea dacă au destul ca să poată termina. El dorește, de asemenea, ca ei să-și aducă aminte că nu trebuie să investească în mod egoist toți banii doar în câteva locuri, ci trebuie să se gândească și să tacă planuri și pentru multe alte locuri în care ar trebui înființate instituții.

Economie și bunăvoință

Potrivit cu lumina care mi-a fost dată. directorii tuturor instituțiilor noastre, și în special ai sanatoriilor nou-înființate, trebuie să fie atenți să facă economie în cheltuirea banilor, pentru a putea fi în stare să ajute instituții asemănătoare care trebuie înființate în alte părți ale lumii. Chiar dacă au sume mari de bani în vistierie, ei trebuie să facă planuri care să aibă în vedere nevoile din întregul și marele câmp misionar al lui

Dumnezeu.

Nu este planul Domnului ca poporul Său să ridice sanatorii mamut pretutindeni. Trebuie înființate mai multe sanatorii, acestea nu trebuie să fie mari, ci să fie în măsură să facă o lucrare bună. cu succes, deplină.

Mi-au fost date avertizări cu privire la lucrarea de instruire a surorilor medicale și a evangheliștilor misionari medicali. Noi nu trebuie să centralizăm această lucrare. În fiecare sanatoriu înființat, tinerii și tinerele trebuie instruite să fie misionari medicali. Domnul va deschide calea înaintea lor pe măsură ce ei înaintează spre a lucra pentru El.

Dovezile pe care le avem în fața noastră despre împlinirea profețiilor arată că sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. O mare și importantă parte a lucrării trebuie făcută în afară și departe de locurile în care, în trecut, lucrarea a fost în mare parte centralizată.

Când aducem apă într-o grădină ca să o irigăm, nu folosim apa într-un singur loc lăsând celelalte părți uscate și neroditoare, și apoi strigăm: „Dați-ne apă”. Și totuși așa s-a procedat în cadrul lucrării ce s-a făcut în câteva locuri, neglijându-se câmpul cel mare. Oare locurile pustii trebuie să rămână pustii? Nu. Fie ca torentul de apă să curgă în fiecare loc, aducând o dată cu el bucurie și rodnicie

Umilință și altruism

Niciodată nu trebuie să ne bazuim pe recunoașterea, poziția și rangul pe care ni le oferă lumea. Când întemeiem instituții, nu trebuie să încercăm să intrăm în competiție cu instituțiile lumești în ce privește mărimea sau splendoarea. Noi nu vom obține biruință înălțând clădiri masive, ca să rivalizăm cu dușmanii noștri, ci nutrind spiritul lui Hristos -- un spirit de blândețe și umilință. Este cu mult mai bine să ne purtăm crucea și speranțele neîmplinite, dar să avem viața veșnică în cele din urmă, decât să trăim cu prinții și să pierdem cerul.

Mântuitorul lumii S-a născut din părinți umili, într-o lume blestemată prin păcat, nelegiuită. El a crescut fără să fie cunoscut în Nazaret, un orașel din Galilea. Și-a început lucrarea în sărăcie și fără rang lumesc. În acest fel a introdus Dumnezeu Evanghelia, pe o cale cu totul diferită de cea pe care mulți din zilele noastre socotesc că

este înțelept să proclame aceeași Evanghelie.

Chiar la începutul dispensațiunii Evangheliei. El a învățat biserica Sa să se bizuie nu pe rangul și mărirea lumească, ci pe puterea credinței și ascultării. Favoarea lui Dumnezeu este mai prețioasă decât aurul și argintul. Puterea Duhului Său este de o inestimabilă valoare.

Așa vorbește Domnul: „Clădirile vor conferi caracter lucrării Mele atunci când cei care le ridică vor urma sfaturile Mele cu privire la înființarea de instituții. Dacă cei care au condus și susținut lucrarea în trecut ar fi fost stăpâniți de principii curate, neegoiste. atunci n-ar fi existat niciodată așa o concentrare egoistă de bani doar într-unui sau două locuri. S-ar fi întemeiat instituții în mai multe localități. Sămânța adevărului, semănată în mult mai multe câmpuri, ar li răsărit și ar fi adus rod spre slava Mea”.

„Locurile care au fost neglijate trebuie să fie luate în atenție acum. Poporul meu trebuie să facă o lucrare bine definită, în mod grabnic. Cei care, în curăție. Mi se vor consacra pe deplin, trup, suflet și spirit, vor lucra pentru Mine și în Numele Meu. Fiecare va sta la locul rânduit pentru el, privind la Mine, Călăuza și Sfătuitoarea sa.”

„Eu îi voi învăța pe cei neștiutori și voi unge ochii cu alifie cerească multora dintre cei care se află acum în întuneric spiritual. Îmi voi ridica unelte care vor face voia Mea, pregătind un popor care va sta înaintea Mea în timpul sfârșitului. Îmi voi întemeia instituții în multe locuri în care ar fi trebuit să existe deja sanatorii și școli, și aceste instituții vor deveni centre educative pentru instruirea lucrătorilor.”

Ocazii providențiale

Domnul va lucra asupra minții oamenilor pe căi neașteptate. Unii care. în aparență, sunt dușmani ai adevărului, în providența lui Dumnezeu, își vor investi mijloacele pentru procurarea de proprietăți și construirea de clădiri. În timp. aceste proprietăți vor li oferite spre vânzare la un preț mult mai scăzut decât valoarea lor. Poporul nostru va recunoaște mâna Providenței în aceste oferte și va procura proprietăți valoroase, pe care le va folosi în lucrarea de educație. Vom face planuri și vom lucra cu umilință, lepădare de sine și sacrificiu de sine. în acest fel. oamenii cu bani ne vor deveni aliați, ajutând poporul Domnului să înainteze în lucrarea Sa cu rapiditate.

În diferite locuri trebuie cumpărate proprietăți pe care vom înființa sanatorii. Poporul nostru trebuie să caute ocazii de a cumpăra proprietăți în afara orașelor mari. pe care să fie deja ridicate clădiri și care să aibă livezi care aduc deja roade. Pământul este o avuție valoroasă. Alături de sanatoriile noastre trebuie să existe pământ, din care mici parcele pot fi folosite pentru construirea de case pentru lucrătorii medicali și alte persoane care sunt instruite pentru a face lucrare misionară medicală. (Testimonies for the Church 7:99-102 (1902)).

Capitolul 98

Datoria față de săraci

Conducătorii sanatoriilor nu trebuie să fie stăpâniți de principiile care domnesc în alte instituții de acest fel. În care conducătorii, acționând după o anumită politică, prea adesea se poartă diferit cu cei bogați. În timp ce pe cei săraci îi neglijează. Cei din urmă sunt adesea în mare nevoie de sfat și împreună simțire, pe care nu le primesc întotdeauna, deși. În ce privește valoarea morală, s-ar putea să fie într-o poziție cu mult mai înaltă în ochii lui Dumnezeu decât cei mai bogați. Apostolul Iacov a dat sfaturi clare cu privire la modul cum ar trebui să îi tratăm pe cei bogați și pe cei săraci: „Căci, de pildă, dacă intra în adunarea voastră un om cu un inel de aur, și o haină strălucitoare, și intră și un sărac îmbrăcat prost, și voi puneți ochii pe cel ce poartă haina strălucitoare și-i ziceți: „Tu șezi în locul acesta bun!” Și apoi ziceți săracului; „Tu stai acolo în picioare!” sau: „Șezi jos la picioarele mele! nu faceți voi oare o deosebire în voi înșivă și nu vă faceți voi judecători cu gânduri rele? Ascultați, prea iubiții mei frați: n-a ales Dumnezeu pe cei ce sunt săraci în ochii lumii acesteia, ca să-i facă bogați în credință și moștenitori ai împărăției pe care a Tăgăduit-o celor ce-L iubesc?” (Iacov 2, 2-5).

Deși Domnul Hristos a fost bogat în curțile cerești, totuși El a devenii sărac pentru ca prin sărăcia Lui, noi să devenim bogați. Domnul Isus i-a onorat pe cei săraci împărtășind starea lor umilă. Noi trebuie să învățăm cum să-i tratăm pe cei săraci din istoria vieții Sale. Sunt unii care duc în extreme lucrarea de binefacere și ajung chiar să le facă rău celor în nevoie, făcând prea mult pentru ei. Săracii nu își dau totdeauna toată silința ca să facă ce ar putea. În timp ce nu trebuie neglijați și nici lăsați să sufere, ei trebuie învățați să se ajute singuri. Cauza lui Dumnezeu nu trebuie trecută cu vederea, acordând săracilor cea dintâi atenție a noastră. Domnul Hristos a dat odată ucenicilor Săi o lecție foarte importantă în această privință. Când Maria a turnat mirul pe capul lui Isus, lacomul Iuda a pledat în favoarea săracilor, vociferând în legătură cu ceea ce el considera o risipă de bani. Însă Domnul Isus a îndreptat fapta respectivă, spunând: „De ce-i faceți supărare? Ea a făcut un lucru frumos față de Mine” „...Adevărat vă spun că oriunde va fi propovăduită Evanghelia aceasta, în toată lumea, se va istorisi și ce a făcut femeia aceasta, spre pomenirea ei” (Marcu 14, 6.9). Prin aceasta, noi învățăm că Domnul Hristos trebuie să fie onorat, consacrandu-I tot ce avem noi mai bun. Dacă întreaga noastră atenție ar fi concentrată către alinarea nevoilor celor săraci, atunci

cauza lui Dumnezeu ar fi neglijată. Nici una, nici alta nu vor suferi dacă ispravnicii Săi își vor face datoria, însă cauza lui Dumnezeu trebuie pusă pe primul loc.

Cei săraci trebuie tratați cu tot atât interes ca și cei bogați. Obiceiul de a onora pe cei bogați și de a disprețui și neglija pe cei săraci este o nelegiuire în ochii lui Dumnezeu. Cei care se bucură de tot confortul în viață, care sunt răsfățați și alinați pentru că sunt bogați, nu simt nevoia după împreună simțire și considerație, așa cum se întâmplă în cazul persoanelor ale căror vieți au fost o continuă luptă cu sărăcia. Cei săraci au puțin în viața aceasta care să-i facă fericiți și voioși și ei vor prețui simpatia și dragostea. Medicii și personalul ajutător n-ar trebui nicidecum să neglijeze această clasă, căci, dacă vor face astfel, vor neglija pe Domnul Hristos în persoana sfinților Săi.

Responsabilitățile bisericii

Sanatoriul nostru a fost înălțat ca să beneficieze de el cei bolnavi, cei bogați și cei săraci, toată lumea. Multe dintre bisericile noastre nu dovedesc decât puțin interes față de această instituție, neținând seama că au suficiente dovezi că aceasta este unul dintre instrumentele rânduite de Dumnezeu pentru a aduce pe bărbați și femei la cunoștința adevărului și de a salva multe suflete. Bisericile care au săraci în mijlocul lor nu ar trebui să-și neglijeze isprăvnicia și să arunce povara celor săraci și bolnavi asupra sanatoriului. Toți membrii bisericilor sunt responsabili înaintea lui Dumnezeu pentru cei cu necazuri din mijlocul lor. Ei ar trebui să-și poarte propriile lor poveri. Dacă au persoane bolnave în mijlocul lor și ar dori ca acestea să beneficieze de tratament, ei ar trebui, dacă este cu putință, să-i trimită la sanatoriu. Făcând astfel, nu vor sprijini doar instituția pe care a întemeiat-o Dumnezeu, dar vor și ajuta pe aceia care au nevoie de ajutor, îngrijind de cei săraci așa cum ne cere Domnul să facem.

Nu a fost planul lui Dumnezeu ca sărăcia să dispară din lume. Rangurile din societate nu aveau să se egalizeze niciodată. Căci diversitatea stărilor care caracterizează neamul nostru omenesc constituie unul dintre mijloacele prin care Dumnezeu a rânduit să pună la încercare și să dezvolte caracterul. Mulți au declarat cu entuziasm că toți oamenii ar trebui să aibă parte în egală măsură de binecuvântările Lui Dumnezeu în cele vremelnice; însă nu acesta a fost scopul Creatorului. Domnul Hristos a spus că pe săraci îi vom avea întotdeauna cu noi. Cei săraci, ca și cei bogați au fost răscumpărați prin sângele Său; și dintre cei care susțin că sunt urmași ai Săi, în majoritatea cazurilor, cei dintâi Îi slujesc Lui cu un singur scop, în timp ce cei din urmă

se atașează continuu de comorile lor pământești, iar Domnul Hristos este uitat. Grijile acestei vieți și lăcomia după bogății eclipsează slava lumii veșnice. Ar fi cea mai mare nenorocire care ar lovi vreodată omenirea dacă toți oamenii ar fi egali în privința avuțiilor lumești. (Testimonies for the Church 4:550-552 (1881)).

Sanatoriile noastre din sudul Californiei

Medicii și pastorii ar trebui să se unească în efortul de a-i conduce pe oameni să asculte de poruncile lui Dumnezeu. Ei trebuie să studieze legătura strânsă care există între ascultare și sănătate. Solemnă este responsabilitatea pe care o au misionarii medicali. Ei trebuie să fie misionari în adevăratul sens al cuvântului. Bolnavii și cei în suferință, care se încredințează grijii personalului medical din instituțiile noastre medicale, nu trebuie să fie dezamăgiți. Ei trebuie să fie învățați cum să trăiască în armonie cu cerul. Pe măsură ce învață să asculte de Legea lui Dumnezeu, ei vor fi mult binecuvântați, atât în ce privește trupul, cât și spiritul.

Valoarea vieții în aer liber

Niciodată nu trebuie trecută cu vederea valoarea vieții în aer liber. Cât de mulțumitori ar trebui să fim pentru că Dumnezeu ne-a dăruit proprietăți atât de frumoase ca cele din Paradise Valley, Glendale și Loma Linda! „Afară din orașele mari! Afară din orașele mari! Aceasta a fost solia mea timp de ani de zile. Nu ne putem aștepta ca cei bolnavi să se facă bine repede atâta timp cât stau închiși între patru pereți, în cine știe ce oraș, fără să vadă înaintea ochilor nimic altceva decât case și iar case -- nimic care să-i însuflețească, nimic care să-i trezească la viață. Și cu toate acestea, cât de greoi sunt unii în a se lămuri că orașele aglomerate nu sunt locuri favorabile pentru lucrarea ce trebuie făcută prin sanatorii!

Chiar în sudul Californiei, nu cu mulți ani în urmă, au fost unii care au susținut înălțarea unui mare sanatoriu chiar în centrul orașului Los Angeles. Potrivit cu lumina sfatului pe care mi l-a dat Dumnezeu, noi nu putem consimți să se pună în aplicare un asemenea plan. În viziunile mele din timpul nopții. Domnul mi-a arătat proprietăți neocupate în țară, care corespund ca loc pentru sanatoriu, iar ca preț, sunt cu mult sub prețul care se cere de obicei.

Găsirea de locuri potrivite

A trecut ceva timp de când am găsit aceste locuri. La început, am găsit locul

pentru sanatoriul din Paradise Valley, lângă San Diego. Cu câteva luni mai târziu, în providența lui Dumnezeu, proprietatea din Glendale a fost observată de oamenii noștri, a fost cumpărată și potrivită pentru acest scop. Însă a venit lumina că lucrarea noastră pentru înființarea de sanatorii în California nu a fost terminată și în mai multe ocazii au fost date mărturii că trebuie tăcută lucrare misionară medicală undeva în vecinătatea localității Redlands.

Am scris astfel într-un articol publicat în Review, la 6 April 1905:

..În drumul nostru înapoi spre Redlands, pe când trenul trecea prin crânguri de portocali nesfârșite, m-am gândit la eforturile care ar trebui făcute în această frumoasă vale pentru proclamarea soliei pentru acest timp. Am recunoscut această parte din sudul Californiei ca unul dintre locurile care mi-au fost prezentate o dată cu cuvântul că acestea ar trebui să dețină un sanatoriu complet echipat.

Oare de ce au rămas aproape nelucrate câmpuri ca cele din Redlands și Riverside? Când am privit pe fereastra vagonului și am văzut pomii încărcăți cu fructe, m-am gândit: oare nu ar trebui depuse cele mai serioase eforturi, pentru ca și în cele spirituale să se obțină un seceriș tot la fel de bogat? Acele orașele au fost construite și s-au dezvoltat în câțiva ani și, în timp ce priveam la frumusețea lor și rodnicia ținutului care le înconjură, m-am gândit că și secerișul spiritual ar fi fost tot atât de bogat dacă s-ar fi depus eforturi asemenea Domnului Hristos pentru salvarea de suflete.

Domnul dorește ca femei și bărbați plini de curaj și de zel să preia lucrarea din aceste locuri. Cauza lui Dumnezeu trebuie să înainteze și mai repede în sudul Californiei decât în trecut. În fiecare an, mii de oameni vizitează sudul Californiei în căutarea sănătății și, prin diferite metode, noi ar trebui să căutăm să ajungem la ei cu adevărul. Ar trebui să dăm ascultare avertizării de a ne pregăti pentru marea zi a Domnului, care vine peste noi...

Suntem chemați de Dumnezeu să prezentăm adevărul pentru acest timp acelor care, an de an, vin în sudul Californiei din toate părțile Americii. Lucrătorii care pot vorbi mulțimilor trebuie să se așeze în acele locuri unde pot ajunge la oameni pentru a le da solia de avertizare. În acele locuri trebuie să ajungă pastori și colportori, căutând ocazii de a prezenta adevărul și de a ține adunări. Să fie grabnici în a găsi ocazii de a așeza adevărul prezent înaintea celor care nu îl cunosc. Să prezinte adevărul cu claritate

și cu putere, pentru ca cei ce au urechi să poată auzi...”

Să nu uităm că lucrarea misionară medicală este unul dintre cele mai importante instrumente de lucru. Niciodată să nu pierdem din vedere marele obiectiv pentru care sunt înființate sanatoriile noastre -- înaintarea lucrării finale a lui Dumnezeu pe acest pământ.

Loma Linda nu trebuie să fie doar un sanatoriu, ci un centru de educație. O dată ce am intrat în posesia acestui loc, vine și greaua responsabilitate de a face ca lucrarea instituției să aibă caracter educativ. Aici trebuie înființată o școală pentru instruirea evangheliștilor misionari medicali. (The Review and Herald, 21 iunie, 1906).

Sabatul în sanatoriile noastre

Am fost instruită că instituțiile noastre medicale trebuie să stea ca mărturie pentru Dumnezeu. Ele sunt înființate pentru alinarea celor bolnavi și în ne cazuri, pentru a trezi spiritul de cercetare, de răspândire a luminii și de înaintare a reformei. Aceste instituții, conduse în mod corespunzător, vor constitui mijloacele de cunoaștere a reformei esențiale, în vederea pregătirii unui popor pentru venirea Domnului, de către mulți la care altfel nu am putea ajunge.

Mulți dintre cei care vizitează instituțiile noastre medicale au idei înalte cu privire la prezența lui Dumnezeu ca sălășluind în instituția pe care o vizitează și sunt foarte susceptibili la influențele spirituale care predomină. Dacă toți medicii, surorile medicale și tot personalul medical ar umbla cu atenție înaintea Domnului, ei ar beneficia de mult mai mult decât de simpla putere omenească când au de-a face cu acești bărbați și femei. Fiecare instituție al cărei personal este consacrat este înzestrată cu putere divină, iar cei care vin acolo vor obține alinare nu numai în privința suferințelor trupești, ci vor găsi balsam vindecător și pentru sufletele lor bolnave de păcat.

Conducătorii noștri să accentueze necesitatea menținerii unei influențe religioase puternice în instituțiile noastre medicale. Domnul dorește ca acestea să fie locuri în care El să fie onorat cu cuvântul și cu fapta, locuri în care Legea Sa să fie înălțată, iar adevărurile Bibliei socotite importante. Misionarii medicali trebuie să facă o mare lucrare pentru Dumnezeu. Ei trebuie să fie treji și să vegheze să fie îmbrăcați cu toată armura lui Hristos și să lupte cu bărbăție. Ei trebuie să fie credincioși Conducătorului lor, să asculte de poruncile Sale, inclusiv de cea care descoperă semnul ordinii care domnește în mijlocul lor.

Semnul ordinii care domnește între noi

Păzirea Sabatului este semnul dintre Dumnezeu și poporul Său, Să nu ne fie rușine să purtăm semnul care ne deosebește de urne. Pe când meditam la aceste lucruri în timpul nopții. Cineva cu autoritate ne-a sfătuit să studiem instrucțiunile date israeliților cu privire la Sabat: „Să nu care cumva să nu țineți Sabatele Mele”. le-a spus

Dumnezeu, „căci acesta va fi între Mine și voi și urmașii voștri, un semn după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul care vă sfințesc. Să țineți Sabatul, căci el va fi pentru voi ceva sfânt... Să lucrezi șase zile; dar a șaptea zi este Sabatul, ziua de odihnă. Închinată Domnului. Cine va face vreo lucrare în ziua Sabatului va fi pedepsit cu moartea. Copiii lui Israel să păzească Sabatul, prăznuindu-l ei și urmașii lor, ca un legământ necurmat. Acesta va fi între Mine și copiii lui Israel un semn veșnic” (Exod 31, 13-17).

Sabatul este pentru veșnicie semnul care face deosebire între cel ascultător și cel neascultător. Satana a lucrat cu putere măiastră pentru a desființa și a face fără valoare porunca a patra, pentru ca semnul lui Dumnezeu să fie pierdut din vedere. Lumea creștină a călcat în picioare Sabatul Domnului și păzește un sabbat instituit de vrăjmașul. Însă Dumnezeu are un popor care Îi este credincios. Lucrarea Lui trebuie să meargă înainte în mod corespunzător. Poporul care poartă semnul Său trebuie să înființeze comunități și instituții ca monumente în amintirea Lui. Aceste monumente, deși umile ca înfățișare, vor aduce continuu mărturie împotriva sabbatului cel fals, instituit de Satana și de partea Sabatului instituit de Domnul în Eden, când stelele dimineții cântau împreună și toți fiii lui Dumnezeu săltau de bucurie. În sanatoriile noastre poate pătrunde un spirit de lipsă de respect și de nepăsare în păzirea Sabatului. Asupra bărbaților cu răspundere din cadrul lucrării noastre medicale stă datoria de a da instrucțiuni medicilor, surorilor medicale și întregului personal în privința sfințeniei zilei celei sacre a lui Dumnezeu. În special, fiecare medic ar trebui să se străduiască să dea un exemplu bun. Natura treburilor sale îl face să se simtă îndreptățit să facă în Sabat multe lucruri pe care ar trebui să se abțină să le facă. Pe cât este cu putință, el ar trebui să-și planuiască astfel lucrul, încât să lase deoparte datoriile sale obișnuite.

Niciodată să nu fie neglijați bolnavii

Adesea, medicii și surorile medicale sunt chemați în timpul Sabatului să slujească celor bolnavi și uneori le este imposibil să-și ia timp pentru odihnă sau pentru a participa la serviciile de închinare. Niciodată nu trebuie neglijați oamenii bolnavi. Mântuitorul ne-a arătat prin propriul Său exemplu că este bine să alinăm suferința în Sabat. Însă lucrările care nu sunt strict necesare, cum ar fi tratamentele obișnuite sau operațiile care pot fi amânate, trebuie lăsate pentru mai târziu. Pacienții trebuie să înțeleagă că atât medicii, cât și întregul personal au nevoie de o zi de odihnă. Să înțeleagă că lucrătorii se tem de Dumnezeu și doresc să sfințească ziua pe care El a pus-

o deoparte, pentru ca urmașii Săi să o respecte ca un semn între El și ei.

Instructorii și cei care au învățat în instituțiile noastre medicale ar trebui să nu uite că a păzi Sabatul așa cum se cuvine înseamnă mult, atât pentru ei, cât și pentru pacienți. Păzind Sabatul, despre care Dumnezeu spune că trebuie sfințit, ei au semnul ordinii care domnește între ei, arătând clar că ei sunt de partea Domnului.

Liberi de grijile lumești

Acum și întotdeauna, noi trebuie să ne menținem pe poziția de popor deosebit, distinct, care nu are de-a face cu metodele lumești, cu cei care nu au înțelepciunea de a discerne cerințele Lui Dumnezeu, atât de clar prezentate în Legea Sa. Toate instituțiile noastre medicale au fost înființate ca instituții adventiste de ziua a șaptea spre a reprezenta caracteristicile lucrării misionare medicale și a pregăti astfel calea pentru venirea Domnului. Noi trebuie să lucrăm în armonie cu cerul. Trebuie să dăm mărturie tuturor națiunilor, semințiilor și tuturor limbilor că suntem un popor care Îl iubește pe Dumnezeu și se teme de El, un popor care sfințește memorialul creației Sale, semnul dintre El și copiii Săi ascultători, pe care îi sfințește. Și trebuie să arătăm clar că noi credem în venirea în curând a Domnului nostru pe norii cerului.

Ca popor, noi am fost mult umiliți de comportamentul câtorva dintre frații noștri din poziții de răspundere, care s-au îndepărtat de vechile noastre pietre de hotar. Este vorba de cei care, pentru propriile lor interese, și-au tăgăduit credința prin cuvinte. Acest lucru ne arată cât de puțin trebuie să ne bazuim pe înțelepciunea și judecata omenească. Acum, ca niciodată înainte, trebuie să fim conștienți de pericolul de a fi necredincioși poruncilor lui Dumnezeu. Noi trebuie să fim conștienți că Dumnezeu ne-a dat o solie hotărâtă de avertizare a lumii, așa cum i-a dat lui Noe o solie de avertizare pentru antediluvieni. Fie ca poporul nostru să se ferească de a diminua importanța Sabatului, cu scopul de a se apropia de necredincioși, să aibă grijă să nu se îndepărteze de principiile credinței noastre și să nu lase să se înțeleagă că nu este greșit să te conformezi lumii. Fie ca poporul nostru să se teamă a lua în seamă sfatul vreunui om, indiferent de poziția acestuia care, prin ceea ce face, se împotrivește lucrărilor lui Dumnezeu de a-și menține poporul deosebit de lume.

Domnul își încearcă poporul, pentru a vedea dacă va fi credincios principiilor adevărului Său. Lucrarea noastră este de a proclama lumii prima, a doua și a treia solie

îngerească. În îndeplinirea datoriilor noastre, nu trebuie nici să disprețuim, dar nici să ne temem de vrăjmașii noștri. Nu este planul lui Dumnezeu acela de a ne lega prin legături puternice cu cei care nu sunt de credința noastră. Noi trebuie să ne purtăm cu bunătate și amabilitate față de cei care refuză să fie credincioși lui Dumnezeu, însă nu trebuie să ne unim niciodată cu ei, cerându-le sfat în privința lucrurilor vitale ce privesc lucrarea Sa. Punându-ne încrederea în Dumnezeu, trebuie să mergem cu hotărâre înainte, făcând lucrarea Sa în mod altruist, depinzând de El în umilință, să ne consacram providenței Sale pe noi înșine și tot ceea ce privește prezentul și viitorul nostru, să ne păstrăm încrederea neclintită până la sfârșit și să nu uităm că noi primim binecuvântările Cerului nu datorită meritelor noastre, ci datorită meritelor Domnului Hristos și a primirii, prin credința în El, a harului nemărginit al lui Dumnezeu.

Chemați să fim un popor sfânt

Mă rog ca frații mei să-și dea seama de însemnătatea pe care trebuie să o aibă pentru noi a treia solie îngerească și de faptul că păzirea adevăratului Sabat trebuie să fie semnul care să-i deosebească pe cei ce slujesc lui Dumnezeu de cei care nu li slujesc. Fie ca cei care au ajuns adormiți și indiferenți să se trezească. Noi suntem chemați să fim sfinți și trebuie să evitam a da impresia că nu are prea mare importanță dacă ne reprezentăm sau nu credința. Asupra noastră stă solemnă obligație de a lua o poziție mai hotărâtă de partea adevărului și a neprihănirii decât cea pe care am luat-o în trecut. Linia de demarcație dintre cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și cei care nu le păzesc trebuie să se vadă cu claritate de netăgăduit. Noi trebuie să-L onorăm pe Dumnezeu în mod conștient, folosind cu stăruință toate mijloacele cu putință de a ne păstra legământul cu El, ca să putem primi binecuvântările Sale -- binecuvântări esențiale pentru oamenii care vor fi atât de aspru încercați. A da impresia că religia noastră nu constituie o putere dominatoare în viețile noastre înseamnă a-L dezonora pe Dumnezeu. În acest fel, noi întoarcem spatele poruncilor Sale. care sunt viața noastră, și astfel tăgăduim că El este Dumnezeul nostru, iar noi suntem poporul Lui. (Testimonies for the Church 7:104-109 (1902)).

Capitolul 101

Nu sunt necesare sanatorii mamut

Mi-a fost arătat în mod repetat că nu este înțelept să ridicăm instituții mamut. Nu prin mărimea unei instituții se poate face cea mai mare lucrare pentru suflete. Un sanatoriu mamut necesită mulți lucrători. Și acolo unde sunt aduși mulți laolaltă, este extrem de greu să se mențină un standard înalt de spiritualitate. Într-o instituție mare, se întâmplă adesea ca locurile de răspundere să fie ocupate de lucrătorii care nu sunt spirituali, care nu dau dovadă de înțelepciune în relațiile cu aceia care ar fi treziți, convinși și convertiți dacă ar fi abordați cu înțelepciune.

Nici un sfert din lucrarea care ar fi trebuit să se facă prin deschiderea Scripturilor în fața bolnavilor nu s-a făcut în sanatoriile noastre, și această lucrare s-ar fi putut face dacă lucrătorii ar fi fost bine instruiți în domeniul religios.

Acolo unde sunt adunați laolaltă mulți lucrători într-un singur loc. este necesară o administrare mult mai spirituală decât ceea ce a existat până acum în sanatoriile noastre mari. (Testimonies for the Church 7:102-103 (1902)).

Distrațiile în sanatoriile noastre

Cei care poartă răspunderea sanatoriului trebuie să fie foarte atenți ca distrațiile să nu fie de așa natură, încât să coboare standardul creștinismului, aducând această instituție la același nivel cu altele și slăbind puterea adevăratei evlavii în mintea celor care sunt în legătură cu acesta. Distracțiile lumești sau piesele de teatru nu sunt esențiale pentru prosperitatea sanatoriului sau pentru sănătatea pacienților. Cu cât gustă mai mult din acest fel de amuzament, vor fi tot mai nemulțumiți atunci când nu li se va da ocazia să participe la distracții de felul acesta. Mintea este într-un neastâmpăr febril după ceva nou și excitant, adică tocmai acel lucru pe care nu ar trebui să îl aibă. Și dacă astfel de distracții sunt îngăduite o dată, ele sunt iarăși așteptate, până când pacienții își pierd gustul pentru lucrurile simple care să le ocupe timpul. Însă majoritatea pacienților au nevoie de odihnă, și nu de excitante.

De îndată ce sunt introduse astfel de distracții, se îndepărtează din mintea multora obiecțiile în legătură cu mersul la teatru, iar pretextul că trebuie jucate scene morale, înălțătoare, îndepărtează ultima barieră. Cei care vor să îngăduie ca astfel de distracții să existe în sanatoriul nostru ar trebui mai degrabă să caute înțelepciunea de la Dumnezeu pentru a conduce aceste biete suflete flămânde și însetate la Izvorul de bucurie, pace și fericire.

După o îndepărtare de la cărarea cea dreaptă, întoarcerea este grea. Barierele au fost îndepărtate, protecția a fost înlăturată. Un pas în direcția greșită pregătește calea pentru altul. Un singur pahar cu vin poate deschide ușa ispitei care va conduce la obiceiul beției. Un singur sentiment de răzbunare îngăduit poate porni un lanț de sentimente care se va încheia prin crimă. Cea mai mică deviere de la ceea ce este drept, de la principiu, va conduce la despărțirea de Dumnezeu și se poate încheia prin apostazie... Este nevoie de mai puțin timp și efort pentru a ne strica modul de viață înaintea lui Dumnezeu decât pentru a sădi în caracter deprinderi în favoarea neprihănită și a adevărului. Orice lucru cu care se obișnuiește un om, fie că influența acestuia este spre bine sau spre rău, va fi greu părăsit.

Conducătorii sanatoriului nostru ar trebui să ajungă pe dată la concluzia că nu vor

fi niciodată în stare să satisfacă această categorie de oameni, care își găsesc fericirea doar în ceva nou și excitant. Pentru prea multe persoane, aceasta a fost dieta intelectuală pe tot parcursul vieții lor; există dispeptici mintali, așa cum există dispeptici fizici. Mulți suferă mai degrabă de boli sufletești decât de boli ale trupului și ei nu vor găsi ușurare până când nu vor veni la Hristos, izvorul vieții. Plângerile că sunt obosiți, singuri și nemulțumiți vor înceta atunci. Bucurii care le vor aduce satisfacție vor da vigoare minții și sănătate și energie vitală sufletului.

Dacă medicii și lucrătorii se măgulesc că vor găsi leac pentru diversele boli ale pacienților lor, punându-le la dispoziție distracții asemănătoare aceluia care au constituit un blestem pentru viețile lor, ei vor fi dezamăgiți. Fie ca aceste distracții să nu fie așezate în locul pe care ar trebui să-l ocupe Izvorul vieții. Sufletul flămând și însetat va continua să flămânzească și să înseteze atâta timp cât are parte de astfel de plăceri care nu-i aduc mulțumire. Însă cei care beau din apa vie nu vor mai înseta după distracții frivole, senzuale și excitante. Principiile înălțătoare ale religiei vor întări puterile mintale și vor distruge gustul după astfel de satisfacții. (Testimonies for the Church 4:577-579 (1881).)

Încurajați-vă unii pe alții

În construirea sanatoriilor noastre, trebuie să ne ferim cu grijă de o extravaganță care nu este necesară în etalarea mijloacelor noastre. Este datoria noastră să studiem simplitatea. Cu toate acestea, există câteva locuri de importanță și influență deosebită în care este nevoie de condiții mai bune de găzduire și de mai mult spațiu decât în sanatoriile din alte locuri. Impresia pe care dorim să o lăsăm asupra minții pacienților este cea a adevărului pe care îl predicăm mai degrabă decât cea provocată de măreția clădirilor.

N-avem nici pe departe prea multe sanatorii. Există în lumea noastră un mare câmp pentru lucrarea misionară medicală. Sanatoriile noastre trebuie să fie precum luminile care strălucesc în întunericul moral. În acestea, cei bolnavi trebuie să privească la puterea făcătoare de minuni a Domnului Hristos, descoperită în viețile celor care lucrează acolo. „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor”, spune Domnul Hristos, „ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri” (Matei 5, 16). Fie ca lumina Cuvântului lui Dumnezeu să strălucească neîndoios.

Fie ca tot ce ține de sanatoriu și de împrejurimile acestuia să fie curat și ordonat, pentru ca lucrarea de acolo să fie prețuită de oameni și să poată să exercite continuu o influență înălțătoare...

Școli aproape de sanatorii

Pe lângă sanatoriile noastre, trebuie să se desfășoare o lucrare educativă. Există o relație strânsă între lucrarea din școlile și sanatoriile noastre și oriunde este posibil, dacă o școală se află în apropierea unui sanatoriu, vor exista avantaje clare. Astfel, ar exista îmbunătățiri în ambele domenii ale lucrării.

Rostiți cuvinte de încurajare

Să nu ne descurajăm unii pe alții. Să fim uniți, astfel încât toate domeniile lucrării

Domnului să fie un succes. Dacă vine cineva la voi și vorbește descurajator despre lucrarea dintr-una sau alta dintre instituțiile noastre, spunându-vă că întrec măsura în privința extravagantei, spuneți-le: „Ne pare rău că lucrurile stau astfel, să-i ajutăm dacă au greutate”. Dacă veți vorbi astfel, veți evita, multe dintre relele care ar putea urma dacă v-ați reține simpatia și ați refuza să-i ajutați pe cei care, probabil, au fost greșit reprezentați. Să nu-i descurajăm niciodată nici măcar pe cei care au făcut rău, tratându-i de parcă ar fi comis un păcat de neiertat. Mai degrabă să-i încurajăm pe orice cale cu putință; și dacă vedem că înaintează greu într-o inițiativă bună, să fim alături de ei...

Trebuie să stăruim în rugăciune. Este marele nostru privilegiu să ne prindem sufletele neajutorate de Isus Hristos și să ne bizuim mântuirea pe meritele Sale. Să rostim cuvinte care vor înălța și înnobila, care vor face impresii plăcute asupra minții acelorora cu care discutăm. Domnul dorește să fim sfințiți și să umblăm în umilință înaintea Lui. Dacă respectăm poruncile Sale, nu vom putea fi ocărăți pe drept. Ceilalți s-ar putea să ne bârfească, să răspândească zvonuri rele în legătură cu noi, însă aceasta nu înseamnă că vorbele lor sunt adevărate.

Comportament asemenea Domnului Hristos

În instituțiile noastre, în care sunt aduse laolaltă persoane cu temperamente diferite, este necesar ca fiecare să cultive un spirit altruist. Nimeni nu trebuie să considere că este dreptul lui de a modela pe ceilalți după propria lui minte și după părerile lui. Fiecare trebuie să aibă individualitatea sa, și aceasta trebuie să fie sub controlul Duhului Sfânt. Dacă suntem buni și asemenea Domnului Hristos, va exista o părtășie de inimi și interese care va fi benefică pentru toți.

Sanatoriile noastre trebuie să fie mijloace prin care să se asigure celor bolnavi o sănătate care să fie menținută cu pace și bucurie a sufletului. Fiecare lucrător trebuie să colaboreze cu medicul, căci, prin manifestarea bunătății și a amabilității, el poate aduce celor în suferință un balsam vindecător.

Fiecare este răspunzător înaintea lui Dumnezeu pentru felul în care își folosește capacitatea. Nimeni să nu creadă, chiar dacă teoretic este ancorat în adevărul prezent, că el nu face greșeli. Însă, dacă se fac greșeli, să existe dorința de a le îndrepta. De asemenea, să evităm tot ce poate crea disensiuni și ceartă, căci avem în fața noastră un cer și între locuitorii acestuia nu va fi ceartă.

Nu trebuie să trăim pentru a ne înălța pe noi înșine, ci, în calitate de copii ai lui Dumnezeu, să îndeplinim cât mai bine cu putință lucrarea pe care ne-a încredințat-o El. Datoria noastră este să facem o impresie bună înaintea oamenilor. Noi ne pregătim pentru veșnicie, pentru sanatoriul de sus, unde Marele Medic va îndepărta orice lacrimă din ochii noștri și unde frunzele pomului vieții sunt pentru vindecarea neamurilor. (The Review and Herald, 8 august, 1907).

Punctele de vedere denominaționale să nu fie impuse pacienților

Religia Domnului Hristos nu trebuie așezată pe ultimul plan, iar principiile Sale sfinte nu trebuie prezentate spre a primi aprobarea vreunei clase, oricât ar fi de populare. Dacă standardul adevărului și sfințeniei este coborât, planul lui Dumnezeu nu va fi adus la îndeplinire în această instituție.

Însă credința noastră, cu specificul ei, nu trebuie discutată cu pacienții. Mințile lor nu trebuie stârnite în mod inutil în legătură cu subiecte în care suntem diferiți, cu excepția cazurilor când ei doresc acest lucru; chiar și atunci trebuie multă atenție, pentru a nu le tulbura mintea și a nu le impune credința noastră. Institutul de Sănătate 1 nu este locul în care să se discute punctele noastre de credință în care suntem deosebiți de lumea religioasă în general. La institut, se țin întruniri de rugăciune, la care toți pot lua parte dacă doresc; însă există o mulțime de subiecte asupra cărora putem zăbovi în ce privește religia Bibliei, fără să fie nevoie să atingem acele puncte care ne deosebesc și care stârnesc obiecții. O influență liniștită va face mai mult decât o controversă deschisă.

În cuvântările din cadrul întâlnirilor pentru rugăciune, unii păzitori ai Sabatului au simțit că trebuie să aducă în discuție Sabatul și solia îngerului al treilea, altfel nu s-ar simți liberi. Aceasta este o trăsătură a unei minți înguste. Pacienții care nu sunt familiarizați cu credința noastră nu știu ce înseamnă a treia solie îngerească. Introducerea acestor termeni fără explicarea lor nu face decât rău. Noi trebuie să-i întâmpinăm pe oameni acolo unde se află, și cu toate acestea, nu trebuie să sacrificăm principiile adevărului. Întâlnirea pentru rugăciune se va dovedi o binecuvântare pentru pacienți, personalul medical și medici. Momentele scurte, dar interesante, de rugăciune și închinare vor spori încrederea pacienților în medici și în personalul medical. Personalul medical nu trebuie să fie lipsit de aceste adunări datorită lucrului pe care îl are de făcut, decât dacă acest lucru este absolut necesar. Are nevoie de aceste momente și ar trebui să beneficieze de ele.

Prin astfel de întâlniri regulate, pacienții câștigă încredere în Institut și se simt tot mai mult ca acasă. În acest fel, se pregătește calea pentru ca sămânța adevărului să fie

sădită în inimi. Aceste întâlniri interesează în special pe cei care susțin că sunt creștini și fac o impresie bună asupra celor care nu sunt. Astfel crește încrederea reciprocă, prejudecata slăbește și în multe cazuri este îndepărtată în întregime. Va exista astfel nerăbdare pentru a participa la întâlnirea din Sabat. Acolo, în casa lui Dumnezeu, este locul de a vorbi despre ceea ce este specific denominațiunii noastre. Acolo, pastorul poate zăbovi cu claritate asupra punctelor esențiale ale adevărului prezent și, în spiritul lui Hristos, cu dragoste și duiosie, să arate tuturor necesitatea de a asculta de toate cerințele lui Dumnezeu și adevărul va convinge inimile. (Testimonies for the Church 3:166-167 (1872)).

Capitolul 105

Pentru toate grupările și clasele

Noi trebuie să-i invităm pe toți -- pe cei de sus sau de jos, bogați și săraci, din toate grupările și toate clasele -- să aibă parte de beneficiile instituțiilor noastre medicale. Noi primim în instituțiile noastre oameni din toate denomiunilor. Însă, în ce ne privește pe noi înșine, suntem o denomiune deosebită; noi suntem rânduiți în mod sacru de către Dumnezeu și suntem sub teocrația Lui. Cu toate acestea, nu trebuie să impunem nimănui, în mod neînțelept, punctele specifice ale credinței noastre. (Testimonies for the Church 7:109 (1902)).

Tratament medical, viețuire corespunzătoare și rugăciune

Am văzut că motivul pentru care Dumnezeu nu a ascultat în măsură mai mare rugăciunile slujitorilor Săi pentru cei bolnavi din mijlocul nostru a fost faptul că El nu putea fi proslăvit în acest fel dacă ei călcau legile sănătății. Și am văzut, de asemenea, că El a rânduit reforma sănătății și. Institutul de sănătate spre a pregăti calea pentru a răspunde pe deplin rugăciunii credinței. Credința și faptele bune trebuie să meargă mână în mână pentru a aduce alinare celor bolnavi din mijlocul nostru, pentru a-i face să dea slavă lui Dumnezeu aici, pe pământ, și pentru a fi mântuiți la venirea lui Hristos. Să ne ferească Dumnezeu ca acești oameni îndurerăți să fie vreodată dezamăgiți și întristați, descoperind că cei cu răspundere de la institut lucrează doar ca cei din lume, tară a adăuga la practica medicală binecuvântările și virtuțile de a fi mame și tați care poartă de grijă în Israel.

Nimeni să nu nutrească ideea că institutul este un loc unde poate veni pentru a fi pus pe picioare prin rugăciunea credinței. Acesta este un loc unde bolnavii pot fi ajutați în privința bolii, prin tratament și deprinderea unor obiceiuri corecte de viețuire, și pot învăța cum să evite boala. Însă, dacă există un loc sub ceruri în care ar trebui să fie înălțată rugăciunea împreunei simțiri în vederea alinării suferinței mai mult decât în oricare altul, atunci acesta este un asemenea institut, și aceasta o vor face bărbați și femei consacrați, oameni ai credinței. Cei care îi tratează pe bolnavi trebuie să acționeze în importanta lor lucrare printr-o legătură puternică cu Dumnezeu, pentru a primi binecuvântarea Sa de a avea parte de mijloacele pe care El le-a pus la dispoziție prin harul Său și spre care, în îndurarea Sa, El ne-a atras atenția ca popor, și anume aerul curat, curățenia, alimentația sănătoasă, perioada corespunzătoare de lucru și de odihnă și folosirea apei. Ei nu ar trebui să aibă nici un interes egoist în afară de această importantă și solemnă lucrare. (Testimonies for the Church 1:561 (1865)).

Centre de influență și instruire

Dumnezeu a rânduit ca sanatoriile să fie înființate în multe locuri, spre a fi ca niște monumente ale Lui. Aceasta este una dintre căile alese de El pentru proclamarea celei de-a treia solii îngerești. Prin intermediul acestora, adevărul va ajunge la mulți, care, dacă n-ar fi existat aceste mijloace, n-ar fi fost luminați de strălucirea adevărului. Unii vor fi atrași de o anumită parte a soliei, iar alții de o altă parte. Noi suntem învățați de Domnul să lucrăm astfel, încât să ajungem la toate clasele. Solia trebuie să ajungă în întreaga lume. Lucrarea prin sanatorii trebuie să-și aducă contribuția la întregirea numărului poporului lui Dumnezeu. Prin acest aspect al efortului misionar, cei necredincioși vor fi convertiți. Prin minunatele însănătoșiri care au loc în sanatoriile noastre, mulți oameni vor fi călăuziți să privească la Domnul Hristos ca la un vindecător atât al sufletului, cât și al trupului.

Sarcina acestor instituții trebuie încredințată unor lucrători gata de sacrificiu, care au deplină credință în Dumnezeu. Oameni înțelepți, care lucrează ca personal medical, trebuie să-i aline și să-i ajute pe cei bolnavi și suferinzi. Sanatoriile noastre trebuie să fie ca niște lumini care strălucesc într-un loc întunecos, deoarece medicii, surorile medicale și personalul auxiliar reflectă lumina neprihănită a lui Hristos.

Sanatoriile trebuie astfel întemeiate și conduse, încât să aibă un caracter educativ. Ele trebuie să arate lumii bunăvoința cerului. Deși nu se poate vedea prezența vizibilă a lui Hristos, totuși lucrătorii pot face apel la făgăduința: „Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28, 20). El i-a asigurat pe urmașii Săi că celor care îl iubesc și se tem de El ie va da puterea de a continua lucrarea pe care El a început-o. El mergea pretutindeni, făcând bine, învățându-i pe cei neștiutori și vindecându-i pe bolnavi. Lucrarea Lui nu a încetat prin manifestarea puterii Sale asupra bolii. El a făcut din fiecare efort de vindecare o ocazie de sădire în inimă a principiilor divine a dragostei și îndurării Sale. În acest fel trebuie să lucreze și urmașii Săi. Domnul Hristos nu mai este în persoană în această lume, însă El ne-a însărcinat pe noi să ducem mai departe lucrarea misionară medicală pe care a început-o El, și în această lucrare, noi trebuie să facem tot ce putem mai bine. Pentru continuarea acestei lucrări, trebuie construite instituții pentru îngrijirea celor bolnavi, în care bărbați și femei care suferă de

diferite boli să ajungă în îngrijirea surorilor și medicilor temători de Dumnezeu.

În sanatoriile noastre trebuie împărtășit cu grijă adevărul; acesta nu trebuie îndepărtat și nici ascuns vederii. Din acestea, lumina adevărului prezent trebuie să strălucească în raze clare, distincte. Aceste instituții sunt uneltele Domnului pentru redeșteptarea unei moralități curate, înalte. Noi nu le înființăm pentru afaceri din care să câștigăm, ci pentru a ajuta pe bărbați și pe femei să urmeze obiceiuri corecte de viață. Cei care sunt acum neștiutori trebuie să devină înțelepți. Trebuie alinată suferința, trebuie refăcută sănătatea. Oamenii trebuie învățați că pot fi sănătoși dacă sunt atenți la obiceiurile pe care le au. Domnul Hristos a murit pentru a-i salva pe oameni de la ruină. Sanatoriile noastre trebuie să fie brațul Său de ajutor, care să-i învețe pe oameni cum să trăiască pentru a-L onora și proslăvi pe Dumnezeu. Dacă această lucrare nu se realizează în sanatoriile noastre, cei care le conduc vor face o mare greșală. (The Review and Herald, 2 mai, 1912).

Înalta chemare a lucrătorilor din sanatoriile noastre

Lucrătorii din sanatoriile noastre au o chemare înaltă și sfântă. Ei trebuie să se trezească, să fie conștienți de caracterul sacru al lucrării lor. Caracterul acestei lucrări și extinderea influenței ei necesită efort serios și o consacrare fără rezerve.

În sanatoriile noastre, cei bolnavi și cei în suferință trebuie să fie astfel călăuziți, încât să-și dea seama că au nevoie și de ajutor spiritual pe lângă refacerea fizică. Trebuie să li se creeze toate condițiile pentru refacerea sănătății fizice; de asemenea, trebuie să li se arate ce înseamnă să fii binecuvântat cu lumina și viața lui Hristos, ce înseamnă să fii legat de El. Ei trebuie să ajungă să vadă că harul lui Hristos în suflet înalță întreaga ființă. Și nu există nici o cale mai bună de a afla cum a fost viața Domnului Hristos decât văzând-o descoperită în viețile urmașilor Săi.

Lucrătorul credincios își păstrează ochii ațintiți la Hristos. Conștient că nădejdea lui de viață veșnică se datorează crucii lui Hristos, el este hotărât să nu-L dezonoare niciodată pe Cel care Și-a dat viața pentru el. El este preocupat în mod deosebit de oamenii care suferă. El se roagă și lucrează, veghind asupra sufletelor pentru care trebuie să dea socoteală, conștient fiind că sufletele pe care Dumnezeu le aduce în contact cu adevărul și neprihănirea merită mântuirea.

Lucrătorii din sanatoriile noastre sunt angajați într-un război sfânt. Ei trebuie să prezinte adevărul, așa cum este el în Isus Hristos, celor bolnavi și aflați în necaz; ei trebuie să-l prezinte în toată solemnitățile lui și totuși cu o așa simplitate și duiosie, încât sufletele să fie atrase la Mântuitorul. Întotdeauna, prin cuvinte și fapte, ei trebuie să-L înalțe pe El ca speranță pentru viața veșnică. Nu trebuie rostit nici un cuvânt aspru, nu trebuie făcută nici o faptă egoistă. Lucrătorii trebuie să-i trateze pe toți cu bunățate. Cuvintele lor trebuie să fie blânde și iubitoare. Cei care dovedesc adevărata modestie și curtoazie creștină vor câștiga suflete pentru Hristos.

O atmosferă plină de pace

Noi trebuie să ne luptăm ca să-i readucem pe cei care vin la sanatoriile noastre la

o stare bună de sănătate fizică și spirituală. De aceea, să ne pregătim pentru ca, pentru o perioadă de timp, să-i atragem cât mai departe de acel mediu care îi îndepărtează de Dumnezeu, într-o atmosferă mai curată. Afară, în aer liber, încurajați de lucrurile minunate create de Dumnezeu, respirând aerul proaspăt, dătător de sănătate, celor bolnavi li se poate vorbi cel mai bine despre viața cea nouă în Hristos. Aici poate fi prezentat Cuvântul lui Dumnezeu. Aici, lumina soarelui neprihănirii lui Hristos poate străluci în inimile întunecate de păcat. Cu răbdare și simpatie, călăuziți-i pe cei bolnavi să vadă nevoia lor după Mântuitorul. Spuneți-le că El dă putere celor ce cad în leșin, iar celor slabi le sporește puterea.

Noi trebuie să prețuim mai mult aceste cuvinte: „Cu așa drag stau la umbra lui” (Cântarea Cântărilor 2, 3). Aceste cuvinte nu aduc în mintea noastră tabloul unei treceri grăbite, ci al unei odihne liniștite. Sunt mulți care susțin că sunt creștini, dar care sunt tulburați și deprimați, mulți care sunt atât de ocupați, încât nu găsesc timp să se odihnească în liniște în făgăduințele lui Dumnezeu, și acționează ca și când nu și-ar putea permite să aibă pace și liniște. Pentru toți aceștia, invitația Domnului Hristos este: „Veniți la Mine... și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11, 28).

Să ne întoarcem de la răscrucile vieții prăfuite, înfierbântate, și să ne odihnim la umbra dragostei lui Hristos. Aici vom căpăta putere pentru luptă. Aici învățăm cum putem micșora truda și îngrijorarea și cum să vorbim și să cântăm pentru slava lui Dumnezeu. Fie ca cei trudiți și împovărați să învețe de la Domnul Hristos lecția încrederii liniștite. Ei trebuie să se așeze la umbra Lui dacă doresc să aibă pacea și odihna Lui.

O comoară de experiență

Cei care se angajează în lucrarea de la sanatoriu trebuie să aibă o vistierie de experiențe bogate, deoarece adevărul este sădit în inimă și, ca un lucru sfânt, este călăuzit și hrănit prin harul lui Dumnezeu. Înradăcinați și întemeiați în adevăr, ei trebuie să aibă o credință care să lucreze prin dragoste și să curețe sufletul. Implorând continuu binecuvântarea, ei trebuie să țină ferestrele sufletului închise spre pământ, împotriva atmosferei bolnăvicioase a lumii, și deschise spre ceruri, pentru a primi razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii.

Cine se pregătește să preia cu toată răspunderea lucrarea misionară medicală?

Prin această lucrare, mintea celor care vin la sanatoriile noastre pentru tratament trebuie călăuzită la Hristos și ei să fie învățați să-și unească slăbiciunea cu tăria Sa. Fiecare lucrător trebuie să fie priceput, eficient. Apoi el poate prezenta adevărul într-un sens înalt, larg, așa cum este el în Isus.

Lucrătorii din sanatoriile noastre sunt continuu expuși ispitei. Ei sunt aduși în contact cu cei necredincioși, iar cei care nu sunt bine întemeiați în credință vor avea de suferit prin acest contact. Însă cei care rămân în Domnul Hristos îi vor întâmpina pe cei necredincioși așa cum i-a întâmpinat El, refuzând să fie abătuți de pe cale, și gata întotdeauna să rostească un cuvânt la momentul potrivit, gata întotdeauna să semene semințele adevărului. Ei vor veghea cu rugăciune, păstrându-și cu hotărâre integritatea și arătând zi de zi, cu consecvență, religia lor. Influența unor asemenea lucrători este o binecuvântare pentru mulți. Printr-o viață ordonată, bine organizată, ei atrag sufletele la cruce. Creștinul adevărat Îl mărturisește continuu pe Hristos. El este totdeauna optimist, totdeauna gata să rostească cuvinte pline de speranță, care să aducă alinare celor în suferință.

„Frica de Domnul este începutul științei” (Proverbe 1, 7). O singură propoziție din Scriptură are mai multă valoare decât zece mii de idei sau argumente ale oamenilor. Cei care refuză să urmeze calea Domnului vor primi în final sentința: „Depărtați-vă de la Mine”. Însă, când ne supunem căii lui Dumnezeu, Domnul Isus ne călăuzește mintea și ne umple buzele cu asigurarea Sa. Noi putem fi tari în Domnul și în puterea tăriei Sale. Primindu-L pe Hristos, suntem îmbrăcați cu putere. Mântuitorul primit în inimă va face ca puterea Lui să devină proprietatea noastră. Adevărul devine capitalul nostru. Nici o nedreptate nu va fi văzută în viața noastră. Vom fi în stare să rostim la vreme de nevoie cuvinte către cei care nu cunosc adevărul; prezența lui Hristos în inimă este o putere vitalizantă, care întărește întreaga ființă.

Încrederea în sine, un pericol

Sunt instruită să le spun lucrătorilor noștri de la sanatoriu că necredința și încrederea în sine sunt pericole de care trebuie să se ferească continuu. Ei trebuie să ducă mai departe lupta împotriva păcatului cu atâta seriozitate și devoțiune, încât cei bolnavi să simtă influența înălțătoare a eforturilor lor altruiste.

Nici o urmă de egoism nu trebuie să dăuneze slujirii noastre. „Nu puteți sluji lui

Dumnezeu și lui Mamona” (Matei 6, 24). Înălțați-L pe El, Omul de pe Calvar. Înălțați-L prin credință vie în Dumnezeu, pentru ca rugăciunile voastre să poată învinge. Ne dăm seama cât de mult Se va apropia Domnul Hristos de noi? El ne vorbește fiecăruia în parte. El Se va descoperi oricui dorește să fie îmbrăcat cu haina îndreptării Sale. El declară: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te iau de mâna dreaptă” (Isaia 41, 13). Să ne așezăm astfel, încât El să ne poată ține de mână și să-L putem auzi spunându-ne cu certitudine și autoritate: „Eu sunt Cel viu. Am fost mort și iată că sunt viu, în vecii vecilor” (Apocalipsa 1, 18). (Testimonies for the Church 7:68-71 (1902)).

Înlocuitori sănătoși

Când este dată la o parte, mâncarea de carne trebuie înlocuită cu o varietate de cereale, nuci, legume și fructe, care vor fi atât hrănitoare, cât și apetisante. Acest lucru este necesar în special pentru cei care sunt slăbiți sau istoviți de muncă în mod continuu, în unele țări în care predomină sărăcia, carnea este hrana cea mai ieftină. În astfel de situații, schimbarea se va face cu mai mare dificultate, însă ea se poate face. Trebuie însă să ținem cont de situația în care se află oamenii și de puterea obiceiului înrădăcinat de o viață și să fim atenți să nu impunem nici chiar ideile corecte în mod nejustificat. Nimeni nu trebuie îndemnat să facă schimbarea dintr-o dată. Carnea trebuie înlocuită cu alimente sănătoase, dar nu scumpe. În această privință, un rol mare îl are bucătăreasa. Cu grijă și îndemnare, pot fi pregătite feluri de mâncare care să fie atât hrănitoare, cât și apetisante și care să poată lua, într-o mare măsură, locul cărnii (The Ministry of Healing, 316-317 (1905)).

Capitolul 110

Secretul succesului

Succesul sanatoriului depinde de menținerea în cadrul acestuia a simplității evlaviei și evitarea nebuniei lumești în mâncare, băutură, îmbrăcăminte și distracții. Lucrarea aceasta trebuie să fie reformatoare în toate principiile ei. Fie ca să nu se inventeze nimic care să satisfacă nevoile sufletului și să ia locul și timpul pe care le necesită Domnul Hristos și slujirea Lui, căci s-ar distruge puterea instituției ca instrument al lui Dumnezeu pentru convertirea sărmanelor suflete bolnave de păcat care, necunoscând calea vieții și a păcii, au căutat fericirea în mândrie și nesăbuintă deșartă.

„Să fim credincioși obiectivului nostru” ar trebui să fie poziția tuturor celor care au legătură cu sanatoriul. În timp ce nimeni nu trebuie să impună credința noastră pacienților sau să se angajeze în controverse religioase cu ei, revistele și publicațiile noastre, selectate cu grijă, trebuie să fie la vedere aproape pretutindeni. Elementul religios trebuie să predomină. În aceasta a constat și va consta întotdeauna puterea acestei instituții. Fie ca instituția noastră de sănătate să nu ajungă pervertită și să fie în slujba celor lumești și a modei. Sunt destule instituții de sănătate în țara noastră care seamănă mai degrabă cu un hotel în care te simți bine decât cu un ioc în care cei bolnavi și suferinzi pot obține ușurare în privința infirmităților lor trupești, iar sufletul bolnav de păcat poate găsi pace și odihnă în Isus, așa cum nu le poate găsi în nici o altă parte. Fie ca principiile religioase să fie proeminente și să fie menținute astfel; fie ca mândria și popularitatea să fie date la o parte; fie ca simplitatea, bunătatea și credincioșia să fie văzute pretutindeni; atunci sanatoriul va fi exact ceea ce Dumnezeu a intenționat să fie; atunci Domnul își va găsi plăcerea în lucrarea care se face acolo. (Testimonies for the Church 4:586-587 (1881)).

Cultura morală și intelectuală

În viziunea din 9 octombrie 1878, mi-a fost arătată poziția pe care ar trebui să o aibă sanatoriul nostru din Battle Creek și caracterul și influența tuturor celor ce lucrează acolo. Această instituție importantă a fost întemeiată prin providența lui Dumnezeu și binecuvântarea Lui este indispensabilă pentru succesul acesteia. Medicii nu trebuie să fie nici neștiutori, nici necredincioși, ci oameni care să înțeleagă organismul omenesc și cele mai bune metode de tratare a bolii, oameni care să se teamă de Dumnezeu și care să aibă un interes profund pentru bunăstarea morală și spirituală a pacienților lor. Cei care conduc instituția nu trebuie să precupețească nici un efort în a se interesa atât de binele spiritual, cât și cel fizic al pacienților. Ei pot da lumii un exemplu vrednic de imitat printr-o viață de adevărată integritate creștină; și nu ar trebui să ezite să lase să se vadă că, pe lângă iscusința pe care o au în tratarea bolii, ei dobândesc continuu înțelepciune și cunoștință de la Hristos, Cel mai mare învățător pe care L-a cunoscut lumea vreodată. Ei trebuie să aibă această legătură cu Sursa de înțelepciune pentru ca lucrarea lor să aibă succes.

Puterea adevărului

Adevărul are puterea de a-l înălța pe cel care îl primește. Dacă adevărul Bibliei își exercită influența lui sfințitoare asupra inimii și caracterului, atunci îi va face pe credincioși mai inteligenți. Un creștin își va înțelege responsabilitatea față de Dumnezeu și față de semenii săi dacă este într-adevăr în legătură cu Mielul lui Dumnezeu, care Și-a dat viața pentru lume. Doar prin îmbunătățirea continuă a puterilor intelectuale și morale putem spera că vom împlini planul Creatorului nostru.

Ineficiența nu-i este pe plac lui Dumnezeu

Dumnezeu nu are plăcere față de cei care sunt prea nepăsători sau îndoielnici pentru a deveni lucrători eficienți, bine informați. Creștinul trebuie să aibă mai multă inteligență și un discernământ mai ascuțit decât cel lumesc. Studiul Cuvântului lui Dumnezeu dezvoltă continuu mintea și întărește intelectul. Nu există nimic care să rafineze într-atât mintea, să înalțe caracterul și să dea tărie oricărei facultăți ca exercițiul

continuu pe care îl va face mintea, pentru a prinde și înțelege adevăruri importante și care au greutate.

Mintea omenească ajunge pipernicită și slăbită dacă se ocupă numai cu lucruri obișnuite, fără a se ridica vreodată deasupra celor comune și fără a avea dorința de a prinde taine legate de cele nevăzute. Înțelegerea este adusă treptat la nivelul subiectelor cu care se obișnuiește și își va pierde capacitatea dacă nu este exercitată spre a dobândi cunoștință în plus și nu se încordează pentru a înțelege revelațiile puterii divine din natură și din Cuvântul sacru.

Însă o cunoaștere a faptelor și teoriilor, oricât ar fi de importantă, are puțină valoare reală dacă acestea nu sunt puse în practică. Există primejdia ca aceia care și-au dobândit educația în principal din cărți să nu-și dea seama că sunt novice în ce privește cunoașterea din experiență. Acest lucru este adevărat în special în legătură cu cei ce lucrează la sanatoriu. Această instituție are nevoie de oameni care să gândească, de oameni iscușiți. Medicii, directorul, sora-șefă și personalul auxiliar trebuie să fie oameni care să aibă cultură și experiență. Însă unii nu pot înțelege ceea ce este necesar într-o asemenea instituție și înaintează cu greu an după an, ară să progreseze în mod vizibil. Ei cad în stereotipie; fiecare zi care urmează nu este decât repetarea celei care a trecut. Mintea și inima acestor lucrători mecanici sunt sărăcite. Ocaziile sunt în fața lor; dacă ar studia, ar putea dobândi o educație de cea mai înaltă valoare, însă ei nu apreciază privilegiile pe care le au. Nimeni nu ar trebui să fie satisfăcut cu educația pe care o deține în prezent. Toți se pot califica zi de zi, pentru a putea ocupa o funcție de răspundere...

Influența lucrătorilor temători de Dumnezeu

Lucrătorii inteligenți și temători de Dumnezeu pot face mult bine, conducându-i pe cei care vin la sanatoriu pentru a se trata pe calea reformei. Aceste persoane nu sunt bolnave numai din punct de vedere fizic, ci și mintal și moral. Educația, obiceiurile și întreaga viață a multora dintre ei au fost greșite. Doar în câteva zile, ei nu pot face schimbări mari necesare pentru adoptarea de obiceiuri corecte. Ei trebuie să aibă timp să se gândească la acest subiect și să învețe care este calea cea bună. Dacă toți cei care lucrează la sanatoriu ar reprezenta corect adevărul reformei sănătății și al credinței noastre sfinte, ei ar exercita o influență care ar modela mintea pacienților lor. Contrastul dintre obiceiurile greșite și cele care sunt în armonie cu adevărul lui Dumnezeu

constituie o putere convingătoare.

Omul nu este ceea ce ar putea să fie și ceea ce este voia lui Dumnezeu ca el să fie. Puterea cea mare a lui Satana ține neamul omenesc la un nivel inferior; însă nu trebuie să fie așa, căci altfel Enoh n-ar fi putut ajunge atât de înălțat și nobil încât să umble cu Dumnezeu. Omul nu trebuie să înceteze să crească din punct de vedere intelectual și spiritual pe tot parcursul vieții sale. Însă mintea multora este atât de ocupată cu ei înșiși și cu interesele lor egoiste, încât nu lasă loc și pentru gânduri înalte și nobile. Iar standardul realizărilor lor intelectuale și spirituale este mult prea scăzut. Mulți oameni, cu cât este mai mare răspunderea pe care o au, cu atât sunt mai mulțumiți de ei înșiși și ajung să nutrească ideea că poziția este cea care determină caracterul omului. Puțini își dau seama că au o lucrare continuă în fața lor, pentru a-și dezvolta răbdarea, simpatia, dragostea, conștiințiozitatea și credincioșia -- trăsături de caracter indispensabile acelor care ocupă poziții de răspundere. Toți cei care au legătură cu sanatoriul trebuie să aibă o considerație sacră față de drepturile celorlalți. Lucru care nu înseamnă altceva decât ascultarea de principiile Legii lui Dumnezeu.

Mulți care lucrează la această instituție sunt, în mod trist, deficițari în privința unor calități aut de esențiale pentru fericirea celor care au legături cu ei. Medicii și personalul auxiliar din diversele ramuri ale lucrării trebuie să se păzească cu grijă împotriva egoismului rece, a unei firi distante și nesociabile, căci, prin acestea, s-ar înstrăina de pacienți și și-ar pierde încrederea. Mulți dintre cei care vin la sanatoriu sunt oameni rafinați, sensibili, cu tact și discernământ ascuțit. Astfel de persoane descoperă de îndată asemenea defecte și le comentează. Oamenii reci ca niște sloiuri de gheață nu-L pot iubi cu toată puterea pe Dumnezeu și pe aproapele lor ca pe ei înșiși. Ei nu-L jefuiesc doar pe Dumnezeu de dragostea pe care I-o datorează, ci îl jefuiesc totodată și pe aproapele lor. Iubirea este o plantă de origine cerească și ea trebuie îngrijită și hrănită. Inimile pline de afecțiune, cuvintele iubitoare, demne de încredere, vor face familiile fericite și vor exercita o influență înălțătoare asupra tuturor celor care vin în sfera influenței lor.

Cei care folosesc la maximum privilegiile și ocaziile pe care le au vor fi oameni talentați și educați, în sensul biblic; nu doar învățați, ci educați în ce privește mintea, manierele, comportarea. Ei vor fi rafinați, sensibili, miloși, plini de afecțiune...

Vor învăța ei înșiși și vor învăța și pe alții

Trebuie să fim conștienți tot timpul că în lumea aceasta nu trebuie să învățăm doar noi înșine, ci să-i învățăm și pe alții, să ne pregătim pe noi înșine și să-i pregătim și pe alții pentru o sferă mai înaltă de acțiune în viața viitoare. Măsura utilității omului constă în a cunoaște și a face voia lui Dumnezeu. Stă în puterea noastră să ne dezvoltăm mintea și să ne îmbunătățim manierele, astfel ca lui Dumnezeu să nu-I fie rușine cu noi. La sanatoriu, trebuie să existe un standard înalt. Dacă există între noi oameni de cultură, oameni cu putere intelectuală și morală, aceștia trebuie chemați în față spre a ocupa locurile din instituțiile noastre.

Medicii nu trebuie să fie deficitari în nici o privință. În fața lor stă deschis un câmp vast de utilitate, iar dacă ei nu ajung iscusiți în profesia lor, doar pe ei înșiși trebuie să se învinovățească. Ei trebuie să studieze cu stăruință să fie devotați, să dea atenție cu credincioșie detaliilor și astfel să poarte de grijă. Atunci nu va fi necesar ca cineva să-i urmărească, să vadă dacă au greșit.

Cei care ocupă poziții de răspundere ar trebui să se educe și să se disciplineze astfel, încât toți cei din sfera lor de acțiune să vadă ce poate fi și ce poate face omul care este în legătură cu Dumnezeu înțelepciunii și al puterii. Și oare de ce nu ar deveni puternic din punct de vedere intelectual un om care are astfel de privilegii? Cei lumești spun în mod disprețuitor că cei care cred adevărul prezent au mintea slabă, sunt deficitari în privința educației, nu au poziție și nici influență. Noi știm că acest lucru nu este adevărat; însă nu există oare motive pentru astfel de afirmații? Mulți au considerat un semn de umilință să fie ignorați și necultivați. Astfel de persoane nu știu ce înseamnă adevărata umilință și blândețe creștină. (Testimonies for the Church 4:545-549 (1878)).

Reforma sănătății la sanatoriu

Printre cele mai mari pericole din instituțiile noastre de sănătate se numără influența medicilor, directorilor, personalului auxiliar, a tuturor celor ce susțin că au primit adevărul prezent, dar care nu au luat niciodată poziție de partea reformei sănătății. Unii nu au scrupule în ce privește felul în care mănâncă, beau și se îmbracă. Cum ar putea oare un medic, sau oricine altcineva, să prezinte subiectul așa cum este, când el însuși își îngăduie să folosească lucruri dăunătoare? Binecuvântarea lui Dumnezeu va însoți orice efort făcut pentru a trezi interesul în privința reformei sănătății, căci aceasta este necesară pretutindeni. Trebuie să existe o redeșteptare în această privință, căci Dumnezeu are în vedere să îndeplinească multe prin aceasta.

Tratamentul cu medicamente, așa cum se practică în general, constituie un blestem. Învățați-vă fără astfel de medicamente. Folosiți-le din ce în ce mai puțin și deprindeți-vă să depindeți tot mai mult de agenții naturali de vindecare; atunci natura va răspunde prin medicii lui Dumnezeu -- aerul curat, apa curată, mișcarea fizică efectuată corespunzător și o conștiință curată. Cei care persistă în folosirea ceaiului, a cafelei, a mâncărurilor cu carne vor simți nevoia de medicamente, însă mulți se pot face bine fără un dram de medicament, dacă ascultă de legile sănătății. Medicamentele trebuie folosite rar.

Dacă inima este curățită prin ascultare de adevăr, nu vor mai exista preferințe egoiste și nici motive întinate; nu va mai exista parțialitate. Sentimentalismul bolnav, a cărui influență distrugătoare a fost simțită în toate instituțiile noastre, nu va mai exista. Trebuie să fim foarte atenți ca acest blestem să nu otrăvească și să nu întineze instituțiile noastre de sănătate. (Health, Philanthropic, and Medical Missionary Work, 42, 43 (1890)).

Rezultatele efortului credincios

Am văzut că poporul nostru are multe mijloace suplimentare din care o parte ar putea fi pusă pentru Institutul de Sănătate. De asemenea, am văzut că în mijlocul poporului există mulți săraci care merită să fie ajutați, care sunt bolnavi și în suferință și care au privit spre Institutul de Sănătate pentru ajutor, dar care nu sunt în stare să-și plătească taxele necesare pentru mâncare și tratament etc. Institutul s-a luptat din greu cu datoriile în ultimii trei ani și, într-o măsură considerabilă, ar fi fost incapabil să-și trateze pacienții, dacă aceștia nu ar fi plătit în întregime. Lui Dumnezeu I-ar face plăcere dacă toți cei din poporul nostru care dispun de mijloace ar investi cu generozitate în acțiuni în institut, și acestea să fie astfel plasate, încât să poată fi folosite spre a veni în ajutorul săracilor umili, care sunt vrednici să fie ajutați. În legătură cu aceasta, am văzut că Domnul Hristos Se identifică cu omenirea în suferință. De aceea, ceea ce avem privilegiul să facem pentru cei mai neînsemnați copii ai Săi, pe care El îi numește frații Săi, noi facem pentru Fiul lui Dumnezeu...

Ridicarea Institutului de Sănătate de la starea jalnică din toamna anului 1869 la starea prosperă și plină de speranță din prezent a necesitat sacrificii și eforturi, despre care prietenii lui mai de departe nu știu decât puțin. Atunci, acesta avea o datorie de 13.000 dolari și numai opt pacienți care plăteau. Iar ceea ce era și mai rău, administratorii dinainte i-au descurajat pe prietenii acestuia să mai doneze bani pentru acoperirea datoriei sau să le recomande săracilor să frecventeze institutul. Se ajunsese la un punct atât de descurajator, încât soțul meu a decis în mintea lui că proprietatea institutului ar trebui vândută, pentru a se plăti datoriile, iar ceea ce rămânea trebuia repus în acțiuni, în proporție cu cantitatea pe care o deținea fiecare. Însă, într-o dimineață, la rugăciunea de la altarul familial, Duhul lui Dumnezeu a venit asupra lui pe când se ruga pentru călăuzire divină în lucrurile privitoare la institut și el a exclamat, în timp ce era plecat pe genunchi: „Domnul va împlini fiecare cuvânt pe care l-a rostit prin viziuni cu privire la Institutul de Sănătate, care va fi ridicat din starea de jos și va prospera în mod glorios.”

De la data aceea, am privit cu seriozitate asupra acestei lucrări și am lucrat alături de cei din institut pentru a contracara influența oamenilor egoiști care aduseseră necazul

asupra lui. Noi am dat din ceea ce aveam, fiind astfel un exemplu pentru alții. Am încurajat economia și hărnicia din partea tuturor celor ce lucrau la institut și am îndemnat pe medicii și personalul medical să lucreze din greu pentru o plată mai mică, până când institutul se va ridica și va redobândi încrederea poporului nostru. Am dat o mărturie clară împotriva manifestării egoismului oricui avea legătură cu institutul, am dat sfaturi și am muștrătat relele care se făceau. Noi am știut că Institutul de Sănătate nu va avea succes până când binecuvântarea lui Dumnezeu nu va fi simțită asupra lui. Dacă va avea parte de binecuvântarea Lui, atunci prietenii cauzei vor avea încredere că aceasta este lucrarea lui Dumnezeu și se vor simți în siguranță să doneze mijloace pentru a face din acesta o întreprindere vie, pentru ca acesta să fie în stare să îndeplinească planul lui Dumnezeu.

Medicii și o parte din personalul medical s-au pus pe treabă cu seriozitate. Ei au lucrat din greu, în condiții de mare descurajare. Doctorii Ginley, Chamberlain și Lamson au lucrat cu seriozitate și energie, pentru o plată mică, pentru a ridica această instituție care se prăbușea. Și mulțumim lui Dumnezeu, datorită de la început a fost acoperită și s-au făcut multe lucruri în plus pentru cazarea pacienților. Tirajul publicației (Health Reformer) Reformatorul Sănătății, care stă la temelie succesului instituției, a fost dublat și a devenit o publicație vie. Încrederea în institut s-a restabilit pe deplin în mintea majorității celor din poporul nostru și au fost atâția pacienți, aproape tot anul, cât puteau fi cazați și tratați în mod corespunzător de către medicii noștri. (Testimonies for the Church 3:173-176 (1872)).

Capitolul 114

Mențineți un standard înalt

În instituțiile noastre importante, este mult mai ușor să se îngăduie ca lucrurile să meargă în mod liber, destins, decât să se dezrădăcineze ceea ce este ofensiv, care va întina și va distruge încrederea și credința. Însă ar fi cu mult mai bine să avem un număr mai mic de lucrători, pentru a realiza mai puțin, dar, pe cât este cu putință, cei care sunt angajați în lucrare să fie loiali, credincioși, tari ca stânca în ceea ce privește principiile, să iubească tot adevărul și să asculte de toate poruncile lui Dumnezeu.

Cei îmbrăcați în haine albe, care stau în jurul tronului lui Dumnezeu, nu sunt cei care au fost iubitori de plăceri mai mult decât de Dumnezeu și care au ales să fie duși de curent în loc să dea piept valurilor de împotrivire. Toți cei care rămân curați și neîntinați de spiritul și influența care predomină în acest timp vor avea lupte cumplite. Ei vor trece prin mari neazuri; își vor spăla hainele caracterului lor și le vor albi în sângele Mielului. Aceștia vor cânta cântarea biruinței în împărăția slavei. Cei care suferă cu Hristos vor

avea parte de slava Sa. (The Review and Herald, 16 octombrie, 1883).

Localizarea sanatoriilor

Cei care sunt implicați în lucrarea de căutare a locurilor pentru sanatoriile noastre trebuie să studieze caracterul și scopul lucrării prin sanatorii. Ei trebuie să aibă continuu în minte faptul că lucrează pentru refacerea chipului lui Dumnezeu în om. Pe de o parte, ei trebuie să pună la dispoziție remedii pentru alinarea suferințelor fizice, iar pe de altă parte, trebuie să ducă Evanghelia pentru alinarea sufletelor împovărate de păcat. Astfel, trebuie să lucreze ca adevărați misionari medicali. Ei trebuie să semene în mintea multora semințele adevărului.

În eforturile depuse pentru stabilirea localizării sanatoriilor noastre, nu trebuie îngăduit în nici un fel egoismul sau ambițiile personale. Domnul Hristos a venit în această lume pentru a ne arăta cum să trăim și să lucrăm. Să învățăm de la El să nu alegem pentru sanatoriile noastre locurile cele mai plăcute pentru gusturile noastre, ci acele locuri care sunt cele mai potrivite pentru lucrarea noastră.

În afara orașelor mari

Mi-a fost dată lumina că, în lucrarea misionară medicală, noi am pierdut mari avantaje, pentru că nu am fost conștienți de nevoia de a ne schimba planurile cu privire la localizarea sanatoriilor. Este voia Domnului ca aceste instituții să fie așezate în afara orașelor mari. Ele trebuie să fie situate în țară, în locuri cât mai atrăgătoare cu putință. În natură -- grădina lui Dumnezeu -- cei bolnavi vor găsi totdeauna ceva care să le distragă atenția de la ei înșiși și să le înalțe gândurile spre Dumnezeu.

Am fost instruită că Cei bolnavi ar trebui scutiți de zarva orașelor mari, departe de Zgomotul străzilor cu trăsuri gălăgioase. Oamenii care vor veni în sanatoriile noastre din căminele lor de la țară vor prețui un loc liniștit în acest loc retras pacienții vor fi mai ușor influențați de Duhul lui Dumnezeu.

În mijlocul scenelor din natură

Grădina Edenului, căminul primilor noștri părinți, a fost extrem de frumoasă.

Arbuști grațioși și flori delicate întâmpinau ochiul pretutindeni. În grădină erau pomi de tot felul, mulți dintre ei încărcăți cu fructe parfumate și delicioase. Pe ramurile lor, păsărelele își cântau cântecele lor de laudă. Adam și Eva, în curăția lor nepătată, se delectau în mijlocul priveliștilor și sunetelor din Eden. Iar astăzi, chiar dacă păcatul și-a aruncat umbrele asupra pământului, Dumnezeu dorește ca toți copiii Săi să își găsească plăcerea în lucrurile create de El. A așeza sanatoriile în mijlocul priveliștilor din natură înseamnă a urma planul lui Dumnezeu și, cu cât este urmat mai îndeaproape, cu atât mai uimitor va lucra El pentru omenirea aflată în suferință. Pentru instituțiile noastre de educație și pentru cele medicale, trebuie alese locuri în care, departe de norii întunecoși ai păcatului care atârna asupra marilor orașe, să poată răsări Soarele Neprihănirii, „cu vindecarea sub aripile Sale” (Maleahi 4, 2).

Fie ca cei care sunt conducători în lucrarea noastră să îndemne poporul să înființeze sanatorii în mijlocul unor locuri cât mai plăcute, care să nu fie tulburate de larma orașelor mari -- locuri în care, prin sfaturi înțelepte, gândurile pacienților pot fi aduse în legătură cu gândurile lui Dumnezeu. Mereu, mereu am descris asemenea locuri, însă se pare că nu au fost urechi care să audă. Recent, mi-a fost prezentat în modul cel mai clar și mai convingător avantajul înființării instituțiilor noastre, în special a sanatoriilor și școlilor noastre, în afara orașelor mari.

Împrejurimile orașelor mari sunt nefavorabile

De ce sunt oare medicii noștri atât de doritori să stea în orașele mari? Însăși atmosfera orașelor mari este poluată. În acestea, pacienții care au de biruit pofte nenaturale nu pot fi apărați în mod corespunzător. Pentru pacienții care sunt victime ale băuturilor tari, cârciumile din orașele mari constituie o ispită continuă. A așeza sanatoriile noastre în locuri unde predomină lipsa de religiozitate înseamnă a contracara eforturile făcute pentru a-i însănătoși pe bolnavi.

În viitor, starea de lucruri din orașele mari va deveni tot mai critică iar influența împrejurimilor orașelor va fi recunoscută ca nefavorabilă pentru îndeplinirea lucrărilor pe care sanatoriile noastre ar trebui să le facă.

În privința sănătății, fumul și praful din orașele mari constituie un obstacol foarte mare. Iar pacienții care trebuie să stea între patru pereți o mare parte din timp, adesea, vor simți că sunt ca niște prizonieri în camere. Când privesc pe fereastră, ei nu văd

altceva decât case, case și iar case. Cei care sunt închiși astfel în camerele lor sunt predispuși să rămână mai mult adânciți în gânduri, la suferința și necazul lor. Uneori, bolnavul este otrăvit prin propria sa respirație.

Mai sunt multe alte rele care decurg de pe urma înființării de instituții medicale mari în orașele mari.

Efectele vieții în aer liber

De ce să îi lipsim pe bolnavi de binecuvântarea refacerii sănătății, care se poate găsi în viața în aer liber? Mi-a fost arătat că, pe măsură ce sunt încurajați să iasă din camere și să petreacă timp în aer liber, cultivând flori sau făcând o altă muncă ușoară și plăcută, bolnavii vor fi distrași de la propria lor persoană spre altceva mai dătător de sănătate. Mișcarea fizică în aer liber trebuie prescrisă ca fiind o necesitate benefică, dătătoare de viață. Cu cât pacienții pot fi ținuti mai mult în aer liber, cu atât vor necesita mai puțină îngrijire. Cu cât sunt mai vesele împrejurimile, cu atât mai plini de speranță vor fi ei. Încurajați-i cu lucrurile frumoase din natură, așezați-i în locuri în care pot vedea flori crescând și inimile lor vor izbucni în cântare, în armonie cu cântecul păsărilor, închideți-i în camere, fie ele oricât de elegant mobilate, și vor fi agitați, nervoși și triști. Oferiți-le binecuvântarea vieții în aer liber; astfel, sufletele lor vor fi înălțate. Alinarea va veni atât asupra trupului, cât și asupra minții.

„Afară din orașele mari”, aceasta este solia mea. Medicii noștri ar fi trebuit să se trezească mai devreme în această privință. Eu sper, mă rog și cred că ei se vor trezi acum și vor simți cât este de important să se așeze la țară.

Pericolele vieții în orașele mari

Este aproape timpul când orașele mari vor suferi judecățile lui Dumnezeu. În scurt timp, aceste orașe mari vor fi zguduite teribil. Nu contează cât de mari sau cât de puternice sunt clădirile lor, nu contează cât de multe măsuri sunt luate împotriva incendiilor; dacă Dumnezeu va atinge aceste clădiri, în câteva minute sau câteva ore, ele vor fi în ruine.

Orașele mari și netemătoare de Dumnezeu din lumea noastră vor fi măturate de distrugere. Prin calamitățile care fac să cada acum clădiri imense și porțiuni mari din

orașe, Dumnezeu ne arată ce va veni asupra întregului pământ. El ne-a spus: „de la smochin învățați pilda lui; când îi frăgezește și înfrunzește mlădița, știți că vara este aproape. Tot așa și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că Fiul omului este aproape, este chiar la ușă” (Matei 24, 32.33). (Testimonies for the Church 7:80-83 (1902)).

Nu printre cei bogați

S-ar putea ca nouă să ni se pară că, pentru sanatoriile noastre, cel mai bine ar fi să alegem locuri printre cei bogați, pentru că aceasta va însemna reputație pentru noi și va asigura clientelă pentru instituțiile noastre. Însă nu aceasta este lumina. „Dumnezeu nu vede așa cum vede omul” (1 Samuel 16, 7). Omul se uită la înfățișarea exterioară. Dumnezeu privește la inimă. Cu cât vor fi mai puține clădiri mari în jurul instituțiilor noastre, cu atât mai puține necazuri vom avea. Mulți dintre posesorii de proprietăți sunt oameni nereligioși și lipsiți de respect. Gânduri lumești le umplu mintea. Distracțiile lumești, veselia zgomotoasă și râsul le ocupă timpul. Extravaganța în îmbrăcăminte și o viețuire luxoasă le absorb averile. Solii cerești nu sunt bineveniți în casele lor. Ei nu au nevoie de Dumnezeu.

Umilința constituie o lecție greu de învățat pentru oameni și este dificilă în special pentru cei bogați și îngăduitori față de sine. Cei care nu socotesc că trebuie să răspundă înaintea lui Dumnezeu pentru ceea ce posedă sunt ispitiți să înalțe eul, ca și când bogățiile, reprezentate prin terenuri și depuneri în bănci, i-ar face independenți față de Dumnezeu. Plini de mândrie și îngâmfare, ei socotesc că trebuie să fie stimați pentru bogăția lor.

Sunt mulți oameni bogați care, în ochii lui Dumnezeu, sunt ispravnici necredincioși. În felul cum dobândesc și folosesc ei mijloacele pe care le au, El vede în aceasta hoție. Ei L-au neglijat pe marele Proprietar al tuturor lucrurilor și nu au folosit mijloacele încredințate lor pentru a-i alina pe cei suferinzi și asupriți. Pentru ei înșiși, și-au pus deoparte mânie pentru ziua mâniai, căci Dumnezeu va răsplăti pe orice om după faptele sale. Acești oameni nu se închină lui Dumnezeu; eul este idolul lor. Ei dau la o parte dreptatea și mila, înlocuindu-le cu avariția și lupta. Dumnezeu spune: „Să nu-i pedepsesc Eu pentru aceste lucruri?” (Ieremia 9, 9).

Dumnezeu nu ar avea plăcere ca vreuna dintre instituțiile noastre să fie așezată într-un loc cu o asemenea faimă, oricât de mari ar fi în aparență avantajele. Oamenii egoiști și bogați au o influență molipsitoare asupra minții oamenilor, iar vrăjmașul ar lucra prin ei pentru a ne pune piedici pe cale. Tovărășiile rele constituie totdeauna

obstacole în calea evlaviei și consacrării, iar principiile care sunt aprobate de Dumnezeu pot fi subminate de astfel de tovarășii. Dumnezeu dorește ca nici unul dintre noi să nu fim ca Lot, care și-a ales căminul într-un loc în care el și familia lui erau în continuu contact cu răul. Lot s-a dus bogat în Sodoma; de acolo a plecat rară nimic, călăuzit de mâna unui înger, în timp ce solii mâniei așteptau să reverse explozibilul acela fierbinte, care avea să mistuie pe locuitorii acelei cetăți mult privilegiate și să-i nimicească frumusețea încântătoare, făcând pustiu și gol un loc pe care Dumnezeu îl făcuse odată foarte frumos.

Sanatoriile noastre nu trebuie așezate lângă reședințele oamenilor bogați, unde ar fi privite ca o inovație și o urâciune și ar fi comentate în mod nefavorabil, deoarece acceptă oameni suferinzi din toate clasele. Religia curată și neîntinată îi face pe cei care sunt copii ai lui Dumnezeu să fie o singură familie, legați cu Hristos în Dumnezeu. Însă spiritul lumii este plin de mândrie, parțial, exclusivist, favorizând doar pe câțiva.

Când ne construim clădirile, trebuie să ne menținem departe de marii oameni ai lumii și să-i lăsăm să caute ajutorul de care au nevoie, îndepărtându-se de tovarășii lor în locuri mai retrase. Noi nu vom fi pe plac lui Dumnezeu dacă ne vom construi sanatoriile între oameni extravaganti în ce privește îmbrăcămintea și modul de viață, care sunt atrași de cei care au plăcere în etalare. (Testimonies for the Church 7:88-89 (1902)).

Nu pentru căutătorii de plăceri

De ce înființăm noi sanatorii? Pentru ca cei bolnavi care vin în ele pentru tratament să poată primi alinare pentru suferința fizică și să poată primi, de asemenea, ajutor spiritual. Datorită stării lor de sănătate, ei sunt susceptibili față de influența sfințitoare a misionarilor medicali care lucrează pentru însănătoșirea lor. Să lucrăm deci cu înțelepciune, spre cel mai mare folos al lor.

Noi nu construim sanatorii drept hoteluri. Primiți în sanatoriile noastre numai pe aceia care doresc să se conformeze principiilor corecte, care vor accepta mâncărurile pe care le oferim noi. Dacă le-am îngădui pacienților să aibă băuturi alcoolice în camerele lor sau dacă le-am servi mâncăruri cu carne, noi nu am putea să le dăm ajutorul pe care ei ar trebui să-l primească venind la sanatoriile noastre. Trebuie să facem să fie cunoscut acest lucru, că din principiu excludem asemenea articole din sanatoriile și restaurantele noastre cu hrană sănătoasă. Oare nu dorim să-i vedem pe semenii noștri eliberați de boli și neputințe, bucurându-se de sănătate și putere? Atunci să fim tot așa de credincioși față de principiu după cum este acul busolei față de pol.

Cei a căror activitate constă în lucrarea pentru mântuirea sufletelor trebuie să se ferească de planurile lumești. Ei nu trebuie să se bucure de influența cuiva care este bogat, să se încurce în planuri care dezonoarează mărturisirea lor de credință. Ei nu trebuie să-și vândă sufletele pentru avantaje financiare. Nu trebuie să facă nimic care ar întârzia lucrarea lui Dumnezeu și ar coborî standardul neprihănit. Noi suntem slujitorii lui Dumnezeu și trebuie să fim împreună lucrători cu El, făcând lucrarea Sa în modul în care o dorește El, pentru ca toți cei pentru care lucrăm să poată vedea că dorința noastră este de a atinge un standard mai înalt de sfințenie. Cei cu care venim în contact trebuie să vadă că noi nu doar vorbim despre lepădare de sine și sacrificiu de sine, ci dovedim aceste lucruri în viețile noastre. Exemplul nostru trebuie să-i inspire pe cei cu care venim în contact în lucrarea noastră, pentru ca ei să se familiarizeze mai mult cu lucrurile lui Dumnezeu.

Dacă pornim să facem cheltuieli pentru construirea de sanatorii, ca să putem lucra pentru mântuirea celor bolnavi și în necazuri, noi trebuie să ne plănuim lucrarea astfel,

încât cei pe care dorim să-i ajutăm să poată primi ajutorul de care au nevoie. Noi trebuie să facem tot ce stă în puterea noastră pentru vindecarea trupului; însă trebuie să considerăm vindecarea sufletului de mult mai mare importanță. Celor care vin la sanatoriile noastre ca pacienți trebuie să li se arate calea mântuirii, pentru ca ei să se pocăiască și să poată auzi cuvintele: „Păcatele îți sunt iertate, du-te în pace și nu mai păcătu”.

Noi nu trebuie să absorbim timpul și puterea oamenilor capabili să ducă mai departe lucrarea Domnului în felul în care a rânduit-o El, într-o inițiativă care să aibă în vedere cazarea și distracția căutătorilor de plăceri, a căror dorință cea mai mare este de a-și satisface eul. A mobiliza pe lucrători într-o astfel de activitate ar fi primejdios pentru siguranța lor. Să ținem la distanță pe tinerii și tinerele noastre de astfel de influențe periculoase. Dacă s-ar angaja într-o astfel de activitate, frații noștri nu ar înainta în lucrarea de salvare a sufletelor așa cum ar trebui.

Sanatoriile noastre trebuie înființate pentru un singur scop -- înaintarea adevărului prezent. Și ele trebuie astfel administrate, încât să se facă o impresie categorică de partea adevărului în mintea celor care vin pentru tratament. Comportamentul lucrătorilor, de la directorul general până la lucrătorul care are cea mai umilă funcție, trebuie să vorbească de partea adevărului. Instituția trebuie să fie pătrunsă de o atmosferă spirituală. Noi avem de dus lumii o solie de avertizare, iar seriozitatea noastră, consacrarea noastră trebuie să-i impresioneze pe cei care vin la sanatoriu...

Noi trăim chiar ia încheierea istoriei acestui pământ și trebuie să acționăm cu precauție, înțelegând faptul că voia Domnului este ca, pătrunși de Duhul Său, să facem lucrarea care înseamnă mult pentru cauza Sa, să proclamăm solia de avertizare unei lumi ieșite din minți, înșelate, care piere în păcat. (Testimonies for the Church 7:95-97 (1902)).

Condițiile din orașele mari

Timp de ani de zile, mi-a fost dată o lumină specială -- că nu trebuie să ne concentrăm lucrarea spre orașele mari. Zarva și confuzia care umplu aceste orașe mari, stările de lucruri determinate de sindicate și greve se vor dovedi o mare piedică pentru lucrarea noastră. Oamenii vor căuta să-i aducă pe cei angajați în diverse negoțuri, sub robia anumitor sindicate. Acesta nu este planul lui Dumnezeu, ci planul unei puteri pe care noi nu trebuie în nici un caz să o recunoaștem. Cuvântul lui Dumnezeu se împlinește; nelegiuții se adună laolaltă în baloturi gata să fie arse.

Noi trebuie să folosim acum toate capacitățile care ne-au fost încredințate pentru a da ultima solie de avertizare lumii. În această lucrare, trebuie să ne păstrăm individualitatea. Nu trebuie să ne unim cu societăți secrete sau cu sindicate, ci trebuie să stăm liberi în Dumnezeu, privind continuu la Domnul Hristos după sfat. Toate acțiunile pe care le facem trebuie făcute cu conștientizarea importanței lucrării pe care o avem de îndeplinit pentru Dumnezeu. (Testimonies for the Church 7:84 (1902)) Pentru studiu suplimentar: The Ministry of Healing, 261-268 „În contact cu natura”)

Economie în înființarea sanatoriilor

Ca popor ales al lui Dumnezeu, noi nu putem imita obiceiurile, scopurile, practicile și modelele lumii. Noi nu suntem lăsați în întuneric, să ne luăm după modelele lumești sau să depindem de înfățișarea exterioară pentru succes. Domnul ne-a spus de unde trebuie să ne vină puterea. „Acesta este cuvântul Domnului către Zorobabel și sună astfel: «Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu -- zice Domnul oștirilor!»” (Zaharia 4, 6). Atunci când crede de cuviință, Domnul împarte putere celor care țin în calea Sa, care îi face în stare să exercite o puternică influență spre bine. Ei sunt dependenți de Dumnezeu și Lui trebuie să-I dea socoteală de felul cum își folosesc talanții pe care li i-a încredințat. Ei trebuie să fie conștienți că sunt slujitorii lui Dumnezeu și că trebuie să aducă slavă Numelui Său.

Etalarea exterioară nu este de dorit

Cei a căror inimă este legată de Dumnezeu vor avea succes. Ei vor pierde din vedere eul în Hristos, iar atracțiile lumești nu vor avea putere să-i ispitească, îndepărtându-i de credința lor. Ei își vor da seama că etalarea exterioară nu dă tărie. Nu prefăcătoria, înfățișarea exterioară sunt cele care dau o reprezentare corectă a lucrării pe care noi, ca popor ales al lui Dumnezeu, trebuie să o facem. Cei care sunt în legătură cu lucrarea noastră din sanatorii trebuie să fie împodobiți cu harul lui Hristos. Acesta le va da cea mai bună influență spre bine.

Domnul este într-adevăr cu noi. Făgăduințele Sale sunt date cu condiția ca noi să facem cu credincioșie voia Sa; de aceea, în construirea de sanatorii, El trebuie să fie cel dintâi, cel de pe urmă și cel mai bun din toate lucrurile.

Fie ca cei care sunt în slujba lui Dumnezeu să se ferească pentru ca nu cumva, din dorința de etalare, să conducă și pe alții să-și îngăduie cui și să-l proslăvească. Dumnezeu dorește ca nici unul dintre slujitorii Săi să nu se implice în întreprinderi inutile, scumpe, care ar aduce poveri grele și datorii asupra poporului, lipsindu-i astfel de mijloace care ar oferi facilități pentru lucrarea Domnului. Atâta timp cât cei care cred adevărul pentru acest timp merg pe calea Domnului, făcând dreptate și judecată, ei se

pot aștepta ca Domnul să-i facă să prospere. Însă când ei aleg să se îndepărteze de calea cea îngustă, ei aduc ruină asupra lor înșiși și asupra acelor care privesc la ei pentru călăuzire.

Exemple de altruism

Cei care au răspunderea de a conduce în înființarea de instituții medicale trebuie să dea un exemplu corect. Chiar dacă există bani suficienți, ei nu trebuie să cheltuiască mai mult decât este absolut necesar. În lucrarea Domnului trebuie să se țină seama de nevoile de pretutindeni ale viei Sale. Noi toți suntem membri ai unei singure familii, copii ai unui singur tată, iar venitul Domnului trebuie folosit avându-se în vedere interesele cauzei Sale de pretutindeni din lume. Domnul privește peste tot în câmpul Său, iar via Sa trebuie cultivată ca un întreg.

Noi nu trebuie să absorbim doar în câteva locuri toți banii pe care-i avem în vistierie, ci trebuie să depunem eforturi pentru a ajuta lucrarea din mai multe locuri. Trebuie adăugate noi teritorii la împărăția Domnului. Și alte părți ale viei Sale trebuie înzestrate cu facilități care să întărească lucrarea. Domnul ne interzice să folosim planuri egoiste în serviciul Său. El ne interzice să adoptăm planuri care să jefuiască pe aproapele nostru de facilități care l-ar face în stare să-și facă partea lui în reprezentarea adevărului. Noi trebuie să iubim pe aproapele nostru ca pe noi înșine.

Clădirile noastre să reprezinte credința noastră

De asemenea, trebuie să nu uităm că lucrarea noastră trebuie să corespundă cu credința noastră. Dacă noi credem că Domnul va veni în curând, oare credința noastră nu ar trebui să fie reprezentată prin clădirile pe care le ridicăm? Să investim o mare sumă de bani într-o clădire care curând va fi distrusă în marea conflagrație? Banii noștri înseamnă suflete și trebuie folosiți pentru a aduce cunoștința adevărului acelor care, datorită păcatului, se află sub osânda lui Dumnezeu. Să lăsăm la o parte planurile noastre ambițioase; să ne ferim de extravaganta și risipă, pentru ca vistieria Domnului să nu se golească, iar cei care construiesc să nu ajungă să nu mai aibă bani ca să isprăvească lucrarea rânduită lor.

S-au cheltuit mult mai mulți bani decât a fost necesar cu instituțiile noastre mai vechi. Cei care au făcut acest lucru au presupus că această etalare va da reputație

lucrării. Însă această motivație nu constituie o scuză pentru cheltuieli inutile.

Dumnezeu dorește ca spiritul umil, blând și smerit al Domnului, care este Maiestatea cerurilor, Regele slavei, să fie întotdeauna descoperit în instituțiile noastre. Prima venire a Domnului Hristos nu este studiată așa cum ar trebui. El a venit pentru a fi exemplul nostru în toate lucrurile. Viața Lui a fost o viață de strictă tăgăduire de sine. Dacă urmăm exemplul Său, nu vom cheltui niciodată bani în mod inutil. Niciodată nu ar trebui să dorim etalare exterioară. Fie ca lumina adevărului să poată străluci prin faptele noastre bune, pentru ca Dumnezeu să fie proslăvit prin folosirea celor mai bune metode de însănătoșire a celor bolnavi și de alinare a celor în suferință. Lucrarea nu va avea reputație prin investirea de bani în clădiri grandioase, ci prin menținerea standardului autentic al principiilor religioase, printr-o nobilă asemănare cu Hristos în caracter.

Greșelile care au fost făcute în construirea de clădiri în trecut ar trebui să constituie povețe folositoare pentru noi în viitor. Trebuie să vedem unde au greșit alții și, în loc să repetăm greșelile lor, să procedăm mai bine. Pentru înaintarea lucrării noastre, trebuie să avem în vedere necesitatea economiei. Nu trebuie să existe cheltuieli inutile. Domnul va veni în curând, iar ceea ce arată în exterior clădirile noastre trebuie să fie în armonie cu credința noastră. Cu ajutorul mijloacelor noastre, trebuie puse la dispoziția oamenilor camere plăcute, împrejurimi sănătoase și o hrană sănătoasă.

Ideile în legătură cu construirea și mobilarea instituțiilor noastre trebuie să fie modelate de cunoașterea practică autentică a ceea ce înseamnă a umbla cu Dumnezeu. Niciodată nu trebuie să se dea impresia de bogăție. Niciodată n-ar trebui să ne bizuim pentru succes pe ceea ce se vede în afară. Aceasta este o amăgire. Dorința de a fi altfel de cum ar trebui pentru lucrarea lui Dumnezeu și de a cheltui mulți bani pentru înfățișarea exterioară constituie un tiran nemilos. Este ca un cancer care roade continuu în ceea ce este vital.

Confortul este mai important decât eleganța

Oamenii cu bun simț prețuiesc mai mult confortul decât eleganța și etalarea. Este o greșală să-ți închipui că, dacă facem o anumită impresie, s-ar putea câștiga mai mulți pacienți și astfel mai mulți bani. Însă, chiar dacă această cale ar contribui la creșterea clientelei, nu am putea consimți ca sanatoriile noastre să fie mobilate în conformitate cu luxul care este la modă astăzi. Influența creștină este mult prea prețioasă pentru a fi

sacrificată în acest fel. Tot ceea ce este în jur, atât în interiorul, cât și în afara instituțiilor noastre, trebuie să fie în armonie cu învățăturile Domnului Hristos și cu ceea ce exprimă credința noastră. Lucrarea noastră, în toate departamentele ei, trebuie să constituie o ilustrare nu pentru etalare și extravaganta, ci pentru o judecată sfințită.

Nu clădirile mari și scumpe, nu mobilierul fastuos, nu mesele încărcate cu delicatose sunt cele care vor da influență și succes lucrării noastre, ci credința care lucrează prin dragoste și curățește sufletul; atmosfera harului care îl înconjoară pe cel credincios, Duhul Sfânt care lucrează asupra minții și a inimii, care Îl face să fie o mireasmă de viață spre viață, iar Dumnezeu îi poate binecuvânta lucrarea sa.

Dumnezeu poate comunica cu poporul Său de astăzi și îi poate da înțelepciune spre a face voia Sa, exact așa cum a comunicat cu poporul Său din vechime și i-a dat înțelepciune pentru a construi sanctuarul. În construirea acestei clădiri, El a dat o reprezentare a puterii și maiestății Sale, iar Numele Său trebuie onorat prin clădirile care se înalță pentru El astăzi. Credințioșia, statornicia și sănătatea trebuie să se vadă pretutindeni.

Conlucrători cu Dumnezeu

Cei care au în plan construirea unui sanatoriu trebuie să reprezinte adevărul, lucrând în spiritul și cu dragostea lui Dumnezeu. Așa cum Noe, în vremea lui, a avertizat lumea construind corabia, tot astfel, lucrarea plină de credințioșie care se face astăzi prin construirea instituțiilor Domnului reprezintă predici, iar inimile unora vor fi convinse și convertite. Fie atunci ca lucrătorii să simtă o mare dorință după ajutorul Domnului Hristos, pentru ca instituțiile care se înființează să nu fie în van. Pe, măsură ce lucrarea de construire înaintează, fie ca ei să-și aducă aminte că, precum în zilele lui Noe și ale lui Moise, Dumnezeu a fost Cel care a pus la punct fiecare detaliu al corăbiei și sanctuarului, la fel și astăzi, în construirea instituțiilor Sale, El însuși veghează asupra lucrării care se face. Fie ca ei să-și aducă aminte că marele Meșter și Ziditor, prin Cuvântul Său, prin Spiritul Său și prin providența Sa, are în plan să-și conducă lucrarea. Ei ar trebui să-și ia timp să ceară sfat de la El. Glasul rugăciunii și al melodiei cântărilor sfinte trebuie să suie ca tămâia cea scumpă. Toți ar trebui să fie conștienți că depind întru totul de Dumnezeu; să nu uite că înalță o instituție care trebuie să ducă mai departe o lucrare cu consecințe veșnice și că, făcând această lucrare, ei trebuie să fie împreună lucrători cu Dumnezeu. „Privind la Isus” trebuie să fie totdeauna motoul nostru. Iar

făgăduința este: „Eu... te voi învăța, și-ți voi arăta calea pe care trebuie să o urmezi, te voi sfătui și voi avea privirea îndreptată asupra ta” (Psalmii 32, 8). (Testimonies for the Church 7:90-94 (1902)).

Avantajele clădirilor din lemn

Construcțiile din cărămidă și piatră nu sunt cele mai de dorit pentru un sanatoriu, căci, în general, ele sunt reci și umede. S-ar putea spune că o clădire din cărămidă are o înfățișare mai plăcută, iar clădirea trebuie să fie plăcută. Însă noi avem nevoie de clădiri cu camere; iar dacă acest material, cărămida, este prea costisitor, trebuie să construim din lemn. Să avem în vedere economia. Aceasta este o necesitate, datorită măreței lucrări atât de vaste, care cuprinde multe domenii ale viei lui Dumnezeu.

S-a sugerat că pacienții nu s-ar simți în siguranță față de incendii în clădirile de lemn. Însă, dacă ne aflăm la țară, și nu în orașele mari, în care clădirile sunt foarte apropiate unele de altele, un incendiu ar izbucni din interior, și nu din afară; de aceea, cărămida nu ar fi ceva mai sigur. Trebuie arătat pacienților că o clădire de lemn este de preferat, pentru sănătate, unei clădiri din cărămidă. (Testimonies for the Church 7:83-84 (1902)).

Economie în lucru

Economia în cheltuirea banilor constituie o ramură excelentă a înțelepciunii creștine. Această chestiune nu este suficient luată în seamă de către cei care au poziții de răspundere în instituțiile noastre. Banii sunt un dar excelent al lui Dumnezeu. În mâinile copiilor Săi, ei constituie hrană pentru cei flămânzi, băutură pentru cei însetați și îmbrăcăminte pentru cei goi, sunt o apărare pentru cei asupriți și un mijloc de recâștigare a sănătății pentru cei bolnavi. Banii nu trebuie cheltuiți în mod inutil și risipitor pentru satisfacerea mândriei și ambiției.

Principiul trebuie să stăpânească

Pentru a putea veni în întâmpinarea nevoilor reale ale oamenilor, motivațiile hotărâte ale principiului religios trebuie să constituie putere călăuzitoare. Când se adună laolaltă creștinii cu cei lumești, elementul creștin nu trebuie să fie asimilat de cel nesfințit. Contrastul dintre cele două categorii trebuie să fie clar și pozitiv. Ei sunt slujitori la doi stăpâni. O clasă se luptă să păstreze calea umilă a ascultării de cerințele lui Dumnezeu -- calea simplității, a blândeții și umilinței -- imitând Modelul, pe Domnul Isus Hristos. Cealaltă clasă este total opusă celei dintâi. Ei slujesc lumii, fiind dornici și ambițioși a-i urma modelele în ceea ce privește îmbrăcămintea extravagantă și satisfacerea poftelor. Acesta este câmpul în care Domnul a rânduit o anumită lucrare celor care lucrează la sanatorii. Nu trebuie să micșorăm distanța dintre noi și cei lumești, apropiindu-ne de standardele lor, coborând de la calea cea înaltă trasată pentru cei răscumpărați ai Domnului, pentru a umbla pe ea. Însă farmecul pe care îl dă pe față viața creștină -- principiile puse în practică în lucrarea noastră de zi cu zi: ținerea poftelor sub controlul rațiunii, menținerea simplității în îmbrăcăminte și angajarea în conversații sfinte -- va constitui o lumină care strălucește continuu pe calea celor a căror obiceiuri sunt false...

Toți cei care lucrează în instituțiile noastre trebuie să aibă o grijă plină de gelozie ca nimic să nu se piardă, chiar dacă un anumit lucru nu ar privi în mod direct acea parte a lucrării care le este rânduită lor. Fiecare poate face ceva spre a economisi. Toți trebuie să-și îndeplinească lucrarea, nu pentru a câștiga lauda oamenilor, ci în așa fel încât să

poarte amprenta lui Dumnezeu.

Domnul Hristos a dat odată o lecție despre economie ucenicilor Săi, care este demnă de cea mai mare atenție. El făcuse o minune pentru a hrăni mii de oameni flămânzi care ascultaseră învățăturile Sale; totuși, după ce toți au mâncat și erau mulțumiți. El nu a îngăduit ca resturile să se piardă. El, care a putut, potrivit cu nevoia lor, să hrănească acea mulțime mare prin puterea Sa divină, a poruncit ucenicilor Săi să adune firimiturile, pentru ca nimic să nu se piardă. Această lecție a fost dată și pentru folosul nostru, nu numai pentru cei care trăiau pe vremea Domnului Hristos. Fiul lui Dumnezeu Se îngrijește de nevoile vieții vremelnice. El nu a trecut cu vederea firimiturile rămase, deși El ar fi putut face un asemenea ospăț oricând ar fi dorit. Lucrătorii din instituțiile noastre ar face bine dacă ar da atenție acestei lecții: „Strângeți firimiturile care au rămas, ca să nu se piardă nimic” (Ioan 6, 12). Aceasta este datoria tuturor, iar cei care au funcții de conducere trebuie să fie un exemplu. (Testimonies for the Church 4:571-573 (1881).)

Loialitate față de instituțiile noastre

Sanatoriul din Battle Creek a fost construit sub presiunea unor greutăți. Trebuia să se ia măsuri decisive, iar cei care fuseseră angajați ca ajutoare trebuia să semneze niște contracte că aveau să rămână un anumit număr de ani. Aceasta a constituit o necesitate pozitivă. După ce a fost asigurat ajutorul și după eforturi considerabile, aceștia devenind lucrători eficienți, pacienții bogați au venit cu stimulente de salarii mai bune, folosindu-i ca personal medical în casele lor, în beneficiul personal. Și astfel de lucrători au părăsit adesea sanatoriul, plecând cu ei, fără să ia în considerație efortul depus pentru calificarea lor, prin care au ajuns lucrători eficienți. Așa s-a întâmplat nu doar într-unui sau două cazuri, ci în mai multe cazuri.

Apoi au venit oameni ca pacienți de la instituții care nu sunt conduse după principii religioase și, în modul cel mai meșteșugit, i-au atras pe cei care lucrau la sanatoriu, promițându-le salarii mai mari. Medici au apostaziat de la credință și au plecat din instituție, deoarece nu puteau face tot ce voiau ei. Unii au fost concediați și, după ce au obținut simpatia altora dintre lucrători și pacienți, i-au îndepărtat și pe aceștia; și după ce au făcut cheltuieli mari și au încercat propriile lor căi și metode, folosindu-și toată iscusința, ei au terminat prin eșec și datorii, cărora nu au putut să le facă față. Acest lucru l-au încercat mereu alții și alții. Dreptatea și neprihănirea nu au loc în acțiunile unora ca aceștia. Ei nu au ales „calea Domnului”, ci propria lor cale. Ei i-au înșelat pe cei nechibzuiți și i-au cucerit ușor pe cei cărora le place schimbarea. Ei au fost prea orbiți și prea nepăsători ca să aibă în vedere ceea ce este bine și ceea ce este rău în acest procedeu.

Iată de ce a fost necesar ca la sanatoriul din Battle Creek să se întocmească contracte care să-i oblige pe cei care se angajau ca personal medical auxiliar ca, după ce au fost instruiți ca surori medicale și lucrători pentru hidroterapie, să nu părăsească sanatoriul, pentru alte oferte mai avantajoase financiar. Au fost dați bani unor persoane deosebite, care puteau dobândi o educație medicală pentru a fi utili pentru instituție. Dr. __ și-a pus nădejdea în câțiva dintre aceștia care l-ar fi putut ușura de responsabilitățile ce apăsaseră atât de greu asupra lui. Unii au ajuns tulburați și nemulțumiți, deoarece cei care au înființat instituții în alte părți ale țării au încercat să-i flateze și să-i stimuleze să

vină la sanatoriile lor, promițându-le mai mult. Astfel, lucrătorii -- cel puțin unii dintre ei -- au ajuns nemulțumiți, tulburați, dezorganizați, mulțumiți de sine și neserioși deoarece simțeau că în alte părți ar fi avut alte deschideri, chiar dacă nu au plecat de la sanatoriu. Cei care tocmai începuseră practica au fost gata să preia responsabilități mari, dar era un lucru nesigur să li se încredințeze așa ceva, deoarece ei nu s-au dovedit credincioși mai întâi în lucrurile mici.

Acum am dori să privim acest lucru dintr-un punct de vedere creștin. Aceste încercări dovedesc adevăratul material din care este clădit caracterul. Există în Decalog porunca: „Să nu furi”. Această poruncă are în vedere fapte ca acestea. Unii au furat munca pe care alții au depus-o, ducând povara formării și instruirii lor. Orice alt plan făcut pe furiș, orice influență exercitată pentru a beneficia de ajutorul dat de alții pentru instruire nu constituie nimic altceva decât furt.

Există o altă poruncă ce spune: „Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău”. S-a comentat ajutorul care s-a dat și de care s-a depins pentru un anumit fel de lucrare; s-au făcut eforturi pentru a scoate în evidență lipsurile anumitor planuri și a căuta greșeli în administrarea celor care au condus instituția. Felul de administrare a fost pus în discuție cu privire la cei ale căror servicii doreau să le atragă. Vanitatea le-a fost atinsă și s-a insinuat că ei nu sunt avansați așa de repede cum ar trebui și că ar trebui să aibă poziții mai bune.

Cele mai mari greutăți pe care medicii și directorii din sanatoriile noastre le au de întâmpinat constau în faptul că bărbați și femei care au fost conduși pas cu pas, educați și instruiți pentru a ocupa funcții de încredere, au devenit îngâmfați, mulțumiți de sine și și-au supraestimat capacitățile. Dacă li s-au încredințat doi talanți, ei se simt cu totul în stare să mânuiască cinci. Dacă și-ar fi folosit cu înțelepciune și în mod judicios cei doi talanți, lucrând cu credincioșie în lucrurile mici încredințate lor, dovedind integritate în tot ce întreprindeau, ar fi ajuns în stare să poarte răspunderi mai mari. Dacă ar fi urcat fiecare treaptă a scării, pas cu pas, dovedind credincioșie în lucrurile mici, acest lucru ar fi fost o dovadă că sunt în stare să devină stăpâni pe datoriile pe care le aveau. Însă unora le place să ia doar caimacul. Nu le place să gândească mai profund, se devină stăpâni pe datoriile pe care le au. Ei sunt gata să se agate de ultima treaptă a scării, fără să se obosească să urce treaptă cu treaptă. Ne doare inima când comparăm lucrarea care iese din mâinile lor cu standardul de credincioșie pe care numai Dumnezeu Îl poate accepta. Există o lipsă dureroasă, o neglijență, o lucrare de mântuială, o lipsă de

statornicie în cunoașterea inteligentă, atenție și integritate. Dumnezeu nu poate spune unora ca aceștia: „Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri” (Matei 25, 21).

Oamenii trebuie să ajungă conștienți și să simtă că fac lucrarea Domnului. Ei trebuie să aibă în inima lor dorința de a îndrepta toate minciunile și amăgirile pe care le folosește Satana pentru a-i distra de pe calea cea dreaptă, pentru ca ei să nu aleagă calea Domnului, ci să urmeze impulsurile caracterelor lor indisciplinate. Dacă inima este sfințită și călăuzită de Duhul Sfânt, nu există riscuri pe care să și le asume, ci vor avea siguranță în tot ce vor întreprinde pentru a face o lucrare bună pentru Isus; și dacă își fac bine lucrarea, ei au siguranță în această viață, deoarece au ajutor de sus și astfel vor fi călăuziți pe o cale bună și sfântă. Ei vor fi statornici față de principii. Își vor face lucrarea nu pentru a-și asigura un nume mare sau un salariu mare, nu pentru a face caz de eul lor în toate faptele lor și a dori să fie cineva în lume, ci pentru a fi așa cum se cuvine în ochii lui Dumnezeu. Ei nu vor fi nici pe jumătate așa de nerăbdători să facă o lucrare mare cum vor fi să facă orice este de făcut cu credincioșie și cu singura dorință de a fi pentru slava lui Dumnezeu. Numele lor sunt înregistrate în cartea vieții Mielului ca slujitori credincioși ai Dumnezeului Celui Prea Înalt. Acești oameni sunt mai prețioși în ochii lui Dumnezeu ca aurul ce curat, mai prețioși chiar decât aurul cel scump din Ofir. (Health, Philanthropic, and Medical Missionary Work, 29-33 (1888)).

Sanatoriul -- un câmp misionar

Sanatoriul trebuie să fie o instituție misionară în cel mai deplin sens al cuvântului, și în această privință, caracterul lui trebuie păstrat, căci, dacă nu, el nu va purta aprobarea lui Dumnezeu. A-I păstra în acest fel necesită evlavie în viața și caracterul fiecărui lucrător. Succesul acestei instituții trebuie văzut în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Succesul autentic va purta marca acreditării cerului. Lucrătorii lui Dumnezeu se vor bucura în Domnul și în același timp vor fi nemulțumiți de propriile lor eforturi. Momentul bucuriei în Domnul va fi momentul umilinței, datorită lucrurilor care au rămas nefăcute prin neglijență și credincioșie.

Oamenii care acceptă o anumită funcție în vreuna dintre instituțiile noastre de sănătate trebuie să facă acest lucru fiind deplin conștienți de răspunderile pe care le vor avea. Domnul a promis că va fi un ajutor prezent oricând la vreme de nevoie și nu există scuză dacă nu se face lucrare misionară reală la sanatoriu. Ar trebui să se acorde mai multă atenție spre a îndeplini cu bine orice datorie. Lucrătorii ar trebui să caute să-și facă lucrarea tot mai bine, cu mai multă credincioșie. pentru a putea avea aprobarea lui Dumnezeu. Lucrătorii au avut ocazii de a face bine întotdeauna, însă nu le-au văzut și nu le-au folosit deoarece vrăjmașul binelui le-a luat în stăpânire mintea. (Health, Philanthropic, and Medical Missionary Work, 46, 47 (1888)).

Atașamentul față de principiu

Ispitele de care Domnul Hristos a fost asaltat în pustie -- pofta, iubirea de lume și încumetarea -- constituie trei momeli mari, de bază, prin care oamenii sunt cel mai adesea biruiți. Directorii de sanatorii vor fi adesea ispitiți să se depărteze de principiile care ar trebui să conducă astfel de instituții. Însă ei nu ar trebui să devieze de la calea cea dreaptă pentru a-și satisface înclinațiile sau a sluji poftelor josnice ale pacienților sau prietenilor bogați. Influența unui asemenea procedeu nu poate fi decât rea. Îndepărtarea de învățăturile date prin cuvântări sau prin materiale tipărite au cel mai defavorabil efect asupra influenței și moralului instituției și va contracara, într-o mare măsură, toate eforturile de a instrui și aduce pe calea cea bună victimele poftelor și patimilor josnice și de a-i conduce la Hristos -- singurul refugiu sigur.

Relele nu se vor sfârși aici. Influența îi afectează nu numai pe pacienți, ci, în aceeași măsură, și pe lucrători. O dată îndepărtate barierele, se va face pas după pas în direcția greșită. Satana prezintă perspective lumești amăgitoare pentru aceia care se depărtează de principiu și sacrifică integritatea și onoarea creștină pentru a câștiga aprobarea celor necredincioși. Eforturile lui au mult prea adesea succes. El are succes acolo unde ar trebui să fie respins și înfrânt.

Domnul Hristos S-a împotrivit lui Satana în dreptul nostru. Noi avem exemplul Mântuitorului nostru ca să ne întărim hotărârile și țelurile noastre slabe; totuși, în ciuda acestui lucru, unii vor cădea ispitiți de Satana și nu vor cădea singuri. Fiecare suflet care nu reușește să dobândească biruința îi trage în jos și pe alții prin influența lui. Cei care nu se prind de Dumnezeu pentru a primi înțelepciune și har, spre a-și rafina și înnobila viețile, vor fi judecați pentru binele pe care l-ar fi putut face, însă nu l-au făcut pentru că s-au mulțumit cu cele vremelnice și cu prietenia celor nesfințiți.

Întregul cer este interesat de mântuirea omului și este gata să toarne asupra lui darurile Sale binefăcătoare dacă va îndeplini condițiile pe care le-a pus Domnul Hristos: „Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul, nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi” (2 Corinteni 6, 17). (Testimonies for the Church 4:576-577 (1881)).

Spre slava lui Dumnezeu

Ni se poruncește, fie că mâncăm, fie că bem, fie că facem altceva, să facem totul spre slava lui Dumnezeu. Oare câți am acționat în mod conștient, urmând mai degrabă principiul decât impulsul, și am ascultat la literă de aceasta poruncă? Câți dintre ucenicii tineri din ___ au făcut din Dumnezeu nădejdea și viața lor și au căutat cu seriozitate să cunoască și să facă voia Sa? Sunt mulți care sunt slujitori ai lui Hristos cu numele, dar nu cu fapta. Acolo unde guvernează principiul religios, pericolul de a face greșeli mari este mic; căci egoismul, care orbește și înșală întotdeauna, este subordonat. Dorința sincera de a face bine altora predomină, astfel încât eul este uitat. A avea principii religioase ferme constituie o comoară inestimabilă. Aceasta este cea mai curată, cea mai înaltă și cea mai nobilă influență pe care o pot avea muritorii. Oamenii de felul acesta au o ancoră. Fiecare faptă este bine cumpănită pentru ca efectele acesteia să nu fie vătămătoare pentru semeni și să ducă la îndepărtarea de Domnul Hristos. (Testimonies for the Church 2:129 (1868)).

Capelanul și lucrarea sa

Este de mare importanță ca acela care este ales pentru a purta de grijă de viața spirituală a pacienților și a personalului medical să fie un om cu judecata sănătoasă și să nu devieze de la principiu, un om care să aibă influența morală, care să știe cum să se poarte cu mintea oamenilor. Trebuie să fie o persoană cu înțelepciune și cultă, un om simțitor și inteligent. S-ar putea să nu fie eficient în toate privințele de la început, însă el trebuie să se califice pentru această importantă lucrare prin efort stăruitor și exercitare a capacităților sale. Este nevoie de cea mai mare înțelepciune și blândețe pentru a sluji în această funcție în mod acceptabil, precum și de integritate neclintită, căci trebuie întâmpinate prejudecata, bigotismul și eroarea sub orice formă s-ar manifesta.

Acest loc nu trebuie ocupat de un bărbat care are un temperament iritabil și este bătaios. Trebuie avut grijă ca religia lui Hristos să nu fie făcută respingătoare prin asprime sau nerăbdare. Slujitorul lui Dumnezeu trebuie să caute să reprezinte corect, prin blândețe, amabilitate și dragoste, credința noastră cea sfântă. În timp ce nu trebuie să ascundă jertfa de pe cruce niciodată, el trebuie să prezinte de asemenea iubirea fără seamăn a Mântuitorului. Lucrătorul trebuie să fie pătruns de Spiritul lui Isus și atunci comorile sufletului vor fi prezentate în cuvinte care își vor găsi calea spre inimile celor care ascultă. Religia lui Hristos, exemplificată în viața de zi cu zi a urmașilor Săi, va exercita o influență de zece ori mai mare decât cele mai elocvente predici... Dacă toți cei care lucrează la sanatoriu ar reprezenta în mod corect adevărurile reformei sănătății și ale credinței noastre sfinte, influența lor ar modela mintea pacienților lor. Contrastul dintre obiceiurile greșite și cele care sunt în armonie cu adevărul lui Dumnezeu are o putere convingătoare. (Testimonies for the Church 4:546-547 (1878)).

Țineți adevărul în curăția lui

Cei care au în grijă instituțiile Domnului au nevoie de multă tărie și har, de puterea susținătoare a lui Dumnezeu, ca să nu umble contrar principiilor sacre ale adevărului. Mulți înțeleg foarte greu obligația pe care o au de a păstra adevărul în curăția lui, necontaminat de nici o urmă de rău. Pericolul în care se află ei constă în faptul că prețuiesc puțin adevărul, lăsând astfel asupra minții oamenilor impresia că are puțină însemnătate ceea ce credem noi, dacă, prin îndeplinirea unor planuri omenești, ne putem înălța pe noi înșine în fața lumii ca deținând o poziție superioară, ca ocupând cel mai înalt loc.

Dumnezeu cheamă bărbați ale căror inimi sunt tari ca oțelul, care sunt neclintiți în ce privește integritatea, neînfricați de împrejurări. El cheamă bărbați care vor rămâne despărțiți de vrăjmașii adevărului. El cheamă bărbați care nu vor îndrăzni să recurgă la metode firești, asociindu-se cu cei lumești pentru a asigura bani pentru înaintarea lucrării Sale, nici măcar pentru construirea de instituții. Solomon și-a asigurat, prin alianțele sale cu cei necredincioși, un belșug de aur și argint, însă prosperitatea s-a dovedit a fi ruina sa. Oamenii de astăzi nu sunt mai înțelepți decât el și ei sunt tot la fel de predispuși să cedeze influențelor care au produs căderea lui. Timp de mii de ani, Satana a dobândit experiență în a învăța cum să amăgească; iar la cei care trăiesc în acest veac, el vine cu o putere aproape copleșitoare. Singura noastră siguranță se găsește în ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu, care ne-a fost dat drept călăuză și sfătuitor sigur. Poporul lui Dumnezeu de astăzi trebuie să se păstreze separat și despărțit de lume, de spiritul și influențele ei.

„Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei” (2 Corinteni 6, 17). Vom da noi ascultare glasului lui Dumnezeu și vom asculta sau vom lucra doar pe jumătate, încercând să slujim și lui Dumnezeu, și lui Mamona? Avem serios de lucru în fața noastră, fiecare dintre noi. Gândurile corecte, scopurile curate și sfinte nu vin la noi în mod natural. Va trebui să luptăm pentru ele. În toate instituțiile noastre, în casele noastre de editură, în colegii și sanatorii, trebuie să fie înrădăcinate principii curate și sfinte. Dacă instituțiile noastre sunt ceea ce Dumnezeu a rânduit ca ele să fie, cei care lucrează în acestea nu vor lua ca model instituțiile lumești. Ei vor rămâne deosebiți,

călăuziți și stăpâniți de standardul biblic. Ei nu vor fi în armonie cu principiile lumii pentru a câștiga clientela. Nici un fel de motive nu vor avea suficientă forță de a-i mișca de la linia cea dreaptă a datoriei. Cei care sunt sub stăpânirea Duhului lui Dumnezeu nu vor căuta propria lor plăcere sau distracție. Dacă Domnul Hristos domnește în inimile membrilor bisericii Sale, ei vor răspunde chemării: „Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei.” „Nu fiți părtași la păcatele ei” (Apocalipsa 18, 4). (The Review and Herald, 1 februarie, 1906).

Capitolul 128

Pentru binele altora

În comportamentul față de pacienți, toți ar trebui să fie însuflețiți de motive mai înalte decât interesul egoist. Fiecare ar trebui să simtă că această instituție constituie unul dintre instrumentele iui Dumnezeu pentru alinarea suferințelor trupului și îndreptarea sufletului bolnav de păcat spre Acela care poate vindeca atât sufletul, cât și trupul. Pe lângă îndeplinirea datoriilor speciale pe care le au, toți trebuie să se intereseze de bunăstarea celorlalți. Egoismul este în opoziție cu spiritul creștinismului. (Testimonies for the Church 4:564 (1881)).

Este nevoie de lucrători

Trebuie să fim atenți să aducem la sanatoriile noastre doar pe cei care pot fi un exemplu bun în lucrare. Caracterele trebuie să se formeze aici după asemănarea divină. Nu rochia cea scumpă ne va face să avem influență, ci adevărata umilință creștină, care Îl va înălța pe Mântuitorul. Singura noastră speranță de succes în a face bine oamenilor care vin la sanatoriu este ca lucrătorii, fiecare în parte, să păstreze o comuniune vie cu Dumnezeu. îmbrăcămintea personalului medical de la sanatoriu trebuie să fie modestă și curată, însă nu este așa de importantă cum este caracterul. Lucrul care are cea mai mare însemnătate este ca adevărul să fie trăit în viețile noastre, iar cuvintele noastre să fie în armonie cu credința pe care mărturisim că o avem. Dacă lucrătorii din sanatoriile noastre se vor consacra lui Dumnezeu, așezându-se pe poziția cea mai înaltă a credincioșiei în adevăr, Domnul va recunoaște acest lucru și vom ajunge să vedem desfășurându-se o mare lucrare în aceste instituții.

Personal medical cu experiență

Nu este cel mai înțelept lucru să aducem la sanatoriile noastre prea multe persoane lipsite de experiență, care vin să învețe, în timp ce este lipsă de lucrători cu experiență, eficienți. Avem nevoie de mai multe femei pricepute și de bărbați care să fie tari în ceea ce privește principiile -- bărbați puternici, care se tem de Dumnezeu și care pot purta răspunderi, având înțelepciunea necesară. S-ar putea să vină unii și să se ofere să lucreze pentru salarii mici, deoarece se bucură să fie într-un sanatoriu sau vor să învețe; însă nu înseamnă că facem economie, dotând o instituție în mare parte cu lucrători fără experiență.

Dacă în lucrare sunt implicate persoanele potrivite și dacă toți își vor umili inimile înaintea lui Dumnezeu, deși s-ar putea ca instituția să aibă o datorie mare, Domnul va lucra astfel încât datoria se va micșora și sufletele vor fi convertite la adevăr, deoarece ele văd că lucrătorii merg pe calea Domnului și țin poruncile Lui. Aceasta este singura speranță pentru prosperitatea sanatoriilor. Este inutil să ne gândim la alte căi. Nu ne putem aștepta ca binecuvântarea lui Dumnezeu să vină asupra noastră dacă îl slujim pe Dumnezeu doar atunci când vrem noi și îl părăsim când vrem noi.

Nu este necesar să satisfacem dorințele oamenilor după plăcere. Există alte locuri în lume unde oamenii pot găsi amuzament. Avem nevoie de bărbați și femei de nădejde în sanatoriile noastre; avem nevoie de aceia care vor da pe față simplitatea adevăratei evlavii. Când cei bolnavi vin la sanatoriile noastre, ei trebuie făcuți să-și dea seama că la lucru este o putere divină și că îngerii lui Dumnezeu sunt prezenți. (The Review and Herald, 30 decembrie, 1909).

Capitolul 130

Tactul este esențial

Lucrarea spirituală din sanatoriile noastre nu trebuie să fie sub controlul medicilor. Această lucrare necesită gândire și tact și o profundă cunoaștere a Bibliei. Pastorii care au aceste aptitudini trebuie să fie în legătură cu sanatoriile noastre. Ei trebuie să înalțe standardul cumpătării din punctul creștin de vedere, arătând că trupul omului este templul Duhului Sfânt și făcându-i pe oameni conștienți de răspunderea pe care o au, ca proprietate a lui Dumnezeu răscumpărată de El, de a face din mintea și corpul lor Un templu sfânt, în care să poată locui Duhul Sfânt. (Testimonies for the Church 7:75 (1902)).

Cum procedăm cu sentimentalismul

Responsabilii instituției trebuie să mențină totdeauna un standard înalt și să vegheze cu grijă asupra tinerilor care le sunt încredințați de către părinți pentru a învăța sau a lucra în diferite departamente. Când tineri și tinere lucrează împreună, între ei se creează simpatie, care adesea se transformă în sentimentalism. Dacă cei din conducere sunt indiferenți față de acest lucru, se poate face un mare rău, de durată, acestor suflete și se poate compromite influența morală înaltă a instituției. Dacă unii dintre pacienți sau din personalul medical continuă cu gesturile lor familiare, în ascuns, după ce au fost în mod judicios sfătuiți, aceștia nu mai trebuie păstrați în instituție, căci influența lor îi va afecta pe cei care sunt inocenți și candidi. Tinerele își vor pierde modestia feciorească și vor ajunge să acționeze pe ascuns, deoarece sentimentele lor se află în încurcătură...

Tinerii trebuie învățați să fie deschiși și totuși moderați în tovărășiile și prieteniiile lor. Ei trebuie învățați să respecte regulile drepte și autoritatea. Dacă refuză să facă acest lucru, să fie concediați, indiferent ce funcție au, căci vor demoraliza și pe alții. Nesăbuinta și pripeala tinerelor fete le duce în compania tinerilor, zăbovind în preajma lor acolo unde muncesc, discutând cu ei, vorbind despre lucruri comune, prostești, inutile, ceea ce este înjositor pentru o fată. Aceste lucruri le înjosesc pe fete, chiar în ochii aceloră față de care își permit să facă asemenea lucruri...

Fie ca cei care susțin religia lui Hristos să nu se coboare în conversații ușurate, să nu-și permită familiarități cu femei din orice clasă, fie că sunt căsătorite, fie că sunt singure. Să-și păstreze locurile care li se cuvin cu toată demnitatea. În același timp, ele trebuie să fie sociabile, bune și amabile cu toți. Tinerele trebuie să fie rezervate și modeste. Ele nu trebuie să dea ocazia ca binele pe care îl fac să fie vorbit de rău... Cele care dau dovada că gândurile lor merg într-o direcție greșită, ale căror conversații tind mai degrabă să degradeze decât să înalțe, trebuie îndepărtate degrabă din instituție, căci ele vor demoraliza cu siguranță și pe alții.

Nu uitați niciodată că instituțiile noastre de sănătate sunt câmpuri misionare... Veți scuza voi ușurătatea și faptele nechibzuite, spunând că acestea au fost urmarea nesăbuintei din partea voastră? Oare nu este datoria creștinului de a gândi înțelept, de a

fi conștient de ceea ce face? Dacă Domnul Hristos domnește în inimă, oare gândurile vor fi lăsate să hoinărească?...

Curăția morală, respectul de sine, o rezistență puternică trebuie nutrite continuu și cu hotărâre. Un singur act ușuratic sau un gest indiscret poate pune în primejdie un suflet, deschizând ușa ispitei și slăbind astfel puterea de rezistență. (Health, Philanthropic, and Medical Missionary Work, 26-28 (1885)).

Capitolul 132

Puterea înnobilitoare a gândurilor curate

Avem nevoie de conștientizarea permanentă a puterii înnobilitoare a gândurilor curate. Unica siguranță pentru fiecare suflet este gândirea potrivită. „Cum gândește un om în inima lui, așa este el.” Puterea de stăpânire de sine se întărește prin exercițiu. Ceea ce la început pare dificil, prin repetare continuă, devine ușor, până când gândurile și acțiunile corecte devin obișnuite. Dacă dorim acest lucru, să ne îndepărtăm de ceea ce este ieftin și inferior și să înălțăm un standard ridicat, putând fi astfel respectați de oameni și iubiți de Dumnezeu. (The Ministry of Healing, 491 (1905)).

Critica și căutarea greșelii

Cei care vizitează instituțiile noastre și văd că nu se lucrează în modul cel mai folositor ar trebui, dacă au o experiență mai vastă și cunosc căi mai bune de administrare, să dea sfaturi celor din conducere și să caute să-i ajute să găsească o cale mai bună de acțiune. Cei care nu fac acest lucru își neglijează datoria și sunt neglijenți față de răspunderea dată de Dumnezeu. O persoană de felul acesta, dacă pleacă de la instituție fără să spună nimic persoanelor în măsură, dar vorbește altor persoane care nu au legătură cu acea instituție despre greșeli care se fac în conducerea ei, că a văzut că se cheltuiesc bani fără a fi în folosul instituției, nu a manifestat un spirit creștin și a fost necredincioasă față de frații săi și față de Dumnezeu. Domnul a dorit ea acea persoană să răspândească lumină, dacă a avut lumină de dat; iar dacă nu are un plan clar de sugerat, face rău dacă spune altora despre greșelile pe care le-a văzut. Dacă nu-i face pe lucrători să beneficieze de presupusa ei înțelepciune superioară, dacă doar găsește greșeli, fără a spune, în spiritul potrivit, cum să fie îndreptate, nu face rău doar reputației instituției, ci și lucrătorilor, care ar fi putut acționa potrivit unei lumini mai bune.

Aceste lucruri trebuie luate în seamă cu toată atenția. Fie ca fiecare bărbat și femeie să se întrebe: „De partea cui sunt eu? Lucrez eu pentru a construi sau pentru a dărâma unul dintre instrumentele de lucru ale lui Dumnezeu?”

Un lucru mă întristează foarte mult, și anume că nu este totdeauna armonie între lucrătorii din instituțiile noastre. M-am gândit: Este posibil să fie cineva care să caute greșeli la cei care lucrează împreună cu el? Există cineva care ar vrea să sugereze pacienților, sau vizitatorilor, sau semenilor lor, lucrători ca și ei, că sunt multe lucruri care trebuie făcute, dar care nu sunt făcute sau nu sunt făcute bine? Dacă fac acest lucru, ei nu fac lucrarea creștinilor.

Persoanele care au fost rânduite pentru anumite funcții de răspundere trebuie respectate..Noi nu ne așteptăm să găsim oameni care să fie desăvârșiți în toate domeniile. Ei caută desăvârșirea caracterului, însă și ei sunt limitați și predispuși greșelii. Cei care sunt angajați în instituțiile noastre ar trebui să considere că este de datoria lor să păzească atât lucrarea, cât și pe lucrători de critica nedreaptă. Ei nu trebuie

să accepte cu ușurință sau să rostească cuvinte de critică împotriva celor care sunt implicați în lucrarea lui Dumnezeu, căci, făcând astfel, Dumnezeu Însuși este batjocorit, iar lucrarea pe care o face prin aceste instrumente ale Sale poate fi mult împiedicată atunci când Dumnezeu spune: „Mergeți înainte”.

Este un mare păcat, și acesta există în poporul nostru în mare măsură, anume aceia de a da frâu liber gândurilor, de a pune la îndoială și de a critica orice face altcineva, făcând munți din mușuroaie de cârțiță și gândind ca propriile lor căi sunt drepte, în timp ce, dacă s-ar afla în situația fratelui respectiv, s-ar putea să facă doar pe jumătate cât face el. Pentru unii, este tot atât de natural să găsească greșeli la ceea ce face altcineva pe cât este de natural să , respire. Ei și-au format obiceiul de a critica pe alții, când ei înșiși ar trebui să fie trași la răspundere în mod serios, iar vorbele lor rele și sentimentele lor grele și răutăcioase să fie arse din sufletele lor de către focul mistuitor al dragostei lui Dumnezeu...

O persoană care își îngăduie orice măsură de suspiciune sau critică față de colegii săi lucrători, în timp ce el însuși nici nu mustră pe cei care se plâng, dar nici nu discută cu credincioșie problema respectivă de față cu cel condamnat, face lucrarea vrăjmașului. El nu face altceva decât să toarne apă peste semințele discordiei și certurilor, a căror roadă o va culege în ziua lui Dumnezeu...

Această lipsă de respect față de alții, această desconsiderare a corectitudinii și dreptății nu este un lucru rar. Se întâlnește, într-o măsură mai mică sau mai mare, în toate instituțiile noastre. Dacă cineva face o greșală, există câțiva care își fac de lucru și vorbesc despre aceasta până ce problema respectivă ia proporții mari. În loc de această atitudine, ar trebui ca toți cei angajați în instituțiile noastre să aibă principiul sacru de a apăra interesele și reputația fiecăruia dintre asociați, ca și când ar fi vorba despre propria lor reputație. (Health, Philanthropic, and Medical Missionary Work, 23-26 (1885)).

Urmările păcatului nutrit

Cel mai puternic bastion al viciului din lumea noastră nu este viața imorală a păcătosului abandonat sau a proscrisului infam; ci este viața aceluia care de altfel pare virtuoasă, onorabilă și nobilă, dar în care un păcat este nutrit, un viciu este îngăduit. Pentru sufletul care se luptă în secret împotriva vreunei ispite uriașe, tremurând, chiar pe marginea prăpastiei, exemplul cuiva de felul acesta constituie cea mai puternică momeală spre păcat. Acela care, înzestrat fiind cu concepții înalte, încalcă cu bună știință unul dintre preceptele Legii sfinte a lui Dumnezeu și-a pervertit darurile nobile într-o atracție spre păcat. Geniul, talentul, simpatia, chiar și faptele bune și generoase pot deveni cursele lui Satana pentru a ademeni alte suflete și a le aduce aproape de prăpastia nimicirii atât pentru viața aceasta, cât și pentru cea viitoare. (Thoughts From the Mount of Blessing, 94, 95 (1896)).

Capitolul 135

Privind la Isus

Noaptea trecută am avut o experiență minunată. Mă aflam într-o mare adunare, în care se puneau întrebări și se dădeau răspunsuri. M-am trezit la ora unu și m-am sculat. Un timp am mers prin cameră, rugându-mă cu ardoare pentru a avea o minte clară, pentru puterea de a vedea și pentru tăria de a scrie lucrurile care trebuia scrise. L-am implorat pe Domnul să mă ajute să aduc o mărturie care să trezească poporul Său înainte de a fi prea târziu...

Sufletul meu era preocupat de lucruri care aveau în vedere continuarea în viitor a lucrării lui Dumnezeu. Cei care au avut puțină experiență la începutul lucrării greșesc adesea când judecă în ce fel ar trebui să avanseze aceasta. Ei sunt ispitiți în mai multe puncte. Ei gândesc că ar fi mai bine ca lucrătorii talentați să aibă salarii mai mari, potrivit cu însemnătatea lucrării pe care o fac.

Însă Cineva care avea autoritate a stat în mijlocul nostru în adunarea în care am fost prezentă noaptea trecută și a rostit cuvinte care aveau să lămurească chestiunea. El a spus: „Priviți la Isus, Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre, lucrați cum a lucrat El când a luat trup omenesc și nu uitați că El este modelul vostru. În lucrarea de salvare a sufletelor, viața Lui divino-umană din această lume trebuie să fie călăuză noastră. El a făcut lumea și totuși, atunci când a trăit pe acest pământ, nu a avut unde să-Și plece capul.”

Dacă celor mai talentați dintre lucrători li s-ar da salarii mai mari, cei care fac partea cea mai laborioasă a lucrării vor dori și ei salarii mai mari și vor spune că lucrarea lor este tot atât de importantă ca orice altă lucrare care se face.

Lucrarea trebuie să meargă înainte în multe domenii. Trebuie anexate noi teritorii. Însă nu trebuie înființate centre de felul Ierusalimului. Dacă se fac astfel de centre, Domnul îi va împrăștia pe oameni din ele.

Lucrarea lui Dumnezeu trebuie dusă mai departe fără etalare exterioară. Când înființăm instituții, noi nu trebuie să ne prindem niciodată în competiție cu instituțiile

din lume în ce privește mărimea și frumusețea exterioară. Noi nu trebuie să ne asociem cu cei ce nu-L iubesc pe Dumnezeu și nu se tem de El. Cei care nu au lumina adevărului prezent, care nu pot suporta să-L vadă pe Cel ce este invizibil sunt înconjurați de întuneric spiritual, care este, ca întunericul de la miezul nopții. Totul este jalnic. Ei nu cunosc bucuria în Domnul. Pe ei nu-i interesează realitățile veșnice. Atenția lor este cufundată în fleacurile vremelnice ale lumii. Le face plăcere să fie capricioși, luptându-se prin mijloace necinstite să obțină diferite avantaje. Uitându-L pe Dumnezeu, fântâna cu apă vie, ei și-au săpat puțuri crăpate, care nu pot ține apă. Acest lucru să nu se întâmple cu cei care au gustat puterea lumii care va veni.

Economia și lepădarea de sine

Semănați semințele adevărului ori de câte ori aveți ocazia. Când porniți lucrarea în locuri noi, faceți economie pe orice cale cu putință. Adunați firimiturile; nimic să nu se piardă...

Ne apropiem de încheierea istoriei acestui pământ și, în diferite domenii ale lucrării lui Dumnezeu, care trebuie să înainteze, este nevoie de mult mai mult sacrificiu de sine decât s-a dovedit până acum. Lucrarea pentru aceste zile de pe urmă este o lucrare misionară. Adevărul prezent, de la cea dintâi literă a alfabetului până la ultima, înseamnă efort misionar. Lucrarea care trebuie făcută necesită sacrificiu pentru fiecare pas înainte. Lucrătorii trebuie să iasă din încercări curățite și rafinați, ca aurul încercat prin foc. (Special Testimonies, Series B 19:29-31 (1902)).

Colaborarea între școli și sanatorii

Este bine ca școlile noastre de instruire a lucrătorilor creștini să fie așezate lângă instituțiile noastre de sănătate, pentru ca elevii și studenții să poată fi învățați principiile viețuirii sănătoase. Instituțiile care pregătesc lucrători, care sunt în stare să-și susțină credința și care au o credință ce lucrează prin dragoste și curăță sufletul, sunt de mare valoare. Mi-au fost date instrucțiuni clare ca, oriunde este posibil, școlile să fie plasate lângă sanatoriile noastre, astfel ca fiecare instituție să fie de ajutor și pentru susținerea celeilalte. Cel care l-a creat pe om este interesat de cei în suferință. El a dat sfaturi privind înființarea sanatoriilor și construirea de școli aproape de sanatoriile noastre, pentru ca acestea să devină mijloace eficiente pentru instruirea bărbaților și femeilor pentru lucrarea de slujire a celor în suferință.

Fie ca lucrătorii medicali adventiști de ziua a șaptea să fie conștienți că Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic domnește. Domnul Hristos a fost cel mai mare medic pe acest pământ blestemat de păcat. Domnul dorește ca poporul Său să se îndrepte spre El pentru putere de vindecare. El îi va boteza cu Duhul Sfânt și vor fi gata pentru serviciul care va face din ei o binecuvântare pentru refacerea sănătății spirituale și fizice, a celor care au nevoie de vindecare...

Domnul dorește ca lucrătorii să facă eforturi speciale spre a călăuzi pe cei bolnavi și în suferință către Marele medic care a făcut corpul omenesc. (Testimonies for the Church 9:178 1909).

Echitate în privința salariilor

Stimate frate__, Nu m-am gândit că va trece atât de mult timp până să-mi împlinesc făgăduința de a-ți scrie. M-am gândit la problema care îți tulbura mintea în privința salariilor. Tu sugerezi că, dacă am plăti salarii mai mari, ne-am putea asigura oameni mai iscusiți pentru funcțiile de răspundere. S-ar putea să fie astfel, însă eu aș regreta foarte mult dacă aș vedea că lucrătorii noștri sunt atrași spre lucrarea noastră prin salariile pe care le primesc. Pentru cauza Lui Dumnezeu, este nevoie de lucrători care să facă legământ cu El prin jertfa, care să lucreze cu dragoste pentru sufletele oamenilor, nu pentru salariile pe care le primesc.

Simțământul tău în privința salariilor, prea stimate frate, constituie limbajul lumii. Serviciul este serviciu și un fel de muncă este tot atât de importantă ca și un alt fel de muncă. Fiecărui om i s-a încredințat lucrul său. Sunt munci grele, istovitoare, care trebuie făcute, munci care înseamnă trudă neplăcută și care necesită pricepere, iscusință și tact. În lucrarea Lui Dumnezeu, sunt solicitate atât puterile fizice, cât și cele mintale și ambele sunt esențiale. Și una, și cealaltă sunt la fel de necesare. Dacă ne-am propune să tragem o linie de demarcație între munca fizică și cea mintală, ne-am așeza într-o poziție foarte dificilă.

S-a încercat experimentul de a da salarii mari oamenilor din instituțiile de publicații. Unii au apucat salarii mari, în timp ce alții, care făceau o muncă la fel de grea și istovitoare, de-abia dacă aveau cu ce-și susține familia. Totuși, truda lor era la fel de mare și adesea oamenii erau munciți peste măsură și obosiți, în timp ce alții, care nu duceau nici măcar jumătate din povara acestora, primeau salarii duble. Domnul vede toate aceste lucruri și îi va chema, cu siguranță, pe oameni să dea socoteală; căci El este un Dumnezeu al dreptății și echității.

Cei care cunosc adevărul pentru acest timp trebuie să fie curați, cinstiți și nobili în toate tranzacțiile lor de afaceri. Nici unul dintre slujitorii lui Dumnezeu nu trebuie să flămânzească sau să înseteze după cel mai înalt loc ca director sau administrator. Astfel depozii sunt primejdioase prin mari ispite.

Surorile noastre medicale sunt încurajate să se angajeze sa lucreze pentru anumite sume. Ele se leagă să slujească în acest fel și după aceea sunt nemulțumite. Este necesar să se dovedească mai multă egalitate când avem de-a face cu surorile noastre medicale. Avem în rândurile noastre surori medicale inteligente, conștiincioase, care muncesc cu credincioșie și oricând. De astfel de surori medicale avem nevoie și ele ar trebui să primească salarii mai bune, astfel ca, dacă se îmbolnăvesc, să aibă suficienți bani pentru a se reface și pentru a se întreține. Apoi, părinții acestor surori medicale fac multe sacrificii pentru ca ele să meargă la școală și să devină surori medicale. Este numai drept ca, atunci când acești tineri și-au terminat școala, să fie remunerați suficient pentru a-și putea ajuta părinții, dacă ar avea nevoie de ajutor. (Special Testimonies, Series B 19:32-33 (1902)).

Capitolul 138

Să facem economie din principiu

Cei ale căror mâini sunt deschise pentru a răspunde apelurilor pentru bani pentru menținerea cauzei lui Dumnezeu și alinarea celor aflați în suferință și necaz nu sunt dintre cei leneși, neglijenți și înceți în munca lor și administrarea treburilor lor. Ei sunt totdeauna atenți să-și mențină cheltuielile în cadrul venitului pe care îl au. Ei fac economie din principiu; simt că este datoria lor să economisească pentru a putea avea ceva și de dat. (Testimonies for the Church 4:573 (1881)).

Capitolul 139

Compensație

Dumnezeu nu dorește ca lucrarea sa să fie continuu stânjenită de datorii. Când vedeți că există dorința de a face adăugiri la clădiri sau alte facilități la o instituție, feriți-vă să cheltuiți mai mult decât banii pe care îi aveți. Mai bine amânați să faceți îmbunătățirile respective până ce Providența va deschide calea ca ele să fie făcute, fără să vă faceți datorii grele și să aveți de plătit dobânzi.

Casele de editură au fost făcute locuri de depunere de către poporul nostru și astfel sunt în stare să ofere mijloace pentru a susține ramuri ale lucrării la realizarea și altor inițiative. Acest lucru este bun. Nu s-a făcut nimic care să fie prea mult în aceste domenii. Domnul vede toate aceste lucruri. Însă, potrivit cu lumina care mi-a fost dată, trebuie făcut orice efort cu puțință pentru a ne menține fără datorii.

Lucrarea de publicații a fost întemeiată cu sacrificiu și ar trebui continuată tot pe baza unor principii stricte de economie. Problema financiară poate fi rezolvată, atunci când există presiunea lipsei banilor, dacă lucrătorii vor consimți la o reducere a salariilor. Acesta a fost principiul pe care mi l-a descoperit Domnul pentru instituțiile noastre. Când banii sunt puțini, trebuie să fim de acord să ne limităm dorințele.

Fie ca publicațiile să fie prețuite așa cum se cuvine și fie ca toate editurile noastre să caute să facă economii pe orice cale cu puțință, chiar dacă astfel se produc neplăceri considerabile. Fiți cu ochii pe micile cheltuieli. Opriti orice scurgere. Micile pierderi sunt cele care vor avea un cuvânt greu de spus la sfârșit. Strângeți firimiturile; să nu se piardă nimic. Nu pierdeți clipele vorbind; clipele irosite fac laolaltă ore. Stăruința, lucrul făcut cu credință vor fi totdeauna încununare cu succes.

Unii gândesc că își afectează propria demnitate dacă au în vedere lucruri mici. Ei cred că aceasta este dovada unei minți înguste și a unui spirit zgârcit. Însă scurgerile mici au dus la scufundarea multor corăbii. Nimic din ceea ce ar servi împlinirii unui anumit scop nu trebuie îngăduit să se irosească. Lipsa economiei va aduce cu siguranță datorii asupra instituțiilor noastre. Deși poate se primesc mulți bani, aceștia se vor pierde în mici cheltuieli irosite în fiecare ramură a lucrării. Economia nu înseamnă

zgârcenie.

Fiecare bărbat și fiecare femeie care lucrează la editură trebuie să fie o santinelă credincioasă, veghind ca nimic să nu se piardă. Toți trebuie să se ferească împotriva așa-ziselor nevoi necesare care necesită cheltuieli. Unii oameni trăiesc mai bine cu 400 de dolari pe an decât alții cu 800 de dolari. Tot așa este și cu instituțiile noastre, unele persoane le pot administra cu mult mai puțin capital decât altele. Dumnezeu dorește ca toți lucrătorii să practice economia și în special să fie credincioși în administrarea banilor.

Fiecare lucrător din instituțiile noastre trebuie să primească o compensație cinstită pentru lucrul său. Dacă primesc salarii corespunzătoare, lucrătorii au mulțumirea de a face donații pentru lucrare. Nu este drept ca unii să primească mult, iar alții, care fac o lucrare esențială și o fac cu credincioșie, foarte puțin.

Există totuși cazuri unde trebuie să se facă o diferențiere. Este vorba de persoanele de la casele de editură care au răspunderi grele, a căror activitate are mare valoare pentru instituție. În multe alte funcții, ei ar fi avut mult mai puține griji și, din punct de vedere financiar, un profit mult mai mare. Toți pot vedea nedreptatea care s-ar face plătind acestor oameni salarii care să nu fie mai mari decât cele cu care sunt plătiți lucrătorii mecanici.

Dacă o femeie este rânduită de Domnul să facă o anumită lucrare, lucrarea ei trebuie prețuită cu valoarea meritată. Unii gândesc că este o metodă bună să le îngăduie unor persoane să-și consacre timpul și să trudească în lucrare țară a fi compensați. Însă Dumnezeu nu este de acord cu astfel de aranjamente. Când este necesar sacrificiul datorită lipsei banilor, povara nu trebuie să stea în întregime numai asupra câtorva persoane. Fie ca toți să se sacrifice.

Domnul dorește ca cei cărora le-a încredințat bunurile Sale să dovedească bunătate și generozitate, nu zgârcenie. Fie ca aceștia să nu pretindă orice cent cu putință. Dumnezeu privește cu dispreț astfel de metode...

Domnul are nevoie de oameni care să vadă lucrarea în toată măreția sa și care să înțeleagă principiile care s-au întretesut în ea încă de la începuturile ei. El nu dorește ca felul lumesc în ordinea lucrurilor să pătrundă în lucrare și să fie altfel decât a rânduit El

pentru poporul Său. Lucrarea trebuie să aibă caracterul Celui care a început-o.

În sacrificiul pe care Domnul Hristos l-a făcut pentru oamenii căzuți, mila și adevărul s-au întâlnit, dreptatea și pacea s-au sărutat. Când aceste atribute sunt despărțite de cea mai minunată lucrare, care are cel mai vădit succes, atunci acesteia nu-i mai rămâne nimic.

Dumnezeu nu dorește să scoată în relief doar pe câțiva oameni de partea Sa, iar de alții să nu-i pese. El nu ridică pe unul, în timp ce pe altul îl aruncă jos și îl asuprește. Toți cei care sunt cu adevărat convertiți vor manifesta același spirit. Ei își vor trata semenii așa cum s-ar purta cu Domnul Hristos. Nimeni nu va trece cu vederea drepturile celuiilalt.

Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să aibă un respect atât de mare pentru lucrarea cea sacră pe care o fac, încât să nu îngăduie să pătrundă în aceasta nici o urmă de egoism. (Testimonies for the Church 7:206-209 (1902)). [Acest articol, adresat directorilor și lucrătorilor din casele noastre de editură, este inclus aici datorită faptului că principiile se aplică la lucrătorii din sanatorii.]

Capitolul 140

Nu salarii exorbitante

Nici unei persoane nu trebuie să i se acorde un salariu exorbitant; chiar dacă aceasta ar poseda capacități și calificări deosebite. Lucrarea făcută pentru Dumnezeu și cauza Sa nu trebuie situată la un nivel strict financiar. Lucrătorii din casele de editură fiu au o lucrare mai grea de făcut, cheltuieli mai mari sau răspunderi mai grele decât lucrătorii din alte domenii. Lucrarea lor nu este mai istovitoare decât cea a unui pastor credincios. Dimpotrivă, pastorii, ca o regulă, fac sacrificii mai mari decât lucrătorii din instituțiile noastre. Pastorii merg acolo unde sunt trimiși, ci sunt oamenii clipei, gata să acționeze în orice moment, să facă față oricărei urgențe. Nevoia îi face să fie despărțiți, într-o mare măsură, de familiile lor. Lucrătorii din casele de editură, de regulă, au casa într-un anumit loc, unde pot sta împreună cu familiile lor. Aceasta înseamnă scutire de multe cheltuieli și de acest lucru ar trebui să se țină cont în felul cum se compensează munca pastorilor față de cea a lucrătorilor din casele de editură.

Cei care lucrează cu toată inima învia Domnului, folosindu-și din plin toate capacitățile, nu trebuie ca ei înșiși să ridice în slăvi serviciile pe care le fac. În loc să se umfle de mândrie, să-și dea atâta importanță și să țină cont de flecare oră muncită, ar face mai bine să-și compare eforturile cu lucrarea Mântuitorului și să se dovedească ei înșiși robi credincioși.

Fraților, nu căutați să vedeți cât de puțin puteți face ca să atingeți standardul cel mai de jos, ci treziți-vă ca să puteți atinge plinătatea lui Hristos, ca să puteți face cât mai mult pentru El. (Testimonies for the Church 7:208, 209 (1902)).

Săi ajutăm pe cei care au nevoie de ajutor

Ca unelte ale lui Dumnezeu, noi trebuie să avem inimi de carne, să fim plini de acea dragoste care ne îndeamnă să venim în ajutorul celor care au mai multe nevoi decât noi. Dacă vedem că frații și surorile noastre se luptă cu sărăcia și cu datoriile, dacă vedem biserici care au nevoie de ajutor financiar, noi trebuie să ne interesăm în mod neegoist de ei și să-i ajutăm în măsura în care Dumnezeu ne-a ajutat pe noi să prosperăm. Dacă tu, care ai răspunderea unei instituții, vezi că alte instituții luptă cu curaj pentru obținerea unui spațiu permanent pentru a putea desfășura o activitate asemănătoare celei din instituția la care te afli tu, nu fi gelos.

Nu căuta să forțezi lucrurile și să te înalți pe tine însuși, considerându-te superior. Mai degrabă redu ceea ce se poate în planurile tale și ajută-i pe cei care sunt în luptă. Ajută-i să realizeze cât mai multe din planurile lor pentru a putea prospera. Nu folosi toți dolarii pentru a-ți spori posibilitățile și a-ți crește responsabilitățile. Pune deoparte o sumă din banii tăi pentru înființarea de instituții de sănătate și școli în altă parte. Vei avea nevoie de multă înțelepciune spre a ști unde să fie așezate aceste instituții, astfel ca oamenii să poată beneficia cât mai mult de ele. Toate aceste lucruri trebuie luate în seamă în mod cinstit.

Cei din poziții de răspundere vor avea nevoie de înțelepciune de sus pentru a se purta în mod drept, cu milă și îndurare, nu doar față de câțiva, ci față de toți cu care au de-a face. Domnul Hristos Se identifică cu interesele copiilor Săi, indiferent cât de săraci sau nevoiași sunt ei. Trebuie deschise misiuni pentru oamenii de culoare și fiecare ar trebui să caute să facă ceva și să facă acum. (Testimonies for the Church 8:136-144 (1890).) Este nevoie să se înființeze instituții în diferite locuri, pentru ca oamenii, bărbați și femei, să fie puși la lucru spre a face tot ceea ce pot mai bine spre slava lui Dumnezeu. Nimeni nu ar trebui să piardă din vedere misiunea și lucrarea sa. Fiecare trebuie să aibă ca țintă îndeplinirea cu succes a lucrului încredințat lui. Toate instituțiile noastre trebuie să țină scama de acest lucru și să lupte pentru succes; însă, în același timp, să-și aducă aminte că succesul lor va crește în măsura în care vor dovedi o generozitate dezinteresată, împărțășind din ceea ce au ei din belșug cu acele instituții care se luptă să aibă un loc sigur. Instituțiile, noastre prospere trebuie să ajute acele

instituții despre care Dumnezeu a spus că vor fi viabile și vor prospera, dar care se luptă încă pentru supraviețuire. Între noi există atât de puțină dragoste autentică, neegoistă. Domnul spune: „Prea iubiților, să ne iubim unii pe alții; căci dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubește, este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu. Cine nu iubește, n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste.” „Dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi, și dragostea Lui a ajuns desăvârșită în noi”(1 Ioan 4, 7.8.12). Lui Dumnezeu nu-I face plăcere să-l vadă pe om căutând doar propriile sale interese, închizând ochii când este vorba de interesele altora.

Ce poate face o instituție pentru o altă instituție

În providența lui Dumnezeu, sanatoriul din Battle Creek a prosperat mult și, pe parcursul anului care vine, cei din funcții de conducere ar trebui să-și limiteze dorințele. În loc să facă ceea ce doresc măbind ceea ce dețin, ar trebui să facă o lucrare neegoistă pentru Dumnezeu, întinzând o mână generoasă nevoilor care există în alte părți. Ce bine i-ar prinde Casei Rurale de Sănătate din Sfânta Elena dacă ar primi o donație de câteva mii de dolari! O astfel de donație ar da curaj celor care o conduc, însuflețindu-i să meargă înainte și în sus. În anii de început, au fost făcute multe donații către sanatoriul din Battle Creek și oare, acum, acest sanatoriu nu ar trebui să aibă grijă să facă tot ce poate pentru instituțiile sale surori de pe Coasta Pacificului? Frații mei din Battle Creek, nu vi se pare că este potrivit planului lui Dumnezeu să vă limitați dorințele, să reduceți construcțiile și să nu măriți instituțiile noastre din acel centru? De ce să nu simțiți că este privilegiul vostru și datoria voastră de a-i ajuta pe cei care au nevoie de ajutor?

Este nevoie de o reformă

Mi s-a spus că este nevoie de o reformă în aceste domenii și că ar trebui să existe mai multă generozitate în rândurile noastre. Există pericolul constant chiar și pentru adventiștii de ziua a șaptea să fie biruiți de ambiția egoistă și să dorească să-și concentreze toți banii și toată puterea asupra unor interese pe care să le controleze în special ei. Există primejdia ca oamenii să îngăduie să se trezească în inimile lor un sentiment de gelozie și să devină invidioși pe inițiative la fel de importante ca cele pe care le administrează ei. Cei care nutresc harul creștinismului curat nu pot privi cu indiferență lucrarea din nici o parte a viei celei mari a Domnului. Cei care sunt cu adevărat convertiți vor dovedi interes egal pentru lucrarea din toate părțile viei și vor fi gata să ajute oriunde este nevoie.

Egoismul este cel care îi împiedică pe oameni să trimită ajutor în acele locuri în care lucrarea lui Dumnezeu nu este tot așa de prosperă ca în instituția pe care o conduc ei. Cei care poartă răspunderi ar trebui să urmărească cu atenție binele tuturor ramurilor lucrării și cauzei lui Dumnezeu. Ei ar trebui să încurajeze și să susțină interesele din alte câmpuri ca pe propriile lor interese. Astfel, legăturile de frățietate ar fi întărite între membrii familiei lui Dumnezeu de pe pământ și s-ar închide ușa geloziei și invidiilor mărunte pe care poziția și prosperitatea le stârnesc cu siguranță, dacă harul lui Dumnezeu nu stăpânește inima.

„Să știți”, scria apostolul Pavel, „cine seamănă puțin, puțin va secera; iar cine seamănă mult, mult va secera. Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui: nu cu părere de rău sau de silă, căci «pe cine dă cu bucurie îl iubește Dumnezeu». Și Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având totdeauna în toate lucrurile din destul, să prisosiți în orice faptă bună... În chipul acesta veți fi îmbogățiți în toate privințele, pentru orice dărnicie, care, prin noi, va face să se aducă mulțumiri lui Dumnezeu. Căci ajutorul dat de darurile acestea nu numai că acoperă nevoile sfinților, dar este și o pricină de multe mulțumiri către Dumnezeu. Așa că dovada dată de voi prin ajutorul acesta îi face să slăvească pe Dumnezeu pentru ascultarea pe care mărturisiți că o aveți față de Evanghelia lui Hristos și pentru dărnicia ajutorului vostru față de ei și față de toți; și-i face să se roage pentru voi și să vă iubească din inimă, pentru harul nespus de mare al lui Dumnezeu față de voi. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespus de mare!” (2 Corinteni 9, 6-8.11-15).

Chestiunea salariilor

Instituția se află acum într-o stare prosperă, iar directorii acesteia nu ar trebui să insiste ca salariile să aibă valori la fel de mici, așa cum a fost necesar în anii de început. Lucrătorii vrednici, eficienți trebuie să primească salarii rezonabile pentru lucrul lor și ar trebui lăsați să-și folosească propria lor judecată în legătură cu felul în care își folosesc salariile. În nici un caz ei nu trebuie solicitați peste măsură. Medicul-șef trebuie să aibă un salariu mai mare.

Medicului-șef doresc să-i spun acest lucru: deși problema salariilor nu constituie una dintre atribuțiile tale, ar fi foarte bine să acorzi atenție acestei probleme; căci tu ai răspunderea ca șef al instituției. Nu le cere lucrătorilor să facă prea multe sacrificii.

Țineți în frâu ambiția de a mări instituția și de a acumula alte responsabilități. Lasă ca o parte din banii care se rulează în cadrul sanatoriului să fie dați instituțiilor care au nevoie de ajutor. Cu siguranță că este bine acest lucru. Este în conformitate cu voia lui Dumnezeu și cu modul Lui de a lucra, și aceasta va aduce binecuvântarea lui Dumnezeu asupra sanatoriului.

Comitetului director doresc să-i spun în mod special următoarele: „Nu uitați că lucrătorii trebuie plătiți potrivit cu credincioșia dovedită în lucrul lor. Dumnezeu ne cere să ne purtăm unii față de alții cu toată credincioșia. Unii dintre voi sunt împovărați peste măsură cu griji și răspunderi și am fost instruită că există pericolul ca voi să deveniți egoiști și să greșiți față de cei angajați.”

Fiecare tranzacție de afaceri, fie că are de-a face cu un lucrător care ocupă o funcție de răspundere sau cu lucrătorul cel mai umil din sanatoriu, trebuie să fie aprobată de Dumnezeu. Umblați în lumină câtă vreme aveți lumină, ca să nu vă surprindă întunericul. Ar fi mult mai bine să cheltuiți mai puțin în construcții, și să dați lucrătorilor salarii în acord cu valoarea muncii pe care o depun, dovedind față de ei milă și dreptate.

Potrivit cu lumina pe care Domnul a avut plăcere să mi-o dea, eu știu că El este întristat datorită multor lucruri care s-au petrecut în legătură cu lucrătorii. Dumnezeu nu mi-a dat toate detaliile, însă mi-a transmis avertizări că este nevoie de o reformă. Mi-a fost arătat că este nevoie de tați și mame în Israel care să fie uniți cu instituția. Trebuie angajați bărbați și femei devotate care, datorită faptului că nu sunt continuu împovărați de griji și responsabilități, pot urmări binele spiritual al angajaților. Este nevoie ca acest fel de bărbați și femei să fie continuu la lucru în domeniu! misionar, în cadrul acestei instituții mari. Nu s-a făcut nici jumătate cât ar fi trebuit să se facă în această privință. Acești bărbați și femei ar fi trebuit să lucreze pentru angajați în ceea ce privește cele spirituale, dându-le sfaturi și învățându-i cum să câștige suflete, nu prin multă vorbă, ci printr-o viață creștină, consecventă. Lucrătorii sunt expuși influențelor lumești, însă, în loc să fie modelați după aceste influențe, ei ar trebui să fie niște misionari consacrați, stăpâniți de acea influență care înalță și rafinează. În acest fel, ei vor învăța cum să se poarte cu cei necredincioși și cum să exercite față de ei o influență care să-i câștige pentru Hristos.

Canale de binecuvântare, Cooranbong, N.S.W., 28 august, 1895.

Dumnezeu are o anumită lucrare pentru orice credincios care lucrează la sanatoriu. Fiecare soră medicală trebuie să fie un canal de binecuvântare, să primească lumină de sus pe care să o lase să strălucească mai departe pentru semeni. Lucrătorii nu trebuie să se conformeze etalării și modei celor care vin la sanatoriu pentru tratament, ci trebuie să se consacre lui Dumnezeu. Atmosfera care înconjoară sufletele lor trebuie să fie o mireasmă de viață pentru viață. Ispitele îi vor asalta din toate părțile, însă fie ca ei să ceară lui Dumnezeu prezența și călăuzirea Sa. Domnul a spus lui Moise: „Eu voi fi cu tine”; aceeași asigurare este dată fiecărui lucrător credincios, consacrat. (Testimonies for the Church 8:136-144 (1890)) Pentru studiu suplimentar: Testimonies for the Church 7:292-294, „Sanatoriile noastre, un refugiu pentru lucrători”)

Lucrătorii de la sanatoriu

Stimate frate __, Ai aflat cât pretinde dr. _pentru serviciile pe care le face? Dacă un medic își face lucrul cu iscusință, talentul și priceperea sa trebuie recunoscute, însă există pericolul să fim tulburați, nedumeriți. Dacă noi introducem un nou sistem de a plăti chirurgilor salarii mai mari, după un timp, aceasta poate deveni o problemă greu de rezolvat. Și alți medici vor cere salarii mai mari, iar pastorii noștri vor pretinde și ei mai multă considerație...

Este mare nevoie de reforme decisive în legătură cu felul cum procedăm cu lucrătorii din sanatoriile noastre. Trebuie angajați lucrători credincioși, conștiincioși și, după ce ei au făcut o anumită cantitate de muncă într-o zi, ei trebuie lăsați liberi pentru a-și asigura odihna necesară.

Trebuie să li se pretindă o cantitate rezonabilă de muncă, iar pentru aceasta, lucrătorul trebuie să primească un salariu rezonabil. Dacă nu beneficiază de perioade de timp corespunzătoare pentru odihnă în urma muncii lor istovitoare, personalul medical își va pierde tăria și vitalitatea. Angajații nu își vor putea face bine lucrul și nici nu vor putea fi niște modele pentru sanatoriu. Dacă este nevoie, să fie sporit numărul celor care fac parte din personalul medical auxiliar, iar munca să fie planificată în așa fel, încât, după ce și-au făcut datoria pentru ziua respectivă, oamenii să fie liberi să se odihnească, pentru a-și reface puterile.

Nici un bărbat să nu considere că poate hotărî cât poate munci o femeie. Ca soră-șefă, trebuie angajată o femeie competentă, iar dacă vreo femeie nu-și face munca așa cum se cuvine, sora-șefă se va ocupa de cazul ei. Trebuie plătite salariile care se cuvin și fiecare femeie trebuie tratată cu bunătate și amabilitate, fără a i se reproșa.

Cei care sunt însărcinați să supravegheze munca bărbaților să aibă grijă să nu fie prea severi. Bărbații trebuie să aibă ore regulate de muncă, iar când sunt angajați cu normă întreagă, nu trebuie să li se răpească perioadele de odihnă. Un sanatoriu trebuie să fie tot ceea ce implică numele său.

Fiecare lucrător trebuie să caute să se formeze astfel, încât să-și facă lucrul cu promptitudine. Sora-șefă trebuie să-i învețe pe cei din subordinea ei să lucreze cu atenție. Învățați-i pe tineri să muncească cu tact și meticulozitate. Iar când se termină orele de lucru, ei vor avea simțământul că timpul a fost folosit cu credincioșie, iar lucrătorii sunt îndreptățiți să beneficieze de o perioadă de odihnă.

Lucrătorii din sanatoriu trebuie să beneficieze de privilegiul de a se instrui. Lucrătorilor trebuie să li se acorde orice privilegiu cu putință care să aibă legătură cu lucrarea rânduită lor. (Special Testimonies, Series B 19:35-37 (1905)).

Capitolul 143

Recunoașterea lucrului cinstit

Lucrătorii trebuie să primească o compensație potrivit cu orele pe care le petrec muncind cinstit. Cel care lucrează o normă întreagă trebuie să primească potrivit cu timpul respectiv. Dacă altul implică în purtarea poverilor atât mintea, cât și sufletul și puterea sa, trebuie să fie plătit potrivit cu lucrul său. (Testimonies for the Church 7:208 (1902)).

Exemplul Domnului Hristos

Stimate frate, La un moment dat, tu ai dat sugestia că, dacă directorilor din instituțiile noastre li s-ar oferi salarii mai mari, ei ar putea asigura o clasă mai înaltă de lucrători și astfel o muncă mai competentă. Fratele meu, un astfel de raționament nu este în armonie cu planurile Domnului. Noi toți suntem slujitorii Săi. Noi nu suntem ai noștri, am fost cumpărați cu un preț și trebuie să-L proslăvim pe Dumnezeu în trupul și spiritul nostru, care sunt ale Lui. Aceasta este o lecție pe care trebuie să o învățăm. Noi trebuie să ne disciplinăm astfel, încât să ne dezvoltăm până la desăvârșirea caracterului creștin.

Instituțiile noastre trebuie să fie în întregime sub supravegherea lui Dumnezeu. Ele au fost întemeiate cu sacrificii și doar cu sacrificiu este posibil ca lucrarea lor să meargă înainte.

O lucrare vastă

Cei care sunt angajați în lucrarea Domnului au răspunderea de a aduce la îndeplinire împuternicirea: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit” (Matei 28, 19.20).

Domnul Hristos ne-a dat El însuși un exemplu de felul cum trebuie să lucrăm. Citiți capitolul 4 din Matei și veți învăța ce metode a folosit Domnul Hristos, Prințul vieții, în învățăturile date. „A părăsit Nazaretul și a venit de a locuit în Capernaum, lângă mare, în ținutul lui Zabulon și Neftali, ca să se împlinească ce fusese vestit prin proorocul Isaia, care zice: «Țara lui Zabulon și țara lui Neftali, înspre mare, dincolo de Iordan, Galilea Neamurilor. Norodul acesta, care zăcea în întuneric, a văzut o mare lumină, și peste cei ce zăceau în ținutul și în umbra morții a răsărit lumina»” (Matei 4, 13-16).

„Pe când trecea pe lângă Marea Galileii, Isus a văzut doi frați: pe Simon, zis Petru, și pe fratele său, Andrei, care aruncau o mreajă în mare, căci erau pescari. El le-a

zis: «Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni. Îndată ei au lăsat mrejele și au mers după El. De acolo a mers mai departe și a văzut pe alți doi frați: pe Tacov, fiul lui Zebedei, și pe Eoari, fratele lui, care erau într-o corabie cu tatăl lor, Zebedei, și își cârpeau mrejele. El i-a chemat. Și îndată ei au lăsat corabia și pe tatăl lor și au mers după El» (Matei 4, 18-22).

Acești umili pescari au fost cei dintâi ucenici ai lui Isus. Ei nu au spus că trebuie să primească o anumită sumă de bani pentru serviciile lor. Ei aveau să fie părtași împreună cu El la lepădare de sine și sacrificii.

„Isus străbătea toată Galilea, învățând pe norod în sinagogi, propovăduind Evanghelia împărăției și tămăduind orice boală și orice neputință care era în norod. I s-a dus vestea în toată Siria; și aduceau la El pe toți cei ce sufereau de felurite boli și chinuri: pe cei îndrăciți, pe cei lunatici și pe cei slăbănogi; și El îi vindeca” (Matei 4, 23.24).

Domnul Hristos a fost un misionar medical în adevăratul sens al cuvântului. El a venit în această lume pentru a predica Evanghelia și a vindeca pe bolnavi. El a venit atât ca vindecător al trupului oamenilor, cât și al sufletului lor, solia Sa fiind că ascultarea de legile împărăției lui Dumnezeu avea să aducă bărbaților și femeilor sănătate și prosperitate...

Domnul Hristos ar fi putut ocupa cel mai înalt loc între cei mai mari învățați ai națiunii iudaice, însă El a ales mai degrabă să ducă Evanghelia celor săraci. El mergea din loc în loc, iar cei de la drumuri și de la garduri puteau prinde cuvintele Evangheliei adevărate. În modul în care a lucrat El, așa dorește să lucreze și lucrătorii Săi de astăzi. Glasul Său era auzit lângă mare, fa poalele muntelui și pe străzile cetăților, explicând Scripturile Vechiului Testament. Explicațiile date de El erau atât de diferite de cele ale cărturarilor și fariseilor, încât captivau atenția oamenilor. El învăța ca unul care avea autoritate, nu cum învățau cărturarii, și proclama solia Evangheliei cu claritate și putere.

Niciodată nu a existat un așa evanghelist ca Domnul Hristos. El era Maiestatea cerurilor, însă S-a umilit, luând asupra-Și natura noastră, pentru a putea veni în întâmpinarea oamenilor acolo unde se aflau ei. Hristos, Solul Legământului, a adus vestea cea bună a mântuirii tuturor oamenilor, bogați și săraci, liberi și robi. Cum se mai îngrămădeau mulțimile de oameni în jurul Lui! De departe și de aproape, ei veneau

pentru vindecare și El i-a vindecat pe toți. Faima Sa de Mare Vindecător s-a răspândit prin toată Palestina, din Ierusalim până în Siria. Bolnavii veneau în locurile pe unde credeau că va trece, ca să poată striga la El după ajutor, iar El îi vindeca de bolile lor. Înspre El veneau de asemenea și cei bogați, nerăbdători să asculte cuvintele Lui și să poată primi o atingere a mâinii Sale. Astfel, El mergea din cetate în cetate, din oraș în oraș, predicând Evanghelia și vindecând pe cei bolnavi. El, regele slavei, îmbrăcat în veșmântul umil al umanității! „El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți” (2 Corinteni 8, 9). (Special Testimonies, Series B 19:37-40 (1903)).

Simplitate și economie

Atunci când se pornește și se duce înainte o lucrare, trebuie să se dovedească cea mai strictă economie. Trebuie angajați lucrători care să fie și producători, nu numai consumatori. În nici un caz, banii nu trebuie investiți pentru etalare. Lucrarea misionară medicală a Evangheliei trebuie dusă înainte cu simplitate, așa cum a fost lucrarea Maiestății cerurilor, care a văzut nevoia unei lumi pierdute, păcătoase, Și-a lăsat deoparte mantia Sa regală și coroana Sa împărătească și Și-a îmbrăcat divinitatea cu umanitate, pentru a-i ajuta pe oameni. El Și-a desfășurat lucrarea misionară, astfel încât să poată lăsa un exemplu desăvârșit ființelor omenești care vor urma. „Dacă dorește cineva să vină după Mine”, a spus El, „să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze” (Matei 16, 24). Orice misionar medical autentic va da ascultare acestor cuvinte. El nu-și va încorda toate puterile pentru a urma modele lumești sau pentru etalare, gândind că astfel poate câștiga suflete pentru Mântuitorul. Nu, nu. Dacă Maiestatea cerurilor a putut să-și lase căminul plin de slavă pentru a veni într-o lume stricată și împietrită datorită blestemului, pentru a rândui metode corecte de a face lucrare misionară medicală, noi, urmașii Săi, ar trebui să practicăm aceeași tăgăduire de sine și sacrificiu de sine.

Domnul Hristos i-a invitat pe toți: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11, 28-30). Dacă toți ar purta jugul lui Hristos, dacă toți ar învăța în școala Sa lecțiile pe care El le învață, atunci ar fi suficiente mijloace pentru a înființa lucrarea misionară medicală în multe locuri.

Nimeni să nu spună: „Mă voi angaja în această lucrare pentru o anumită sumă. Dacă nu primesc această sumă, nu voi face lucrarea”. Cei care spun astfel nu poartă jugul lui Hristos; ei nu învață blândețea și umilința Sa. Domnul Hristos ar fi putut veni în această lume cu o suită de îngeri, dar nu, El a venit ca -- un prunc și a trăit o viață de umilință și sărăcie. Slava Sa consta în simplitatea Sa. El a suferit pentru noi lipsurile sărăciei. Vom refuza să ne lepădăm pe noi înșine de dragul Său? Vom refuza să devenim misionari medicali dacă nu putem urma modele lumii, punând preț pe cele

exterioare, așa cum fac cei lumești?...

Fratele meu, sora mea, începe-ți lucrul chiar acolo unde te afli. Fă tot ce poți mai bine, privind întotdeauna la Isus, Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre. Noi nu putem face lucrarea lui Dumnezeu pe nici o altă cale și nici nu putem prețui adevărul Său altfel, decât mergând pe urmele pașilor Aceluia care a renunțat la puterea Sa cea mare spre a veni în lumea noastră, pentru ca, prin umilința și suferințele Sale, ființele omenești să poată deveni părtași de natură divină. De dragul nostru, El a devenit sărac, pentru ca, prin sărăcia Lui, noi să putem ajunge în posesia bogățiilor eterne...

Este nevoie acum de oameni inteligenți, dispuși să facă sacrificii și să se lepede de sine -- oameni care să fie conștienți de solemnitatea și importanța lucrării lui Dumnezeu și care, ca filantropi creștini, să împlinească mandatul lui Hristos. Lucrarea misionară medicală încredințată nouă are o anumită însemnătate pentru fiecare dintre noi. Ea este o lucrare de salvare a sufletelor; este proclamarea soliei Evangheliei. (Special Testimonies, Series B 19:27-29 (1904)).

O chemare plină de responsabilitate

„Frica de Domnul este începutul înțelepciunii” (Psalmii 111, 10). Profesioniștii buni, indiferent care este domeniul în care sunt chemați, au nevoie de înțelepciune divină. Însă medicul are nevoie în mod special de această înțelepciune, pentru că are de-a face cu tot felul de boli și cu mintea oamenilor. Răspunderea lui este mai mare chiar decât a pastorului Evangheliei. El este chemat să fie un colaborator al lui Hristos, trebuie să aibă principii religioase hotărâte și o puternică legătură cu Dumnezeu înțelepciunii. Dacă dorește să primească sfat de la Dumnezeu, el îl va avea pe marele Vindecător alături de sine, în eforturile pe care le face, și va acționa cu cea mai mare precauție, pentru ca nu cumva, prin ceea ce ar face în mod greșit, să facă rău vreunui dintre creaturile lui Dumnezeu. El va fi tare ca stânca în ceea ce privește principiile și totodată bun și amabil față de toți. Ei își va simți responsabilitatea datoriei sale și prin ceea ce face va dovedi că este însuflețit de motive curate, neegoiste și de dorința de a întreprinde învățătura lui Hristos în toate lucrurile. Un asemenea medic va poseda o demnitate născută de sus și va fi o unealtă puternică spre bine în lume. Deși s-ar putea să nu fie prețuit de cei care nu au legătură cu Dumnezeu, totuși el va fi onorat de cer. În ochii lui Dumnezeu, el va fi mai prețios decât aurul, mai prețios chiar decât aurul din Ofir.

Un exemplu în cumpătare

Medicul trebuie să fie un om foarte cumpătat. Suferințele fizice ale oamenilor sunt fără număr și el are de-a face cu boala în toate formele ei, atât de diferite. El știe că o mare parte din suferința pe care caută să o aline este rezultatul necumpătății și al altor forme de îngăduințe păcătoase. El este chemat să se ocupe de tineri și tinere la începutul vieții și apoi în perioada de maturitate, de aceia care și-au atras asupra lor boala prin folosirea tutunului, care este un narcotic. Dacă este un medic inteligent, va ști să meargă pe urma bolii, până la descoperirea cauzei ei; însă, dacă el însuși nu este liber de folosirea tutunului, el nu va reuși să pună degetul pe rană și să prezinte cu claritate pacienților cauza bolii lor. El va da greș în a prezenta tinerilor nevoia de a birui obiceiul înainte ca acesta să se înrădăcineze. Dacă el însuși folosește această buruiiană, cum ar putea oare să le arate celor lipsiți de experiență efectele ei vătămătoare, nu numai asupra

lor înșiși, ci și asupra celor din jurul lor?...

Dintre toți oamenii din lume, medicul și pastorul trebuie să aibă obiceiuri stricte în privința cumpătării. Binele societății necesită o totală abținere din partea lor, căci influența lor vorbește continuu în favoarea sau împotriva reformei și dezvoltării societății. Din partea lor este păcat cu bună știință dacă sunt necunoscători în privința legilor sănătății sau indiferenți față de ele, deoarece la ei privesc oamenii, socotindu-i mai înțelepți decât ceilalți oameni. Acest lucru este adevărat în special în privința medicului căruia i se încredințează viața omului. De la el se așteaptă să nu-și îngăduie nici un obicei care să-i slăbească forțele vitale...

Întrebarea care se pune nu este ce face lumea, ci ce fac adevărații profesioniști în privința opririi răspândirii tot mai mult a blestemului tutunului. Vor urma judecata sănătoasă oamenii cărora Dumnezeu le-a dat inteligență și care sunt în poziții de răspundere? Vor fi acești oameni cu răspundere, care au în grija lor persoane a căror influență îi va conduce într-o direcție bună sau greșită, exemple pentru cei din jurul lor? Vor învăța ei pe alții, prin fapte și cuvinte, ascultarea de legile care guvernează organismul omenesc? Dacă ei nu pun în practică cunoștința pe care o au cu privire la legile care le guvernează ființa, dacă preferă răsplata de moment în loc de sănătatea minții și a trupului, atunci ei nu corespund spre a li se încredința viețile altora. Ei sunt legați prin datoria pe care o au de a sta în demnitatea bărbăției date lor de Dumnezeu, liberi de orice robie a poftei sau patimii.

Omul care mestecă și fumează tutun își face rău nu numai lui însuși, ci tuturor celor care vin în sfera influenței sale. Dacă este nevoie de un medic, atunci trebuie să nu fie luat în seamă cel care folosește tutunul. Unul de felul acesta nu va fi un sfătuitor sigur. Dacă boala își are originea în folosirea tutunului, atunci el va fi ispitit să evite precizările și să pretindă alte cauze decât cea adevărată, căci cum s-ar putea condamna pe el însuși?

Există multe metode de a pune în practică arta vindecării, însă există o singură cale pe care cerul o aprobă. Remediile lăsate de Dumnezeu sunt remediile simple ale naturii, care nu istovesc și nici nu slăbesc organismul prin proprietățile lor puternice. Aerul curat și apa curată, curățenia, o alimentație corespunzătoare, curăția vieții și o puternică încredere în Dumnezeu constituie remedii în lipsa cărora mii de oameni mor, și cu toate acestea, remediile nu sunt luate în seamă, deoarece folosirea lor cu iscusință

necesită o muncă pe care oamenii nu o prețuiesc. Aerul proaspăt, exercițiul fizic, apa curată și o locuință curată, în care să stea cu drag, sunt la îndemâna tuturor doar cu puțină cheltuială, însă medicamentele sunt scumpe, atât în ce privește cheltuiala de bani, cât și efectul produs asupra organismului.

Un vindecător al bolilor spirituale

Lucrarea medicului creștin nu se sfârșește prin vindecarea suferințelor trupului; eforturile sale trebuie să se extindă și asupra sufletului. Poate nu este de datoria lui, dacă nu i se cere acest lucru, să prezinte anumite puncte teoretice în privința adevărului; însă el își poate îndrepta pacienții către Hristos. Lecțiile învățătorului divin sunt totdeauna potrivite. El trebuie să le atragă atenția celor care sunt veșnic nemulțumiți către dovezile întotdeauna proaspete ale iubirii și grijii lui Dumnezeu, către înțelepciunea și bunătatea Sa, așa cum sunt ele manifestate în lucrările creațiunii Sale. Minte poate fi atunci condusă prin intermediul naturii pentru a înțelege natura lui Dumnezeu și să se concentreze asupra cerurilor pe care El le-a pregătit pentru cei ce Îl iubesc.

Medicul trebuie să știe cum să se roage. În multe cazuri, el trebuie să mărească suferința pentru a salva viața; și fie că pacientul este creștin sau nu, el se va simți mai în siguranță dacă va ști că medicul său se teme de Dumnezeu. Rugăciunea va da bolnavului multă încredere și, în multe cazuri, dacă problemele lor sunt aduse înaintea Marelui Medic, cu încredere umilă, acest lucru va face pentru ei mai mult decât toate medicamentele care pot fi administrate.

Satana este cel care a adus boala, iar medicul pornește război împotriva lucrării și puterii sale. Boala minții omenești este răspândită pretutindeni. Nouă zecimi din bolile de care suferă oamenii își au temelia aici. Poate, în dreptul unora, faptul că trebuie să plece de acasă le roade sufletul ca un cancer și le slăbește forțele vitale. Remușcările pentru păcat subminează uneori organismul și dezechilibrează mintea. Sunt, de asemenea, și învățături eronate, ca cea despre existența unui iad care arde veșnic și despre chinul nesfârșit al celor nelegiuți care, prin faptul că dau o imagine exagerată și distorsionată despre caracterul lui Dumnezeu, au produs aceleași rezultate asupra minții mai sensibile a unor oameni. Necredincioșii au profitat din plin de pe urma acestor cazuri, punând nebunia pe seama religiei, însă acest lucru este o teribilă calomnie, una pe care în curând nu vor mai avea plăcere să o susțină. Religia lui Hristos nu este nici pe departe cauza nebuniei, ci este una dintre cele mai eficiente remedii ale sale, căci este

alinare, o mângâiere pentru nervi.

Medicul are nevoie de mult mai mult decât înțelepciune și putere omenească pentru a ști cum să facă față multelor cazuri tulburătoare de boală a minții și a inimii pe care este chemat să le trateze. Dacă nu cunoaște puterea harului divin, el nu va putea veni în ajutorul celor în necazuri, ci va agrava dificultatea; însă, dacă el este prins cu tărie de Dumnezeu, va fi în stare să-i ajute pe cei care au mintea bolnavă, tulburată. El va fi în stare să-și îndrepte pacienții spre Hristos și să-i învețe să meargă cu toate grijile și încurcăturile lor la marele Purtător de poveri.

Există o legătură, rânduită de Divinitate, între păcat și boală. Nici un medic nu poate lucra nici măcar o lună fără să-și dea seama de acest lucru. S-ar putea să ignore acest fapt, mintea sa s-ar putea să fie ocupată cu multe alte treburi și atenția să nu-i fie atrasă spre aceasta. Însă, dacă vrea să vadă acest lucru și este cinstit, nu se poate să nu recunoască faptul că relația dintre păcat și boală este una cauză-efect. Medicul trebuie să aibă agerimea de a vedea acest lucru și de a acționa în mod corespunzător. După ce câștigă încrederea celor aflați în necaz, alinându-le suferințele și aducându-i înapoi de pe marginea mormântului, el poate să-i învețe că boala este urmarea păcatului și că vrăjmașul cel căzut este cel care caută să-i ispitească spre practici distrugătoare de sănătate și de suflet. El poate imprima asupra minții lor necesitatea lepădării de sine și de ascultare de legile vieții și ale sănătății. În special în mintea celor tineri poate introduce principiile cele drepte. Dumnezeu își iubește creaturile cu o dragoste duioasă și puternică. El a rânduit legile naturale; însă legile Sale nu sunt niște pretenții arbitrare. Fiecare expresie „să nu...” ori face parte din legea fizică sau morală, ori conține sau implică și o făgăduință. Dacă există ascultare, binecuvântările ne vor însoți pașii; dacă nu există ascultare, pericolul și nefericirea vor urma Legile lui Dumnezeu sunt rânduite spre a aduce pe poporul Său mai aproape de Sine. El îi va salva de rău și îi va conduce spre bine dacă se vor lăsa călăuziți; însă El nu vrea să-i forțeze niciodată...

Medicii care se tem de Dumnezeu și îl iubesc sunt puțini, în comparație cu cei care sunt necredincioși sau nereligioși pe față, și aceștia trebuie preferați, nu cei din urmă. Nu facem rău dacă nu ne încredem în medicul care nu este credincios. Acestuia i se deschide ușa ispitei, diavolul viclean îi va sugera gânduri și fapte josnice și numai puterea harului divin poate domoli patima aprigă și poate fortifica împotriva păcatului. Celor corupți din punct de vedere moral nu le lipsesc ocaziile de a strica mintea curată a celorlalți. Însă cum se va înfățișa în ziua lui Dumnezeu medicul imoral? În timp ce a

pretins că îi îngrijește pe cei bolnavi, el a trădat o răspundere sacră. El a înjosit atât sufletul, cât și trupul creaturilor lui Dumnezeu și le-a așezat picioarele pe calea care duce la pierzare. Cât de îngrozitor este să încredințăm pe careva dintre cei dragi ai noștri în mâinile unui om necurat, care poate otrăvi moralul și ruina sufletul! Cât de nelalocul lui este un medic necredincios la patul unui om care este pe moarte!

Obişnuința cu suferința

Medicul este adus aproape în fiecare zi față în față moartea. Adică el pășește pe marginea mormântului. În multe cazuri, obişnuința cu scenele de suferință și moarte au ca urmare nepăsarea și indiferența față de necazul omenesc și nehibzuinta în tratamentul celor bolnavi. Astfel de medici sunt lipsiți de duioșie, simpatie. Ei sunt aspri și nepoliticoși, iar cei bolnavi se tem când se apropie de ei. Astfel de oameni, oricât de mare ar fi cunoștința și iscusința lor, nu pot face decât puțin bine celor în suferință; însă dacă dragostea și simpatia pe care Domnul Isus le-a manifestat față de cei bolnavi sunt îmbinate cu cunoștințele medicului, însăși prezența lui va fi o binecuvântare. El va privi la pacientul său nu doar ca la o piesă a mașinării omenesti, ci ca la un suflet care va fi mântuit sau pierdut.

Nevoia de simpatie a medicului

Datoriile medicului sunt dificile. Doar puțini sunt cei care își dau seama de încordarea mintală și fizică la care este supus. În bătălia cu boala și moartea, trebuie angajate toate energiile și puterile. Adesea, el știe că o mișcare nepricepută a mâinii în direcția greșită, fie și cât lățimea unui fir de păr, poate trimite un suflet nepregătit spre veșnicie. Cât de mult are nevoie medicul creștin de simpatia și rugăciunile poporului lui Dumnezeu! Cerințele sale în această direcție nu sunt inferioare aceluia ale celor mai devotați dintre pastori sau lucrători misionari. Lipsit adesea de odihna necesară și de somn și chiar de privilegiile religioase ale Sabatului, el are nevoie de o porție dublă de har, de o rezervă proaspătă în fiecare zi, căci, dacă nu, se va depărta de Dumnezeu sau va fi în primejdia de a se cufunda tot mai adânc în întuneric spiritual spre deosebire de persoanele care au alte chemări. Și lotuși, adesea, el trebuie să suporte batjocuri nemeritate și să stea singur, supus ispitelor celor mai intense ale lui Satana, cu simțământul că este neînțeleș, trădat de către prietenii săi.

Mulți, știind cât de dificile sunt datoriile unui medic și cât de puține ocazii are să

fie scutit de griji, chiar și în Sabat, nu vor alege această profesie. Însă marele vrăjmaș caută continuu să distrugă lucrarea mâinilor lui Dumnezeu și oameni culți și inteligenți sunt chemați să lupte împotriva puterii sale pline de cruzime. Este nevoie de mai mulți oameni integri care să se dedice acestei profesii. Este nevoie de eforturi serioase pentru a îndemna oameni corespunzători să se pregătească pentru această lucrare. Aceștia trebuie să fie oameni cu caractere întemeiate pe principiile atotcuprinzătoare ale Cuvântului lui Dumnezeu -- oameni care să aibă în mod natural energie, forță și perseverență, care să-i facă în stare să atingă un standard înalt în ce privește desăvârșirea. Nu oricine poate deveni un medic cu succes. Mulți s-au apucat de această profesie cu totul nepregătiți. Ei nu au nici cunoștința necesară, nici iscusință, tact și meticulozitate în vederea asigurării succesului.

Un medic poate avea o activitate mai eficientă dacă are putere fizică. Dacă este slăbit, el nu poate suporta munca istovitoare pe care o pretinde chemarea sa. Un om care are o constituție slabă, care este dispeptic sau nu are suficientă stăpânire de sine, nu poate fi calificat spre a se ocupa de toate categoriile de boli. Trebuie multă atenție pentru a nu se încuraja persoane care ar putea fi utile în poziții cu mai puțină răspundere, să studieze medicina, cheltuind mult timp și bani când nu există nici o nădejde că ei vor avea succes.

Necredințioșia și infidelitatea

Unii au fost selecționați ca persoane care ar putea fi utile ca medici și au fost încurajați să frecventeze cursurile de medicină. Însă unii care și-au început studiile în colegiile medicale ca și creștini nu au ținut seama de legea divină; ei au sacrificat principiul și s-au îndepărtat de Dumnezeu. Ei au simțit că singuri nu pot ține porunca a patra și nu pot fiice față batjocurii și ocării din partea celor ambițioși, lumești, superficiali, sceptici și infideli; ei n-au fost pregătiți să întâmpine o astfel de persecuție. Au avut ambiție să urce tot mai sus în cele lumești și s-au împleticit în munții întunecoși ai necredinței, devenind nevrednici de încredere. Ispitele de tot felul s-au ivit în fața lor, iar ei nu au avut puterea să li se împotrivescă. Unii dintre aceștia au devenit necinstiți, punând la cale ticăloșii și fiind vinovați de păcate grave.

În acest veac, este primejdios pentru oricine să înceapă studiul medicinei. Adesea au ca învățători oameni înțelepți în felul lumii, iar drept colegi, studenți necredințioși, care nu cugetă la Dumnezeu, astfel existând pericolul ca persoana respectivă să fie

influențată de aceste asocieri nereligioase. În ciuda acestor lucruri, au fost unii care au făcut cursul de medicină și au rămas credincioși față de principii. Ei nu au mers la cursuri în Sabat și au dovedit că se pot califica pentru profesia de medic și că nu dezonorează așteptările acelor care le-au pus la dispoziție mijloace de a se instrui. Ca și Daniel, ei l-au onorat pe Dumnezeu și El a avut grijă de ei. Daniel și-a propus în inima lui să nu adopte obiceiurile de la curtea regească; el nu a vrut să mănânce din mâncărurile regelui sau să bea din vinul lui. A privit spre Dumnezeu pentru putere și har, iar Dumnezeu i-a dat înțelepciune, pricepere și cunoștință mai presus decât toți vrăjitorii și cititorii în stele din împărăție. Prin el s-a verificat Îngăduința; „Voi cinsti pe cine Mă cinstește” (1 Samuel 2, 30).

Medicul tânăr are acces la Dumnezeul lui Daniel. Prin har și putere divină, el poate deveni tot atât de eficient în chemarea sa ca și Daniel în poziția sa înaltă. Însă este o greșală să faci din pregătirea științifică lucrul cel mai important, în timp ce principiile religioase, care stau la baza practicării cu succes a unei profesii, să fie neglijate. Mulți dintre cei ce disprețuiesc gândul că trebuie să se bizuie pe Domnul Isus pentru înțelepciune în lucrarea lor sunt lăudați ca oameni pricepuți în profesia lor. Însă, dacă acești oameni care se încred în cunoștințele lor științifice ar fi luminați de lumina cerească, cu cât mai mari ar fi realizările lor! Cu cât mai mare ar fi puterea lor și cu cât de multă încredere ar prelua ei cazurile dificile! Persoana care este în strânsă legătură cu Marele Medic al sufletului și al trupului are resursele cerului și ale pământului la dispoziția sa și poate lucra cu o înțelepciune și o precizie care nu pot da greș, pe care cel necredincios nu le poate avea.

Cei cărora le este încredințată grija celor bolnavi, fie că sunt medici, fie că sunt surori medicale, trebuie să fie conștienți că lucrarea lor va fi cercetată de ochiul pătrunzător al lui Iehova. Nu există un câmp misionar mai important decât cel ocupat de medicul credincios, temător de Dumnezeu. Nu există câmp în care un om să poată face mai mult bine sau să câștige mai multe nestemate care să strălucească în coroana bucuriei sale. El trebuie să ducă harul lui Hristos, ca o mireasmă plăcută, în toate camerele cu bolnavi în care intră; el poate duce adevăratul balsam de vindecare sufletului bolnav de păcat. El poate îndrepta pe cel bolnav către Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii. El nu trebuie să dea ascultare sugestiilor că este periculos să le vorbească despre soarta lor veșnică acelor ale căror vieți sunt în primejdie, ca să nu le facă rău, căci, în nouă cazuri din zece, cunoașterea Mântuitorului care iartă păcatele le-ar face bine atât pentru trup, cât și pentru minte. Dumnezeu poate limita puterea lui

Satana. El este medicul în care sufletul bolnav de păcat se poate încrede pentru a se vindeca atât de bolile trupului, cât și ale sufletului. (Testimonies for the Church 5:439-449 (1885)) Referințe pentru studiu suplimentar: Testimonies for the Church 6:243-253, „Responsabilitățile lucrătorilor medicali”; The Ministry of Healing, 111-124, „Colaborarea dintre divin și omenesc”)

Lucrarea medicului pentru suflete

Fiecare cadru medical poate avea în posesie, prin credința în Hristos, un tratament de cea mai mare valoare -- un remediu pentru sufletul bolnav de păcat. Medicul care este convertit și sfințit prin adevăr este înregistrat în ceruri ca un împreună lucrător cu Dumnezeu, ca un urmaș al lui Isus Hristos. Prin sfințirea lucrată de adevăr, Dumnezeu dă medicilor și surorilor medicale înțelepciune și pricepere pentru a-i trata pe cei bolnavi, iar această lucrare deschide o ușă înțepenită către multe inimi. Bărbați și femei sunt conduși să înțeleagă adevărul care este necesar pentru salvarea atât a sufletului, cât și a trupului.

Acesta este un element care dă forță lucrării pentru acest timp. Lucrarea misionară este ca și brațul drept al soliei îngerului al treilea, care trebuie proclamată unei lumi pierdute; iar medicii, directorii și lucrătorii din toate domeniile, acționând cu credincioșie de partea lor, înfăptuiesc lucrarea de vestire a soliei. Astfel, glasul adevărului va merge înainte la orice națiune, regat, limbă și popor. În această lucrare, și îngerii cerești au o anumită parte de făcut. Ei trezesc bucurie spirituală și cântare în inimile celor care au fost eliberați de suferință și recunoștință față de Dumnezeu se înalță de pe buzele multora care au primit adevărul cel prețios.

Fiecare medic din rândurile noastre trebuie să fie un creștin. Numai acei medici care sunt creștini autentici, conform Bibliei, se pot achita în mod corespunzător de înaltele datorii ale profesiei lor.

Medicul care înțelege răspunderea și responsabilitatea poziției sale va simți necesitatea prezenței lui Hristos cu el în lucrarea sa pentru cei pentru care a fost făcut un asemenea sacrificiu. El va subordona totul celor mai înalte interese care privesc viața care poate fi salvată pentru viața veșnică. El va face tot ce-i stă în puterea sa pentru a salva atât trupul, cât și sufletul. Va încerca să facă întocmai lucrarea pe care ar face-o Domnul Hristos dacă ar fi în locul său. Medicul care Îl iubește pe Hristos și sufletele pentru care a murit El va căuta cu seriozitate să aducă în camera bolnavului o frunză din pomul vieții. El va încerca să frângă pâinea vieții în fața celui în suferință. În ciuda obstacolelor și dificultăților pe care le întâmpină, aceasta este solemna și sacra lucrare

care trebuie îndeplinită prin profesia medicală.

Trebuie imitate metodele Domnului Hristos

Adevărata lucrare misionară este cea în care lucrarea Mântuitorului este cel mai bine reprezentată, metodele Sale cel mai îndeaproape imitate și El este proslăvit. Lucrarea misionară care nu atinge acest standard este raportată în ceruri ca fiind deficitară. Este cântărită în balanța sanctuarului și găsită prea ușoară.

Medicii ar trebui să caute să îndrepte mintea pacienților lor către Hristos, Medicul atât al sufletului, cât și al trupului. Ceea ce medicii doar încearcă să facă, Domnul Hristos înfăptuiește. Agentul omenesc se străduiește să prelungească viața. Domnul Hristos este însăși viața. Cel care a trecut prin moarte pentru a nimici pe cel care are puterea morții este Izvorul vieții. Există balsam în Galaad și, de asemenea, și un medic acolo. Domnul Hristos a suportat o moarte în agonie în cele mai umilitoare împrejurări, pentru ca noi să putem avea viață. El Și-a dat viața Sa cea prețioasă pentru a putea înfrânge moartea. Însă S-a ridicat din mormânt, iar miile de mii de îngeri care au venit să-L privească reluându-Și viața pe care Și-o dăduse au auzit cuvintele Sale de bucurie triumfătoare când stătea deasupra mormântului împrumutat de Iosif, proclamând: „Eu sunt învierea și viața”. S-a răspuns la întrebarea: „Dacă moare un om, va trăi el iarăși?”

Domnul Hristos a luminat mormântul

Purtând pedeapsa păcatului, Hristos a luminat mormântul pentru toți cei ce mor în credință. Dumnezeu, în chip omenesc, a adus viață și nemurire, care să lumineze prin Evanghelie. Murind, Domnul Hristos a asigurat viață veșnică pentru toți cei care cred în El. Murind, El l-a condamnat pe cel care a produs păcatul și neascultarea ca să sufere pedeapsa păcatului -- moartea veșnică.

Acela care posedă și putea da viața veșnică, Domnul Hristos, a fost singurul care a putut înfrânge moartea. El este Răscumpărătorul nostru și binecuvântat este orice medic care este un misionar în adevăratul sens al cuvântului, un salvator al sufletelor pentru care Domnul Hristos Și-a dat viața. Un astfel de medic învață zi de zi de la Marele Medic cum să vegheze și să lucreze pentru vindecarea sufletului și trupului bărbaților și femeilor. Mântuitorul este prezent în camera bolnavului, în sala de operații; iar puterea Sa pentru slava Numelui Său face lucruri mari.

Medicul poate îndrepta către Domnul Isus

Medicul poate înfăptui o lucrare nobilă dacă este în legătură cu Marele medic. El poate găsi ocazia să transmită cuvintele vieții rudelor celui bolnav, ale căror inimi sunt pline de simpatie pentru cel în suferință; și el poate alina și înălța mintea celui în suferință, călăuzindu-l să privească la Acela care poate mântui pe deplin pe toți cei care vin la El pentru mântuire.

Când Duhul lui Dumnezeu lucrează asupra minții celui aflat în necaz, călăuzindu-l să-și pună întrebări în privința adevărului, fie ca medicul să lucreze pentru sufletul cel prețios ca și când Domnul Hristos ar lucra pentru el. Să nu-i impună o anumită învățătură, ci să-l îndrepte spre Isus, Mântuitorul care iartă păcatele, îngerii lui Dumnezeu vor impresiona mintea. Unii vor refuza să fie luminați de lumina cu care Dumnezeu umple încăperile minții și templul sufletului; însă mulți vor răspunde luminii și înșelăciunea și răul, în diferitele lor forme, vor fi îndepărtate din mintea lor.

Trebuie folosită orice ocazie de a lucra așa cum a lucrat Domnul Hristos. Medicul trebuie să vorbească despre lucrările de vindecare făcute de Domnul Hristos, despre îndurarea și dragostea Sa. El trebuie să creadă că Domnul Hristos este tovarășul său, care se afla lângă el. „Noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu” (1 Corinteni 3, 9). Niciodată medicul nu trebuie să neglijeze să îndrepte mintea pacienților săi către Hristos, Medicul-Șef. Dacă Mântuitorul locuiește în inima lui, gândurile îi vor fi totdeauna îndreptate către Vindecătorul sufletului și al trupului. El va conduce mintea celor în suferință către Acela care poate aduce însănătoșire, care, când a fost pe pământ, a dat sănătate celor bolnavi și a vindecat atât sufletul, cât și trupul, zicând: „Fiule, păcatele îți sunt iertate” (Marcu 2, 5).

Niciodată nu trebuie ca obișnuința cu suferința să-l facă pe medic să devină nepăsător sau lipsit de simpatie. În cazuri de boală periculoasă, cel afectat simte că depinde de mila medicului. El privește la medic ca la unica lui nădejde, iar medicul trebuie să îndrepte totdeauna sufletul care se clatină către Acela care este mai mare decât el, este chiar Fiul lui Dumnezeu, care Și-a dat viața pentru a-l salva de la moarte, care are milă de cel în suferință și care, prin puterea Lui divină, va da pricepere și înțelepciune tuturor celor care le cer.

În momentul în care pacientul nu știe încotro se îndreaptă cazul său, atunci este timpul ca medicul să impresioneze mintea. El nu trebuie să facă aceasta pentru a se scoate pe sine în evidență, ci pentru a putea îndrepta sufletul spre Domnul Hristos ca Mântuitor personal. Dacă viața este salvată, atunci va fi un suflet asupra căruia să vegheze medicul. Pacientul simte că medicul este însăși viața vieții sale. Și în ce scop ar putea fi folosită această mare încredere? Întotdeauna pentru a câștiga un suflet pentru Hristos și a proslăvi puterea lui Dumnezeu.

Lauda să fie adusă lui Dumnezeu

După ce a trecut criza și succesul este vădit, fie că pacientul este credincios sau necredincios, este bine ca medicul să se roage împreună cu el, să-și exprime mulțumirea că viața a fost cruțată. Medicul care procedează astfel își duce pacientul spre Acela de care depinde viața sa. Pacientul s-ar putea să îndrepte un șuvoi de cuvinte de mulțumire către medic, căci prin intermediul lui Dumnezeu viețile lor au fost legate; fie însă ca lauda și recunoștința să fie date lui Dumnezeu, ca Unul care este prezent, deși este invizibil.

Pe patul de boală, Domnul Hristos este adesea acceptat și mărturisit; și acest lucru se va face mai mult în viitor decât s-a făcut în trecut, căci Domnul va face o lucrare grabnică în lumea noastră. Pe buzele medicului trebuie să se afle cuvinte înțelepte, iar Domnul Hristos va uda sămânța semănată, făcând-o să aducă roadă pentru viața veșnică.

Un cuvânt la timp

Noi pierdem cele mai prețioase ocazii neglijând să rostim un cuvânt la timpul potrivit. Prea adesea, un talant prețios, care ar putea produce alți o mie, rămâne nefolosit. Dacă nu căutăm ocazia de aur, ea va trece. A fost îngăduit ceva care să-l împiedice pe medic să-și facă lucrarea rânduită lui ca slujitor al neprihănirii.

Nu sunt prea mulți medici credincioși care să slujească în profesia lor. Este multă lucrare de făcut, iar medicii și pastorii trebuie să lucreze în unitate desăvârșită. Luca, autorul Evangheliei care îi poartă numele, este numit medicul cel iubit, iar cei care fac o lucrare asemănătoare celei pe care a înfăptuit-o el mărturisesc Evanghelia prin viața lor.

Nenumărate sunt ocaziile pe care le are medicul de a-i avertiza pe cei nepocăiți,

de a-i mângâia pe cei îndurerăți și deznădăjduiți și a face prescripții pentru sănătatea minții și a trupului. Ca unul care îi învață pe oameni principiile adevăratei cumpătări, ca un veghetor asupra sufletelor, care dă sfat celor bolnavi mintal și fizic, medicul își face partea în marea lucrare de pregătire a unui popor pentru Domnul. Aceasta este ceea ce trebuie să realizeze lucrarea misionară medicală în relația sa cu a treia solie îngerească.

Medicii și pastorii trebuie să lucreze în armonie, cu seriozitate, pentru a salva sufletele care sunt prinse în cursele lui Satana. Ei trebuie să-i îndrepte pe oameni către Isus, neprihănirea lor, tăria lor și Cel care le dă sănătate. Ei trebuie să vegheze continuu asupra sufletelor. Sunt mulți care se luptă cu ispite puternice, în pericol de a fi biruiți în lupta cu agenții satanici. Veți trece voi pe lângă aceștia fără a le oferi asistență? Dacă vedeți un suflet care are nevoie de ajutor, intrați în vorbă cu el, chiar dacă nu îl cunoașteți. Rugați-vă împreună cu el. Îndreptați-l către Domnul Isus.

Această lucrare aparține în aceeași măsură doctorului, ca și pastorului. Prin eforturi în public și în particular, medicul trebuie să caute să câștige suflete la Hristos.

În toate inițiativele noastre și în toate instituțiile noastre, Domnul Hristos trebuie recunoscut ca fiind Meșterul Lucrător. Medicii trebuie să stea ca reprezentanți ai Săi. Frățietatea medicală a făcut multe reforme, dar va trebui să facă încă pași înainte. Cei care țin în mâinile lor viețile ființelor omenești trebuie să fie educați, rafinați, sfințiți. Atunci Domnul va lucra prin ei cu putere mare pentru slava Numelui Său. (Testimonies for the Church 6:229-234 (1900) Referințe pentru studiu suplimentar: The Ministry of Healing, 17-28, Exemplul nostru, 29-50, „Zile de slujire”, 73-94, „Vindecarea sufletului”)

Sfera medicilor conducători

Mi-a fost dată o lumină prețioasă cu privire la lucrătorii de la sanatoriul nostru. Acești lucrători trebuie să stea cu demnitate morală înaintea lui Dumnezeu. Medicii comit o greșeală atunci când se limitează exclusiv la rutina lucrului de la sanatoriu, deoarece ei consideră că prezența lor este esențială pentru bunăstarea instituției. Fiecare medic trebuie să fie conștient de necesitatea de a exercita toată influența pe care i-a dat-o Domnul într-o sferă cât mai largă cu putință; lui i se cere să facă să lumineze lumina Sa înaintea oamenilor, pentru ca ei să poată vedea faptele sale bune și să proslăvească pe Tatăl care este în ceruri.

Medicii-șefi din sanatoriile noastre nu trebuie să se sustragă de la lucrarea de a rosti adevărul semenilor lor. Lumina lor nu trebuie ascunsă sub un obroc, ci așezată acolo unde poate fi de folos atât credincioșilor, cât și necredincioșilor. Mântuitorul a spus despre reprezentanții Săi: „Voi sunteți sarea pământului, dar dacă sarea își pierde gustul, prin ce își va căpăta iarăși puterea de a săra? Atunci nu mai este bună la nimic, decât să fie lepădată afară și călcată în picioare de oameni. Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă. Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic și luminează tuturor celor din casă. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să proslăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri” (Matei 5, 13-16). Aceasta este o lucrare care este în mod ciudat neglijată și datorită acestei neglijențe, vor fi pierdute suflete. Treziți-vă, frații mei, treziți-vă!

Lumina lor să strălucească în afară

Medicii noștri din conducere nu îi proslăvesc pe Dumnezeu atunci când își limitează folosirea talentelor și a influenței lor la o singură instituție. Este privilegiul lor să arate lumii că reformatorii sănătății au o influență decisivă în ce privește neprihănirea și adevărul. Ei trebuie să se facă cunoscuți în afara instituțiilor în care lucrează. Este datoria lor de a da lumină tuturor acelor la care pot ajunge. În timp ce sanatoriul poate fi câmpul lor special de lucru, mai sunt totuși și alte locuri importante care au nevoie de influența lor. Medicilor le este dat îndemnul: Faceți să strălucească lumina voastră între

oameni. Folosiți fiecare talent pentru a veni în întâmpinarea necredincioșilor cu sfaturi înțelepte și învățături. Dacă medicii noștri ar ține seama că trebuie să fie stăpâni pe sine și să dorească să învețe să mânuiască în mod înțelept subiectele adevărului Bibliei, căutând să prezinte importanța acestuia în orice ocazie cu putință, s-ar îndepărta multe prejudecăți și s-ar ajunge la sufletele oamenilor...

Noi nu trebuie să fim o biserică obscură, ci trebuie să facem ca lumina să strălucească pentru ca lumea să o poată primi. „Mă voi bucura de Ierusalim, mă voi bucura de poporul Meu”, spune Domnul prin slujitorul Său Isaia (Isaia 65, 19). Aceste cuvinte se vor dovedi adevărate atunci când cei care sunt în stare să stea în poziție de răspundere vor face ca lumina să strălucească. Medicii noștri din conducere au o lucrare de făcut în afara poporului nostru. Influența lor nu trebuie să fie limitată. Metodele de lucru ale Domnului Hristos trebuie să devină metodele lor și ei trebuie să învețe să pună în practică învățăturile din Cuvântul Sau. Oricine se află în funcția unei instituții se află sub obligația sacră față de Dumnezeu de a face să strălucească lumina adevărului prezent în raze tot mai mari în orice loc unde se ivește ocazia.

Lucrătorii din sanatoriile noastre nu trebuie să considere că prosperitatea instituției depinde doar de influența medicului-șef. Trebuie să existe în fiecare instituție bărbați și femei care să exercite o influență bună, înălțătoare, care să fie în stare să poarte răspunderi. Responsabilitățile conducătorului trebuie preluate de mai mulți lucrători, astfel ca medicul-șef să nu fie prea mult legat în lucrul lui. Trebuie să i se dea ocazia de a merge acolo unde este nevoie de cuvinte de sfat și încurajare. Ca reprezentant al Marelui Medic, care Se află acum în curțile cerești, el trebuie să se adreseze unor noi adunări, să-și lărgească experiența. El trebuie să primească mereu idei noi, să împărtășească în mod continuu idei din bagajul său de cunoștințe, pe care le primește neîncetat de la Izvorul adevăratei înțelepciuni. Noi trebuie să ne situăm continuu în acea poziție în care să putem primi lumină crescândă, să avem gânduri noi și profunde și să obținem vederi mai clare cu privire la relația care trebuie să existe între Dumnezeu și poporul Său. Aceste vederi și idei le obținem stând aproape de aceia față de care suntem chemați să rostim cuvinte de îndurare și har iertător.

În tot ceea ce implică lucrarea noastră trebuie să avem în vedere cât este de important să punem la schimbător talanții. Trebuie depuse eforturi stăruitoare pentru a ajunge la suflete și a le câștiga pentru adevăr. Ni se cere să facem cunoscute principiile reformei sănătății în marile adunări ale poporului nostru, la adunările noastre în corturi.

Cu aceste ocazii, este nevoie de o mulțime de daruri, nu numai acela de a vorbi în fața celor care nu sunt de credința noastră, ci și de a învăța pe poporul nostru cum să lucreze pentru a-și asigura succesul pe deplin. Fie ca medicii noștri să învețe cum să ia parte la această lucrare -- o lucrare prin care ei dau lumii raze strălucitoare de lumină. (The Review and Herald, 13 august, 1914. Referințe pentru studiu suplimentar: Testimonies for the Church 8:231-235, „Împărțirea responsabilității”)

Gata pentru orice lucrare bună

Domnul va asculta și va răspunde rugăciunii medicului creștin și el va putea atinge un standard înalt doar dacă va prinde brațul lui Hristos și va fi hotărât să nu-i dea drumul. Medicul creștin are deschise înaintea lui ocazii de aur, deoarece el poate să exercite o influență deschisă asupra celor cu care vine în contact. El poate călăuzi și modela viețile pacienților săi, punându-le în față principiile cerești.

Medicul trebuie să nu dea de înțeles oamenilor că el își privește lucrarea ca fiind una ușoară, comună, ci că el o consideră înaltă, nobilă, înălțătoare, căci are răspunderea sacră de a avea de-a face atât cu sufletul, cât și cu trupul acelor pentru care Domnul Hristos a plătit un preț infinit -- sângele Său cel scump. Dacă medicul are gândul lui Hristos, el va fi optimist, plin de speranță și fericit, dar nu ușuratic. El va fi conștient că îngerii cerești îl vor însoți în camera bolnavului și va găsi cuvinte potrivite aducătoare de încredere pe care să le rostească pacienților săi, cuvinte care le vor da bucurie și le vor aduce binecuvântare. Credința lui va fi plină de simplitate, așa cum este încrederea unui copil în Domnul. El va fi în stare să spună sufletului care se pocăiește făgăduințele pline de har ale lui Dumnezeu și să așeze astfel mâna tremurândă a celor aliați în necazuri în mâna lui Hristos, pentru ca ei să poată afla odihna în Dumnezeu.

Astfel, prin harul împărtășit lui, medicul va îndeplini cerințele Tatălui ceresc față de el. Când lucrează în operațiile delicate și periculoase, el poate fi sigur că Domnul Isus este alături de el, gata să-l sfătuiască, să-l întărească și să-l înarmeze cu precizie și iscusință în eforturile de salvare a vieții omenești. Dacă Dumnezeu nu este prezent în camera bolnavului, Satana va fi acolo spre a sugera experiențe periculoase și va căuta să dezechilibreze nervii, astfel ca viața să fie mai degrabă distrusă decât salvată.

Medicul are un rol chiar mai important decât pastorul Evangheliei, deoarece el are de-a face cu suflete pe moarte, cu mintea omenească bolnavă și cu trupuri suferinde. Medicul poate prezenta un standard înalt de caracter creștin dacă va fi gata să acționeze la timp și nelatimp. Astfel, el este un misionar pentru Domnul, făcând lucrarea Domnului cu credincioșie, și își va primi răsplata curând.

Fiecare creștin să păstreze sfătui pentru sine și să nu divulge secretul său celor necredincioși. Fie ca el să nu transmită nici un secret care să discrediteze poporul lui Dumnezeu. Păzește-ți gândurile, închide ușa ispitei. Fă-ți lucrarea ca în prezența Veghetorului divin. Lucrează cu răbdare, așteptând ca, prin harul lui Hristos, să ai succes în profesia ta. Lasă la locul lor barierele pe care Domnul le-a coborât pentru siguranța ta. Păzește-ți inima cu toată stăruința, căci din ea ies ori izvoarele vieții, ori ale morții.

Medicul trebuie să se ocupe în mod strict de activitatea sa profesională. El nu trebuie să îngăduie nici unui lucru să-i distragă mintea de la treburile lui sau să-i distragă atenția de la cei care așteaptă alinare de la el. Un cuvânt de asigurare și nădejde, rostit la vreme potrivită către cel în suferință, îi va ușura acestuia mintea și va câștiga de partea lui încrederea medicului. Trebuie să se dea pe față bunătate și amabilitate. Însă vorbărilor comune, fără valoare, care au devenit atât de obișnuite chiar printre cei care pretind că sunt creștini, nu ar trebui să fie auzite în instituțiile noastre. Singura modalitate prin care putem deveni cu adevărat amabili, fără manifestare de formă, fără familiaritate nepotrivită, este aceea de a ne adăpa din spiritul lui Hristos și să dăm atenție îndemnului: „Fiți sfinți căci Eu sunt sfânt” (1 Petru 1, 16). Dacă acționăm conform principiilor expuse în Cuvântul lui Dumnezeu, nu vom fi înclinați să ne îngăduim o familiaritate necuvenită.

Lucrătorii din instituțiile noastre trebuie să fie exemple vii pentru pacienții instituției. Un spirit drept și o viață sfântă constituie o învățătură continuă pentru semeni. Toată curtoazia unei lumi care are în vedere moda nu are nici o valoare în ochii Aceluia care cântărește faptele. Nu trebuie să existe părtinire sau fățarnicie. Medicul trebuie să fie gata pentru orice faptă bună. Dacă viața sa este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, el va fi misionar în cel mai înalt sens al cuvântului.

Când sunt laolaltă, medicii creștini se vor comporta ca niște fii ai lui Dumnezeu. Ei vor fi conștienți că sunt angajați cu toții în aceeași vie, iar barierele egoismului vor fi înlăturate. Fiecare va dovedi pentru celălalt un interes profund, neîntinat de egoism. Acela care este un reformator poate face bine altora atunci când va căuta să-i îndrepte spre reformă. Prin exemplu și faptă, el poate fi o mireasmă de viață spre viață. Dacă s-ar da cortina la o parte, noi am putea vedea cu cât interes privesc îngerii lui Dumnezeu spre instituțiile de tratament pentru bolnavi. Lucrarea în care este angajat medicul -- aceea de a sta între cei vii și cei morți -- este deosebit de importantă.

Dumnezeu a încredințat o lucrare măreață în mâinile medicilor. Fiii oamenilor aflați în necazuri depind în mare măsură de mila lor. Cu câtă atenție privește pacientul la acela care veghează pentru bunăstarea lui fizică! Faptele și cuvintele, chiar expresia feței medicului sunt examinate. Câtă mulțumire izvorăște din inima celui suferind atunci când durerea îi este alinată prin eforturile medicului său credincios! Pacientul simte că viața sa este în mâinile aceluia care îl slujește astfel, iar medicul și sora medicală îl pot aborda cu mai multă ușurință în privința unor subiecte religioase. Dacă cel în suferință este sub controlul influențelor divine, medicul creștin și sora medicală pot semăna cu delicatețe semințele cele prețioase ale adevărului în grădina inimii sale. Ei pot aduce făgăduința lui Dumnezeu înaintea sufletului celui deznădăjduit. Dacă medicul este o persoană religioasă, el poate împărtăși mireasma harului ceresc inimii înmuiate și supuse a celui în suferință. El poate îndrepta gândurile pacientului său către Marele Medic. El Îl poate prezenta pe Domnul Isus sufletului bolnav de păcat.

Cât de adesea medicul este făcut confident, și bolnavul își spune înaintea lui necazurile și greutățile! În astfel de momente, ce ocazii prețioase există de a se rosti cuvinte de mângâiere și consolare în temere de Dumnezeu și de a împărtăși un sfat creștinesc. Medicul trebuie să fie pătruns de o dragoste profundă pentru sufletele pentru care a murit Domnul Hristos. Vă pot spune în temere de Dumnezeu că numai un medic creștin se poate achita în mod corespunzător de datoriile acestei profesii sacre. (Health, Philanthropic, and Medical Missionary Work, 36-40 (1892)).

Capitolul 150

Mărturie de partea adevărului

Sanatoriile noastre trebuie înființate pentru un singur obiectiv -- proclamarea adevărului pentru acest timp. Ele trebuie astfel conduse, încât să se facă o impresie decisivă de partea adevărului asupra minții celor care vin acolo pentru tratament. Comportamentul fiecărui lucrător trebuie să vorbească de partea binelui. Noi avem de dus lumii o solie de avertizare, iar seriozitatea noastră, devotamentul nostru în slujba lui Dumnezeu trebuie să aducă mărturie de partea adevărului. (Testimonies for the Church 8:200 (1904)).

Tratamentul minții

Relația care există între minte și corp este foarte strânsă. Când una suferă, cealaltă suferă împreună cu ea. Starea minții afectează sănătatea într-o măsură mult mai mare decât își pot închipui mulți. Multe dintre bolile de care suferă oamenii sunt rezultatul depresiei mintale. Supărarea, neliniștea, nemulțumirea, remușcarea, simțământul de vinovăție, lipsa de încredere, toate acestea tind să zdrobească forțele vitale și să deschidă ușa pentru decădere și moarte.

Boala se produce uneori și este adesea în mare măsură agravată de imaginație. Mulți sunt bolnavi pe viață, când ar putea fi sănătoși, dacă ar dori. Mulți își închipuie că orice expunere ușoară poate produce boală, iar efectul cel rău se produce pentru că este așteptat. Mulți mor datorită unor boli a căror cauză ține cu totul de închipuire.

Curajul, nădejdea, credința, simpatia, dragostea promovează sănătatea și prelungesc viața. O minte mulțumită, un spirit vesel constituie sănătate pentru trup și tărie pentru suflet. „O inimă veselă este un bun leac” (Proverbe 17, 22).

În tratamentul celor bolnavi, efectul atitudinii minții nu trebuie trecut cu vederea. Folosită în mod corespunzător, această atitudine constituie unul dintre cele mai eficiente mijloace de combatere a bolii.

Controlul unei minți asupra alteia

Există totuși o formă de tratament al minții care constituie unul dintre cele mai eficiente mijloace din partea celui rău. Printr-o așa-numită știință, o minte este adusă sub controlul alteia în așa fel, încât individualitatea celui mai slab este absorbită de cea a minții mai puternice. O persoană manipulează voința alteia. În acest fel, se susține că poate fi schimbată direcția generală a gândurilor, că pot fi transmise impulsuri dătătoare de viață și că pacienții pot fi făcuți în stare să reziste și să facă față bolii.

Această metodă de tratament a fost întrebuințată de persoane care nu i-au cunoscut adevărata natură și efectul real și care au crezut că este un mijloc prin care pot

fi ajutați cei bolnavi. Însă așa-numita știință se bazează pe principii false. Ea este străină de natura și spiritul lui Hristos. Ea nu conduce spre Acela care este viață și mântuire. Acela care atrage mintea oamenilor spre sine însuși îi face pe aceștia să se despartă de adevărata Sursă a tăriei lor.

Nu este în planul lui Dumnezeu ca o minte omenească să-și supună voința sub controlul alteia, devenind astfel un instrument pasiv în mâinile sale. Nimeni nu trebuie să-și lase propria individualitate să fie absorbită de individualitatea altei persoane. Nimeni nu trebuie să socotească vreo ființă omenească drept o sursă de vindecare. Omul trebuie să depindă numai de Dumnezeu, în demnitatea maturității date lui de Dumnezeu, el trebuie să se lase controlat numai de Dumnezeu, nu de o ființă omenească, oricine ar fi ea.

Dumnezeu dorește să-i aducă pe oameni într-o relație directă cu Sine însuși. În toate procedeele Sale cu ființele omenești, El recunoaște principiul responsabilității personale. El caută să încurajeze simțământul dependenței personale și să întipărească nevoia de călăuzire personală. El dorește să aducă laolaltă omeneșul cu divinul, pentru ca oamenii să poată fi transformați după asemănarea divină. Satana lucrează să zădărnicească acest plan. El caută să încurajeze dependența de oameni. Când mintea oamenilor este îndepărtată de Dumnezeu, ispititorul îi poate aduce sub cârmuirea sa. El îi poate controla pe oameni.

Teoria controlului unei minți de către o altă minte își are originea în Satana, care a vrut să se prezinte ca cel care are autoritatea de a așeza filozofia omenească în locul celei divine. Dintre toate erorile care sunt acceptate de așa-zișii creștini, nici o înșelăciune nu este mai periculoasă și nici una nu-l desparte pe om în mod mai sigur de Dumnezeu decât aceasta. Deși poate părea nevinovată, dacă este aplicată asupra pacienților, ea va duce la distrugerea lor, nu la reînșănătoșirea lor. Ea deschide o ușă prin care Satana va intra pentru a lua în posesie atât mintea aceluia care se lasă luat în stăpânire de către altul, cât și mintea aceluia care preia controlul.

Înfrișătoare este puterea dată astfel oamenilor diabolici. Ce ocazie bună pentru aceia care trăiesc profitând de slăbiciunea sau nesăbuința altora! Cât de mulți, prin controlul asupra minții celor slabi sau bolnavi, vor găsi în acesta un mijloc de satisfacere a patimilor josnice sau a lăcomiei după câștig?

Există ceva mai bun în care ne putem implica decât în asemenea practici de control al omului de către om. Medicul trebuie să-i învețe pe oameni să privească nu la om, ci spre Divinitate. În loc să-i învețe pe cei bolnavi să depindă de ființe omenești pentru tratarea corpului și a sufletului, el trebuie să-i călăuzească spre Acela care-i poate salva pe deplin pe cei ce vin la Sine. Acela care a făcut mintea omului știe de ce are ea nevoie. Numai Dumnezeu este Acela care poate vindeca. Aceia a căror minte și al căror trup sunt bolnave trebuie să privească la Domnul Hristos, Restauratorul. „Pentru că Eu trăiesc”, spune El, „și voi veți trăi.” Aceasta este viața pe care noi trebuie să o prezentăm celor bolnavi, spunându-le că, dacă au credință în Domnul Hristos ca Restaurator, dacă vor coopera cu El, ascultând de legile sănătății și luptându-se să-și desăvârșească sfințenia în temere de El, El le va împărtăși viața Sa. Când le prezentăm pe Domnul Hristos, noi le facem parte astfel de o putere care are o deosebită valoare; căci ea vine de sus. Aceasta este adevărata știință a vindecării pentru trup și suflet. (The Ministry of Healing, 241-244, 1905. Referințe pentru studiu suplimentar: Testimonies for the Church 3:168-169; The Ministry of Healing, 246-260).

Milă asemenea celei a lui Isus

Mi-a fost arătat că medicii de la institut trebuie să fie oameni ai credinței, oameni spirituali. Ei trebuie să-și pună încrederea în Dumnezeu. Mulți dintre cei care vin la institut și-au atras singuri asupra lor, datorită îngăduințelor păcătoase, boli de tot felul. Această clasă de oameni nu merită simpatia pe care o cer în mod frecvent. Și este obositor ca medicii să-și dedice timp și putere acestora care s-au înjosit din punct de vedere fizic, mintal și moral.

Există totuși o clasă de oameni care au încălcat legile naturii din ignoranță. Ei au muncit în mod necumpătat și au mâncat necumpătat pentru că așa era obiceiul. Unii au suferit multe lucruri din partea multor medici și nu s-au făcut mai bine, ci, în mod categoric, mai rău. Ei sunt smulși pentru mult timp de la lucrul lor, din societate și din familiile lor, și ca ultimă resursă, vin la Institutul de Sănătate cu ceva speranță că ar putea fi vindecați. Aceștia au nevoie de simpatie. Ei ar trebui tratați cu toată duioșia și ar trebui avut grijă să li se explice clar, pe înțelesul lor, legile care le guvernează ființa și că ei vor putea, dacă vor înceta să le mai calce și dacă vor dovedi stăpânire de sine, să evite suferința și boala, pedeapsa pentru încălcarea legilor naturii...

Aduceți-vă aminte de Domnul Hristos, care a venit în contact direct cu omenirea în suferință. Deși, în multe cazuri, cei suferinzi și-au atras boala asupra lor înșiși prin modul lor de viață păcătos, încălcând legea naturii, Domnul Isus a avut milă de slăbiciunea lor, iar când ei au venit la El cu bolile cele mai dezagățate, El nu S-a dat deoparte de frică să nu Se contamineze, ci S-a atins de ei și boala i-a lăsat.

Vindecarea leproșilor

„Pe când intra într-un sat, L-au întâmpinat zece leproși. Ei au stătut deoparte, și-au ridicat glasul și au zis: «Isuse, învățătorule, ai milă de noi!» Când i-a văzut Isus, le-a zis: «Duceți-vă și arătați-vă preoților!» Și pe când se duceau, au fost curățiți. Unul dintre ei, când s-a văzut vindecat, s-a întors slăvind pe Dumnezeu cu glas tare. S-a aruncat cu fața la pământ la picioarele lui Isus și I-a mulțumit. Era samaritean. Isus a luat cuvântul și a zis: «Oare n-au fost curățiți toți zece? Dar ceilalți nouă, unde sunt? Nu

s-a găsit decât străinul acesta să se întoarcă și să dea slavă lui Dumnezeu?» Apoi i-a zis: «Scoală-te și pleacă; credința ta te-a mântuit»” (Luca 17, 12-19).

Aici se află o lecție pentru noi toți. Acești leproși erau atât de afectați de boală, încât au fost alungați din societate ca să nu-i contamneze pe ceilalți oameni. Autoritățile le-au impus anumite limite. Domnul Isus ajunge să-i vadă și, în marea lor suferință, ei au strigat către El, singurul care avea putere să-i vindece. Domnul Isus le-a poruncit să se arate preoților. Pe acest drum pe care au pornit, ei au credință, cred în puterea lui Hristos de a-i vindeca. Pe când merg într-acolo, ei își dau seama că boala cea înfricoșătoare i-a părăsit. Însă numai unul dintre ei are sentimente de recunoștință, doar unul simte cât de mult îi este dator Domnului Isus pentru această mare lucrare pe care a făcut-o pentru el. Acest unul singur se întoarce laudând pe Dumnezeu și, în cea mai mare umilință, cade la picioarele lui Hristos, recunoscând cu mulțumire lucrarea pe care a făcut-o pentru el. Și acest om era un străin; ceilalți nouă erau iudei.

Pentru acest unul singur, care avea să folosească în mod cuvenit binecuvântarea sănătății, Domnul Hristos i-a vindecat pe toți zece. Ceilalți nouă și-au văzut de drum, fără să prețuiască lucrarea făcută pentru ei, și nu I-au mulțumit lui Isus pentru că îi vindecase.

Cam în acest fel vor fi tratate eforturile medicilor de la Institutul de Sănătate. Însă dacă, prin munca lor de a veni în ajutorul oamenilor care suferă, unul din douăzeci va folosi în mod potrivit ceea ce a dobândit și prețuiește eforturile făcute pentru el, medicii trebuie să fie mulțumiți. Dacă viața unuia din zece este salvată și dacă un suflet din zece este salvat în împărăția lui Dumnezeu, toți cei de la Institutul de Sănătate vor fi mult răsplătiți pentru eforturile lor. Toată grija și preocuparea lor nu vor fi cu totul pierdute. Dacă Regele slavei, Maiestatea cerurilor, a lucrat pentru oamenii în suferință și atât de puțini i-au prețuit ajutorul divin, medicii și personalul medical de la institut ar trebui să se jeneze să se plângă dacă eforturile lor slabe nu sunt apreciate de toți și par a fi azvârlite cine știe unde...

Este o lucrare frumoasă să ai de-a face cu bărbați și femei a căror minte și al căror trup sunt bolnave. Medicii de la institut au nevoie de multă înțelepciune pentru a vindeca trupul prin minte, însă doar puțini își dau seama de puterea pe care mintea o are asupra trupului. Multe dintre bolile care afectează omenirea își au originea în minte și acestea pot fi tratate doar prin readucerea minții în stare de sănătate. Sunt cu mult mai

mulți oameni bolnavi mintal decât ne imaginăm noi. Depresiile îi fac pe mulți să fie dispeptici, căci tulburările mintale au o influență paralizantă asupra organelor digestive.

Pentru a putea ajunge la această clasă de pacienți, medicul trebuie să aibă discernământ, răbdare, bunătate și dragoste. O inimă rănită și bolnavă, o minte descurajată au nevoie de un tratament blând, și o astfel de minte omenească poate fi vindecată prin simpatie duioasă. Medicii trebuie mai întâi să le câștige încrederea și apoi să-i atragă spre Medicul atotvindecător. Dacă mintea lor poate fi îndreptată către Purtătorul de poveri și dacă ei pot avea credință că El Se va preocupa de ei, atunci vindecarea trupului lor bolnav va fi sigură. (Testimonies for the Church 3:178-184 (1872)).

Răbdare și simpatie

Se vor ivi întotdeauna lucruri ca să necăjească, să tulbure și să încerce răbdarea medicilor, a personalului medical. Ei trebuie să fie pregătiți pentru acest lucru și să nu se agite sau să se lase tulburați. Ei trebuie să fie calmi și amabili, orice s-ar întâmpla... Trebuie să țină cont totdeauna că au de-a face cu bărbați și femei a căror minte este bolnavă, care văd adesea lucrurile într-o lumină pervertită și au totuși convingerea că înțeleg lucrurile în mod perfect.

Medicii trebuie să înțeleagă că un răspuns blând potolește mânia. Este nevoie de o anumită metodă într-o instituție în care sunt tratați oameni bolnavi, pentru a putea ajuta mintea lor afectată și a fi de folos celor bolnavi. Dacă medicii pot rămâne calmi în mijlocul unei dezlănțuiri de cuvinte necuviincioase, pline de patimă, dacă își pot stăpâni spiritele când sunt provocați și maltratați, atunci ei sunt cu adevărat biruitori. „Cine este stăpân pe sine prețuiește mai mult decât cel ce cucerește cetăți” (Proverbe 16, 32). Supunerea eului și aducerea patimilor sub controlul voinței este cea mai mare victorie pe care o pot obține bărbații și femeile. (Testimonies for the Church 3:182-183 (1872) Studiu suplimentar: The Ministry of Healing, 17-72; „Adevăratul misionar medical”)

Un sol al milei

Medicul creștin trebuie să fie pentru bolnavi un sol al milei, aducându-le un remediu atât pentru sufletul bolnav de păcat, cât și pentru trupul îmbolnăvit. Folosind remediile simple pe care Dumnezeu le-a pus la dispoziție pentru alinarea suferinței fizice, el trebuie să vorbească despre puterea lui Hristos de vindecare a bolilor sufletului.

Cât este de necesar ca medicul să trăiască în strânsă comuniune cu Mântuitorul! Bolnavii și suferinzii cu care are de-a face au nevoie de ajutorul pe care doar Domnul Hristos îl poate da. Ei au nevoie de rugăciuni călăuzite de Duhul Său. Cel în suferință se dă pe mâna înțelepciunii și milei medicului, ale cărui iscusință și credincioșie s-ar putea să fie singura sa nădejde. Așadar, fie ca medicul să fie un ispravnic credincios al harului lui Dumnezeu, un apărător atât al sufletului, cât și al trupului.

Medicul care a primit înțelepciunea de sus, care știe că Domnul Hristos este Mântuitorul său personal, pentru că el însuși a fost condus spre locul de refugiu, știe cum să procedeze cu sufletele tremurânde, vinovate, bolnave de păcat, care se îndreaptă spre el pentru ajutor. El poate răspunde cu convingere la întrebarea: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” El le poate vorbi despre iubirea Mântuitorului. Le poate vorbi din experiență despre puterea pocăinței și a credinței. Când stă lângă patul celui în suferință, luptându-se să spună cuvinte care să-i aducă ajutor și mângâiere, Domnul lucrează împreună cu el și prin el. Pe măsură ce mintea celui bolnav se prinde de Vindecătorul atotputernic, pacea Domnului Hristos îi umple inima, iar sănătatea spirituală care vine asupra lui este folosită ca mâna de ajutor a Lui Dumnezeu în refacerea sănătății trupului.

Prețioase sunt ocaziile pe care le are medicul pentru a trezi inimile acelorora cu care este adus în contact cu privire la marea lor nevoie după Hristos. El trebuie să scoată din vistieria casei lucruri noi și lucruri vechi, rostind cuvinte de mângâiere și învățătură, care sunt atât de mult dorite. El trebuie să semene în mod continuu semințele adevărului, nu prezentând subiecte doctrinare, ci vorbind despre iubirea Mântuitorului care iartă păcatele. El trebuie nu doar să dea sfat din Cuvântul lui Dumnezeu, cuvânt cu cuvânt, precept după precept, ci să înmoaie această învățătură cu lacrimile rugăciunilor

sale, astfel ca sufletele să poată fi salvate din moarte.

În preocuparea lor serioasă, arzătoare, pentru a evita pericolul trupului, medicii sunt în primejdia de a uita de pericolul sufletului. Medicilor, vegheați, căci înaintea scaunului de judecată al lui Hristos va trebui să stați față în față cu cei ce se află acum pe patul morții, iar voi sunteți lângă ei.

Solemnitatea lucrării medicului, contactul său continuu cu cei bolnavi și pe moarte necesită ca, atât cât este cu putință, el să fie scutit de îndatoririle obișnuite pe care alții le pot aduce la îndeplinire. Nu trebuie puse asupra lui poveri inutile și el trebuie să aibă timp să se familiarizeze cu nevoile spirituale ale pacienților săi. Minteă lui trebuie să fie mereu sub influența Duhului Sfânt, astfel ca el să poată rosti la timpul potrivit cuvinte care să trezească credință și speranță.

La patul bolnavului care se află pe moarte nu trebuie rostite cuvinte de doctrină sau controversate. Cel în suferință trebuie îndreptat spre Acela care dorește să mântuiască pe toți cei care vin la El prin credință. Sufletul care se zbate între viață și moarte trebuie ajutat cu seriozitate și duioșie.

Îndreptați mintea către Domnul Isus

Medicul nu trebuie să-și conducă niciodată pacienții ca să-și fixeze atenția asupra lui. El trebuie să-i învețe să apuce cu mâna credinței mâna întinsă a Mântuitorului. Atunci mintea va fi luminată de lumina care radiază de la Soarele Neprihăririi. Ceea ce medicii încearcă să facă, Domnul Hristos a făcut cu fapta și cu adevărul. Ei încearcă să salveze viața; el este însăși viața.

Eforturile medicului de a călăuzi mintea pacienților săi spre acțiune sănătoasă trebuie să fie lipsite de orice fel de artificiu omenesc. Acestea nu trebuie să coboare spre ceea ce este omenesc, ci să se înalțe spre cele spirituale, să prindă lucrurile veșniciei.

Medicul nu trebuie să devină obiectul unei critici răutăcioase. Aceasta ar fi asupra lui o povară inutilă; grijile lui sunt grele și el are nevoie de simpatia celor care sunt legați de el în lucrare. El trebuie să fie susținut prin rugăciune. Conștientizarea faptului că este prețuit îi dă nădejde și curaj.

Păcat și boală

Medicul creștin inteligent este continuu tot mai mult conștient de legătura care există între păcat și boală. El se luptă să vadă tot mai clar legătura dintre cauză și efect. Își dă seama că persoanele care fac cursurile de surori medicale trebuie să fie instruite pe deplin în privința principiilor reformei sănătății; că ele trebuie învățate să fie strict cumpătate în toate lucrurile, deoarece nepăsarea față de legile sănătății nu are scuză pentru cei care sunt puși deoparte spre a învăța pe alții cum să trăiască.

Când medicul vede că un pacient suferă datorită faptului că mănâncă și bea în mod necorespunzător, dar neglijează să-i spună acest lucru și să-l atenționeze cu privire la nevoia de reformă, el face un rău semenului său. Bețivii, maniacii, cei care se dedau la patimi -- toți fac apel la medic ca acesta să spună clar și răspicat că boala este rezultatul păcatului. Noi am primit o mare lumină prin reforma sănătății. De ce oare nu suntem mai hotărâți în lupta serioasă de contracarare a cauzelor care produc boala? Oare cum își pot găsi pacea medicii noștri, străduindu-se mereu să aline suferința, când văd lupta continuă cu durerea? Se pot abține ei să nu-și înalțe glasul spre a avertiza? Sunt ei binevoitori și plini de milă dacă nu învață pe oameni cumpătarea strictă ca un remediu pentru boală?

Medici, studiați îndemnul pe care l-a dat Pavel romanilor; „Vă îndemn, dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită” (Romani 12, 1.2). (Testimonies for the Church 7:72-75 (1902)).

Capitolul 155

Medicii să-și menajeze puterile

Medicii nu trebuie să lucreze peste măsură, astfel ca sistemul lor nervos să fie doborât; căci această stare a trupului nu poate fi favorabilă calmării minții, pentru a ține în echilibru nervii și a avea un spirit voios, optimist.

Privilegiul de a putea pleca de la Institutul de Sănătate trebuie acordat din când în când în mod special celor care poartă poveri și răspunderi. Dacă nevoia de ajutor este atât de mare, încât acest lucru nu se poate face, atunci trebuie asigurat mai mult ajutor. A avea medici munciți peste măsură și astfel aflați în neputința de a-și îndeplini datoriile profesiei lor constituie un lucru care trebuie evitat. Acest lucru trebuie prevenit, dacă este posibil, căci este împotriva intereselor institutului. Medicii trebuie să se mențină în formă bună. Ei nu trebuie să se îmbolnăvească prin muncă peste măsură și prin nici un fel de imprudență din partea lor (Testimonies for the Church 3:182 (1872)).

Capitolul 156

O lucrare care va dura

Sfânta Elena, California, 25 June 1903.

Către medicii din sanatoriul nostru__

Scumpii mei frați, Cei care au poziții de răspundere în lucrarea Domnului sunt reprezentați ca străjeri pe zidurile Sionului. Dumnezeu face apel la ei ca să sune alarma în mijlocul poporului. Să se audă în toată câmpia. Ziua nenorocirii, a pieirii și distrugerii este asupra tuturor celor care lucrează nelegiuire. Mâna. Domnului va cădea cu deosebită asprime asupra străjerilor care au dat greș în a prezenta în fața poporului, în linii clare, obligația pe care o au față de Acela care este Stăpânul lor prin creațiune și răscumpărare.

Frații mei, Domnul vă cheamă să vă cercetați îndeaproape inima. El vă cheamă să înfrumusețați adevărul în practica voastră de zi cu zi, în tot ceea ce faceți unii față de alții. El cere din partea voastră o credință care să lucreze prin dragoste și care să curățe sufletul. Este periculos pentru voi să tratați cu ușurință ceea ce conștiința cere cu sfințenie, este periculos pentru voi să dați un exemplu care să-i conducă pe alții într-o direcție greșită.

Creștinii trebuie să ducă cu ei, oriunde merg, mireasma plăcută a neprihănirii lui Hristos, arătând că se supun invitației: „Învățați de la Mine; căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre” (Matei 11, 29.30). Învățați zilnic în școala lui Hristos -- Învățați voi să alungați îndoiala și presupunerile rele, să fiți cinstiți și nobili în tot ce faceți față de frații voștri, de dragul vostru și de dragul lui Hristos?

Adevărul prezent conduce în sus

Adevărul prezent conduce înainte și în sus, adunând laolaltă pe cei săraci, pe cei asupriți, pe cei în suferință, pe cei lipsiți. Toți cei care vor veni trebuie să fie aduși în turmă. In viețile lor trebuie să se producă o reformă care va face din ei membri ai

familiei regale, copii ai Regelui ceresc. Ascultând solia adevărului, bărbați și femei sunt conduși să accepte Sabatul și să se atașeze bisericii prin botez. Trebuie să poarte semnul lui Dumnezeu, păzind Sabatul creațiunii. Ei trebuie să știe pentru ei înșiși că ascultarea de poruncile lui Dumnezeu înseamnă viață veșnică.

Munca serioasă și banii pot fi investiți cu siguranță într-o lucrare ca aceasta, căci este o lucrare care va dura. Astfel, cei care au fost morți în nelegiuiri și păcate sunt aduși în tovărășie cu sfinții și sunt făcuți să șadă în locurile cerești împreună cu Hristos. Picioarele lor sunt așezate pe o temelie sigură. Ei sunt făcuți în stare să atingă un standard înalt, chiar cele mai înalte culmi ale credinței, deoarece creștinii croiesc cărări drepte pentru picioarele lor, pentru ca cei ce șchiopătează să nu se împleticească pe cale.

Fiecare trebuie să-și facă partea sa

Fiecare biserică trebuie să lucreze pentru cei care pier în interiorul hotarelor sale și pentru cei din afara hotarelor sale. Membrii trebuie să strălucească precum niște pietre vii în templul lui Dumnezeu, reflectând lumina cerească. Lucrarea nu trebuie să se facă nicidecum la întâmplare, oricum, neorganizat, nesistematic. A salva sufletele gata să piară înseamnă mai mult decât a te ruga pentru un bețiv, și apoi, pentru că el plânge și își mărturisește stricăciunea sufletului său, să îl declari mântuit. În această bătălie, trebuie să luptăm mereu.

Fie ca membrii fiecărei biserici să simtă că au datoria specială să lucreze pentru cei din vecinătatea lor. Fie ca oricine pretinde că stă sub steagul lui Hristos să simtă că a intrat într-o relație de legământ cu Dumnezeu, spre a face lucrarea Mântuitorului... Fie ca cei care se angajează în această lucrare să obosească făcând bine. Când cei răscumparați stau înaintea lui Dumnezeu, suflete prețioase vor răspunde când se vor striga numele lor, spunând că sunt acolo datorită eforturilor credincioase, pline de răbdare depuse în favoarea lor, a rugămintilor stăruitoare și a convingerilor de a fugi la Cetatea de scăpare. Astfel, cei care au fost în această lume împreună lucrători își vor primi răsplata.

Pastorii bisericilor populare nu vor îngădui ca adevărul să fie prezentat oamenilor de la amvonul lor. Vrajmașul îi face să se împotrivescă adevărului cu înverșunare și răutate. Se pun la cale minciuni. Se repetă experiența Domnului Hristos cu conducătorii iudei. Satana se luptă să eclipseze orice rază de lumină care strălucește de la Dumnezeu

către poporul Său. El lucrează prin pastori așa cum a lucrat prin preoții și conducătorii din zilele Domnului Hristos. Cei care cunosc adevărul se vor atașa oare acestei partide, pentru a împiedica și a doborî pe cei care încearcă să lucreze în felul rânduit de Dumnezeu pentru înaintarea lucrării Sale, pentru a înfige standardul adevărului în regiuni întunecate?

Solia pentru acest timp

Întreita solie îngerească, ce cuprinde prima, a doua și a treia solie îngerească, este solia pentru acest timp. Noi trebuie să ridicăm stindardul pe care este scris: „Poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. Lumea va da în curând socoteală marelui Dătător al Legii cu privire la ascultarea Legii Sale. Nu este timpul să dăm la o parte din fața noastră marile probleme. Dumnezeu își cheamă poporul să preamărească și să cinstească Legea Sa.

Când stelele dimineții cântau împreună și toți fiii lui Dumnezeu tresăltau de bucurie, Sabatul a fost dat lumii, pentru ca omul să-și amintească totdeauna că Dumnezeu a creat lumea în șase zile. El S-a odihnit în ziua a șaptea, binecuvântând-o ca zi de odihnă, și a dat-o ființelor pe care le-a creat, pentru ca ele să-și amintească de El ca fiind adevăratul și viul Dumnezeu.

Prin puterea Sa cea mare, în ciuda împotrivirii lui faraon, Dumnezeu Și-a eliberat poporul din Egipt, pentru ca el să poată ține Legea pe care i-a dat-o în Eden. El l-a adus la Sinai pentru a auzi proclamarea acestei Legi.

Prin proclamarea Celor Zece Porunci în fața copiilor lui Israel cu propriul Său glas, Dumnezeu a demonstrat importanța lor. într-o măreție înfricoșătoare, El Și-a făcut cunoscută maiestatea și autoritatea de Conducător al lumii. El a făcut acest lucru pentru a întipări în mintea poporului Său sfințenia Legii Sale și însemnătatea ascultării de ea. Puterea și slava cu care a fost dată Legea descoperă importanța sa. Credința dată sfinților o dată pentru totdeauna de către Hristos, Răscumpărătorul nostru, este cea care a vorbit la Sinai.

Semnul relației noastre cu Dumnezeu

Prin păzirea Sabatului, copiii lui Israel aveau să se distingă dintre toate popoarele.

„Să țineți Sabatele Mele”, a spus Domnul Hristos, „căci ele sunt un semn între Mine și voi și urmașii voștri, un semn după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul care vă sfințesc.” „Acesta va fi între Mine și copiii lui Israel un semn veșnic, căci în șase zile a făcut Domnul cerurile și pământul, iar în ziua a șaptea S-a odihnit și a răsuflat.” „Copiii lui Israel să păzească Sabatul, prăznuindu-l, ei și urmașii lor, ca un legământ necurmat” (Exod 31, 13.17.16).

Sabatul constituie un semn al relației care există între Dumnezeu și poporul Său -- un semn că ei sunt slujitorii Săi supuși, că ei țin Legea Sa cea sfântă. Păzirea Sabatului este mijlocul rânduit de Dumnezeu pentru păstrarea cunoștinței despre Sine și pentru a se face distincție între supușii Săi loiali și călcătorii Legii Sale.

Aceasta este credința dată o dată pentru totdeauna sfinților care stau cu putere morală în fața lumii, păstrând cu hotărâre această credință.

Vom avea de întâmpinat împotrivire în timp ce vom rosti întreita solie îngerească. Satana va născoci tot ce este cu putință pentru a face fără efect credința dată sfinților o dată pentru totdeauna. „Mulți îi vor urma în destrăbălările lor. Și, din pricina lor, calea adevărului va fi vorbită de rău. În lăcomia lor, vor căuta ca, prin cuvântări înșelătoare, să aibă un câștig de la voi. Dar osânda îi paște de multă vreme, și pierzarea lor nu dormitează” (2 Petru 2, 2.3). Totuși, în ciuda împotrivirii, toți trebuie să audă cuvintele adevărului.

Legea lui Dumnezeu este temelia oricărei reforme care durează. Noi trebuie să prezentăm lumii, în mod clar și distinct, nevoia ascultării de această lege. Ascultarea de Legea lui Dumnezeu constituie cel mai puternic imbold către hărnicie, economie, credincioșie și legături drepte între oameni.

Temelia unei reforme de durată

Legea lui Dumnezeu trebuie să fie mijlocul de educație în familie. Părinții au cea mai solemnă obligație de a ține această lege, dând copiilor lor un exemplu de cea mai strictă integritate. Bărbații care au poziții de răspundere, a căror influență este extinsă, trebuie să vegheze asupra căilor și faptelor lor, având mereu în fața lor frica de Domnul. „Frica de Domnul este începutul înțelepciunii” (Psalmii 111, 10). Cei care ascultă cu sârguință de glasul Domnului și păzesc cu toată inima poruncile Sale vor fi în numărul

celor care Îl vor vedea pe Dumnezeu. „Domnul ne-a poruncit atunci să împlinim toate aceste legi și să ne temem de Domnul Dumnezeuul nostru, ca să fim totdeauna fericiți și să ne țină în viață, cum face astăzi. Vom avea parte de îndurarea Lui, dacă vom împlini cu scumpătate toate aceste porunci înaintea Domnului, Dumnezeului nostru cum ne-a poruncit El” (Deuteronom 6, 24.25).

Lucrarea noastră de credincioși ai adevărului este de a prezenta lumii faptul că Legea lui Dumnezeu este de neschimbat. Pastorii și profesorii, medicii și surorile medicale sunt legați prin legământ cu Dumnezeu să prezinte importanța ascultării de Legea Sa. Noi trebuie să ne distingem ca un popor care ține poruncile.

Domnul a spus cu claritate că El are o lucrare care trebuie făcută pentru lume. Cum se va face aceasta? Să căutăm cea mai bună cale și apoi să împlinim voia Domnului. (Testimonies for the Church 7:72-75 (1902)).

Capitolul 157

Fiecare la locul său

Medicii de la Institutul de Sănătate nu trebuie să se simtă obligați să facă lucrarea pe care o poate face personalul auxiliar. Ei nu trebuie să slujească în camera pentru baia bolnavilor sau în cea pentru mișcare, irosindu-și puterile pentru lucruri pe care și alții le pot face. Nu trebuie să existe lipsă de personal medical auxiliar care să slujească celor bolnavi și să vegheze asupra celor slăbiți care au nevoie de supraveghetori. Medicii trebuie să-și păstreze puterea pentru îndeplinirea datoriilor lor profesionale. Ei trebuie să spună altora ce au de făcut. Dacă există lipsă de persoane în care să poată avea încredere spre a face aceste lucruri, atunci trebuie angajate persoane potrivite, corespunzător instruite și în mod cuvenit remunerate pentru serviciul lor. (Testimonies for the Church 3:177-178 (1872) Pentru studiu suplimentar: The Ministry of Healing, 17-72, „Adevăratul misionar medical”)

Capitolul 158

Primejdii și ocazii

Sanatoriu, California, 3 June 1907

Medicul stă într-un loc dificil. Va avea de întâmpinat ispite puternice și, dacă nu ar fi ținut prin puterea lui Dumnezeu, ceea ce aude și vede în munca sa i-ar descuraja inima și i-ar întina sufletul. Gândurile lui trebuie înălțate continuu către Dumnezeu. În aceasta constă unica lui siguranță.

Nenumărate sunt ocaziile pe care le are un medic pentru a câștiga suflete pentru Dumnezeu, mângâind pe cei descurajați și alinând deznădejdea care vine asupra sufletului când trupul este torturat de durere.

Însă unii dintre cei care au ales profesia medicală sunt prea ușor îndepărtați de la datoriile pe care le are medicul. Unii, prin folosire greșită, își slăbesc puterile și nu pot aduce lui Dumnezeu nici un serviciu desăvârșit. Ei se așază pe o poziție în care nu pot acționa cu vigoare, tact și iscusință și nu își dau seama că, prin nesocotirea legilor fizice, atrag asupra lor înșiși ineficiența și astfel îl jefuiesc și dezonorează pe Dumnezeu.

Medicii nu trebuie să îngăduie ca atenția să le fie distrasă de la lucrarea lor și nici nu trebuie să se dedice atât de mult lucrării lor profesionale, încât sănătatea să le fie afectată. În temere de Dumnezeu, ei trebuie să fie înțelepți în folosirea puterii pe care le-a dat-o Dumnezeu. Ei nu trebuie să nesocotească niciodată mijloacele pe care Dumnezeu le-a pus la dispoziția lor pentru păstrarea sănătății. Este datoria lor să aducă sub controlul rațiunii toate puterile pe care le-au primit de la Dumnezeu.

Valoarea odihnei, a studiului și a rugăciunii

Dintre toți oamenii, medicul trebuie să-și pună deoparte ore regulate pentru odihnă. Aceasta îi va da putere ca să suporte poverile obositoare ale muncii sale. În viața lui ocupată, medicul va descoperi că cercetarea Scripturilor și rugăciunea stăruitoare vor da vigoare minții sale și statornicie caracterului.

Căutați să împliniți așteptările Domnului Isus Hristos. El vă va ajuta în orice efort făcut în direcția cea bună. Nu uitați că nu există nici o faptă în viață, nici un motiv ascuns al inimii care să nu fie descoperite în fața harului Mântuitorului.

Calea către tronul Iui Dumnezeu este totdeauna deschisă. Nu vă puteți pleca întotdeauna pe genunchi pentru rugăciune, însă cererile voastre tăcute se pot înălța continuu către Dumnezeu pentru tărie și călăuzire. Când sunteți ispitiți, și veți fi, puteți alerga pentru scăpare în locul secret al Celui Prea înalt. Brațele Sale nemuritoare vă vor cuprinde. Fie ca aceste cuvinte să vă dea curaj: „Totuși, ai în Sardes câteva nume care nu și-au mântuit hainele. Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcați în alb, fiindcă sunt vrednici” (Apocalipsa 3, 4).

Când Domnul Hristos, nădejdea slavei, ia chip înăuntrul vostru, veți fi echilibrați, nu veți fi schimbători, ci vă veți înălța mai presus de influențe care descurajează și tulbură liniștea celor care nu sunt întemeiați în Hristos. Veți fi în stare să dovediți că este posibil să fiți medici înțelepți, cu succes și în același timp creștini activi, care Îi slujesc pe Domnul cu sinceritate. Evlavia este temelia demnității autentice și a desăvârșirii caracterului.

Integritatea și promptitudinea sunt esențiale

Dacă medicii din sanatoriile noastre nu sunt oameni integri, conștiincioși, dacă nu slujesc cu credincioșie în îndeplinirea datoriilor lor, lucrarea lor va deveni o ocară, iar uneltele rânduite de Dumnezeu își vor pierde influența. Prin neglijarea datoriei, medicul Îl înjosește pe Marele Medic, al cărui reprezentant trebuie să fie. Trebuie respectate în mod strict orele de consultații cu toți pacienții, fie că sunt din clasa de sus sau de jos. Nepăsarea și neglijența nu trebuie îngăduite la nici una dintre surorile medicale. Fiți întotdeauna credincioși cuvântului dat, punctuali la consultații, căci aceste lucruri înseamnă mult pentru cei bolnavi.

Rafinament și delicatețe

Printre medicii creștini trebuie să existe întotdeauna o luptă pentru menținerea celui mai înalt grad de rafinament și delicatețe, o păstrare a acelor bariere de rezervă, reținere, care trebuie să existe între bărbați și femei.

Noi trăim într-un timp care este reprezentat ca fiind timpul lui Noe și, de asemenea, timpul Sodomei. Mi se arată continuu pericolele la care sunt expuși atât tinerii, cât și bărbații și femeile care au ajuns la vârsta maturității, și acest lucru nu-mi dă pace. Este nevoie de mai mult rafinament, atât în gândire, cât și în relațiile dintre oameni. Creștinii ar trebui să fie mai nobili și delicați în cuvinte și comportament.

Lucrarea medicului este de un asemenea caracter, încât, dacă există ceva josnic în firea sa, atunci acel lucru va fi scos la iveală. De aceea, medicul trebuie să vegheze cu grijă asupra cuvintelor sale și să evite orice lucru obișnuit în discuțiile sale. Fiecare pacient pe care îl tratează citește trăsăturile caracterului său și moralitatea sa din faptele și chiar cuvintele sale.

Lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu cu privire la acest subiect este ca, pe cât este cu putință, femeile medici să îngrijească de femei, iar bărbații medici să poarte de grijă pacienților bărbați. Fiecare medic trebuie să respecte intimitatea pacienților. Orice expunere neneesară a femeilor în fața medicilor bărbați este un lucru rău. Are o influență nesănătoasă.

În instituțiile noastre, nu trebuie făcute tratamente delicate femeilor de către medici bărbați. Niciodată o pacientă nu trebuie să fie singură cu un medic bărbat, nici pentru examinare și nici pentru tratament. Fie ca medicii să fie credincioși în a păstra delicatețea și rezerva în orice împrejurare.

În instituțiile noastre medicale, ar trebui să existe totdeauna femei de vârstă matură și cu experiență care să fie instruite spre a face tratamente pacienților. Femeile trebuie instruite și calificate cât mai bine cu putință pentru a putea deveni specialiste în bolile delicate care afectează femeile, astfel ca anumite părți ale corpului lor să nu fie expuse vederii bărbaților. Ar trebui să existe un număr mai mare de medici femei, nu doar surori medicale, ci medici. Este o practică îngrozitoare aceea de a dezvălui părțile intime ale femeilor în fața bărbaților sau ca bărbații să fie tratați de către femei.

Femeile medici trebuie să refuze în mod categoric să privească părțile intime ale bărbaților. Femeile trebuie instruite în mod complet să lucreze pentru femei, iar bărbații să lucreze pentru bărbați. Bărbații să știe că trebuie să meargă la cei de același sex cu ei și să nu recurgă la medici femei. Este o insultă adusă femeilor, iar Dumnezeu privește la aceste lucruri cu oroare.

În timp ce medicii sunt chemați să-i învețe pe oameni curăția socială, fie ca ei să pună în practică acea delicatețe care este o lecție constantă în ce privește curăția practică. Femeile pot face o lucrare nobilă ca medici, însă când bărbații cer unei femei medic să-i consulte și să îi trateze, ceea ce înseamnă expunerea părților lor intime, ea să refuze în mod categoric să facă acest lucru.

În lucrarea medicală există pericole pe care medicul trebuie să le înțeleagă și de care trebuie să se păzească mereu. Bărbații cu adevărat convertiți sunt cei care ar trebui să fie angajați ca medici în sanatoriile noastre. Unii medici sunt mulțumiți de sine și se consideră în stare să se păzească singuri; însă, dacă s-ar cunoaște pe sine, ei ar simți marea lor nevoie de ajutor de sus, din partea unei înțelepciuni mai înalte.

Unii bărbați nu corespund să lucreze ca medici pentru femei, datorită atitudinii pe care o au față de ele. Ei își îngăduie anumite libertăți, până ce acest obicei devine ceva comun și calcă legea castității. Medicii noștri ar trebui să aibă cea mai înaltă considerație pentru îndrumările pe care le-a dat Dumnezeu poporului Său atunci când i-a eliberat din Egipt. Aceasta îi va feri de a fi deșănțați în maniere și nepăsători cu privire la legile castității. Toți cei care trăiesc păzind legile date de Dumnezeu la Sinai pot fi socotiți demni de toată încrederea.

Nevoia de moașe pricepute

Nu este în armonie cu instrucțiunile date la Sinai ca medici bărbați să facă lucrarea moașelor. Biblia vorbește de femei asistate la nașterea copiilor de către femei și așa ar trebui să fie totdeauna. Femeile trebuie instruite pentru a lucra cu pricepere ca moașe și ca medici pentru persoane de sexul lor. Este foarte important să existe un domeniu special de studiu ca să pregătească femei care să se ocupe cu bolile femeilor și este la fel de important să existe medici instruiți în mod complet care să lucreze ca medici și chirurghi. Iar salariile femeilor să fie proporționale cu serviciile lor. Munca lor trebuie prețuită la fel ca munca medicilor bărbați.

Să le învățăm pe femei să se pregătească bine în lucrarea de tratare a bolilor celor de sexul lor. Ele vor avea nevoie uneori de sfatul și ajutorul medicilor bărbați cu mai multă experiență. Când sunt în încercări, să fie călăuzite de suprema înțelepciune. Toți să fie conștienți că au nevoie și trebuie să aibă înțelepciunea Marelui Medic în lucrarea

lor.

Ar trebui să avem o școală în care femeile să fie învățate de către medici femei, spre a face cea mai bună lucrare cu putință pentru tratarea bolilor femeilor.

Poporul nostru trebuie să acorde toată considerația lucrării medicale. Medicii să fie conștienți că au datoria să pregătească și sufletele, ca și trupurile oamenilor pentru viața din ceruri. Serviciul lor față de Dumnezeu nu trebuie întinat prin practici rele.

Fiecare cadru medical trebuie să studieze cu grijă Cuvântul lui Dumnezeu. Citiți istoria fiilor lui Aaron în capitolul 10 din Levitic, versetele 1-11. Este vorba de un caz în care folosirea vinului a amortit simțurile. Domnul cere ca poftele și toate obiceiurile vieții medicului să fie ținute sub control strict. Când au de-a face cu trupurile pacienților lor, să fie continuu conștienți că ochiul lui Dumnezeu privește asupra lucrării lor.

Cauzele bolii trebuie înțelese

Partea cea mai importantă a lucrării medicului este de a-i conduce pe bărbați și pe femei să vadă că încălcarea legilor sănătății constituie cauza bolilor și să-i încurajeze spre a-și forma vederi mai înalte și mai sfinte cu privire la viață. Oamenilor trebuie să li se dea învățături care să fie ca un antidot atât pentru bolile sufletului, cât și pentru cele ale trupului. Numai în acest fel poate fi sanatoriul o instituție sănătoasă în care să fie întemeiate principii corecte. Medicul care, cunoscând remediul pentru bolile sufletului și ale trupului, neglijează partea educativă a lucrării sale, va da socoteală în ziua judecării pentru această neglijență. Trebuie păstrată o strictă curăție a limbajului și trebuie veghere asupra fiecărui cuvânt și fiecărei fapte. (Special Testimonies, Series B 15:11-15 (1907)).

Pericole datorate succesului

Este un veac primejdios pentru orice bărbat care are talente ce pot fi valoroase în lucrarea lui Dumnezeu; căci Satana își pune totdeauna la cale ispitele asupra unei asemenea persoane, încercând totdeauna să o umple de mândrie și ambiție, iar când Dumnezeu ar vrea să-l folosească, respectivul om, în nouă cazuri din zece, devine independent, încrezător în sine și se simte în stare să se descurce singur. Acesta va fi pericolul în care te vei afla și tu, dr. __, dacă nu vei trăi o viață de rugăciune și credință continuă. Tu poți dobândi un simțământ adânc și de durată al lucrurilor veșnice și acea dragoste pentru oameni pe care a arătat-o Domnul Hristos în viața Sa. O strânsă legătură cu cerul va pune pe un făgaș bun credințioșia ta și va constitui temeiul succesului tău. Simțământul de dependență te va conduce la rugăciune, iar simțământul datoriei spre muncă. Rugăciune și efort, efort și rugăciune, aceasta va fi preocuparea vieții tale. Tu trebuie să te rogi ca și când eficiența și lauda se cuvin numai lui Dumnezeu și să lucrezi ca și când datoria este numai a ta. Dacă dorești putere, o poți avea, de îndată ce îți vei face planul pentru aceasta. Crede numai în Dumnezeu, ia-L pe cuvânt, acționează prin credință, iar binecuvântarea va veni.

În această chestiune, geniul, logica și elocvența nu sunt de nici un folos. Pe cei care au o inimă umilă, încrezătoare și pocăită, Dumnezeu îi acceptă și le ascultă rugăciunea; iar când Dumnezeu ajută, toate obstacolele sunt biruite. Cât de mulți oameni, cu mai multe capacități naturale și cu înaltă pregătire scolastică, au eșuat atunci când au ajuns în poziții de răspundere, în timp ce aceia cu un intelect mai slab, cu ocazii mai puțin favorabile, au avut un succes deosebit. Secretul a constat în faptul că, în timp ce cei din prima categorie se încredeau în ei înșiși, cei din a doua categorie s-au unit cu Acela care este minunat în sfat și puternic în a împlini ceea ce voiește.

Deoarece munca ta te-a zorit întotdeauna, îți este greu să-ți asiguri timp pentru meditație și rugăciune; însă nu trebuie să mai neglijezi aceste lucruri. Binecuvântarea cerului, pe care o vei obține cerând-o zilnic, va fi ca pâinea vieții pentru sufletul tău și îți va întări puterile spirituale și morale, vei fi ca un pom sădit lângă un râu, ale cărui frunze sunt totdeauna verzi și care aduce roade la vremea cuvenită.

Neglijența ta de a participa la serviciile divine publice este o mare greșeală. Privilegiile serviciilor divine sunt tot la fel de benefice și pentru tine, ca și pentru ceilalți, și sunt esențiale. S-ar putea să nu fie posibil să ai aceste privilegii la fel de des ca mulți alții. Adesea, vei fi chemat în Sabat să faci vizite celor bolnavi și s-ar putea ca această zi să fie o zi de muncă extenuantă. O asemenea muncă de alinare a suferințelor a fost declarată de Mântuitorul ca o lucrare a milei, și nu o încălcare a Sabatului. Inșă când tu îți dedici în mod regulat Sabatele scrisului sau muncii, fără să faci vreo schimbare deosebită, îți primejduiești propriul suflet și dai și altora un exemplu care nu este vrednic de imitat și nu Îl onorezi pe Dumnezeu.

Tu nu ai văzut importanța reală nu numai a participării la adunările religioase, dar și a însemnătății de a da mărturie pentru Hristos și adevăr. Dacă nu vei dobândi tărie spirituală prin îndeplinirea cu credincioșie a fiecărei datorii creștine, intrând astfel într-o relație mai strânsă cu Mântuitorul tău, vei ajunge slab în ceea ce privește puterea morală. (Testimony for the Physicians and Helpers of the Sanitarium, 15-17 (1879)).

Capitolul 160

Biblia -- sfătuitorul tău

Dumnezeu dorește ca toți cei care pretind că sunt misionari medicali pentru Evanghelie să învețe cu sârguință lecțiile Marelui învățător. Ei vor face aceasta dacă vor găsi pace și odihnă, învățând de la Hristos, inimile lor vor fi umplute cu acea pace pe care doar El o poate da.

Cartea esențială pentru studiul tuturor este Biblia. Studiată cu reverență și teamă sfântă, ea este cel mai mare dintre toți învățătorii. În ea nu există sofistărie. Paginile ei sunt pline cu adevăr. Vreți să-L cunoașteți pe Dumnezeu și pe Domnul Hristos, pe care El L-a trimis în lume pentru a trăi și muri pentru cei păcătoși? Este necesar atunci un studiu sârguincios al Bibliei pentru a dobândi această cunoaștere.

Multe dintre cărțile îngrămădite în marile biblioteci ale pământului mai degrabă încurcă mintea. Cu toate acestea, oamenii cheltuiesc sume mari de bani pentru cumpărarea acestor feluri de cărți și irosesc ani de zile pentru studierea lor, când au la îndemână o Carte care conține cuvintele Aceluia care este Alfa și Omega în ce privește înțelepciunea. Timpul petrecut în studiul acestor cărți ar putea fi folosit mai bine dobândind o cunoaștere a Aceluia pe care, dacă îl vom cunoaște, vom avea viață veșnică. Numai cei care dobândesc această cunoaștere vor auzi în cele din urmă cuvintele: „Voi aveți totul deplin în El” (Coloseini 2, 10).

Studiați mai mult Biblia și mai puțin teoriile breslei medicale și veți avea mai multă sănătate spirituală. Mintea vă va fi mai clară și mai viguroasă. Multe din ceea ce cuprinde un curs medical constituie lucruri cu totul inutile. Cei care studiază medicina petrec mult timp cu lucruri care sunt fără valoare. Multe din teoriile pe care le învață ei pot fi comparate ca valoare cu tradițiile și învățăturile cărturarilor și fariseilor. Multe din lucrurile complicate și încâlcite cu care trebuie să se familiarizeze ei sunt vătămătoare pentru mintea lor.

Aceste lucruri Dumnezeu mi le-a deschis înaintea mea de mulți ani de zile. În școlile și instituțiile noastre medicale, noi avem nevoie de bărbați care să aibă o mai profundă cunoaștere a Scripturilor, bărbați care să fi învățat lecțiile din Cuvântul lui

Dumnezeu și care pot preda aceste lecții altora, cu claritate și simplitate, tot așa cum Domnul Hristos i-a învățat pe ucenicii Săi ceea ce a socotit că este esențial pentru cunoașterea lor.

Rețete ale marelui medic pentru odihnă

Dacă misionarii noștri medicali ar urma rețetele Marelui Medic pentru a avea odihnă, atunci, prin sufletele lor, ar curge un șuvoi vindecător de pace. Iată rețeta: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11, 28-30).

Dacă lucrătorii noștri misionari medicali ar urma această rețetă, dobândind de la Mântuitorul puterea de a avea însușirile Sale, atunci lucrarea lor științifică ar fi mult mai temeinică. Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu a fost neglijat, în ultima vreme s-au făcut lucruri ciudate în cadrul lucrării misionare medicale. Domnul nu poate accepta ceea ce se petrece.

Studiați Cuvântul pe care Dumnezeu, în înțelepciunea, dragostea și bunătatea Sa, l-a făcut atât de simplu și clar. Capitolul 6 din Ioan ne vorbește despre ceea ce înseamnă studiul Cuvântului. Principiile descoperite în Scripturi trebuie să-și găsească sălașul în suflet. Noi trebuie să mâncăm Cuvântul lui Dumnezeu, adică să nu ne îndepărtăm de preceptele lui. Trebuie să aducem adevărurile în viețile noastre de zi cu zi, prinzând tainele evlaviei.

Rugați-vă lui Dumnezeu. Întrețineți comuniunea cu El. Puneți-L la încercare chiar pe Dumnezeu, ca unii care vă luptați pentru viața veșnică și doriți să aveți o cunoaștere a voii Sale. Voi trebuie să descoperiți adevărul doar așa cum este el în Hristos. Trebuie să primiți și să asimilați cuvintele Sale; acestea trebuie să devină o parte din voi înșivă. Aceasta este semnificația cuvintelor a mânca trupul și a bea sângele Fiului lui Dumnezeu. Trebuie să trăiți prin orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu; aceasta este ceea ce a descoperit Dumnezeu. Nu a descoperit totul; noi nu am putea suporta o asemenea revelație. Însă Dumnezeu ne-a descoperit tot ce este necesar pentru mântuirea noastră. Noi nu trebuie să părăsim Cuvântul Său pentru niște închipuiri ale oamenilor.

Cunoașteți-L pe Dumnezeu din experiență, purtând jugul lui Hristos. El dă înțelepciune celor blânzi și smeriți, făcându-i în stare să discearnă ceea ce este adevăr, aducând la lumină răspunsuri la toate întrebările și scoțând în relief urmările anumitor fapte. Duhul Sfânt îl învață pe cel ce studiază Scripturile să judece toate lucrurile după standardul neprihănirii, al adevărului și al dreptății. Revelația divină îi va oferi cunoașterea de care are nevoie.

Iar cunoștința necesară va fi dată tuturor aceluia care vin la Hristos, primind și punând în practică învățăturile Sale și făcând din cuvintele Sale o parte a vieții lor. Cei care se lasă învățați de Marele Misionar Medical, spre a fi împreună lucrători cu El, vor dobândi o cunoștință pe care lumea, cu toată știința ei tradițională, nu o poate oferi.

Faceți din Biblie sfătuitoarea voastră. Vă veți familiariza repede cu ea dacă nu vă veți încălca mintea cu gunoaiile lumii. Cu cât veți studia mai mult Biblia, cu atât îl veți cunoaște mai profund pe Dumnezeu. Adevărurile din Cuvântul Său vor fi scrise în sufletul vostru și vor face o impresie care nu se va șterge.

Nu doar cel ce studiază va beneficia de pe urma Cuvântului lui Dumnezeu. Studiul acestuia este viață și mântuire pentru toți cei cu care are de-a face. El va simți responsabilitatea sacră de a împărtăși și altora cunoștința pe care o primește. Viața lui va scoate la lumină ajutorul și tăria pe care le primește din comuniunea cu Cuvântul. Sfințirea Duhului va fi văzută în gând, cuvânt și faptă. Tot ce va spune și va face el va proclama că Dumnezeu este lumină și că în El nu este întuneric deloc. Despre asemenea persoane Domnul isus poate spune cu adevărat: „Voi sunteți împreună lucrători cu Dumnezeu”.

Capitolul 161

Calificări necesare

Mi-a fost arătat că medicii și ajutoarele lor trebuie să fie la cel mai înalt nivel, să aibă o cunoaștere din experiență a adevărului, să inspire respect, iar cuvântul lor să fie demn de încredere. Ei trebuie să nu fie persoane care să aibă o imaginație bolnavă, să fie persoane care să aibă o desăvârșită stăpânire de sine, care să nu fie nestatornici sau schimbători, să nu fie geloși sau bănuitori, persoane care să aibă o putere a voinței care să nu cedeze la toane mărunte, să nu aibă prejudecăți, să nu se gândească la rău, care să gândească și să acționeze cu calm și atenție, să aibă în vedere slava lui Dumnezeu și binele celorlalți. Nimeni nu trebuie înălțat vreodată într-o funcție de răspundere numai pentru că dorește aceasta. Trebuie aleși numai aceia care sunt calificați pentru acea poziție. Cei care trebuie să poarte responsabilități trebuie puși la încercare mai întâi, dovedind că nu sunt invidioși, că nu manifestă antipatie față de cutare sau cutare, în timp ce au doar câțiva prieteni preferați și nu-i bagă în seamă pe ceilalți. Să ajute Dumnezeu ca toți să acționeze corespunzător în acea instituție. (Testimonies for the Church 1:567 (1867)).

Rugăciunea pentru bolnavi

În privința rugăciunii pentru cei bolnavi... am în vedere mai multe lucruri care mi-au fost prezentate în trecut cu referire la acest subiect.

Să presupunem că douăzeci de bărbați și femei se prezintă ca subiecte de rugăciune la una dintre adunările noastre în corturi; și acest lucru nu este improbabil, căci cei care suferă vor face tot ce le stă în putere pentru a găsi alinare și a-și recăpăta puterea și sănătatea. Din acești douăzeci, doar câțiva au dat atenție luminii în ceea ce privește curăția și reforma sănătății. Ei au neglijat să pună în practică principiile corecte în privința mâncării și băuturii și să-și îngrijească trupurile, iar unii dintre cei care sunt căsătoriți și-au format obiceiuri vulgare și și-au îngăduit practici nesfinte, în timp ce unii dintre cei necăsătoriți sunt nepăsători cu privire la sănătate și viață, chiar dacă raze clare de lumină au strălucit asupra lor, însă ei nu au avut respect pentru lumină și nici nu au umblat potrivit acesteia. Cu toate acestea, ei solicită rugăciunile poporului lui Dumnezeu și cheamă pe prezbiterii bisericii.

Dacă unii ca aceștia și-ar recâștiga binecuvântarea sănătății, mulți dintre ei ar duce aceeași viață de încălcare a legilor naturii dacă nu ar fi luminați și complet transformați...

Păcatul este cel care i-a adus pe mulți dintre aceștia acolo unde se află -- într-o stare de slăbiciune a minții și debilitate a trupului. Să fie înălțate rugăciuni către Dumnezeul cerurilor pentru ca binecuvântarea Lui să vină asupra lor atunci și acolo, fără să fie specificate nici un fel de condiții? Eu spun nu, în mod hotărât, nu. Ce trebuie făcut atunci? Prezentați cazurile lor înaintea Aceluia care cunoaște fiecare persoană în parte.

Prezentați aceste gânduri persoanelor care vin să vă ceară să vă

rugați pentru ele: Noi suntem oameni, noi nu putem citi inima și nu putem cunoaște tainele vieții voastre. Pe acestea le cunoașteți doar voi și Dumnezeu. Dacă vă pocăiți acum de păcatul vostru, dacă vreunul dintre voi își poate da seama că într-o

anumită împrejurare a umblat contrar luminii date lui de Dumnezeu și a neglijat să dea cinste trupului, templul lui Dumnezeu, și prin obiceiuri rele și-a înjosit trupul, care este proprietatea lui Hristos, mărturisiți aceste lucruri lui Dumnezeu. Dacă nu sunteți îndemnați de Duhul Sfânt într-un mod deosebit, spre a vă mărturisi păcatele de natură particulară, nu le spuneți nici unui suflet.

Domnul Hristos este Mântuitorul vostru; El nu va profita de mărturisirile voastre umile. Dacă aveți păcate cu caracter particular, mărturisiți-le lui Hristos, care este singurul Mijlocitor între Dumnezeu și om. „Dacă cineva a păcătuțit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit” (1 Ioan 2, 1). Dacă ați păcătuțit, reținând zecimile și darurile care se cuveneau lui Dumnezeu, mărturisiți-vă vina înaintea lui Dumnezeu și a bisericii și dați atenție îndemnului care vă este dat: „Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile” (Maleahi 3, 10)...

O experiență din cele mai solemne

Rugăciunea pentru bolnavi este un lucru deosebit de solemn și nu ar trebui să ne implicăm în această lucrare cu nesăbuiță, cu grabă. Trebuie să se cerceteze dacă aceia care vor fi binecuvântați cu sănătate și-au îngăduit să vorbească pe alții de rău, dacă s-au îndepărtat de credință sau dacă au avut disensiuni. Au semănat ei discordie între frații și surorile din biserică? Dacă s-au comis astfel de lucruri, atunci acestea trebuie mărturisite înaintea lui Dumnezeu și a bisericii. Când s-au mărturisit relele făcute, subiecții pentru rugăciune pot fi prezentați înaintea lui Dumnezeu cu seriozitate și credință, astfel ca Duhul lui Dumnezeu să poată să lucreze asupra voastră.

Nu este totdeauna sigur să cereți vindecare necondiționată. Rugăciunea voastră să cuprindă acest gând: „Doamne, Tu cunoști orice taină a sufletului. Tu cunoști aceste persoane; căci Isus, Avocatul lor, Și-a dat viața pentru ele. El le iubește mai mult decât putem noi. De aceea, dacă este spre slava Numelui Tău și spre binele acestor bolnavi, să le dai sănătate, Te rugăm, în Numele lui Isus, să le dai sănătate în acest moment.” într-o cerere de acest fel, nu se arată lipsă de credință.

Domnul „nu necăjește cu plăcere și nici nu mâhnește bucuros pe copiii oamenilor” (Plângerile lui Ieremia 3, 33). „Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El. Căci El știe din ce suntem tăcuți; își aduce aminte că suntem țărână” (Psalmii 103, 13.14). El ne cunoaște inima, căci El citește orice taină

a sufletului. El știe dacă cei pentru care se înalță cereri vor fi în stare sau nu să suporte încercările care ar veni asupra lor dacă ar rămâne în viață. El cunoaște sfârșitul de la început. Mulți vor fi chemați la odihnă înainte ca încercările teribile din timpul de strâmtorare să vină asupra lumii noastre. Acesta este un alt motiv pentru care ar trebui să spunem la încheierea rugăciunii noastre solemne: „Totuși, făcă-se nu voia mea, ci a Ta” (Luca 22, 42). O astfel de cerere nu va fi înregistrată niciodată în ceruri ca o rugăciune lipsită de credință.

Apostolului i s-a spus să scrie: „Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul! «Da», zice Duhul; ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează” (Apocalipsa 14, 13). De aici, vedem că nu toți vom fi vindecați; și dacă unii nu vor fi însănătoșiți, ei nu trebuie judecați ca fiind nevrednici de viața veșnică. Dacă Isus, Mântuitorul lumii, S-a rugat: „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta”, dar a adăugat: „Totuși, nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu” (Matei 26, 39), atunci cu mult mai mult, cât este de potrivit ca muritorii să se consacre în același fel înțelepciunii și voii lui Dumnezeu.

Potrivit cu voia Sa

Când ne rugăm pentru cei bolnavi, noi trebuie să ne rugăm ca, dacă este voia lui Dumnezeu, ei să fie însănătoșiți; iar dacă nu este voia Lui aceasta, atunci El să le dea harul Său spre mângâiere, prezența Sa pentru a-i susține în suferințele lor.

Mulți dintre cei care ar trebui să-și pună casa în rânduială neglijează să facă acest lucru, gândindu-se că se vor face bine ca răspuns la rugăciune. Bizuindu-se pe o speranță falsă, ei nu simt nevoia de a rosti cuvinte de îndemnare sau sfat către copiii, părinții sau prietenii lor, și acest lucru este o mare nenorocire. Fiind siguri că vor fi vindecați în urma rugăciunii, ei nu îndrăznesc să facă referiri la felul cum va fi împărțită proprietatea lor, cine va purta de grijă familiei lor sau să-și exprime vreo dorință în legătură cu lucruri despre care ar vorbi dacă ar ști că vor muri. În acest fel, asupra familiei și prietenilor se abate nenorocirea, căci multe lucruri care ar fi trebuit clarificate sunt lăsate nerezolvate, deoarece ei se tem că exprimarea acestor lucruri ar însemna din partea lor lipsă de credință. Crezând că vor fi însănătoșiți în urma rugăciunii, ei nu iau măsurile normale pe care le pot lua cu puterile pe care le au, de teamă ca aceasta să nu însemne o lipsă de credință din partea lor.

Îi mulțumesc Domnului că avem privilegiul să colaborăm cu El în lucrarea de însănătoșire și să ne bucurăm de toate avantajele cu putință prin redobândirea sănătății. Nu înseamnă lipsă de credință a ne așeza în condițiile cele mai favorabile pentru însănătoșire. (Our Camp Meetings, 44-48, 1892. Pentru studiu suplimentar: The Ministry of Healing, 225-233, „Rugăciunea pentru bolnavi”¹)

Supunere și credință

În astfel de cazuri de boală, când Satana are control asupra minții, înainte de a ne angaja în rugăciune, trebuie să se facă cea mai profundă cercetare de sine, pentru a descoperi dacă nu există păcate care să necesite pocăință sau mărturisire sau să fie părăsite. Este nevoie de o adâncă umilință a sufletului înaintea lui Dumnezeu și de o hotărâtă și umilă bizuire doar pe meritele sângelui lui Hristos. Postul și rugăciunea nu vor îndeplini nimic dacă inima este înstrăinată de Dumnezeu printr-un mod de viață greșit. Citiți Isaia 58, 6.7.9-11.

Este nevoie de o lucrare asupra inimii, Domnul dorește fapte bune care să izvorască dintr-o inimă umplută cu dragoste. Toți ar trebui să-și cerceteze motivele și faptele. Dumnezeu își împlinește făgăduința față de noi cu condiția ascultării, conformării față de Dumnezeu și toate cerințele Sale. Citiți Isaia 58, 1-3.

Credință și calm

Mi-a fost arătat că, în caz de boală, când este clar că trebuie să fie înălțată rugăciunea pentru cel bolnav, cazul respectiv trebuie încredințat Domnului cu credință calmă, nu într-o furtună de excitație. El este singurul care cunoaște viața trecută a acelei persoane și știe care va fi viitorul său. Acela care cunoaște inimile tuturor oamenilor știe dacă persoana respectivă, în cazul că va fi vindecată, va aduce slavă Numelui Său sau Îl va dezonoara decăzând de la credință sau apostaziind. Tot ceea ce ni se cere să facem este să-I cerem lui Dumnezeu să-l vindece pe cel bolnav, dacă este voia Sa astfel, și să credem că El ascultă motivele pe care I le prezentăm și rugăciunile arzătoare pe care le înălțăm. Dacă consideră că prin aceasta El va fi onorat, Domnul va răspunde rugăciunilor noastre. Însă a cere cu insistență vindecare iară supunere față de voia Sa, nu este corect.

Domnul este în stare să împlinească oricând ceea ce a făgăduit, iar lucrarea pe care o dă poporului Său să o facă. El este în stare să o împlinească prin ei. Dacă ei vor trăi potrivit cu fiecare cuvânt pe care l-a rostit El, fiecare vorbă bună și făgăduință va fi îndeplinită față de ei. Însă, dacă ei nu ascultă în mod desăvârșit de El, făgăduințele cele

mari și prețioase vor rămâne departe, iar ei nu vor avea parte de împlinirea lor.

Tot ce poate fi făcut în privința rugăciunii pentru cei bolnavi este de a-L implora pe Dumnezeu în favoarea lor, iar apoi, în desăvârșită încredere, să lăsăm cazul respectiv în mâinile Sale. Dacă nutrim nelegiuire în inima noastră, Domnul nu ne va asculta. El poate face ceea ce voiește cu ce îi aparține. El Se va proslăvi lucrând în și prin aceia care îl urmează cu totul, astfel ca să se știe că El este Domnul și că faptele lor au fost făcute cu ajutorul lui Dumnezeu.

Credință și ascultare

Domnul Hristos a spus: „Pe cel ce Mă slujește pe Mine, Tatăl Meu Îl va onora.” Când venim la El, noi trebuie să ne rugăm ca să ne integrăm în planul Său și să îl împlinim și ca dorințele și interesele noastre să fie pierdute în ale Lui. Trebuie să acceptăm voia Sa, nu să-L rugăm pe El să cedeze în fața voinței noastre. Este mai bine pentru noi că Dumnezeu nu răspunde totdeauna rugăciunilor noastre atunci când vrem noi și în felul în care vrem noi. El poate face mai mult și mai bine pentru noi decât să ne împlinească dorințele noastre; căci înțelepciunea noastră este nebulie.

Noi ne-am unit în rugăciune fierbinte în jurul patului de suferință al unor bărbați, femei și copii și am simțit că ei ne-au fost dați înapoi ca din moarte, ca răspuns la rugăciunile noastre arzătoare. În aceste rugăciuni, noi am considerat că trebuie să fim încrezători și că, dacă avem credință, nu trebuie să cerem nimic mai puțin decât viața. Nu am îndrăznit să spunem: „Dacă va fi spre slava lui Dumnezeu”, de teamă să nu semene a îndoială. I-am privit cu neliniște pe cei care ne-au fost dați înapoi ca din moarte. Am văzut pe unii dintre aceștia, mai ales tineri, care au fost însănătoșiți uitându-L pe Dumnezeu; au ajuns apoi dezvățați în viață, producând durere și întristare părinților și prietenilor, devenind o rușine pentru cei care s-au temut să se roage. Ei nu au trăit pentru a-L onora și glorifica pe Dumnezeu, ci L-au blestemat cu viețile lor vicioase.

Nu mai procedăm astfel, nu mai alegem noi calea și nici nu mai dorim ca Domnul să răspundă dorințelor noastre. Dacă viața celui bolnav poate aduce slavă Numelui Său, ne rugăm ca să trăiască și spunem totuși: „Facă-se nu cum voim noi, ci cum voiești Tu. Credința noastră poate fi la fel de neclintită, chiar și mai mult, dacă ne încredințăm dorința Dumnezeului care cunoaște totul și, fără să fim pătrunși de neliniște, ne

încredem cu totul în El. Avem făgăduința. Noi știm că El ne ascultă dacă cerem potrivit cu voia Sa.”

Cererile noastre nu trebuie să ia forma unei porunci, ci a unei mijlociri pe lângă El, spre a face lucrurile pe care le dorim. Când este unită, biserica are tărie și putere; însă când o parte din ea este unită cu lumea și mulți se dedau la lăcomie, față de care Dumnezeu are oroare, El nu poate face decât puțin pentru ei. Necredința și păcatul îi îndepărtează de Dumnezeu. Noi suntem atât de slabi, încât nu putem suporta prea multă prosperitate spirituală, de teamă ca nu cumva să luăm slava și să ne atribuim nouă înșine bunătatea și neprihănirea ca motiv al semnului binecuvântării lui Dumnezeu, când totul a fost, de fapt, datorită mării îndurări și iubiri pline de bunătate a Tatălui nostru ceresc plin de milă, și nu pentru că s-ar fi găsit vreun bine în noi. (Testimonies for the Church 2:146-149 (1868) Pentru studiu suplimentar: The Ministry of Healing, 59-72, „Atingerea credinței”)

Credință și fapte

În rugăciunea pentru cei bolnavi, este esențial să avem credință; căci aceasta este în acord cu Cuvântul lui Dumnezeu. „Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit” (Iacov 5, 16). Deci, nu putem să trecem cu vederea rugăciunea pentru bolnavi și ar trebui să fim foarte triști dacă nu am avea privilegiul de a-L aborda pe Dumnezeu, de a așeza înaintea Lui toate slăbiciunile și neputințele noastre, să spunem Mântuitorului plin de milă toate aceste lucruri și să credem ca El ne aude cererile. Uneori, răspunsurile la rugăciunile noastre vin imediat; alteori trebuie să așteptăm cu răbdare și să continuăm să ne rugăm pentru lucrurile de care avem nevoie, cazurile noastre fiind ilustrate prin cazul aceluia care cerea cu insistență pâine. „Care dintre voi, dacă are un prieten și se duce la el la miezul nopții etc.” Această lecție înseamnă mai mult decât ne putem imagina. Noi trebuie să continuăm să cerem dacă nu primim răspuns imediat la rugăciune, „De aceea, și Eu vă spun: Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide” (Luca 11, 9.10).

Avem nevoie de har, avem nevoie de iluminare divină, pentru ca, prin Duhul, să știm cum să cerem și ce să cerem. Dacă cererile noastre ne sunt inspirate de Domnul, vom primi răspuns.

Sunt Îngăduințe prețioase în Scripturi pentru cei care Îl așteaptă pe Domnul. Noi toți dorim un răspuns imediat la cererile noastre și suntem ispitiți să ne descurajăm dacă nu ni se răspunde imediat la rugăciune. Ei bine. experiența mea m-a învățat că aceasta este o mare greșală. Întârzierea este spre cel mai mare folos al nostru. Noi avem șansa de a vedea dacă credința noastră este autentică și sinceră sau șovăielnică precum valurile mării. Noi trebuie să ne legăm de altar cu funiile puternice ale credinței și dragostei și să lăsăm răbdarea să-și facă în mod desăvârșit lucrarea. Credința se întărește prin exercitarea continuă. Această așteptare nu înseamnă că, o dată ce I-am cerut Domnului să ne vindece, noi nu mai avem nimic de făcut. Dimpotrivă, noi trebuie să folosim cât putem de bine mijloacele pe care ni le-a pus Domnul la dispoziție pentru satisfacerea nevoilor noastre.

Am văzut atât de multe extreme în ce privește rugăciunea pentru cei bolnavi,

încât am simțit că această parte a experienței noastre necesită multă gândire solidă, sfințită, ca să nu facem anumite mișcări pe care le putem numi credință, dar care nu sunt altceva decât încumetare. Persoanele doborâte de suferință au nevoie de sfat înțelept, ca să poată acționa cum se cuvine; și în timp ce doresc să se înalțe rugăciuni către Dumnezeu pentru vindecarea lor, ei nu trebuie să neglijeze metodele de refacere a sănătății în conformitate cu legile naturii.

Dacă ei adoptă poziția că, în timp ce se înalță rugăciuni pentru vindecare, ei nu trebuie să folosească remediile simple puse la dispoziție de Dumnezeu pentru a îndepărta durerea și a ajuta natura în lucrarea ei, ca să nu fie considerată o lipsă de credință, ei se așază într-o poziție neînțeleaptă. Aceasta nu este o tăgăduire a credinței; este o strictă armonie cu planurile lui Dumnezeu. Când Ezechia era bolnav, profetul lui Dumnezeu i-a adus solia că va muri. El a strigat către Domnul și Domnul a ascultat pe slujitorul Său și a făcut o minune în favoarea sa, trimițându-i solia că 15 ani vor fi adăugați la viața sa. Ei bine, un singur cuvânt din partea lui Dumnezeu, o singură atingere a degetului divin l-ar fi vindecat pe Ezechia pe loc; însă au fost date îndrumări speciale ca să se pună o turtă de smochine pe partea afectată de boală și Ezechia s-a făcut sănătos. În toate lucrurile, noi trebuie să acționăm potrivit providenței lui Dumnezeu.

Agentul omenesc trebuie să aibă credință și trebuie să coopereze cu puterea divină, folosind tot ce are la dispoziție potrivit cu iscusința sa, și acest lucru este benefic, lucrând în armonie cu legile naturale; și făcând astfel, el nici nu dovedește lipsă de credință și nici nu pune piedici credinței. (Health, Philanthropic, and Medical Missionary Work, 51-54 (1892)).

Recunoștință pentru sănătate

Cât de adesea, cei care sunt sănătoși nu văd minunatele îndurări care se revarsă continuu asupra lor zi de zi, an după an. Ei nu aduc laudă lui Dumnezeu pentru toate binefacerile Sale. Însă, când vine boala, își aduc aminte de Dumnezeu. Dorința puternică de însănătoșire conduce spre rugăciune arzătoare, și acest lucru este bun. Dumnezeu este adăpostul nostru și când suntem bolnavi, și când suntem sănătoși. Însă mulți nu-și încredințează Lui cazul; ei încurajează slăbiciunea și boala, îngrijorându-se cu privire la ei înșiși. Dacă nu s-ar mai plânge și ar depăși starea de depresie și negură, atunci însănătoșirea lor ar fi mult mai sigură. Ei trebuie să-și aducă aminte cu mulțumire cât de mult timp s-au bucurat de binecuvântarea sănătății; iar dacă acest dar de preț le-ar fi dat din nou, ei ar trebui să nu uite că au obligații noi față de Creatorul lor. După ce au fost vindecați cei zece leproși, numai unul s-a întors să-L găsească pe Isus și să-I dea slavă. Să nu fim și noi ca cei nouă nesăbuiți, ale căror inimi nu au fost atinse de mila lui Dumnezeu! (Testimonies for the Church 5:315 (1885)).

Influența medicului

Mi-a fost arătat că medicii ar trebui să fie într-o legătură mai strânsă cu Dumnezeu și să lucreze cu stăruință prin puterea Sa. Ei au un rol plin de responsabilitate. Sunt în joc nu doar viețile pacienților, ci și sufletele lor. Mulți dintre cei care au foloase din punct de vedere fizic pot fi, în același timp, ajutați în mare măsură și din punct de vedere spiritual. Atât sănătatea trupului, cât și mântuirea sufletului depind în mare măsură de ceea ce fac medicii. Este de cea mai mare importanță ca ei să fie corecți, să nu aibă doar cunoștințe științifice, ci să cunoască și voia și căile lui Dumnezeu. Asupra lor stau mari responsabilități.

Fraților, ar trebui să vedeți și să simțiți responsabilitățile pe care le aveți și, în vederea acestui lucru, să vă umiliți sufletele înaintea lui Dumnezeu și să-I cereți cu stăruință înțelepciune. Voi nu sunteți conștienți cât de mult depinde de cuvintele voastre, de faptele voastre și de comportamentul vostru mântuirea sufletelor ale căror trupuri căutați să le alinați suferința. Voi faceți o lucrare :are trebuie să treacă testul judecării. Trebuie să vă păziți sufletele ie păcatul egoismului, al mulțumirii de sine și încrederii în sine.

Scoateți apă din izvorul ascuns

Voi trebuie să vă păstrați demnitatea creștină autentică, însă să evitați orice formă de comportare nefirească, de paradă. Fiți foarte cinstiți în inimă și viață. Lăsați credința să-și înfigă rădăcinile, ca și palmierul, dedesubtul lucrurilor care se văd și veți dobândi înviorare spirituală din izvoarele vii ale harului și milei lui Dumnezeu. Există un izvor de apă care țâșnește în viața veșnică. Trebuie să vă adăpați viața din acest izvor ascuns. Dacă vă dezbrăcați de egoism și vă întăriți sufletele prin comuniune continuă cu Dumnezeu, puteți aduce fericire tuturor celor cu care veniți în contact. Veți vedea pe cei ce sunt neglijați, vă veți ocupa de cei neștiutori, veți încuraja pe cei apăsați și deznădăjduiți și, pe cât cu putință, veți alina suferința. Și nu doar veți arăta altora calea spre ceruri, ci voi înșivă veți merge pe această cale.

Nu vă mulțumiți cu o cunoaștere superficială. Nu vă bucurați când sunteți flatați

și nu vă întristați când vi se caută greșeli. Satana încearcă să vă ducă pe o astfel de cale, încât să fiți admirați și flatați; însă voi nu trebuie să-i împliniți planurile. Voi sunteți slujitori ai viului Dumnezeu.

Contactul cu bolnavii este un proces istovitor și treptat va ajunge să sece însuși izvorul vieții, acolo tinde omul nu își ia timp pentru recreare, pentru schimbarea activității și dacă îngerii lui Dumnezeu nu v-au apărut și păzit. Dacă ați putea vedea multele primejdii din care v-au scos nevătămați zi de zi acești soli ai cerului, recunoștința ar izvorî din inimile voastre și ar fi exprimată cu buzele voastre. Dacă faceți din Dumnezeu tăria voastră, voi veți putea, chiar în cele mai descurajatoare împrejurări, să atingeți o înălțime și lărgime a desăvârșirii creștine la care cu greu v-ați putea gândi că ați putea ajunge. Gândurile voastre vor fi înalte, veți putea avea aspirații nobile, percepții clare ale adevărului și dorința de a face ceva, toate acestea ridicându-vă deasupra motivelor murdare.

Dacă doriți să atingeți desăvârșirea caracterului, este nevoie atât de gândire, cât și de acțiune. Când sunteți în contact cu oamenii, trebuie să vă păziți să nu căutați aplauzele oamenilor și să le faceți pe plac. Acționați și umblați cu grijă dacă vreți să fiți în siguranță; cultivați harul umilinței și agățați-vă sufletul neajutorat de Hristos. Voi puteți fi, în adevăratul sens al cuvântului, oameni ai lui Dumnezeu. Vă veți putea menține independența sufletului chiar în mijlocul confuziei și ispitei, în agitația din jurul vostru, și aceasta în mod plăcut.

Comuniune zilnică cu Dumnezeu

Dacă sunteți zilnic în comuniune cu Dumnezeu, veți învăța să prețuiți oamenii, iar obligația pe care o aveți, de a binecuvânta omenirea în suferință, va găsi din partea voastră un răspuns binevoitor. Voi nu sunteți ai voștri, Domnul nostru are cerințe sacre de la voi și dorește să-i aduceți cele mai înalte servicii. El are dreptul să vă folosească trupul și spiritul, toate capacitățile voastre spre slava și onoarea Lui. Orice cruce vi s-ar cere să purtați, orice trudă și suferință vi le-ar impune mâna Sa, voi trebuie să le acceptați tară a murmura.

Cei pentru care lucrați sunt frații voștri în durere, suferind de boli fizice și de lepra spirituală a păcatului. Dacă voi sunteți cu ceva mai buni decât ei, acest lucru se datorează crucii Domnului Hristos. Mulți sunt fără Dumnezeu și fără speranță în lume.

Ei sunt vinovați, corupți și înjosiți, înrobiți de înșelăciunile lui Satana. Totuși, ei sunt cei pentru care Domnul Hristos a venit din ceruri ca să-i răscumpere. Ei au nevoie de milă, simpatie și efort neobosit, căci se află aproape de ruină. Ei suferă datorită dorințelor neîmplinite, datorită patimilor lor răvășite și condamnării din partea propriei lor conștiințe; sunt nenorociți în adevăratul sens al cuvântului, căci n-au nici o speranță pentru această viață și nici o perspectivă pentru viața viitoare.

Fiți activi și vegheați

Voi aveți un câmp important de lucru și ar trebui să fiți activi și vigilenți, dând ascultare cu voioșie și fără cârtire chemării Stăpânului. Să aveți totdeauna în minte faptul că eforturile voastre de a determina o reformă în semenii voștri trebuie făcute în spiritul unei bunătăți neșovăielnice. Nu veți câștiga nimic niciodată dacă vă veți ține deoparte de aceia pe care doriți să-i ajutați. Voi trebuie să faceți clar pentru mintea pacienților că, atunci când le sugerați schimbarea obiceiurilor și practicilor lor, le prezentați lucruri care nu sunt spre ruina lor, ci spre salvarea lor; și că, dacă până acum au cedat în fața lucrurilor pe care le-au prețuit și iubit, de acum înainte, ei trebuie să clădească pe o temelie mai sigură, în timp ce reforma trebuie susținută cu fermitate și hotărâre, orice fățarnicie sau spirit arogant trebuie evitat cu grijă. Domnul Hristos ne-a dat lecții prețioase de răbdare, stăpânire de sine și iubire. Grosolănia nu înseamnă vigoare și nici superioritate sau eroism. Fiul lui Dumnezeu a fost convingător. El S-a purtat astfel, încât atrăgea la El pe toți oamenii. Urmașii Săi trebuie să studieze mai îndeaproape viața Sa și să umble în lumina exemplului Său, cu orice sacrificiu. Reforma, reforma continuă trebuie prezentată poporului, iar propriul vostru exemplu trebuie să susțină învățăturile voastre. (Testimonies for the Church 4:566-569 (1881)).

Capitolul 167

Ascultare și fericire

Să aveți mereu în minte faptul că cel mai mare obiectiv al reformei sănătății este de a asigura cea mai înaltă dezvoltare cu puțință a minții, sufletului și trupului. Toate legile naturii -- care sunt legile lui Dumnezeu -- sunt rânduite spre binele nostru. Ascultarea de aceste legi ne va aduce fericire în această viață și ne va ajuta să ne pregătim pentru viața viitoare. (Christian Temperance and Bible Hygiene, 120, 1890).

Urmați metodele Domnului Hristos

Din metodele de lucru ale Domnului Hristos noi putem învăța multe lecții valoroase. El nu a folosit doar o singură metodă; El a căutat să câștige atenția mulțimii pe diferite căi și, după ce reușea acest lucru, le proclama adevărurile Evangheliei. Lucrarea Sa de căpătâi consta în a sluji celor săraci, nevoiași și ignorați. Cu simplitate, El prezenta înaintea lor binecuvântările pe care le puteau primi și astfel trezea în sufletele lor foamea după adevăr, pâinea vieții.

Viața Domnului Hristos este un exemplu pentru toți urmașii Săi, arătând care este datoria acelor care au aflat calea vieții, aceea de a învăța și pe alții ce înseamnă să crezi în Cuvântul lui Dumnezeu. Sunt mulți acum în umbra morții care au nevoie să fie instruiți în privința adevărilor Evangheliei. Aproape întreaga lume zace în nelegiuire. Fiecărui credincios i-au fost date cuvinte de speranță pentru cei ce zac în întuneric. „Țara lui Zabulon și țara lui Neftali, înspre mare și dincolo de Iordan, Galilea neamurilor, norodul acesta, care zăcea în întuneric, a văzut o mare lumină și peste cei ce zăceau în ținutul și în umbra morții a răsărit lumina” (Matei 4, 15.16).

Este nevoie de tinere serioase, devotate, pentru a se înrola în lucrare ca surori medicale. Pe măsură ce acești tineri și tinere folosesc cu conștiinciozitate cunoștința pe care o obțin, ei vor deveni tot mai capabili, mai bine calificați spre a sluji ca mână de ajutor a Domnului.

Domnul dorește bărbați și femei înțelepte care pot să lucreze ca surori medicale, spre a alina și ajuta pe cei bolnavi și pe cei în suferință. O, ce bine ar fi dacă toți cei în suferință ar putea fi ajutați de medici și surori medicale creștine care îi pot ajuta să-și așeze trupurile istovite, chinuite de durere. În grija Marelui Vindecător, privind cu credință spre El pentru reînșănătoșire! Dacă pacientul este condus printr-o slujire judicioasă, să-și predea sufletul lui Hristos și să-și aducă gândurile în ascultare de voința lui Dumnezeu, se obține o mare victorie...

Sunt multe domenii ale lucrării în care poate lucra sora medicală misionară. Există posibilități ca surorile medicale bine instruite să ajungă în casele oamenilor și

acolo să se străduiască să trezească interesul pentru adevăr. Aproape în orice comunitate de oameni există un mare număr care nu doresc să asculte învățăturile din Cuvântul lui Dumnezeu și nici să participe la servicii divine religioase. Dacă vrem ca Evanghelia să le atingă sufletele, atunci aceasta trebuie dusă în căminele lor. Adesea, alinarea durerilor lor fizice constituie singura cale prin care se poate ajunge la ei.

Surorile medicale misionare care îngrijesc pe bolnavi și alină suferințele celor săraci vor găsi multe ocazii de a se ruga împreună cu aceștia, de a le citi din Cuvântul lui Dumnezeu și de a le vorbi despre Mântuitorul. Ele se pot ruga pentru și împreună cu cei neajutorați, care nu au o voință suficient de puternică pentru a-și stăpâni dorințele pe care patima le-a degradat. Ei pot aduce o rază de lumină în viețile celor înfrânți și deznădăjduiți. Dragostea neegoistă, manifestată în acte de bunăvoință, va face ca acești suferinzi să creadă mai ușor în dragostea lui Hristos.

Mulți nu au credință în Dumnezeu și și-au pierdut încrederea în om. Însă ei prețuiesc faptele de împreună simțire și ajutorare. Când văd pe cineva care vine în casele lor, fără intenția de a primi laudă sau vreo recompensă, pentru a îngriji pe cei bolnavi, a hrăni pe cei flămânzi, a îmbrăca pe cei goi și a mângâia pe cei întristați și a îndrepta întotdeauna pe toți cu duioșie către Acela ale cărui iubire și milă lucrătorul omenesc nu face decât să le descopere -- când ei văd acest lucru, inimile le sunt mișcate. Recunoștința prinde viață, credința se aprinde. Ei văd că Dumnezeu le poartă de grijă și sunt pregătiți să asculte de învățăturile din Cuvântul Său.

Lucrătorii Evangheliei să slujească celor bolnavi

Fie că sunt în misiuni în străinătate, fie că sunt în câmpul de acasă, toți misionarii, atât bărbați, cât și femei, vor avea mai repede acces la oameni și se vor simți mai utili dacă vor sluji celor bolnavi. Femeile care merg ca misionare în țări păgâne pot avea astfel ocazia de a duce Evanghelia femeilor din acele țări, atunci când orice altă ușă de acces este închisă. Toți slujitorii Evangheliei trebuie să știe să acorde cele mai simple tratamente, care fac atât de mult pentru alinarea durerii și îndepărtarea bolii.

Slujitorii Evangheliei trebuie, de asemenea, să fie în stare să-i învețe pe oameni principiile viețuirii sănătoase. Boala există pretutindeni și o mare parte din aceasta poate fi prevenită dând atenția cuvenită legilor sănătății. Oamenii trebuie să vadă influența principiilor sănătoase asupra bunăstării lor, atât pentru viața aceasta, cât și pentru cea

viitoare. Ei trebuie treziți și făcuți conștienți de responsabilitatea pe care o au față de corpul omenesc, rânduit de Creatorul lor să fie locul în care să domnească El și asupra căruia El dorește ca ei să fie ispravnici credincioși.

Mii de oameni au nevoie și ar primi cu bucurie învățături privind metode simple de tratare a celor bolnavi, metode care să înlocuiască folosirea medicamentelor otrăvitoare. Este mare nevoie de învățatură cu privire la reforma sănătății. Obiceiurile greșite în privința felului cum mănâncă și folosirea mâncărilor nesănătoase nu sunt răspunzătoare într-o măsură mică de necumpătarea, nelegiuirea și ticăloșiile care sunt un blestem asupra lumii.

Când îi învățați pe oameni principiile sănătății, să aveți în minte marele obiectiv al reformei -- asigurarea celei mai înalte dezvoltări a trupului, minții și sufletului. Arătați-le că legile naturii, fiind legile lui Dumnezeu, sunt rânduite spre binele nostru, că supunerea față de acestea promovează fericire pentru această viață și este de folos în pregătirea pentru viața viitoare.

Încurajați-i pe oameni să studieze acest organism minunat, organismul omenesc, și legile de care este condus. Cei care văd dovezile dragostei lui Dumnezeu, care înțeleg ceva din înțelepciunea și binefacerile legilor Sale și urmările ascultării, vor ajunge să-și privească îndatoririle și obligațiile dintr-un cu totul alt punct de vedere. În loc de a considera păzirea legilor sănătății ca o problemă ce implică sacrificiu și tăgăduire de sine, ei vor ajunge să o considere ceea ce este ea în realitate, și anume o binecuvântare inestimabilă.

Învățați pe oameni principiile reformei sănătății

Fiecare slujitor al Evangheliei trebuie să aibă convingerea că a învăța pe oameni principiile viețuirii sănătoase constituie o parte a lucrării desemnate pentru el. Este mare nevoie de această lucrare și lumea este deschisă pentru ea.

Domnul Hristos încredințează urmașilor Săi o lucrare individuală -- o lucrare care nu se poate face împluternicind pe alții. Slujirea celor bolnavi și săraci și prezentarea Evangheliei celor pierduți nu pot fi lăsate pe seama comitetelor sau a asociațiilor organizate. Responsabilitatea individuală, efortul individual, sacrificiul personal, toate acestea sunt cerințe ale Evangheliei.

„Ieși la drumuri și la garduri și pe cei ce-i vei găsi, silește-i să intre, ca să mi se umple casa” (Luca 14, 2). Ei îi aduc pe oameni în contact cu cei cărora le pot fi de folos. „Adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost”, spune El. „Dacă vezi pe un om gol, acoperă-l” (Isaia 58, 7). „Își vor pune mâinile peste cei bolnavi și se vor însănătoși.” Binecuvântările Evangheliei trebuie transmise prin contact direct, prin lucrare personală.

Cei care preiau lucrarea nu doar că vor binecuvânta pe alții, dar vor fi ei înșiși binecuvântați. Conștiința datoriei bine făcute va avea o influență care se va răsfrânge asupra propriilor lor suflete. Cei deznădăjduiți vor uita de deznădejdea lor, cei slabi vor deveni puternici, cei ignoranți vor deveni inteligenți și toți vor descoperi un ajutor sigur în Acela care i-a chemat. (The Review and Herald, 24 decembrie, 1914).

Capitolul 169

Lucrare din casă în casă

Cei care se angajează în lucrarea din casă în casă vor găsi ocazii pentru slujire în multe domenii. Ei trebuie să se roage pentru bolnavi și să facă tot ce le stă în putere spre a le alina suferința. Ei trebuie să lucreze pentru cei de jos, cei săraci, cei oprimați. Noi trebuie să ne rugăm pentru și împreună cu cei neajutorați care nu au tăria voinței de a-și stăpâni poftele pe care patimile le-au degradat. Trebuie făcut un efort serios, stăruitor, pentru salvarea acelor în ale căror inimi a fost trezit interesul. La mulți oameni se poate ajunge doar prin fapte de bunăvoință dezinteresată. Trebuie împlinite mai întâi nevoile lor fizice. Când vor vedea dovezile iubirii noastre neegoiste, va fi mai ușor pentru ei să creadă în dragostea lui Hristos.

Surorile medicale misionare sunt cele mai calificate pentru această lucrare; însă și alții trebuie să lucreze împreună cu ele. Aceștia, deși nu sunt instruiți în mod special pentru lucrarea medicală, pot învăța de la colegii și colegele lor lucrătoare cele mai bune modalități de lucru. (Testimonies for the Church 6:83-84 (1900)).

Apel către misionarii medicali

Noi trăim în timpul din urmă. Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Semnele prezise de Domnul Hristos se împlinesc cu repeziciune. Avem în față vremuri furtunoase, însă să nu rostim nici un cuvânt de necredință sau descurajare. Acela care înțelege nevoile vremii va face astfel ca lucrătorii din diverse locuri să fie ajutați pentru ca ei să poată fi în stare să trezească cu mai multă eficiență atenția oamenilor. El cunoaște nevoile și necesitățile celor mai slabi din turma Sa și El își trimite propria solie la drumuri și la garduri. El ne iubește cu o dragoste veșnică. Să nu uităm că noi avem de dus o solie de vindecare unei lumi pline de suflete bolnave de păcat. Fie ca Domnul să ne sporească credința și să ne ajute să vedem că El dorește ca noi toți să ne familiarizăm cu lucrarea Sa de vindecare și tronul milei. El dorește ca lumina harului Său să strălucească din multe locuri.

Sanatoriile ca instrumente pentru lucrarea misionară

Sunt suflete în multe locuri care nu au auzit încă solia. De acum înainte, lucrarea misionară medicală trebuie dusă mai departe cu o seriozitate ca niciodată înainte. Această lucrare constituie ușa prin care adevărul trebuie să poată pătrunde în marile orașe și trebuie înființate sanatorii în multe locuri.

Lucrarea din sanatorii constituie unui dintre mijloacele cele mai pline de succes de a ajunge la toate clasele de oameni. Sanatoriile noastre sunt mâna dreaptă a Evangheliei, deschizând căi prin care se poate ajunge la omenirea în suferință cu vestea cea bună a vindecării prin Hristos. În aceste instituții, bolnavii pot fi învățați să-și încredințeze cazurile Marelui medic, care va coopera cu eforturile lor serioase pentru recâștigarea sănătății, aducându-le atât vindecarea sufletului, cât și a trupului. (Testimonies for the Church 9:167-172 (1909)).

Domnul Hristos nu mai este în persoană în această lume, spre a merge prin orașele și satele noastre, vindecându-i pe cei bolnavi, însă El ne-a însărcinat pe noi să ducem mai departe lucrarea misionară medicală pe care a început-o El. În această lucrare, noi trebuie să facem tot ce putem mai bine. Trebuie întemeiate instituții pentru

îngrijirea bolnavilor în care bărbați și femei, care suferă de diferite boli, să poată ajunge în grija medicilor și surorilor medicale temătoare de Dumnezeu și să fie tratați rară medicamente otrăvitoare.

Am fost instruită că noi nu trebuie să întârziem a face lucrarea ce trebuie făcută în domeniul reformei sănătății. Prin această lucrare, noi trebuie să ajungem la sufletele de la drumuri și de la garduri. Mi-a fost dată lumină specială că în sanatoriile noastre multe suflete vor primi și vor asculta adevărul prezent. În aceste instituții, femeile și bărbații trebuie să fie învățați cum să poarte de grijă trupurilor lor și în același timp cum să devină sănătoși în credință. Ei trebuie să fie învățați ce înseamnă a mânca trupul și a bea sângele Fiului lui Dumnezeu. Domnul Hristos a spus: „Cuvintele pe care vi le spun Eu sunt duh și viață” (Ioan 6, 63).

Sanatoriile noastre trebuie să fie școli în care să se facă instruire în domeniul medical, misionar. Ele trebuie să aducă sufletelor bolnave de păcat frunze din pomul vieții, care le vor aduce pace, nădejde și credință în Hristos Isus.

Lucrarea din marile orașe

Fie ca lucrarea Domnului să meargă înainte. Fie ca lucrarea misionară medicală și lucrarea educativă să meargă înainte. Eu sunt sigură că aceasta este lipsa noastră cea mare -- lucrători serioși, devotați, inteligenți. În fiecare oraș mare ar trebui să existe o reprezentare a adevărului lucrării misionare medicale. Fie ca mulți să-și pună acum întrebarea: „Doamne, ce vrei să fac?” (Faptele Apostolilor 9, 6). Planul Domnului este ca metoda Lui de vindecare fără medicamente să fie făcută cunoscută în fiecare oraș mare prin intermediul instituțiilor noastre medicale. Dumnezeu investeste cu demnitate sfântă pe cei care pornesc înainte și merg tot înainte, în orice loc în care pot pătrunde. Satana ne face această lucrare cât de grea cu putință, însă puterea divină va însoți pe lucrătorii sinceri. Călăuziți de mâna Tatălui nostru ceresc, să mergem înainte, folosind fiecare ocazie pe care o avem pentru a extinde lucrarea lui Dumnezeu.

Domnul vorbește tuturor misionarilor medicali, spunându-le: Duceți-vă și lucrați astăzi în via mea pentru a salva suflete. Dumnezeu ascultă rugăciunile tuturor acelor care Îl caută în adevăr. El are puterea de care noi toți avem nevoie. Ei umple inima cu dragoste, bucurie, pace și sfințire. Caracterul se dezvoltă continuu. Noi nu ne putem permite să petrecem timpul cu lucruri potrivnice lui Dumnezeu.

Există medici care, datorită unei legături din trecut cu sanatoriile noastre, găsesc că este profitabil să se așeze aproape de instituțiile noastre; ei își închid ochii față de câmpul cel mare, neglijat și nelucrat, în care lucrarea neegoistă ar putea fi o binecuvântare pentru mulți. Medicii misionari pot exercita o influență înălțătoare, rafinată, sfințitoare. Medicii care nu fac acest lucru fac abuz de puterea lor și fac o lucrare pe care Domnul o respinge.

Instruirea pentru o lucrare grabnică

Dacă a vorbit vreodată Domnul prin mine, E a vorbit atunci când am spus că lucrătorii angajați în lucrarea de educație, în domeniul pastoral și în lucrarea misionară medicală trebuie să fie uniți, lucrând toți sub supravegherea lui Dumnezeu, ajutându-se unul pe altul, binecuvântându-se unul pe altul.

Cei care au legătură cu școlile și sanatoriile noastre trebuie să lucreze cu zel serios. Lucrarea care se face sub călăuzirea Duhului Sfânt, din dragoste pentru Dumnezeu și pentru omenire, va purta semnătura divină și își va pune amprenta asupra minții oamenilor.

Domnul cere tinerilor noștri să vină la școlile noastre și să se pregătească degrabă pentru slujire. În diverse locuri, în afara orașelor mari, trebuie înființate școli în care tinerii noștri pot primi o educație care să-i pregătească pentru a face lucrare de evanghelizare și lucrare misionară medicală.

Domnului trebuie să-i fie dată ocazia de a arăta oamenilor care le este datoria și de a lucra asupra minții lor. Nimeni nu trebuie să se angajeze să slujească un anumit număr de ani sub conducerea unui grup de oameni sau într-o anumită ramură a lucrării, căci Domnul însuși va chema pe oameni, așa cum în vechime El a chemat pe umilii pescari și El însuși le-a dat instrucțiuni cu privire la câmpul lor de lucru și metoda pe care trebuie să o urmeze. El va chema bărbați de ia plug și de la alte îndeletniciri pentru a da ultima avertizare sufletelor care pier. Sunt multe căi de lucru pentru Domnul și Marele Învățător va da înțelepciune acestor lucrători, făcându-i să vadă lucruri uimitoare în Cuvântul Său.

Surori medicala ca evangheliști

Domnul Hristos, marele Misionar Medical, este exemplul nostru. Despre El stă scris că „străbătea toată Galilea, învățând pe norod în sinagogi, propovăduind Evanghelia împărăției și tămăduind orice boală și orice neputință care era în norod” (Matei 4, 23). El vindeca pe bolnavi și propovăduia Evanghelia. În lucrarea Sa, vindecarea și învățarea erau strâns legate. Nici astăzi acestea nu trebuie separate.

Surorile care sunt instruite în instituțiile noastre trebuie să fie pregătite a porni ca evangheliște misionare medicale, unind lucrarea de propovăduia* a Cuvântului eu vindecarea fizică.

Noi trebuie să facem ca lumina noastră să strălucească în mijlocul întunericului moral. Mulți dintre cei care sunt acum în întuneric, pe măsură ce vor vedea o reflectare a Luminii lumii, își vor da seama că au o nădejde de salvare. Lumina ta s-ar putea să fie mică, însă nu uita că aceasta este ceea ce ți-a dat Dumnezeu și că ești responsabil ca aceasta să strălucească. Cineva s-ar putea să-și aprindă lumina de la lumina ta și astfel lumina sa poate deveni mijlocul prin care alții poți fi scoși din întuneric.

Pretutindeni în jurul nostru sunt deschise uși pentru slujire. Noi trebuie să ne cunoaștem semenii și să căutăm să-i atragem spre Hristos. Dacă facem acest lucru. El îl va aproba și va coopera cu noi.

Adesea, locuitorii unei cetăți în care a lucrat Domnul Hristos doreau ca El să rămână împreună cu ei și să continue să lucreze pentru ei. Însă El le-a spus că trebuie să mergă și în alte cetăți care nu au auzit adevărurile pe care El le avea de prezentat. După ce a dat oamenilor dintr-un anumit loc adevărul, El îi lăsa pe ei să clădească mai departe pe ceea ce El le-a dat, în timp ce El Se ducea în alt loc. Metodele Sale de lucru trebuie urmate astăzi de cei cărora le-a lăsat lucrarea Sa. Noi trebuie să mergem din loc în loc, ducând solia. De îndată ce adevărul a fost proclamat într-un loc, noi trebuie să mergem să avertizăm în alte locuri.

Organizarea de grupe

Trebuie organizate și instruite grupe care să lucreze în modul cel mai temeinic ca surori medicale, evangheliști, pastori, colportori, studenți, pentru desăvârșirea

caracterului după modelul divin. Scopul nostru de acum trebuie să fie să ne pregătim să primim o educație mai înaltă în școala de sus.

Potrivit cu învățătura pe care mi-a dat-o Domnul din timp în timp, eu știu că trebuie să existe lucrători care să facă turnee evangheliste în orașe și sate. Cei care fac această lucrare vor culege un seceriș bogat de suflete, atât din categoriile sociale de sus, cât și din cele de jos. Calea pentru această lucrare este cel mai bine pregătită prin eforturile colportorului credincios.

Mulți vor fi chemați în câmpul de lucru din casă în casă, să țină studii biblice și să se roage împreună cu cei interesați.

Fie ca pastorii noștri, care au câștigat experiență în propovăduirea Cuvântului, să învețe să facă tratamente simple și apoi să lucreze în mod inteligent ca evangheliști misionari medicali.

Capitolul 171

O lucrare urgentă

Este nevoie acum de lucrători misionari medicali. Nu vă puteți permite să petreceți ani de zile să vă pregătiți. Curând, ușile care acum sunt deschise pentru adevăr vor fi închise pentru totdeauna. Duceți solia acum. Nu așteptați îngăduind vrăjmașului să ia în stăpânire câmpurile deschise acum pentru voi. Faceți ca grupe mici să pornească spre a face lucrarea pe care Domnul Hristos a rânduit-o pentru ucenicii Săi. Fie ca aceștia să lucreze ca evangheliști, răspândind publicațiile noastre și vorbind despre adevăr acelor pe care îi întâlnesc. Să se roage pentru bolnavi, slujind nevoilor lor, nu cu medicamente, ci prin intermediul remediilor naturale și învățându-i să-și recapete sănătatea și să evite boala. (Testimonies for the Church 3:167-172 (1909)).

Datoriile și privilegiile lucrătorilor de la sanatoriu

Administrarea unei instituții atât de mari și importante cum este sanatoriul implică o mare responsabilitate, atât în lucrurile vremelnice, cât și în cele spirituale. Este de cea mai mare importanță ca acest așezământ pentru cei bolnavi trupește sau mintal să fie astfel încât Domnul Hristos, Vindecătorul Atotputernic, să poată domni în mijlocul lor și tot ce se face să fie sub controlul Duhului Său. Toți cei ce lucrează la această instituție trebuie să fie pregătiți pentru a-și achita cu credincioșie responsabilitățile date lor de Dumnezeu. Ei trebuie să fie la fel de credincioși în lucrurile mici ca și în cele mari. Toți trebuie să-și dea silința cu rugăciune, ca să vadă cum pot deveni utili pentru ca acest locaș pentru bolnavi să devină un mare succes.

Noi nu ne putem da seama cu câtă nerăbdare pacienții cu diferite boli vor veni la sanatoriu, toți doritori să fie ajutați, unii îndoielnici și neîncrezători, iar alții încrezători că vor fi însănătoșiți. Cei care nu au mai fost la această instituție privesc cu interes principiile care le sunt prezentate.

Toți cei ce susțin că sunt copii ai lui Dumnezeu trebuie să aibă neîncetat în minte faptul că ei sunt misionari în eforturile pe care le depun fața de toate categoriile de oameni. Vor avea de-a face cu cei rafinați și cu cei grosolani, cu cei umili și cu cei mândri, cu oameni religioși și cu sceptici, cu oameni generoși și cu oameni zgârciți, cu oameni curați și cu oameni întinați, cu oameni educați și cu oameni ignoranți, cu bogați și cu săraci, de fapt, printre pacienții de la sanatoriu se vor afla tot felul de caractere și clase sociale. Cei care vin la această instituție au nevoie de ajutor și astfel, oricare ar fi starea lor, ei recunosc că nu sunt în stare să se ajute singuri. Aceste caractere omenești atât de diferite nu pot fi tratate în același fel, totuși, fie că sunt bogați sau săraci, din clasa de sus sau de jos, dependenți sau independenți, toți au nevoie de bunătate, simpatie și iubire. Prin legăturile pe care le avem, mintea noastră trebuie șlefuită și rafinată. Noi depindem unii de alții, fiind strâns legați prin legăturile frățești omenești.

Cerul vrea ca unul de-altul să depindem, Stăpân, sau rob, sau doar prieten Să se sprijine la nevoie unul pe celălalt. Iar slăbiciunea unuia va fi atunci tăria tuturor.

Valoarea relațiilor sociale

Creștinismul vine în contact cu lumea prin intermediul relațiilor sociale. Fiecărui bărbat sau femeie care a gustat dragostea lui Hristos și a primit în inimă iluminarea divină Dumnezeu îi cere să împrăștie lumina pe cărarea întunecată a acelor care nu cunosc o cale mai bună. Fiecare lucrător din acel sanatoriu trebuie să devină un martor pentru Isus. Puterea socială, sfințită prin Duhul lui Hristos, trebuie să fie pusă în valoare astfel, încât să câștige suflete pentru Mântuitorul.

Cine are de-a face cu persoane ce diferă atât de mult în privința caracterului, firii și temperamentului va avea necazuri, încurcături și conflicte, chiar dacă se străduiește. S-ar putea să fie dezgustat de ignoranța, mândria și spiritul de independență pe care le întâlnește; însă aceasta nu trebuie să-l descurajeze. El trebuie să stea pe poziție, nu să fie dus de șuvoi. Tare ca stânca față de principiu, cu credință inteligentă, el trebuie să stea pe picioare, neatins de influențele din jur care tind să-l întineze. Poporul lui Dumnezeu nu trebuie să fie afectat de diferitele influențe la care este expus; ci trebuie să stea în picioare pentru Isus și, cu ajutorul Duhului Său, să exercite o putere transformatoare asupra minților deformate de obiceiuri greșite și mânjite de păcat.

Frumusețea sfințeniei

Domnul Hristos nu trebuie să fie ascuns în inimă și încuiat acolo ca o comoară mult râvnită, sacră și scumpă, de care se bucură numai posesorul ei. Noi trebuie să-L avem pe Domnul Hristos în inimile noastre ca un izvor de apă, care țâșnește pentru viața veșnică, înviorând pe toți cei ce vin în contact cu noi. Trebuie să-L mărturisim pe Domnul Hristos în mod deschis și cu curaj, manifestând în caracterele noastre blândețea, umilința și iubirea Sa, până ce oamenii vor fi fermecați de frumusețea sfințeniei. Nu este cea mai bună cale de a ne conserva religia așa cum facem cu parfumurile, punându-le în sticle, să nu se împrăștie mirosul.

Conflictele și ripostele pe care le avem de întâmpinat sunt tocmai cele care trebuie să ne facă mai puternici și să dea stabilitate credinței noastre. Noi nu trebuie să fim vânturați ca o trestie purtată în vânt de către orice influență trecătoare. Sufletele noastre, încălzite și înviorate de adevărurile Evangheliei și îmborsate de harul divin, trebuie să se deschidă și să-și reverse parfumul asupra altora. Îmbrăcați cu toată armătura neprihănirii, putem face față oricărei influențe și curăția noastră va rămâne

neatinsă.

Toți trebuie să considere cerințele lui Dumnezeu ca fiind supreme. Dumnezeu a dat fiecărei persoane capacități pe care să le pună în valoare pentru ca ei să poată să reflecte slava Dătătorului. În fiecare zi trebuie să se facă un anumit progres. Dacă lucrătorii pleacă de la sanatoriu așa cum au venit la el, fără să fi făcut vreun pas înainte în ce privește cunoașterea sau tăria spirituală, ei au de-a face cu o pierdere. Dumnezeu dorește ca urmașii Săi să crească în mod continuu -- să crească până la statura de oameni maturi în Hristos. Cei care nu devin mai puternici și nu ajung mai puternic înrădăcinați și întemeiați vor regresa în mod continuu.

O lumină pentru lume

Trebuie făcut un efort special pentru a ne asigura lucrători creștini conștiincioși. Este scopul lui Dumnezeu ca instituțiile noastre de sănătate să fie organizate și controlate în exclusivitate de către adventiștii de ziua a șaptea; când necredincioșii ajung să conducă acolo, influența lor va vorbi cu multă greutate împotriva sanatoriului. Dumnezeu nu a intenționat ca aceste instituții să funcționeze după rânduielile altor instituții de sănătate din țară, ci ca acestea să fie cele mai eficiente instrumente în mâna Sa pentru a duce lumina lumii. Acestea trebuie să fie pricepute în cele ale științei, să aibă putere morală și spirituală, santinele credincioase în vederea reformei în toate privințele; iar toți care sunt implicați în aceste treburi să fie reformatori, să respecte regulile, să dea atenție luminii reformei sănătății care strălucește acum asupra noastră ca popor.

Toți pot fi o binecuvântare pentru alții dacă vor reprezenta în mod corect religia Domnului Isus Hristos. Însă s-a arătat mai multă preocupare pentru ca înfățișarea exterioară să fie cât mai atrăgătoare, că să fie pe plac pacienților lumești, decât pentru o legătură vie cu Cerul, prin veghere și rugăciune, pentru ca acest instrument al lui Dumnezeu să poată avea pe deplin succes în a face bine atât trupului, cât și sufletului oamenilor.

O putere modelatoare

Ce se poate spune și ce se poate face pentru a trezi convingerea în inimile celor care sunt legați de această instituție importantă? Oare cum ar putea fi ei conduși să vadă

și să simtă pericolul de a face mișcări greșite dacă nu au zi de zi o experiență vie în ce privește lucrurile lui Dumnezeu? Medicii se află într-o poziție în care, dacă ar exercita o influență potrivit cu credința lor, ar avea o putere modelatoare asupra tuturor celor ce au legătură cu instituția. Aceasta constituie unul dintre cele mai bune câmpuri misionare din lume și toți cei care au funcții de răspundere trebuie să-L cunoască bine pe Dumnezeu și să primească permanent lumină din ceruri...

Sunt unii care nu sunt ceea ce dorește Domnul. Ei sunt nepoliticoși și grosolani și au nevoie de influența modelatoare a Duhului lui Dumnezeu. Nu ne convine niciodată să ne luăm crucea și să mergem pe cărarea tăgăduirii de sine și totuși trebuie să facem acest lucru. Dumnezeu dorește ca toți să aibă harul Său și spiritul Său care să le înmiresmeze viața. Unii sunt prea independenți, prea încrezători în sine și nu se sfătuiesc cu alții așa cum ar trebui să facă...

Toți cei ce exercită o anumită influență la sanatoriu trebuie să se conformeze voinței lui Dumnezeu, să-și umilească eul și să-și deschidă inima față de influența prețioasă a Spiritului lui Hristos. Aurul încercat în foc reprezintă iubirea și credința. Mulți sunt aproape lipsiți de dragoste. Încrederea în ei înșiși le orbește ochii față de marea lor nevoie. Este absolut necesară o convertire zilnică față de Dumnezeu și o experiență nouă, zilnică și profundă în viața religioasă.

În special în inimile medicilor trebuie trezită dorința sinceră de a avea acea înțelepciune pe care numai Dumnezeu o poate da; căci de îndată ce ei ajung să se încreadă în ei înșiși, sunt lăsați să-și urmeze impulsurile propriilor lor inimi nesfințite. Când eu văd ce pot deveni acești medici cu ajutorul lui Hristos și ce pierd dacă nu au legătură zilnic cu El, mă cuprinde teama că ei se vor mulțumi să atingă un standard lumesc și nu vor avea dorința arzătoare, nu vor flămânzi și nu vor înșela după frumusețea sfințeniei, după podoaba unui duh blând și smerit, care este de mare preț în ochii lui Dumnezeu.

Pacea lui Hristos, pacea lui Hristos -- banii nu o pot cumpăra, talentul strălucitor nu poate dispune de ea, intelectul nu și-o poate asigura; ea este darul lui Dumnezeu. Religia lui Hristos -- cum i-aș putea face eu oare pe toți să înțeleagă marea pierdere pe care o vor avea dacă nu vor pune în practica vieții zilnice principiile sfinte ale acesteia? Blândețea și smerenia lui Hristos constituie puterea creștinului. Acestea sunt într-adevăr mai prețioase decât toate lucrurile pe care geniul le poate crea sau bogăția le poate

cumpăra. Dintre toate lucrurile care sunt căutate, nutrite sau cultivate, nu există nimic atât de valoros în ochii lui Dumnezeu ca o inimă curată și un spirit plin de mulțumire și pace.

Dacă armonia divină a adevărului și a dragostei există în inimă, aceasta va străluci în cuvinte și fapte. Cultivarea cea mai atentă a calităților exterioare și a politeții în viață nu au suficientă putere de a îndepărta nervozitatea, judecata aspră și vorbirea nepotrivită. În inimă trebuie să domnească spiritul bunăvoinței autentice. Dragostea oferă posesorului ci har, bună-cuviință și farmec în comportament. Dragostea luminează înfățișarea și supune vocea; ea rafinează și înobilează întreaga ființă. Îl aduce pe om în armonie cu Dumnezeu, căci ea este un atribut divin.

Mulți sunt în primejdia de a gândi că, datorită grijilor legate de muncă, de scrisul și practica medicală a profesiei lor sau îndeplinirii datoriei în diferite departamente, doctorii sunt scuzați dacă lasă deoparte rugăciunea, dacă neglijează Sabatul, serviciile divine religioase. Lucrurile sacre sunt puse deoparte pentru confortul lor, în timp ce datoriile, lepădarea de sine și crucea sunt lăsate neatînse. Nici medicii și nici personalul medical ajutător nu ar trebui să încerce să-și îndeplinească lucrul fără a-și lua timp pentru rugăciune. Dumnezeu va fi ajutorul tuturor celor care susțin că îl iubesc dacă ei vor veni la El cu credință și, având simțământul propriei lor slăbiciuni, vor tânji după puterea Lui. Când ei se despart de Dumnezeu, înțelepciunea lor se va dovedi a fi nebunie. Când ei sunt mici în ochii lor și se bizuie cu totul pe Dumnezeu, atunci El va fi brațul puterii lor, iar succesul le va însoți eforturile, însă atunci când ei îngăduie ca mintea să le fie distrasă de la Dumnezeu, atunci Satana pătrunde înăuntru și controlează gândurile și pervertește judecata...

Fraților vă rog fierbinte să aveți în vedere numai slava lui Dumnezeu. Fie ca puterea Lui să fie tăria voastră, harul Său și puterea voastră. Prin studiul Scripturilor și rugăciune sinceră, căutați să dobândiți concepții clare cu privire la datoria voastră și apoi îndepliniți-o cu credincioșie. Este esențial să cultivați credincioșia în lucrurile mici și, făcând astfel, veți deveni capabili pentru răspunderi mai mari. Micile incidente ale vieții de fiecare zi trec adesea fără să le observăm, însă tocmai aceste lucruri sunt cele care ne formează caracterul. Fiecare eveniment din viață este important, pentru bine sau pentru rău. Mintea trebuie instruită prin încercări zilnice, pentru ca ea să câștige puterea de a rezista în necazuri dificile. În zilele cu necazuri și primejdii, trebuie să fiți tari și să stați fără să fiți influențați de nimic din cele ce vă sunt potrivnice.

Înaintare în cunoștință

Dumnezeu dorește să facă lucruri multe pentru voi, dacă simțiți nevoia după El. Domnul Isus vă iubește. Căutați totdeauna să umblați în lumina înțelepciunii lui Dumnezeu, și pe parcursul tuturor etapelor vieții, nu vă găsiți odihna până nu știți că voința voastră este în armonie cu voința Creatorului vostru. Prin credință în El, voi puteți dobândi puterea de a vă împotrivi tuturor ispitelor lui Satana și astfel să sporiți în putere și în orice încercare de la Dumnezeu.

Voi puteți deveni oameni cu răspundere și cu influență dacă, prin puterea voinței voastre unită cu puterea divină, vă angajați cu seriozitate în lucrare. Puneți-vă la lucru puterile minții și nu neglijați nicidecum pe cele fizice. Nu îngăduiți ca trândăvia minții să vă închidă calea de înaintare în cunoștință. Învățați să meditați și să studiați pentru ca mintea voastră să se dezvolte și să se întărească. Nu vă gândiți niciodată că ați învățat destul ca să vă puteți relaxa acum în urma eforturilor depuse. Mintea cultivată este măsura omului. Educația trebuie să continue pe tot parcursul vieții, în fiecare zi voi trebuie să învățați și să puneți în practică cunoștința dobândită.

Voi creșteți în ce privește demnitatea adevărată și valoarea morală pe măsură ce puneți în practică virtutea și nutriți corectitudine în inimă și viață. Nu vă lăsați caracterul să fie afectat de vreo urmă a leprei egoismului. Un suflet nobil împreună cu un intelect cultivat vor face din voi oameni pe care Dumnezeu îi va putea folosi în funcții de răspundere și încredere.

Cea dintâi îndatorire a tuturor celor care lucrează la această instituție este să fie ei înșiși cinstiți înaintea lui Dumnezeu și apoi să stea pe picioare în puterea lui Hristos, neafecțați de influențele rele la care sunt expuși. Dacă vor face din principiile mari ale Cuvântului lui Dumnezeu temelia caracterului lor, ei vor putea sta oriunde îi va chema Domnul în providența Sa, înconjurați de influențe vătămătoare, și totuși să nu fie smulși de pe calea cea dreaptă. (Testimonies for the Church 4:534-562 (1881)).

Capitolul 173

Voioșia

În sanatorii și spitale, acolo unde surorile medicale au continuu de-a face cu un mare număr de oameni bolnavi, este nevoie de un efort hotărât de a avea întotdeauna o înfățișare plăcută și voioasă și de a dovedi atenție pentru fiecare cuvânt și faptă. În aceste instituții este de cea mai mare importanță ca surorile medicale să-și dea silința de a-și face lucrarea cu înțelepciune și bine. Ele trebuie să nu uite că, prin îndeplinirea datoriilor zilnice, slujesc Domnului Hristos.

O minte pregătită

Bolnavii au nevoie să li se rostească cuvinte înțelepte. Surorile medicale trebuie să studieze Biblia zilnic pentru a fi în stare să rostească cuvinte care să ilumineze și să dea ajutor celor în suferință. Îngerii lui Dumnezeu sunt prezenți în camerele în care se slujește acestor suferinzi, iar atmosfera care înconjoară sufletul celui care acordă tratamentul trebuie să fie curată și înmiresmată. Medicii și surorile trebuie să nutrească principiile lui Hristos. Virtuțile Sale trebuie văzute în viețile lor. Apoi, prin ceea ce fac și spun, ei vor atrage pe cei bolnavi la Mântuitorul.

În timp ce administrează tratamentul pentru refacerea sănătății, sora medicală creștină trebuie să atragă în mod plăcut și cu succes mintea pacientului către Hristos, Cel care vindecă atât sufletul, cât și trupul. Gândurile prezentate, puțin acum, puțin mai încolo, își au influența lor. Surorile medicale mai în vârstă nu trebuie să piardă nici o ocazie favorabilă de a atrage atenția celor bolnavi la Hristos. Ele trebuie să fie totdeauna gata să îmbine vindecarea spirituală cu vindecarea fizică.

Surorile medicale trebuie să-i învețe, în modul cel mai amabil și binevoitor, pe cei care vor să fie vindecați că trebuie să înceteze să calce Legea lui Dumnezeu. Ei trebuie să înceteze viața de păcat. Dumnezeu nu-l poate binecuvânta pe acela care continuă să-și atragă asupra lui însuși boala și suferința printr-o încălcare voită a legilor Cerului. Însă Domnul Hristos, prin Duhul Sfânt, vine ca o putere vindecătoare la cei ce încetează a face răul și învață să facă binele. (The Ministry of Healing, 222-224, 1905).

Eficiența depinde de tărie

Eficiența serei medicale depinde, într-o mare măsură, de tăria fizică. Cu cât este mai bună starea de sănătate, cu atât ea va fi în stare să suporte mai mult încordarea asistării celor bolnavi și cu atât își va putea îndeplini mai eu succes îndatoririle. Cei care îngrijesc de bolnavi trebuie să acorde o atenție deosebită dietei, curățeniei, aerului curat și mișcării fizice, De asemenea, grija din partea familiei îi va face în stare să îndure poverile în plus pe care le au și le va fi de folos în prevenirea contaminării bolii...

Surorile medicale și toți cei ce au de-a face cu camera bolnavului trebuie să fie veseli, calmi și stăpâni pe sine. Trebuie evitate graba, emoția și confuzia. Ușile trebuie închise și deschise cu grijă și în întreaga casă trebuie să fie liniște. În cazuri de febră, este nevoie de o grijă deosebită atunci când se aproprie criza și febra se instalează. Atunci este nevoie adeseori de veghe continuă. Ignoranța, uitarea și nesăbuința au dus la moartea multora care ar fi putut trăi dacă ar fi fost îngrijiți în mod corespunzător de către surori medicale atente, pricepute. (The Ministry of Healing, 219-222, 1905).

Integritatea între lucrători

Personalul medical ajutător de la sanatoriu nu trebuie să-și ia libertatea de a-și însuși pentru folosul lor din articolele de hrană puse la dispoziție pentru pacienți. Ispita este mare în special cu privire la lucrurile îngăduite celor nou-veniți, care trebuie convinși în mod treptat să-și îndrepte obiceiurile primejdioase. Unii dintre lucrători, ca și copiii lui Israel, îngăduie gustului pervertit și obiceiurilor învechite de îngăduință să pretindă victorie. Ei tânjesc, ca și Israelul din vechime, după prazul și usturoiul din Egipt. Toți cei care lucrează la această instituție trebuie să adere cu strictețe la legile vieții și ale sănătății și să nu încurajeze obiceiuri rele prin exemplul lor la alții care au venit la sanatoriu pentru însănătoșire.

Angajații nu au dreptul să consume biscuiți, nuci, stafide, curmale, zahăr, portocale sau fructe de orice fel; căci în primul rând, mâncând astfel de lucruri între mese, așa cum se face în general, ei își vătăma organele digestive. Nici un fel de hrană nu trebuie să treacă de buze între mesele obișnuite. Din nou spun, cei care se fac părtași la aceste lucruri își însușesc ceea ce nu le aparține. Ispita de a gusta din mâncarea pe care o mănuiesc este continuu înaintea lor; prin aceasta, ei au o ocazie excelentă de a-și controla apetitul. Însă hrana pare să fie din belșug, iar ei uită că aceasta reprezintă o mare valoare bănească. Când unul, când altul își îngăduie cu nesăbuiță obiceiul de a gusta și a se servi singuri, până ce își închipuie că nu este păcat a face așa ceva.

Toți trebuie să se ferească a împărtași acest punct de vedere, căci în acest fel conștiința se tocește. Cineva poate să gândească astfel: „Puținul pe care l-am luat eu nu valorează prea mult”; însă se pune întrebarea: Oare faptul că a fost o cantitate mică micșorează cu ceva fapta păcătoasă respectivă? Din nou spun, puținul pe care îl ia o persoană poate că nu valorează prea mult, însă, dacă sunt cinci care fac la fel, sunt luate cinci porții mici. Apoi zece, douăzeci și chiar mai mulți pot presupune același lucru până ce, în fiecare zi, lucrătorii vor putea, spre răul lor, să-și însușească multe porții mici de care nu au dreptul să se atingă. Multe porții mici înseamnă mult în cele din urmă. Însă pierderea cea mare este susținută de cei care se abat de la principiile dreptății și le calcă, învățând să considere această călcare de lege în lucrurile mici ca nefiind deloc o călcare de lege. Ei uită cuvintele lui Hristos: „Cine este credincios în cele mai

mici lucruri este credincios și în cele mari; și cine este nedrept în cele mai mici lucruri este nedrept și în cele mari” (Luca 16, 10).

Când se depune efort pentru a îndrepta aceste obiceiuri, lucrul acesta este privit în general ca o dovadă de zgârcenie din partea conducătorilor; și unii nu vor face nici o schimbare, împietrindu-și conștiința ca și când aceasta ar fi fost atinsă cu un fier înroșit. Ei se ridică împotriva oricărei restricții și acționează și vorbesc în mod sfidător, ca și când s-a atentat la drepturile lor. Însă Dumnezeu socotește aceste lucruri ca hoție și ele sunt înregistrate astfel în ceruri.

Orice minciună și înșelăciune ne este interzisă în Cuvântul lui Dumnezeu. Furtul direct și minciuna fățișă nu sunt păcate în care persoanele respectabile să fie în primejdia de a cădea. Ci călcarea de lege în lucrurile mici este cea care îndepărtează la început sufletul de Dumnezeu. Prin acel singur păcat de a-și însuși fructul oprit, Adam și Eva au deschis porțile unui potop de necaz asupra lumii. Unii pot socoti acea călcare de lege ca un lucru foarte mic; însă noi vedem că urmările acestuia nu au fost nicidecum mici. îngerii din ceruri au o sferă de acțiune mai largă și mai înaltă decât noi; însă și pentru ei, și pentru noi, drept înseamnă unui și același lucru.

Conducătorii de la sanatoriu nu au fost determinați să mustre relele care au fost menționate dintr-un spirit josnic sau de zgârcenie, cerând ceea ce se cuvine într-o asemenea instituție. Aceasta nu înseamnă alunecarea de la demnitatea care se cuvine spre a păzi interesele sanatoriului în aceste lucruri. Conducătorii care sunt ci înșiși credincioși urmăresc în mod natural ca și ceilalți să fie credincioși. Integritatea strictă trebuie să domnească în treburile administratorilor și trebuie impusă tuturor acelor care lucrează sub conducerea lor.

Oamenii principiali nu au nevoie de restricții cu lacăte și chei; ei nu au nevoie să fie supravegheați și păziți. Ei vor fi cinstiți, oameni de onoare în orice timp -- atât când sunt singuri și nu îi vede nici un ochi, cât și în public. Ei nu vor aduce nici o pată asupra sufletului lor pentru nici o sumă de bani sau pentru vreun avantaj egoist. Ei disprețuiesc actele josnice. Deși s-ar putea ca acestea să nu fie știute de nimeni, doar faptul că ar fi cunoscute de ei înșiși le-ar distruge respectul de sine. Cei care nu sunt conștiincioși și credincioși în lucrurile mici nu vor fi transformați, chiar dacă ar exista legi și restricții într-o anumită privință...

Cei care nu biruie în lucrurile mici nu au puterea morală de a se împotrivi și rezista ispitelor mai mari. Toți cei care caută să facă din cinste principiul conducător în treburile vieții de zi cu zi trebuie să se ferească să „nu se lăcomească la argintul, aurul sau veșmintele vreunui om”. Dacă se mulțumesc cu hrana și îmbrăcămintea pe care le au, nu le va fi greu să-și păzească inima și mâinile de a nu se întina prin lăcomie și necinste...

Cei care sunt angajați la sanatoriul nostru au în multe privințe cele mai mari avantaje pentru formarea de obiceiuri corecte. Nimeni nu este ferit de ispită; căci fiecare caracter are puncte slabe și este în pericol când este atacat... Toți ar trebui să simtă nevoia de a întări puterea morală prin continuă veghere. Ca niște santinele credincioase, ei trebuie să-și păzească citadela sufletului, neîngăduindu-și relaxare în privința vigilenței nici măcar o clipă. Unica lor siguranță constă în rugăciune arzătoare și credință vie.

Cei care încep să fie nepăsători cu privire la pașii pe care îi fac vor descoperi, înainte de a fi conștienți de acest lucru, că picioarele lor s-au prins într-o cursă din care este imposibil să iasă singuri. Ar trebui să fie un principiu de neclintit ca toți să fie cinstiți și onești. Fie că sunt bogați sau săraci, fie că au prieteni sau sunt singuri, vină orice ar veni, ei trebuie să fie hotărâți prin puterea lui Dumnezeu ca nimic să nu-i determine a comite nici cel mai neînsemnat act greșit. Fiecare în parte și toți laolaltă trebuie să-și dea seama că de ei, în mod individual, depinde prosperitatea sanatoriului. (Testimony for the Physicians and Helpers of the Sanitarium, 59-65 (1879)).

Fidelitate

Mintea trebuie formată prin teste zilnice pentru a-și forma deprinderi de fidelitate, pentru a simți nevoia de a respecta cerințele dreptății și ale datoriei mai presus de orice înclinație sau plăcere. Mintea astfel instruită nu va șovăi între bine și rău, precum tremură trestia în vânt; ci, de îndată ce este confruntată cu anumite situații, ea știe să apeleze la principiu și alege din instinct binele, fără a mai sta mult pe gânduri. Acești oameni sunt loiali deoarece s-au educat pe ei înșiși în vederea unor deprinderi de credincioșie și adevăr. (Testimonies for the Church 3:22 (1872)).

Un tablou trist

Pe când îmi era prezentată în viziune starea sanatoriului, un înger al lui Dumnezeu părea că mă conduce din cameră în cameră, în diferite departamente. Discuția pe care am auzit-o în camerele personalului medical ajutător nu era de natură să înalțe și să întărească mintea și moralitatea. Vorbele ușurate, glumele prostești, râsul fără rost cădeau în mod dureros asupra urechii...

Am fost uimită când am văzut gelozie și am auzit cuvinte pline de invidie, o vorbire nesăbuită, de care îngerii lui Dumnezeu se rușinau. Cuvintele, faptele și motivele erau înregistrate. Și cât de puțin își dădeau seama aceste caractere ușoare, superficiale și inimi împietrite că un înger al lui Dumnezeu stătea la ușă și scria felul cum erau folosite aceste clipe prețioase! Dumnezeu va aduce la lumină orice cuvânt și orice faptă. El este în orice ioc. Acești mesageri, deși nevăzuți, vizitează camera de dormit. Faptele ascunse de întuneric vor fi aduse la lumină. Gândurile, intențiile și scopurile inimii, toate vor fi scoase la iveală. Toate lucrurile sunt descoperite și deschise pentru ochii Aceluia cu care avem de-a face.

Am fost condusă în câteva camere din care se auzea o voce în rugăciune. Cât de binevenit era acest glas! O lumină strălucitoare a apărut pe fața călăuzei mele în timp ce mâna sa scria fiecare cuvânt al cererii. „Ochii Domnului sunt peste cei neprihăniți și urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor” (1 Petru 3, 12).

Critică neplăcută

Și din alte camere se auzeau cele mai neplăcute glume pornite dintr-un spirit josnic și vorbiri deșarte. Unii își băteau joc de anumite persoane și chiar imitau cuvintele rostite la adunare; lucrurile sacre erau făcute subiect de glumă. Tinerii și tinerele erau foarte aspru criticați; asupra curteniei și căsătoriei se zăbovea într-un spirit josnic, dezgustător. De-abia dacă se rostea vreun cuvânt serios; conversația era de-așa natură, încât înjosea mintea și întina moralul și toți s-au retras fără să se încredințeze lui Dumnezeu. (Testimony for the Physicians and Helpers of the Sanitarium, 87-89 (1879)).

Valurile influenței

Nu puteți cunoaște niciodată urmările influenței voastre din fiecare zi, însă fiți siguri că aceasta se exercită fie spre bine, fie spre rău. Mulți dintre cei care au o inimă bună și intenții bune îngăduie ca atenția să le fie absorbită de treburile lumesti sau de plăceri, în timp ce sufletele care privesc ia ei și doresc călăuzire sunt luate de curent și ajung niște epave fără nădejde. Astfel de persoane s-ar putea să fie buni profesioniști și să fie bine văzuți de oameni, chiar ca și creștini, însă în ziua lui Dumnezeu, când faptele noastre vor fi comparate cu Legea divină, atunci se va descoperi că ei nu corespund standardului. Alții care le-au văzut viața au mai decăzut puțin față de ei și apoi alții în urma acestora au decăzut și ei puțin și astfel lucrarea de degenerare a tot continuat.

Aruncați o pietricică într-un lac și se va forma un val, apoi altul și încă altul; și pe măsură ce acestea se extind, cercul se lărgeste până ce acestea ajung chiar la țărm. În același fel, influența noastră, deși în aparență nesemnificativă, poate continua să se extindă dincolo de cunoștința noastră sau de puterea noastră de control. (The Review and Herald, 24 ianuarie, 1882).

Puterea asocierii

În instituțiile noastre, în care mulți oameni lucrează împreună, influența grupului este foarte mare. Este un lucru natural să căutăm companie. Fiecare își găsește prieteni sau și-i face. Și exact în funcție de puterea prieteniei va fi puterea influenței pe care prietenii o vor exercita unul asupra altuia spre bine sau spre rău. Toți vor avea prieteni, vor exercita o influență și vor fi influențați și ei la rândul lor.

Legătura care leagă laolaltă inimile omenești este tainică și astfel se face că simțămintele, gusturile și principiile a doi indivizi ajung strâns împletite. După cum ceara reține modelul peceții, la fel și mintea reține impresia produsă de legătură sau asociere. Influența, deși poate fi uneori inconștientă, nu este mai puțin puternică.

Dacă tinerii ar putea fi convinși să se asocieze cu persoane curate, serioase, prietenoase, efectul ar fi salutar. Dacă se alege tovarăși dintre cei ce se tem de Domnul, influența acestora va conduce spre adevăr, datorie și sfințenie. Viața unui adevărat creștin este o putere spre bine. Însă, pe de altă parte, cei care se asociază cu bărbați și femei cu o moralitate îndoielnică, cu principii și obiceiuri rele, vor merge curând pe aceeași cale ca și aceștia. Tendința firească a inimii lor este în jos. Cine se asociază cu un sceptic devine curând un sceptic; cine alege compania unui om viclean devine curând un om viclean. A te duce la sfatul celor răi constituie primul pas către oprirea pe calea celor păcătoși și așezarea pe scaunul celor batjocoritori.

Alegeți-vă tovarăși nobili

Fie ca cei care doresc să-și formeze un caracter drept să-și aleagă drept tovarăși oameni serioși, cu o atitudine serioasă a minții și care au înclinația spre lucrurile religioase. Cei care prețuiesc costul plătit și doresc să clădească pentru veșnicie trebuie să pună un material bun în clădirea lor. Dacă acceptă lemn putred, dacă sunt mulțumiți cu defecte de caracter, clădirea este sortită ruinei. Fie ca toți să ia seama cum zidesc. Furtuna ispitei va da năvală asupra clădirii, iar dacă aceasta nu este construită cu hotărâre și credincioșie, nu va putea trece de încercare.

Un nume bun este mai prețios decât aurul. Tinerii au tendința de a se asocia cu cei care sunt inferiori din punct de vedere al minții și al moralității. Ce fericire adevărată poate aștepta un tânăr să găsească din legătura de bunăvoie cu persoane care au un standard redus în gândire, simțăminte și comportament? Unii sunt josnici în gusturi și destrăbălați în obiceiuri și toți cei care își aleg astfel de tovarăși le vor urma exemplul. Noi trăim vremuri primejdioase care ar trebui să trezească temeri în inimile tuturor. Minte multor oameni rătăcește prin labirinturile scepticismului. Cauzele pentru aceasta sunt ignoranța, mândria și un caracter deficitar. Umilința este o lecție pe care oamenii decăzuți o învață cu greu. Există ceva în inima omenească ce se împotrivesc adevărului descoperit cu privire la subiecte legate de Dumnezeu și păcătoși, călcarea legii divine și iertarea prin Hristos.

Studiați Scripturile

Frații mei și surorile mele, bătrâni și tineri, când aveți o oră la dispoziție, deschideți Biblia și depozitați în minte prețioasele ei adevăruri. Când munciți, vegheați asupra minții voastre, faceți-o să zăbovească asupra lui Dumnezeu, vorbiți mai puțin și cugetați mai mult. Nu uitați că, „în ziua judecății, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor pe care-l vor fi rostit” (Matei 12, 36). Cuvintele voastre să fie alese; acest lucru va închide o ușă împotriva vrăjmașului sufletelor. Începeți ziua cu rugăciune; lucrați ca și cum ați fi în prezența lui Dumnezeu. îngerii Săi sunt totdeauna alături de voi, înregistrând cuvintele voastre, comportamentul vostru și felul în care vă îndepliniți lucrarea.

Dacă nu acceptați sfatul cel bun și alegeți să vă întovărășiți cu cei pe care aveți motive să-i suspectați că nu sunt înclinați spre lucrurile religioase, deși ei pretind că sunt creștini, curând veți deveni ca ei.

Vă așezați singuri în calea ispitei, pe terenul de luptă al lui Satana și, dacă nu veți veghea continuu, veți fi biruiți de înșelăciunile lui. Sunt persoane care, deși câțva timp au făcut o mărturisire de credință, sunt în toate intențiile și scopurile lor fără Dumnezeu și fără o conștiință sensibilă. Ei sunt înclinați spre lucrurile deșarte și cele de nimic; discuțiile lor sunt de un caracter josnic. Lucrurile legate de curtenie și viața conjugală le ocupă mintea, care nu este nicidecum preocupată de gânduri mai înalte și nobile.

Tovărășiile pe care și le aleg lucrătorii le determină destinul atât pentru lumea

aceasta, cât și pentru cea viitoare. Unii care au fost odinioară conștiincioși și credincioși s-au schimbat în mod trist; ei s-au îndepărtat de Dumnezeu, iar Satana i-a atras de partea sa. Acum ei nu mai au nimic de-a face cu religia, sunt lipsiți de respect sfânt și au influență asupra celor din jurul lor. Tovărășiile rele distrug caracterul; principiul este subminat. „Cine umblă cu înțelepții se face înțelept, dar cui îi place să se însoțească cu nebunii o duce rău” (Proverbe 13, 20).

Evitați flirtul

Tinerii sunt în pericol, însă ei sunt orbiți și nu pot discerne care sunt urmările căii pe care merg. Mulți dintre ei obișnuiesc să flirteze. Parcă ar fi înnebuniți. Nu mai există nimic nobil, demn ori sacru în comportamentul lor; deoarece sunt ispitiți de către Satana, influența lor este de așa natură, încât să-i fie pe plac lui. Avertizările care li se dau sunt neluate în seamă. Ei sunt încăpățânați, ambițioși și sfidători. Ei socotesc că avertizarea, sfatul și musturarea nu li se potrivesc. Nu-i interesează încotro au pornit. Ei se separă continuu de lumina și dragostea lui Dumnezeu. Pierd discernământul cu privire la lucrurile sacre și cele veșnice; și deși își îndeplinesc de formă datoriile creștinești, inima lor nu este la acestea. Mult prea târziu, aceste suflete înșelate vor învăța că „strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei ce o află” (Matei 7, 14).

Cuvintele, faptele și motivele sunt înregistrate; însă cât de puțin își dau seama aceste capete ușurate, superficiale și inimi împietrite că un înger al lui Dumnezeu stă și scrie felul cum folosesc clipele cele prețioase. Dumnezeu va aduce la lumină orice cuvânt și orice faptă. El este în fiecare loc, mesagerii Săi, deși nevăzuți, vizitează atât camera de lucru, cât și dormitorul. Faptele ascunse ale întunericului vor fi aduse la lumină. Gândurile, intențiile și scopurile inimii vor fi descoperite. Totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem de-a face.

Lucrătorii trebuie să-L aibă pe Domnul Isus pretutindeni alături de ei în lucrul lor. Tot ce se face trebuie să fie făcut cu exactitate și în mod conștiincios, încât să poată trece cu bine examenul cercetării. Credincioșia este la fel de importantă în privința datoriilor mici ale vieții ca și în cele care implică o responsabilitate mai mare. Unii pot avea ideea că munca lor nu este nobilă; însă aceasta este exact așa cum o aleg ei să fie. Ei singuri pot face ca aceasta să fie ori înjositoare, ori înălțătoare. Noi am dori ca orice trântor să fie silit să trudească pentru pâinea cea de toate zilele, căci munca este o

binecuvântare, nu un blestem. Lucrul sârguincios ne va păzi de multe din cursele lui Satana care „găsește stricăciuni de făcut pentru mâinile leneșe”.

Să nu vă fie rușine de muncă

Nici unuia dintre noi nu ar trebui să-i fie rușine de muncă, oricât de josnică și umilitoare ar părea aceasta. Munca înobilează. Cei care muncesc din greu cu capul sau cu mâinile sunt oameni harnici. Și toți își fac datoria și își onorează religia, la fel de mult, fie că spală rufe sau vase, fie că lucrează pentru biserică. În timp ce mâinile sunt prinse în munca obișnuită, mintea poate fi înălțată și înnobilită prin gânduri curate și sfinte. Când vreunul dintre lucrători dovedește lipsă de respect pentru lucrurile religioase, acesta trebuie scos din lucrare. Nici unul nu trebuie făcut să creadă că instituția depinde de el.

Cei care au fost angajați în instituțiile noastre ar trebui să fie acum lucrători responsabili pe care să te poți bizui în orice loc, la fel de credincioși față de datorie ca și busola față de pol. Dacă ar fi folosit bine ocaziile pe care le-au avut, acum ei ar avea caractere echilibrate și o experiență vie, profundă în lucrurile religioase. Însă unii dintre acești lucrători s-au despărțit de Dumnezeu. Au dat religia la o parte. Aceasta nu este un principiu sădit în ei, pe care să-l prețuiască oriunde s-ar duce și în orice societate ar fi aruncați, dovedindu-se ca o ancoră pentru suflet. Aș dori ea toți lucrătorii să ia în seamă, cu toată seriozitatea, faptul că succesul în această viață și succesul în dobândirea vieții viitoare depinde în mare măsură de credincioșia în lucrurile mici. Cei care tânjesc după responsabilități mai mari ar trebui să dovedească credincioșie în îndeplinirea datoriilor lor în locul în care l-a așezat Dumnezeu.

Desăvârșirea lucrărilor lui Dumnezeu se poate vedea cu claritate atât în cea mai mică insectă, cât și la regele păsărilor. Sufletul copilului mic care crede în Hristos este la fel de prețios în ochii Săi ca și îngerul din jurul tronului Său. „Voi fiți dar desăvârșiți după cum și Tatăl vostru Cel ceresc este desăvârșit” (Matei 5, 48). Așa cum Dumnezeu este desăvârșit în sfera Lui, la fel și omul poate fi desăvârșit în sfera lui. Tot ce găsește mâna să facă, trebuie să fie făcut cu conștiinciozitate și promptitudine. Credincioșia și integritatea în lucrurile mici, îndeplinirea datoriilor mici și a faptelor mărunte de generozitate, vor lumina și înveseli cărarea vieții, iar când se va sfârși lucrarea noastră pe pământ, fiecare dintre micile îndatoriri îndeplinite cu credincioșie va fi prețuită ca o comoară deosebită înaintea lui Dumnezeu.. (Testimonies for the Church 4:587-591

(1881)).

În școlile noastre

În școlile noastre, surorile medicale misionare ar trebui să fie instruite de medici calificați și, ca parte componentă a educației medicale primite, ele trebuie să învețe să se lupte cu boala și să arate valoarea remediilor naturale. Este mare nevoie de această lucrare. Metropolele și orașele cad tot mai mult în păcat și întinare morală, deși există un Lot în fiecare Sodomă. Otrava păcatului este la lucru chiar în inima societății și Dumnezeu cheamă reformatori care să stea în apărarea legii pe care El a întemeiat-o pentru a governa sistemul fizic. În același timp, ei trebuie să mențină un standard înalt în educarea minții și cultivarea inimii, astfel ca Marele Medic să poată coopera cu brațul de ajutor al omului în a face lucrarea atât de necesară a milei în alinarea suferinței. (Testimonies for the Church 6:136 (1900)).

Lipsă de economie

Pe măsură ce călăuza mea mă conducea prin diferite departamente, lipsa practicării economiei mi-a tulburat sufletul și l-a umplut de mâhnire, căci eram pe deplin conștientă de mărimea datoriei care atârna asupra instituției. Necinstea meschină, neglijarea egoistă a datoriei, toate erau notate de îngerul raportor. Risipa îngăduită ici și colo se ridică în decursul unui an la o sumă considerabilă. O mare parte din aceasta poate fi economisită de către personalul ajutător; însă fiecare spune: „Nu e treaba mea să-mi pese de aceste lucruri,” însă ar fi trecut ei pe lângă aceste lucruri cu tot atâta indiferență dacă ei înșiși ar fi trebuit să suporte pierderea? Nu, ci ei ar ști exact ce să facă și cum să facă; însă e cu totul altceva cu ceea ce aparține instituției. Acest lucru este roadă egoismului și este înregistrat împotriva lor sub numele de necredincioșie.

În sala de mese și în bucătărie am văzut semnele neglijenței și dezordinii. Pardoseala nu era curată și era o mare lipsă de conștiinciozitate, de ordine și curățenie. Aceste lucruri sunt adresate tuturor aceluia care au acces la aceste camere; ele vorbesc despre caracterul lucrătorilor. Impresia care se face nu este aceea că sanatoriul are un personal medical auxiliar curat, credincios și ordonat. Unii au lucrat cu credincioșie, în timp ce alții și-au făcut lucrul în mod mecanic, fără nici un interes, cu excepția de a-l face cât mai repede posibil. Ordinea și conștiinciozitatea erau neglijate pentru că nimeni nu era prin preajmă pentru a-i supraveghea și a le critica munca. Împotriva lor, în dreptul numelui lor s-a scris necredincioșie.

Sora-șefă a privit la aceleași lucruri la care am privit și eu, însă a trecut mai departe cu voie bună și părea că nu este conștientă de adevărata stare a lucrurilor. Am văzut pe câțiva care încercau să schimbe starea lucrurilor în mai bine și pledau în favoarea îndeplinirii cu credincioșie a datoriei; însă s-a ridicat un protest indignat, iar cei care s-au aventurat să-și asume această responsabilitate au fost atacați fără mila. Fără cruțare, s-au făcut remarci necuviincioase, s-au manifestat sentimente de gelozie și invidie, iar cei care au fost credincioși și conștiincioși s-au pomenit cu atât de mulți împotriva lor, încât au fost nevoiți să lase lucrurile să meargă în voia soartei, ca mai înainte. Acestea sunt câteva din relele existente la sanatoriu. (Testimony for the Physicians and Helpers of the Sanitarium, 90-91 (1879)).

Capitolul 181

Influența noastră

Fiecare faptă a vieții noastre îi afectează pe semenii noștri spre bine sau spre rău. Influența noastră este pozitivă sau negativă; este resimțită, se acționează potrivit cu ea și este reprodusă, într-o măsură mai mare sau mai mică, de cei din jurul nostru. Dacă, prin exemplul nostru, îi ajutăm pe semenii noștri în dezvoltarea principiilor bune, noi le dăm putere de a face bine. La rândul lor, ei exercită aceeași influență bună asupra altora și în acest fel sute și sute de oameni sunt afectați de influența noastră, pe care noi nu o conștientizăm. Dacă prin faptele noastre punem la lucru puterile îndreptate spre rău ale celor din preajma noastră, noi ne facem părtași de păcatul lor și vom da socoteală pentru binele pe care am fi putut să li-l facem și n, U l-am făcut fiindcă nu am făcut din Dumnezeu tăria noastră, călăuza noastră, sfătuitoarea noastră. (Testimonies for the Church 2:133 (1868)).

Nevoia de ocazii favorabile pentru cultura creștină

Nici un suflet nu poate prospera dacă nu-și ia timp să se roage și să cerceteze Scripturile; și toți ar trebui, pe cât este cu putință, să participe la serviciile divine publice. Toți au nevoie să-și mențină uleiul harului în vasele lor împreună cu lămpile lor. Mai presus de oricare alte persoane, lucrătorii care sunt aruncați în societatea celor lumești trebuie să-L aibă pe Domnul Hristos înălțat înaintea lor, pentru ca ei să poată privi la Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii. Lipsa de evlavie la care sunt expuși face atât de necesară lucrarea personală. Cine ar putea fi atât de apropiat de acești pacienți, să-i audă vorbind și să respire atmosfera care înconjoară sufletele lor fără să-și asume un anumit risc? Trebuie exercitate întotdeauna influențe de contracarare pentru ca nu cumva, prin ademenirile lui Satana, elementul lumesc să îndepărteze inimile de Dumnezeu. Niciodată nu îngăduiți ca cei lumești să fie onorați și să li se acorde o atât de mare atenție, socotindu-i mai presus de cei care Îl iubesc pe Dumnezeu și fac voia Sa.

Aceia care, indiferent din ce cauză, sunt obligați să lucreze în Sabat se află întotdeauna în pericol; ei simt pierderea și, făcând de nevoie anumite lucruri, ei se obișnuiesc să facă în Sabat lucruri care nu sunt necesare. Simțul sfințeniei acestuia a fost pierdut, iar porunca cea sfântă nu mai are efect. Ar trebui făcut un efort deosebit pentru a se produce o reformă cu privire la păzirea Sabatului. Lucrătorii de la sanatoriu nu fac totdeauna ceea ce este privilegiul și datoria lor să facă. Uneori sunt atât de istoviți, încât se descurajează. N-ar trebui să se întâmple acest lucru. Sufletul poate beneficia de har doar atâta timp cât stă în prezența lui Dumnezeu. Dumnezeu este marele proprietar al sanatoriului, al sediului editurilor Review and Herald, Pacific Press și al colegiilor. În toate aceste instituții, directorii noștri trebuie să primească îndrumări de sus. Și ori de câte ori ispitele care vin datorită legăturii cu cei necredincioși sunt mai puternice, trebuie mai multă grijă ca lucrătorii să fie mai aproape de Domnul și influența care vine de la El. Cuvântul Său trebuie să fie călăuză noastră în toate lucrurile; iar dacă sărăcia vine datorită faptului că trăim printr-un simplu „așa zice Domnul”, noi trebuie să trăim prin acesta, chiar dacă vom pierde orice altceva. Mai bine să fim săraci în privința lucrurilor vremelnice și să trăim prin Hristos și să fim hrăniți cu Cuvântul Său, care este duh și viață. „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui

Dumnezeu” (Matei 4, 4). Oamenii poate că zâmbesc la auzirea acestor cuvinte, însă ele sunt cuvintele Fiului Lui Dumnezeu. El spune: „Cine mănâncă trupul Meu [cuvântul pe care ni-l rostește nouă Hristos]... are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi” (Ioan 6, 54).

Nu putem fi tot timpul pe genunchi în rugăciune, însă calea către tronul harului este totdeauna deschisă. Cât timp suntem angajați în lucru, putem cere ajutor; și Cel care nu ne înșală ne promite: „Veți primi”. Creștinul poate găsi și va găsi timp să se roage. Daniel a fost un om de stat; asupra lui apăsau responsabilități grele; cu toate acestea, de trei ori pe zi căuta pe Dumnezeu, iar Domnul i-a dat Duhul Sfânt. La fel și astăzi, oamenii pot face apel la scutul Celui Prea înalt și să simtă asigurarea făgăduinței Sale: „Poporul meu va locui în locuința păcii, în case fără grijă și în adăposturi liniștite” (Isaia 32, 18). Toți cei care doresc cu adevărat acest lucru vor găsi un loc pentru comuniune cu Dumnezeu, atunci când nici o ureche nu poate auzi, cu excepția aceleia care este deschisă să asculte strigătul celui deznădăjduit, neajutorat și în nevoie -- a Aceluia care observă chiar când cade o vrăbie micuță. El spune: „Voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii” (Matei 10, 31).

Dacă îngăduim treburilor care nu conțin să ne asalteze, să ne îndepărteze de ținta noastră de a căuta pe Domnul în fiecare zi, vom face cele mai mari greșeli, vom suferi pierderi, căci Domnul nu este cu noi; noi am închis ușa și El nu poate avea acces la sufletele noastre. Însă dacă ne rugăm chiar când mâinile noastre sunt ocupate, urechea Mântuitorului este deschisă ca să ne asculte cererile. Dacă suntem hotărâți să nu ne despărțim de Sursa tăriei noastre, Domnul Isus va fi la fel de hotărât să fie la dreapta noastră, ca să ne ajute să nu fim dați de rușine în fața vrăjmașilor noștri. Harul lui Hristos poate face pentru noi ceea ce toate eforturile noastre nu pot face. Cei care se tem de Dumnezeu și 11 iubesc pot fi înconjurați de o mulțime de griji și totuși ei nu vor fi șovăielnici pe cale și nici nu vor croi cărări strâmbe cu picioarele lor. Dumnezeu vă poartă de grijă în locul unde este datoria voastră să fiți. Asigurați-vă, cât mai des cu putință, că vă duceți în locul unde obișnuiți să vă rugați, Mântuitorul spune: „Totuși ai în Sardes câteva nume care nu și-au mănjit hainele. Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcați în alb, fiindcă sunt vrednici” (Apocalipsa 3, 4). Aceste suflete au biruit prin sângele Mielului și cuvântul mărturiei lor. În mijlocul stricăciunii morale care domină pretutindeni, ei își păstrează integritatea. Și de ce? Ei au fost părtași de natură divină și au scăpat de stricăciunea care este în lume prin poftă. Ei au devenit bogați în credință, moștenitori ai unei moșteniri de valoare mai mare decât aurul din Ofir. Doar o viață de

continuă dependență de Dumnezeu este o viață de sfințenie. (Health, Philanthropic, and Medical Missionary Work, 13-16(1890))

Biserica ar trebui să se trezească

Am ajuns într-un timp când fiecare membru al bisericii ar trebui să se apuce de lucrare misionară medicală. Lumea este o leprozerie plină de victime atât ale bolilor fizice, cât și ale celor spirituale. Pretutindeni pier oameni datorită lipsei de cunoaștere a adevărilor care ne-au fost încredințate. Membrii bisericii au nevoie de o trezire, pentru ca să-și dea seama de responsabilitatea de a împărtăși aceste adevăruri. Cei care au fost luminați de adevăr trebuie să fie purtători de lumină în lume. A ascunde lumina pe care o avem în aceste vremuri înseamnă a face o greșeală teribilă. Solia poporului lui Dumnezeu de astăzi este: „Scoală-te și luminează-te; căci lumina ta vine și slava Domnului răsare peste tine” (Isaia 60, 1).

Peste tot în jurul nostru vedem din aceia care au avut multă lumină și cunoștință, însă au ales în mod deliberat răul în loc de bine. Nevrând să facă nici o reformă, ei merg din rău în mai rău. Însă cei din poporul lui Dumnezeu nu trebuie să umble în întuneric. Ei trebuie să umble în lumină, căci ei sunt reformatori.

În fața reformatorului autentic, lucrarea misionară medicală va deschide multe uși. Nimeni nu trebuie să aștepte până ce va fi chemat în cine știe ce câmp îndepărtat pentru a-i ajuta pe oameni. Oriunde v-ați afla, puteți începe de îndată. Ocaziile sunt la îndemâna tuturor. Apucați-vă de lucrarea de care sunteți răspunzători -- lucrarea care trebuie făcută în căminul vostru și între semenii voștri. Nu așteptați ca alții să vă solicite să treceți la acțiune. Cu temere de Dumnezeu, mergeți înainte fără întârziere, având în minte responsabilitatea individuală pe care o aveți față de Cel care Și-a dat viața pentru voi. Lucrați ca și când L-ați auzi pe Domnul Hristos chemându-vă personal pentru a-I sluji cu toată puterea. Nu priviți în jur să vedeți cine mai este gata. Dacă voi sunteți cu adevărat consacrați, Dumnezeu va aduce la adevăr, prin voi, și pe alții pe care îi va putea folosi drept canale prin care să transmită lumina multora care bâjbâie în întuneric.

Toți pot contribui

Toți pot face ceva. Căutând să se scuze, unii spun: „Treburile casei și copiii îmi absorb timpul și banii”. Părinți, copiii voștri trebuie să fie ajutoarele voastre, astfel ca

puterea și capacitatea voastră de a lucra pentru Domnul să crească. Copiii sunt membrii mai tineri ai familiei Domnului. Ei trebuie conduși să se consacre lui Dumnezeu, căruia îi aparțin prin creațiune și răscumpărare. Ei trebuie învățați că toate puterile lor, ale minții, ale trupului și ale sufletului, îi aparțin Lui. Ei trebuie instruiți să fie de ajutor în diverse domenii, slujind în mod neegoist. Nu le îngăduiți copiilor voștri să vă fie niște obstacole. Copiii trebuie să ducă împreună cu voi atât poverile spirituale, cât și pe cele fizice. Ajutând pe alții, ei își sporesc propria fericire și utilitate.

Fie ca poporul nostru să dovedească faptul că are un interes viu pentru lucrarea misionară medicală. Să se pregătească să fie util, studiind cărțile care au fost scrise pentru instruirea noastră în aceste domenii. Aceste cărți merită mult mai multă atenție și prețuire decât au primit. Mult din ceea ce este de folos pentru toți a fost scris, având ca scop învățarea principiilor sănătății. Cei care studiază și practică aceste principii vor fi mult binecuvântați, atât fizic, cât și spiritual. Înțelegerea filozofiei sănătății constituie o apărare sigură împotriva multora dintre relele care sunt în continuă creștere.

Studiul în cămin

Mulți dintre cei care ar dori să dobândească cunoștințe în domeniul lucrării misionare medicale au treburi gospodărești care îi împiedică uneori să se întâlnească cu alții pentru studiu. Aceștia pot învăța mult acasă la ei cu privire la voința descoperită a lui Dumnezeu în legătură cu lucrarea misionară medicală, sporindu-și astfel capacitatea de a-i ajuta pe alții. Tați și mame, dobândiți tot ajutorul care se poate, studiind cărțile și publicațiile noastre... Luați-vă timp să le citiți copiilor voștri din cărțile care se ocupă în mod special cu subiectele religioase. Învățați-i însemnătatea de a purta de grijă trupului lor, care este casa în care trăiesc. Formați un cerc de lectură în cămin; și fiecare membru al familiei să lase deoparte grijile și ocupațiile zilei și să se unească în studiu cu ceilalți. Tați, mame, frați, surori, apucați-vă cu râvnă de această lucrare și veți vedea dacă biserica din cămin nu va face mari progrese.

Participând la studiu împreună cu familia, vor avea de câștigat în special tinerii care au fost obișnuiți să citească romane și cărți de povești ieftine. Tineri și tinere, citiți acele cărți care vă dau adevărata cunoștință și care vor fi de ajutor întregii familii. Spuneți cu hotărâre: „Nu voi risipi clipe prețioase, citind ceea ce nu îmi este de nici un folos și care doar mă împiedică să fiu de folos altora. Îmi voi consacra timpul și gândurile spre a corespunde pentru serviciul lui Dumnezeu. Îmi voi închide ochii față de

lucrurile frivole și păcătoase. Urechile mele sunt ale Domnului și nu voi da ascultare vrăjmașului. Glasul meu nu va fi nicidecum supus unei voințe care nu este sub influența Duhului lui Dumnezeu. Trupul meu este templul Duhului Sfânt și toate puterile mele vor fi consacrate unor scopuri vrednice.”

Tinerii, brațul de ajutor al lui Dumnezeu

Domnul a rânduit ca tinerii să fie brațul Său ajutător. Dacă în fiecare biserică ei I se vor consacra Lui, dovedind stăpânirea de sine în cămin, ușurând poverile mamei copleșite de griji, mama va găsi timp să facă vizite, iar când se ivește ocazia, ei înșiși pot fi de folos prin mici fapte de iubire și milă. Cărțile și revistele despre sănătate și cumpătare vor putea fi duse astfel în multe case. Circulația acestui fel de literatură este un lucru important; căci în acest fel pot fi împărtășite cunoștințele prețioase cu privire la tratamentul bolii -- cunoștințe care pot fi o mare binecuvântare pentru cei care nu își pot permite să plătească vizita unui medic.

Studiul fiziologiei

Părinții trebuie să stârnească interesul copiilor lor pentru studiul fiziologiei. Printre tineri sunt doar puțini care au cunoștințe definite cu privire la misterele vieții. Studiul minunatului organism omenesc, relația și dependența dintre părțile lui complicate interesează foarte puțin pe mulți dintre părinți. Deși Dumnezeu le spune: „Prea iubitele, doresc ca toate lucrurile să-ți meargă bine și sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește sufletul tău” (3 Ioan 2), totuși ei nu înțeleg influența pe care o are corpul asupra minții și mintea asupra corpului. Lucruri de nimic, nefolositoare, le ocupă atenția și apoi se plâng de lipsă de timp ca scuză pentru faptul că nu pot obține informațiile necesare care să-i facă în stare să-și învețe în mod corespunzător copiii.

Dacă toți ar dobândi cunoștințe cu privire la acest subiect și ar simți însemnătatea de a le pune în practică, starea de lucruri ar fi mai bună. Părinți, învățați pe copiii voștri să judece de la cauză la efect. Arătați-le că, dacă încalcă legile sănătății, ei trebuie să sufere pedeapsa prin suferință. Arătați-le că nepăsarea față de sănătatea trupului duce la nepăsare față de lucrurile morale. Copiii voștri au nevoie de grijă plină de răbdare și credincioșie. Nu e de ajuns să-i hrăniți și să-i îmbrăcați; voi trebuie să căutați de asemenea să le dezvoltați puterile minții și să le sădiți în inimă principiile dreptății. Însă cât de adesea frumusețea caracterului și farmecul unui temperament plăcut sunt trecute

cu vederea din dorința de etalare a lucrurilor exterioare! O, părinți, nu vă lăsați conduși de părerile lumii; nu vă străduiți să atingeți standardul ei. Hotărâți pentru voi înșivă care este marele scop al vieții și apoi nu precupeți nici un efort pentru a-l atinge. Nu se poate să neglijați instruirea corespunzătoare a copiilor voștri tară să suferiți consecințele. Caracterele lor deficitare vor vorbi în public despre necredincioșia voastră. Greșelile pe care le îngăduiți să treacă iară a le corecta, obiceiurile grosolane, neșlefuite, lipsa de respect și neascultarea, indolența și lipsa atenției vor aduce dezonoare numelor voastre și amărăciune în viețile voastre. Soarta copiilor voștri este în mare măsură în mâinile voastre. Dacă nu vă faceți datoria, îi așezați în rândurile vrăjmașului și faceți din ei unelte care vor duce la pierzarea altor oameni; pe de altă parte, dacă îi învățați cu credincioșie, dacă prin propriile voastre vieți puneți în fața lor un exemplu de credincioșie și evlavie, voi îi puteți călăuzi la Domnul Hristos, iar ei, la rândul lor, vor influența pe alții, și astfel mulți pot fi salvați prin intermediul vostru.

Învățați pe copii

Tați și mame, vă dați voi seama de importanța responsabilității pe care o aveți? Vă dați voi seama de nevoia de a-i feri pe copiii voștri de obiceiul nepăsării, al lipsei de moralitate? Îngăduiți-le copiilor voștri să-și formeze doar astfel de prietenii care să poată avea o influență bună asupra caracterelor lor. Nu le îngăduiți să plece de acasă seara cu excepția cazurilor când știți unde sunt și ce fac. Învățați-i principiile curățeniei morale. Dacă ați neglijat să-i învățați cuvânt cu cuvânt, precept cu precept, aici puțin, colo puțin, începeți de îndată să vă faceți datoria.

Preluati-vă responsabilitățile și lucrați pentru viața aceasta și pentru veșnicie. Nu lăsați să mai treacă vreo zi fără să vă mărturisiți neglijența față de copiii voștri. Spuneți-le că vreți să vă faceți acum lucrarea rânduită de Dumnezeu. Cereți-le să vi se alătore în lucrarea de reformă. Faceți eforturi stăruitoare pentru a răscumpăra trecutul. Nu mai rămâneți în starea bisericii laodiceene. În Numele Domnului, fac apel ca fiecare familie să se trezească. Reformați biserica în propria voastră casă.

Pe măsură ce vă îndepliniți cu credincioșie datoria în cămin, tatăl ca mare preot al casei, mama ca misionară a căminului, voi deveniți instrumente care vor face tot mai mult bine în afara căminului. Pe măsură ce vă folosiți puterile, veți corespunde din ce în ce mai bine pentru lucrarea în biserică și între semeni. Legându-vă copiii de voi înșivă și de Dumnezeu, tați, mame și copii deveniți împreună lucrători cu Dumnezeu.

Ca mijloc împotriva prejudecății vi pentru a avea acces la mintea oamenilor, lucrarea misionară medicală trebuie făcută nu doar într-un singur loc sau două, ci în mai multe locuri în care adevărul nu a fost încă proclamat. Noi trebuie să lucrăm ca misionari medicali, să vindecăm sufletele bolnave de păcat, dându-le solia mântuirii. (Testimonies for the Church 9:211 (1909); 7:62-67, 1902).

Slujitorii Evangheliei să învețe pe oameni reforma sănătății

Pastorii noștri trebuie să cunoască reforma sănătății. Ei trebuie să învețe fiziologia și igiena; ei trebuie să înțeleagă legile care guvernează viața fizică și implicațiile acestora asupra sănătății minții și a sufletului.

Mii și mii de oameni cunosc puține lucruri cu privire la minunatul corp pe care li l-a dat Dumnezeu sau la felul cum ar trebui să-i poarte de grijă și ei consideră că este mai important să studieze subiecte de mai mică însemnătate. Pastorii au o lucrare de făcut aici. Când ei au o atitudine corespunzătoare în privința acestui subiect, se va câștiga mult. Ei trebuie să se supună legilor vieții în propriile lor vieți și în căminele lor, punând în practică principiile drepte și trăind în mod sănătos. Atunci vor putea vorbi corect despre acest subiect, conducându-i pe oameni mai sus și tot mai sus în lucrarea de reformă. Trăind ei înșiși în lumină, pot duce o solie de mare valoare aceluia care au nevoie tocmai de o astfel de mărturie.

Se pot dobândi binecuvântări prețioase și o experiență bogată dacă pastorii vor îmbina prezentarea chestiunii sănătății cu lucrarea din comunități. Oamenii trebuie să aibă lumina cu privire la reforma sănătății.

Președinții conferințelor noastre trebuie să devină conștienți că a sosit timpul să se așeze de partea corespunzătoare în această chestiune. Pastorii și profesorii trebuie să dea și altora lumina pe care au primit-o. Este nevoie de lucrarea lor în fiecare domeniu. Dumnezeu îi va ajuta; El va întări pe slujitorii Săi care stau neclintiți și nu se vor abate de la adevăr și neprihănire pentru a face pe plac eului. (Testimonies for the Church 6:376-377 (1900)).

Reformă în cumpătare

Este nevoie de o mare reformă în privința subiectului cumpătăririi. Lumea este plină de îngăduință prea mare față de propria persoană. Datorită efectului de amortizare a stimulentelelor și narcoticelor, mintea multora nu este în stare să facă deosebirea între lucrurile sacre și cele comune. Puterile lor mintale sunt slăbite și ei nu pot discerne lucrurile spirituale profunde ale Cuvântului lui Dumnezeu.

Creștinul va fi cumpătat în toate lucrurile -- în mâncare, în băutură, în îmbrăcăminte, în tot ce ține de viață. „Toți cei ce se luptă la jocurile de obște se supun la tot felul de înfrânări. Și ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună care se poate veșteji; noi să facem lucrul acesta pentru o cunună care nu se poate veșteji” (1 Corinteni 9, 25). Noi nu avem dreptul să ne îngăduim nici un lucru care afectează starea minții, împiedicând să fie întipărit simțământul datoriei. Este o capodoperă a dibăciei satanice a-i așeza pe oameni în astfel de situații, încât să poată ajunge cu greu la ei Evanghelia.

Să nu existe printre voi ca popor o lucrare de redeșteptare? De ce nu depunem eforturi mai hotărâte în a ne împotrivi traficului de băuturi alcoolice, care ruinează sufletele oamenilor și produc violență și nelegiuire mai presus de orice putință de a le descrie? Având în vedere marea lumină pe care ne-a încredințat-o Dumnezeu, noi ar trebui să fim în linia întâi a oricărei reforme autentice. Folosirea băuturilor îmbătătoare îi înnebunește pe oameni și îi face să comită cele mai îngrozitoare nelegiuiri. Datorită nelegiuirii produse de folosirea băuturilor alcoolice, judecățile lui Dumnezeu cad astăzi asupra pământului nostru. Oare nu avem noi solemna răspundere de a depune cele mai serioase eforturi, pentru a ne împotrivi acestui mare rău? (The Review and Herald, 29 august, 1907).

La adunările în corturi

Orice reformă adevărată își are locul său în lucrarea soliei îngerului al treilea. Mai ales reforma în privința cumpătărilor necesită atenția și susținerea noastră. În cadrul adunărilor noastre în corturi, noi trebuie să îndreptăm atenția spre această lucrare și să facem din ea o problemă vie. Noi trebuie să prezentăm oamenilor principiile adevăratei cumpătări și să facem apel la ei să se angajeze de partea acesteia. O atenție deosebită ar trebui acordată acelor care sunt înrobiți de obiceiuri rele. Noi trebuie să-i conducem la crucea lui Hristos.

Adunările noastre în corturi trebuie să beneficieze de lucrarea oamenilor noștri din domeniul medical. Aceștia trebuie să fie oameni înțelepți și cu judecată sănătoasă, oameni care dau respectul cuvenit lucrării de propovăduire a Cuvântului și care nu sunt victime ale necredinței. Acești oameni sunt păzitori ai sănătății oamenilor și ei trebuie recunoscuți și respectați. Ei trebuie să-i învețe pe oameni pericolele necumpătărilor. Acest rău trebuie întâmpinat cu mai multă hotărâre în viitor decât a fost în trecut. Pastorii și medicii trebuie să dezvăluie efectele rele ale necumpătărilor. Și unii, și alții trebuie să lucreze cu putere de partea Evangheliei pentru a condamna păcatul și a înălța neprihănirea. Acei pastori și medici care nu fac apeluri personale la oameni își neglijează datoria. Ei nu fac lucrarea care le-a fost rânduită de Dumnezeu.

Și în alte biserici există creștini care stau în apărarea principiilor cumpătărilor. Noi trebuie să ne apropiem de acești lucrători și să le croim calea astfel, încât ei să stea umăr lângă umăr alături de noi. Trebuie să apelăm la oameni mari și binevoitori care să ni se alăture în eforturile noastre de salvare a celor pierduți.

Dacă lucrarea temperanței ar fi prezentată de noi așa cum a fost începută acum treizeci de ani, dacă la adunările noastre în corturi am prezenta înaintea oamenilor relele care urmează necumpătărilor în mâncare și băutură și în special în cadrul consumului de băuturi amețitoare, dacă toate aceste lucruri ar fi prezentate în legătură cu dovezile revenirii în curând a Domnului Hristos, ar fi o zguduire în poporul nostru. Dacă am avea un zel proporțional cu importanța adevărurilor pe care le mânuim, noi am putea fi uneltele prin care ar putea fi salvați mii de oameni, da, mii de oameni din ruină.

(Testimonies for the Church 6:110-111 (1900)).

O lucrare bună îngreunată

Adevărul prezent are ca parte constitutivă și lucrarea reformei sănătății, ca și alte domenii ale lucrării Evangheliei. Nici o ramură a lucrării, dacă este separată de celelalte, nu poate fi un întreg desăvârșit.

Evanghelia sănătății are susținători capabili, însă lucrarea lor a fost îngreunată datorită faptului că atât de mulți pastori, președinți de conferințe și alții din poziții cu influență nu au acordat reformei sănătății atenția cuvenită. Ei nu au recunoscut-o ca fiind în legătură cu lucrarea soliei, ca fiind brațul drept al trupului. În timp ce s-a arătat foarte puțin respect față de acest departament de către mulți oameni și câțiva dintre pastori, Domnul Și-a arătat preocuparea pentru aceasta, făcând-o să prospere cu îmbelșugare. Când este condusă în mod corespunzător, lucrarea de sănătate constituie un prim pas prin care se poate pătrunde, deschizând calea ca și alte adevăruri să ajungă la inimă. Când solia îngerului al treilea este primită în toată plinătatea sa, reformei sănătății i se va acorda locul cuvenit în cadrul consiliilor conferințelor, în lucrarea bisericii, în cămine, la masă și în toate treburile care țin de gospodărie. Atunci brațul drept va sluji trupului și îl va proteja. (Testimonies for the Church 6:327 (1900) Pentru studiul suplimentar: Testimonies for the Church 5:354-361, „Prelucrarea vinului și a cidrului”; The Ministry of Healing, 171-182, „Lucrarea cu cei necumpătați”)

Răspândirea principiilor temperanței

Dumnezeu poruncește celor din poporul Său să coopereze armonios unii cu alții în serviciul Său, pentru ca ei să poată lucra pentru Hristos. Această ultimă solie de avertizare trebuie dusă lumii și se fac apeluri în mod continuu pentru oameni care să meargă și să ducă solia în câmpuri misionare care strigă după ajutor. Sunt unele persoane care nu pot merge ele însele în această lucrare, însă pot fi de ajutor cu mijloacele lor în susținerea lucrării.

Mulți se pot angaja în lucrarea de vânzare a publicațiilor noastre periodice. În acest fel, ei pot câștiga bani pentru lucrarea din câmpurile străine, semănând semințele adevărului la drumuri și la garduri, în câmpul lor de acasă. Astfel de eforturi vor fi binecuvântate de Dumnezeu și nu vor fi făcute în van.

Oriunde v-ați afla, faceți ca lumina voastră să strălucească. Dați reviste și broșuri aceluia cu care intrați în legătură, când călătoriți, când faceți vizite, când discutați cu semenii voștri, și folosiți fiecare ocazie favorabilă de a rosti un cuvânt la vreme potrivită. Duhul Sfânt va face ca sămânța să aducă roadă în unele inimi.

Ca popor, noi trebuie să cultivăm bunătatea și curtoazia în legăturile pe care le avem cu cei pe care îi întâlnim. Să evităm comportamentele nepoliticoase și să ne luptăm totdeauna să prezentăm adevărul în mod simplu. Acest adevăr înseamnă viață, viață veșnică pentru cel care îl primește. De aceea, aveți grijă să treceți ușor și cu amabilitate de la subiecte de natură vremelnică la cele spirituale și veșnice. Lucrarea Mântuitorului nostru a fost caracterizată printr-un comportament deosebit de amabil. Căutați să vă prezentați misiunea în modul cel mai blând. Când mergeți pe cale sau când stați pe marginea drumului, puteți sădi în inimile unora semințele adevărului.

Am de rostit cuvinte de încurajare cu privire la numărul special al publicației noastre *The Watchman* (Veghetorul) pe care îl va scoate curând Southern Publishing House. Mă voi bucura să văd conferințele noastre contribuind la această lucrare, preluând pentru punerea în circulație multe exemplare ale acestei publicații. Să nu se precupețească nici un fel de efort și toți să pună în circulație acest număr care conține

articole despre cumpătare.

Nu ar putea fi un timp mai potrivit ca acum pentru o mișcare de acest fel, când problema temperanței a stârnit un interes atât de mare. Fie ca poporul nostru de pretutindeni să ia poziție în mod hotărât pentru a lăsa să se vadă ce atitudine avem în chestiunea temperanței. Să se facă tot ce este cu putință pentru a face să circule apeluri puternice, mișcătoare pentru închiderea cârciumilor. Fie ca această publicație să fie o putere spre bine. Lucrarea noastră de partea temperanței trebuie să fie mai energică, mai hotărâtă.

O lumină prețioasă va fi dată prin publicațiile pe care le răspândiți prin orașe și metropole. Rugăciunile voastre umile, activitatea voastră lipsită de egoism vor fi binecuvântate de Dumnezeu, iar adevărul, așa cum este el în Isus, va ajunge la cei care au nevoie de el. Cuvintele pe care Domnul Hristos le-a spus oamenilor pe când Se afla în lume vor fi rostite din nou de către El prin urmașii Săi umili, credincioși. Prin aceștia, El va da oamenilor pâinea vieții și apa mântuirii. Fraților, apucați-vă de această lucrare cu umilință. Simplitatea adevăratei evlavii va face să fiți respectați și îi va face pe oameni să caute sursa puterii voastre. Credeți și veți primi lucrurile pe care le cereți.

Colaborarea cu lucrătorii de la Christian Temperance

Asociația Femeilor creștine pentru promovarea temperanței [Woman's Christian Temperance] este o organizație cu care ne putem uni eforturile de răspândire a principiilor temperanței cu tot entuziasmul. Mi-a fost dată lumina că, noi nu trebuie să stăm deoparte față de ei și că, atâta timp cât nu trebuie să ne sacrificăm principiile în ce ne privește, pe cât este cu putință, să ne unim cu ei în lucrarea de reformă în privința temperanței. Soțul meu și cu mine ne-am unit cu acești lucrători ai temperanței și am avut bucuria de a vedea pe mai mulți dintre ei alăturându-ni-se în păzirea adevăratului Sabat. Printre ei există prejudecăți puternice împotriva noastră, însă noi nu vom îndepărta aceste prejudecăți dacă vom sta deoparte. Dumnezeu ne pune la încercare. Noi trebuie să lucrăm împreună cu ei când putem și cu siguranță că putem face acest lucru în privința închiderii totale a cârciumilor.

Pe măsură ce unealta omenească își supune voința voinței lui Dumnezeu, Duhul Sfânt va impresiona inimile acelorora căroră le slujește. Mi-a fost arătat că nu ar trebui să evităm pe lucrătorii de la W.C.T.U. Unindu-ne cu ei în privința abstenenței totale, noi nu

ne schimbăm poziția cu privire la păzirea zilei a șaptea și ne putem arăta prețuirea față de poziția lor cu privire la subiectul temperanței. Deschizând ușa și invitându-i să se unească cu noi în problema temperanței, noi ne asigurăm de ajutorul lor în domeniul temperanței; iar ei, unindu-se cu noi, vor auzi noi adevăruri pe care Duhul Sfânt așteaptă să le întipărească în inimi.

Frații mei, fiți împreună lucrători cu Hristos. Faceți orice efort cu putință la timp și ne la timp pentru a răspândi lumina adevărului prezent. Domnul ne-a învățat cât desigur este cablul care ne ancorează de Stânca cea vie. Aici este o ocazie de a lucra pentru cei care au adevărul în anumite puncte, însă care nu sunt bine ancorați în alte puncte. Mențineți legătura cu oamenii oriunde este posibil. „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri” (Matei 5, 16). (The Review and Herald, 18 iunie, 1908. Pentru studiu suplimentar: The Ministry of Healing, 337-346, „Traficul cu băuturi alcoolice și interzicerea acestora”)

Învățați cu înțelepciune

Nu trebuie să mergem mai repede decât pot merge cei a căror minte și conștiință au fost convinse de adevărurile pe care le susținem. Noi trebuie să-i întâmpinăm pe oameni în locul în care se află ei. Pentru unii dintre noi, a trebuit să treacă mulți ani ca să ajungă la poziția pe care o au în prezent față de reforma sănătății. Este o lucrare înceată aceea de a obține o reformă în alimentație. Noi avem de-a face cu poftă puternică, căci lumea s-a dedat la lăcomie. Dacă am fi dispuși să le îngăduim oamenilor tot atât de mult timp cât ne-a trebuit și nouă pentru a ajunge în starea aceasta avansată în care suntem în prezent în privința reformei, noi am fi foarte răbdători față de ei și le-am îngădui să înainteze pas cu pas, așa cum am făcut și noi, până ce picioarele lor vor fi bine fixate pe platforma reformei sănătății. Trebuie să fim foarte atenți să nu înaintăm prea repede, ca să nu fim obligați să dăm înapoi în privința anumitor pași. În ceea ce privește reformele, este mai bine să fim cu un pas dincoace de semn decât cu unul dincolo de semn. Și dacă ar fi să fie vreo greșală, fie ca aceasta să fie de partea celor din popor.

Mai presus de toate lucrurile, noi nu trebuie să susținem, prin ceea ce scriem, poziții pe care nu le punem în practică în propriile noastre familii, la mesele noastre...

Dacă ajungem la persoane care nu au fost luminate în privința reformei sănătății și ne prezentăm la început pozițiile noastre puternice, există pericolul ca acestea să se descurajeze văzând la cât de multe lucruri trebuie să renunțe și să ajungă să nu mai facă nici un efort pentru reformă. Noi trebuie să-i călăuzim pe oameni cu răbdare și în mod treptat și să nu uităm de prăpastia din care noi înșine am fost scoși. (Testimonies for the Church 3:20-21 (1872)).

Exercitarea corectă a voinței

Cei care sunt victime ale obiceiurilor rele trebuie treziți spre a vedea necesitatea de a depune eforturi ei înșiși. Cei din jurul lor pot face cele mai mari eforturi pentru a-i ridica, harul lui Dumnezeu le poate fi oferit cu generozitate, Domnul Hristos poate fi rugat fierbinte, îngerii Săi pot sluji; însă toate acestea vor fi în van dacă ei înșiși nu se trezesc ca să lupte în bătălia pe care o au în față.

Ultimele cuvinte ale lui David către Solomon, pe când acesta era tânăr și avea să primească în curând coroana lui Israel, au fost: „Întărește-te și fii om!” (1 Regi 2, 2). Aceste cuvinte inspirate sunt rostite pentru fiecare copil al omenirii, candidat la o coroană nemuritoare: „Întărește-te și fii om!”

Cei care sunt îngăduitori față de sine trebuie conduși să vadă și să simtă că este nevoie de o mare reînnoire morală dacă vor să fie oameni. Dumnezeu face apel la ei să se trezească și, în tăria lui Hristos, să-și recâștige bărbăția dată lor de Dumnezeu, care a fost sacrificată prin îngăduință păcătoasă.

Simțind puterea teribilă a ispitei, atracția dorinței care îi face să fie îngăduitori, mulți oameni strigă cu disperare: „Eu nu mă pot împotrivi răului”. Spuneți-le acestora că o pot face, că trebuie să i se împotrivescă. S-ar putea să fie biruiți iar și iar, însă nu trebuie să fie totdeauna astfel. Ei sunt slabi în ce privește puterea morală, stăpâniți de obiceiurile unei vieți de păcat. Promisiunile și hotărârile lor sunt ca niște frânghii de nisip. Faptul că nu-și pot ține promisiunile și angajamentele le slăbește încrederea în propria sinceritate și îi face să simtă că Dumnezeu nu îi poate accepta pe ei sau eforturile lor. Însă ei nu trebuie să dispere.

Cei care își pun încrederea în Hristos nu trebuie să fie robi ai unor obiceiuri sau înclinații moștenite sau cultivate. În loc de a fi ținuți în robie de către firea cea josnică, ei trebuie să-și stăpânească pofta și patima. Dumnezeu nu ne-a lăsat să ne luptăm cu răul cu puterea noastră mărginită. Oricare ar fi înclinațiile noastre spre rău, moștenite sau cultivate, noi putem învinge prin puterea pe care El este gata să ne-o dea...

Prin exercitarea corectă a voinței, o întregă schimbare se poate produce în viață. Predându-ne voința lui Hristos, noi ne unim cu puterea divină. Primim putere de sus, care ne ține neclintiți. O viață curată și nobilă, o viață de biruință asupra poftei și patimii este posibilă pentru oricine vrea să-și unească voința lui cea slabă, șovăielnică, omenească, cu voința atotputernică, neșovăielnică a lui Dumnezeu.

Cei care luptă împotriva puterii poftei trebuie să fie învățați principiile viețuirii sănătoase. Trebuie să li se arate că încălcarea legilor sănătății, prin crearea de condiții pentru boală și dorințe nenaturale, stă la temelia obiceiului de a folosi băuturi amestecate. Dar, trăind în ascultare de principiile sănătății, vor putea nădăjdui să fie eliberați de dorința fierbinte după stimulenți nenaturali. În timp ce depind de puterea divină pentru a zdrobi legăturile poftei, ei trebuie să colaboreze cu Dumnezeu, ascultând de legile Sale, atât morale, cât și fizice...

Pentru fiecare suflet care se luptă să se ridice dintr-o viață de păcat la o viață de curățire, puterea cea mare se găsește doar în singurul „nume care se află sub ceruri, dat oamenilor, prin care să fie mântuiți”. „Dacă însetează cineva” după odihnă și nădejde, după eliberare de tendințele spre păcat, Domnul Hristos spune: „să vină la Mine și să bea”. Singurul remediu pentru viciu este harul și puterea Domnului Hristos. (The Ministry of Healing, 174-179, 1905).

Semnați declarația

În calitate de creștini, noi trebuie să stăm hotărâți de partea temperanței. Nu există persoane mai capabile de a lucra pentru cauza temperanței decât tinerii noștri temători de Dumnezeu. Dacă tinerii noștri care locuiesc în orașele mari ar strânge rândurile și ar forma o armată fermă, hotărâtă, și și-ar face fețele cremene împotriva oricărei îngăduințe egoiste, distrugătoare a sănătății, ce putere ar fi ei de partea binelui! Pe cât de mulți ar putea salva ei de la decădere morală dacă s-ar duce să vadă ce se petrece în sălile și grădinile pline de muzica și de tot felul de atracții menite să-i ademenească pe tineri! Necumpătarea, imoralitatea și profanarea sunt surori.

Fie ca fiecare tânăr temător de Dumnezeu să-și îmbrace armura și să iasă în față. Nu vă îngăduiți scuze atunci când vi se cere să vă puneți numele de partea temperanței, ci semnați orice declarație care ni s-ar prezenta în această privință și convingeți și pe alții să semneze împreună cu dumneavoastră. Lucrați pentru binele propriului vostru suflet și pentru binele altora. Nu lăsați să treacă nici o ocazie fără a trece strict de partea temperanței.

Noi mulțumim Iui Dumnezeu că a fost câștigată o victorie, însă sperăm să-i conducem pe frații noștri spre un standard și mai înalt, și anume să se abțină de la folosirea cafelei și a ceaiului care provine din China.

Cafeaua este o îngăduință vătămătoare. Aceasta excită mintea pentru o vreme, făcând-o să acționeze în mod neobișnuit, însă efectul de după aceea este trist -- distrugere și epuizare a forțelor fizice, mintale și morale. Mintea devine iritabilă și, dacă nu se depune un efort hotărât pentru a birui acest obicei, activitatea creierului este în mare parte slăbită.

În unele cazuri, este la fel de greu să întrerupi acest obicei de a folosi cafea și ceai cum este pentru bețiv să nu mai bea alcool. Bani folosiți pentru ceai și cafea, socotite ca băuturi obișnuite, sunt mai mult decât iroșiți. Ele produc vătămare bărbatului sau femeii care le folosește, și aceasta în mod continuu.

Toate aceste produse iritante ale nervilor epuizează forțele vitale, iar agitația, nerăbdarea și slăbiciunea mintală cauzată de zdruncinarea nervilor devine un element răscolitor, care va lucra împotriva progresului spiritual. Își vor ține creștinii pofta sub stăpânirea rațiunii sau vor continua să-și îngăduie aceste lucruri, deoarece se simt atât de „moleșiți” fără acestea, ca și bețivul fără stimulentele sale? Oare cei care susțin reforma în privința cumpătărilor nu ar trebui să se trezească și în privința acestor lucruri vătămătoare? Iar declarația n-ar trebui oare să cuprindă și cafeaua și ceaiul ca fiind stimulente vătămătoare? (O broșură scrisă în 19 April 1887)

Încercări premature

Domnul dorește ca pastorii, medicii și membrii bisericii să fie atenți și să nu impună celor care nu cunosc credința noastră schimbări bruște în dietă, supunând astfel pe oameni unor încercări premature. Țineți sus principiile reformei sănătății și lăsați ca Domnul să-i conducă pe cei cu inima sinceră. Ei vor auzi și vor crede. De asemenea, Domnul nu cere mesagerilor Săi să prezinte frumoasele adevăruri ale viețuirii sănătoase într-o astfel de manieră, încât să afecteze mintea oamenilor. Nimeni să nu așeze pietre de poticnire în calea picioarelor acelor care merg pe cărarea întunecoasă a ignoranței. Chiar atunci când laudăm un lucru bun, este bine să nu fim prea entuziaști, ca să nu-i clătinăm pe cei care vin să asculte. Prezentați principiile temperanței în forma cea mai atractivă. (Gospel Workers, 233, 1915).

Sușineți reforma sănătății

Ca popor, nouă ne-a fost încredințată lucrarea de a face cunoscute principiile reformei sănătății. Sunt unii care gândesc că problema dietei nu este de însemnătate suficientă spre a fi inclusă în lucrarea lor de evanghelizare. Însă aceștia fac o mare greșală. Cuvântul lui Dumnezeu declară: „Deci fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți spre slava lui Dumnezeu” (1 Corinteni 10, 33). Subiectul temperanței, cu toate implicațiile sale, are un loc important în lucrarea de mântuire.

Sfat cu privire la misiunile din orașele mari

Misiunile din orașele mari trebuie să aibă prevăzute camere potrivite, unde cei al căror interes a fost trezit pot fi adunați pentru instruire. Această lucrare nu trebuie să se facă într-un mod atât de lipsit de putere încât să producă o impresie nefavorabilă asupra minții oamenilor. Tot ce se face trebuie să constituie o mărturie de partea Autorului adevărului și trebuie să reprezinte în mod corespunzător caracterul sacru și însemnătatea adevărilor soliei îngerului al treilea.

Trebuie ținute cursuri de gătit. Oamenii trebuie învățați să pregătească mâncare sănătoasă. Trebuie făcuți conștienți de nevoia de a îndepărta mâncărurile nesănătoase. Însă noi nu trebuie să susținem niciodată o dietă sărăcăcioasă. Este posibil să avem o alimentație sănătoasă, hrănitoare, fără să folosim ceai, cafea și carne. Lucrarea de a-i învăța pe oameni cum să prepare mâncare atât sănătoasă, cât și gustoasă este o lucrare de cea mai mare importanță.

Lucrarea reformei sănătății constituie mijlocul folosit de Domnul pentru reducerea suferinței în lumea noastră și pentru curățirea bisericii Sale. Învățați-i pe oameni că pot acționa ca brațul de ajutor al lui Dumnezeu, colaborând cu Meșterul lucrător la refacerea sănătății fizice și spirituale. Această lucrare poartă semnătura cerului și va deschide ușa pentru pătrunderea și a altor adevăruri prețioase. Este suficient loc ca toți să se implice în susținerea acestei lucrări în mod inteligent.

Sușineți reforma sănătății, aceasta este solia pe care sunt instruită s-o aduc.

Susțineți atât de hotărât valoarea ei, încât să se simtă pretutindeni nevoia după aceasta. Abstenența de la mâncăruri și băuturi dăunătoare constituie roadă adevăratei religii. Cine este pe deplin convertit va renunța la orice obicei și poftă vătămătoare. Printr-o abstenență totală își va birui dorința după îngăduințe ce îi vor distruge sănătatea.

Mergeți înainte

Sunt instruită să le spun celor ce susțin reforma sănătății: mergeți înainte. Lumea are nevoie de toată influența pe care o puteți exercita pentru a îndepărta suferința morală. Fie ca cei care învață pe alții solia îngerului al treilea să fie credincioși stindardului sub care s-au înrolat. „Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfa vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu, aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă pre faceți prin înnoirea minții voastre. ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită” (Romani 12, 1.2). Fie ca Domnul să-i înarmeze pe toți cei ce lucrează prin cuvânt și prin învățatură cu cele mai clare solii ale adevărului. Dacă lucrătorii Săi vor da acestor solii simplitate, siguranță și toată autoritatea, Domnul va lucra cu ei. (Testimonies for the Church 9:112-113 (1909)).

Trebuie susținută continuarea reformei

Punerea în circulație a publicațiilor noastre referitoare la sănătate este o lucrare de cea mai mare importanță. Este o lucrare care ar trebui să prezinte interes viu pentru toți cei ce cred în adevărurile speciale pentru acest timp. Dumnezeu dorește acum, ca niciodată mai înainte, ca mintea oamenilor să fie profund mișcată în vederea cercetării importantei chestiuni a temperanței și a principiilor care stau la baza adevăratei reforme a sănătății. Trebuie acordată atenție vieții fizice -- este nevoie de educație, cultură și dezvoltare, astfel ca, prin bărbați și femei, natura divină să poată fi revelată în plinătatea sa. Atât puterile fizice, cât și cele mintale, împreună cu sentimentele, trebuie astfel instruite, încât să poată atinge cea mai înaltă eficiență.

Reforma, continuarea reformei trebuie susținute în fața poporului și prin exemplu noi trebuie să ne impunem învățăturile. Adevărata religie și legile sănătății merg mână în mână. Este imposibil să lucrăm pentru mântuirea bărbaților și a femeilor fără să le prezentăm nevoia de a înlătura satisfacerea poftelor păcătoase, care distrug sănătatea, degradează sufletul și împiedică adevărul divin să lucreze asupra minții. Bărbații și femeile trebuie învățați să-și facă o revizie a tuturor obiceiurilor și practicilor și să îndepărteze de îndată acele lucruri care produc o stare nesănătoasă trupului și astfel aruncă o umbră întunecoasă asupra minții.

Poporul lui Dumnezeu să fie purtător de lumină

Dumnezeu dorește ca poporul Său să fie purtător de lumină într-o lume care zace într-un întuneric ca cel de la miezul nopții. Însă dacă ei refuză să meargă înainte în lumina pe care El o face să strălucească pe cărarea lor, lumina va deveni pentru ei în cele din urmă întuneric; și în loc de a fi purtători de lumină pentru lume, ei înșiși vor fi pierduți în întunericul care îi înconjoară. Dumnezeu dorește ca purtătorii Săi de lumină să aibă întotdeauna un standard înalt în fața lor. Prin învățături și exemplu, ci trebuie să țină sus acest standard desăvârșit, mai sus decât standardul cel fals al lui Satana, care, dacă este urmat, îi va conduce în nenorocire, degradare, boală și moarte, atât pentru trup, cât și pentru suflet.

Cei care lucrează ca profesori trebuie să fie înțelepți în legătură cu boala și cauzele acesteia și să înțeleagă că orice acțiune a agentului omenesc trebuie să fie în armonie desăvârșită cu legile vieții. Lumina pe care a dat-o Dumnezeu cu privire la reforma sănătății este pentru mântuirea noastră și mântuirea lumii. Bărbații și femeile trebuie învățați în legătură cu corpul omenesc întocmit de Creatorul nostru ca loc în care să locuiască El și pentru care El dorește ca noi să fim ispravnici credincioși. Aceste adevăruri mărețe trebuie date lumii. Noi trebuie să ajungem la oameni acolo unde sunt ei și, prin exemplu și învățatură, să-i călăuzim să vadă frumusețile unui mod de viață mai bun.

Lumea are mare nevoie de învățatură în acest domeniu. A venit timpul când fiecare suflet trebuie să fie neclintit și credincios față de fiecare rază de lumină pe care i-a dat-o Dumnezeu și să înceapă cu seriozitate să dea poporului această evanghelie a sănătății. Vom avea tărie și putere să facem acest lucru dacă vom pune în practică aceste adevăruri în propriile noastre vieți, Dacă am urma lumina pe care am primit-o, binecuvântarea lui Dumnezeu ar fi asupra noastră și am fi nerăbdători să așezăm aceste adevăruri în fața acelor care nu le cunosc...

În lucrarea noastră, trebuie să avem grijă să nu acordăm prea mare atenție unei anumite ramuri, iar pe altele să le lăsăm să sufere. Nu s-a dovedit suficient interes pentru punerea în circulație a revistelor noastre de sănătate. Punerea în circulație a acestor reviste nu trebuie neglijată, căci, dacă se întâmplă acest lucru, poporul suferă o mare pierdere.

Nimeni să nu creadă că punerea în circulație a revistelor de sănătate este o chestiune minoră. Toți ar trebui să susțină această lucrare cu mai mult interes și să facă eforturi mai mari în această direcție. Dumnezeu îi va binecuvânta mult pe cei care o vor susține cu seriozitate, căci aceasta este o lucrare căreia trebuie să i se acorde atenție în acest timp.

Pastorii pot și trebuie să facă mult pentru a impulsiona punerea în circulație a publicațiilor de sănătate. Fiecare membru al bisericii ar trebui să lucreze cu tot atâta seriozitate pentru aceste reviste ca și pentru celelalte publicații ale noastre. Nu trebuie să existe divergențe între cele două, Ambele feluri de publicații sunt esențiale și ambele trebuie să ocupe câmpul în același timp. Fiecare este completarea celeilalte și nicidecum nu-i poate lua locul. Punerea în circulație a revistelor de sănătate va constitui un mijloc

puternic pentru pregătirea poporului ca să accepte acele adevăruri speciale care îl vor pregăti în vederea revenirii în curând a Fiului omului. (The Circulation of Our Heath Journals, 1-4, 1901)

Capitolul 195

Trăiți convingerile pe care le aveți, învățați pe alții adevărul

Tuturor reformatorilor sănătății eu le spun: trăiți cu strictețe acele adevăruri care vă iluminează mintea. Nu cedați datorită rugămintilor prietenilor voștri. Trăiți reforma în cămin; iar când mergeți în afara acestuia, duceți-o cu voi. Trăiți-o și, la timpul potrivit, la locul potrivit și în modul cel mai potrivit, vorbiți despre principiile ei. Nu lăsați niciodată ca opoziția sau rugămintile stăruitoare ale prietenilor să câștige teren asupra voastră. Susțineți-vă punctul de vedere și lucrați prin toate mijloacele potrivite pentru a-i face conștienți pe cei din jurul vostru despre importanța acestui subiect. (Christian Temperance and Bible Hygiene, 200-201, 1890.)

Este nevoie de sanatorii in Washington și în alte locuri

Sanatoriul din California, 5 iulie 1903.

Scumpii mei frați, Frații noștri de departe și de aproape ar trebui să se întrebe cum privește Domnul neglijarea de către ei a centrelor importante din America. Sunt multe locuri în această țară în care adevărul nu a fost niciodată proclamat. De mulți ani ar fi trebuit să avem un sanatoriu în Washington D.C. Însă oamenii au ales propria lor cale în multe lucruri, iar locurile în care adevărul ar fi trebuit să pătrundă prin lucrarea misionară medicală au fost neglijate...

De ce oare cei care au avut un rol conducător în lucrarea misionară medicală nu au simțit povara de a duce și în Washington solia temperanței în mâncare, băutură și îmbrăcăminte? Ar fi fost mai puțin dificil să ducă solia în acest loc decât în alte câteva locuri.

Sunt multe locuri care au nevoie de lucrarea misionară medicală. Trebuie ridicate clădiri în aceste locuri. Planul lui Dumnezeu este ca sanatoriile noastre să constituie mijlocul de a ajunge la cei de sus și cei de jos, bogați și săraci. Acestea trebuie astfel conduse, încât prin lucrarea lor să se atragă atenția la solia pe care Dumnezeu a trimis-o lumii. Mulți nu vor da atenție soliei harului; cu toate acestea, ea trebuie dată tuturor, astfel ca toți să poată veni la apa vieții și să bea. (The Review and Herald, 11 august, 1903).

Educați, educați, educați

Noi trebuie să ne educăm pe noi înșine nu numai pentru a trăi în armonie cu legile sănătății, ci și în a învăța pe alții o cale mai bună. Mulți, chiar dintre cei care susțin a crede adevărurile speciale pentru acest timp, sunt deplorabil de ignorați în privința sănătății și a cumpătării. Ei trebuie educați, cuvânt cu cuvânt, învățatură după învățatură. Subiectul trebuie menținut mereu proaspăt înaintea lor. Această chestiune nu trebuie trecută cu vederea ca fiind neesențială, căci aproape fiecare familie trebuie trezită în această problemă. Conștiința trebuie trezită la datoria de a pune în practică principiile adevăratei reforme. Dumnezeu cere ca poporul Său să fie cumpătat în toate lucrurile. Dacă ei nu vor practica adevărata cumpătare în toate lucrurile, nu vor putea fi sensibili față de influența sfințitoare a adevărului.

Pastorii noștri trebuie să fie înțelepți în această chestiune. Ei nu trebuie să o ignore și nici să se lase perturbați de către cei care sunt extremiști. Fie ca aceștia să descopere ce este adevărata reformă a sănătății și să-i învețe pe oameni principiile ei, atât prin sfaturi, cât și printr-un exemplu consecvent. În marile noastre adunări trebuie date învățături cu privire la sănătate și cumpătare. Căutați să treziți mintea și conștiința. Puneți la schimbător toți talanții și susțineți lucrarea cu ajutorul publicațiilor pe această temă. „Educați, educați, educați” este solia care mi-a fost dată. În toate misiunile noastre, femeii inteligente trebuie să aibă sarcina treburilor gospodărești -- femeii care să știe să pregătească mâncare apetisantă și sănătoasă. Masa trebuie să fie plină cu belșug de alimente de cea mai bună calitate. Dacă sunt unii care au gusturi pervertite și tânjesc după ceai, cafea, condimente și mâncăruri nesănătoase, iluminați-i. Căutați să treziți conștiința. Așezați în fața lor principiile Bibliei cu privire la sănătate. Acolo unde există din belșug lapte bun și fructe, rar ar putea exista vreo scuză pentru folosirea mâncării de origine animală; nu este nevoie să luăm viața nici uneia dintre creaturile lui Dumnezeu pentru a ne satisface nevoile obișnuite. În anumite cazuri de boală sau epuizare, s-ar putea să se socotească a fi bine să se folosească ceva carne, însă trebuie avut grijă să se asigure carne de la animale sănătoase. S-a ajuns să se discute foarte serios dacă este sigur a se mai consuma, oricare ar fi situația, mâncarea de carne în acest veac al lumii. Ar fi mai bine să nu se mănânce niciodată carne decât să se mănânce carne de la animale care nu sunt sănătoase...

Iar și iar mi-a fost arătat că Dumnezeu încearcă să ne conducă înapoi pas cu pas la planul Său inițial, și anume ca omul să trăiască din produsele naturale ale pământului. Printre aceia care așteaptă venirea Domnului, mâncarea de carne va fi în cele din urmă înlăturată; carnea va înceta să constituie o parte a alimentației lor. Noi trebuie să avem întotdeauna în vedere acest țel și să ne străduim să lucrăm cu stăruință în această privință...

Să știm să gătim sănătos

Un motiv pentru care mulți s-au descurajat în punerea în practică a reformei sănătății este faptul că ei nu au învățat să gătească acel fel de mâncăruri corespunzătoare, simplu de pregătit, care să înlocuiască alimentația cu care au fost obișnuiți. Mâncarea prost gătită îi dezgustă, iar apoi îi auzim spunând că ei au încercat să pună în practică reforma sănătății, dar nu pot trăi în acest fel. Mulți încearcă să urmeze sfaturile noastre cu privire la reforma sănătății, însă ceea ce fac este dăunător pentru digestie și totul se sfârșește prin descurajare. Voi susțineți că sunteți reformatori ai sănătății și tocmai din acest motiv trebuie să învățați să gătiți bine. Cei care pot beneficia de avantajele unor cursuri de gătit sănătos vor vedea că aceasta le este de mare folos, atât pentru ei, cât și pentru a-i învăța pe alții.

Învățați cu înțelepciune și prin exemplu

Nu vă agățați de idei izolate și nu faceți din ele o piatră de încercare, criticând pe cei care nu sunt de acord cu părerile voastre; ci studiați subiectul pe larg și în profunzime, căutând să aduceți propriile voastre idei și practici în armonie desăvârșită cu principiile adevăratei cumpătări creștine.

Sunt mulți care încearcă să corecteze viețile altora, atacând ceea ce ei socotesc a fi obiceiuri greșite. Ei merg la cei pe care îi văd că greșesc și le scot în evidență greșelile, însă nu caută să îndrepte mintea către principiile autentice. Asemenea procedee, cel mai adesea, dau greș în a asigura rezultatele dorite. Când este evident că noi încercăm să îndreptăm pe alții, prea adesea le trezim spiritul de combativitate și le facem mai mult rău decât bine. Și este un pericol, de asemenea, și pentru persoana care critică. Cel care își asigură lucrarea de a îndrepta pe alții se comportă ca și când ar cultiva obiceiul de a căuta greșeli și în curând întregul său interes se va centra spre a

culege greșeli și a găsi defecte. Nu-i urmăriți pe ceilalți ca să le căutați greșeli și să le expuneți defectele. Educați-i în vederea unor obiceiuri mai bune prin puterea propriului vostru exemplu...

Medicul, un profesor

Mult bine se poate face prin iluminarea acelor la care avem acces, prin cele mai bune mijloace, nu numai prin tratarea celor bolnavi, ci și prin prevenirea bolii și suferinței. Medicul care se străduiește să-și lumineze pacienții cu privire la natura și cauzele bolilor și să-i învețe cum să evite boala are o lucrare dificilă de făcut; însă dacă este un reformator conștiincios, el va vorbi cu claritate despre efectele distrugătoare ale nestăpânirii de sine în mâncare, băutură și îmbrăcăminte, despre epuizarea forțelor vitale care i-a făcut pe pacienți să ajungă în starea în care se află. El nu va spori răul administrând medicamente otrăvitoare până ce natura epuizată va trebui să renunțe la luptă, ci îi va învăța pe pacienți cum să-și formeze obiceiuri corecte și să ajute natura în lucrarea ei de refacere prin folosirea înțeleaptă a remediilor sale simple.

În toate instituțiile noastre de sănătate, trebuie avut în vedere să se dea instrucțiuni cu privire la legile sănătății. Principiile reformei sănătății trebuie prezentate cu atenție și în totalitate înaintea tuturor, atât a pacienților, cât și a personalului auxiliar. Această lucrare necesită curaj moral și, în timp ce mulți vor avea de câștigat de pe urma acestor eforturi depuse, alții se vor simți ofensați. Însă adevăratul ucenic al lui Hristos, acela a cărui minte este în armonie cu gândurile lui Dumnezeu, în timp ce învață în mod continuu el însuși, va învăța totodată și pe alții, conducând mintea semenilor săi spre cele de sus, departe de greșelile care există în lume.

Lucrarea bisericii

O mare parte din prejudecățile care împiedică solia îngerului al treilea să ajungă la inimile oamenilor ar putea fi îndepărtate dacă s-ar acorda mai multă atenție reformei sănătății. Când oamenii ajung interesați de acest subiect, adesea este pregătită calea și pentru pătrunderea altor adevăruri. Dacă ei văd că noi suntem înțelepți în privința sănătății, vor fi mai dispuși să creadă că avem doctrine biblice sănătoase.

Această ramură a lucrării Domnului nu a primit atenția cuvenită și datorită acestei neglijențe s-a pierdut mult. Dacă biserica ar dovedi mai mult interes pentru reformele

prin care Dumnezeu însuși caută să o pregătească pentru venirea Sa, influența ei ar fi cu mult mai mare decât este acum. Dumnezeu a vorbit poporului Său și El dorește ca ei să audă și să asculte de glasul Său. Deși reforma sănătății nu este solia îngerului al treilea, ea este strâns legată de aceasta. Cei care proclamă solia trebuie să-i învețe pe oameni și reforma sănătății. Este un subiect pe care noi trebuie să-l înțelegem spre a fi pregătiți pentru evenimentele care se apropie și acestuia trebuie să i se acorde un loc proeminent. (Christian Temperance and Bible Hygiene, 117-122, 1890).

Indiferență și necredință

Mi-a fost arătat că de-abia s-a început lucrarea reformei sănătății. În timp ce unii gândesc profund la aceasta și își dovedesc credința prin fapte, alții rămân indiferenți și de-abia au făcut primul pas în privința reformei. Se pare că au o inimă necredincioasă și, deoarece această reformă pune restricții poftelor păcătoase, mulți se dau înapoi. Ei au alți dumnezei în afară de Domnul. Gustul lor, pofta lor, acestea sunt dumnezeul lor, iar când securea este înfiptă la rădăcina copacului și cei care și-au îngăduit poftă păcătoasă pe seama sănătății sunt atinși, păcatul le este scos în evidență și idoli lor le sunt arătați, ci nu vor să fie convinși; și, deși glasul lui Dumnezeu ar trebui să le vorbească direct lor pentru a îndepărta acele îngăduințe care le distrug sănătatea, unii tot se vor agăța de lucrurile vătămătoare pe care le iubesc. Parcă ar fi legați de idoli lor și Dumnezeu va spune în curând îngerilor Săi: „Lăsați-i în pace...” Am văzut că noi, ca popor, trebuie să înaintăm mai mult în această mare lucrare. Pastorii și membrii trebuie să lucreze împreună. Poporul lui Dumnezeu nu este pregătit pentru marea strigare a celui de-al treilea înger. Ei au de făcut o lucrare pe care ei înșiși trebuie să o facă și nu să o lase pe seama lui Dumnezeu să o facă pentru ei. El a lăsat această lucrare ca ei să o facă. Aceasta este o lucrare individuală; nimeni nu o poate face pentru altul. (Testimonies for the Church 1:486 (1865)).

Avertizare împotriva medicilor spiritiști

Din când în când, am primit scrisori atât de la pastori, cât și de la membrii laici ai bisericii, care mă întrebau dacă eu socotesc că este greșit a merge la consultații la medicii spiritiști și clarvăzători. Acești agenți ai lui Satana se înmulțesc atât de mult și a devenit atât de general obiceiul de a căuta sfat de la ei, încât se pare că este necesar a rosti cuvinte de avertizare.

Dumnezeu a lăsat la îndemâna noastră posibilitatea de a obține cunoștințele referitoare la legile sănătății. El ne-a arătat că este datoria noastră să ne păstrăm puterile fizice în cea mai bună stare cu putință, ca să-I putem oferi un serviciu acceptabil. Cei care refuză să folosească lumina și cunoștința care le-au fost puse cu atâta îndurare la îndemână resping unul dintre mijloacele pe care le-a dat Dumnezeu pentru a susține atât viața spirituală, cât și cea fizică. Ei nu se vor așeza singuri în acele locuri unde vor fi expuși înșelătoriilor lui Satana.

Nu sunt puțini cei ce recurg, în acest veac creștin și din această națiune creștină, la spiritele rele, mai degrabă decât să se încreadă în puterea viului Dumnezeu. Mama care stă de veghe la pătuțul copilului ei bolnav strigă: „Nu mai pot. Nu există medic care să-mi facă bine copilul?” I s-a vorbit despre tratamentele extraordinare făcute de cutare clarvăzător sau vindecător care practică hipnoza și ea își încredințează pe cel scump ei în grija acestuia, așezându-l de fapt chiar în mâinile lui Satana, pentru că acesta stătea lângă ea. În multe cazuri, viața viitoare a copilului ajunge să fie stăpânită de puterea satanică ce pare imposibil de îndepărtat.

Am auzit de o mamă care implora un medic necredincios să salveze viața copilului ei; însă, când am sfătuit-o să caute ajutor la Marele Medic, care poate salva pe deplin pe cei care vin la El cu credință, ea s-a întors și a plecat în grabă.

Experiența lui Ahazia

Când Ahazia, împăratul lui Israel, s-a îmbolnăvit, „el a trimis niște soli și le-a zis: «Duceți-vă și întrebați pe Baal-Zebub, dumnezeul Ecranului, ca să știu dacă mă voi

vindeca de boala aceasta».” Pe drum, ei s-au întâlnit cu Ilie și, în loc să audă o solie din partea idolului, împăratul a auzit verdictul înfricoșător din partea Dumnezeului lui Israel: „Nu te vei mai da jos din patul în care te-ai suit, ci vei muri negreșit” (2 Împărați 1, 2.6).

Domnul Hristos a fost Acela care îi poruncise să rostească aceste cuvinte către regele apostat. Iehova Emanuel avea motive să fie foarte nemulțumit de neascultarea lui Ahazia. Oare ce nu făcuse Domnul Hristos pentru a câștiga inimile celor din Israel și a le inspira o credință neșovăielnică în El? Timp de veacuri, poporul Său avusese parte de manifestările protecției bunătății și dragostei Sale fără seamăn. Încă din vremea patriarhilor El arătase că „Își găsește plăcere în fiii oamenilor” (Proverbe 8, 31). El fusese un ajutor prezent pentru toți care L-au căutat cu sinceritate. „În toate necazurile lor n-au fost fără ajutor și îngerul care este înaintea feței Lui i-a mântuit; El însuși i-a răscumpărat în dragostea și îndurarea Lui” (Isaia 63, 9). Și totuși Israel s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și s-a îndreptat pentru ajutor către cel mai rău dușman al Domnului.

Evreii au fost singura națiune care a fost favorizată având cunoștința despre adevăratul Dumnezeu. Când regele lui Israel a trimis să fie întrebat oracolul păgân, el a declarat de fapt păgânilor că a avut mai multă încredere în idoliilor lor decât în Dumnezeul poporului Său, Creatorul cerurilor și al pământului. Același lucru Îl fac și cei care susțin că au cunoștința Cuvântului Dumnezeului adevărat, însă Îl dezonoarează când se îndepărtează de Sursa puterii și înțelepciunii, cerând ajutor sau sfat de la puterile întunericului. Dacă ceea ce a făcut împăratul nelegiuit, idolatru, a aprins mânia lui Dumnezeu, oare cum privește El spre ceea ce fac în mod asemănător cei care susțin că sunt slujitorii Săi?

Încrederea neînțeleaptă

Mulți nu au bunăvoința de a depune efortul necesar pentru a dobândi cunoștința cu privire la legile vieții și mijloacele simple care trebuie folosite pentru refacerea sănătății. Ei nu privesc în mod corespunzător problemele vieții. Când boala este urmarea încălcării de către ei a legilor naturale, ei nu caută să-și îndrepte greșelile și să ceară apoi binecuvântarea lui Dumnezeu, ci recurg la medici. Dacă își recapătă sănătatea, ei aduc onoare în totalitate medicamentelor și medicilor. Ei sunt totdeauna gata să idolatrizeze puterea și înțelepciunea omenească, de parcă nu ar cunoaște nici un alt

dumnezeu în afară de creatură -- praful și cenușa.

Nu este sigur să ne încredem în medici care nu se tem de Dumnezeu. Fără influența harului divin, inima oamenilor este „nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea” (Ieremia 17, 9). Preamărirea eului este ținta lor. Sub masca profesiei medicale, câte nedreptăți nu s-au făcut, câte înșelăciuni nu au fost susținute! Medicul s-ar putea să pretindă că are multă înțelepciune și pricepere nemaipomenită, însă caracterul său să fie stricat, iar procedeele sale, contrare legilor sănătății. Domnul Dumnezeu nostru ne asigură că El dorește să fie plin de har, El ne invită să-L chemăm la vreme de necaz.

Mai mult decât atât, învățătura acestor medici ne îndepărtează în mod continuu de la principiile pe care ni le-a dat Dumnezeu cu privire la sănătate, în special în privința alimentației. Ei spun că noi nu putem trăi așa cum ar trebui și prescriu schimbări care sunt contrare luminii pe care a trimis-o Dumnezeu. Fraților, oare cum ne poate face parte Dumnezeu de binecuvântarea Sa, când noi ne ducem direct pe terenul vrăjmașului?

Dumnezeu, ajutorul poporului său

Oare de ce sunt oamenii atât de încăpățânați și nu se încred în Acela care l-a creat pe om și care poate, printr-o atingere, printr-un cuvânt sau o privire, să vindece tot felul de boli? Cine este mai demn de încrederea noastră decât Acela care a făcut un sacrificiu atât de mare pentru salvarea noastră? Domnul nostru ne-a dat instrucțiuni clare prin apostolul Iacov în ce privește datoria noastră în cazuri de boală. Când ajutorul omenesc este neputincios, Dumnezeu va fi ajutorul poporului Său. „Este vreunul printre noi bolnav? Să cheme pe prezbiterii bisericii și să se roage pentru el, după ce-l vor unge cu untdelemn în Numele Domnului. Rugăciunea tăcută cu credință va mântui pe cel bolnav și Domnul îl va însănătoși; și dacă a făcut păcate, îi vor fi iertate” (Iacov 5, 14.15). Dacă cei ce susțin că sunt urmași ai lui Hristos ar avea, în curăție de inimă, tot atât de multă credință în făgăduințele lui Dumnezeu pe cât au în uneltele satanice, ei ar beneficia în ceea ce privește sufletul și trupul de puterea dăătoare de viață a Duhului Sfânt.

Dumnezeu a oferit poporului Său o mare lumină, dar totuși noi nu suntem scutiți de ispite. Care dintre noi caută ajutor la dumnezeii Ecronului? Priviți la acest tablou -- un tablou care nu ține de închipuire. La cât de mulți adventiști de ziua a șaptea se văd

aceste trăsături de caracter! Un bolnav aparent foarte conștiincios, dar totuși bigot și plin de sine, își declară fățiș disprețul față de legile vieții și ale sănătății pe care îndurarea divină ne-a condus pe noi ca popor să le acceptăm. Mâncarea lui trebuie astfel pregătită, încât să-i satisfacă poftele păcătoase. În loc de a se așeza la o masă pe care sunt așezate mâncăruri sănătoase, el va fi clientul restaurantelor, deoarece aici poate da frâu liber poftelor rare restricții. Deși susținător al temperanței, el nesocotește principiile de bază ale acesteia. El dorește ușurare, însă refuză să o primească cu prețul tăgăduirii de sine.

Acest om aduce jertfe pe altarul poftelor pervertite. El este un idolatru. Puterile care, dacă ar fi sfințite și înnobilate, ar putea fi folosite spre slava lui Dumnezeu sunt slăbite și nu pot fi folosite prea mult în slujire. Un temperament iritabil, un creier confuz și nervi zdruncinați sunt câteva din urmările nesocotirii legilor naturale. El este ineficient și nestatornic. Oricine are curajul și sinceritatea de a-l avertiza în legătură cu primejdia în care se află are parte de disprețul său. Cea mai mică muștrare sau împotrivire este suficientă spre a-i trezi spiritul combativ. Însă iată că se ivește acum ocazia de a căuta ajutor la cineva a cărui putere provine de la un vrăjitor. El apelează degrabă la această sursă, cheltuind fără măsură timp și bani în speranța de a-și asigura binefacerea dorită. El este amăgit, înnebunit. Puterea vrăjitorului devine tema laudei sale și alții sunt influențați să caute ajutorul său. În acest fel, Dumnezeul lui Israel este dezonorat, în timp ce puterea lui Satana este venerată și înălțată.

Mă adresez, în Numele lui Hristos, celor care susțin că sunt urmașii Săi: Rămâneți la credința pe care ați primit-o la început. „Feriți-vă de vorbăriile goale și lumești” (2 Timotei 2, 16). În loc de a vă pune încrederea în vrăjitorie, aveți credință în viul Dumnezeu. Blestemată este cărarea care conduce la Endor sau la Ecron. Picioarele care se vor aventura pe acest teren interzis se vor clătina și vor cădea. Există un Dumnezeu în Israel, care poate da salvare tuturor celor ce sunt apăsați. Neprihănirea este temelia scaunului Său de domnie.

Este periculos a te îndepărta cât de puțin de sfatul Domnului. Când noi ne îndepărtăm de calea cea simplă a datoriei, se va ivi un lanț întreg de circumstanțe care ne vor îndepărta tot mai mult de ceea ce este drept. Legăturile apropiate inutile cu aceia care nu au respect pentru Dumnezeu ne vor seduce mai repede decât vom deveni noi conștienți de acest lucru. Teama de a nu ofensa prietenii lumești ne va împiedica să ne exprimăm mulțumirea față de Dumnezeu sau să recunoaștem dependența noastră de El.

Noi trebuie să stăm aproape de Cuvântul lui Dumnezeu. Avem nevoie de încurajările și avertizările acestuia, de amenințările și făgăduințele lui. Avem nevoie de exemplul desăvârșit dat doar de viața și caracterul Mântuitorului nostru. Îngerii lui Dumnezeu vor apăra pe poporul Său în timp ce acesta merge pe calea datoriei, însă nu există o astfel de asigurare de protecție pentru cei ce se aventurează în mod deliberat pe terenul lui Satana. Cei care sunt agenți ai marelui înșelător vor spune și vor face tot ce le stă în putință pentru a-și atinge scopul. Contează mai puțin dacă acesta își spune spiritist, „medic energetician” sau „vindecător prin magnetism”. Prin amăgiri și înșelăciuni, el câștigă încrederea celor creduli și naivi. El pretinde că știe istoria vieții și că înțelege toate greutățile și necazurile celor care apelează la el. Deghizat într-un înger de lumină, în timp ce întunericul abisului se află în inima sa, el manifestă un interes deosebit pentru femeile care caută sfatul său. El le spune că toate necazurile lor se datorează căsătoriilor lor nefericite. S-ar putea ca acest lucru să fie adevărat, însă un astfel de sfat nu le îmbunătățește starea. El le spune că au nevoie de dragoste și simpatie. Pretinzând că are un mare interes pentru bunăstarea lor, el își aruncă vraja asupra victimelor sale, care nu bănuiesc nimic, fermecându-le așa cum farmecă șarpele pasărea care tremură. Curând, ele sunt cu totul pradă puterii sale, iar urmarea este păcatul, ocară și ruina.

Unica noastră siguranță constă în a păstra vechile semne de hotar. „La lege și la mărturie; căci dacă nu vorbesc potrivit cu acest cuvânt, acest lucru se datorează faptului că nu este lumină în ei” (Isaia 8, 20 K.J.V.). (Christian Temperance and Bible Hygiene, 111-116, 1890).

Distrugerea pe care o urzește Satana

Prin spiritism, Satana apare ca un binefăcător al omenirii, vindecând bolile oamenilor și pretinzând că aduce un nou sistem, mai înalt, de credință religioasă, însă în același timp el lucrează ca un nimicitor. Ispitele sale conduc mulțimi de oameni în ruină. Necumpătarea detronează rațiunea; urmează îngăduința senzuală, lupta și vărsarea de sânge. Satana își găsește plăcerea în război, căci el stârnește patimile cele mai rele ale sufletului și își aruncă pentru veșnicie victimele în viciu și sânge. Scopul său este de ațâța națiunile să se războiască una împotriva alteia; căci în acest fel el poate distrage mintea oamenilor de la lucrarea care îi va pregăti pentru a sta în picioare în ziua Domnului.

Satana lucrează și prin elementele naturii pentru a-și strânge secerișul de suflete nepregătite. El a studiat secretele laboratoarelor naturii și își folosește toată puterea spre a controla aceste elemente, atât cât îi îngăduie Dumnezeu. Când i s-a permis să îl chinuie pe Iov, cât de repede turmele, cirezile, robii, casele, copiii au fost distruși, un necaz venind după altul ca într-o clipă. Dumnezeu este Acela care Își ocrotește făpturile și le înconjoară pentru a le feri de puterea distrugătorului. Dar lumea creștină a dovedit dispreț față de Legea lui Iehova; Domnul însă va face exact ce a spus -- își va retrage binecuvântările de pe pământ și își va îndepărta grija Sa ocrotitoare de la aceia care se răscoală împotriva Legii Sale, învățând și obligând și pe alții să facă la fel. Satana are stăpânirea peste toți aceia pe care Dumnezeu nu îi păzește în mod deosebit. El va favoriza și va face pe unii să prospere pentru ca să-și aducă la îndeplinire planurile și va aduce necazuri asupra altora, făcându-i pe oameni să creadă că Dumnezeu este Acela care îi chinuie.

În timp ce apare înaintea copiilor oamenilor ca un medic care le poate vindeca bolile, el va aduce boală și dezastru, până acolo încât orașele aglomerate să fie aduse în stare de ruină și părăsire. Chiar acum, ci este la lucru. În accidente și calamități pe mare și pe uscat, în marile conflagrații, în furtuni grozave și în uragane pustiitoare, inundații, cicloane, valuri uriașe și în cutremure, în toate lucrurile și în mii de forme, Satana își exercită puterea. El distruge recolta gata de recoltat și apoi urmează foametea și suferința. El face ca aerul să fie poluat de moarte și mii de oameni mor din cauza

stricăciunii lui. Aceste calamități vor deveni din ce în ce mai frecvente și mai dezastruoase. „Țara este tristă, sleită de puteri; locuitorii sunt mâhniți și tânjesc... țara a fost spurcată de locuitorii ei; ei călcau legile, nu țineau poruncile și rupeau legământul cel veșnic” (Isaia 24, 4.5).

Unii vor fi ispitiți să primească aceste minuni ca fiind ale lui Dumnezeu. Bolnavii vor fi vindecați în fața noastră. Vor fi tăcute minuni sub ochii noștri. Suntem noi pregătiți pentru încercarea care ne așteaptă, când minunile înșelătoare ale lui Satana se vor manifesta și mai mult? Oare nu vor fi ademenite și prinse în capcană multe suflete? Îndepărtându-se de preceptele clare și de poruncile lui Dumnezeu și dând atenție unor basme, viețile multora sunt pregătite să primească aceste minuni mincinoase. Noi toți trebuie să căutăm să ne înarmăm acum pentru lupta în care ne vom angaja în curând. Credința în Cuvântul lui Dumnezeu studiat cu rugăciune și pus în practică va constitui scutul și apărarea noastră împotriva puterii lui Satana și ne va face biruitori prin sângele lui Hristos. (Testimonies for the Church 1:302 (1862). The Great Controversy, 598-590, 1888).

Colportorul -- un profesor

Problema temperanței trebuie susținută în mod hotărât de către poporul lui Dumnezeu. Necumpătarea se luptă să câștige supremația; nestăpânirea este în creștere și este mare nevoie de publicații care să trateze problema reformei sănătății. Literatura din acest domeniu constituie brațul de ajutor al Evangheliei, care conduce sufletele să cerceteze Biblia spre a înțelege mai bine adevărul. Trebuie să răsune avertizarea împotriva marelui păcat al necumpătății; și pentru ca să se poată face acest lucru, fiecare păzitor al Sabatului trebuie să studieze și să pună în practică sfaturile cuprinse în publicațiile noastre periodice și în cărțile noastre de sănătate. Și ei ar trebui să facă mai mult decât atât; ei trebuie să depună eforturi serioase pentru a face să circule aceste publicații printre semenii lor.

Vânzarea de literatură care se ocupă cu probleme legate de sănătate nu va constitui nicidecum o piedică în vânzarea publicațiilor care se ocupă cu alte aspecte ale soliei îngerului al treilea. Toți trebuie să pregătească calea pentru venirea Domnului.

Valoarea publicațiilor noastre

Colportorii ar trebui să atragă atenția celor pe care îi vizitează asupra publicațiilor noastre de sănătate, vorbindu-le de valoroasele sfaturi pe care le conțin aceste materiale cu privire la îngrijirea bolnavilor și tratamentul bolilor. Spuneți-le că, dacă sunt studiate și puse în practică, aceste sfaturi vor aduce sănătate familiei. Explicați-le cât de important este ca fiecare familie să înțeleagă știința vieții. îndreptați-le mintea spre Acela care a creat și ține în mișcare minunata mașinărie a corpului omenesc. Spuneți-le că partea noastră este aceea de a coopera cu Dumnezeu, purtând de grijă cu înțelepciune tuturor facultăților și organelor noastre. îngrijirea corespunzătoare a corpului este o mare responsabilitate și necesită o cunoaștere inteligentă a părților lui componente. Spuneți-le că Dumnezeu este dezonorat atunci când, pentru a-și satisface pofta și patima, omul își folosește greșit mașinăria corpului, astfel încât aceasta își face lucrarea slăbită fiind și cu dificultate. Spuneți-le că acele cărți pe care le aveți de vânzare dau sfaturi valoroase pentru sănătate și că, punând în practică aceste sfaturi, vor fi scutiți de multă suferință și, de asemenea, vor economisi bani pe care altfel i-ar plăti medicilor

pentru consultații. Spuneți-le, de asemenea, că în aceste cărți sunt sfaturi pe care nu le pot primi de la medic, în timpul scurtelor vizite pe care acesta le face.

Să învățăm pe alții prin exemplu

În întrevederile pe care le are cu cei pe care îi întâlnește, colportorul poate face mult pentru a arăta valoarea unei viețuiri sănătoase. În loc de a sta la hotel, el ar putea, dacă este posibil acest lucru, să caute să găzduiască la o familie particulară. Când stă la masă împreună cu familia respectivă, să pună în practică sfaturile cuprinse în cărțile de sănătate pe care le vinde, ținând sus stindardul strict al cumpătării. Dacă are ocazia, să vorbească despre valoarea alimentației sănătoase. Nu ar trebui să-i fie niciodată rușine să zică: „Nu, mulțumesc; eu nu mănânc carne”. Dacă i se oferă ceai, să îl refuze, explicând că este dăunător și că, deși un timp are efect stimulator, acesta trece și lasă în urmă depresie. Să explice efectele vătămătoare ale băuturilor amețitoare și ale tutunului, ceaiului și cafelei asupra organelor digestive și a creierului.

Să îngrijim de bolnavi

Mergând din loc în loc, colportorul va avea de-a face cu mulți oameni care sunt bolnavi. El trebuie să aibă cunoștințe practice despre cauzele bolilor și ar trebui să știe să acorde tratamente simple pentru a alina pe cei suferinzi. Mai mult decât atât, el trebuie să se roage cu credință, în simplitate pentru cei bolnavi, îndreptându-i către Marele Medic. Umblând și lucrând astfel cu Dumnezeu, îngerii slujitori sunt în preajma lui, ajutându-I să aibă acces la inimile oamenilor. Ce câmp are în fața lui colportorul credincios consacrat; de ce binecuvântare poate avea el parte dacă își îndeplinește cu sârguință această lucrare!

O lucrare sacră și importantă

Tineri și tinere, Domnul vă cheamă să porniți în această lucrare. Cerințele Sale sunt prea sacre ca să ne putem atinge de ele, să le modificăm. În Numele Domnului, vă cer să biruiți orice poftă și patimă josnică și să vă curățiți sufletele prin credința în adevăr. Puteți birui prin sângele Mielului și cuvântul mărturiei voastre. Îndepliniți-vă cu credincioșie îndatoririle, privind la Dumnezeu pentru putere.

Membri ai bisericii, treziți-vă și conștientizați importanța distribuirii literaturii

noastre și consacrați mai mult timp pentru această lucrare. Duceți în casele oamenilor reviste, broșuri și cărți care vor predica Evanghelia în multiplele ei domenii. Nu este timp de pierdut. Să fie mai mulți care să se consacre pentru lucrarea de colportaj și astfel să contribuie la vestirea avertizării de care este atâta nevoie. Când va întreprinde lucrarea rânduită pentru ea, biserica va merge înainte, „frumoasă ca luna, curată ca soarele, dar cumplită ca niște oști sub steagurile lor” (Cântarea Cântărilor 6, 10). (The Review and Herald, 23 iunie, 1903).

Răspândiți literatura

Mai mulți vorbitori au rostit cuvântări în fața unor mulțimi mari și interesate la adunarea în corturi de la Rome, N.Y, în prima zi, pe 12 septembrie 1875. În noaptea care a urmat, am visat că un bărbat tânăr, cu o înfățișare nobilă, a venit în camera în care mă aflam, imediat după ce îmi rostisem cuvântarea. Aceeași persoană apăruse în fața mea în ultimii 26 de ani în vise importante, din când în când, spre a mă instrui. El a spus: Tu ai atras atenția oamenilor asupra unor subiecte importante, care, în mare parte, sunt ciudate și noi. Pentru unii, sunt foarte interesante. Cei ce se ocupă cu propovăduirea cuvântului, a doctrinei, au făcut tot ce au putut pentru a prezenta adevărul, care a stârnit anumite întrebări în mintea oamenilor și le-a trezit interesul. Însă, dacă nu se depune un efort mai stăruitor pentru a întipări aceste impresii în mintea oamenilor, eforturile tale se vor dovedi a fi aproape fără rod. Satana are pregătite multe atracții pentru a distra mintea omului, iar grijile acestei vieți și înșelăciunea bogățiilor se adună pentru a înăbuși sămânța adevărului semănată în inimă, care, în cele mai multe cazuri, nu aduce nici o roadă.

Eforturile ca cele pe care le faci tu acum ar fi mult mai încununate de succes dacă ai avea pregătite materiale scrise care să fie puse în circulație. Broșuri care să cuprindă diferite aspecte importante ale adevărului ar trebui să fie date gratuit tuturor celor ce vor să le primească, fără a li se cere bani, ceea ce ar însemna la urmă o înmulțire însutită în vistierie. Voi trebuie să semănați de-a lungul apelor.

Tipăritul constituie un mijloc puternic de a mișca mintea și inima oamenilor. Iar oamenii acestei lumi se folosesc de tipărituri și caută orice ocazie cu putință pentru a pune în fața oamenilor o literatură otrăvitoare. Dacă oamenii influențați de spiritul lumii și al lui Satana sunt zeloși în a pune în circulație cărți, broșuri și reviste de o natură stricată, voi ar trebui să fiți și mai zeloși în a pune la îndemâna oamenilor cărți de un caracter nobil, pentru mântuirea lor.

Broșuri cu privire la reforma sănătății

Ar trebui făcute eforturi mai serioase pentru a lumina pe oameni cu privire la

marele subiect al reformei sănătății. Broșuri de patru, opt, doisprezece, șaisprezece sau mai multe pagini, care să conțină articole bine scrise, la subiect, în această importantă chestiune, ar trebui să fie împrăștiate precum frunzele toamna.

Broșuri in multe limbi

Ar trebui tipărite în diferite limbi broșuri mici, în legătură cu diferite aspecte ale adevărului Bibliei, care să fie aplicate timpului prezent, și acestea trebuie răspândite acolo unde există probabilitatea că vor fi citite. Dumnezeu a pus la îndemâna poporului Său avantajul lucrărilor tipărite care, împreună cu alte mijloace, vor avea succes în răspândirea cunoștinței adevărului. Broșuri, reviste și cărți, în funcție de nevoi, trebuie puse în circulație în toate orașele și satele din țară. Iată o lucrare misionară în care toți se pot implica. (Signs of the Times, 11 noiembrie, 1875).

Capitolul 203

Invitația

„Și Duhul și Mireasa zic: «Vino!» Și cine aude, să zică: «Vino!» Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!” (Apocalipsa 22, 17).

Pilde în reforma sănătății

Momentele când poporul nostru se adună în adunările mari constituie o ocazie excelentă de a ilustra principiile reformei sănătății. Cu ani în urmă, la aceste adunări se spuneau multe cu privire la reforma sănătății și foloasele unei alimentații vegetariene; însă, în același timp, în cortul unde se servea masa, se puneau pe masă mâncăruri cu carne și alte articole alimentare nesănătoase se găseau de vânzare la standul cu alimente. Credința fără fapte este moartă; iar sfaturile privitoare la reforma sănătății, tăgăduite de practică, nu făceau o impresie prea adâncă. Mai târziu, la adunările în corturi, cei care erau de serviciu acolo i-au instruit pe oameni atât prin cuvânt, cât și prin practică. În cortul unde se servea masa nu exista mâncare de carne, ci fructe, cereale și zarzavaturi din belșug. Când vizitatorii întrebau de ce nu este carne, li se explica foarte simplu motivul, și anume: carnea nu este hrana cea mai sănătoasă.

Pe măsură ce ne apropiem de încheierea timpului, trebuie să ne ridicăm sus, tot mai sus în privința reformei sănătății și a temperanței creștine, prezentându-le într-un mod cât se poate de pozitiv și de hotărât. Trebuie să ne străduim continuu să-i educăm pe oameni, nu doar prin cuvinte, ci prin practică. Cuvântul, dacă este îmbinat cu practica, are o influență grăitoare.

La adunările în corturi, trebuie date oamenilor sfaturi în privința unor subiecte legate de sănătate. La adunările noastre din Australia, se țineau prezentări cu privire la subiecte de sănătate în fiecare zi și s-a trezit un profund interes. Exista un cort special la dispoziția medicilor și a surorilor medicale, unde se dădeau sfaturi medicale în mod gratuit, care erau căutate de mulți. Mii de oameni participau la aceste prezentări, iar la încheierea adunării în corturi, oamenii nu se mulțumeau doar cu ceea ce au învățat. În mai multe orașe mari în care s-au ținut adunări în corturi, unii dintre cetățenii cu vază au insistat să se construiască un sanatoriu, promițând că vor coopera în vederea ridicării acestuia. În câteva orașe, lucrarea s-a început cu mult succes. O instituție de sănătate, administrată în mod corespunzător, întărește lucrarea noastră în câmpuri noi. Și aceasta nu doar că este de folos pentru oameni, ci lucrătorii care contribuie la aceasta pot fi un ajutor pentru cei care se ocupă cu propovăduirea cuvântului.

În fiecare localitate în care avem o biserică, trebuie să existe un loc în care să se poată acorda tratamente. Printre membrii noștri sunt doar puțini care își pot permite să aibă o încăpere și cele necesare pentru îngrijirea corespunzătoare a bolnavilor. Ar trebui să existe un loc în care să se poată acorda tratamente pentru suferințele mai ușoare. Clădirea nu trebuie să fie sofisticată, poate fi chiar rudimentară, însă trebuie să aibă mijloacele necesare pentru acordarea de tratamente simple. Acestea, folosite cu pricepere, se vor dovedi o binecuvântare nu numai pentru poporul nostru, ci și pentru semenii noștri și ar putea să constituie mijlocul prin care să se atragă atenția multora asupra principiilor sănătății.

Planul Domnului este ca în fiecare parte a lumii noastre să fie întemeiate instituții de sănătate ca o ramură a lucrării Evangheliei. Aceste instituții trebuie să constituie mijlocul prin care El să poată ajunge la acea categorie de oameni la care nu se poate ajunge prin nimic altceva. Acestea nu trebuie să fie clădiri mari, ci trebuie să fie astfel amenajate, încât prin ele să se poată face o lucrare eficientă.

Se poate începe în orice loc important în care se țin adunări în corturi. Începeți cu puțin, iar apoi măriți aceste începuturi mici pe măsură ce circumstanțele o vor cere. Socotiți costul fiecărei acțiuni ca să vă asigurați că veți avea cu ce isprăvi. Luați cât de puțin cu putință din vistierie. Este nevoie de oameni credincioși și pricepuți în cele financiare pentru a putea face planuri economice. Sanatoriile noastre trebuie ridicate cu cheltuieli restrânse. Adesea, clădirile cu care să se înceapă această lucrare pot fi obținute cu un preț redus. (Testimonies for the Church 6:112-113 (1900)).

De ce să avem sanatorii?

În scrisorile pe care le primim de la frații noștri, se pun adesea aceste întrebări: „De ce să cheltuim atât de mult pentru înființarea de sanatorii? De ce să nu ne rugăm mai bine pentru vindecarea bolnavilor decât să ridicăm sanatorii?”

Aceste întrebări implică mult mai mult decât ceea ce pare la suprafață. La începutul istoriei lucrării noastre, mulți oameni au fost vindecați prin rugăciune. Iar unii, după ce au fost vindecați, au continuat cu aceeași viață de îngăduire a poftei, pe care o duseseră în trecut. Ei nu au trăit și nu au muncit astfel încât să evite boala. Ei nu au arătat că prețuiesc bunătatea Domnului față de ei. Iar și iar au fost doborâți de suferință datorită propriei lor neglijențe și nesăbuițe. Cum ar fi putut fi Domnul proslăvit dacă li s-ar fi dat darul sănătății?

Când a venit lumina că trebuie să începem lucrarea în sanatorii, au fost date cu claritate și motivele. Erau mulți oameni care aveau nevoie să fie educați în privința viețuirii sănătoase. Pe măsură ce lucrarea se dezvolta, am fost instruiți că erau necesare locuri potrivite în care să-i putem aduce pe cei bolnavi și suferinzi care nu cunoșteau nimic despre noi, ca popor, și aproape nimic cu privire la Biblie, și acolo să fie învățați cum să-și recapete sănătatea prin metode naturale de tratament, fără a recurge la medicamente otrăvitoare și, în același timp, să fie înconjurați de o atmosferă spirituală înălțătoare. Ca parte a tratamentului, trebuia ținute prezentări în legătură cu deprinderile corecte de mâncare, băutură și îmbrăcăminte. Trebuia date sfaturi cu privire la alegerea și pregătirea hranei, arătându-se că mâncarea trebuie astfel pregătită, încât să fie sănătoasă și hrănitoare și în același timp atrăgătoare și gustoasă.

În toate instituțiile noastre medicale, pacienții ar trebui să fie instruiți în mod sistematic și cu atenție în legătură cu felul cum pot preveni boala printr-un mod de viețuire înțelept. Prin prezentări rostite și printr-o aplicare consecventă în practică a principiilor viețuirii sănătoase din partea medicilor și a surorilor medicale, ceea ce a fost neclar va fi înțeles de către mulți, iar adevăruri necunoscute înainte vor fi întipărite în minte. Mulți dintre pacienți vor fi călăuziți să-și păstreze corpul în cea mai bună stare de sănătate cu putință, deoarece ei sunt proprietatea Domnului, pentru care El a plătit un

preț...

După ce am arătat oamenilor că avem principii corecte cu privire la reforma sănătății, trebuie să ne ocupăm de chestiunea temperanței, cu tot ce implică ea, și să o aducem spre desăvârșire.

Sanatoriile noastre sunt înființate cu multă cheltuială pentru salvarea sufletelor, cât și pentru tratarea corpului bărbaților și femeilor. Dumnezeu are în planul Său ca, prin intermediul acestor mijloace inițiate chiar de El, cei bogați și cei săraci, cei de sus și cei de jos să poată găsi pâinea cerului și apa vieții. El dorește ca aceștia să fie învățați în privința deprinderilor corecte de viață, atât spirituale, cât și fizice. Este în joc mântuirea multor suflete. În providența lui Dumnezeu, multora dintre cei bolnavi li se va da ocazia de a se despărți pentru o vreme de asocieri și împrejurări dăunătoare și de a sta în instituții în care să poată primi tratamente care să le redea sănătatea și sfaturi înțelepte din partea medicilor și a surorilor medicale. Înființarea de sanatorii constituie un plan providențial prin care se poate ajunge la oameni din toate bisericile care să ia cunoștință de adevărul pentru acest timp. (Mărturii speciale, seria B 13:9-10 (1905)).

Pregătirea de mâncăruri sănătoase

Cooranbong, N.S.W., 10 martie 1900.

În ultimele nopți mi-au fost prezentate multe lucruri. Prepararea și vânzarea de alimente sănătoase va trebui ca să necesite mai multă atenție și rugăciune.

Sunt multe persoane, în diferite locuri, pe care Domnul le va învăța să prepare mâncăruri care să fie sănătoase și gustoase, dacă El va vedea că ele vor folosi această cunoștință în mod corespunzător. Animalele devin din ce în ce mai bolnave și nu va mai fi mult până când hrana de origine animală va fi discreditată de mulți care nu sunt adventiști de ziua a șaptea. Trebuie pregătite mâncăruri care să fie sănătoase și să susțină viața, astfel ca oamenii să nu fie nevoiți să mănânce carne.

Domnul va învăța pe mulți, din toate părțile lumii, să combine fructele, cerealele și zarzavaturile în mâncăruri care să întrețină viața și să nu producă boală. Cei care nu au văzut niciodată rețetele pentru pregătirea alimentelor sănătoase care se găsesc acum pe piață își vor pune toată iscusința la lucru, experimentând diverse mâncăruri din produsele pământului și le va fi dată lumină cu privire la felul cum să folosească aceste produse. Domnul le va arăta ce au de făcut.

Acela care dă înțelepciune și pricepere poporului Său aflat într-o parte a pământului va da înțelepciune și pricepere și poporului Său din alte părți ale lumii. Planul Său este ca acele comori de hrană ale pământului din fiecare țară să fie astfel pregătite, încât să poată fi folosite în acele locuri. Așa cum Dumnezeu a dat mană din cer pentru susținerea copiilor lui Israel, tot așa El va da poporului Său din diferite părți ale lumii pricepere și înțelepciune pentru a folosi produsele din acele țări în pregătirea de mâncăruri care să ia locul cărnii, Aceste alimente trebuie preparate în țările respective; căci transportul lor dintr-o țară în alta ar fi atât de costisitor, încât oamenii săraci nu și le vor permite. Nu merită a se depinde de America pentru furnizarea de alimente sănătoase către alte țări. Vor fi întâmpinate greutăți mari în importarea acestor mărfuri fără pierderi financiare.

Cei care se ocupă de prepararea de alimente sănătoase trebuie să lucreze în mod neegoist în folosul semenilor lor. Dacă oamenii nu vor îngădui Domnului să le călăuzească mintea, cei care se angajează în această lucrare vor avea de întâmpinat greutăți de nespus. Când Domnul dă cuiva pricepere și înțelepciune, fie ca respectiva persoană să nu uite că această înțelepciune nu i-a fost dată doar în folosul său, ci ca să poată ajuta și pe alții.

Cunoștința trebuie împărtășită și altora

Nici un om nu trebuie să gândească că el deține toată cunoștința în privința preparării alimentelor sănătoase și că el singur are dreptul de a folosi comorile puse de Domnul în pământ și în pomi în această lucrare. Nici un om nu trebuie să se socotească liber de a folosi după propria lui plăcere cunoștința pe care i-a dat-o Domnul cu privire la acest subiect. „Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10, 8).

Depinde de iscusința noastră să pregătim mâncăruri simple, necostisitoare și sănătoase. Mulți din poporul nostru sunt săraci și este bine să li se poată oferi alimente sănătoase la prețuri pe care ei să și le poată permite. Planul Domnului este ca cei mai săraci dintre oamenii din toate locurile să-și poată procura alimente sănătoase, necostisitoare. Trebuie înființate în multe locuri fabrici pentru prelucrarea de astfel de alimente. Ceea ce constituie o binecuvântare pentru lucrare într-un anumit loc va fi o binecuvântare și pentru alt loc, unde banii se obțin cu mult mai greu.

Dumnezeu lucrează în favoarea poporului Său. El nu dorește ca ei să fie lipsiți de resurse. El îi aduce înapoi la dieta dată omului la început. Alimentația lor trebuie să constea în mâncăruri tăcute din produsele pe care El le-a pus la dispoziția lor. Principalele produse folosite în aceste alimente vor fi fructele, cerealele și nucile, însă vor fi folosite de asemenea și diverse rădăcinoase.

Profitul care se va obține de pe urma acestor alimente trebuie să provină în principal de la cei din lume, nu de la membrii noștri. Poporul lui Dumnezeu trebuie să susțină lucrarea Sa; ei trebuie să pătrundă în câmpuri noi și să înființeze noi biserici. Asupra lor stă povara multor inițiative misionare. Nu trebuie să se mai pună asupra lor și alte poveri care nu sunt necesare. Pentru poporul Său, Dumnezeu este totdeauna un ajutor la vreme de nevoie.

Cei care pregătesc rețete pentru revistele noastre de sănătate trebuie să fie foarte atenți. Unele dintre rețetele care sunt preparate acum pot fi îmbunătățite și, de asemenea, planurile noastre privind folosirea lor va trebui modificate. Unii au folosit prea mult nucile în preparate. Multe persoane mi-au spus: „Nu pot consuma mâncărurile în care se folosesc nuci; cu ce pot înlocui carnea?” Într-o noapte se părea că mă aflu în fața unei mulțimi de oameni, spunându-le că nucile se folosesc prea mult în mâncăruri, că organismul nu se poate folosi de ele așa cum sunt incluse în anumite rețete și că, dacă ar fi folosite mai cu măsură, rezultatele ar fi mai satisfăcătoare.

Valoarea fructelor proaspete

Domnul dorește ca cei care locuiesc în țări în care există fructe proaspete pe parcursul unei mari părți din an, să fie conștienți de binecuvântarea pe care o au în aceste fructe. Cu cât avem parte mai mult de fructe proaspete, tocmai culese din pom, cu atât mai mare va fi binecuvântarea. Unii, după ce au adoptat o dietă vegetariană, se întorc la folosirea cărnii. Aceasta este cu adevărat o nebunie, care dovedește lipsa de cunoștințe în înlocuirea mâncării de carne cu alte mâncăruri corespunzătoare.

Atât în America, cât și în alte țări, trebuie ținute cursuri de gătit, conduse de persoane pricepute. Să facem tot ce se poate face pentru a arăta oamenilor valoarea reformei în alimentație.

Există pericolul ca restaurantele noastre să fie astfel conduse, încât personalul angajat să lucreze foarte greu zi după zi, săptămână după săptămână și totuși să nu ajungă la vreo realizare. Este o problemă care necesită multă atenție. Nu avem dreptul să implicăm pe tinerii noștri într-o lucrare care nu aduce roade spre slava lui Dumnezeu.

Există primejdia ca lucrarea prin restaurante, deși este socotită ca un mod minunat și cu succes de a face bine, să fie astfel condusă, încât să aibă în vedere doar bunăstarea fizică a celor pe care îi servește. O lucrare poate fi în aparență desăvârșită, însă poate să nu fie bună în ochii lui Dumnezeu dacă nu este îndeplinită cu dorința sinceră de a face voia Sa și de a împlini planul Său. Dacă Dumnezeu nu este socotit ca fiind autorul și țelul final al acțiunilor noastre, atunci acestea vor fi cântărite în balanța sanctuarului și vor fi găsite prea ușoare. (Testimonies for the Church 7:120, 124-126 (1900)).

Capitolul 207

Credincioșie practică

Lumea va fi convinsă nu prin ceea ce se predică de la amvoane, ci prin ceea ce trăiește biserica. Pastorul prezintă la amvon teoria Evangheliei; credincioșia practică a bisericii demonstrează puterea acesteia. (Testimonies for the Church 7:16 (1902)).

Capitolul 208

Educați-i pe oameni

Saint Helena, California, 20 August 1902.

Oriunde se propovăduiește adevărul, trebuie date instrucțiuni cu privire la pregătirea de mâncăruri sănătoase. Dumnezeu dorește ca în orice loc oamenii să fie învățați să folosească cu pricepere produsele pe care le au la îndemână. Instructori iscusiți trebuie să arate oamenilor cum să folosească cel mai bine produsele pe care le pot cultiva sau dobândi în partea de țară în care locuiesc. În acest fel, atât săracii, cât și cei cu o situație mai bună, pot învăța să trăiască în mod sănătos.

Încă de la începutul lucrării reformei sănătății, noi am socotit necesar a face educație, educație, educație. Dumnezeu dorește ca noi să continuăm această lucrare de educare a poporului. Să nu evităm neglijarea ei doar de teama efectului asupra vânzărilor alimentelor preparate în fabricile noastre. Aceasta nu este lucrul cel mai important. Lucrarea noastră constă în a arăta oamenilor cum pot obține și prepara alimentele cele mai sănătoase și cum pot coopera cu Dumnezeu în a reface chipul Său moral în ei înșiși.

Lucrătorii noștri trebuie să-și dovedească ingeniozitatea în pregătirea de alimente sănătoase. Nimeni nu trebuie să caute secretele doctorului Kellogg, ci toți trebuie să înțeleagă că Dumnezeu va învăța pe mulți oameni, din multe locuri, să prepare mâncăruri sănătoase. Sunt multe produse care, dacă sunt preparate și combinate în mod corespunzător, pot fi transformate în mâncăruri care se vor dovedi o binecuvântare pentru cei care nu își pot permite să cumpere alimente sănătoase special preparate, dar mai scumpe. Acela care a dat pricepere, iscusință și îndemânare pentru lucrările de la construirea tabernacolului va da înțelepciune și pricepere poporului Său pentru a combina produsele alimentare naturale, învățându-i să-și asigure o alimentație sănătoasă.

Cunoștința cu privire la pregătirea de mâncăruri sănătoase aparține lui Dumnezeu și a fost transmisă omului pentru ca acesta, la rândul lui, să o transmită semenilor săi. Când spun aceasta, nu mă refer la preparatele speciale care au necesitat atât de mult

studiu din partea doctorului Kellogg și a altora și atât de multe cheltuieli în vederea perfectării lor. Mă refer în mod special la acele preparate simple, pe care toți le pot face pentru ei înșiși și în legătură cu care trebuie instruiți toți cei care doresc să trăiască sănătos, și mai ales cei săraci.

Este planul Domnului ca în orice loc bărbații și femeile să fie încurajați să-și pună la schimbător talanții, pregătind mâncăruri sănătoase din produse naturale pe care le au ei în regiunea respectivă. Dacă privesc la Dumnezeu, punându-și la lucru iscusința și ingeniozitatea sub călăuzirea Duhului Său, El îi va învăța cum să transforme produsele naturale pe care le au la îndemână în mâncăruri sănătoase. În acest fel, ei vor putea să-i învețe pe cei săraci să-și procure alimente care să înlocuiască mâncarea de carne. Cei care beneficiază de ajutor în acest fel, la rândul lor, vor învăța și ei pe alții. O astfel de lucrare se face însă cu consacrare, zel și energie. Dacă ar fi fost făcută și înainte, astăzi ar fi fost mai mulți oameni de partea adevărului și ar fi existat mai mulți care să-i poată învăța pe alții. Să învățăm care ne este datoria și apoi să ne-o facem. Noi nu trebuie să fim dependenți de alții și neajutorați, așteptând ca alții să facă lucrarea pe care Dumnezeu ne-a încredințat-o nouă.

Alegerea alimentelor

În alegerea alimentelor, noi trebuie să dovedim bun simț. Când descoperim că o anumită mâncare nu ne face bine, nu trebuie să începem să scriem scrisori în care să punem întrebări cu privire la cauza tulburării create. Trebuie să schimbăm alimentația folosită; să folosim mai puțin din anumite alimente; să încercăm și alte mâncăruri. Curând, vom afla noi singuri efectul pe care îl au anumite combinații asupra corpului nostru. Ca ființe omenești inteligente, să studiem fiecare principiile în acest domeniu și să ne folosim de experiența și judecata pe care le avem în a decide care alimente sunt cele mai bune pentru noi.

Alimentele pe care le folosim trebuie să fie potrivite, în funcție de ocupația pe care o avem și clima în care trăim. Unele alimente care sunt potrivite în țara noastră nu sunt potrivite în alte țări.

Sunt oameni care ar avea mai mult folos dacă s-ar abține de la mâncare o zi sau două în fiecare săptămână decât să facă anumite tratamente medicale. A ține post o zi pe săptămână ar fi un beneficiu extraordinar pentru ei.

Folosirea produselor din grupa nucilor

Am fost instruită că alimentele pe bază de nuci sunt adesea folosite în mod neînțelept, că se folosesc prea multe nuci și că anumite nuci nu sunt la fel de sănătoase ca altele. Migdalele sunt de preferat arahidelor; însă arahidele, în cantități mici, pot fi folosite împreună cu cerealele pentru a face ca mâncarea să fie mai hrănitoare și mai ușor digerabilă.

Măslinile pot fi astfel pregătite încât să fie mâncate cu rezultate bune la fiecare masă. În loc de unt, se pot mânca măslinile pregătite în mod corespunzător. Uleiul care se găsește în măslinile înlătură constipația, este util în stări de epuizare, iar pentru cei care au stomacul inflammat, iritat, este mai bun decât orice medicament. Ca aliment, este mai bun decât orice ulei obținut la mâna a doua de la animale.

Ar fi bine ca noi să gătim mai puțin și să folosim mai multe fructe în starea lor naturală. Să-i învățăm pe oameni să mănânce din belșug fructe în stare proaspătă: struguri, nuci, piersici, pere, afine și tot felul de alte fructe care le putem avea. Să fie de asemenea conservate pentru iarnă, folosindu-se mai bine borcane decât cutii din metal.

În privința cărnii, ar trebui să-i învățăm pe oameni să o înlăture. Folosirea ei este dăunătoare dezvoltării puterilor fizice, mintale și morale. De asemenea, trebuie să aducem o mărturie clară împotriva folosirii ceaiului și a cafelei. Este bine, de asemenea, să se discrediteze deserturile bogate. Laptele, ouăle și untul nu trebuie puse în aceeași categorie cu carnea. În unele cazuri, folosirea ouălor este benefică. Nu a sosit încă timpul să spunem că trebuie complet înlăturate laptele și ouăle. Sunt familii sărace a căror alimentație constă în principal din pâine și lapte. Ei au la îndemână puține fructe și nu își pot permite să cumpere nuci. Atunci când prezentăm oamenilor reforma sănătății, ca și orice alt aspect al Evangheliei, noi trebuie să ținem seama de situația în care se află oamenii. Dacă nu îi putem învăța să pregătească mâncăruri potrivit reformei sănătății, care să fie gustoase, hrănitoare, dar și necostisitoare, nu ne putem permite să le prezentăm cele mai avansate propuneri în legătură cu reforma în alimentație.

Reforma să fie progresivă

Reforma în alimentație trebuie să fie progresivă. Învățați-i pe oameni să

pregătească mâncare fără lapte sau unt. Spuneți-le că, va veni în curând timpul când nu va mai prezenta siguranță folosirea ouălor, a laptelui, a smântânii sau a untului datorită faptului că bolile animalelor cresc în aceeași proporție cu nelegiuirile oamenilor. Este aproape timpul când, datorită fărădelegii neamului omenesc, întreaga creațiune animală va geme datorită bolilor venite ca un blestem asupra pământului.

Dumnezeu va da poporului Său priceperea și iscusința de a pregăti mâncăruri sănătoase fără aceste lucruri. Fie ca poporul nostru să dea la o parte toate rețetele nesănătoase. Să învețe să trăiască sănătos și să învețe și pe alții ceea ce au învățat ei. Să facă parte și altora de aceste învățături, așa cum le fac parte de învățăturile Bibliei. Să învețe pe oameni să-și păstreze sănătatea și să-și sporească puterile evitând mâncărurile care au umplut lumea de bolnavi cronici. Arătați clar prin cuvânt și exemplu personal că hrana pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Adam, atunci când era iară păcat, este hrana cea mai potrivită pentru folosul omului care caută să ajungă iarăși la acea stare fără păcat.

Învățați pe oameni cu înțelepciune

Cei care învață pe oameni principiile reformei sănătății trebuie să cunoască legătura dintre boală și cauzele ei și să înțeleagă că fiecare acțiune a agentului omenesc trebuie să fie în armonie desăvârșită cu legile vieții. Lumina pe care a dat-o Dumnezeu în privința reformei sănătății este pentru mântuirea noastră și pentru mântuirea oamenilor. Bărbații și femeile trebuie să fie învățați în legătură cu corpul omenesc, întocmit de Creatorul nostru pentru a fi locul în care să locuiască El și asupra căruia ne dorește să fim ispravnici credincioși. „Căci noi suntem Templul Dumnezeului Celui viu, cum a zis Dumnezeu; Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu” (2 Corinteni 6, 16).

Țineți sus principiile reformei sănătății și lăsați ca Domnul să-i călăuzească pe cei cu inima sinceră. Prezentați principiile temperanței în forma cea mai atractivă. Faceți să circule cărți care dau sfaturi cu privire la o viețuire sănătoasă.

Poporul are atâta nevoie de lumina care strălucește de pe paginile cărților și revistelor noastre de sănătate. Dumnezeu dorește să folosească aceste cărți și publicații ca mijloace prin care raze de lumină să atragă atenția oamenilor și să-i determine să dea atenție soliei de avertizare a celui de-al treilea înger. Publicațiile noastre de sănătate constituie instrumentele prin care să se facă în câmp o lucrare specială de răspândire a

luminii pe care locuitorii pământului trebuie să o aibă în aceste timpuri de pregătire pentru ziua lui Dumnezeu. Ele exercită o influență de nespus în favoarea reformei sănătății, a cumpătării și a reformei în ce privește curăția socială și vor face mult bine dacă vor prezenta aceste subiecte într-o manieră corespunzătoare și în adevărata lor lumină înaintea poporului.

Domnul ne-a trimis învățătură după învățătură și dacă respingem aceste principii, noi nu respingem solul care ni le predă, ci pe Acela care ne-a dat aceste principii.

Fiți purtători de lumină

Reforma, continua reformă trebuie păstrată înaintea poporului și noi trebuie să întărim prin exemplul nostru învățătura noastră. Adevărata religie și legile sănătății merg mână în mână. Este imposibil să lucrăm pentru mântuirea oamenilor fără să le prezentăm nevoia de a da la o parte dorințele păcătoase, care distrug sănătatea, degradează sufletul și împiedică adevărul divin să ajungă întipărit în minte. Bărbații și femeile trebuie învățați să-și revizuiască obiceiurile și deprinderile și să înlătore de îndată acele lucruri care le produc o slăbire a sănătății trupului și aruncă astfel o umbră întunecoasă asupra minții. Dumnezeu dorește ca purtătorii Săi de lumină să aibă totdeauna un standard înalt în fața lor. Prin cuvânt și exemplu, ei trebuie să țină sus standardul lor desăvârșit, mai sus decât standardul cel fals al lui Satana care, dacă ar fi urmat, ar conduce la nenorocire, degradare, boală și moarte atât pentru trup, cât și pentru suflet. Fie ca aceia care au dobândit cunoștințe despre felul cum să mănânce, să bea, să se îmbrace și cum să-și păstreze sănătatea să împărtășească aceste cunoștințe și altora. Celor săraci să li se predice Evanghelia sănătății dintr-un punct de vedere practic, ca să știe să-și poarte de grijă cum se cuvine trupului, care este templul Duhului Sfânt. (Testimonies for the Church 7:132-137 (1902)).

Lucrarea prin restaurante

Noi trebuie să facem mai mult decât am făcut până acum pentru a ajunge la oamenii din orașele noastre mari. Nu trebuie să ridicăm clădiri mari în orașe, ci, așa cum mi-a fost dată iar și iar lumina, noi ar trebui să înființăm, în toate orașele noastre mari, fabrici mici care să fie centre de influență.

Domnul are o solie pentru orașele noastre, și această solie trebuie să o proclamăm în adunările noastre în corturi și în alte ocazii publice și de asemenea prin publicațiile noastre. Pe lângă acestea, în orașele mari trebuie înființate restaurante cu alimente sănătoase prin care să fie proclamată solia temperanței. Trebuie făcute planuri pentru a se ține adunări în apropierea restaurantelor noastre. Oriunde este posibil, să existe o cameră în care clienții să poată fi invitați la prezentări legate de știința sănătății și cumpătarea creștină, unde să poată primi sfaturi cu privire la pregătirea de alimente sănătoase și alte subiecte importante. În cadrul acestor întâlniri să se înalțe rugăciuni, să se cânte și să se vorbească nu numai despre subiecte referitoare la sănătate și cumpătare, dar și despre alte subiecte biblice potrivite. Pe măsură ce oamenii sunt învățați să-și păstreze sănătatea fizică, se vor găsi multe ocazii pentru a semăna sămânța Evangheliei împărăției.

Subiectele trebuie astfel prezentate, încât să facă o impresie favorabilă asupra oamenilor. La aceste întâlniri nu trebuie să existe nimic teatral. Nu doar câțiva trebuie să cânte. Toi cei prezenți trebuie încurajați să ia parte la cântare. Sunt unele persoane care au darul special de a cânta frumos și există ocazii când o solie deosebită poate fi prezentată printr-o cântare cântată de o singură persoană sau de mai mulți care se unesc într-o cântare. Însă rar trebuie să cânte doar câțiva. Darul de a cânta are o deosebită influență și Dumnezeu dorește ca toți cei care îl au să-l cultive și să-l folosească spre slava Numelui Său.

Folosirea materialelor de citit

Cei care vin la restaurantele noastre trebuie să aibă la dispoziție materiale de citit. Atenția trebuie să le fie îndreptată spre literatura noastră cu privire la temperanță și

reforma sănătății și de asemenea ar trebui să li se ofere broșuri mici care să cuprindă lecțiile Domnului Hristos. Sarcina procurării acestor materiale de citit trebuie să fie preluată de tot poporul nostru. Tuturor celor care vin trebuie să li se dea ceva de citit. S-ar putea ca unii să lase materialul fără să-l fi citit, însă unii dintre cei în ale căror mâini va ajunge s-ar putea să caute după lumină. Ei vor citi și vor studia ceea ce le veți da și apoi vor da mai departe și altora.

Lucrătorii din restaurantele noastre trebuie să trăiască într-o legătură atât de strânsă cu Dumnezeu, încât să recunoască îndemnul Duhului Său care sunt adresate personal în privința lucrurilor spirituale unuia sau altuia dintre cei care vin la restaurant. Când eul este răstignit și Domnul Hristos ia loc în noi, El, nădejdea slavei, vom descoperi prin gând, cuvânt și faptă realitatea credinței noastre în adevăr. Domnul va fi cu noi și prin noi Duhul Sfânt va lucra pentru a ajunge la cei care nu sunt în Hristos.

Domnul m-a instruit că aceasta este lucrarea pe care trebuie să o facă cei care conduc restaurantele noastre. Tensiunea grabei treburilor nu trebuie să conducă la neglijarea lucrării salvării de suflete. Este bine să slujim nevoilor fizice ale semenilor noștri, însă dacă nu găsim căi prin care să facem să lumineze lumina Evangheliei la cei care vin zi de zi ca să servească masa, cum va fi Dumnezeu proslăvit prin lucrarea noastră?

Când a fost începută lucrarea prin restaurante, se aștepta ca aceasta să constituie mijlocul prin care să se ajungă la mulți cu solia adevărului prezent. A realizat ea acest lucru? Acela care are autoritate pune această întrebare celor care lucrează în restaurantele noastre: „Câtor oameni le-ai vorbit despre mântuirea lor? Câți oameni au auzit de pe buzele tale apeluri serioase de a-L accepta pe Hristos ca Mântuitorul lor personal? Cât de mulți au fost determinați de cuvintele voastre să se întoarcă de la păcat și să-L slujească pe viul Dumnezeu?”

Când oferă oamenilor care vin în restaurantele noastre hrana aceasta vremelnică, lucrătorii noștri ar trebui să nu uite că atât ei înșiși, cât și cei cărora le slujesc au nevoie continuă de pâinea cerului. Fie ca ei să caute continuu ocazii de a prezenta adevărul acelor care nu îl cunosc.

Grijă pentru angajați

Directorii restaurantelor noastre trebuie să lucreze pentru mântuirea angajaților lor. Ei nu trebuie să muncească peste măsură, fiindcă, dacă vor face astfel, nu vor mai avea nici puterea și nici dorința de a-și susține lucrătorii din punct de vedere spiritual. Ei trebuie să depună toate eforturile cu puțință pentru a instrui pe angajații lor în cele spirituale, explicându-le Scripturile și rugându-se cu ei și pentru ei. Ei trebuie să vegheze asupra vieții religioase a personalului lor așa cum părinții veghează asupra vieții spirituale a copiilor lor. Ei trebuie să vegheze asupra lor cu răbdare și duiosie, făcând tot ce le stă în putere pentru a-i ajuta în desăvârșirea caracterului lor creștin. Cuvintele lor trebuie să fie ca niște mere de aur în coșulețe de argint; faptele lor trebuie să nu aibă nici o urmă de egoism sau asprime. Ei trebuie să fie oameni de acțiune, veghind asupra sufletelor pentru care vor da socoteală. Ei trebuie să lupte pentru binele personalului lor pentru ca îndrăzneala, curajul lor să crească tot mereu, iar credința lor în Dumnezeu să se mărească permanent.

Dacă restaurantele noastre nu vor fi conduse în acest fel, atunci va fi necesar să avertizăm poporul nostru să nu-și trimită acolo copiii ca să fie angajați. Mulți dintre cei care patronează restaurantele noastre nu duc cu ei acolo îngerii lui Dumnezeu; ei nu doresc compania acestor ființe cerești sfinte. Ei duc cu ei o influență lumească și, pentru a se putea împotrivi acestei influențe, lucrătorii trebuie să fie strâns legați de Dumnezeu.

Directorii restaurantelor noastre trebuie să facă mai mult pentru mântuirea tinerilor angajați acolo. Ei trebuie să facă eforturi mai mari pentru a-i ține treji din punct de vedere spiritual, astfel ca mintea lor tânără să nu fie influențată de spiritul lumesc cu care vin continuu în contact. Fetele și tinerele femei din restaurantele noastre au nevoie de un păstor. Fiecare are nevoie de un adăpost în fața acelor influențe.

Există pericolul ca tinerii care vin în instituțiile noastre, credincioși fiind și dorind să susțină cauza lui Dumnezeu, să ajungă obosiți și deznădăjduiți, pierzându-și zelul și curajul și devenind reci și indiferenți. Nu-i putem îngrămădi pe acești tineri în camere mici și întunecoase și să-i lipsim de privilegiile vieții din cămin, iar apoi să așteptăm să aibă o experiență religioasă sănătoasă.

Este important să se facă anumite planuri înțelepte pentru personalul din toate instituțiile noastre și în special pentru cei angajați în restaurantele noastre. Trebuie să ne

asigurăm un personal capabil și trebuie folosite toate mijloacele pentru a-i ajuta să crească în harul și cunoștința lui Hristos. Ei nu trebuie lăsați la voia întâmplării, fără a se pune deoparte un timp special pentru rugăciune și studiul Bibliei. Când sunt lăsați astfel, ei devin nepăsători și nesăbuiți, indiferenți față de realitățile veșnice.

În cadrul fiecărui restaurant ar trebui să fie rânduit un cuplu -- soț și soție -- care să aibă rolul de veghetori pentru personal, să aibă dragoste pentru Mântuitorul și pentru sufletele pentru care a murit El și să țină calea Domnului.

Tinerele ar trebui să fie în grija unei șefe înțelepte, cu judecată, care să fie pe deplin convertită, care să vegheze cu grijă asupra lucrătoarelor și în special asupra celor mai tinere.

Lucrătorii trebuie să simtă că au un cămin. Ei sunt brațul de ajutor al lui Dumnezeu și ar trebui tratați așa cum a spus Domnul Hristos cu grijă și duiosie asemenea copilașilor care se aflau între ucenici. „Dar pentru oricine va face să păcătuiască pe unul dintre acești micuți care cred în Mine”, a spus El, „ar fi mai de folos să i se atârne de gât o piatră mare de moară și să fie înecat în adâncul mării.” „Feriți-vă să nu defăimați nici măcar pe unul dintre acești micuți; căci vă spun că îngerii lor în ceruri văd pururea fața Tatălui Meu care este în ceruri” (Matei 18, 6.10). Grija care trebuie avută față de acești angajați constituie unul dintre motivele pentru care este mai bine să avem într-un oraș mare mai multe restaurante mici decât unul singur mare. Însă acesta nu este singurul motiv pentru care este bine să înființăm mai multe restaurante mici în diferite părți ale orașelor noastre.

Avantajele restaurantelor mici

Restaurantele mai mici vor recomanda principiile reformei sănătății la fel de bine ca și cele mai mari, însă vor fi mult mai ușor de administrat. Misiunea noastră nu este să-i hrănim pe oameni, ci suntem învățați că trebuie să-i educăm. În restaurantele mai mici nu va fi atât de multă muncă de făcut, iar personalul angajat va avea mai mult timp pentru a se dedica studiului Cuvântului, mai mult timp să învețe cum să-și facă lucrul mai bine și mai mult timp pentru a răspunde întrebărilor clienților care sunt doritori să cunoască principiile reformei sănătății.

Dacă noi îndeplinim planul lui Dumnezeu în această privință, neprihănirea lui

Hristos va merge înaintea noastră și slava Domnului ne va însoți. Dar dacă nu există preocuparea pentru suflete, dacă personalul angajat nu are foloase din punct de vedere spiritual, dacă ei nu aduc slavă lui Dumnezeu cu cuvântul și cu fapta, atunci oare pentru ce am înființat astfel de instituții? Dacă prin restaurantele noastre nu putem aduce slavă lui Dumnezeu, dacă nu putem exercita prin ele o influență religioasă puternică, atunci ar fi mai bine să le închidem și să folosim capacitatea tinerilor noștri în alte domenii ale lucrării. Însă restaurantele noastre pot fi astfel administrate încât să poată fi un mijloc de salvare a sufletelor. Să-L căutăm pe Domnul cu stăruință, cu o inimă umilă, pentru ca El să ne poată învăța să umblăm în lumina sfatului Său, să înțelegem Cuvântul Său, să-l acceptăm și să-l punem în practică. (Testimonies for the Church 7:115-120 (1902)).

Capitolul 210

Învățați pe copii să gătească

Nu neglijați să-i învățați pe copiii voștri să gătească. Procedând astfel, le împărtășiți principii care le sunt necesare în educația lor religioasă. Dând copiilor voștri lecții de fiziologie și învățându-i să gătească simplu și totuși în mod iscusit, voi puneți temelia pentru cele mai folositoare ramuri ale educației. Este nevoie de pricepere ca să faci o pâine bună. Este religie în iscusința de a găti bine mâncarea și eu pun la îndoială religia acelei categorii de oameni care este neștiutoare sau prea nepăsătoare ca să învețe să gătească. (Testimonies for the Church 2:537 (1870)).

Restaurante în orașele mari

Pe când mă aflam în New York, în iarna anului 1901, am primit lumină cu privire la lucrarea din acel mare oraș. Seară după seară, mi s-a arătat felul cum ar trebui să trăiască frații noștri. În marele New York, -- solia ar trebui să meargă înainte ca o candelă care arde. Dumnezeu va scoate lucrători pentru cauza Sa, iar îngerii Săi vor merge înaintea lor. Deși orașele noastre mari se îndreaptă cu grăbire spre o stare asemănătoare celei în care se afla lumea înainte de potop, deși ele sunt precum Sodoma în privința nelegiurii, totuși în ele se află multe suflete sincere care, dacă ar asculta adevărurile uimitoare ale soliei advente, ar simți convingerea Duhului. New York-ul este gata spre a se lucra în el. În acest oraș mare, solia adevărului va fi dată cu puterea lui Dumnezeu. Domnul cheamă lucrători. El cheamă din acei lucrători care au căpătat deja experiență în lucrare, care să preia și să ducă mai departe în temere de El lucrarea care trebuie făcută în orașul New York și în alte orașe mari din America. De asemenea, el face apel la donații care să fie folosite în această lucrare.

Mi-a fost arătat ca nu trebuie să ne mulțumim cu faptul că avem deja un restaurant vegetarian în Brooklyn și că ar trebui să deschidem și altele în alte părți ale orașului. Oamenii care locuiesc într-o anumită parte a marelui oraș New York nu știu ce se petrece în alte părți ale metropolei. Bărbații și femeile care vor mânca în restaurantele înființate în diferite locuri vor observa o îmbunătățire a stării lor de sănătate. O dată ce li s-a câștigat încrederea, ei vor fi mai dispuși să accepte solia specială a adevărului lui Dumnezeu.

Pretutindeni unde se face lucrare misionară medicală în orașele noastre mari, ar trebui să se țină cursuri de gătit și oriunde se fac progrese în această lucrare misionară educativă ar trebui să se înființeze un restaurant în care să se servească hrană sănătoasă, care să fie o ilustrare practică a alegerii corespunzătoare a alimentelor și a pregătirii lor în mod sănătos.

Pe când mă aflam în Los Angeles, am fost instruită că ar trebui înființate restaurante cu hrană sănătoasă și camere speciale pentru tratament nu numai în diferite părți ale orașului, ci și în San Diego și în alte zone turistice din sudul Californiei.

Eforturile noastre în aceste domenii ar trebui să vizeze și marile stațiuni turistice de pe litoral. Așa cum s-a auzit vocea lui Ioan Botezătorul în pustie: „Pregătiți calea Domnului”, la fel trebuie să se audă glasul solilor Domnului în marile stațiuni și zone de pe litoral. (Testimonies for the Church 7:54-56 (1902)).

Capitolul 212

Restaurante și camere pentru tratament

Mi-a fost dată lumina că în multe orașe mari este indicat ca în preajma restaurantelor să existe camere pentru tratament. Cele două pot coopera în susținerea principiilor drepte. Iar în legătură cu acestea, ar fi de dorit să existe în unele cazuri camere care să fie închinat pentru cei bolnavi. Aceste anexe vor trimite pacienți sanatoriilor aflate în diferite locuri la țară și cel mai bine ar fi să funcționeze în clădiri închiriate. Noi nu trebuie să construim în marile orașe clădiri în care să îngrijim de cei bolnavi, deoarece Dumnezeu ne-a arătat foarte clar că bolnavii se îngrijesc cel mai bine în afara orașelor mari. În multe locuri, va fi necesar să se deschidă sanatorii chiar și în orașele mari, însă, pe cât este cu putință, această lucrare trebuie efectuată la țară atunci când se pot asigura locuri potrivite. (Testimonies for the Church 7:60 (1902)).

Închise în Sabat

S-a pus întrebarea: „Să fie deschise în Sabat restaurantele noastre?” Răspunsul meu este: Nu! Nu! Păzirea Sabatului este mărturia noastră pentru Dumnezeu -- marca, sau semnul între El și noi, dovada că noi suntem poporul Lui. Acest semn nu trebuie să se distrugă niciodată.

Ar putea lucrătorii noștri să ofere mâncăruri în Sabat în același fel în care o fac în timpul săptămânii pentru masa de oameni care ar veni, dacă aceasta este ziua lor de odihnă? Cum și-ar mai putea reface ei puterile fizice și spirituale?

Nu este mult timp de când mi s-a dat o lumină specială cu privire la acest subiect. Mi-a fost arătat că se vor face eforturi pentru a se doborî standardul cu privire la păzirea Sabatului și că oamenii vor cere deschiderea restaurantelor noastre în Sabat, însă acest lucru nu trebuie să se facă niciodată.

Prin fața mea a trecut o scena. Mă aflam în restaurantul nostru din San Francisco. Era vineri. Câțiva dintre lucrători erau ocupați să pună pachete cu mâncăruri care puteau fi ușor duse de oameni acasă la ei și un număr de oameni așteptau pentru astfel de pachete. Am întrebat ce înseamnă aceasta, iar lucrătorii mi-au spus că unii dintre clienții lor erau îngrijorați deoarece, datorită închiderii restaurantului, în Sabat nu puteau avea hrană de același fel cu cea pe care o foloseau în timpul săptămânii. Dându-și seama ce valoare are hrana aceea sănătoasă pe care o găseau la restaurant, ei au protestat împotriva închiderii restaurantului în a șaptea zi și au cerut insistent celor care conduceau restaurantul să-l țină deschis în fiecare zi a săptămânii, arătând că ei vor avea de suferit dacă acest lucru nu se va face. „Ceea ce vezi tu astăzi”, au spus lucrătorii, „este răspunsul nostru la cererea pentru hrană sănătoasă și pentru Sabat. Acești oameni iau vinerea hrană care ține pe parcursul Sabatului și, în acest fel, ei sunt scutiți de privarea de hrană în Sabat.”

Linia de demarcație dintre poporul nostru și lume trebuie să fie totdeauna păstrată în mod clar, evident. Temelia noastră este Legea lui Dumnezeu, care ne poruncește să păzim ziua a șaptea, căci, așa cum se arată foarte clar în capitolul 31 din Exodul, păzirea

Sabatului este un semn între Dumnezeu și poporul Său. „Să nu care cumva să nu țineți Sabatele Mele”, spune El, „căci acesta va fi între Mine și urmașii voștri, un semn după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul care vă sfințesc. Să țineți Sabatul, căci el va fi pentru voi ceva sfânt... acesta va fi între Mine și copiii lui Israel un semn veșnic; căci în șase zile a tăcut Domnul cerurile și pământul, iar în ziua a șaptea S-a odihnit și a răsuflat” (Exod 31, 13-17).

Noi trebuie să dăm atenție la ceea ce „zice Domnul”, chiar dacă prin această ascultare creăm mari neplăceri celor care nu respectă Sabatul. Pe de o parte, noi avem așa-zisele nevoi ale omului; de cealaltă parte, avem poruncile lui Dumnezeu. Care dintre acestea au cea mai mare greutate pentru noi?

În sanatoriile noastre, familia alcătuită din pacienți și medici, surori medicale și restul personalului angajat trebuie să fie ocupată în Sabat, ca orice altă familie, cu cât de puțină muncă este posibil. Însă restaurantele noastre nu trebuie să fie deschise în Sabat. Lucrătorii să aibă asigurarea că aceasta este o zi de închinare pentru Dumnezeu. Ușile închise pe timpul Sabatului pecetluiesc restaurantul ca un memorial pentru Dumnezeu, un memorial care declară că ziua a șaptea este Sabatul și că în această zi nu trebuie să se facă nici o lucrare nenecesară.

Am fost instruită că unul dintre motivele principale pentru care trebuie să se înființeze restaurante cu hrană sănătoasă și camere pentru tratament în centrele marilor orașe îl constituie faptul că prin aceste mijloace se atrage atenția conducătorilor ia solia îngerului al treilea. Văzând că aceste restaurante sunt conduse cu totul diferit de felul cum sunt conduse restaurantele obișnuite, oamenii înțelepți vor începe să-și pună întrebări cu privire la diferența dintre metodele de afaceri folosite și vor cerceta principiile care ne-au făcut să putem să servim o hrană de calitate superioară. În acest fel, ei vor fi călăuziți să cunoască solia pentru acest timp.

Când vor vedea că restaurantele noastre sunt închise în Sabat, oamenii înțelepți vor pune întrebări cu privire la principiile care ne-au determinat să închidem ușile acestora în Sabat. Răspunzând la întrebările lor, vom avea ocazia să le facem cunoscute convingerile noastre religioase. Le putem da exemplare din revistele noastre și broșuri, astfel ca ei să poată fi în stare să înțeleagă deosebirea care este între „cel ce îi slujește lui Dumnezeu și cel ce nu îi slujește”.

Nu toți cei care fac parte din poporul nostru sunt așa de riguroși în păzirea Sabatului cum ar trebui să fie. Fie ca Dumnezeu să-i ajute să-și reformeze viața. Țelul fiecărei familii ar trebui să fie să-și așeze puternic picioarele pe temelia ascultării. (Testimonies for the Church 7:121-123 (1902)).

Capitolul 214

Sfințenia Sabatului

Tot ce se poate face în cele șase zile pe care vi le-a dat Dumnezeu, trebuie făcut. Nu ar trebui să-L jefuiți pe Dumnezeu nici măcar cu o oră din acest timp sfânt. Celor care prețuiesc Sabatul și conștientizează marile responsabilități pe care le au în ceea ce privește păzirea acestuia, le sunt făgăduite mari binecuvântări. (Testimonies for the Church 2:702 (1871)).

Alimente sănătoase în toate țările

Domnul m-a instruit să spun că El nu a dat lumina care trebuie primită în ce privește pregătirea de mâncăruri sănătoase spre a fi reținută doar pentru câteva persoane.

Dumnezeu este autorul a tot ceea ce înseamnă înțelepciune, inteligență și daruri. El își va preamări Numele Său dând multor persoane înțelepciune pentru pregătirea de mâncăruri sănătoase. Având în vedere acest lucru, întocmirea de noi feluri de mâncare sau alimente nu trebuie socotită ca o încălcare a drepturilor aceluia care au inițiat deja prelucrarea de alimente sănătoase, deși în anumite privințe alimentele preparate de persoane diferite ar putea să fie asemănătoare. Dumnezeu va lua oameni obișnuiți și le va da pricepere și iscusință pentru a folosi roadele pământului. El este nepărtinitor cu toți cei ce lucrează pentru El. Nici unul dintre aceștia nu este trecut cu vederea. El va da pricepere oamenilor de afaceri care sunt păzitori ai Sabatului să inițieze noi întreprinderi și astfel vor fi locuri de muncă pentru poporul Său. El îi va învăța pe slujitorii Săi să prepare alimente sănătoase, mai puțin costisitoare, care să poată fi cumpărate și de oamenii săraci.

În toate planurile pe care ni le facem, trebuie să fim conștienți că lucrarea de preparare a alimentelor sănătoase aparține lui Dumnezeu și că nimeni nu trebuie să o speculeze financiar spre câștig personal. Acesta este darul lui Dumnezeu pentru poporul Său, iar profiturile care se obțin trebuie folosite pentru cei în suferință de pretutindeni.

În special în statele din sud ale Americii de Nord, vor fi făcute planuri și vor fi luate multe măsuri în folosul celor săraci și nevoiași, astfel ca aceștia să se poată întreține singuri cu ajutorul acestor fabrici de prelucrare a alimentelor. Având ca instructori persoane care lucrează pentru mântuirea sufletelor lor, ei vor fi învățați să cultive pământul și să-și pregătească hrana din acele produse care se găsesc cel mai mult în locul în care trăiesc. (Testimonies for the Church 7:128-129 (1901)).

În statele din sud

Am de adus o solie în legătură cu statele din sud. Avem o mare lucrare de făcut în acest câmp. Starea în care se află acesta constituie o acuzare pentru cei care pretind că sunt creștini. Priviți la lipsa de pastori, profesori și misionari medicali care este acolo. Gândiți-vă la ignoranța, sărăcia, mizeria și deznădejdea atâtor oameni. Și totuși, acest câmp este închis. Cât de egoiști, cât de neatenți am fost față de semenii noștri! Am trecut neîndurători pe lângă ei și am făcut atât de puțin pentru alinarea suferințelor lor. Dacă s-ar fi dat atenție vestirii Evangheliei de către poporul nostru, sudul ar fi avut parte de ceea ce i se cuvenea în lucrare. Dacă cei care au primit lumina ar fi umblat în lumină, și-ar fi dat seama că asupra lor stă răspunderea de a purta de grijă acestei părți a viei atât de mult timp neglijată.

Dumnezeu face apel la poporul Său să-I dea din ceea ce i-a dăruit El, astfel ca să poată fi înființate instituții în câmpuri lipsite de acestea, care sunt gata pentru seceriș. El face apel la cei care au bani depuși în bănci să-i pună în circulație. Dând din ceea ce avem pentru susținerea lucrării lui Dumnezeu, noi arătăm în mod practic că Îl iubim cu toată puterea noastră și pe aproapele nostru ca pe noi înșine.

Să se înființeze școli și sanatorii în multe locuri din statele din sud. Să se inițieze centre de influență în multe din statele din sud prin deschiderea de magazine cu alimente și restaurante vegetariene. Să existe facilități pentru prelucrarea de alimente simple, necostisitoare. Însă, în această lucrare să nu pătrundă metodele lumești, egoiste, căci Dumnezeu interzice acest lucru. Fie ca această lucrare să fie preluată de oameni neegoiști, care să se teamă de Dumnezeu și să-și iubească semenii.

Lumina care mi-a fost dată este că în câmpul din sud, ca de altfel pretutindeni, trebuie inițiată producerea de alimente sănătoase, nu ca o speculație pentru câștig personal, ci ca pe o afacere pe care Dumnezeu a rânduit-o, prin care să fie deschisă o ușă de speranță pentru oameni. În sud, o atenție deosebită trebuie acordată celor săraci, care au fost teribil de neglijăți. Trebuie aleși oameni iscușiți și harnici, care să se ocupe de această chestiune a alimentelor; căci, pentru a avea succes în acest domeniu, este nevoie de foarte multă înțelepciune și iscusință practică. Dumnezeu dorește ca poporul

Său să slujească cu credincioșie în această lucrare de pregătire a alimentelor sănătoase, nu numai pentru familia lor, ceea ce constituie cea dintâi responsabilitate, ci și pentru a-i ajuta pe săracii de pretutindeni. Ei trebuie să fie buni ca și Domnul Hristos, fiind conștienți că ei îl reprezintă pe Dumnezeu și că tot ceea ce au de la El provine.

Fraților, începeți această lucrare. Nu faceți loc descurajării. Nu îi criticați pe cei ce vor să facă ceva de folos, ci apucați-vă de lucru voi înșivă.

Legat de această lucrare privind hrana sănătoasă, pot fi înființate multe fabrici care să constituie un ajutor pentru câmpul din sud. Tot ceea ce acei care sunt misionari pentru Dumnezeu pot face pentru acest câmp, trebuie făcut acum, căci, dacă a fost vreodată vreun câmp care să aibă atât de mare nevoie de lucrare misionară medicală, atunci acesta este sudul. În timpul care s-a scurs în veșnicie, ar fi trebuit să meargă mulți în sud, lucrând împreună cu Dumnezeu, angajându-se în lucrare personală și dând din ceea ce aveau pentru a se întreține pe ei înșiși și pe alți lucrători din acel câmp. (Testimonies for the Church 7:56-57 (1902)).

Ca o întreprindere a școlii

Mi-a fost dată lumina că nu va mai fi mult timp până când va trebui să renunțăm la folosirea oricărui fel de hrană animală. Chiar și laptele va trebui înlăturat. Bolile se înmulțesc cu rapiditate. Blestemul lui Dumnezeu este asupra pământului pentru că omul l-a blestemat. Obiceiurile și practicile oamenilor au adus pământul într-o asemenea stare, încât hrana de origine animală trebuie înlocuită cu alte alimente pentru ca familia omenească să-și întrețină viața. Nu mai avem nevoie deloc de carne. Dumnezeu ne poate da altceva.

Când am discutat despre acest teren, s-a spus: „Nimic nu se face aici”. „Nu-i nimic”, am spus eu, „Domnul poate întinde o masă chiar și în pustie.” Sub călăuzirea Sa, hrana poate ajunge la noi, chiar dacă face o cale lungă. Când suntem într-o relație corespunzătoare cu El, El ne va ajuta, iar hrana pe care o mâncăm, în supunere față de El, ne va satisface cerințele. Noi putem supraviețui cu mult mai puțin decât ne gândim, dacă binecuvântarea lui Dumnezeu este asupra mâncării; iar dacă aceasta este spre slava Sa, El o poate înmulți.

Trebuie să înțelegem că Dumnezeu este Cel ce a inițiat mișcarea pentru reforma sănătății. Când îl asociem pe Hristos cu aceasta, este numai drept să ne agățăm de orice probabilitate și orice posibilitate.

Lucrarea de a produce o hrană sănătoasă trebuie să fie legată de școala noastră și trebuie să ne ocupăm de aceasta. Noi ridicăm clădiri pentru îngrijirea bolnavilor și va fi nevoie de hrană pentru pacienți. Oriunde este interes, oamenii trebuie învățați principiile reformei sănătății. Dacă reușim să începem această lucrare, aceasta va constitui poarta de intrare pentru prezentarea adevărului. Producția de hrană sănătoasă trebuie începută aici. Aceasta trebuie să fie una dintre preocupările care să aibă legătură cu școala. Dumnezeu mi-a arătat că părinții pot găsi de lucru în această întreprindere și să-și trimită copiii la școală. Însă totul trebuie făcut cu cea mai mare simplitate. Nu trebuie să existe extravaganta în nimic. Trebuie făcută o lucrare trainică, deoarece, dacă lucrarea nu se face în mod trainic, urmarea va fi o experiență urâtă, dezordine... Lucrarea trebuie să fie trainică. De îndată ce personalul angajat în acest domeniu al lucrării va fi luat în

stăpânire de Duhul Sfânt, Domnul îi va da înțelepciune și pricepere pentru producerea de alimente, tot așa cum a dat înțelepciune și iscusință celor care au lucrat la tabernacol. El le va da pricepere ca să facă exact acea lucrare de care este nevoie pentru zidirea templului corpului omenesc. ((Australasian) Union Conference Record, iulie 28 (1899)).

Lucrare de pionierat

Lucrarea misionară medicală constituie lucrarea de pionierat a Evangheliei, ușa prin care adevărul pentru acest timp trebuie să pătrundă în multe case. Poporul lui Dumnezeu trebuie să fie alcătuit din misionari medicali autentici, căci ei trebuie să învețe să slujească atât nevoilor sufletului, cât și ale trupului. Lucrătorii noștri trebuie să dea dovadă de toată curăția cu putință, de altruism, atunci când, dobândind cunoștință și experiență în lucrarea practică, pornesc să acorde tratamente celor bolnavi. Pe măsură ce merg din casă în casă, vor avea acces la multe inimi. Se va ajunge pe această cale la multe inimi care altfel n-ar fi auzit niciodată solia Evangheliei. Demonstrarea în mod practic a principiilor reformei sănătății va face mult pentru îndepărtarea prejudecăților care există împotriva lucrării noastre de evanghelizare. Marele Medic, inițiatorul lucrării misionare medicale, va binecuvânta pe toți cei care caută să împărtășească astfel adevărul pentru acest timp.

Vindecarea fizică este strâns legată de însărcinarea Evangheliei. Când Domnul Hristos Și-a trimis ucenicii în prima lor călătorie misionară, El le-a poruncit: „Și pe drum, propovăduiți și ziceți: «Împărăția cerurilor este aproape». Vindecați pe bolnavi, înviați pe morți, curățiți pe leproși, scoateți afară demonii. Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10, 7.8). Iar la încheierea misiunii Sale de pe acest pământ, El a spus: „Iată semnele care vor însoți pe cei care vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi, vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși” (Marcu 16, 17.18).

Medicul iubit

Despre ucenici citim astfel, la înălțarea Domnului Hristos: „Iar ei au plecat și au propovăduit pretutindeni; Domnul lucra împreună cu ei și întărea Cuvântul prin semnele care-i însoțeau” (Marcu 16, 20). Luca este numit medicul iubit. El a lucrat împreună cu Pavel în Filipi, iar când Pavel a plecat, Luca i-a ținut locul făcând o lucrare dublă, atât ca medic, cât și ca slujitor al Evangheliei. El a fost un adevărat misionar medical, iar iscusința Sa în cele medicale a deschis calea pentru ca Evanghelia să ajungă la multe

inimi.

Exemplul Domnului Hristos

Însărcinarea divină nu are nevoie de reformă. Modul lui Hristos de a prezenta adevărul nu poate fi îmbunătățit. Mântuitorul a dat ucenicilor lecții practice, învățându-i să lucreze astfel încât să producă bucurie sufletelor pentru adevăr. El a simțit împreună cu cei trudiți, împovărați, apăsăți. El a hrănit pe cei flămânzi și a vindecat pe cei bolnav. El făcea continuu bine. Transmitea Evanghelia oamenilor prin binele pe care îl făcea, prin cuvintele amabile pe care le rostea și prin faptele pline de bunătate pe care le făcea.

Deși perioada pentru lucrarea Sa publică a fost scurtă, El a adus la îndeplinire lucrarea pe care a venit să o facă. Cât de impresionante erau adevărurile pe care le prezenta El! Cât de desăvârșită a fost lucrarea Lui! Ce hrană spirituală oferea El zi de zi, în timp ce prezenta pâinea vieții miilor de suflete flămânde! Viața Sa a constituit o propovăduire vie a Cuvântului, El nu a promis nimic pe care să nu-l aducă la îndeplinire.

Cuvintele vieții erau prezentate cu atâta simplitate, încât chiar și un copil le putea înțelege. Bărbați, femei și copii deopotrivă erau atât de impresionați de felul cum explica El Scriptura, încât ar fi vrut parcă să prindă flecare intonație a vocii Sale, să accentueze și ci cuvintele la fel ca El și să-I imite gesturile. Tinerii au sesizat spiritul în care lucra El și căutau să facă și ei la fel, ajutându-i pe cei care vedeau că au nevoie de ajutor.

După cum putem întrezări calea pe care o parcurge un pârâiaș, văzând linia de verde viu pe care o lasă în urmă, la fel și Domnul Hristos putea fi văzut în faptele pline de milă care marcau calea Sa la orice pas. Pe oriunde mergea, în urma Lui răsărea sănătate și fericirea urma. Orbii și surzii se bucurau în prezența Sa. Cuvintele adresate celor ignoranți le deschideau o fântână de viață. El împărtășea binecuvântări din belșug și în mod continuu. Acestea erau comorile veșnicie oferite în Hristos, darul cei bogat al Domnului pentru om.

Lucrarea lui Hristos în favoarea omului nu a luat sfârșit. Ea continuă și astăzi. Ambasadorii Săi trebuie să predice Evanghelia în același fel și să descopere oamenilor dragostea Sa plină de milă pentru sufletele pierdute sau pe cale de a pieri. Printr-un

interes neegoist față de cei care au nevoie de ajutor, ei trebuie să ofere o demonstrație practică a adevărului Evangheliei. Această lucrare cuprinde mult mai mult decât predicarea. Evanghelizarea lumii este lucrarea pe care Dumnezeu a încredințat-o celor care merg înainte în Numele Său. Ei trebuie să fie împreună lucrători cu Hristos, să descopere celor care sunt gata să piară dragostea, mila și îndurarea Lui. Dumnezeu cheamă mii de oameni să lucreze pentru El, nu ca să predice acelor care cunosc adevărul pentru acest timp, ci pentru a-i avertiza pe aceia care nu au auzit niciodată ultima solie a harului. Lucrați cu o inimă plină de ardoare pentru suflete. Faceți lucrare misionară medicală. În acest fel, veți avea acces la inimile oamenilor și va fi pregătită astfel calea pentru o proclamare mai hotărâtă a adevărului.

Cine sunt conlucrătorii lui Hristos în această binecuvântată lucrare misionară medicală? Cine a învățat lecțiile Mântuitorului și știe să se ocupe cu pricepere de sufletele pentru care a murit Hristos? Avem nevoie, o, atât de mare nevoie, de medici pentru suflet care să fi fost instruiți în școala Lui Hristos și care să poată lucra pentru Hristos. Lucrarea noastră constă în a-L cunoaște pe Acela care este calea, adevărul și viața. Trebuie să stărnim interesul oamenilor asupra unor subiecte care privesc atât sănătatea trupului, cât și sănătatea sufletului. Credincioșii au de dus o solie hotărâtă pentru a pregăti calea pentru împărăția lui Dumnezeu.

Marile probleme ale adevărului Bibliei trebuie să pătrundă în însăși inima societății, pentru a converti și transforma bărbați și femei și a le deschide ochii să vadă marea nevoie de a se pregăti pentru locașurile despre care Domnul Isus a spus că S-a dus să le pregătească pentru toți cei care îl iubesc. Când Duhul Sfânt își va face lucrarea, inimile de piatră vor deveni inimi de carne, iar Satana nu va mai lucra prin ele pentru a contracara lucrarea pe care Domnul Hristos a venit să o facă.

Este nevoie de împreună simțire și susținere

De acum înainte, lucrarea misionară medicală trebuie îndeplinită cu și mai multă seriozitate. Trebuie deschise misiuni medicale ca instrumente de pionierat pentru proclamarea soliei îngerului al treilea. Cât de mare este nevoia de mijloace materiale pentru acest domeniu al lucrării! Misiuni medicale evanghelice nu pot fi înființate fără sprijin financiar. Orice inițiativă de acest fel face apel la împreuna noastră simțire, la resursele noastre pentru ca aceste obiective să poată contribui la succesul lucrării.

O lucrare specială ar trebui făcută în locurile în care oamenii vin și pleacă în mod continuu. Domnul Hristos a lucrat în Capernaum deoarece acesta era un loc de trecere pentru mulți călători și unde mulți zăboveau adesea.

Domnul Hristos i-a căutat pe oameni acolo unde se aflau ei și așeza înaintea lor marile adevăruri cu privire la împărăția Sa. Când mergea din loc în loc, El îi binecuvânta și mângâia pe cei în suferință și îi vindeca pe bolnavi. Aceasta este lucrarea noastră, Grupuri mici trebuie să pornească spre a face lucrarea pe care Domnul Hristos a încredințat-o ucenicilor Săi. În timp ce lucrează ca evangheliști, ei îi pot vizita pe cei bolnavi, se pot ruga împreună cu ei și, dacă este nevoie, să îi trateze, nu cu medicamente, ci prin intermediul remediilor oferite de natură.

Instituții mici în mai multe locuri

Există multe locuri care au nevoie de lucrare misionară medicală și acolo ar trebui înființate instituții mici. Planul lui Dumnezeu este ca sanatoriile noastre să constituie mijlocul prin care să se poată ajunge la cei de sus și cei de jos, la cei bogați și la cei săraci. Acestea trebuie astfel conduse, încât, prin lucrarea pe care o fac, atenția să fie îndreptată la solia pe care Dumnezeu a trimis-o pentru lume.

Fie ca Domnul să ne sporească credința și să ne ajute să vedem că El dorește ca noi toți să ne familiarizăm cu lucrarea aceasta de vindecare, de milă. El dorește ca lumina harului Său să strălucească din multe locuri. Acela care înțelege nevoile oricărei situații intervine în favoarea lucrătorilor din diverse locuri, făcându-i mai eficienți în a atrage atenția oamenilor la adevărurile care lucrează atât pentru vindecare fizică, cât și pentru vindecare spirituală.

Mila și împreună simțire trebuie cultivate

Mântuitorul a avut atâta milă și îndurare pentru omenirea decăzută și în suferință! Dacă vreți să fiți urmașii Săi, trebuie să cultivați mila și simpatia.

Indiferența față de necazurile oamenilor trebuie să fie înlocuită cu interesul viu față de suferințele lor. Văduva, orfanul, bolnavul și cel care este pe moarte vor avea întotdeauna nevoie de ajutor. Iată o ocazie de a proclama Evanghelia, de a-L înălța pe Isus, speranța și mângâierea tuturor oamenilor. Când suferința trupească este ușurată,

inima se deschide și atunci puteți turna în ea balsamul ceresc. Dacă priviți la Isus și luați de la El cunoștință, putere și har, veți putea împărtăși din mila Lui și altora, fiindcă Mântuitorul este cu voi.

Veți avea de întâmpinat multe prejudecăți, mult zei fals și evlavie greșit înțeleasă; însă atât în apropiere, cât și în câmpuri îndepărtate, veți găsi mai multe inimi pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru sămânța adevărului decât vă imaginați, și acestea vor tresaltă de bucurie când le va fi prezentată solia divină.

Mulți suferă mai degrabă de boli ale sufletului decât ale trupului și nu vor găsi alinare până când nu vor veni la Hristos, izvorul vieții. Povara păcatului, cu dorințele lui fără astâmpăr și nesatisfăcute, constituie cauza unei mari părți a bolilor de care sunt afectați cei păcătoși. Domnul Hristos este Vindecătorul atotputernic al sufletului bolnav de păcat. Aceste biete suflete nenorocite trebuie să îl cunoască mai bine pe Acela a cărui cunoaștere înseamnă viața veșnică. Ele trebuie învățate cu răbdare și bunătate, dar totuși cu seriozitate, cum să-și țină deschise ferestrele sufletului și să lase să pătrundă înăuntru lumina soarelui iubirii lui Dumnezeu. Plângerile de oboseală, singurătate și nemulțumire vor înceta atunci. Bucurii dătătoare de satisfacții vor da tărie minții, sănătate și energie vitală trupului. (The Review and Herald, 17 decembrie, 1914. Pentru studiu suplimentar: Parabolele Domnului Hristos, 376-389, „Cine este aproapele meu?”)

Evanghelizarea medicală

Melbourne, Australia, 16 septembrie 1892.

Sunt profund interesată de subiectul lucrării misionare medicale și de instruirea bărbaților și femeilor în vederea acestei lucrări. Mi-ar plăcea să știu că în loc de o singură soră medicală se instruiesc o sută de surori medicale. Așa ar trebui să fie. Atât femeile, cât și bărbații ar fi mult mai utili dacă ar lucra ca misionari medicali și nu numai ca misionari iară instruire medicală. Sunt tot mai impresionată de faptul că trebuie adusă o mărturie tot mai hotărâtă în legătură cu acest subiect, că ar trebui făcute eforturi mai directe pentru a trezi interesul persoanelor potrivite, prezentându-le avantajele pe care le-ar avea dacă ar ști cum să-i trateze pe cei care sunt bolnavi trupește și cum să slujească sufletelor bolnave de păcat. Această dublă slujire îl va face pe cel care este împreună lucrător cu Dumnezeu să aibă acces în casele oamenilor și îl va face în stare să ajungă la toate categoriile sociale.

Iscusița în tratarea bolii prin respectarea unor principii de sănătate va face să se câștige încrederea multora la care altfel nu s-ar ajunge cu adevărul. Când trec prin necazuri, mulți au spiritul umil, iar cuvintele rostite în favoarea adevărului către ei cu duioșie de către cel care dorește să aline suferințele fizice pot atinge inima. Rugăciunea scurtă, încărcată de împreună simțire, prezentându-i pe cei în suferință prin credință Marelui Medic, le va inspira o încredere, odihnă și nădejde care vor contribui la o mai bună stare de sănătate atât a sufletului, cât și a trupului.

Am fost surprinsă când am fost întrebată de medici dacă nu cred că ar fi mai plăcut lui Dumnezeu ca ei să renunțe la practica medicală și să intre în lucrare. Sunt pregătită să răspund persoanei care pune o astfel de întrebare: dacă ești creștin și un medic competent, tu ești calificat să faci de zece ori mai mult bine ca misionar pentru Dumnezeu decât dacă ai fi doar un predicator al cuvântului. Îi sfătuiesc pe tineri și tinere să dea atenție acestei chestiuni. Avem în față timpuri primejdioase. Întreaga lume va fi cuprinsă de tulburare și deznădejde, boli de tot felul vor afecta familia omenească, iar ignoranța de felul celei care predomină acum în privința legilor sănătății va avea ca urmare multă suferință și pierderea multor vieți care ar putea fi salvate.

În timp ce Satana caută continuu să facă tot ce poate pentru a profita de ignoranța oamenilor și să creeze terenul favorabil pentru apariția bolii printr-o atitudine necorespunzătoare a oamenilor față de corpul lor, ar fi cel mai bine ca cei care susțin că sunt fii și fiice ale lui Dumnezeu să se folosească cât timp se mai poate de ocaziile de a cunoaște organismul omenesc și felul cum poate fi păstrat în stare de sănătate. Noi trebuie să ne folosim fiecare facultate a minții pe care ne-a dat-o Dumnezeu. Domnul nu va face minuni pentru sănătatea nimănui dacă respectiva persoană nu va face nici un efort pentru a dobândi cunoștințele care îi sunt la îndemână privind minunatul lăcaș pe care ni l-a dat Dumnezeu. Prin studiul organismului omenesc, noi trebuie să învățăm să corectăm ceea ce este greșit în practicile noastre și care, dacă ar rămâne neîndreptat, ar avea ca rezultat sigur boala și suferința, care fac ca viața să fie o povară. Sinceritatea rugăciunilor noastre poate fi dovedită numai prin tăria străduințelor noastre de a asculta de poruncile lui Dumnezeu.

Virtutea caracterului

Obiceiuri și practici rele aduc asupra oamenilor boli de tot felul. Fie ca educația să-și facă lucrarea de a lămuri înțelegerea oamenilor în ce privește păcatul de a abuza și a degrada puterile date de Dumnezeu. Fie ca mintea să ajungă înțeleaptă, iar voința să fie așezată de partea Domnului și atunci se va vedea o îmbunătățire simțitoare în sănătatea fizică. Însă acest lucru nu poate fi îndeplinit niciodată doar prin puterea omenească. Prin eforturi intense, cu ajutorul harului lui Hristos de a renunța la toate practicile și tovărășiile rele și de a respecta cumpătarea în toate lucrurile, trebuie să existe convingerea lăuntrică a faptului că pocăința pentru faptele din trecut, cât și iertarea trebuie căutate la Dumnezeu prin sacrificiul ispășitor al lui Hristos. Aceste lucruri trebuie aduse în experiența de zi cu zi; trebuie să veghem și să-L implorăm pe Domnul Hristos să ne aducă fiecare gând în supunere față de El; puterea Lui înnoitoare trebuie dată sufletului, astfel ca noi, ca niște ființe care vor da socoteală pentru aceasta, să-I prezentăm lui Dumnezeu trupurile noastre ca o jertfa vie. sfântă și plăcută Lui, care să fie din partea noastră o slujbă duhovnicească.

Cei care susțin a crede adevărul solemn, sacru pentru acest timp își vor trezi oare energiile amorțite și vor lua acea atitudine prin care să atragă în jurul sufletelor lor fiecare rază de lumină care strălucește pe cărarea lor? Dumnezeu face apel la toți cei care pretind a crede adevărul prezent să-și exercite toate puterile pentru dobândirea de

cunoștințe. Dacă dorim să ridicăm standardul moral în orice țară am fi chemați să mergem, noi trebuie să începem prin a le corecta oamenilor deprinderile fizice. Virtutea caracterului depinde de folosirea corespunzătoare a puterilor minții și trupului.

Ignoranța voită este un păcat

Ca popor care a avut multă lumină, suntem vinovați pentru că nu am prețuit și nu am pus în valoare lumina care ne-a fost dată cu privire la reforma sănătății. Multe suflete sunt înșelate datorită înțelegerilor greșite și a unor idei pervertite. Cei care prezintă altora adevărul și care ar trebui să fie păstori ai turmei vor da socoteală pentru ignoranța lor voită și nesocotirea legilor naturii. Acesta nu este un lucru cu care să ne jucăm sau să-l luăm în glumă. Pe măsură ce ne apropiem de încheierea istoriei acestui pământ, egoismul, violența și nelegiuirea vor predomina exact așa cum a fost pe timpul lui Noe, când lumea din vechime a pierit în apele potopului. În calitate de credincioși ai adevărilor Bibliei, noi trebuie să luăm poziție de partea neprihănirii și a adevărului.

Pe măsură ce agresiunea religioasă subminează libertățile națiunii noastre, cei care vor lua atitudine de partea libertății de conștiință se vor așeza pe poziții defavorabile. Spre binele lor, ei trebuie, cât timp mai au posibilitatea, să dobândească cunoștințe în legătură cu boala, cauzele ei, prevenirea și tratamentul ei. Iar cei care fac acest lucru vor găsi un câmp de lucru pretutindeni. Vor fi oameni suferinzi, o mulțime, care vor avea nevoie de ajutor, nu doar printre cei cu aceeași credință ca și noi, dar în mare măsură printre cei care nu cunosc adevărul.

Scurtimea timpului necesită o energie care nu a fost trezită în cei care susțin a crede adevărul prezent. Este nevoie de religie personală, de pocăință, credință și dragoste. Mă rog să aibă loc o trezire generală în mijlocul poporului nostru. Prin puterea pe care ne-o dă Domnul Hristos, noi trebuie să fim în stare să-i învățăm pe alții cum să ne luptăm cu acele patimi pe care lumina din ceruri le arată că trebuie înăbușite. Să veghem continuu și să ne rugăm neobosit pentru ajutorul Duhului Sfânt și să ne folosim de tot ajutorul și lumina pe care ni le-a dat Dumnezeu.

Tineri valoroși să fie aleși

Aproape în fiecare biserică a noastră există tineri și tinere care ar putea fi instruiți spre a deveni fie surori medicale, fie medici. Nu vor mai avea niciodată ocazii atât de

favorabile ca acum. îndemn ca acest subiect să fie luat în seamă cu rugăciune și să se facă eforturi deosebite pentru a alege pe acei tineri care sunt promițători în ce privește utilitatea și tăria morală. Fie ca aceștia să fie instruiți... pentru a porni ca misionari oriunde îi va chema Domnul să lucreze. Să fie conștienți totdeauna că lucrarea lor constă nu numai în a alina suferința fizică, ci și de a sluji sufletelor care sunt gata să piară. Este important ca orice persoană care lucrează ca misionar medical să aibă iscusința de a sluji atât sufletului, cât și trupului. Trebuie să-L imite pe Domnul Hristos, prezentând celor bolnavi și în suferință valoarea religiei curate și neîntinate. În timp ce fac tot ce le stă în putere pentru a alina suferința fizică și a păstra această viață predispusă morții, trebuie să îndrepte atenția oamenilor către îndurarea și dragostea lui Isus, Marele Medic, care a venit pentru ca „oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3, 16).

Este nevoie de lucrători acum. Ca popor, noi nu facem nici a cincizecea parte din cât am putea face ca misionari activi. Dacă am fi treziți la viața de Duhul Sfânt, ar fi o sută de misionari acolo unde acum nu este decât unul, însă unde sunt misionarii? Oare nu are adevărul pentru acest timp puterea de a pune în mișcare sufletele care pretind că îl cred? Când se fac apeluri pentru lucrare, de ce sunt atât de multe glasuri care spun: „Pe mine, te rog, scuză-mă”. Stindardul adevărului trebuie implantat și înălțat în această țară. Este mare nevoie de lucrători și există multe căi pe care ei pot lucra. Există de lucru atât pentru cei de sus, cât și pentru cei mai umili. Fiecare trebuie să facă o lucrare din toată inima. O lucrare bună însă nu poate fi realizată doar de către unealta omenească. În vederea unei dezvoltări depline și a eficienței atât a puterilor intelectuale, cât și a celor spirituale, există, trebuie să existe, o legătură vie cu Dumnezeu, o comuniune cu cea mai înaltă sursă de putere. Atunci, cu sufletul în întregime aprins de zel pentru Domnul, noi putem fi o binecuvântare pentru alții. Domnul Isus a spus: „Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va mai fi sete; ba încă apa pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor de apă care va țâșni în viața veșnică” (Ioan 4, 14). Cei care devin părtași ai harului lui Hristos vor conduce și pe alții la izvoare de apă vie.

Oare nu este acesta un privilegiu, să fim coparteneri cu Isus? Nu este oare o onoare să fim legați în mărețta lucrarea de salvare a sufletelor, făcându-ne partea pe care ne-a rânduit-o Mântuitorul? Și nimeni nu poate face parte de binecuvântări altora fără ca el însuși să nu primească binecuvântare. „Cel ce udă pe alții va fi ud și el” (Proverbe 11, 25). (Medical Missionary, noiembrie și decembrie 1892)

Capitolul 220

O ilustrare

Lucrarea Domnului Hristos pentru slăbănog constituie o ilustrare a felului în care ar trebui să lucrăm noi. Acest om auzise de Isus de la prietenii săi și a cerut să fie adus în prezența Vindecătorului atotputernic. Mântuitorul știa că slăbănogul fusese torturat de ideile preoților cum că Dumnezeu l-a lepădat datorită păcatelor sale. De aceea, cei dintâi lucru pe care l-a făcut pentru el a fost să-i dea pacea minții. „Fiule”, a zis El, „păcatele îți sunt iertate”. Această asigurare i-a umplut inima cu pace și bucurie. Însă câțiva dintre cei prezenți au început să murmure și să zică în inima lor: „Cine poate ierta păcatele în afară de Dumnezeu?” Apoi, pentru ca ei să știe că Fiul omului are putere să ierte păcatele, Domnul Hristos a spus omului bolnav: „Scoală-te, ia-ți patul și du-te acasă”. Aceasta arată că Domnul Hristos a împlinit lucrarea de predicare a adevărului cu aceea de vindecare a celor bolnavi. (Testimonies for the Church 6, 234 (1900)).

Vastitatea lucrării

Nu este conștientizată vastitatea lucrării misionare medicale. Lucrarea misionară medicală de care este nevoie acum este cea prezentată în însărcinarea pe care Domnul Hristos a dat-o ucenicilor Săi chiar înainte de înălțarea Sa: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin” (Matei 28, 18-20).

Aceste cuvinte scot în evidență câmpul și lucrarea noastră. Câmpul nostru este lumea; lucrarea noastră, proclamarea adevărurilor pe care Domnul Hristos a venit în lumea noastră să le proclame. Bărbații și femeile trebuie să aibă ocazia de a cunoaște adevărul prezent, ocazia de a ști că Domnul Hristos este Mântuitorul lor, că „Dumnezeu atât de mult a iubit lumea, încât a dat pe singurului Său Fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3, 16).

Fie ca cei care au socotit că se pot angaja în lucrarea misionară medicală în câmpuri străine să meargă în locurile care reprezintă câmpul și lucrarea lor și să înceapă să lucreze chiar în mijlocul oamenilor, învățând limba lor pe măsură ce lucrează acolo. Foarte curând, ei vor descoperi că îi pot învăța pe oameni adevărurile simple din Cuvântul lui Dumnezeu.

Există în această țară un câmp mare, nelucrat. Oamenii de culoare, care numără mii și mii de persoane, au nevoie de atenția și simpatia oricărui credincios adevărat al lui Hristos. Acești oameni nu trăiesc într-o țară străină și nu se închină la idoli de lemn și de piatră. Ei trăiesc în mijlocul nostru și mereu și mereu, prin mărturiile Duhului Său, Dumnezeu ne atrage atenția spre ei, spunându-ne că aici există suflete omenești neglijate.

Acest câmp mare este nelucrat și are nevoie de lumina pe care ne-a încredințat-o Dumnezeu. (Testimonies for the Church 8, 204-205 (1903)).

Capitolul 222

Pregătiți noi terenuri

Să se pună la lucru forțe pentru a pregăti câmpuri noi, pentru a trezi interesul oriunde este posibil acest lucru. Oamenii să învețe să facă rugăciuni scurte, arzătoare. Să învețe să vorbească despre Răscumpărătorul lumii, să-L înalțe pe Omul de pe Calvar mai sus, tot mai sus. Răsădiți pomi din pepiniera voastră care s-a îndesit atât de mult. Dumnezeu nu este proslăvit dacă se țin laolaltă atât de multe facilități. Avem nevoie de oameni înțelepți care să facă această operație de transplantare a pomilor din diferite localități și de a le crea condiții ca să crească. Avem datoria de a merge în zone îndepărtate. Adunați pe oamenii care posedă adevăratul zel misionar și îndemnați-i să pornească spre a vesti lumina și cunoștința celor de departe și celor de aproape. Fie ca aceștia să ducă principiile vii ale reformei sănătății în comunități care într-o mare măsură sunt în necunoștință de ceea ce ar trebui să facă. Fie ca bărbații și femeile să prezinte aceste principii acelor categorii de oameni care nu au avantajele unui mare sanatoriu ca cel de la Battle Creek. Este de contestat faptul că adevărul din ceruri a ajuns la cunoștința a mii de oameni prin intermediul sanatoriului nostru; și totuși este de făcut o lucrare care a fost neglijată. Suntem încurajați când vedem lucrarea care s-a făcut în Chicago și alte câteva locuri. Însă marea responsabilitate care este concentrată acum în Battle Creek ar fi trebuit să fie împărțită cu ani în urmă. (Health, Philanthropic, and Medical Missionary Work, 49-50 (1895). Pentru studiu suplimentar: Testimonies for the Church 6:273-280, „Datoria noastră față de lume”)

Domnul Hristos -- exemplul nostru

Viața pământească a Domnului Hristos a fost încurajată de gândul că munca Sa nu avea să fie în zadar. Dându-Și viața pentru viața oamenilor, El avea să-Și recâștige omenirea spre a-I fi credincioasă. Deși a trebuit să primească mai întâi botezul sângelui, deși păcatele lumii trebuia să apese greu asupra sufletului Său nevinovat, totuși, pentru bucuria care îi era pusă înaintea, El a ales să îndure crucea și a disprețuit rușinea.

Studiați definiția dată de Domnul Hristos adevăratului misionar: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze” (Marcu 8, 34). A-L urma pe Hristos, așa cum spun aceste cuvinte, nu constituie o amăgire, o formă. Domnul Isus așteaptă ca ucenicii Săi să urmeze îndeaproape urmele pașilor Săi. Îndurând ceea ce a îndurat El, suferind ceea ce a suferit El și biruind așa cum a biruit El. El este doritor să vadă pe cei care susțin că sunt urmașii Săi, dând pe față un spirit de sacrificiu.

Cei care Îl primesc pe Hristos ca Mântuitor personal, alegam să fie părtași la suferințele Sale, să trăiască viața Lui de tăgăduire de sine, să îndure rușinea de dragul Lui, vor înțelege ce înseamnă o autentică lucrare misionară medicală.

Ascultare și înțelegere

Când toți misionarii noștri medicali vor trăi o viață nouă în Hristos, când vor lua Cuvântul Lui drept călăuza lor, ei vor avea o înțelegere mult mai clară în legătură cu ceea ce este adevărata lucrare misionară medicală. Această lucrare va avea o semnificație mai profundă pentru ei când vor acorda atenția cuvenită legii săpate pe tablele de piatră cu degetul lui Dumnezeu, inclusiv Sabatul poruncii a patra, despre care însuși Domnul Hristos a vorbit copiilor lui Israel, spunând: „Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: «Să nu care cumva să nu țineți Sabatele Mele, căci acesta va fi între Mine și voi, și urmașii voștri un semn după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul care vă sfințesc. Copiii lui Israel să păzească Sabatul, prăznuindu-i; ei și urmașii lor, ca un legământ necurmat. Aceasta va fi între Mine și copiii lui Israel un semn veșnic; căci în șase zile a făcut Domnul cerurile și pământul, iar în ziua a șaptea S-a odihnit și a

răsuflat»” (Exod 31, 13.16.17).

Să studiem cu stăruință Cuvântul lui Dumnezeu, ca să putem proclama cu putere solia care trebuie dată în aceste timpuri din urmă. Mulți dintre cei asupra cărora a strălucit lumina sacrificiului de Sine al Mântuitorului refuză să trăiască o viață după voia Sa. Ei nu vor să trăiască o viață de sacrificiu pentru binele altora. Ei vor să se înalțe pe ei înșiși. Pentru unii ca aceștia, adevărul și neprihănirea și-au pierdut însemnătatea, iar influența lor în defavoarea Domnului Hristos îi determină pe mulți să se îndepărteze de Mântuitorul. Dumnezeu cheamă lucrători autentici, neclintiți, ale căror vieți să contracareze influența acelor care lucrează împotriva Lui.

Urmați-vă conducătorul

Sunt instruită să spun fiecărui lucrător misionar medical: Urmează-ți Conducătorul. El este Calea, Adevărul și Viața. El este exemplul tău. Fiecare lucrător misionar medical are răspunderea de a avea în vedere exemplul vieții de slujire neegoistă a Domnului Hristos. Ei trebuie să-și păstreze ochii ațintiți la Hristos, Autorul și Desavârșitorul credinței lor. El este sursa oricărei lumini, izvorul tuturor binecuvântărilor. (Testimonies for the Church 8:209-210 (1903)).

O lucrare unită

Mereu și mereu am fost instruită că lucrarea misionară medicală trebuie să aibă aceeași legătură cu lucrarea soliei îngerului al treilea, la fel cum brațul și mâna o au cu corpul. Sub călăuzirea Capului divin, ele trebuie să lucreze în mod unit la pregătirea căii pentru venirea Domnului Isus Hristos. Brațul cel drept al corpului adevărului trebuie să fie continuu activ, continuu la lucru, iar Dumnezeu îl va întări. Dar el nu trebuie să devină corpul. În același timp, corpul nu trebuie să spună brațului: „Nu am nevoie de tine”. Corpul are nevoie de braț, pentru a face o lucrare activă, plină de forță. Ambele au o anumită lucrare ce le-a fost rânduită și fiecare va suferi o mare pierdere dacă lucrează independent de celălalt.

Lucrarea de predicare a soliei îngerului al treilea nu a fost privită de unii așa cum a dorit Dumnezeu. Ea a fost tratată ca o lucrare inferioară, în timp ce ar trebui să ocupe un loc important printre instrumentele omenești folosite la salvarea omului. Minteia oamenilor trebuie îndreptată spre Scripturi, ca la mijlocul cel mai eficient pentru salvarea sufletelor, iar slujitorii Cuvântului să alcătuiască marea forță educativă pentru a produce acest rezultat. Aceia care disprețuiesc lucrarea de propovăduire a Cuvântului și încearcă să conducă lucrarea misionară medicală în mod independent încearcă să despartă brațul de corp. Care va fi urmarea, vor izbândi ci? Am vedea mâini și brațe zburând încoace și încolo, cheltuind mijloace tară îndrumarea capului. Lucrarea va deveni disproporționată și dezechilibrată. Ceea ce Dumnezeu a rânduit să fie mână și braț ar lua locul întregului corp, iar lucrarea de propovăduire ar fi desconsiderată sau ignorată. Lucrul acesta va dezechilibra mintea și va aduce confuzie și multe părți ale viei lui Dumnezeu ar rămâne nelucrate.

Lucrarea misionară medicală trebuie să fie o parte a lucrării din fiecare comunitate din țara noastră. Despărțită de biserică, ea va deveni curând un amestec ciudat de atomi dezorganizați. Ea va consuma, dar nu va produce. În loc să lucreze ca mână de ajutor a lui Dumnezeu, pentru a duce mai departe adevărul Său, ea va submina și va distruge viața și puterea bisericii și va slăbi solia. Conduasă în mod independent, ea nu numai că va consuma talente și mijloace necesare în alte ramuri, dar chiar și în lucrarea de ajutorare a celor săraci, dacă este despărțită de lucrarea de propovăduire a

Cuvântului, i-ar face pe oameni să-și bată joc de adevărul Bibliei.

Tărie prin efort unit

Propovăduirea Evangheliei este necesară pentru a da permanentă și stabilitate lucrării misionare medicale; și această lucrare de propovăduire a Evangheliei are nevoie de lucrarea misionară medicală pentru a demonstra modul în care lucrează practic Evanghelia. Nici o parte a lucrării nu este completă fără cealaltă.

Solia apropiatei veniri a Mântuitorului trebuie să fie vestită în toate părțile lumii și o solemnă demnitate ar trebui să o caracterizeze în toate ramurile. O vie mare trebuie să fie lucrată, iar gospodarul înțelept o va lucra astfel, încât fiecare parte să aducă roade. Dacă în lucrarea misionară medicală principiile vii ale adevărului sunt păstrate curate, neîntinate de nimic ce le-ar scădea strălucirea, Domnul va prezida asupra lucrării. Dacă aceia care poartă poverile grele vor rămâne credincioși și statornici cu privire la principiile adevărului, Domnul îi va sprijini și îi va susține.

Unirea care ar trebui să existe între lucrarea misionară medicală și lucrarea de propovăduire este clar arătată în capitolul 58 din Isaia. Există înțelepciune și binecuvântare pentru cei care se angajează într-o lucrare de felul celei prezentate aici. Acest capitol este explicit și în el este suficientă lumină ca să lumineze pe oricine dorește să facă voia lui Dumnezeu. El prezintă ocazii nenumărate de a sluji celor în suferință și, în același timp, de a fi un instrument în mâinile lui Dumnezeu pentru a duce lumina adevărului înaintea unei lumi ce piere. Dacă lucrarea soliei îngerului al treilea este dusă pe căi drepte, lucrării de propovăduire a Evangheliei nu i se va acorda un loc inferior și nici cei săraci și cei bolnavi nu vor fi neglijați. În Cuvântul Său, Dumnezeu a unit cele două domenii ale lucrării și nimeni nu trebuie să le despartă.

Slăbiciune prin despărțire

S-ar putea și există pericolul să se piardă din vedere marile principii ale adevărului atunci când se face lucrarea care se cuvine pentru cei săraci, însă noi trebuie să ne gândim totdeauna că, în săvârșirea lucrării acesteia, nevoile spirituale ale sufletului trebuie ținute la loc de frunte. În eforturile noastre de a alina nevoile vremelnice, suntem în primejdia de a separa de ultima solie a Evangheliei părțile ei cele mai importante și cele mai urgente. Așa cum a fost săvârșită în unele locuri, lucrarea

misionară medicală a absorbit talente și mijloace care aparțin altor domenii ale lucrării și au fost neglijate eforturile în ramuri ce sunt mai direct spirituale. Datorită ocaziilor tot mai mari de a sluji nevoilor vremelnice ale tuturor categoriilor sociale, există primejdia ca lucrarea aceasta să eclipseze solia pe care Dumnezeu ne-a dat-o să o ducem în toate orașele -- proclamarea apropiatei veniri a lui Hristos, nevoia de a asculta de poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus. Solia aceasta constituie povara lucrării noastre. Ea trebuie vestită cu o mare strigare și trebuie să fie dusă în toată lumea. Atât în țara noastră, cât și în țările străine, prezentarea principiilor sănătății trebuie să fie unită cu ea, dar să nu fie independentă de ea și nici să nu-i ia locul în vreun fel oarecare; și nici nu ar trebui ca lucrarea aceasta să absoarbă atât de multă atenție încât să desconsidere alte ramuri. Domnul ne-a învățat să luăm în atenție lucrarea în toate ramurile ei, ca să poată avea o creștere proporționată, simetrică și echilibrată.

Adevărul pentru acest timp cuprinde întreaga Evanghelie. Bine prezentată, ea va lucra în om exact acele schimbări care vor pune în evidență puterea harului lui Dumnezeu asupra inimii. Ea va face o lucrare deplină și va dezvolta un om deplin. De aceea, nu trebuie să se tragă o linie de despărțire între adevărata lucrare misionară medicală și lucrarea de propovăduire a Evangheliei. Aceste două să fie unite în primirea invitației: „Veniți, căci iată că toate sunt gata!” Ele trebuie să fie legate într-o unire inseparabilă, așa după cum brațul este legat de corp.

Considerați cauza lui Dumnezeu ca un întreg

Domnul are nevoie de tot felul de lucrători iscușiți. „El a dat pe unii apostoli, pe alții prooroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea templului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (Efeseni 4, 11-13).

Fiecare copil al lui Dumnezeu ar trebui să aibă o judecată sfințită, considerând cauza Sa ca un întreg și văzând legătura fiecărei părți cu celelalte astfel ca nici una să nu lipsească. Câmpul este mare și este de făcut o mare lucrare de reformă, nu într-un domeniu sau două, ci în toate domeniile. Lucrarea misionară medicală este o parte a acestei lucrări de reformă, însă niciodată ea nu ar trebui să devină mijlocul de a-i separa pe lucrătorii care propovăduiesc Cuvântul de câmpul lor de lucru, Educația elevilor în domeniul lucrării misionare medicale nu este completă dacă ei nu sunt instruiți să

lucreze cu biserica și slujitorii Evangheliei, iar eficiența acelor care se pregătesc pentru lucrarea de slujitori ai Evangheliei ar fi mult sporită dacă ar deveni pricepuți cu privire la marele și importantul subiect al sănătății. Este necesară influența Duhului Sfânt pentru ca lucrarea să poată fi bine echilibrată și pentru ca ea să poată înainta în mod trainic în orice domeniu.

„Strângeți rândurile”

Lucrarea Domnului este una singură, iar poporul Său trebuie să fie unit. El nu ne-a învățat că vreo ramură a soliei trebuie să fie adusă la îndeplinire în mod independent sau să absoarbă totul. În toate lucrările Sale, El a unit lucrarea misionară medicală cu lucrarea de predicare a Cuvântului. El a trimis pe cei doisprezece apostoli, iar apoi pe cei șaptezeci ca să predice oamenilor Evanghelia și le-a dat putere să-i vindece pe bolnavi și să scoată afară demoni în Numele Lui. Așa ar trebui solii Domnului să facă astăzi lucrarea. Astăzi ni se prezintă solia: „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi. După aceste vorbe, a suflat peste ei și le-a zis: «Luați Duh Sfânt!»” (Ioan 20, 21-22).

Satana va născoci orice plan cu putință pentru a-i despărți pe aceia pe care Dumnezeu caută să-i unească. Dar noi nu trebuie să fim mânați pe căi greșite prin uneltirile lui. Dacă lucrarea misionară medicală este adusă la îndeplinire ca o parte a Evangheliei, oamenii din lume vor vedea că se face o lucrare bună; ei vor fi convinși de sinceritatea ei și o vor sprijini.

Ne apropiem de încheierea istoriei acestui pământ și Dumnezeu îi invită pe toți să înalțe stindardul care poartă inscripția: „Aici sunt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. El cheamă pe poporul Său să lucreze în armonie desăvârșită. El invită pe cei angajați în lucrarea noastră medicală să se unească cu cei ce propovăduiesc Cuvântul; El îi invită să conlucreze cu lucrătorii misionari medicali, iar biserica să ia asupra ei lucrarea care i-a fost încredințată, ținând sus stindardul adevăratei reforme în câmpul lor, lăsând pe lucrătorii formați și cu experiență să înainteze în câmpuri noi. Nu trebuie să fie rostit nici un cuvânt care ar descuraja pe cineva, deoarece acesta întristează inima lui Hristos și face o foarte mare plăcere vrăjmașului. Toți au nevoie să fie botezați cu Duhul Sfânt; toți trebuie să se rețină de la muștrări dezonorante și să se apropie de Hristos pentru a putea aprecia răspunderea grea pe care o au cei care sunt împreună lucrători cu El. „Strângeți rândurile; strângeți rândurile” sunt cuvintele

divinului nostru învățător. Unirea este putere; dezbinarea este slăbiciune și înfrângere.

Vegheați!

În lucrarea noastră pentru cei săraci și nenorociți, vom avea nevoie să ne păzim ca nu cumva să ne asumăm răspunderi pe care nu vom fi în stare să le purtăm. Înainte de a face planuri și a stabili metode care necesită o mare cheltuială de mijloace, noi trebuie să luăm seama dacă ele poartă semnătura divină. Dumnezeu nu aprobă dezvoltarea unui domeniu al lucrării fără a ține seama de celelalte domenii. Planul Lui este ca lucrarea misionară medicală să pregătească drumul pentru prezentarea adevărului prezent -- proclamarea soliei îngerului al treilea. Dacă scopul acesta este realizat, solia nu va fi nici eclipsată și nici înaintarea ei împiedicată.

Dumnezeu nu are nevoie de instituții numeroase, clădiri mari sau o etalare grandioasă, ci de o acțiune armonioasă a unui popor aparte, un popor ales de Dumnezeu și scump. Fiecare om urmează să stea în locul și partea sa, gândind, vorbind și acționând în armonie cu Duhul lui Dumnezeu. Atunci și numai atunci -- lucrarea va fi un întreg deplin și simetric. (Testimonies for the Church 6:288-293 (1904)).

Cuvinte de avertizare adresate unui medic din conducere

Melbourne, Australia, 3 februarie 1898.

Scumpul meu frate, Mi s-a arătat că te afli în primejdia de a pierde din vedere lucrarea pentru acest timp. Tu ridici bariere prin care desparți lucrarea ta de cei pe care îi formezi din biserică. Nu ar trebui să se întâmple așa. Cei care sunt instruiți în vederea lucrării misionare medicale trebuie călăuziți să-și dea seama că educația pe care o primesc trebuie să-i califice a face o lucrare mai bună alături de slujitorii lui Dumnezeu. Tu trebuie să nu uiți, fratele meu, că Domnul are pe pământ un popor la care ține mult. Însă cuvintele tale și modul în care tu le rostești conduc adesea la neîncrederea în poziția pe care noi, ca popor, o avem. Tu ești în primejdia de a pierde credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna sau de a face din credința ta o epavă. Cuvintele au fost rostite: „O spărtură foarte mică va scufunda un vas. O singură verigă lipsă face ca un lanț să nu fie bun la nimic.”

Formează misionari medicali

Nu uita, fratele meu, că lucrarea misionară medicală nu înseamnă a lua oameni din lucrarea de predicare a Evangheliei, ci înseamnă a așeza oameni în câmp mai bine calificați pentru slujire datorită cunoștințelor lor în domeniul lucrării misionare medicale. Tinerii trebuie să fie instruiți în domeniul lucrării misionare medicale, iar apoi trebuie să pornească la lucru în strânsă legătură cu slujitorii care se ocupă de predicarea Cuvântului. Ei nu trebuie să se lase influențați să se dedice în exclusivitate lucrării de salvare a celor căzuți și degradați. Această lucrare se găsește pretutindeni și trebuie îmbinată cu lucrarea de pregătire a unui popor care să facă din adevărul Bibliei apărarea lor împotriva filozofiilor lumești și a bisericii decăzute. Îngerul al treilea trebuie să meargă înainte cu putere mare. Fie ca nimeni să nu ignore această lucrare sau să o trateze ca și cum ar fi de mică importanță. Adevărul trebuie proclamat lumii pentru ca oamenii să poată vedea lumina.

Lucrarea noastră pentru astăzi

Ce spune Domnul în capitolul 58 din Isaia? Întregul capitol este de cea mai mare importanță. „Iată postul plăcut Mie”, spune Domnul, „dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți și rupe orice fel de jug; împarte-ți pâinea cu cel flămând și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acoperă-l și nu întoarce spatele semenului tău. Atunci lumina ta va răsări ca zorile și vindecarea ta va încolți repede; neprihănirea ta îți va merge înainte și slava Domnului te va însoți. Atunci tu vei chema și Domnul va răspunde; vei striga și El va zice: «Iată-Mă». Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L și dacă-L vei cinști, neurmând căile tale, și nededându-te la flecării, atunci te vei putea desfăta în Domnul și Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău Iacov; căci gura Domnului a vorbit” (Isaia 58, 6-9.13.14).

Aceasta este lucrarea noastră. Lumina pe care o avem cu privire la solia îngerului al treilea este adevărata lumină. Semnul fiarei este exact ceea ce s-a spus că este. Nu s-a înțeles încă totul cu privire la această chestiune și nici nu se va înțelege până ce nu se va desfășura sulul; însă o lucrare deosebit de solemnă trebuie adusă -- la îndeplinire în lumea noastră. Porunca Domnului către slujitorii Săi este: „Strigă în gura mare, nu te opri! Înălță-ți glasul ca o trâmbiță și vestește poporului Meu nelegiuirile lui, casei lui Iacov păcatele ei!” Trebuie proclamată o solie care să trezească bisericile. Trebuie făcut orice efort cu putință pentru a da lumina nu numai poporului nostru, ci și lumii. Am fost instruită că profețiile lui Daniel și Apocalipsa trebuie tipărite în cărți mici, cu explicațiile necesare, și trebuie trimise pretutindeni în lume. Chiar și poporul nostru are nevoie să i se așeze lumina în față în mod mai lămurit.

Nici o schimbare în lucrarea lui Dumnezeu

Nu trebuie să se facă schimbări în privința trăsăturilor generale ale lucrării lui Dumnezeu. Aceasta să fie așa de clară și distinctă cum a fost prezentată în profeție. Noi nu trebuie să ne unim cu lumea, presupunând că, dacă vom face astfel, vom realiza mai mult. Fratele meu, dacă tu te vei așeza în cale pentru a împiedica înaintarea lucrării în domeniile rânduite de Dumnezeu, îl vei întrista foarte mult. Trebuie dată solia de avertizare, și după ce îți vei face cu credincioșie lucrarea care ți-a fost rânduită, nu trebuie să-i împiedici nici pe alți slujitori ai Domnului să pornească să facă lucrarea pe

care o au de făcut. Lucrarea cu cei decăzuți și degradați nu trebuie să devină cea mai importantă lucrare sau lucrarea principală. Această lucrare trebuie împletită cu lucrarea de instruire a bisericilor. Membrii noștri trebuie învățați să ajute pe cei în nevoie și pe proscriși.

Nu trebuie slăbit nici un domeniu al lucrării noastre care ne-a făcut să fim ceea ce suntem. Noi avem vechile semne de hotar ale adevărului, experiența și datorica și trebuie să stăm cu tărie în apărarea principiilor noastre, în văzul deplin al lumii. Cu inimi pline de interes și cu preocupare, noi trebuie să ducem invitația celor de la drumuri și de la garduri. Trebuie să facem lucrarea misionară medicală. Însă aceasta este doar o parte din lucrarea care trebuie făcută și ea nu trebuie să fie totul și în tot. Ea trebuie să fie pentru lucrarea lui Dumnezeu ceea ce este mâna pentru corp. În lucrarea de propovăduire a Cuvântului, s-ar putea să fie implicați unii care sunt nevrednici, însă nimeni nu poate ignora lucrarea fără să-L ignore pe Dumnezeu.

Fratele meu, tu mi-ai fost prezentat ca fiind în pericol de a sta deoparte, separat de poporul nostru, considerându-te tu însuși a fi un întreg deplin. Însă, dacă te vei uni cu cei ce gândesc ca tine și vă veți separa de biserică, adică de trupul lui Hristos, veți forma o confederație care va fi sfărâmată în bucăți, fiindcă nici o legătură nu poate dăinui în afară de cea rânduită de Dumnezeu. Cei care primesc educație în domeniul medical aud din când în când insinuări care discreditează biserica și lucrarea de vestire a Evangheliei. Aceste insinuări sunt semințe care vor răsări și vor aduce rod. Ar fi mai bine ca studenții să fie educați astfel, încât să fie conștienți că biserica -- lui Dumnezeu de pe pământ trebuie respectată. Ei au nevoie de o cunoaștere clară a motivelor credinței noastre. Ei trebuie să dețină această cunoștință pentru a-L servi pe Dumnezeu în mod acceptabil. Cuvânt cu cuvânt, învățatură după învățatură, ei trebuie să primească dovada biblică a adevărului așa cum este el în Isus.

Te rog, nu infiltra în mintea studenților idei care îi vor face să-și piardă încrederea în slujitorii lui Dumnezeu. Însă tu tocmai acest lucru îl faci, conștient sau inconștient. În providența Lui, Domnul te-a așezat într-o poziție în care poți face o lucrare bună pentru El în strânsă legătură cu lucrarea de predicare a Cuvântului, aducând adevărul în fața multora care altfel nu l-ar cunoaște. Vei fi ispitit să gândești că, pentru a face lucrare misionară medicală în continuare, va trebui să te desparți de organizația sau disciplina bisericii. A proceda astfel înseamnă a te sprijini pe un reazem care nu este sănătos. Lucrarea pe care o faci pentru cei care vin la tine pentru instruire nu este completă până

când aceștia nu vor fi educați să lucreze în strânsă legătură cu biserica.

Lucrarea misionară medicală nu trebuie să fie socotită a fi totul și totul în tot. În această privință, tu duci lucrurile în extreme. Este de tăcut o mare lucrare. Publicațiile care prezintă adevărul trebuie să fie puse în circulație pretutindeni. Studenții la medicină nu trebuie încurajați să pună în circulație numai cărți care se ocupă cu reforma sănătății. Fii atent ca nu cumva să aduci la îndeplinire propriile tale planuri și să desconsideri planurile Lui Dumnezeu. (Testimonies for the Church 8:158-162 (1898)).

Răzvrătire împotriva reformei sănătății

A fost război în inimile câtorva chiar de îndată ce a fost introdusă reforma sănătății. Ei au simțit aceeași răzvrătire pe care au simțit-o copiii lui Israel atunci când poftele le-au fost restrânse în călătoria din Egipt spre țara Canaanului. Așa-zișii urmași ai lui Hristos, care toată viața nu au făcut altceva decât să țină cont de propria lor plăcere și de interesele lor, de tihna lor și de poftele lor, nu sunt pregătiți să-și schimbe modul de viață și să trăiască viața plină de sacrificiu de sine a Modelului lor desăvârșit. Creștinilor le-a fost dat un exemplu desăvârșit pe care să-l imite. Cuvintele și faptele urmașilor lui Hristos constituie canalul prin care principiile curate ale adevărului și sfințeniei sunt transmise lumii. Urmașii Săi sunt sarea pământului, lumina lumii. (Testimonies for the Church 2:394 (1870)).

Nu o lucrare separată

În lucrarea Evangheliei, Domnul folosește diferite unelte și nu trebuie să se îngăduie nimic care să separe aceste unelte. Niciodată nu trebuie înființat vreun sanatoriu sau inițiată vreo lucrare independent de biserică. Medicii noștri trebuie să se unească cu lucrarea slujitorilor Evangheliei. Prin eforturile lor vor fi salvate suflete, astfel ca Numele lui Dumnezeu să poată fi proslăvit.

Lucrarea misionară medicală nu trebuie în nici un caz despărțită de lucrarea de predicare a Evangheliei. Domnul a arătat clar că cele două trebuie să fie la fel de strâns legate precum este brațul de trup. Fără această unire, nici una din părțile lucrării nu este completă. Lucrarea misionară medicală este Evanghelia în practică.

Însă Dumnezeu nu a rânduit ca lucrarea misionară medicală să eclipseze lucrarea îngerului al treilea. Brațul nu trebuie să devină trup. Solia îngerului al treilea este solia Evangheliei pentru aceste zile de pe urmă și în nici un caz nu trebuie să fie umbrată de alte interese și făcută să apară ca ceva țară însemnătate. Când în instituțiile noastre ceva este pus mai presus de solia îngerului al treilea, acolo Evanghelia nu este marea putere conducătoare.

Crucea este centrul tuturor instituțiilor religioase. Instituțiile acestea trebuie să fie sub controlul Duhului lui Dumnezeu; în nici o instituție nu trebuie ca un singur om să fie cel care conduce. Dumnezeu are oameni pentru fiecare loc.

Prin puterea Duhului Sfânt, fiecare lucrare rânduită de Dumnezeu trebuie să fie înălțată, înnobilită și făcută să-L mărturisească pe Domnul. Omul trebuie să se așeze sub controlul minții veșnice ale cărei îndrumări trebuie să fie ascultate în toate amănuntele.

Să căutăm să înțelegem privilegiul nostru de a umbla și lucra cu Dumnezeu. Evanghelia, deși conține expresia voinței lui Dumnezeu, este fără valoare pentru oameni -- din înalta societate sau de jos, bogați sau săraci -- dacă aceștia nu iau ei înșiși o atitudine de supunere față de Dumnezeu. Acela care duce semenilor săi remediul

împotriva păcatului trebuie ca el însuși să fie mișcat de Duhul lui Dumnezeu. El nu trebuie să apuce vâslele decât dacă este sub conducerea dumnezeiască. El nu poate să lucreze cu succes, nu poate realiza voia lui Dumnezeu în armonie cu gândul lui Dumnezeu decât dacă află, nu din izvoare omenești, ci de la înțelepciunea nemărginită, că Dumnezeu are plăcere de planurile lui.

Planul binevoitor al lui Dumnezeu cuprinde fiecare domeniu al lucrării Sale. Legea dependenței și influenței reciproce trebuie să fie recunoscută și ascultată. „Nici unul nu trăiește pentru sine.” Vrajmașul a folosit lanțul dependenței pentru a-i strânge pe oameni laolaltă. Ei s-au unit pentru a nimici chipul lui Dumnezeu în om, pentru a se împotrivi Evangheliei, stricându-i principiile. Ei sunt reprezentați în Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind legați în mănunchiuri pentru a fi arși. Satana își unește forțele în vederea pierzării. Unitatea poporului lui Dumnezeu a fost zguduită în chip îngrozitor. Dumnezeu prezintă un remediu. Acest remediu nu este o influență printre multe altele și de aceeași categorie cu ele; este o influență mai presus de oricare alta de pe fața pământului, o influență corectoare. înălțătoare și înnobilitoare. Cei care lucrează în domeniul Evangheliei trebuie să fie înălțați și sfințiți, deoarece ei se ocupă cu marile principii ale lui Dumnezeu. Înjugați la același jug cu Hristos, ei sunt împreună lucrători cu Dumnezeu. În felul acesta, Dumnezeu dorește să-i unească pe urmașii Săi, ca ei să poată fi o putere spre bine, fiecare făcându-și partea, totuși cultivând toți principiul sacru al dependenței de Hristos. (Testimonies for the Church 6:240-242 (1900)).

Exemplul misionarului medical

În zilele Domnului Hristos, nu existau sanatorii în Țara sfântă. Însă, pe oriunde mergea, Marele Medic ducea cu El leacul vindecător care constituie un tratament pentru orice boală, spirituală sau fizică. El tăcea parte de acesta tuturor celor care se aflau sub puterea vrăjmașului. În fiecare oraș, flecare cetate și în fiecare sat prin care trecea, El își punea mâinile asupra celor necăjiți cu grija unui tată iubitor, vindecându-i și rostindu-le cuvinte duioase și pline de milă. Cât de prețioase erau pentru aceștia cuvintele Sale! De la El pornea un izvor de putere vindecătoare, care îi făcea bine pe cei bolnavi. El vindeca pe femei și bărbați cu bunăvoința neclintită și cu inima plină de bucurie, căci El era bucuros să redea sănătatea celor bolnavi.

Neliniștea familiei sale

Vindecătorul Atotputernic lucra fără încetare, atât de intens și adesea fără hrană -- astfel încât unii dintre prietenii Lui au început să se teamă că nu va mai rezista mult acelei încordări. Frații lui au auzit de acest lucru cât și despre acuzația adusă de farisei cum că El scotea afară demonii prin puterea lui Satana. Ei simțeau cu putere ocară care venea asupra lor datorită înrudirii lor cu Isus, Ei au hotărât că El trebuie convins sau constrâns să înceteze felul în care lucra și au atras-o și pe Maria de partea lor, crezând că, prin dragostea pe care i-o purta, Îl vor putea convinge să fie mai prudent.

Domnul învăța poporul când ucenicii Săi i-au adus vestea că mama și frații Lui erau afară și doreau să-L vadă. El știa ce era în inima lor și „Isus a răspuns celui ce Îi aduse știrea aceasta: «Cine este mama Mea și care sunt frații Mei?» Apoi Și-a întins mâna spre ucenicii Săi și a zis: «Iată mama Mea și frații Mei». Căci oricine face voia Tatălui Meu care este în ceruri, acela îmi este frate, soră și mamă” (Matei 12, 48-50). Vrăjmășia aprinsă în inima omenească împotriva Evangheliei a fost simțită cu putere de Fiul Lui Dumnezeu și acesta era cel mai dureros lucru în cadrul căminului Său; căci inima Lui era plină de bunătate și dragoste și El avea o considerație duioasă față de relația de familie. Însă cu rigla lor scurtă, frații Săi nu au putut măsura misiunea pe care El a venit să o îndeplinească și de aceea nu au putut simți împreună cu El în necazurile Lui.

Dușmănia fariseilor

Câtorva dintre cei pe care i-a vindecat, Domnul Hristos le-a poruncit să nu spună oamenilor acest lucru. El știa că, cu cât vor auzi mai mult fariseii și saducheii de minunile Sale, cu atât vor căuta să-I pună în cale mai multe obstacole. Însă fără să țină seama de rugămintea Lui, „se răspândea tot mai mult vestea despre El, și oamenii se strângeau cu grămada ca să-L asculte și să fie vindecați de bolile lor” (Luca 5, 15). De repetate ori a fost urmărit de preoți, care și-au exprimat sentimentele violente împotriva Lui cu scopul de a stârni vrăjmășia poporului. Însă, când nu Se mai simțea în siguranță într-un loc, pleca într-altul.

În lucrarea misionară medicală vom întâmpina aceeași împotrivire ca și Domnul Hristos. El ne spune: „Veți fi urâți de toți din pricina numelui Meu; dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit. Când vă vor prizoni într-o cetate, să fugiți într-alta. Adevărat vă spun că nu veți isprăvi de străbătut cetățile lui Israel până va veni Fiul omului” (Matei 10, 22.23).

Viața Domnului Hristos și lucrarea Sa de slujire a celor în suferință sunt legate inseparabil, Potrivit cu lumina care mi-a fost dată, eu știu că trebuie să existe o legătură strânsă între lucrarea misionară medicală și lucrarea de predicare a Cuvântului. Ele sunt legate într-o unitate sfântă, ca o singură lucrare, și nu trebuie despărțite niciodată. Principiile Cerului trebuie să fie adoptate și puse în practică de către cei care susțin că merg pe urmele pașilor Mântuitorului. Prin propriul Său exemplu, El ne-a arătat că lucrarea misionară medicală nu trebuie să ia locul lucrării de predicare a Evangheliei, ci trebuie să fie strâns legată de aceasta. Domnul Hristos a dat o reprezentare desăvârșită a adevăratei evlavii, îmbinând lucrarea medicului cu a pastorului, slujind atât nevoilor trupului, cât și ale sufletului, vindecând suferința fizică și rostind apoi cuvinte care aduceau pace inimilor tulburate...

Îndreptați atenția către Isus

Noi ar trebui să nu uităm că eficiența lucrării misionare medicale constă în a-i îndrepta pe oamenii bolnavi de păcat către Omul de pe Calvar, care ridică păcatul lumii. Privind la El, ei vor fi schimbați după asemănarea Lui. Obiectivul nostru în întemeierea de sanatorii constă în a încuraja pe bolnavi și suferinzi să trăiască. Fie ca lucrătorii din

instituțiile noastre medicale să-L pună continuu pe Domnul Hristos, Marele medic, înaintea celor asupra cărora boala trupească sau spirituală a adus descurajare. Îndreptați-le atenția către Acela care poate vindeca atât bolile fizice, cât și pe cele spirituale. Vorbiți-le despre Acela care este mișcat când vă știe neputințele. Încurajați-i să se așeze în grija Aceluia care Și-a dat viața pentru a face posibil ca ei să aibă viața veșnică. Păstrați-le mintea ațintită asupra Celui prea Iubit, cel mai mare între zeci de mii. Vorbiți despre dragostea Lui, vorbiți despre puterea Lui de a mântui.

Domnul dorește ca fiecare lucrător să facă tot ce poate mai bine. Cei care nu au fost special instruiți într-una din instituțiile noastre medicale s-ar putea să gândească că ei pot face foarte puțin; însă, dragii mei lucrători, nu uitați că în pilda talanților Domnul Hristos nu a spus că toți slujitorii au primit același număr de talanți. Unuia dintre slujitori i-a dat cinci talanți; altuia, doi; iar altuia unul. Dacă nu aveți decât un singur talant, folosiți-l în mod înțelept, sporindu-l prin punerea la schimbător. Unii nu pot face la fel de mult ca alții, însă fiecare trebuie să facă tot ce poate pentru a da înapoi valul de boală și necaz care mătură lumea noastră. Veniți în ajutorul Domnului, împotriva puterilor întunericului. Dumnezeu dorește ca fiecare dintre copiii Săi să aibă înțelepciune și cunoștință pentru ca slava Lui să poată fi descoperită cu toată claritatea și puterea în lumea noastră...

Domnul Hristos a însărcinat biserica Sa să facă aceeași lucrare pe care a făcut-o El în timpul misiunii Sale pe pământ. Astăzi, El este același medic plin de milă ca atunci când a fost pe pământ. Noi trebuie să-i lăsăm pe cei suferinzi să înțeleagă că în El există balsam vindecător pentru orice boală, putere restauratoare pentru orice neputință. (The Review and Herald, 9 iunie, 1904. Pentru studiu suplimentar: The Ministry of Healing, 17-50, „Adevăratul misionar medical”)

Evanghelia în practică

Când reforma sănătății a fost adusă pentru prima dată înaintea noastră cu aproape treizeci și cinci de ani în urmă, lumina care mi-a fost prezentată era conținută în pasajul acesta din Scriptură: „Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți: El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia și prinșilor de război izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al Domnului și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângâi pe toți cei întristați; să dau celor întristați din Sion, să le dau o cunună împărătească în loc de cenușă, un untdelemn de bucurie în locul plânsului, o haină de laudă în locul unui duh mâhnit ca să fie numiți «terebinți ai neprihăririi», «un sad al Domnului, ca să slujească spre slava Lui». Ei vor zidi iarăși vechile dărâmături, vor ridica iarăși năruirile din vechime, vor înnoi cetăți pustiite rămase pustii din neam în neam” (Isaia 61,1-4).

În lumina care mi-a fost dată cu atât de mult timp în urmă, mi-a fost arătat că poporul nostru, cel care susține a crede adevărul prezent, trebuie să facă această lucrare. Cum o va face? După îndrumările pe care Domnul Hristos le-a dat celor doisprezece ucenici ai Săi când i-a chemat laolaltă și i-a trimis să predice Evanghelia.

„Apoi Isus a chemat pe cei doisprezece ucenici ai Săi și le-a dat putere să scoată afară duhurile necurate și să tămăduiască orice fel de boală și orice fel de neputință... Aceștia sunt cei doisprezece pe care i-a trimis Isus, după ce le-a dat învățăturile următoare: Să nu mergeți pe calea păgânilor și să nu intrați în vreo cetate a samaritenilor; ci să mergeți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel. Și pe drum, propovăduiți și ziceți: «împărăția cerurilor este aproape!» Vindecați pe bolnavi, înviați pe morți, curățiți pe leproși, scoateți afară dracii. Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10, 1.5-8).

Sunt necesare reforme

În lumina care mi-a fost dată cu atât de mult timp în urmă, mi-a fost arătat că necumpătarea va predomina în lume într-o măsură alarmantă și că fiecare membru din poporul lui Dumnezeu trebuie să ia o poziție hotărâtă în ce privește reformarea

obiceiurilor și practicilor. La data aceea, eu mâneam carne de două sau de trei ori pe zi și leșinam de două sau trei ori pe zi. Domnul mi-a prezentat un plan general. Mi-a fost arătat că Dumnezeu avea să le dea celor din poporul Său păzitor al poruncilor o reformă în ce privește alimentația și că, după ce o vor fi primit, bolile și suferințele lor aveau să scadă mult. Mi-a fost arătat că această lucrare va progresa.

Nevoia unui sanatoriu

Apoi, în anii care au urmat, mi-a fost dată lumina că trebuie să avem un sanatoriu, o instituție de sănătate care urma să fie întemeiată chiar de noi. Acesta era mijlocul prin care Dumnezeu avea să aducă poporul Său la o înțelegere corectă în ceea ce privește reforma sănătății. De asemenea, acesta avea să fie mijlocul prin care noi urma să avem acces la cei care nu erau de aceeași credință cu noi. Trebuie să avem o instituție în care bolnavilor să li se poată alina suferințele, și aceasta fără folosirea de tratamente medicamentoase. Dumnezeu a declarat că El însuși avea să meargă înaintea poporului Său în această lucrare.

Ei bine, lucrarea a mers continuu crescând. A fost deschisă calea pentru ca bisericile noastre să o înceapă. Eu am proclamat reforma sănătății pe oriunde m-am dus. La adunările noastre în corturi, am vorbit duminicile după-amiaza și am proclamat solia temperanței în mâncare, băutură și îmbrăcăminte. Aceasta este solia pe care am dus-o ani de zile înainte de a pleca în Australia.

Însă au fost și persoane care nu au primit bine lumina pe care a dat-o Dumnezeu. Printre cei prezenți la adunările noastre în corturi se aflau persoane care mâncau și beau în mod necumpătat. Alimentația lor nu era în armonie cu lumina dată de Dumnezeu și a fost imposibil ca ei să prețuiască adevărul cel sfânt în toate implicațiile lui.

Toate categoriile să beneficieze

Lumina venea treptat. De repetate ori s-a dat sfatul ca instituțiile noastre de sănătate să se ocupe de toate categoriile de oameni. Evanghelia lui Isus Hristos cuprinde și lucrarea de vindecare a celor bolnavi. Când am auzit că dr. Kellogg a preluat lucrarea misionară medicală, l-am încurajat din toată inima și din tot sufletul, deoarece am știut că numai prin această lucrare pot fi înlăturate prejudecățile care există în lume împotriva credinței noastre.

În Australia, noi am încercat să facem tot ce am putut în acest domeniu. Ne-am așezat în Cooranbong, și acolo, într-un loc unde oamenii trebuia să cheme doctorul de la patruzeci de kilometri și să-i plătească douăzeci și cinci de dolari vizita, am ajutat pe toți bolnavii și cei în suferință cum am putut. Văzând că noi aveam cunoștințe despre boli, oamenii își aduceau bolnavii la noi, iar noi îi îngrijeam. În acest fel, am înlăturat cu totul prejudecățile din acel loc...

Lucrarea misionară medicală este o lucrare de pionierat. Ea trebuie să fie în strânsă legătură cu lucrarea de predicare a Cuvântului. Ea este Evanghelia în practică, Evanghelia adusă la îndeplinire în mod practic. Mi-a părut atât de rău să văd că poporul nostru nu s-a ținut de această lucrare așa cum ar fi trebuit...

Tot cerul este interesat în lucrarea de alinare a suferinței omenirii. Satana își folosește controlul asupra sufletelor și trupurilor oamenilor. El încearcă să îi lege de roțile carului său. Inima mea este întristată când privesc bisericile noastre care ar trebui să fie implicate cu inima și cu sufletul în practică în lucrarea misionară medicală.

Pastorii să lucreze potrivit cu planul Evangheliei

Doresc să vă spun că în curând nu se va mai putea face altă lucrare misionară în afară de lucrarea misionară medicală. Lucrarea unui pastor constă în a predica. Pastorii noștri trebuie să lucreze potrivit cu planul de slujire al Evangheliei.

Nu veți fi niciodată slujitori ai Evangheliei potrivit cu planul acesteia până când nu veți arăta un interes deosebit pentru lucrarea misionară medicală, Evanghelia vindecării, a binecuvântării și a întăririi. Veniți în ajutorul Domnului împotriva puterilor potrivnice ale întinericului, ca să nu se spună despre voi: „Blestemați pe Meroza... blestemați pe locuitorii lui pentru că nu au venit în ajutorul Lui” (Judecători 5, 23).

Pentru că Domnul mi-a dat îndrumări, am avut curajul să stau în mijlocul vostru și să vă vorbesc, iară să țin seama de felul cum veți privi lucrarea misionară medicală. Vreau să spun că lucrarea misionară medicală este lucrarea lui Dumnezeu. Domnul dorește ca fiecare dintre pastorii Săi să intre în rânduri. Începeți să faceți lucrare misionară medicală și veți avea acces la oameni. Pe măsură ce slujiți nevoilor lor, inimile lor vor fi mișcate. Pe măsură ce le alinați suferințele, veți găsi ocazii de a le

vorbi despre dragostea lui Isus...

Dumnezeu îi va ajuta pe cei care iubesc adevărul, care I se predau Lui cu toată inima, cu tot cugetul și cu toată puterea lor. Dumnezeu va lucra cu putere alături de slujitorii Săi când inimile lor vor fi umplute de dragoste -- pentru oile pierdute ale casei lui Israel. Căutați pe cei care au apostaziat, pe cei care au cunoscut odată credința și duceți-le solia harului. Relatarea despre iubirea lui Hristos va atinge o coardă în inimile lor. Domnul Hristos trage ființele omenești la Sine cu acea funie pe care Dumnezeu a lăsat-o în jos dinspre ceruri pentru a salva neamul omenesc. Dragostea lui Hristos poate fi măsurată numai când se măsoară această funie...

Lucrarea misionară medicală, slujirea celor bolnavi și în suferință, nu poate fi despărțită de Evanghelie. Dumnezeu vine în ajutorul aceluia a căror atenție a fost atrasă asupra acestui subiect pentru a putea avea și ei gândul lui Hristos, mila lui Hristos. Dumnezeu vă ajută să nu uitați că Domnul Hristos a fost un lucrător, că El mergea din loc în loc vindecând pe cei bolnavi. Dacă noi am fi tot atât de strâns legați de Domnul Hristos cum au fost ucenicii, Dumnezeu ar putea lucra prin noi pentru a vindeca pe mulți care sunt în suferință. (The General Conference Bulletin, 202-204 (1901)).

Capitolul 230

Cu credință și umilință

Evanghelia lui Hristos trebuie trăită, pusă în practică în viața de fiecare zi. Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să fie curățiți de orice răceală, de orice egoism. Simplitatea, blândețea, smerenia sunt de mare valoare în lucrarea lui Dumnezeu. Încercați să-i uniți pe lucrători prin încredere și dragoste. Dacă nu puteți face acest lucru, încercați să fiți cum se cuvine voi înșivă, iar restul lăsați-l în seama lui Dumnezeu. Lucrați prin credință și cu rugăciune. Alegeți tineri creștini și instruiți-i să fie, nu lucrători cu inimile ca fierul, ci lucrători cărora le place să lucreze în armonie.

Mă rog ca Domnul să schimbe inimile acelor care, dacă nu primesc mai mult har, vor fi ispitiți. Mă rog ca El să înmoaie și să supună orice inimă. Noi trebuie să trăim în strânsă părtășie cu Dumnezeu pentru ca să putem să ne iubim unii pe alții așa cum ne-a iubit Hristos. Prin aceasta va cunoaște lumea că noi suntem ucenicii Săi. (Testimonies for the Church 9:218-219 (1909) Pentru studiu suplimentar: The Ministry of Healing, 139-160, „Învățând și vindecând”)

Capitolul 231

Să pătrundem

Sunt foarte preocupată de instruirea tinerilor studenți la medicină ca misionari. Acesta constituie mijlocul prin care putem introduce adevărul în locuri în care altfel nu am putea pătrunde.

Pot spune că, prin providența lui Dumnezeu, lucrarea misionară medicală poate fi un mijloc bun de intrare, prin care se poate ajunge la sufletele bolnavilor.

O, ce câmp cu rod bogat este deschis în fața lucrării misionare medicale! Domnul Isus Hristos a fost, în adevăratul sens al cuvântului, un misionar de gradul cel mai înalt, care a împletit lucrarea Lui misionară cu cea de Mare medic, vindecând tot felul de boli. Multe persoane din vremea Domnului Hristos nu au vrut să înțeleagă starea pierdută în care se aflau. Atunci, când Domnul Hristos Se afla în mijlocul lor ca vindecător atotputernic, atât al bolilor trupești, cât și al sufletului bolnav de păcat, au fost mulți care nu au vrut să vină la El ca să aibă viață. Ei au refuzat să fie luminați. La fel va fi și în zilele noastre. Unii nu vor fi vindecați de bolile lor sufletești.

Fiecare medic poate și trebuie să fie creștin, iar dacă este astfel, va duce cu el un leac atât pentru suflet, cât și pentru trup. Ei face lucrarea atât a unui apostol, cât și a unui medic. Cu cât mai mult este nevoie atunci de o religie curată și neîntinată, pentru ca învățătorul spiritual să poată sluji și nevoilor sufletești în timp ce alină suferințele trupești. Cât de înviorător este atunci ca sufletul suferind, clătinat de furtună, să audă cuvinte de nădejde, cuvinte pe care Dumnezeu le-a rostit celor în suferință, să asculte rugăciunile înălțate în favoarea sa! Cât de important este ca misionarul activ să înțeleagă bolile care afectează corpul omenesc, să îmbine partea medicală care se ocupă de bolile trupului cu lucrarea plină de credincioșie, conștiinciozitate a unui păstor al turmei, pentru a da un caracter sfânt și o eficacitate dublă slujirii sale!

Domnul, în marea Lui bunătate și în iubirea Lui fără seamăn, a făcut adesea cunoscut instrumentelor Lui omenești faptul că misionarii nu au o pregătire într-adevăr completă până când nu dobândesc cunoștințe legate de tratarea celor bolnavi și în suferință. Dacă s-ar fi ținut seama de acest important aspect în lucrarea de instruire în.

vederea lucrării misionare, mulți care și-au pierdut viețile ar fi putut trăi. Dacă ei ar fi știut să trateze bolile trupului și să studieze de la cauză la efect, ei ar fi putut, printr-o cunoaștere inteligentă a corpului omenesc și a modului cum să trateze bolile acestuia, să ajungă la multe suflete aflate în întuneric, la care altfel nu ar fi putut ajunge.

Marele Medic, alături de fiecare lucrător

Marele Medic conducător este alături de fiecare lucrător credincios, serios și temător de Dumnezeu care acționează potrivit cunoștințelor pe care le are pentru a alina suferințele corpului omenesc. El, șeful medicilor, este gata să reverse balsamul din Galaad. El va asculta rugăciunile înălțate de medic și misionar dacă Numele Său va fi proslăvit prin aceasta; iar viața pacientului care suferă va fi prelungită. Dumnezeu este mai presus de toți. El este adevăratul conducător al misionarului medical, care este în strânsă legătură cu Medicul-șef și va fi cu adevărat binecuvântat, învățând de la El nu numai să trateze suferințele trupești, dar și să vegheze asupra sufletelor, să înțeleagă cum să aplice rețeta și, ca un subpăstor, să folosească balsamul din Galaad pentru a vindeca rănila pe care păcatul le-a făcut atât sufletelor, cât și trupurilor oamenilor în suferință datorită înțepăturii șarpelui. O, cât este de important ca medicul să fie o persoană lipsită de egoism, o persoană care să aibă o înțelegere corectă în legătură cu ispășirea Domnului Isus Hristos, spre a-L putea înălța pe Domnul Isus în fața sufletului aflat în disperare, unul care să aibă o strânsă comuniune cu Dumnezeu! Ce comoară are el în cunoștințele despre tratamentul bolilor trupului și, de asemenea, cu privire la planul de mântuire. Bizuindu-se pe Isus ca Mântuitor al său personal, el poate conduce și pe alții la speranță, credință mântuitoare, odihnă și pace și o nouă viață în Isus Hristos...

Domnul primește eforturile făcute de lucrătorul consacrat, de adevăratul păstor. S-ar putea ca el să aibă puțin timp spre a ține predici, însă poate trăi predici care vor fi mult mai puternice. Adevărul trăit în viață, în fapte neegoiste, constituie cel mai puternic argument în favoarea creștinismului. Alinarea bolnavilor, ajutorarea celor în necaz înseamnă a lucra pentru Hristos și demonstrează cele mai puternice adevăruri ale Evangheliei care reprezintă misiunea și lucrarea Domnului Hristos pe pământ. Cunoașterea artei de a alina suferința omenească înseamnă deschiderea unor uși fără număr, prin care adevărul își poate face sălaș în inimă, iar sufletele pot fi salvate pentru viața veșnică. Chiar și cele mai încăpățânate suflete, cuprinse de păcat, pot fi abordate în acest fel și pot înțelege câte ceva din taina evlaviei și să devină atât de încântate de ceea ce află, încât să nu aibă odihnă până ce nu ajung să-L cunoască pe Domnul Isus Hristos

și harul Său mântuitor...

Să se formeze o asociație de felul „Christian Endeavor Society” și să se vadă ce se poate face de către fiecare unealtă omenească responsabilă în a folosi ocaziile favorabile pentru a lucra pentru Mântuitorul. El are o vie în care fiecare poate face fapte bune. Oamenii în suferință au nevoie de ajutor pretutindeni. (Medical Missionary Work, 1893)

Evangheliști misionari medicali

Evangheliștii care au cunoștințe practice în legătură cu felul cum să trateze pe cei bolnavi trebuie să fie trimiși spre a face lucrare misionară medicală, în strânsă legătură cu cei mai experimentați lucrători ai Evangheliei. Pastorii cu care lucrează acești tineri trebuie să le dea aceleași ocazii de a învăța cum i-a dat Ilie lui Elisei. Ei trebuie să le arate cum să prezinte adevărul semenilor lor. Atunci când este posibil, acești tineri trebuie să viziteze spitalele, iar în unele cazuri, să țină legătură cu acestea pentru o vreme, lucrând dezinteresat.

Lucrătorii noștri misionari medicali trebuie să aibă în fața lor cel mai curat exemplu de altruism. Prin cunoștința și experiența câștigată prin lucru practic, ei trebuie să pornească și să acorde tratamente celor bolnavi. Mergând din casă în casă, vor avea acces la multe persoane care altfel nu ar fi auzit solia Evangheliei.

Încurajare pentru lucrătorii tineri

Cei care nu posedă diplome de medici pe deplin acreditați pot face mult bine. Unii dintre aceștia trebuie să-și continue pregătirea spre a lucra ca medici competenți. Mulți, care lucrează sub conducerea unora de felul acesta, pot face o lucrare acceptabilă fără să petreacă atât de mult timp cu studiile cum s-a gândit în trecut că este necesar.

Mulți dintre cei care nu au putut să facă în totalitate cursurile medicale vor porni să lucreze pentru Mântuitorul. Dumnezeu îi va ajuta pe acești lucrători. Ei vor dobândi cunoștințe din școala mai înaltă și vor fi în stare să intre în rânduri ca lucrători medicali și surori medicale. Marele Misionar Medical vede orice efort care se face pentru a avea acces la sufletele oamenilor prin prezentarea principiilor reformei sănătății.

În lumea noastră au loc schimbări decisive. Domnul a declarat că El va face multe întorsături și răsturnări. Oamenii umili, care au fost până acum în întuneric, trebuie să aibă acum ocazia de a deveni lucrători.

Acelora care se înrolează în lucrarea misionară medicală doresc să le spun: sluiți

pe Domnul cu o minte sfințită, lucrând în strânsă legătură cu pastorii Evangheliei și cu Marele învățător. Acela care v-a dat însărcinarea vă va da și pricepere și înțelepciune pe măsură ce vă consacrați în serviciul Lui, angajându-vă în studiu și în lucru, făcând tot ce puteți pentru a aduce alinare celor bolnavi și în suferință.

Acelora care sunt obosiți de pe urma unei vieți de păcat, care nu știu încotro să se îndrepte pentru a găsi alinare, prezentați-le pe Mântuitorul plin de milă, plin de dragoste și duiosie, tânjind să-i primească la Sine pe cei care vin la El cu inimi zdrobite și cu un duh de căință. Luați-i de mână, ridicați-i, roștiți-le cuvinte de speranță și încurajare. Ajutați-i să apuce mâna Aceluia care a spus: „Să se prindă de Mine, să facă pace cu Mine; da, să facă pace cu Mine” (Isaia 27, 5).

„Iată”, spune Domnul Hristos, „Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui.” Dumnezeu dorește ca noi să zicem: „Amin! Vino, Doamne Isuse”. Dumnezeu va face mult mai mult pentru copiii Săi dacă ei vor avea credință în El. (The Review and Herald, 19 noiembrie 1903).

Metode și planuri

În sanatoriile noastre, lucrarea trebuie astfel făcută, încât să atragă sufletele la Hristos. Noi avem un vast câmp misionar în instituțiile noastre de sănătate, căci aici vin oameni din toate țările pentru a-și reface sănătatea. Personalul cel mai potrivit pentru sanatoriile noastre trebuie să fie alcătuit din acei oameni care doresc să facă din Biblie călăuză lor, aceia care își dedică puterile mintale și morale pentru a face să înainteze lucrarea în căile potrivite.

Fie ca lucrătorii din sanatorii să nu uite că obiectivul întemeierii acestor instituții nu este doar acela de a alina suferința și a vindeca boala, ci și salvarea sufletelor. Fie ca atmosfera spirituală din aceste instituții să fie astfel, încât bărbații și femeile care sunt aduși în sanatoriu pentru tratament pentru bolile lor trupești să învețe lecția că sufletele lor bolnave au nevoie de vindecare.

A predica Evanghelia înseamnă mult mai mult decât cred mulți. Aceasta este o lucrare vastă, atotcuprinzătoare. Sanatoriile noastre mi-au fost prezentate ca fiind cele mai eficiente mijloace pentru promovarea soliei Evangheliei.

Lucrarea adevăratului misionar medical este în mare măsură o lucrare spirituală. Aceasta cuprinde rugăciunea și punerea mâinilor; de aceea, și acesta trebuie pus deoparte cu tot atâta sfințenie ca și pastorul Evangheliei. Cei care sunt aleși să lucreze ca misionari medicali trebuie să fie puși deoparte pentru această lucrare. Acest lucru îi va întări împotriva ispitei de a se reține de la munca de la sanatoriu și a se angaja în activitate particulară, pe cont propriu. Nici un fel de motive egoiste nu trebuie îngăduite pentru a-l trage pe lucrător de la postul datoriei sale. Lucrarea medicală efectuată în legătură cu darea soliei îngerului al treilea are ca urmare rezultate minunate. Aceasta trebuie să fie o lucrare sfințitoare, o lucrare de unificare, una care să corespundă lucrării pe care Căpetenia bisericii i-a trimis pe ucenicii Săi să o facă.

Chemând laolaltă pe ucenicii Săi, Domnul Hristos le-a dat însărcinarea: „... și pe drum, propovăduiți și ziceți: «împărăția cerurilor este aproape». Vindecați pe bolnavi, înviați pe morți, curățiți pe leproși, scoateți afară draci. Fără plată ați primit, fără plată

să dați. Iată, Eu vă trimit ca pe niște oi în mijlocul lupilor. Fiți dar înțelepți ca șerpii și fără răutate ca porumbeii” (Matei 10, 7.8.16).

Este bine să citim acest capitol și să-l lăsăm să ne pregătească pentru ceea ce avem de făcut. Cei dintâi ucenici au plecat, în urma însărcinării Sale, să-i caute pe cei rătăciți. Spiritul Lui avea să pregătească drumul înaintea lor. Ei trebuia să simtă că, având o astfel de solie de dus, asemenea binecuvântări de împărțit, ei ar trebui să fie bine primiți în casele oamenilor...

Conferințele să folosească misionari medicali

Prin primii ucenici, i s-a oferit lui Israel un dar divin; evanghelistul credincios de astăzi poate face o lucrare similară în fiecare oraș în care pătrund misionarii noștri. Este o lucrare pe care, într-o anumită măsură, am încercat să o facem în legătură cu sanatoriile noastre, însă trebuie să ne mărim experiența în această

privință.

Oare nu pot președinții noștri de conferințe să deschidă calea pentru ca studenții noștri să intre în acest domeniu al lucrării? De repetate ori mi-a fost prezentat că „trebuie organizate asociații și să avem instruite, cât mai bine, persoane care să lucreze ca surori medicale, evangheliști, pastori, colportori, vestitori ai Evangheliei, în vederea desăvârșirii unui caracter după asemănarea divină”. Pentru alinarea suferinței omenirii se poate face o lucrare măreață, iar prin eforturile studenților care sunt instruiți și educați spre a deveni misionari medicali eficienți, oamenii care trăiesc în multe dintre orașele mari pot ajunge la cunoștința adevărurilor

soliei îngerului al treilea. Conducătorii consacrați și profesorii cu experiență ar trebui să pornească ei înșiși la început împreună cu acești tineri lucrători, învățându-i cum să lucreze. Când cei care se tem de Dumnezeu și îl cinstesc oferă cu amabilitate hrană, aceste daruri pot fi acceptate. În acest fel, se pot găsi ocazii pentru discuții, pentru explicarea Scripturilor, pentru a cânta cântece biblice și a se ruga împreună cu familia respectivă. Sunt mulți pentru care o astfel de lucrare se va dovedi o binecuvântare.

Iar fiecare lucrător, când pornește în această lucrare, ar trebui să-și dea seama că

el este cu adevărat trimis de Dumnezeu, la fel ca și primii ucenici. Ochiul lui Dumnezeu este asupra lui; spiritul Său îl însoțește...

Sunt mulțumită când mă gândesc la avantajele pe care le au școlile care se află în apropierea sanatoriilor noastre, astfel ca lucrarea celor două instituții să poată fi împletită. Elevii din aceste școli, în timp ce primesc cunoștințe cu privire la adevărul prezent, pot învăța de asemenea să fie slujitori ai vindecării pentru aceia pe care pornesc să-i ajute.

Dacă a existat vreodată un timp când lucrarea noastră ar trebui să se facă sub directă îndrumare a Duhului lui Dumnezeu, acel timp este acum. Fie ca cei care stau în tihnă să se trezească. Fie ca sanatoriile noastre să devină ceea ce ar trebui să fie -- case în care să se vindece sufletele bolnave de păcat. Și acest lucru se va face atunci când lucrătorii au o strânsă legătură cu Marele Vindecător. (Medical Missionary Library, nr. 5, 14-16, 1906)

Medici și evangheliști

Cuvinte de încurajare către un medic. Lucrarea pe care ai făcut-o în diferite orașe are aprobarea Cerului. Ceea ce ai făcut tu demonstrează că, dacă medicii și pastorii noștri ar lucra împreună în prezentarea adevărului către popor, s-ar putea ajunge la mult mai mulți oameni decât dacă pastorul ar lucra de unul singur. Eu am încredere că exemplul tău în această privință poate fi urmat și de alți medici.

Nu trebuie să ai simțământul că Domnul te-a despărțit de sanatoriu pentru că ai făcut eforturi mai directe de a ajunge la sufletele din orașele noastre care au nevoie de convertire. Tu simți o povară pentru această lucrare, de a prezenta solia oamenilor. Prezintă-L pe Domnul Hristos ca vindecător al sufletului bolnav de păcat. În lucrarea pe care o faci în câmp, tu vei avea o influență mai mare, mai extinsă decât dacă ai fi limitat să lucrezi numai într-o instituție.

Cunoștințele pe care ți le faci când participi la adunări și prezinți adevărul din punctul de vedere al medicului te vor ajuta să câștigi influență și acest domeniu al lucrării va constitui mijlocul prin care să se aducă în sanatoriile noastre o categorie de oameni care ar avea mari foloase în acest fel. Fă-ți planurile în așa fel, încât să te poți implica nestingherit în această lucrare și astfel încât absența ta să nu afecteze lucrarea din instituție.

Prezintă înaintea oamenilor nevoia de a se împotrivi ispitei de a-și îngădui pofta. Acesta este punctul în care cad mulți. Explică-le ce legătură strânsă există între corp și minte și arată-le nevoia de a le păstra pe amândouă în cea mai bună stare. Prezentările de sănătate pe care le ții în adunări vor constitui una dintre cele mai bune căi de a face publicitate sanatoriilor noastre.

Domnul Hristos ne-a dat un exemplu. El ne-a învățat din Scripturi adevărurile Evangheliei și, de asemenea, a vindecat pe cei suferinzi care au venit la El pentru alinare. El a fost cel mai mare medic pe care l-a cunoscut lumea vreodată și totuși El a îmbinat lucrarea Sa de vindecare cu împărtășirea adevărului mântuitor.

În acest fel ar trebui să lucreze medicii noștri. Ei fac lucrarea Domnului atunci când lucrează ca evangheliști, învățând pe oameni cum poate fi vindecat sufletul de către Domnul Isus. Fiecare medic ar trebui să știe atât să se roage cu credință pentru cei bolnavi, cât și să administreze tratamentul corespunzător. În același timp, el trebuie să lucreze ca un slujitor al lui Dumnezeu, să-i îndemne pe oameni să se pocăiască, să se convertească pentru a-și putea salva sufletul și trupul. Împletirea în acest fel a celor doua lucrări îi va lărgi medicului experiența și îi va mări în mare măsură influența.

În strânsă legătură cu oamenii

Eu știu un lucru: cea mai mare lucrare a medicilor noștri este de a avea acces la oamenii din lume în modul cel mai bun. Există o lume care piere în păcat; cine va prelua lucrarea din orașele noastre? Cel mai mare dintre medici este acela care merge pe urmele pașilor lui Isus Hristos.

Există o lucrare care trebuie făcută în toate orașele, iar aceia care încă lucrează și umblă cu Dumnezeu în umilință, străduindu-se să fie zi de zi biruitori, vor câștiga victorii prețioase zi de zi. Lucrarea care este făcută în umilință va purta acreditarea divină. Să ne găsim refugiul în Dumnezeu. Ceea ce văd eu cel mai clar este nevoia ca membrii noștri să fie uniți în lucrarea care se face în orașele noastre... Domnul are multă răbdare cu oamenii și El îi cheamă cu toată seriozitatea pe toți să se pocăiască. Se vor apuca pastorii și medicii de această lucrare, care de-abia a fost începută? Fie ca Dumnezeu să ne ajute să fim credincioși și să facem acea lucrare care este cea mai importantă. Acum este timpul ca noi să facem cele mai hotărâte eforturi pentru a trezi pe oamenii care nu au fost niciodată avertizați. Se dedică multă trudă și efort mintal pentru tipărirea de publicații. Acest lucru este bun, însă dacă s-ar face mai multe eforturi pentru a trimite la lucru misionari zeloși care să predice adevărul, mult mai multe suflete ar fi trezite și câștigate pentru adevăr. În timp ce Domnul Isus slujește în adevăratul sanctuar de sus, prin Duhul Său cel Sfânt, El lucrează prin mesagerii de pe pământ. Aceste unelte vor îndeplini mai multe lucruri decât pagina tipărită, dacă vor porni în spiritul și puterea lui Hristos. Domnul Hristos va lucra prin slujitorii Săi, umplându-i cu Duhul Său și îndeplinind astfel față de ei făgăduința: „Iată, Eu sunt cu voi până la sfârșitul veacului” (Matei 28, 20).

Este bine ca, în prezentarea adevărului în fața celor necredincioși, la început să abordăm subiecte în care ei sunt de acord cu noi. Principiile sănătății și ale temperanței

vor face apel la judecata lor și de la aceste subiecte îi putem călăuzi să înțeleagă cerințele obligatorii ale poruncii a patra. În această lucrare, medicii își pot aduce contribuția. Când oamenii vor deveni conștienți de valoarea sfaturilor date cu privire la viețuirea sănătoasă, acest lucru le va da încredere să creadă că cei care învață și susțin aceste principii au adevărul și în alte domenii.

Este planul Domnului ca medicii care cunosc bine adevărul Bibliei să-și unească eforturile cu cele ale pastorilor care lucrează în orașe și împreună cu aceștia să transmită ca un întreg, în deplină armonie solia de avertizare care trebuie dată lumii. Pentru această lucrare, trebuie aleși câțiva dintre cei mai bine calificați oameni din instituțiile noastre.

Unora li se poate părea neînțelept să se ia oameni capabili pentru funcția de medic-șef și să fie puși să lucreze în orașe, chiar dacă oamenii aleși își fac datoria în instituțiile respective. Însă noi trebuie să avem o viziune mai largă asupra lucrării și să ținem seama că Domnul face apel să se facă o anumită lucrare în orașe, o lucrare care necesită eforturi din partea unor oameni cu o percepție clară a adevărului, și care, prin puterea Duhului Sfânt, să poată prezenta principiile reformei sănătății înaintea unor adunări mari.

Prezentarea principiilor biblice de către un medic inteligent are un mare impact asupra multor oameni. Cel care poate îmbina lucrul unui medic cu cel al unui pastor al Evangheliei are multă eficiență și putere. Lucrarea sa se recomandă ea însăși judecății oamenilor.

Sugestii practice pentru medici

Sunt îngrijorată deoarece atât de multe lucruri preocupă mintea medicilor noștri care îi rețin de a face lucrarea pe care Domnul o cere de la ei ca evanghelist!. Potrivit cu lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu, eu știu că este mare nevoie de pastori zeloși, care să fie consacrați și devotați și care știu cum să-și pună încrederea în Dumnezeu. Avem nevoie de o sută de lucrători acolo unde acum nu este decât unul. Este o mare lucrare de făcut înainte ca opoziția satanică să ne închidă calea și ocaziile noastre de lucru să fie pierdute. Timpul trece repede. Publicațiile noastre sunt numeroase, însă Domnul face apel la bărbații și femeile din bisericile noastre care au lumina, să se angajeze în lucrare misionară autentică. Fie ca aceștia să-și pună la schimbător talanții dați de Dumnezeu

pentru proclamarea soliei care trebuie să ajungă la lume în acest timp. Sper că vă veți pune la lucru toate capacitățile pentru această lucrare. Prezentați importanța adevărului prezent din punctul de vedere al medicului. Medicul instruit va căpăta trecere în orașele noastre în care alți oameni nu pot pătrunde. Prezentați oamenilor solia reformei sănătății. Aceasta va avea influență asupra oamenilor.

Domnul vă va călăuzi cu siguranță dacă veți căuta să faceți voia Lui, chiar dacă aceasta va fi uneori în opoziție cu unele din dorințele și planurile voastre. Pe măsură ce umblați și lucrați potrivit planului lui Dumnezeu, se vor deschide în fața voastră uși cu ocazii în care să îmbinați lucrarea de predicare a Cuvântului cu cea de medic.

Dacă tu și soția ta vă veți uni eforturile în lucrarea medicală evanghelică în orașul Boston și în alte orașe din Est, utilitatea voastră va crește și veți avea o viziune clară cu privire la datoria voastră. În aceste orașe, solia primului înger a fost dată cu putere în 1842 și 1843, iar acum a venit timpul ca solia celui de-al treilea înger să fie proclamată mult în Est. Sanatoriile noastre din Est au în fața lor o lucrare măreață. Solia trebuie să meargă cu putere pe măsură ce lucrarea se apropie de încheiere.

Cuvintele voastre să fie astfel încât să înalțe Cuvântul lui Dumnezeu. Trăiți și învățați pe oameni principiile reformei sănătății. Accentuați încrederea pe care o aveți în marile adevăruri în care în general creștinii sunt de acord cu voi. Pe măsură ce susțineți adevărul lui Dumnezeu, voi trebuie să fiți, în toate privințele, un exemplu pentru credincioși.

Simt că trebuie să subliniez necesitatea de a vă croi drum spre orașele mari. De ani de zile, Domnul ne-a tot îndemnat să ne facem această datorie, dar cu toate acestea, pentru marile centre populare s-a făcut doar puțin. Dacă noi nu ne apucăm de această lucrare în mod hotărât, Satana va înmulți dificultățile care nu vor fi ușor de trecut. Suntem cu mult în urmă în înfăptuirea lucrării care ar trebui făcută în aceste orașe mari de atât de mult timp neglijate. Lucrarea va fi acum mult mai greu de făcut decât cu câțiva ani în urmă. Însă, dacă preluăm această lucrare în Numele Domnului, barierele vor fi doborâte, iar biruințele vor fi ale noastre.

În această lucrare, este nevoie de medici și pastori ai Evangheliei. Trebuie să ne înălțăm cu grabă cererile către Domnul și să facem tot ce putem mai bine, mergând înainte cu toată puterea ca să putem pătrunde în orașele mari. Dacă am fi lucrat în trecut

după planul Domnului, multe lumini care sunt stinse acum ar străluci cu putere.

În strânsă legătură cu adevărurile spirituale, noi trebuie să prezentăm, de asemenea, ce spune Cuvântul lui Dumnezeu în privința sănătății și temperanței. Pe orice cale cu putință, noi trebuie să căutăm să aducem sufletele în atingere cu puterea convingătoare a lui Dumnezeu, care îi poate converti. Și credincioșii din comunitățile noastre trebuie treziți pentru a-și face partea lor. Să fie rânduite programe pentru rugăciune și să căutăm cu seriozitate pe Domnul pentru a ne mări credința și a avea curaj. Fie ca pastorii și ceilalți membri ai bisericii să lucreze pentru suflete așa cum n-au făcut-o niciodată înainte. Noi nu trebuie să ne petrecem timpul repetând mereu aceleași lucruri în biserici unde adevărul este bine cunoscut. Fie ca membrii bisericii să lucreze uniți în diferite domenii pentru a stârni interesul oamenilor. Ucenicii lui Hristos trebuie să se unească în lucru pentru sufletele care pier. Fie ca lucrătorii să invite și pe alții să li se alăture în eforturile pe care le fac, astfel ca mulți să poată fi înflăcărați cu zel spre a lucra pentru Domnul.

Rog fierbinte pe membrii bisericii din fiecare oraș să se prindă de Domnul cu efort hotărât pentru a primi botezul cu Duhul Sfant. Fiți siguri că Satana nu doarme. În calea celor care doresc să facă să înainteze această lucrare, el va pune orice obstacol cu putință. Prea adesea, aceste piedici sunt considerate ca fiind de netrecut. Fie ca fiecare să fie cu adevărat și cu totul convertit, iar apoi să facă această lucrare în mod înțelept și cu credință. (Scrisoare circulară, 1910)

Lucrați în orașele mari

San Francisco, California, 12 decembrie 1900.

Este de făcut o lucrare în California, o lucrare care, în mod ciudat, a fost neglijată. Fie ca această lucrare să nu mai fie mult timp neglijată. Pe măsură ce se deschid uși pentru prezentarea adevărului, să fim gata să pătrundem. S-a făcut câte ceva în marea metropolă San Francisco, însă, pe măsură ce studiem câmpul, vedem clar că s-a făcut doar începutul. Cât de curând cu puțință, trebuie făcute eforturi, bine organizate, în diferite părți ale acestui oraș, cât și în Oakland.

Nu este conștientizată nelegiuirea care există în San Francisco. Lucrarea noastră din acest oraș mare trebuie lărgită și aprofundată. Dumnezeu are aici multe suflete care trebuie mântuite.

În San Francisco, a fost deschis un restaurant cu hrană sănătoasă și de asemenea un magazin alimentar și camere pentru tratament. Se face o lucrare bună prin acestea, însă influența lor trebuie extinsă. Mai trebuie deschise și alte restaurante asemănătoare celui de pe Market Street, în San Francisco și în Oakland. În privința eforturilor care au fost făcute până acum în aceste domenii, noi putem spune Amin, Amin. Și în curând vor fi pornite și alte domenii ale lucrării, care vor fi o binecuvântare pentru oameni. Lucrarea misionară medicală trebuie dusă mai departe în modul cel mai înțelept și chibzuit. Lucrarea cea solemnă a câștigării de suflete trebuie să înainteze într-un mod umil și totodată înălțător.

Unde sunt forțele de lucru? Trebuie puși ca directori bărbați și femei care să fie pe deplin convertiți, bărbați și femei care să discearnă bine lucrurile, să aibă o viziune clară. Este necesară multă înțelepciune când se angajează persoane pentru această lucrare deosebită -- persoane care să-L iubească pe Dumnezeu și să umble înaintea Lui în umilință, persoane care să fie unelte umile în mâna lui Dumnezeu în vederea îndeplinirii obiectivului pe care îl are El în vedere -- înnobilarea și salvarea sufletelor omenești.

Evangheliștii misionari medicali vor fi în stare să facă o excelentă lucrare de pionierat. Lucrarea pastorului trebuie să se îmbine pe deplin cu cea a evangelistului misionar medical. Medicul creștin trebuie să privească lucrarea pe care o face el ca fiind tot atât de nobilă ca și cea a pastorului. El are o dublă responsabilitate, căci în el sunt împletite capacitățile atât ale medicului, cât și ale pastorului. Această lucrare a lui este măreață, sacră și foarte necesară.

Medicul și pastorul trebuie să fie conștienți că ei sunt angajați în aceeași lucrare. Ei trebuie să lucreze în armonie perfectă. Ei trebuie să se sfătuiască împreună. Prin unitatea lor, ei vor aduce mărturie că Dumnezeu a trimis pe unicul Său Fiu în lume ca să-i salveze pe toți cei care cred în El ca Mântuitor al lor personal.

Medicii din orașele mari

Medicii ale căror capacități profesionale sunt mai presus decât cele ale doctorului obișnuit sunt cei ce trebuie angajați în lucrarea lui Dumnezeu care trebuie să se facă în marile orașe. Ei trebuie să caute să ajungă la clasele de sus. S-a făcut ceva în această privință în San Francisco, însă trebuie să se facă mult mai mult. Ar trebui să nu existe concepții greșite în legătură cu natura și importanța acestor inițiative. San Francisco este un câmp mare și o porțiune însemnată a viei Domnului.

Misionarii medicali care lucrează în evanghelizare fac o lucrare tot atât de importantă ca și colegii lor pastori. Eforturile depuse de către acești lucrători nu trebuie să fie limitate la clasele cele mai sărace. Este ciudat cât de mult au fost neglijate clasele de sus. În această categorie de oameni vor fi găsiți mulți care vor răspunde adevărului, deoarece acesta este puternic, deoarece poartă amprenta caracterului mai înalt al Evangheliei. Nu vor fi puțini oamenii cu trăsături deosebite câștigați pentru Evanghelie, care vor intra cu putere în lucrarea Domnului.

Oamenii bogați vor fi de ajutor

Domnul face apel la cei care sunt în funcții de răspundere, la cei cărora le-a încredințat darurile Sale prețioase, să-și folosească talanții intelectuali și mijloacele în slujba Sa. Lucrătorii noștri trebuie să le prezinte acestor oameni planul nostru concret de lucru, să le spună de ce avem nevoie pentru a-i ajuta pe cei săraci ca să așezăm această lucrare pe o temelie solidă. Unii dintre aceștia vor fi impresionați de Duhul Sfânt să

investească mijloacele Domnului pentru înaintarea cauzei Sale. Ei vor îndeplini planul Său contribuind la crearea unor centre de influență în marile orașe. Lucrătorii preocupați pentru aceasta își vor oferi serviciile în diferite domenii ale lucrării misionare. Vor fi deschise restaurante cu hrană sănătoasă. Însă cu câtă atenție trebuie făcută această lucrare!

Fiecare restaurant dietetic trebuie să fie o școală. Lucrătorii acestuia trebuie să studieze continuu și să facă experiențe pentru a face îmbunătățiri în pregătirea de mâncăruri sănătoase. Această lucrare de instruire poate fi realizată la o scară mai mare în orașele mari decât în locurile mici. Însă în fiecare loc în care există o biserică, trebuie să se dea sfaturi cu privire la pregătirea de mâncăruri simple, sănătoase în folosul acelor care vor să trăiască în conformitate cu principiile reformei sănătății. Iar membrii bisericii trebuie să împărtășească semenilor din vecinătatea lor lumina pe care o primesc cu privire la acest subiect.

Elevii din școlile noastre trebuie învățați să gătească. Această ramură a educației trebuie făcută cu tact și pricepere. Satana lucrează prin toate amăgirile și cu toată ticăloșia pentru a așeza picioarele tinerilor pe cărarea ispitei care îi duce la ruină. Noi trebuie să-i întărim și să-i ajutăm spre a se împotrivi ispitirilor pe care le au de întâmpinat la tot pasul în privința îngăduirii poftelor. A-i învăța știința viețuirii sănătoase înseamnă a face lucrare misionară pentru Domnul.

Cursuri de gătit în multe locuri

Trebuie organizate cursuri de gătit în multe locuri. Această lucrare poate avea un început umil, însă eforturile bucătăreselor înțelepte de a face tot ce le stă în putință spre a-i ilumina și pe alții vor fi încununat de succes de către Domnul, care le va da pricepere și iscusință. Cuvântul Domnului este: „Nu le puneți piedici, căci Eu mă voi descoperi lor ca învățătorul lor.” El va lucra împreună cu aceia care îi împlinesc planurile, care învață pe oameni să facă o reformă în alimentația lor prin pregătirea de mâncăruri sănătoase, necostisitoare. În acest fel, săracii vor fi încurajați să adopte principiile reformei sănătății, ei vor fi ajutați să lucreze cu hărnicie și să se descurce singuri.

Mi-a fost prezentat că femei și bărbați capabili au fost învățați de Dumnezeu să pregătească mâncăruri sănătoase, gustoase și într-o manieră acceptabilă. Mulți dintre

aceștia erau tineri, însă erau și de vârstă adultă. Am fost instruită să încurajez organizarea de cursuri de gătit în toate locurile unde se face lucrare misionară medicală. Trebuie făcute toate eforturile cu putință spre a-i conduce la reformă. Fie ca lumina să strălucească tot mai mult asupra lor. Învățați-i să facă toate îmbunătățirile care le sunt la îndemână în pregătirea mâncării și încurajați-i să împărtășească și altora ceea ce învață.

Să nu facem oare tot ce ne stă în putință pentru înaintarea lucrării în toate orașele noastre mari? Mii și mii de oameni trăiesc în preajma noastră și au nevoie de ajutor pe diferite căi. Fie ca pastorii Evangheliei să-și aducă aminte ceea ce le-a spus Domnul Isus Hristos ucenicilor Săi: „Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă. Voi sunteți sarea pământului. Dar dacă sarea își pierde gustul, prin ce își va căpăta iarăși puterea de a săra?” (Matei 5, 14.15).

Domnul lucrează împreună cu ei

Domnul Isus va face minuni pentru poporul Său. În capitolul 16 din Marcu citim: „Domnul Isus, după ce a vorbit cu ei, S-a înălțat la cer și a șezut la dreapta lui Dumnezeu, iar ei au plecat și au propovăduit pretutindeni. Domnul lucra împreună cu ei și întărea Cuvântul prin semnele care-l însoțeau. Amin” (Marcu 16, 19.20). Aici noi suntem asigurați că Domnul i-a înzestrat pe slujitorii Săi aleși spre a întreprinde lucrarea misionară medicală după înălțarea Sa.

Din raportul minunilor făcute de Domnul la ospățul de nuntă cu vinul și la hrănirea mulțimii, noi putem învăța o lecție de cea mai mare importanță. Problema alimentației sănătoase constituie una dintre metodele Domnului pentru îndeplinirea unei necesități. Divinul nostru ajutor ceresc de la care ne primim hrana nu-Și va lăsa poporul în ignoranță în privința pregătirii celor mai bune mâncăruri pentru toate vremurile și toate ocaziile. (Testimonies for the Church 7:110-114 (1900)).

Capitolul 236

Un mijloc de a învinge prejudecățile

Cei care cunosc adevărul de mult timp trebuie să caute pe Domnul în modul cel mai serios, pentru ca inimile lor să fie hotărâte a lucra pentru vecinii lor. Frați și surori, vizitați-i pe cei care trăiesc lângă voi și, cu simpatie și bunătate, căutați să le atingeți inimile. Asigurați-vă că lucrați într-un fel în care să îndepărtați prejudecățile, și nu să le creați. (Testimonies for the Church 9:34 (1909)).

Sanatoriile -- avanposturi în orașele mari

Ca și Melrose, unul dintre avantajele de căpătâi ale localității Loma Linda îl constituie varietatea peisajului extrem de încântător. Noi credem că am ajuns în posesia acestor două locuri spre a fi folosite pentru construirea de sanatorii.

Însă și mai important decât peisajul măreț, clădirile frumoase și terenurile spațioase este faptul că aceste locuri sunt situate în apropierea unor regiuni foarte dens populate și există posibilitatea de a transmite solia îngerului al treilea la foarte mulți oameni. Noi trebuie să avem un discernământ spiritual clar, altfel vom da greș în a înțelege providența lui Dumnezeu, care ne pregătește calea de a lumina lumea. Criza cea mare este chiar în fața noastră. Acum este timpul să facem să răsunе solia de avertizare prin mijloacele pe care ni le-a dat Domnul în acest scop. Să nu uităm că una dintre cele mai importante căi este lucrarea noastră misionară medicală. Noi nu trebuie să pierdem niciodată din vedere marele obiectiv pentru care sunt înființate sanatoriile noastre: înaintarea lucrării lui Dumnezeu în vederea încheierii ei pe acest pământ.

Loma Linda este așezată în mijlocul unei regiuni foarte bogate, ce cuprinde trei orașe mai importante -- Redlands, Riverside și San Bernardino. Acest câmp trebuie lucrat din Loma Linda, așa cum Bostonul trebuie lucrat din Melrose.

Când sanatoriul New England a fost mutat din South Lancaster în Melrose, Domnul mi-a spus că acest lucru a fost în rânduiala providenței Sale. Clădirile și terenurile din Melrose sunt de așa natură, încât ele fac cinste lucrării noastre misionare medicale care trebuie adusă la îndeplinire nu numai în Boston, ci și în multe alte orașe nelucrate din New England. Proprietatea din Melrose va atrage la sanatoriul de pe ea oameni care nu sunt de credința noastră. Atât aristocrații, cât și oamenii de rând vor veni la această instituție pentru a beneficia de foloasele de aici în redobândirea sănătății.

Lucrare energetică în Boston

În repetate rânduri mi-a fost accentuat că Bostonul este un loc care trebuie lucrat cu credincioșie. Lumina trebuie să strălucească atât fa periferia acestuia, cât și în centru.

Sanatoriul din Melrose constituie unul dintre instrumentele cele mai eficiente care pot fi folosite spre a se ajunge în Boston cu adevărul. Orașul și suburbiile lui trebuie să audă ultima solie a harului care trebuie dată lumii. Trebuie ținute adunări în corturi în multe locuri. Lucrătorii trebuie să-și folosească la maximum capacitățile date lor de Dumnezeu. Darurile harului vor spori pe măsură ce vor fi puse la lucru. Însă nu trebuie să existe înălțare de sine. Să nu se facă planuri stricte, omenești. Duhul Sfânt să fie Cel care să-i călăuzească pe lucrători. Ei trebuie să privească mereu la Isus, Autorul și Desăvârșitorul credinței lor. Lucrarea pentru acest oraș mare va fi semnalizată prin revelația Duhului Sfânt, dacă toți vor umbla cu Dumnezeu în umilință...

Noi nădăjduim ca cei care au în sarcină lucrarea din New England să coopereze cu sanatoriul din Melrose prin directorii acestuia, spre a face pași energici în ceea ce privește lucrarea care trebuie făcută în Boston. O sută de lucrători pot lucra cu folos în diferite părți ale acestei metropole, în diferitele domenii ale slujirii.

Răscumpărați vremea

Calamitățile teribile care se abat asupra orașelor mari ar trebui să ne trezească la o activitate intensă în transmiterea mesajului de avertizare către aceste centre aglomerate de populație cât timp avem încă ocazia. Timpul cel mai favorabil pentru prezentarea soliei noastre în marile orașe a trecut pe lângă noi. Păcatul și nelegiuirea cresc cu rapiditate; iar acum, noi trebuie să răscumpărăm vremea lucrând cu toții în modul cel mai serios.

Lucrarea misionară medicală este ușa prin care adevărul trebuie să pătrundă în multe case din orașele mari. În fiecare oraș vor fi din aceia care vor prețui adevărurile soliei îngerului al treilea. Judecățile lui Dumnezeu sunt iminente. De ce nu trezim noi pe oamenii din marile orașe ale Americii, spunându-le ce mare pericol îi amenință? Oamenii noștri nu își dau seama atât cât ar trebui ce răspundere au spre a proclama adevărul milioaneilor de oameni care locuiesc în aceste orașe mari neavertizate.

Sunt multe suflete care trebuie salvate. Propriile noastre suflete, de asemenea, trebuie bine înrădăcinate în cunoașterea adevărului, pentru ca să-i putem câștiga pe semenii noștri de la rătăcire la adevăr. Trebuie să cercetăm acum Scripturile cu stăruință și, pe măsură ce intrăm în legătură cu necredincioșii, să-L înălțăm pe Hristos, cel uns, răstignit, Mântuitorul înviat, despre care au mărturisit profeții, credincioșii și prin al

cărui nume primim iertarea păcatelor noastre.

Avem nevoie acum de o credință puternică în adevăr. Să înțelegem ce este adevărul. Timpul este foarte scurt. Orașe întregi au fost luate de val. Ne facem noi partea ce ne revine în a da solia pentru a pregăti un popor pentru venirea Domnului lor? Fie ca Dumnezeu să ne ajute să folosim ocaziile pe care le avem. (Special Testimonies, Series B 13:11-13 (1906)).

Lucrarea de predicare și lucrarea medicală

Trebuie organizate misiuni atât în țară, cât și în străinătate pentru propovăduirea Cuvântului. Lucrarea misionară medicală nu trebuie adusă la îndeplinire ca ceva separat de lucrarea de predicare a Cuvântului. Poporul Domnului trebuie să reprezinte un întreg. Nu trebuie să existe separare în lucrarea Sa. S-au investit timp și mijloace într-o lucrare care merge prea mult într-o singură direcție. Nu așa a rânduit Domnul. El a trimis întâi pe cei doisprezece apostoli ai Săi, iar apoi pe cei șaptezeci spre a predica oamenilor Cuvântul și le-a dat puterea să vindece pe bolnavi și să scoată demonii în Numele Său. Cele două domenii ale lucrării nu trebuie despărțite. Satana va născoci orice plan cu putință pentru a-i despărți pe cei pe care Dumnezeu dorește să-i facă una. Noi nu trebuie să ne lăsăm înșelați de amăgirile lui. Lucrarea misionară medicală trebuie să fie strâns legată de solia îngerului al treilea, așa cum mâna este legată de trup; iar educația studenților în vederea lucrării misionare medicale nu este completă până când aceștia nu sunt instruiți să lucreze în strânsă legătură cu biserica și lucrarea de predicare a Cuvântului.

Există în lucrarea de predicare a Cuvântului oameni ai credinței, oameni cu experiență, oameni care pot să spună: „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții... deci, ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă” (1 Ioan 1, 1-3). Astfel de oameni trebuie să instruiască și pe alții...

Lucrarea misionară medicală nu trebuie să ia oamenii din lucrarea de predicare, ci să-i așeze mai bine în câmp. Oriunde se țin adunări în corturi, tinerii care au fost instruiți în domeniul misionar medical trebuie să simtă că este de datoria lor să-și facă partea. Ei trebuie să fie încurajați să vorbească nu numai în cadrul acestor domenii specifice, ci și despre adevărul prezent, prezentând motivele pentru care noi suntem adventiști de ziua a șaptea. Acești tineri, pentru că li se dă ocazia de a lucra cu pastorii mai bătrâni, vor primi mult ajutor și binecuvântare...

Lucrarea de predicare a Cuvântului nu trebuie minimalizată. Nu trebuie întreprins nimic care să determine ca lucrarea de predicare a Cuvântului să fie considerată ca un

lucru inferior. Nu este așa. Cei care ignoră lucrarea de propovăduire a Cuvântului îl ignoră pe Domnul Hristos. Cea mai înaltă dintre toate lucrările este lucrarea de propovăduire a Cuvântului, cu toate domeniile ei diferite, iar tinerii trebuie învățați că nu există lucrare binecuvântată mai mult de Dumnezeu ca cea a pastorului Evangheliei.

Fie ca tinerii noștri să nu fie împiedicați să intre în lucrare. Există primejdia ca, prin reprezentări aprinse, unii să fie abătuți de pe cărarea pe care Domnul le poruncește să meargă. Unii au fost încurajați să parcurgă cursuri în domeniul medical care să-i pregătească să intre în lucrare. Domnul cheamă mai mulți lucrători să lucreze în via Sa. Au fost rostite aceste cuvinte. „Întăriți avanposturile; puneți santinele credincioase în toate părțile lumii.” Dumnezeu vă cheamă pe voi, tinerilor. El cheamă armate întregi de tineri care să aibă inima simțitoare și mintea iscusită și o dragoste profundă pentru Hristos și adevăr...

Lucrarea nu are nevoie de oameni mari și învățați, de predicatori elocvenți. Dumnezeu face apel la oamenii care sunt gata să I se dăruiască Lui pentru a fi umpluți cu Spiritul Său. Cauza lui Hristos pentru omenire are nevoie de bărbați sfințiți, gata să se sacrifice, care să pornească o dată cu tabăra, chiar dacă trebuie să ducă ocară. Să fie oameni puternici, valoroși, demni, cu inițiativă și gata să facă legământ cu Domnul prin jertfă. (Appeal for the Work in Australia, 13-15, 1899)

Importanța exemplului bun

Este de cea mai mare importanță ca pastorii și lucrătorii să dea un exemplu bun. Dacă ei susțin și practică principii slabe, nedeslășite, exemplul lor va fi cotate de cei cărora le place să vorbească mai mult decât să practice, ca o justificare deplină pentru calea pe care o urmează. Fiecare greșală care se face întristează inima lui Isus și face rău influenței adevărului, care este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor. Întreaga sinagogă a lui Satana urmărește greșelile care se fac în viața acelor care caută să-L reprezinte pe Hristos și face tot ce poate pentru a spori orice defect.

Luați seama ca nu cumva, prin exemplul vostru, să primejduiți alte suflete. Este un lucru teribil să-ți pierzi propriul tău suflet, însă este și mai teribil să trăiești astfel, încât să duci la pierzare și alte suflete. Este un gând teribil acela că influența noastră poate să fie o mireasmă de moarte către moarte și totuși acesta este un lucru posibil. Cu câtă gelozie sfântă ar trebui atunci să veghem asupra gândurilor noastre, asupra cuvintelor, a obiceiurilor, înclinațiilor și caracterelor noastre! Dumnezeu dorește mai multă sfințenie din partea noastră. Doar descoperind caracterul Său vom putea coopera cu El în lucrarea de salvare a sufletelor.

Valoarea unei vieți consecvente

Lucrătorii Domnului trebuie să fie atenți ca faptele lor să nu fie contrazise de cuvintele lor, căci numai o viață consecventă poate pretinde respect. Dacă viața practică este în armonie cu învățătura, cuvintele vor avea efect, însă o evlavie care nu se întemeiază pe principii consecvente este ca sarea tară gust. A vorbi și a nu face înseamnă a fi ca o aramă sunătoare și un chimval zăngănitor. Nu este de nici un folos să ne luptăm să recomandăm altora principii pe care noi nu le punem în practică cu conștiinciozitate.

Vegheați și rugați-vă, Doar pe această cale vă puteți pune toată ființa în slujba Domnului. Eul trebuie pus pe ultimul plan. Cei care acordă importanță eului dobândesc o astfel de educație care, în curând, devine o a doua natură pentru ei; și în curând, își vor da seama că, în loc să-L înalțe pe Isus, se înalță pe ei înșiși, că, în loc de a fi canale prin

care apa cea vie să poată curge spre a-i împrăști pe oameni, ei absorb simpatia celor din jurul lor la propria lor persoană. Aceasta nu înseamnă loialitate față de Domnul nostru Cel răstignit.

Epistole vii

Noi suntem ambasadori ai lui Hristos și trebuie să trăim nu pentru renumele nostru, ci pentru a salva sufletele de la pierzare. Străduințele noastre zilnice ar trebui îndreptate spre a le arăta că pot câștiga adevărul și neprihănirea. În loc să încercăm să ne atragem simpatia asupra noastră, dând impresia celor din jur că nu suntem apreciați cum se cuvine, noi trebuie să uităm complet de eul nostru; iar dacă dăm greș în a face acest lucru, prin lipsă de discernământ spiritual și evlavie vitală, Dumnezeu va cere din mâinile noastre sufletele pentru care ar fi trebuit să lucrăm. El S-a îngrijit ca fiecare lucrător din serviciul Său să aibă parte de har și înțelepciune spre a deveni o epistolă vie, cunoscută și citită de toți oamenii.

Prin veghere și rugăciune, noi vom putea îndeplini exact ceea ce Domnul dorește de la noi. Prin îndeplinirea cu credincioșie și sârguință a datoriei noastre, veghind pentru sufletele pentru care vom da socoteală, noi vom putea da la o parte orice piatră de poticnire din calea celorlalți. Prin rugăminți și avertizări serioase, preocupându-ne pentru cei care sunt gata să piară, noi putem câștiga suflete pentru Hristos.

Întristarea Duhului Sfânt

Aș vrea ca toate surorile și toți frații mei să fie conștienți că este un lucru serios să întristăm pe Duhul Sfânt și El este întristat atunci când unealta omenească lucrează de una singură și refuză să lucreze în serviciul Domnului, deoarece crucea este prea grea sau lepădarea de sine ce se cere este prea mare. Duhul Sfânt caută să locuiască în fiecare suflet. Dacă El este bine primit, ca un oaspete onorat, cei care Îl primesc pe El vor fi făcuți desăvârșiți în Hristos. Lucrarea cea bună începută va fi isprăvită; gândurile sfinte, simțămintele cerești și faptele asemenea celor ale lui Hristos vor lua locul gândurilor necurate, sentimentelor îndărătnice și faptelor răzvrătite.

Duhul Sfânt este un învățător divin. Dacă luăm seama la lecțiile pe care ni le dă El, vom deveni înțelepți în ceea ce privește mântuirea. Însă trebuie să veghem asupra inimilor noastre, căci prea adesea uităm învățătura cerească pe care am primit-o și

căutăm și urmărim înclinațiile firești ale minții noastre neconsacrate. Fiecare trebuie să lupte în bătălia împotriva eului. Dați atenție îndemnurilor Duhului Sfânt. Dacă faceți acest lucru, ele vor fi repetate iar și iar, până când impresiile Lui vor deveni ca și când „ar fi săpate în stâncă pentru totdeauna.”

Indiferență și împotrivire

Domnul le-a dat celor din poporul Său o solie cu privire la reforma sănătății. Această lumină a strălucit pe cărarea lor timp de treizeci de ani, iar Domnul nu-i poate susține pe slujitorii Săi care trăiesc în opoziție față de aceasta. El este întristat atunci când slujitorii Săi se împotrivesc soliei în acest punct, solie pe care El le-a dat-o spre a o transmite altora. Poate fi Ei mulțumit când jumătate dintre lucrătorii dintr-un loc învață că principiile reformei sănătății sunt la fel de strâns legate de solia îngerului al treilea precum este brațul de trup, în timp ce alți lucrători, colegi de-ai lor, îi învață pe oameni principii care sunt cu totul opuse? Acest lucru este privit ca păcat în ochii lui Dumnezeu...

Nimic nu poate produce mai multă descurajare străjerilor Domnului decât faptul de a lucra cu cei ce au capacități intelectuale, care înțeleg temelia pe care este întemeiată credința noastră, dar care, prin cuvânt și exemplu, manifestă indiferență față de obligațiile morale.

Nu ne putem juca cu lumina pe care ne-a dat-o Dumnezeu în privința reformei sănătății fără să facem rău aceluia care sunt ispitiți prin aceasta; și nici un om nu poate spera să aibă succes în lucrarea lui Dumnezeu în timp ce, prin cuvânt și exemplu, el acționează în opoziție cu lumina pe care a trimis-o Dumnezeu. Vocea datoriei este vocea lui Dumnezeu -- o călăuză lăuntrică, trimisă de cer -- și nu trebuie să ne jucăm cu Domnul în privința acestor subiecte. Acela care desconsideră lumina pe care a trimis-o Dumnezeu în ceea ce privește păstrarea sănătății se răzvrătește împotriva propriului său bine și refuză să-L asculte pe Acela care lucrează spre binele său cel mai mare.

Datoria creștinului

Este de datoria fiecărui creștin să trăiască așa cum a rânduit Domnul că este bine pentru slujitorii Săi. El trebuie să-și amintească întruna că Dumnezeu și veșnicia se află înaintea lui, că nu trebuie să-și desconsidere sănătatea fizică și spirituală, chiar dacă ar fi

ispitit de către soție, copii sau rude să facă astfel. „Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeți după El; iar dacă este Baal, mergeți după Baal” (1 Împărați 18, 21). (Special Testimonies, Series A 7:36-41 (1896)).

Datoria de a ne păstra sănătatea

Mă doare inima când văd atât de mulți pastori bolnavi, atât de mulți pe patul de suferință și atât de mulți încheindu-și viața pe acest pământ -- bărbați care au purtat poveri de răspunderi în lucrarea lui Dumnezeu, care și-au pus toată inima în lucrare. Gândul că trebuie să-și înceteze lucrul pentru cauza lui Dumnezeu pe care au iubit-o le-a produs mai multă durere decât suferința propriu-zisă datorată bolii sau chiar decât moartea însăși.

Oare n-a sosit timpul ca noi să înțelegem că natura nu va mai îndura mult timp abuzul fără să protesteze? Tatăl nostru ceresc nu necăjește și nu întristează pe copiii oamenilor. Nu El este autorul bolii și al morții. El este izvorul vieții. El dorește ca oamenii să trăiască și El dorește ca ei să fie supuși legilor vieții și ale sănătății ca să poată trăi.

Cei care acceptă adevărul prezent și sunt sfințiți prin acesta au dorința puternică de a reprezenta adevărul în viața și caracterul lor. Ei au dorul adânc în sufletul lor ca și alții să vadă lumina și să se bucure de ea. Când străjerul cel adevărat merge înainte, purtând sămânța cea prețioasă, semănând de-a lungul tuturor apelor, plângând și rugându-se, povara lucrului este foarte istovitoare pentru minte și inimă. El nu poate suporta încordarea în mod continuu, sufletul său fiind atât de tulburat, fără să se epuizeze în mod prematur. El are nevoie de tărie și eficiență la flecare cuvântare pe care o rostește. Și din când în când, el trebuie să scoată lucruri vechi și lucruri noi din vistieria Cuvântului lui Dumnezeu. Acest lucru va da viață și putere ascultătorilor. Dumnezeu nu dorește să ajungeți atât de istoviți, încât eforturile voastre să nu mai aibă prospețime sau viață.

Cei care sunt implicați într-un astfel de efort mental continuu, fie în studiu, fie în predicare, au nevoie de odihnă și de schimbare. Cercetătorul serios își obosește continuu creierul, prea adesea neglijează mișcarea fizică, și ca urmare, puterile trupesti îi slăbesc, iar capacitatea mentală se micșorează. În acest fel, persoana respectivă ajunge să nu poată face întocmai acea lucrare pe care ar fi putut să o facă dacă ar fi lucrat în mod înțelept.

Lucrul în aer liber -- o binecuvântare

Dacă ar munci în mod rațional, punându-și la lucru în măsură cuvenită atât mintea, cât și trupul, pastorii nu ar ceda atât de ușor în fața bolii. Dacă toți lucrătorii noștri ar locui în locuri în care să poată petrece câteva ore în fiecare zi muncind în aer liber și s-ar simți liberi să facă acest lucru, aceasta ar fi o binecuvântare pentru ei; ar fi mult mai capabili să-și îndeplinească datoriile chemării lor. Dacă nu au timp pentru relaxare deplină, ei ar putea să facă planuri și să se roage în timp ce lucrează cu mâinile și se pot întoarce apoi la lucrul lor înviorați, atât la trup, cât și în spirit.

Unii dintre pastorii noștri simt că trebuie să realizeze ceva în fiecare zi pe care să-l raporteze conferinței, iar urmarea încercării de a face acest lucru o constituie faptul că eforturile lor sunt prea adesea slabe și ineficiente. Ei ar trebui să aibă perioade de odihnă, când să se debaraseze complet de munca cea istovitoare. Însă acestea nu pot lua locul mișcării fizice zilnice.

Fraților, când vă faceți timp să cultivați grădina, beneficiind în felul acesta de mișcarea fizică de care aveți nevoie spre a vă menține organismul în formă, faceți aceeași lucrare pentru Dumnezeu ca atunci când țineți adunări. Dumnezeu este Tatăl nostru, El ne iubește și nu cerc nici unuia dintre slujitorii Săi să abuzeze de trupurile lor.

Mâncatul în mod neregulat și indigestia

O altă cauză a stării deficitare a sănătății și a ineficienței o constituie indigestia. Este imposibil pentru creier să lucreze bine atunci când se abuzează de puterea de digestie. Mulți mănâncă în mare grabă diferite feluri de mâncare care pornesc în stomac un război și astfel se produce o stare de confuzie în creier. Trebuie evitate atât mâncărurile nesănătoase, cât și mâncatul peste măsură, chiar din ceea ce este sănătos. Mulți mănâncă tot timpul, fără să țină cont de legile sănătății. Apoi mintea se înțețoșează. Cum ar putea fi oamenii onorați cu iluminarea divină, când ei sunt atât de nepăsători în privința obiceiurilor lor, atât de lipsiți de atenție față de lumina pe care le-a dat-o Dumnezeu cu privire la aceste lucruri! Fraților, nu e oare timpul să vă convertiți în privința acestor îngăduințe păcătoase? „Nu știți că cei ce aleargă la locul de alergare toți aleargă, dar numai unul capătă premiul? Alergați dar în așa fel încât să căpătați premiul. Toți cei ce se luptă la jocurile de obște se supun la tot felul de înfrânări” (1 Corinteni 9,

24.25; Studiați cu solemnitate acest pasaj).

Totuși, să nu considerați că este datoria voastră să vă alimentați insuficient. Interesați-vă ce este cel mai bine pentru voi să mâncați, ce feluri de mâncare vă hrănesc cel mai bine corpul și apoi faceți ce vă spun rațiunea și conștiința. În timpul meselor, lăsați deoparte gândurile și grijile obositoare. Nu vă grăbiți, ci mâncați încet și cu voioșie, cu inima plină de mulțumire față de Dumnezeu pentru toate binecuvântările Sale. Și nu vă puneți creierul la lucru imediat după masă. Faceți ceva mișcare fizică moderată și dați puțin timp stomacului să-și înceapă lucrul.

Aceasta nu este o chestiune cu care să glumim. Trebuie să-i acordăm atenție dacă dorim ca diversele ramuri ale lucrării noastre să aibă vigoare și un tonus potrivit. Caracterul și eficiența lucrului depind în mare măsură de condiția fizică a lucrătorilor. Multe întruniri de comitet și alte întruniri pentru sfătuire s-au desfășurat într-o atmosferă nepotrivită datorită stării bolnăvicioase a celor adunați. Și multe predici au fost umbrite de indigestia pastorului.

Sănătatea este o binecuvântare inestimabilă, mult mai apropiată de conștiință și religie decât își pot da seama mulți. Este mare lucru să ai forță vitală. Fiecare pastor trebuie să simtă că este datoria lui, dacă vrea să fie un păstor credincios asupra turmei, să-și păstreze puterile în cea mai bună stare cu putință pentru a putea sluji.

În privința acestui lucru, suntem cu toții deficitari în ceea ce privește cunoașterea practică. Mecanismul cel minunat al corpului omenesc nu primește nici jumătate din grija care se acordă oricărei mașinării neînsuflețite. Oamenii își dedică ani întregi de studiu în vederea pregătirii pentru această lucrare de predicare și își slăbesc atât de mult puterile în timpul acestei perioade de pregătire, încât mor prematur.

Lucrătorii noștri trebuie să practice cunoștințele pe care le au despre legile vieții și ale sănătății. Ei trebuie să studieze de la cauză la efect. Citiți cei mai buni autori care tratează aceste subiecte și supuneți-vă cu umilință la ceea ce rațiunea vă spune că este adevărat. (Gospel Workers, 172-175 (1892)).

Capitolul 241

O minte clară

Pentru a putea prețui caracterul înălțător al adevărului, pentru a prețui valoarea jertfei de ispășire și a prețui așa cum se cuvine lucrurile veșnice, aveți nevoie de o minte clară, energică. Dacă mergeți pe o cale greșită și vă îngăduiți obiceiuri greșite în privința alimentației, slăbindu-vă astfel puterile intelectuale, și nu veți prețui în mod corespunzător mântuirea și viața veșnică ce vă inspiră să vă conformați după modelul vieții lui Hristos, nu veți ajunge să faceți acele eforturi serioase, cu sacrificiu de sine, ca să vă conformați în întregime voinței lui Dumnezeu descoperite în Cuvântul Său, lucru care este necesar în vederea atingerii nemuririi. (Testimonies for the Church 2:66 (1868)).

Curăție socială

Domnul a făcut un legământ special cu vechiul Israel: „Acum, dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei, dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu. Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt” (Exod 19, 5.6). El Se adresează poporului Său păzitor al poruncilor din aceste timpuri din urmă: „Voi sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și 1-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. Prea iubiților, vă sfătuiesc ca pe niște străini și călători să vă feriți de poftele firii pământești care se războiesc cu sufletul” (1 Petru 2, 9.11).

Nu toți cei care susțin că păzesc poruncile lui Dumnezeu își țin corpul în sfințenie și cu cinste. Cea mai solemnă solie încredințată vreodată muritorilor a fost dată celor din poporul Său și ei pot avea o influență puternică dacă se vor lăsa sfințiți prin aceasta. Ei susțin că stau pe platforma cea înaltă a adevărului veșnic, că țin toate poruncile lui Dumnezeu; de aceea, dacă își îngăduie păcatul, dacă ei comit preacurvie și adulter, nelegiuirea lor este de zece ori mai mare decât cea a oamenilor din categoria pe care am menționat-o, care nu recunosc Legea lui Dumnezeu ca fiind obligatorie pentru ei. Cei care susțin că păzesc Legea lui Dumnezeu Îl dezonorează prin călcarea preceptelor ci, într-un sens cu totul particular.

Experiența lui Israel -- o avertizare

Tocmai preponderența acestui păcat, curvia, în vechiul Israel, a fost cea care a atras după sine manifestarea vădită a neplăcerii lui Dumnezeu. Judecățile lui Dumnezeu au urmat apoi datorită acestor păcate și trupurile lor întinate au fost lăsate în pustie. „Totuși, cei mai mulți dintre ei n-au fost plăcuți lui Dumnezeu; căci au pierit în pustie. Și aceste lucruri s-au întâmplat ca să ne slujească nouă drept pilde, ca să nu poftim după lucrurile rele, cum au poftit ei. Să nu fiți închinători la idoli, ca unii dintre ei, după cum este scris: «Poporul a șezut să mănânce și să bea; și s-au sculat să joace». Să nu curvim, cum au tăcut unii dintre ei, așa că într-o singură zi au căzut douăzeci și trei de mii... Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde, și au fost scrise pentru

învățătura noastră, peste care au venit sfârșitul veacurilor. Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă” (1 Corinteni 10, 5-12).

Modele de credincioșie

Advențiștii de ziua a șaptea trebuie să fie, mai presus de toți ceilalți oameni din lume, modele de credincioșie, cu o inimă sfântă, ceea ce trebuie să se vadă și în conversațiile lor... Dacă ei, care au o mărturisire de credință atât de înaltă, își îngăduie să trăiască în păcat și în nelegiuire, vina lor va fi foarte mare... Cei care nu-și pot stăpâni patimile lor josnice nu pot prețui ispășirea și nici adevărata valoare a unui suflet. Ei nu înțeleg și nici nu experimentează mântuirea. Satisfacerea patimilor animalice este cea mai mare ambiție a vieților lor. Dumnezeu nu poate accepta nimic mai puțin decât curăție și sfințenie: o singură pată, o singură zbârcitură, un singur defect de caracter îi va lipsi pentru totdeauna de cer, cu toată slava și comorile lui.

Dumnezeu S-a îngrijit din plin de cei care, cu sinceritate, cu seriozitate și cu înțelepciune doresc să-și desăvârșescă caracterul în temere de Dumnezeu. Prin Hristos, a pus la dispoziție putere, har și slavă, prin intermediul îngerilor slujitori, acelor care sunt moștenitori ai mântuirii. Nimeni nu este atât de decăzut, atât de întinat și stricat, încât să nu găsească în Hristos, care a murit pentru el, tărie, curăție și neprihănire, dacă va lepăda păcatul, va înceta neleguirile și se va îndrepta cu toată inima către Dumnezeu.

Am fost îndreptată către acest pasaj al Scripturii: „Deci păcatul să nu domnească în trupul vostru muritor și să nu mai ascultați de poftele lui. Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădularele voastre, ca niște unelte ale neleguirii, ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați, și dați lui Dumnezeu mădularele voastre ca pe niște unelte ale neprihănirii” (Romani 6, 12.13). Cei care susțineți că sunteți creștini, chiar dacă nu vi s-ar mai da o altă lumină decât cea conținută în acest text, veți fi tară scuză dacă veți îngădui să fiți stăpâniți de patimi josnice...

Am avut în plan de mult timp să mă adresez surorilor și să le spun că, potrivit cu ceea ce Domnul a avut plăcere să-mi arate din când în când, ele fac greșeli mari. Ele nu sunt atente să se ferească de orice se pare rău. Nu sunt suficient de grijulii în privința comportamentului lor și ajung să aibă doar o formă de evlavie. Cuvintele lor nu sunt atât de bine alese cum ar trebui să fie cuvintele femeilor care au primit harul lui Dumnezeu.

Ele se poartă prea familiar cu frații lor. Își fac de lucru pe lângă ei, se apleacă spre ei și se pare că le atrage prezența lor. Sunt foarte mulțumite când aceștia le dau atenție.

Potrivit cu lumina pe care mi-a dat-o Domnul, surorile noastre ar trebui să se poarte altfel. Ele ar trebui să fie mai rezervate, să nu fie așa de îndrăznețe și să încurajeze „modestia și sfiala”. Atât frații, cât și surorile își îngăduie prea multe discuții joviale când se află unii în prezența altora. Femei care pretind că sunt evlavioase își îngăduie prea multe glume și râsete. Acest lucru este nepotrivit și întristează Duhul lui Dumnezeu. Aceste manifestări dovedesc lipsa adevăratului rafinament creștin. Ele nu își întăresc sufletul cu ajutorul lui Dumnezeu, ci aduc asupra lui un mare întuneric; ele îndepărtează din preajma lor îngerii cerești cei curați și nobili și îi trag în jos pe cei care sunt în jurul lor.

Surorile noastre trebuie să încurajeze adevărata modestie; ele nu trebuie să fie obraznice, vorbărețe și îndrăznețe, ci modeste și sfoioase, încete la vorbire. Să fie amabile. A fi bun, amabil, milos, iertător și umil este un lucru potrivit și plăcut lui Dumnezeu. Dacă surorile se poartă astfel, bărbații din biserică sau din afara ei nu vor purta necuvenit cu ele. Și ei vor simți că există un cerc sacru de curăție în jurul acestor femei temătoare de Dumnezeu care le apără împotriva acelor care își permit anumite cutezanțe.

Unele femei, care pretind că sunt credincioase, își permit să fie nepăsătoare și libertine, ceea ce le conduce spre anumite greșeli și rele. Însă femeile evlavioase, ale căror minți și inimi sunt ocupate cu meditația asupra unor subiecte care le vor face să crească în curăție și care le înalță sufletul în comuniune cu Dumnezeu, nu vor fi atât de ușor abătute de pe calea dreptății și a virtuții. Acestea vor fi întărite împotriva sofistărilor lui Satana și vor fi pregătite să se împotrivescă meșteșugurilor sale seducătoare.

Slava deșartă, moda lumească, pofta ochilor și pofta firii pământești sunt legate de decăderea celor nenorocite. Se nutrește și se îndrăgește ceea ce face pe plac inimii și minții firești. Dacă pofta firii pământești ar fi fost dezdăcinată din inima lor, nu ar fi atât de slabe. Dacă surorile noastre ar simți nevoia de a-și curați gândurile și nu și-ar îngădui nepăsarea în purtarea lor care să le ducă spre fapte nepotrivite, ele nu și-ar păta nicidecum curăția. Dacă ar fi văzut cum mi-a prezentat Dumnezeu acest lucru, ele ar ajunge să aibă o așa oroare de fapte necurate, încât nu s-ar mai găsi printre aceia care

cad sub ispita lui Satana, indiferent ce mijloc alege el pentru a face aceasta.

Un pastor, deși are de-a face cu lucruri sacre, s-ar putea totuși să nu aibă o inimă sfântă. El se poate preda lui Satana ca să lucreze nelegiuirea în el și astfel să întineze sufletele și trupurile turmei sale. Totuși, dacă mintea femeilor și tinerelor care susțin că-L iubesc pe Dumnezeu și se tem de El ar fi întărită prin Duhul Sfânt, dacă acestea și-ar educa mintea în direcția curăției gândurilor și s-ar strădui să evite orice se pare rău, s-ar scuti de multe avansuri necuvenite și ar fi ferite de necurăția care domină înjur. Apostolul Pavel a scris cu privire la sine: „Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat” (1 Corinteni 9, 27).

Dacă un pastor al Evanghelicilor nu-și stăpânește patimile josnice, dacă el dă greș în urma sfatului apostolului, și astfel dezonorează mărturisirea lui de credință până acolo încât să pronunțe îngăduirea păcatului, surorile noastre care susțin că sunt credincioase n-ar trebui să se măgulească nici măcar pentru o clipă cu gândul că păcatul sau nelegiuirea își pierd păcătoșenia câtuși de puțin datorită faptului că pastorul este implicat în acestea. Faptul că bărbați care sunt în funcții de răspundere se arată prea familiari cu păcatul nu ar trebui să micșoreze nicidecum enormitatea păcatului în mintea unora. Păcatul trebuie să fie privit la fel de păcătos și îngrozitor cum a fost privit înainte; iar mintea celor care sunt curați și nobili ar trebui să urască și să evite pe cel care își îngăduie păcatul, tot așa ca și când ar fugi de un șarpe a cărui mușcătură este mortală. (Testimonies for the Church 2:450-457 (1868)). Pentru studiu suplimentar: Testimonies for the Church 5:591-603, „Ceea ce se pare rău”)

Mișcarea fizică și alimentația

Pastorii, profesorii și studenții nu acordă suficientă atenție mișcării fizice în aer liber. Ei neglijează această datorie, care este una dintre cele mai importante pentru păstrarea sănătății. Ei își solicită mintea cu studiul cărților și mănâncă la fel de mult ca cei care lucrează fizic. În urma unor asemenea obiceiuri, unii ajung grași deoarece organismul este blocat. Alții ajung slabi, slăbiți fiindcă puterile lor vitale sunt epuizate în urma efortului de a elimina ceea ce este în exces în hrana; ficatul se împovărează și nu este în stare să dea afară impuritățile din sânge, iar urmarea este boala. Dacă s-ar fi împletit exercițiul fizic cu punerea la lucru a minții, circulația sângelui ar fi fost impulsionată, activitatea inimii ar fi fost mai desăvârșită, substanțele impure ar fi fost date -- afară și o nouă viață și vigoare ar fi fost experimentate în toate părțile corpului.

Sistemul nervos deranjat

Când mintea pastorilor, profesorilor din școli și a elevilor este continuu solicitată prin studiu și trupului i se îngăduie să fie inactiv, nervii care controlează sentimentele obolesc în timp ce nervii care controlează mișcarea fizică sunt inactivi. Pentru că povara este în întregime asupra organelor mintale, acestea sunt suprasolicitate și slăbite, în timp ce mușchii își pierd vigoarea din lipsă de ocupație. Nu există dorința de a pune în mișcare mușchii prin lucru fizic, deoarece acest lucru pare obositor.

Pastorii lui Hristos, care susțin că sunt reprezentanții Săi, ar trebui să urmeze exemplul Său și, mai presus de toți ceilalți, ar trebui să-și formeze obiceiuri de cea mai strictă cumpătare. Ei trebuie să mențină înaintea poporului viața și exemplul Domnului Hristos prin propriile lor vieți de tăgăduire de sine, sacrificiu de sine și generozitate activă. Domnul Hristos a biruit pofta în folosul omului și, în virtutea acestui lucru, ei trebuie să dea altora un exemplu vrednic de imitat. Cei care nu simt nevoia de a se implica în lucrarea de biruire a poftelor vor pierde ocazia de a câștiga victoriile prețioase pe care le-ar fi putut câștiga și vor deveni sclavi ai poftelor și patimii care umplu cupa de nelegiuire a celor care își au sălașul pe pământ.

Lepădarea de sine și eficiența

Oamenii care s-au angajat în transmiterea ultimei solii de avertizare către lume, o solie care va decide soarta sufletelor, trebuie să pună în practică în propriile lor vieți adevărurile pe care le predică altora. Ei trebuie să fie exemple pentru oameni în alimentația pe care o folosesc, în ceea ce beau, în conversațiile lor decente și în comportamentul lor. Lăcomia, îngăduința patimilor josnice și a păcatelor cumplite sunt ascunse sub mantia sfințeniei de către mulți dintre cei care susțin că sunt reprezentanți ai lui Hristos în lume. Există oameni cu capacități naturale extraordinare, dar care nu realizează nici măcar jumătate din ceea ce ar putea face dacă ar fi cumpătați în toate lucrurile. Îngăduirea poftei și patimii întunecă mintea, scade puterea fizică și slăbește tăria morală. Gândurile lor nu sunt clare. Cuvintele lor nu sunt rostite cu putere, nu sunt vitalizate prin Duhul lui Dumnezeu, astfel încât să ajungă la inimile ascultătorilor.

Deoarece primii noștri părinți au pierdut Edenul prin îngăduirea poftei, singura noastră speranță de a recâștiga Edenul este prin tăgăduirea cu hotărâre a poftei și patimii. Cumpătarea în mâncare și stăpânirea patimilor vor păstra intelectul și vor da tărie mintală și morală, determinându-i pe oameni să-și supună înclinațiile firești sub controlul puterilor mai înalte și să discearnă între ceea ce este bine și ceea ce este rău, între ceea ce este sacru și ceea ce este comun. Toți aceia care au un adevărat simț al sacrificiului făcut de Domnul Hristos prin părăsirea căminului Său din ceruri spre a veni în această lume, pentru ca, prin propria Lui viață, să-i poată arăta omului cum să se împotrivescă ispitei, se vor lepăda de sine cu voioșie și vor alege să fie părtași ai suferințelor lui Hristos.

Cine să aibă controlul?

Frica de Domnul este începutul înțelepciunii. Cei care biruie așa cum a biruit Domnul Hristos va trebui să se păzească permanent împotriva ispitirilor lui Satana. Pofta și patimile trebuie ținute în frâu și sub controlul conștiinței luminate pentru a nu se face rău minții și pentru ca puterea de percepție să fie clară, astfel ca lucrările lui Satana și cursele lui să nu fie interpretate ca fiind providența lui Dumnezeu. Mulți își doresc răsplata și victoria finală care vor fi date biruitorilor, însă nu doresc să îndure truda, lipsurile și lepădarea de sine așa cum a făcut Răscumpărătorul lor. Doar prin ascultare și efort continuu vom putea birui așa cum a biruit Domnul Hristos.

Puterea stăpânitoare a poftei va ruina mii de oameni, atunci când, dacă ei ar fi biruit în acest punct, ar fi avut puterea morală de a obține biruința asupra tuturor ispitirilor lui Satana. Însă cei care sunt sclavi ai poftei nu-și vor putea desăvârși un caracter creștin. Continua călcare de lege a omului timp de șase mii de ani a produs ca rezultat boală, durere și moarte. Și pe măsură ce ne apropiem de încheierea timpului, ispita lui Satana de a ne îngădui poftea va fi tot mai puternică și tot mai greu de biruit. (Testimonies for the Church 3:489-492 (1875)).

Este nevoie de reforma

Dacă adventiștii de ziua a șaptea ar pune în practică ceea ce susțin a crede, dacă ar fi susținători sinceri ai reformei sănătății, ei ar fi cu adevărat un lucru plăcut de privit pentru lume, îngeri și oameni. Și ei ar dovedi un zel mult mai mare pentru salvarea acelor care nu cunosc adevărul.

Ar trebui să se vadă reforme mai mari între cei care pretind că așteaptă venirea în curând a lui Hristos. Reforma sănătății trebuie să facă în poporul nostru o lucrare pe care nu a făcut-o până acum. Sunt unii care ar trebui treziți față de pericolul consumului de carne, deoarece încă mănâncă din carnea animalelor, punându-și astfel în primejdie sănătatea fizică, mintală și spirituală. Mulți dintre cei care sunt acum doar pe jumătate convertiți în privința mâncării de carne vor ieși din poporul lui Dumnezeu și nu vor mai fi cu el.

În tot ceea ce facem trebuie să ascultăm de legile pe care ni le-a dat Dumnezeu, astfel ca puterile fizice și spirituale să poată lucra în armonie. Oamenii pot avea doar o formă de evlavie, ei pot chiar să predice Evanghelia și totuși să nu fie curățiți și sfințiți. Pastorii trebuie să fie strict cumpătați în ceea ce mănâncă și beau, pentru a nu croi cărări strâmbe cu picioarele lor și a-i face pe cei șchiopi -- cei slabi în credință -- să se împiedice pe cale. Dacă, în timp ce proclamă cea mai solemnă și importantă solie pe care Dumnezeu a dat-o vreodată, oamenii se războiesc împotriva adevărului prin îngăduirea unor obiceiuri greșite în mâncare și băutură, ei fac fără efect solia pe care o aduc.

Relele datorate consumului de carne

Cei care își îngăduie să mănânce carne, să bea ceai și să fie lacomi seamănă semințele unui seceriș de suferință și moarte. Mâncarea nesănătoasă pe care o așază în stomac întărește pofta care se războiește împotriva sufletului și dă frâu liber înclinațiilor josnice. O alimentație cu carne are tendința să dezvolte ceea ce este animalic în om. Iar dezvoltarea a ceea ce este animalic slăbește spiritualitatea, făcând mintea să fie incapabilă de a înțelege adevărul.

Cuvântul lui Dumnezeu ne avertizează cu claritate că, dacă nu ne ținem în frâu patimile animalice, natura fizică va fi adusă în conflict cu natura spirituală. Pofta pătimasă în mâncare se , războiește împotriva sănătății și a păcii. În acest fel, se instituie o luptă între însușirile nobile și cele josnice ale omului. Înclinațiile josnice, puternice și active subjugă sufletul. Cele mai înalte interese ale ființei omenești sunt puse în pericol prin îngăduirea poftelor pe care Cerul nu le aprobă.

Trebuie avută multă grijă pentru formarea unor obiceiuri corecte în ceea ce privește mâncarea și băutura. Hrana care se consumă trebuie să fie cea care va face cel mai bun sânge. Trebuie respectate organele delicate ale digestiei. Dumnezeu ne cere, prin faptul că vrea să fim cumpătați în toate lucrurile, să ne facem partea în vederea păstrării sănătății. El nu poate lumina mintea unui om care face din stomacul său o groapă de gunoi. El nu ascultă rugăciunile acelor care umblă în lumina focului tăciunilor pe care ei l-au aprins.

Greșeli comune în alimentație

Necumpătarea se vede atât în cantitatea, cât și în calitatea mâncării consumate. Domnul mi-a spus că, în general, noi introducem prea multă mâncare în stomac. Mulți ajung să se simtă incomod datorită faptului că mănâncă prea mult, iar urmarea este adesea boala. Nu Domnul a adus această pedeapsă asupra lor. Ei înșiși și-au atras-o, iar Dumnezeu dorește ca ei să-și dea seama că suferința este urmarea călcării de lege.

Pentru că se abuzează de ele zilnic, organele digestive nu-și pot face bine lucrarea. Se produce sânge de calitate slabă și astfel, prin mâncare necorespunzătoare, întreaga mașinărie este schilodită. Dați stomacului mai puțin de lucru. El se va reface dacă se dovedește grijă față de calitatea și cantitatea de mâncare care se consumă.

Mulți mănâncă prea repede. Alții folosesc la aceeași masă o combinație nesănătoasă de diferite mâncăruri. Dacă ar fi conștienți cât de mult rău își fac sufletului atunci când fac rău stomacului și cât de mult este dezonorat Domnul Hristos atunci când se abuzează de stomac, bărbații și femeile ar lepăda pofta și ar da astfel stomacului ocazia să-și recapete vitalitatea. Noi putem face lucrare misionară medicală în timp ce stăm la masă și mănâcăm și bem spre slava lui Dumnezeu.

Mâncarea în Sabat

A mânca în Sabat aceeași cantitate de mâncare pe care o consumăm într-o zi de lucru este cu totul deplasat. Sabatul este ziua pusă deoparte pentru închinare înaintea lui Dumnezeu și în această zi trebuie să fim foarte atenți în privința alimentației noastre. Un stomac supraîncărcat înseamnă un creier supraîncărcat. Adesea, în Sabat se mănâncă atât de multă mâncare, încât mintea ajunge insensibilă și greoaie, incapabilă să prețuiască lucrurile spirituale. Obiceiurile alimentare influențează mult sensibilitatea față de exercițiile spirituale din Sabat. Dieta din Sabat trebuie aleasă în conformitate cu datoriile pe care le avem în această zi, în care serviciul cel mai curat și cel mai sfânt trebuie oferit lui

Dumnezeu.

Mâncarea are mult de-a face cu religia. Experiența spirituală este mult afectată de felul cum este tratat stomacul. Mâncarea și băutura în conformitate cu legile sănătății promovează acțiuni virtuozitate. Însă, dacă se face abuz de stomac prin obiceiuri care mi au temelie în natură, Satana se folosește de răul care a fost făcut și folosește stomacul ca pe un dușman al neprihănitului și creează o tulburare care afectează întreaga ființă. Lucrurile sfinte nu sunt prețuite. Zelul spiritual scade. Pacea minții este pierdută. Există disensiuni, luptă și discordie. Se rostesc cuvinte pripite și se fac fapte lipsite de amabilitate; urmează apelarea la practici necinstite și se manifestă mânia, și toate acestea pentru că nervii creierului sunt tulburați prin excesul îngrămădit asupra stomacului.

Ce păcat este că adesea, când ar trebui să se dea dovadă de cea mai mare tăgăduire de sine, stomacul este împovărat cu o cantitate mare de mâncăruri nesănătoase, care zac acolo descompunându-se. Durerea stomacului afectează creierul. Cel care mănâncă nesăbuit nu își dă seama că se descalifică singur și va ajunge să nu mai poată da sfaturi înțelepte sau să facă planuri pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu. Însă aceasta este ceea ce se întâmplă. El nu poate discerne lucrurile spirituale, iar în adunările de comitet, atunci când ar trebui să spună Da, el spune Nu. El face propuneri care sunt departe de subiectul în discuție, deoarece hrana pe care a consumat-o i-a amorțit puterea creierului.

Reforma sănătății și spiritualitatea

Eșecul în urma principiilor sănătoase a tulburat foarte mult istoria poporului lui Dumnezeu. A existat o continuă lepădare a reformei sănătății, iar urmarea este că Dumnezeu este dezonorat printr-o mare lipsă de spiritualitate. Au fost ridicate bariere care n-ar fi fost văzute niciodată dacă poporul lui Dumnezeu ar fi umblat în lumină.

Oare noi, cei care avem ocazii atât de mari, să îngăduim oamenilor din lume să ne-o ia înainte în privința reformei sănătății? Să ne depreciez mintea și să abuzăm de talanții pe care îi avem, mâncând necorespunzător? Să călcăm noi Legea cea sfântă a lui Dumnezeu, urmând practici egoiste? Inconsecvența noastră să ajungă obiect de batjocură? Viețile noastre să fie atât de necreștinești, încât Mântuitorului să-I fie rușine să ne numească frați?

N-ar fi mai bine oare să facem acea lucrare misionară care constă în punerea Evangheliei în practică și să trăim astfel, încât pacea lui Dumnezeu să poată domni în inima noastră? Să nu îndepărtăm noi oare pietrele de poticnire din calea celor necredincioși, fiind totdeauna conștienți de ceea ce înseamnă a fi creștin? Este mult mai bine să renunțăm la numele de creștin decât să susținem că suntem creștini, în timp ce ne îngăduim pofte care întăresc patimile nesfinte.

Este nevoie de o reforma

Dumnezeu face apel la fiecare membru al bisericii să-și consacre viața fără rezervă în serviciul Domnului. El ne cheamă la o reformă hotărâtă. Întreaga creațiune geme sub blestem. Poporul lui Dumnezeu trebuie să se așeze în acea poziție în care să poată crește în har, să fie sfințit, trup, suflet și spirit, prin adevăr. Dacă ar da la o parte orice îngăduințe care le-ar vătăma sănătatea, ei ar avea o percepție mai clară a ceea ce constituie adevărata evlavie. Atunci s-ar vedea o schimbare minunată în experiența religioasă...

„Și aceasta, cu atât mai mult cu cât știți în ce împrejurări ne aflăm: este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn; căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut. „Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua. Să ne dezbrăcăm dar de faptele întunericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii. Să trăim frumos, ca în timpul zilei, nu în chefuri și în beții, nu în curvii și în fapte de rușine; nu în certuri și în pizmă”

(Romani 13, 11-14). (The Review and Herald, 27 mai 1902).

O mișcare reformatoare

În viziunile de noapte, au trecut prin fața mea reprezentări ale unei mari mișcări reformatoare în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Mulți îl lăudau pe Dumnezeu. Bolnavii erau vindecați și se făceau și alte minuni. Se putea vedea un spirit de mijlocire, exact așa cum s-a manifestat în Ziua Cincizecimii. Sute de mii de oameni au fost văzuți vizitând familii și deschizând Cuvântul lui Dumnezeu înaintea lor. Inimile erau convinse prin puterea Duhului Sfânt și era vădit un spirit de convertire adevărată. Pretutindeni se deschideau uși pentru proclamarea adevărului. Lumea părea că este luminată de o influență cerească. Umilul poporal lui Dumnezeu primea mari binecuvântări. Auzeam voci de mulțumire și de laudă și se părea că este o reformă ca cea de la 1844.

Totuși, unii nu s-au convertit. Ei n-au vrut să umble pe calea Domnului, iar când s-au tăcut apeluri pentru ca lucrarea lui Dumnezeu să poată înainta, spre a fi aduse daruri de bunăvoie, unu, în mod egoist, nu și-au lăsat din mână averile pământești. Acești oameni lacomi s-au despărțit de adunarea credincioșilor. (Testimonies for the Church 9:126 (1909)).

Lumini în mijlocul întunericului

Domnul a lăsat ca lumina Sa să strălucească asupra noastră în aceste timpuri din urmă, pentru ca ceața și întunericul care s-au adunat în generațiile trecute, datorită îngăduințelor păcătoase, să poată fi împrăștiate într-o anumită măsură și pentru ca lanțul de rele care au urmat necumpătării în mâncare și băutură să fie slăbit.

Domnul, în înțelepciunea Lui, a rânduit să își aducă poporul într-o poziție în care să fie separat de lume în spirit și practici, astfel încât copiii Lui să nu fie duși atât de repede în idolatrie și să se mânjească prin stricăciunile care domină în acest veac. Este planul lui Dumnezeu ca părinții credincioși și copiii lor să stea ca reprezentanți ai lui Hristos, candidați pentru viața veșnică. Totuși, cei ce sunt părtași de natură divină vor scăpa de întinarea care este în lume prin pofte. Este imposibil ca cei care își îngăduie pofta să atingă desăvârșirea creștină. Voi nu puteți trezi sensibilitatea morală a copiilor voștri în timp ce nu sunteți atenți în alegerea hranei lor. (Testimonies for the Church 2:399-400 (1870)).

Această lume este o școală de instruire pentru școala mai înaltă, această viață constituie o pregătire pentru viața viitoare. Aici, noi trebuie să ne pregătim pentru intrarea în curțile cerești. Aici, noi trebuie să primim, să credem și să punem în practică adevărul până când vom fi gata pentru un cămin în care vom fi împreună cu sfinții în lumină. (Testimonies for the Church 8:200 (1904)).

O lecție din căderea lui Solomon

Viața lui Solomon ar fi putut să fie remarcabilă până la încheierea ei, dacă virtutea ar fi fost păstrată. Însă el și-a dedicat harul său special patimii josnice. În tinerețea sa, el a privit către Dumnezeu pentru călăuzire și s-a încrezut în El, iar Dumnezeu a făcut alegeri pentru el, dându-i o înțelepciune care a uimit lumea. Puterea și înțelepciunea lui erau preamărite pretutindeni în țară. Însă dragostea pentru femei a fost păcatul lui. La vârsta maturității, el nu și-a ținut în frâu această patimă și ea s-a dovedit a fi o cursă. Soțiile lui l-au dus în idolatrie, iar când a început să coboare pe panta vieții, înțelepciunea pe care i-a dat-o Dumnezeu a fost îndepărtată de la el; și-a pierdut acea hotărâre de caracter pe care o avusese și a devenit mai degrabă asemenea tinerilor amețiți, șovăind între ceea ce este bine și ceea ce este rău. Renunțând la principii, el s-a așezat singur în calea păcatului, despărțindu-se astfel de Dumnezeu, temelia și izvorul puterilor sale. Înainte, el acționa din principiu. Înțelepciunea era mai prețioasă pentru el decât aurul din Ofir. Însă vai! Patimile josnice au câștigat victoria. El a fost înșelat și ruinat de către femei. Ce lecție în vederea vegherii! Ce mărturie în ce privește nevoia de a avea putere de la Dumnezeu până la sfârșit!

În lupta cu întinarea lăuntrică și cu ispitirile exterioare, chiar și înțeleptul și puternicul Solomon a fost înfrânt. Nu este un lucru sigur a se îngădui cea mai mică îndepărtare de la cea mai strictă integritate. „Păziți-vă de orice se pare rău” (1 Tesaloniceni 5, 22). Când o femeie vorbește de necazurile din familia ei sau se plânge de soțul ei unui alt bărbat, ea încalcă legământul căsătoriei; ea își necinstește soțul și dărâmă zidul care a fost ridicat pentru a păstra sfințenia relației de căsătorie; ea deschide larg ușa și îl invită pe Satana să intre cu ispitele lui perfide. Este exact ceea ce dorește Satana. Dacă o femeie vine la un frate creștin cu povestea necazurilor ei, a dezamăgirilor și încercărilor ei, acesta trebuie să o sfătuiască totdeauna ca, dacă chiar trebuie să-și încredințeze cuiva secretele în privința necazurilor pe care le are, atunci să-și aleagă pentru aceasta surori și cauza lui Dumnezeu nu va suferi deloc.

Aduceți-vă aminte de Solomon. Multe națiuni n-au avut un împărat asemenea lui, preaiubit de Dumnezeu. Însă el a căzut. A fost îndepărtat de Dumnezeu și s-a întinat prin îngăduirea patimilor josnice. Acesta este păcatul predominant al acestui veac și

felul cum progresa este înfricoșător. Cei ce pretind că sunt păzitori ai Sabatului nu sunt curați. Dintre cei ce susțin a crede adevărul sunt unii care au inima mânjită. Dumnezeu îi va încerca, și nebunia și păcatul lor vor fi scoase la iveală. Doar cei curați și umili vor putea sta în prezența Lui. „Cine va putea să se suie la muntele Domnului? Cine se va ridica până la locul Lui cel sfânt? Cel ce are mâinile nevinovate și inima curată, cel ce nu-și dedă sufletul la minciună și nu jură ca să înșele” (Psalmii 24, 3.4). „Doamne, cine va locui în cortul Tău cel sfânt? Cel ce umblă în neprihănire, cel ce face voia lui Dumnezeu și spune adevărul din inimă. Acela nu clevețește cu limba lui, nu face rău semenului său și nu aruncă ocară asupra aproapelui său. El privește cu dispreț pe cel vrednic de disprețuit, dar cinstește pe cei ce se tem de Domnul. El nu-și ia vorba înapoi dacă face un jurământ în paguba lui, el nu-și dă banii cu dobândă și nu ia mită împotriva celui nevinovat. Cel ce se poartă așa nu se clatină niciodată” (Psalmii 15). (Testimonies for the Church 2:305-307 (1868)).

Sfaturi către medici și surori medicale

Domnul m-a învățat să prezint următorul pasaj din Scriptură medicilor noștri: „Încolo, fraților, fiindcă ați învățat de la noi cum să vă purtați și să fiți plăcuți lui Dumnezeu, și așa și faceți, vă rugăm și vă îndemnăm, în Numele Domnului Isus, să sporiiți tot mai mult în privința aceasta... Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră” (1 Tesaloniceni 4, 1-3). „Astfel dar, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El, fiind înrădăcinați și zidiți în El, întăriți prin credință, după învățăturile care v-au fost date și sporind în ea cu mulțumiri către Dumnezeu. Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Hristos” (Coloseni 2:6-8).

Medicii se află în situația în care vor avea de întâmpinat ispite speciale. Dacă nu sunt pregătiți să se împotrivescă ispitelor prin punerea în practică a principiilor adevărului, ei vor cădea atunci când Satana îi ispitește. Unii pastori ai Evangheliei sunt prea slabi ca să se împotrivescă ispitei. S-ar putea ca ei să fi predicat mult timp Evanghelia și chiar cu succes vădit; poate că au câștigat încrederea poporului, însă, atunci când cred că sunt puternici, ei dovedesc că nu pot sta singuri fără a fi biruiți. Dacă nu-și țin în stăpânire obiceiurile și patimile, dacă nu stau aproape de Hristos, ei își vor pierde viața veșnică. Dacă pastorii sunt într-o astfel de primejdie, medicii sunt și mai mult.

Mi-au fost prezentate deschis pericolele în care se află medicii. Medicii din sanatoriile noastre nu trebuie să-și îngăduie să creadă că ei nu se află în primejdie. Ei sunt în primejdie; însă pot evita pericolele care îi înconjoară dacă umblă în umilință cu Dumnezeu, luând seama să nu fie îngâmfați. „Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia seama că nu cadă” (1 Corinteni 10, 12). O putere mai înaltă și mai mare decât orice putere omenească trebuie să aibă grijă de toate lucrurile în instituțiile noastre medicale.

Îndrumători și sfătuitori cu experiență

În cadrul fiecărui sanatoriu, ar trebui să existe un soț și o soție de vârstă matură, tari ca o stâncă față de principiile adevărului, ca să poată servi drept călăuze și sfătuitori.

Instruirea bărbaților și femeilor dintr-un sanatoriu constituie una dintre cele mai importante și delicate lucrări, iar dacă medicii nu sunt pregătiți în mod continuu pentru această lucrare prin puterea lui Dumnezeu, ei vor fi ispitiți să privească la trupurile femeilor cu inima și mintea nesfințite.

Ar trebui să avem totdeauna în sanatoriile noastre femei de vârstă matură, educate și instruite pentru lucrare, competente să trateze pacientele noastre. Acestea trebuie angajate cu orice preț; iar dacă astfel de femei nu pot fi găsite, trebuie pregătite pentru această lucrare persoane cu trăsături de caracter corespunzătoare.

Medicii să fie circumspecți

Medicii trebuie să evite orice libertate în maniere față de femei, căsătorite sau necăsătorite. Ei trebuie să fie totdeauna circumspecți în purtarea lor. Ar fi cel mai bine ca medicii noștri să fie bărbați căsătoriți, ale căror soții să li se alătore în lucrare. Atât medicul, cât și soția lui trebuie să aibă o experiență vie în lucrurile lui Dumnezeu. Dacă ei sunt creștini devotați, lucrarea lor va fi prețioasă precum aurul cel fin.

Sufletele sunt totdeauna în pericol. Chiar și medicii căsătoriți sunt supuși ispitelor. Unii au căzut în cursele pe care Satana le-a pregătit pentru ei. Nici unul dintre noi nu putem spune că suntem în siguranță față de puterea lui vicleană și seducătoare. Unii sunt conștienți de primejdia în care se află și își dau seama că Satana face eforturi mari pentru a-i birui, dar, prin rugăciune serioasă, ei își încordează toate puterile spre a-și face datoria. Și în acest timp, în sălașul cu ispite -- lumea, -- ei sunt ținuti prin puterea lui Dumnezeu. Prin încercări, sunt pregătiți pentru luptă. Ei sunt curățiți de păcat prin sângele Mielului.

Încredere în Isus

Nici un medic nu este în siguranță dacă se bazează pe propria lui putere. Medicii nu trebuie să-și facă lucrarea cu nepăsare, cu gânduri necuviincioase. Clipă de clipă, ei trebuie să se încreadă în Cel care Și-a dat viața pentru omenirea căzută și care își respectă moștenirea cumpărată. Făcând astfel, ei vor prețui cum se cuvine sângele lui Hristos. Se vor îmbrăca cu toate articolele armurii cerești, ca să poată fi protejați de asalturile vrăjmașului. Acest lucru este o apărare sigură împotriva păcatului, de care medicul trebuie să se folosească dacă dorește să aibă succes în lucrarea lui.

Corpurile noastre li aparțin lui Dumnezeu. El a plătit prețul răscumpărării atât pentru trup, cât și pentru suflet. „Voi nu sunteți ai voștri. Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6, 19, 20). „Dar trupul nu este pentru curvie: el este pentru Domnul și Domnul este pentru trup” (1 Corinteni 6, 13). Creatorul veghează asupra mașinăriei omenești, menținând-o în mișcare. Dacă n-ar fi fost grija Lui continuă, pulsul nu ar mai bate, activitatea inimii ar înceta, iar creierul nu și-ar mai putea face partea.

Creierul este organul și instrumentul minții și el controlează tot corpul. Pentru ca celelalte părți ale organismului să fie sănătoase, creierul trebuie să fie sănătos. Și pentru ca creierul să fie sănătos, sângele trebuie să fie curat. Dacă prin obiceiuri de mâncare și băutură sângele este menținut curat, creierul va fi hrănit în mod corespunzător.

Factori care aduc boala

Lipsa de acțiune armonioasă în organismul omenească este cea care aduce boala. Imaginația poate controla celelalte părți ale corpului spre vătămarea acestora. Toate părțile organismului trebuie să lucreze în armonie. Diferitele părți ale corpului, în special cele situate departe de inimă, trebuie să aibă parte de o circulație liberă a sângelui. Membrul are un rol important și trebuie să li se acorde atenția cuvenită.

Dumnezeu este marele purtător de grijă al mașinăriei omenești. Noi trebuie să cooperăm cu El în îngrijirea corpului nostru. Iubirea pe care o nutrim față de Dumnezeu este esențială pentru viață și sănătate. Pentru a putea avea o sănătate desăvârșită, inima noastră trebuie să fie plină de speranță, dragoste și bucurie.

Patimile josnice trebuie să fie păzite cu strictețe. Se abuzează, se abuzează în mod teribil de facultățile de percepție atunci când patimilor li se îngăduie să-și facă de cap. Când patimile sunt îngăduite, sângele, în loc să circule în toate părțile corpului, ușurând prin aceasta inima și limpezind mintea, este chemat în cantitate nepotrivită în organele interne. Urmarea este boala. Omul nu poate fi sănătos până când răul nu este văzut și îndreptat.

„Dar cine se lipește de Domnul” -- legat de Hristos prin legământul harului -- „este un singur duh cu El. Fugiți de curvie” (1 Corinteni 6, 17-18). Nu vă opriți nici

măcar o clipă pentru a sta pe gânduri. Satana s-ar bucura să vă vadă biruiți de ispită. Nu vă opriți ca să discutați cazul cu conștiința voastră slabă. Întoarceți-vă încă de la primul pas făcut spre călcarea de lege.

Exemplul lui Iosif

Ce bine ar fi ca exemplul lui Iosif să poată fi urmat de toți cei care susțin că sunt înțelepți, care simt că sunt în stare în propria lor putere să-și îndeplinească datoriile vieții. Un om înțelept nu va fi stăpânit și controlat de poftele și patimile sale, ci li se va împotrivi și le va stăpâni. El se va apropia de Dumnezeu, luptându-se să-și pregătească mintea și corpul pentru îndeplinirea corespunzătoare a datoriilor vieții.

Aș dori să întipăresc în mintea medicilor faptul că ei nu pot face ceea ce le place cu gândurile și închipuirile lor și în același timp să se simtă în siguranță față de chemarea pe care o au. Satana este distrugătorul; Domnul Hristos este restauratorul. Doresc ca medicii noștri să înțeleagă pe deplin acest lucru. Ei pot salva suflete de la moarte, printr-o aplicare corectă a cunoștinței pe care au dobândit-o, ori pot lucra împotriva marelui Meșter Ziditor. Ei pot coopera cu Dumnezeu sau Îi pot contracara planurile dacă nu lucrează în armonie cu El.

Păstrarea sănătății

Toți medicii ar trebui să se lase conduși de Marele Medic. Sub călăuzirea Lui, ei vor face ceea ce trebuie să facă. Însă Domnul nu va face o minune ca să-i salveze pe medicii care abuzează cu nesăbuiță de zidirea Lui. Pe cât este cu putință, medicii trebuie să mănânce în mod regulat. Ei trebuie să facă suficientă mișcare fizică. Trebuie să fie hotărâți să coopereze cu marele Meșter Ziditor. Dumnezeu lucrează, iar omul trebuie să intre în rânduri și să lucreze împreună cu El; căci El este Mântuitorul trupului.

Medicii, mai presus de toți ceilalți, trebuie să fie conștienți de datoria pe care o au față de Dumnezeu cu privire la păstrarea sănătății și a vieții. Ei trebuie să studieze Cuvântul lui Dumnezeu cu stăruință, pentru a nu nesocoti legile sănătății. Ei nu trebuie să ajungă slabi și dezechilibrați. Sub călăuzirea autorității cerești, ei pot înainta în rânduri, în mod ordonat. Însă ei trebuie să acorde cea mai serioasă atenție legilor lui Dumnezeu. Trebuie să simtă că sunt proprietatea lui Dumnezeu, că au fost cumpărați cu un preț și de aceea trebuie să-I aducă slavă în toate lucrurile. Prin studiul Cuvântului lui

Dumnezeu, ei trebuie să-și mențină mintea trează cu privire la faptul că ființele omenești sunt proprietatea lui Dumnezeu prin creațiune și răscumpărare. Ei trebuie să spună: Eu voi face tot ce-mi stă în putere pentru a salva sufletele și trupurile acelorora pentru care lucrez. Ei au fost cumpărați cu un preț, și anume cel al sângelui lui Hristos, și eu trebuie să fac tot ce pot spre a-i ajuta.

Sfatul pe care îl am pentru medicii noștri este că trebuie să studieze Cuvântul lui Dumnezeu cu seriozitate și stăruință. Dumnezeu spune: „Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei... nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi” (2 Corinteni 6, 17). Ascultați de aceste cuvinte orice v-ar costa: poziția socială, onoarea lumească sau bogăția pământească. Încredeți-vă în Domnul. Umblați cu umilință înaintea Lui. Prindeți-vă prin credință de Cuvântul Său și veți putea merge mai departe.

Evitați etalarea

Nici un medic nu trebuie să se bazeze pe ceea ce se vede în afară, pe nobila lui eleganță sau instrumentele lui stilate, pentru a obține favoruri și a înălța adevărul. Medicii care se încred în aceste lucruri sunt puși în mișcare de o putere de jos. Un standard veritabil pentru sanatoriile noastre nu va fi reprezentat de măreția unei case, de eleganța mobilei sau orice fel de etalare. Medicii care sunt legați de Dumnezeu vor face tot ce le stă în putere pentru a zdrobi tendințele spre vanitate și etalare...

Umlința, tăgăduirea de sine și plătirea cu credincioșie a zecimii, toate acestea arată că harul lui Dumnezeu lucrează în inimă. Cel mai mare învățător, cel mai mare Medic pe care L-a cunoscut lumea vreodată a dat multe lecții cu privire la nevoia de umilință. Aceste lecții trebuie puse în practică de către urmașii Săi în viața lor. Ei trebuie să aibă o viață de lepădare de sine și de sacrificiu de sine. Pentru mulți, acest lucru va însemna o nouă experiență, de care depinde însăși mântuirea lor. „Cine vrea să vină după Mine”, a spus Domnul Hristos, „să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze” (Marcu 8, 34). Dacă Îl urmăm pe Dumnezeu, acest lucru va produce în noi virtuțile caracterului Său. Umlința este un dar prețios care Îi place în mod deosebit lui Dumnezeu. Domnul Hristos spune: „Învățați de la Mine; căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre” (Matei 11, 29). Cei care îl urmează pe Hristos vor birui ispita și vor primi răsplata glorioasă a vieții veșnice. Și ei vor aduce lui Hristos toată lauda și slava.

Trăiți o viață sfântă

Tinerilor și tinerelor care au fost instruiți să fie surori medicale și medici, eu le spun: stați aproape de Isus. Privind la El, vă veți schimba după asemănarea Lui. Nu uitați că voi nu sunteți instruiți pentru căsătorie sau curtenie, ci pentru căsătoria iui Hristos. S-ar putea să dețineți o cunoaștere teoretică a adevărului, însă acest lucru nu vă va mântui. Voi trebuie să cunoașteți din experiență cât de păcătos este păcatul și cât de mult aveți nevoie de Isus ca Mântuitor personal. Numai în acest fel puteți deveni fii și fiice ale lui Dumnezeu. Singurul vostru merit este marea voastră nevoie.

Cele desemnate pentru a face cursurile pentru surori trebuie alese cu înțelepciune. Tineretele fete cu caractere superficiale nu trebuie încurajate să intre în această lucrare. Mulți dintre tinerii care au dorința de a studia spre a deveni medici nu au acele trăsături de caracter care să-i facă în stare să se împotrivescă ispitelor, atât de obișnuite în lucrul unui medic. Trebuie acceptați doar aceia care promit că se pot califica pentru marea lucrare de împărtășire a principiilor adevăratei reforme a sănătății.

Tineretele care lucrează în instituțiile noastre trebuie să vegheze cu strictețe asupra lor însele. Ele trebuie să fie sfoase în cuvinte și fapte. Niciodată când se adresează unui bărbat căsătorit, ele nu trebuie să dea dovadă deniei cea mai mică libertate. Surorilor care lucrează în sanatoriile noastre, le spun: puneți-vă armura. Când vorbiți cu bărbații, fiți bune și amabile, dar niciodată libertine. Sunt ochi care vă observă și văd cum vă purtați și judecă prin aceasta dacă sunteți într-adevăr copii ai lui Dumnezeu. Fiți modeste. Feriți-vă de tot ce se pare rău. Îmbrăcați armura cerului, iar dacă nu faceți aceasta, de dragul lui Hristos, plecați de la sanatoriu, care este un loc în care bietele suflete naufragiate trebuie să găsească un liman. Cei care lucrează în aceste instituții trebuie să ia seama la ei înșiși. Niciodată nu trebuie să dea nici cea mai mică ocazie, prin cuvânt sau faptă, ca oamenii nelegiuți să vorbească de rău adevărul.

Există două împărății în această lume: împărăția lui Hristos și împărăția lui Satana. Fiecare dintre noi aparținem uneia dintre aceste împărății. Domnul Hristos a spus așa în minunata Sa rugăciune pentru ucenicii Săi: „Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău. Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume. Sfînțește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul. Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume” (Ioan 17, 15-18).

Să aveți o influență mântuitoare

Nu este voia lui Dumnezeu ca noi să ne izolăm de lume. Însă, în timp ce suntem în lume, trebuie să ne sfințim pentru Dumnezeu. Noi nu trebuie să ne luăm după lume, ci să avem în lume o influență corectivă, ca sarea care își păstrează gustul. Trebuie să fim curați și sfinți în mijlocul unui neam nesfânt, necurat și idolatru, arătând că harul lui Hristos are puterea de a-l reface pe om după asemănarea divină. Noi trebuie să exercităm o influență mântuitoare asupra lumii.

„Ceea ce câștigă biruința asupra lumii este credința noastră” (1 Ioan 5, 4). Lumea a devenit o leprozerie a păcatului, o grămadă de stricăciune. Nu îi cunoaște pe copiii lui Dumnezeu pentru că nu Îl cunoaște nici pe El. Noi nu trebuie să urmăm practicile și obiceiurile ei. Noi trebuie să ne împotrivim continuu principiilor ei întinate. Domnul Hristos le-a spus urmașilor Săi: „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri” (Matei 5, 16). Este datoria medicilor și a surorilor medicale să strălucească asemenea unor lumini în mijlocul influențelor stricăcioase ale lumii. Ei trebuie să susțină principii pe care lumea să nu le poată defăima.

Pentru a fi sănătoasă, o biserică trebuie să fie compusă din creștini sănătoși. Însă, în bisericile și instituțiile noastre, sunt mulți creștini bolnăvicioși. Lumina pe care Domnul mi-a dat-o este clar exprimată în capitolul 3 din Filipeni. Acest capitol trebuie citit și studiat cu grijă. Lecțiile pe care le conține trebuie puse în practică.

Cel care cooperează cu Marele Medic își va păstra nervii, tendoanele și mușchii în cea mai bună stare de sănătate. Pentru a-și face lucrarea în mod corespunzător, mașinăria omenească are nevoie de cea mai mare atenție. Trebuie menținută acțiunea armonioasă a diferitelor părți.

Fiți tari în Domnul

Așa este cu sufletul, inima trebuie păstrată și păzită cu grijă. „Și ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?” (Marcu 8, 36.37). Domnul Hristos trebuie să locuiască în inimă prin credință. Cuvântul Său este pâinea vieții și apa mântuirii. Încrederea în tot Cuvântul Său o dobândim printr-o comuniune continuă cu Dumnezeu. Mâncând trupul și bând sângele

lui Hristos, noi primim putere spirituală. Domnul Hristos ne oferă sângele vieții pentru inimă, iar Domnul Hristos și Duhul Sfânt dau nervilor putere. Născut din nou la o nădejde vie, însuflețit de puterea înviorătoare a unei firi noi, sufletul va fi capabil să se înalțe sus și tot mai sus. Rugăciunea lui Pavel către Dumnezeu pentru efeseni a fost: „Și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință, pentru ca, având rădăcina și temelie pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu” (Efeseni 3, 16-19).

Binecuvântarea harului este dată oamenilor pentru ca universul ceresc și lumea căzută în păcat să poată vedea, așa cum nu se poate altfel, desăvârșirea caracterului lui Hristos. Marele Medic a venit în lumea noastră pentru a arăta oamenilor că, prin harul lui Dumnezeu, ei pot trăi în așa fel încât, în marea zi a lui Dumnezeu, să poată primi mărturia cea prețioasă: „Voi sunteți desăvârșiți în El”.

Medicii trebuie să dovedească însușirile Domnului Hristos, stăruind neclintit în lucrarea pe care le-a încredințat-o Dumnezeu și-o facă. Celor care fac această lucrare cu credincioșie, îngerii sunt însărcinați să le dea o viziune mai largă a caracterului și lucrării Domnului Hristos și a puterii, harului și iubirii Lui. În acest fel, ei devin asemenea chipului Lui și zi de zi cresc până la statura deplină de oameni mari în Hristos. Este privilegiul copiilor lui Dumnezeu acela de a avea o continuă înțelegere cuprinzătoare a adevărului, ca să poată aduce dragostea Lui Dumnezeu și a cerului în lucrare și oamenii să-I aducă lui Dumnezeu mulțumire pentru bogăția harului Său.

Avem motive pentru o recunoștință veșnică față de Dumnezeu în faptul că El ne-a lăsat un exemplu desăvârșit. Fiecare creștin ar trebui să lupte să meargă pe urmele pașilor Mântuitorului. Noi trebuie să aducem laudă și recunoștință pentru că ne-a dat așa un ajutor puternic, o apărare sigură împotriva oricărei ispite, împotriva oricărei necuviințe în gând, faptă și cuvânt.

Unica siguranță împotriva căderii în păcat este să ne menținem continuu sub influența Duhului Sfânt, angajându-ne în același timp în cauza adevărului și sfințeniei, făcându-ne toate datoriile față de Dumnezeu, fără însă să ne asumăm poveri pe care Dumnezeu nu le-a pus asupra noastră. Medicii trebuie să stea cu hotărâre sub stindardul

soliei îngerului al treilea, luptând lupta cea bună a credinței cu perseverență și succes, bizuindu-se pe armura cerească, pe Cuvântul lui Dumnezeu, fără să uite niciodată că ei au un Conducător care nu a fost niciodată și nu va fi niciodată biruit de rău. (Special Testimonies, Series B 15:16-23 (1900). Pentru studiu suplimentar: Testimonies for the Church 5:591-603, „Ceea ce se pare rău”.)

Prețul sănătății

Sănătatea poate fi câștigată prin obiceiuri corespunzătoare de viață și trebuie să dovedim interes și preocupare față de ea. Însă acest capitol, mai prețios decât orice depunere în bancă, poate fi sacrificat prin necumpătare în mâncare și băutură sau lăsând organele să ruginească prin lipsă de activitate. Trebuie să se renunțe la îngăduințe și răsfăț, iar lenea trebuie biruită.

Motivul pentru care atât de mulți dintre pastorii noștri se plâng de boală este că ei nu fac suficientă mișcare fizică și își îngăduie să mănânce peste măsură. Ei nu sunt conștienți că ceea ce fac le pune în pericol organismul, oricât de puternic ar fi acesta. Cei care au un temperament molatic și sunt înclinați spre lenevie ar trebui să mănânce foarte puțin și să nu evite efortul fizic. Mulți dintre pastorii noștri își sapă mormintele cu dinții. Organismul, preluând povara pusă asupra organelor digestive, suferă, iar creierul trebuie să facă față unei situații foarte grele. Pentru fiecare greșală comisă împotriva legilor sănătății, călcătorul de lege trebuie să plătească pedeapsa în propriul său corp.

Când nu era angajat activ în lucrarea de predicare, apostolul Pavel lucra în meșteșugul său de facere a corturilor. El a fost obligat să facă acest lucru datorită faptului că acceptase un adevăr nepopular. Înainte de a îmbrățișa creștinismul, el a ocupat o poziție înaltă și nu depindea de munca lui pentru a se întreține. Iudeii aveau obiceiul să-și învețe copiii o meserie, oricât de înaltă ar fi fost poziția socială la care ar fi ajuns ei, pentru ca, dacă circumstanțele s-ar fi schimbat, ei să fie capabili să se întrețină singuri. Conform acestui obicei, Pavel avea meșteșugul de facere a corturilor; iar după ce și-a consumat mijloacele pe care le avea pentru înaintarea cauzei lui Hristos și pentru a se întreține, el a recurs la meseria sa pentru a-și câștiga traiul. (Testimonies for the Church 4:408-409 (1880)).

Simplitate în îmbrăcăminte

Când vedem cum se îndepărtează surorile noastre de la simplitatea în îmbrăcăminte și cum cultivă dragostea pentru modele lumii, suntem tulburați. Făcând pași în această direcție, ele se îndepărtează de Dumnezeu, neglijând podoaba lăuntrică. Ele nu ar trebui să-și ia libertatea de a-și irosi timpul dat lor de Dumnezeu cu împodobirea nenecesară a îmbrăcăminteii lor. Acest timp ar putea fi folosit mult mai bine în cercetarea Scripturilor, dobândind astfel o cunoaștere deplină a profețiilor și a lecțiilor practice date de Domnul Hristos.

Creștini fiind, noi nu trebuie să ne angajăm în nici o activitate asupra căreia nu putem cere în mod conștient binecuvântarea Domnului. Simțiți voi, surorile mele, atunci când irosiți efort inutil cu veșmintele voastre, că puteți avea conștiința curată? Puteți voi, atunci când mintea vă e preocupată de volane, dantele, funde și panglici, să vă înălțați sufletul în rugăciune, ca să vă binecuvânteze eforturile? Timpul petrecut în acest mod ar putea fi folosit în a face bine altora și a vă cultiva mintea.

Multe dintre surorile noastre sunt persoane foarte pricepute și, dacă și-ar folosi talanții spre slava lui Dumnezeu, ele ar putea avea succes în a câștiga multe suflete pentru Hristos....

În special soțiile pastorilor noștri trebuie să fie atente să nu se îndepărteze de învățăturile clare ale Bibliei cu privire la îmbrăcăminte. Multe privesc la aceste sfaturi și le consideră prea demodate ca să fie demne de luat în seamă, însă Acela care le-a dat ucenicilor Săi a înțeles pericolele iubirii de îmbrăcăminte din timpul nostru și ne-a trimis o solie de avertizare. Vom da noi atenție avertizării și vom fi înțelepți? Extravaganța în îmbrăcăminte este în continuă creștere. Și lucrurile nu se sfârșesc aici. Moda se schimbă mereu, iar surorile noastre merg după ea, fără să țină seama de timp sau de cheltuieli. Se cheltuiește mult pe îmbrăcăminte, când mijloacele respective ar trebui înapoiate lui Dumnezeu, Dătătorului.

Îmbrăcămintea la modă, o piatră de poticnire

Îmbrăcămintea simplă și îngrijită a clasei mai sărace apare adesea în contrast izbitor față de ținuta surorilor mai bogate, iar această diferență produce adesea un sentiment de jenă de partea celor sărace. Unele încearcă să le imite pe surorile mai bogate și își pun volănașe, dantele și alte dichisuri de calitate inferioară, astfel încât să semene cât mai mult acestea în ce privește îmbrăcămintea. Bietele fete, care primesc doar doi dolari pe săptămână pentru munca lor, sunt gata să cheltuiască fiecare cent spre a se îmbrăca la fel ca altele care nu sunt nevoite să muncească spre a-și câștiga traiul. Aceste tinere nu au nimic de pus în vistieria lui Dumnezeu. Și ele își ocupă timpul atât de mult pentru ca îmbrăcămintea să le fie tot așa de „la modă” ca a surorilor lor, încât ele nu mai au timp să se ocupe de cultivarea minții lor, de studiul Cuvântului lui Dumnezeu, de rugăciunea personală sau pentru orele de rugăciune de la adunare. Mîntea le este cu totul preocupată de planuri cum să apară la fel de bine ca și surorile lor. În vederea îndeplinirii acestui scop, ele sacrifică sănătatea fizică, mintală și morală. Fericirea și favoarea lui Dumnezeu sunt jertfite pe altarul modei.

Multe nu participă la serviciile divine din Sabat deoarece îmbrăcămintea lor diferă prea mult ca stil și podoabe de cea a surorilor lor creștine. Vor lua oare seama surorile mele la aceste lucruri așa cum sunt ele în realitate și vor fi ele conștiente de greutatea influenței pe care o au asupra altora? Mergând ele însele pe o cale interzisă, conduc și pe altele pe aceeași cale a neascultării și apostaziei. Simplitatea creștină este sacrificată pentru etalarea exterioară. Surorile mele, cum vom schimba toate aceste lucruri? Cum ne vom smulge din cursa lui Satana și cum vom zdrobi lanțurile care ne-au legat în robia modei? Cum ne recăpătăm ocaziile irosite? Cum ne vom readuce puterile spre acțiuni sănătoase, viguroase? Exista o singură cale, și aceasta este de a face din Biblie regula noastră de viață...

Multe persoane se îmbracă precum lumea ca să aibă influență asupra celor necredincioși, însă prin aceasta fac o mare greșală. Dacă ele vor să aibă o influență autentică și mântuitoare, atunci să trăiască potrivit cu credința lor, să-și arate credința prin faptele lor neprihănite și să facă în mod clar distincție între ceea ce este creștinesc și ceea ce este lumesc. Cuvintele, îmbrăcămintea și faptele vor da mărturie pentru Dumnezeu. Atunci, o influență sfântă va fi revărsată asupra tuturor din jurul lor și chiar cei necredincioși vor cunoaște că au fost cu Isus. Dacă cineva dorește ca influența lui sau a ei să fie de partea adevărului, să-și trăiască credința și în acest fel să imite Modelul

cel umil.

Mândria, ignoranța și nebunia sunt tovarăși nedespărțiți. Domnul este întristat datorită mândriei care există la cei ce se pretind popor al Său. El este dezonorat când acesta se conformează modei nesănătoase, lipsite de modestie și costisitoare a acestui veac decăzut....

Reforma în îmbrăcăminte

Pentru a proteja poporul lui Dumnezeu de influențele stricăcioase ale lumii, cât și pentru promovarea sănătății fizice și morale, s-a introdus între noi reforma în îmbrăcăminte. Aceasta n-a fost intenționată ca să fie un jug al robiei, ci o binecuvântare; nu să ne dea mai mult de lucru, ci să ne facă să economisim munca; nu să cheltuim mai mult pe îmbrăcăminte, ci să economisim. Aceasta va face pe poporul lui Dumnezeu să se deosebească de lume și astfel va servi ca o barieră împotriva modelor și nebuniilor ei. Acela care cunoaște sfârșitul încă de la început, care înțelege natura și nevoile noastre -- Răscumpărătorul nostru cel milos -- a văzut în ce primejdii și dificultăți ne aflăm și a avut bunăvoința să ne dea o avertizare fa timp și sfaturi cu privire la obiceiurile noastre de viață, chiar și în ce privește alegerea hranei și a îmbrăcăminte.

Satana inventează mereu un nou stil de îmbrăcăminte, care să fie dăunător sănătății fizice și morale, și el tresaltă când vede pe așa-zișii creștini că acceptă cu nerăbdare modele pe care el le-a născocit. Mărimea suferinței fizice datorate îmbrăcăminte nenaturale și nesănătoase nu poate fi estimată. Mulți au devenit infirmi pe viață datorită faptului că s-au complăcut în cerințele modei....

Printre aceste mode periculoase se numără și purtarea de cercuri mari, care au dat adesea persoanelor care le-au purtat o înfățișare indecentă. În contrast cu aceasta, a fost prezentată o rochie îngrijită, modestă, potrivită, care se lipsește de cercuri și de fustele care trebuie târâte și care îmbracă membrele în mod corespunzător. Însă îmbrăcăminte de reformă înseamnă mai mult decât a scurta rochia și a acoperi membrele. Aceasta are în vedere fiecare articol de îmbrăcăminte care este purtat. Aceasta are în vedere a ridica greutatea de pe umeri, suspendând fustele pe umeri. Aceasta îndepărtează corsetele strânse care apasă asupra plămânilor, stomacului și altor organe interne, modificând curbura coloanei vertebrale și determinând un lanț nenumărat de boli. Îmbrăcăminte de reformă are în vedere protejarea și dezvoltarea tuturor părților corpului.

Îmbrăcămintea noastră -- o mărturie

Multe suflete care au fost convinse de adevăr au fost determinate să se decidă împotriva acestuia datorită mândriei și iubirii de lume etalate de surorile noastre. Doctrina predicată părea clară și armonioasă, iar ascultătorii simțeau că, dacă vor trece de partea adevărului, vor avea de ridicat o cruce grea. Când le-au văzut pe surorile noastre etalându-și astfel îmbrăcămintea, aceste persoane au spus: „Acești oameni se îmbracă la fel ca noi. Ei nu cred ceea ce afirmă și, în definitiv, se înșală. Dacă ar crede cu adevărat că Domnul Isus vine în curând și că va fi hotărât cazul fiecărui suflet pentru viață veșnică sau moarte veșnică, ei nu și-armai cheltui timpul și banii pentru a se îmbrăca potrivit cu moda existentă”. Cât de puțin erau conștiente acele surori ce se pretindeau creștine de mesajul pe care îl predica îmbrăcămintea lor!

Cuvintele noastre, faptele noastre și îmbrăcămintea noastră sunt zi de zi predicatori vii, fie adunând împreună cu Hristos, fie risipind. Acest lucru nu trebuie luat în glumă, tratat cu ușurință. Subiectul îmbrăcămintei necesită reflecție serioasă și multă rugăciune....

În nici un caz noi nu dorim să încurajăm nepăsarea față de felul cum ne îmbrăcăm. Înfățișarea noastră trebuie să fie potrivită, plăcută. Chiar dacă îmbrăcămintea noastră e confecționată din stambă de doar zece cenți, aceasta trebuie să fie curată și îngrijită. Dacă nu are dantele și volane, cea care o poartă nu numai că poate face economii confecționându-și-o ea însăși, dar poate și economisi ceva bani prin faptul că o poate spăla și călca singură. Familiile își pun asupra lor poveri grele îmbrăcându-și copiii după modă. Ce risipă de timp! Cei mici vor arăta foarte atrăgători și în haine fără volane și zorzoane și vor fi dulci și curați. Este așa de ușor să speli și să calci o haină de acest fel, munca depusă nemaisimțind-o ca o povară....

Copiii supuși modei

Însă lucrul cel mai rău îl constituie influența asupra copiilor și tinerilor. De îndată ce ajung în lume, ei sunt supuși cerințelor modei. Copiii mici aud mai multe despre îmbrăcăminte decât despre mântuirea lor. Ei își văd mamele consultând cu mai multă stăruință ilustrațiile cu ceea ce este la modă decât Biblia. Seduc mai mult la galanterie și modistă decât la biserică. Ele pun mai mult preț pe etalarea de îmbrăcăminte decât pe

împodobirea caracterului. Se fac observații tăioase când se murdărește îmbrăcămintea cea fină, iar mintea devine irascibilă și arțăgoasă datorită restricțiilor continue.

Un caracter urât nu o tulbură pe mamă atât de mult ca murdăria unei hăinuțe. Copilul aude mai multe lucruri în legătură cu îmbrăcămintea decât cu virtutea, căci mamei îi este mai apropiată moda decât Mântuitorul. Exemplul ei îi înconjoară prea adesea pe tineri cu o atmosferă otrăvitoare. Viciul, deghizat în veșmântul modei, pătrunde între copii.

Simplitatea în îmbrăcămintă o va face pe o femeie cu bun simț să fie privită în modul cel mai potrivit. Noi judecăm caracterul unei persoane după stilul de îmbrăcămintă pe care o poartă, îmbrăcămintea bătătoare la ochi trădează vanitatea și slăbiciunea. O femeie modestă și credincioasă se va îmbrăca în mod cuviincios. Gustul rafinat și cultura minții se vor vedea în alegerea unei înfățișări simple și cuviincioase.

Podoabe nepieritoare

Există o podoabă care nu va pieri niciodată, care promovează fericirea tuturor celor din jurul nostru în viața aceasta și va străluci cu o strălucire neestompată în viitorul nepieritor. Este podoaba unui duh blând și smerit. Dumnezeu ne-a cerut să ne îmbrăcăm sufletul cu cea mai frumoasă podoabă. De fiecare dată când se privesc în oglindă, închinătorii modei ar trebui să-și aducă aminte de sufletul neglijat. Fiecare oră irosită pentru toaletă ar trebui să o simtă ca o condamnare pentru că nu s-au ocupat de intelect. Trebuie să aibă loc o reformă care să înalțe și să înobileze țelurile și țintele vieții. În loc de a se căuta podoabe aurite pentru exterior, trebuie depus un efort stăruitor pentru a asigura acea înțelepciune care este de mai mare valoare decât aurul curat, da, care este mai prețioasă decât rubinele....

Efectul îmbrăcămintei asupra principiilor morale

Iubirea pentru îmbrăcămintă pune în pericol principiile morale și face din femeie opusul femeii creștine, caracterizate prin modestie și sfială. Îmbrăcămintea extravagantă, bătătoare la ochi, încurajează prea adesea patima în inima celui care o poartă și trezește patimi josnice în inima celui care o privește. Dumnezeu știe că ruina caracterului este frecvent precedată de îngăduirea mândriei și vanității în îmbrăcămintă. El vede că vestimentația costisitoare înăbușă dorința de a face bine.

Cu cât oamenii cheltuiesc mai mult pentru îmbrăcăminte, cu atât au mai puțin pentru a hrăni pe cei flămânzi și a îmbrăca pe cei goi; iar izvoarele binefacerii, care ar trebui să curgă continuu, sunt secate. Fiecare dolar economisit prin lepădare de sine, prin renunțarea la podoabe inutile poate fi dat celor săraci sau poate fi așezat în vistieria Domnului, pentru susținerea Evangheliei, pentru trimiterea de misionari în țări străine, pentru a înmulți publicațiile spre a duce raze de lumină sufletelor aflate în întuneric și rătăcire. Fiecare dolar folosit în mod nenecesar îl lipsește pe cel ce l-a cheltuit de ocazia neprețuită de a face bine....

Când îți îmbraci propria persoană cu un articol de îmbrăcăminte inutil sau extravagant, îl reții de la cel gol. Când îți umpli masa cu o varietate inutilă și costisitoare de mâncăruri, neglijezi să hrănești pe cei flămânzi. Ce scrie în raportul vostru, al celor ce vă pretindeți creștini? Vă rog fierbinte, nu irosiți pe îngăduințe nesăbuite și dăunătoare ceea ce Dumnezeu cere în vistieria Sa și acea parte care trebuie dată celor săraci. Să nu ne îmbrăcăm cu îmbrăcăminte costisitoare, ci, precum femeile evlavioase, să ne îmbrăcăm cu fapte bune. Să nu ajungă la cer împotriva voastră strigătul văduvei și al orfanului. Să nu se găsească pe veșmintele voastre sângele sufletelor. Să nu irosim timpul cel prețios al harului pentru a ne alimenta mândria inimii. Nu sunt săraci care trebuie vizitați? Nu există oameni deznădăjduiți și descurajați care să aibă nevoie de cuvintele voastre de mângâiere și de rugăciunile voastre?...

Surorile mele, nu vă mai jucați cu propriile voastre suflete și cu Dumnezeu. Mi-a fost arătat că principala cauză a decăderii voastre spirituale este dragostea pentru îmbrăcăminte. Aceasta vă duce la neglijarea unor responsabilități serioase, iar dacă în inima voastră se găsește vreo licărire a dragostei lui Dumnezeu, îndepărtați fără zăbavă această cauză a decăderii voastre, deoarece reprezintă un păcat asupra propriilor voastre suflete și împotriva lui Dumnezeu. Nu vă împietriți prin înșelăciunea păcatului.

Ca popor, noi suntem socotiți deosebiți. Poziția și credința noastră ne disting de orice altă denominațiune. Dacă în viață și în caracter noi nu suntem mai buni decât cei din lume, ei vor ridica degetul batjocurii către noi, spunând: „Aceștia sunt adventiștii de ziua a șaptea”. „Avem aici o mostră din poporul care ține ziua a șaptea în locul duminicii.” Pata rușinoasă care ar trebui să fie doar asupra acestei clase de oameni va fi așezată astfel asupra tuturor acelor care țin cu conștiinciozitate ziua a șaptea. O, ar fi cu mult mai bine dacă această clasă n-ar avea pretenția că este de partea adevărului!

(Testimonies for the Church 4:628-647 (1875). Pentru studiu suplimentar: The Ministry of Healing, 287-294, Îmbrăcămintea.)

Extreme în îmbrăcăminte

Noi, ca popor, nu credem că datoria noastră este să ieșim din lume și să fim demodați. Dacă avem un fel de îmbrăcăminte curat, simplu, decent și confortabil și cei lumești aleg să se îmbrace ca noi, trebuie oare să ne schimbăm acest mod de a ne îmbrăca pentru a fi diferiți de lume? Nu, noi nu trebuie să fim ciudați sau unici în felul de a ne îmbrăca doar de dragul de a fi diferiți de lume, pentru că ei ne-ar disprețui dacă am face astfel. Creștinii sunt lumina lumii, sarea pământului. Îmbrăcămintea lor trebuie să fie curată și modestă, vorbirea lor castă, cerească, iar purtarea lor fără vină.

Cum să ne îmbrăcăm? Dacă cineva poartă juupoane matlasate doar pentru etalare, și nu pentru confort, păcătuiește împotriva lui însuși, prejudiciindu-și sănătatea, deoarece este datoria lui să și-o păstreze. Dacă cineva le poartă doar pentru că arată ca cercurile, comite un păcat, deoarece caută să imite o modă care este dizgrațioasă. Fustele cu bretele s-au purtat înainte de a fi introduse cercurile. Eu am purtat o fustă simplă cu bretele când aveam paisprezece ani, nu pentru etalare, ci pentru că era comodă și decentă. Când au fost introduse cercurile, nu am renunțat la fusta cu bretele pentru ele. Să o dau deoparte pentru că a venit moda cu cercuri? Nu, aceasta ar însemna o extremă.

Voi avea totdeauna în minte faptul că trebuie să fiu un exemplu și, din această cauză, nu trebuie să mă avânt după cutare sau cutare modă, ci să urmez o cale dreaptă și independentă de acestea și să nu cad în extreme cu privire la îmbrăcăminte. Să dau la o parte fusta cu bretele, care a fost totdeauna decentă și confortabilă, și să mă îmbrac cu o fustă subțire de bumbac, apărând ridicolă în cealaltă extremă, ar fi greșit, pentru că eu nu dau un exemplu bun și aș pune un argument în gura celor care poartă cercuri. Pentru a se îndreptăți că le poartă, ar arăta spre mine ca spre cineva care nu poartă din acestea și ar spune că ele nu se dezonoarează astfel. Căzând în asemenea extreme, noi ne-am distrage influența pe care am avea-o astfel și le-am face pe cele care poartă cercuri să se îndreptătească. Trebuie să ne îmbrăcăm decent, fără să dăm nici cea mai mică atenție modei cu cercuri.

În toate aceste lucruri există o cale de mijloc. O, ce bine ar fi ca noi toți să găsim

această cale de mijloc și să o păstrăm! În aceste timpuri solemne, toți ar trebui să ne cercetăm inimile, să ne pocăim de păcatele noastre și să ne umilim înaintea lui Dumnezeu. Aceasta este o lucrare între Dumnezeu și propriile noastre suflete. Este o lucrare individuală și fiecare are suficient de făcut, fără a fi nevoie să critice îmbrăcămintea, faptele și motivele fraților și surorilor lor. „Căutați pe Domnul, toți cei smeriți din țară, care împliniți poruncile Lui! Căutați dreptatea, căutați smerenia! Poate că veți fi cruțați în ziua mâniei Domnului!” (Țefania 2, 3). Aceasta este lucrarea noastră. Cuvintele acestea nu sunt adresate celor păcătoși, ci celor smeriți din țară, care au împlinit poruncile Sale. Există de lucru pentru fiecare, iar dacă toți vom fi ascultători, vom vedea o dulce unitate între păzitorii Sabatului. (Testimonies for the Church 1:424-426 (1864).)

Capitolul 252

Rochii indecente

Noi nu considerăm că este în acord cu credința noastră să ne îmbrăcăm în costumul american, să purtăm cercuri sau să cădem în extrema de a purta rochii lungi, care să măture trotuarele sau străzile. Dacă nu ar fi atât de lungi, ca să curețe murdăria de pe străzi, rochiile ar fi decente și ar putea fi păstrate curate mai ușor. Aceste rochii ar fi potrivite cu credința pe care o avem noi. (Testimonies for the Church 1:424 (1864)).

Părinții ca reformatori

Lucrarea temperanței trebuie să înceapă în familiile noastre, la mesele noastre. Mamele au o lucrare importantă de făcut pentru a putea da lumii, printr-o disciplină și o educație corectă, copii care să fie în stare să ocupe orice poziție și să poată onora orice îndatorire a vieții de cămin.

Lucrarea mamei este foarte importantă și sacră. Încă din leagăn, ea trebuie să-și învețe copiii lepădarea de sine și stăpânirea de sine. Dacă ea își ocupă timpul doar cu nebuniile acestui veac decăzut, dacă rochiile și petrecherile îi ocupă timpul cel -- prețios, copiii ei nu vor primi acea educație care este esențială pentru a-și putea forma caractere drepte. Preocuparea mamei creștine nu trebuie să fie doar pentru cele exterioare, ci ea trebuie să aibă în vedere ca lăstarele ei să aibă corpuri sănătoase și principii morale bune.

Multe mame, care deplâng necumpătarea care există pretutindeni, nu privesc suficient de adânc spre a vedea cauza. Ele pregătesc zilnic o varietate de feluri de mâncare și mâncăruri foarte condimentate, care ispitesc pofta și încurajează mâncatul peste măsură. Mesele poporului nostru american sunt pregătite astfel încât stimulează consumul de alcool. Pofta este principalul ce stăpânește o mare categorie de oameni. Oricine își îngăduie pofta, mâncând prea des și alimente de o calitate nu prea bună, își slăbește puterea de a rezista protestelor poftii și patimii în alte privințe, în aceeași măsură în care și-a întărit înclinațiile spre obiceiuri incorecte de mâncare. Mamele trebuie să fie conștiente de obligațiile pe care le au față de Dumnezeu și față de copiii care au caractere frumos dezvoltate. Bărbații și femeile care trec la acțiune având principii puternice vor putea sta neîntinați în mijlocul stricăciunilor acestui veac mânjit. Este datoria mamelor de a-și folosi ocaziile de aur pentru a-și educa în mod corect copiii spre a fi utili și a-și putea îndeplini datoriile...

Unde începe necumpătarea

Repetăm, necumpătarea începe la mesele noastre. Apetitul este îngăduit până când îngăduirea acestuia devine o a doua natură. Prin folosirea ceaiului și a cafelei, se

dezvoltă pofta pentru tutun, iar acesta încurajează pofta pentru băuturi îmbătătoare.

Mulți părinți, ca să scape de sarcina de a-și educa răbdători copiii, formându-le obiceiuri de lepădare de sine și învățându-i să folosească în mod corespunzător toate binecuvântările lui Dumnezeu, le îngăduie acestora să mănânce și să bea oricând le place. Pofta și îngăduința egoistă, dacă nu sunt ținute în frâu în mod constructiv, cresc pe măsură ce ei cresc și se întăresc o dată cu puterea lor. Când acești copii își încep ei înșiși viața și își ocupă locul în societate, ei sunt lipsiți de puterea de a se împotrivi ispitei. Necurăția morală și nedreptatea crasă abundă pretutindeni. Ispita de a-și îngădui gustul și a-și satisface înclinațiile firești nu s-a micșorat o dată cu creșterea în vârstă, și tinerii în general ajung să fie conduși de impuls, fiind robii poftelor. În omul lacom, în cel ce iubește tutunul și în bețiv, noi vedem urmările rele ale unei educații deficitare.

Când auzim văicărelile triste ale creștinilor și creștinelor în privința consecințelor teribile ale necumpătării, se ridică deodată în minte aceste întrebări: Cine i-a educat pe tineri și le-a pus pecetea pe caracter? Cine le-a alimentat poftele pe care le-au dobândit?...

Am văzut că Satana, prin ispitele lui, născocoște mereu mode care se tot schimbă și petreceri și distracții atractive, astfel ca mamele să fie determinate să-și folosească timpul de har dat de Dumnezeu cu lucruri de nimic, astfel încât să le rămână doar puțin timp pentru a-și educa și forma copiii în mod corespunzător. Tinerii noștri au nevoie de mame care să-i învețe încă din leagăn să-și stăpânească patima, să-și țină în frâu pofta și să-și învingă egoismul. Trebuie învățați cuvânt cu cuvânt, învățatură după învățatură, aici un pic, dincolo un pic.

Evreilor le-au fost date îndrumări cum să-și învețe copiii pentru a evita idolatria și nelegiuirea națiunilor păgâne: „Puneți-vă dar în inimă și în suflet aceste cuvinte pe care vi le spun. Să le legați ca un semn de aducere aminte pe mâinile voastre și să fie ca niște fruntarii între ochii voștri. Să învățați pe copiii voștri în ele și să le vorbești despre ele când vei fi acasă, când vei merge în călătorie, când te vei culca și când te vei scula” (Deuteronom 11, 18.19).

Responsabilitatea mamei

Ne adresăm mamelor creștine. Vă rugăm fierbinte să fiți conștiente de

responsabilitatea pe care o aveți ca mame și să trăiți nu pentru a vă plăcea vouă înșivă, ci pentru a aduce slavă lui Dumnezeu.... Poziția femeii în familie este mai sacră și mai înaltă decât cea a regelui pe tronul său. Marea lucrare constă în a face ca viața ei să fie un exemplu pe care copiii ei să-l dorească să-l imite. Și, prin cuvânt și exemplu, ea trebuie să le umple mintea de cunoștințe folositoare și să-i învețe să lucreze cu sacrificiu de sine pentru binele altora. Marele stimulent pentru mama care trudește, care este împovărată, ar trebui să fie acela că fiecare copil care este crescut în mod corespunzător și care are podoaba lăuntrică, podoaba unui duh blând și liniștit, va străluci în curțile Domnului...

Dacă tinerii și copiii ar fi învățați și educați în vederea unor obiceiuri de lepădare de sine și stăpânire de sine, dacă ar fi învățați că mănâncă pentru a trăi și nu trăiesc pentru a mânca, ar exista mai puțină boală și stricăciune morală. Ar fi nevoie de mai puține cruciade pentru temperanță,... dacă în tinerii care formează și modelează societatea ar fi înrădăcinate principiile corecte cu privire la cumpătare. Atunci ei ar avea valoarea și integritatea morală de a se împotrivi, în puterea lui Isus, stricăciunilor acestor timpuri din urmă.

Cumpătarea în cămin

Unul dintre cele mai grele lucruri este acela de a te dezvăța de obiceiurile pe care ți le-ai îngăduit pe parcursul vieții. Demonul excesului are o putere uriașă și nu este ușor de învins. Însă, dacă părinții încep lupta împotriva acestuia chiar din casa lor, din propriile lor familii, prin principiile pe care le sădesc în copiii lor încă din pruncie, atunci pot nădăjdui că vor avea succes. Merită, mamelor, să folosiți prețioasele ore care v-au fost date de Dumnezeu pentru formarea caracterelor copiilor voștri și să-i învățați să adere strict la principiile de cumpătare în mâncare și băutură.

Părinții s-ar putea să fi transmis copiilor lor înclinații spre poftă și patimă, ceea ce va face și mai dificilă lucrarea de educare și instruire a acestor copii spre a fi cumpătați și a avea obiceiuri curate și virtuozitate. Dacă pofta pentru alimente nesănătoase și pentru stimulente și narcotice le-a fost transmisă ca o moștenire de la părinții lor, ce răspundere înfricoșătoare și solemnă zace asupra părinților, pentru a contracara tendințele rele pe care le-au transmis copiilor lor! Cu câtă stăruință și seriozitate ar trebui să lucreze părinții spre a-și face datoria cu credință și nădejde, pentru vlăstarele lor nefericite!

Părinții trebuie să facă cea dintâi preocupare a lor din înțelegerea legilor vieții și sănătății, astfel ca nimic din ceea ce fac ei în ce privește pregătirea mâncării, sau alte obiceiuri, să nu dezvolte înclinații rele în copiii lor. Cu câtă grijă ar trebui să se preocupe mamele să pună pe mesele lor cea mai simplă și cea mai sănătoasă hrană, astfel ca organele digestive să nu fie slăbite, puterea nervilor să nu fie dezechilibrată, iar învățăturile pe care le dau copiilor lor să nu fie contracarate prin mâncarea pe care o așază în fața lor. Această hrană fie le slăbește, fie le întărește organele stomacului și are mult de-a face cu sănătatea fizică și morală a copiilor... Cei care îngăduie pofta copiilor lor și nu își stăpânesc patimile vor vedea greșeala teribilă pe care au făcut-o iubind tutunul, devenind robii băuturilor îmbătătoare, ajungând cu simțurile amorțite și rostind cu buzele lor minciuni și vorbe profane.

Când părinții și copiii se vor întâlni în ziua socotelilor finale, ce scenă va fi atunci! Mii de copii care au fost sclavii poftelor și viciului degradant, ale căror vieți sunt niște epave morale, vor sta față în față cu părinții lor care i-au făcut să fie ceea ce sunt. Cine, dacă nu părinții, trebuie să-și asume această responsabilitate înfricoșătoare? (Testimonies for the Church 3:562-568 (1875). Pentru studiu suplimentar: The Ministry of Healing, 349-406, „Căminul”; Education, 195-201, „Studiul fiziologiei”).

Feriți-vă de stricăciunea morală

Dacă surorile ar fi nobile și ar avea curăția inimii, orice avansuri imorale, chiar dacă ar veni din partea pastorului lor, ar fi respinse cu atâta hotărâre, încât nu ar mai fi repetate niciodată. Minte trebuie să fie teribil de înțeșată de către Satana, când ele ascultă vocea seducătorului chiar în persoana unui pastor și de aceea încalcă poruncile clare și hotărâte ale lui Dumnezeu, măgulindu-se că nu comit nici un păcat. Nu avem noi cuvintele lui Ioan: „Cine zice: «Îl cunosc» și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos și adevărul nu este în el” (1 Ioan 2, 4). Ce spune legea? „Să nu comiți adulter” (Exod 20, 14). Când un bărbat care pretinde că ține Legea cea sfântă a lui Dumnezeu și slujește în lucrurile sfinte profită de avantajul încrederii pe care i-l oferă poziția lui și caută să-și îngăduie patimi josnice, acest lucru ar trebui să fie prin sine însuși suficient pentru a face pe femeia care se consideră credincioasă să vadă că, deși cuvintele acestuia pot fi înălțătoare, propunerea imorală care a venit de la el a fost de fapt de la Satana, deghizat într-un înger de lumină. Eu nu pot să cred că Cuvântul lui Dumnezeu sălășluiește în inimile acelor care renunță atât de repede la castitatea și virtutea lor, sacrificându-le pe altarul patimilor desfrânate.

Surorile mele, feriți-vă de orice se pare rău. În acest veac care trece în grabă, care fumează de stricăciune, nu veți fi în siguranță decât dacă vegheați. Virtutea și buna-cuviință sunt lucruri rare. Fac apel la voi, ca urmașe ale lui Hristos, care aveți o credință atât de măreață, să prețuiți darul cel neprețuit al curăției. Acesta va apăra virtutea. Dacă vreți să aveți nădejdea de a fi în final înălțate la cer spre a vă atașa companiei îngerilor curați, fără de păcat și care trăiesc într-o atmosferă în care nu este nici cea mai mică urmă de păcat, aveți în vedere curăția și virtutea. Nimic în afară de curăție, curăția cea sacră, nu va putea sta în picioare în ziua cea măreață a socotelilor, ziua lui Dumnezeu, pentru a fi primită într-un cer curat și sfânt.

Respingeți familiaritatea necuviincioasă

Cele mai slabe insinuări, din orice sursă ar veni, invitându-vă a îngădui păcatul, sau cea mai mică libertate inadmisibilă față de persoana voastră trebuie respinsă ca fiind cea mai gravă insultă față de demnitatea voastră feminină. Sărutul pe obraz, într-un

moment și un loc nepotrivit, trebuie să vă faceți să-l respingeți pe emisarul lui Satana cu deznăvure. Dacă acesta vine din partea unuia dintr-o poziție înaltă, care se ocupă cu lucrurile sfinte, păcatul este de zece ori mai mare și ar trebui să o determine pe femeia sau tânăra temătoare de Dumnezeu să se dea înapoi cu oroare, nu doar datorită păcatului pe care ar fi vrut să o facă să-l comită, dar și datorită ipocriziei și viclesugului aceluia pe care oamenii îl respectă și onorează ca fiind slujitorul lui Dumnezeu. El mănăiește lucrurile sfinte și cu toate acestea își ascunde josnicia inimii sub mantia pastorală. Temeți-vă de orice familiaritate de acest fel. Fiți sigure că orice abordare de acest fel este dovada unei minți senzuale și a unui ochi destrăbălat. Dacă se dă cea mai mică încurajare în această direcție, dacă este tolerată vreuna din libertățile menționate, nu se poate da o dovadă mai bună că mintea voastră nu este curată și castă așa cum ar trebui să fie și că păcatul și nelegiuirea vă încântă. Voi coborâți standardul demnității și virtuții feminine și dați dovada de netăgăduit că v-ați îngăduit să sălășluiască în inimă patima josnică, brutală, care nu a fost niciodată crucificată.

Când mi-au fost arătate pericolele aceluia care susțin că sunt de partea lucrurilor bune și păcatele care există în mijlocul lor -- o clasă de oameni care nu sunt suspecți că ar fi în pericol datorită acestor păcate care mănăiesc -- am fost îndemnată săpun întrebarea: Cine, Doamne, va sta în picioare când vei veni? Doar cei care au mâini curate și inimi curate vor putea sta în ziua venirii Tale.

Curăție și sfiială

Mă simt îndemnată de Duhul Domnului să le îndemn pe surorile mele care susțin că sunt evlavioase să dea dovadă de curăție în comportament și o sfiială cuvenită, cu rezervă și sobrietate. Libertățile din acest veac stricat nu trebuie să fie un criteriu pentru urmașii lui Hristos. Aceste manifestări de familiaritate, la modă acum, nu ar trebui să existe în rândul creștinilor care se pregătesc pentru veșnicie. Dacă senzualitatea, stricăciunea, adulterul, nelegiuirea și crima sunt la ordinea zilei printre cei care nu cunosc adevărul și care refuză să fie controlați de principiile din Cuvântul lui Dumnezeu, cât de important este atunci ca aceia care susțin că sunt urmași ai lui Hristos, apropiați de Dumnezeu și de îngeri, să le arate acestora o cale mai bună și mai nobilă! Cât de important este ca, prin castitatea și virtutea lor, ei să stea într-un contrast evident față de acea clasă care este stăpânită de patimi josnice!

Am întregat: Când vor acționa oare așa cum se cuvine surorile tinere? Știu că nu

va exista nici o schimbare decisivă în bine până când părinții nu vor simți necesitatea de a se preocupa mai mult pentru a-i educa pe copiii lor în mod corespunzător. Învățați-i să se poarte cu modestie și sfială. Învățați-i să fie de folos, să fie de ajutor, să slujească altora mai degrabă decât să aștepte să li se slujească.

Satana controlează mintea tinerilor în general. Fiicele voastre nu au fost învățate lepădarea de sine și stăpânirea de sine. Ele sunt răsfățate și le este alimentată mândria. Li se permite să facă ce vor, până când ajung încăpățânate și îndărătnice, și voi ajungeți să nu mai știți ce să faceți ca să le salvați de la ruină. Satana le face să ajungă de batjocură în gura celor necredincioși, datorită încăpățânării și lipsei lor de modestie și sfială feminină. Și băieții sunt lăsați la fel, de capul lor. Nici nu ajung la vârsta adolescenței și îi vezi în preajma fetelor de vârsta lor, însoțindu-le acasă și făcând dragoste cu ele. Iar părinții sunt complet prinși în robie datorită îngăduinței lor și dragostei greșit înțelese față de copiii lor și nu îndrăznesc să fie hotărâți spre a face o schimbare, ținându-i în frâu pe copiii lor prea grăbiți în acest veac grăbit.

Pentru multe tinere, tema conversațiilor o constituie băieții; iar pentru tineri, fetele. „Din prisosul inimii vorbește gura” (Matei 12, 34). Ei vorbesc despre acele subiecte care le preocupă cel mai mult mintea. Îngerul raportor scrie cuvintele pe care le rostesc acești tineri și tinere care se socotesc creștini. Cât de stânjeniți și rușinați se vor simți când se vor reîntâlni cu ele în ziua lui Dumnezeu! Mulți copii sunt niște fățarnici pioși. Tinerii care nu sunt religioși se poticnesc de acești fățarnici și devin împietriți față de orice efort care este făcut de cei preocupați de mântuirea lor. (Testimonies for the Church 2:457-460 (1868)).

Capitolul 255

Unica siguranță

Cu cât este mai plină de responsabilitate poziția, cu atât este mai esențial ca influența să fie bună. Fiecare om pe care Dumnezeu l-a ales să facă o lucrare specială devine o țintă pentru Satana. Ispitele îl asaltează, multe la număr și repede; căci vrăjmașul nostru cel viclean știe că ceea ce face el are o influență modelatoare asupra altora... Unica siguranță pentru fiecare dintre noi este să ne agățăm de Isus și să nu lăsăm ca să existe ceva care să ne despartă sufletul de ajutorul cel puternic. (Testimonies for the Church 5:428 (1885)).

Slujitori ai păcatului

Mi-a fost arătat că trăim în mijlocul primejdiilor timpurilor din urmă. Datorită faptului că nelegiuirea abundă, dragostea multora s-a răcit. Cuvântul „multora” se referă la cei ce susțin că sunt urmași ai lui Hristos. Ei sunt afectați de nelegiuirea care predomină și apostazia; însă nu este necesar ca ei să ajungă astfel afectați. Cauza acestei decăderi constă în faptul că ei nu se detașează clar de aceste nelegiuiri. Faptul că dragostea lor pentru Dumnezeu se răcește datorită faptului că nelegiuirea abundă arată că ei sunt, într-un anumit sens, părtași la această nelegiuire, căci, dacă n-ar fi, aceasta nu le-ar afecta dragostea pentru Dumnezeu și zelul și ardoarea pentru cauza Sa.

Mi-a fost prezentat un tablou teribil în legătură cu starea lumii: imoralitatea abundă pretutindeni. Desfrâul este păcatul special al acestui veac. Niciodată nu și-a ridicat viciul capul său deformat cu atâta încăpățânare ca acum. Oamenii parcă ar fi amorțiți, iar cei care sunt de partea virtuții și a credincioșiei autentice aproape că sunt descurajați de încăpățânarea, tăria și prevalența acestuia. Nelegiuirea care abundă nu se limitează numai la cei necredincioși și batjocoritori. Ar fi bine să fie așa; dar nu este așa. Mulți bărbați și multe femei care susțin că sunt de partea religiei Lui Hristos sunt vinovați. Chiar și unii dintre cei care susțin că așteaptă revenirea Lui nu sunt mai pregătiți pentru acel eveniment decât însuși Satana. Ei nu se curățesc de orice întinăciune. Și-au slujit patima atât de mult, încât este firesc ca gândurile lor să fie necurate și închipuirile lor întinate. Este tot așa de imposibil să le faci mintea să zăbovească asupra lucrurilor curate și sfinte cum ar fi să întorci cursul Niagarei și să-i faci apele să urce înapoi.

Tineri prinși în cursă

Tinerii și copiii de ambele sexe se angajează în practici imorale, practicând acest viciu dezgustător, distrugător al sufletului și trupului. Mulți așa-ziși creștini sunt atât de amorțiți datorită aceluiași obicei, încât sensibilitățile lor morale nu pot fi trezite spre a înțelege ce este păcatul; iar dacă este continuat, urmările sigure vor fi distrugerea completă a trupului și a minții. Omul, cea mai nobilă ființă de pe pământ, se transformă într-un animal! El însuși se întinează și se mânjește. Fiecare creștin va trebui să-și țină

în frâu patimile și să fie controlat de principii. Dacă nu face acest lucru, nu este vrednic de numele de creștin.

Unii dintre cei cu o mărturisire înaltă de credință nu înțeleg păcatul masturbării și urmările sigure ale acestuia. Obiceiul mult timp îngăduit le-a orbit înțelegerea. Ei nu își dau seama de păcătoșenia extrem de mare a acestui păcat degradant, care slăbește organismul și distruge puterea nervoasă a creierului.

Principiul moral este extrem de slab atunci când ajunge în conflict cu obiceiul deja format. Soliile solemne din cer nu pot fi întipărite cu putere în inima care nu este fortificată împotriva îngăduirii acestui viciu degradant. Nervii cei sensibili ai creierului și-au pierdut tonusul lor sănătos printr-o excitare nesănătoasă pentru satisfacerea dorinței nenaturale după senzualitate. Nervii creierului care comunică cu întregul organism constituie singurul mijloc prin care Cerul poate comunica cu omul pentru a-i schimba viața lăuntrică. Orice tulbură circulația curenților electrici în sistemul nervos scade tăria forțelor vitale, iar urmarea este o amortire a sensibilității minții. Având în vedere aceste lucruri, cât de important este ca pastorii și membrii care susțin că sunt creștini să stea departe și neîntinați de acest viciu care degradează sufletul!

Sufletul meu a fost doborât de întristare când mi-a fost arătată starea necorespunzătoare a celor care susțin că sunt poporul lui Dumnezeu. Nelegiuirea este pretutindeni, iar dragostea celor mai mulți s-a răcit. Sunt doar puțini dintre cei așa-zisi creștini care privesc acest lucru în lumina potrivită și care reușesc să se stăpânească atunci când opinia publică și obiceiul locului nu îi condamnă. Cât de puțini sunt cei care își țin în frâu patimile datorită faptului că simt obligația morală de a face astfel, pentru că se tem de Dumnezeu! Cele mai înalte facultăți ale omului sunt înrobite de poftă și patimi senzuale.

Unii vor recunoaște păcatul nestăpânirii de sine și totuși se vor scuza, spunând că ei nu își pot birui patimile. Pentru cei ce sunt creștini, aceasta este o declarație teribilă. „Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de nelegiuire” (2 Timotei 2, 19). De ce există această slăbiciune? Deoarece tendințele animalice au fost întărite prin practicare până când au câștigat supremația asupra puterilor mai înalte. Femeile și bărbații nu sunt călăuziți de principii. Ei sunt pe moarte din punct de vedere spiritual, fiindcă și-au răsfățat prea mult poftele firești, încât se pare că puterea lor de stăpânire de sine a dispărut. Patimile josnice ale firii lor au preluat frâul și ceea ce ar trebui să fie

puterea stăpânitoare a devenit roabă patimii senzuale. Sufletul este ținut în robia cea mai de jos. Senzualitatea a stins dorința după sfințenie și a spulberat prosperitatea spirituală.

Roadele indolenței

Sufletul meu plânge pentru tinerii care trebuie să-și formeze caracterele în acest veac decăzut. Tremur și pentru părinții lor, căci mi-a fost arătat că, în general, ei nu înțeleg obligațiile pe care le au de a-i învăța pe copiii lor pe ce cale trebuie să meargă. Se au în vedere moda și obiceiurile vremii, iar copiii învață curând să se lase duși de acest curent și sunt întinați, în timp ce părinții lor îngăduitori sunt ei înșiși într-o toropeală și o adormire față de primejdia în care se află. Însă foarte puțini dintre tineri scapă neatinși de obiceiuri senzuale. Ei își găsesc scuze să nu facă mișcare fizică pentru a nu lucra peste măsură. Părinții poartă poveri pe care copiii lor ar trebui să le ducă. Munca peste măsură nu este bună; însă urmările indolenței sunt și mai de temut.

Lenevia conduce la îngăduirea unor obiceiuri stricate. Hărnicia nu istovește și nu epuizează nici a cincea parte ca obiceiul periculos al masturbării. Dacă munca simplă, efectuată în mod regulat, îi epuizează pe copiii voștri, fiți siguri, părinți, că există ceva, în afară de munca lor, care le vlăguiește organismul și le produce simțământul de sfârșeală continuă. Dați de făcut copiilor voștri muncă fizică pentru a-și pune la lucru nervii și mușchii. Oboseala care însoțește o astfel de muncă le va micșora înclinația de a-și îngădui obiceiuri vicioase. Lenevia este un blestem. Ea produce obiceiuri senzuale.

Mi-au fost prezentate multe cazuri și, când am început să le văd viața lăuntrică, sufletul meu a fost dezgustat și am simțit că îmi vine rău gândindu-mă la încăpățânarea în stricăciune a ființelor omenești care susțin că sunt evlavioase și vorbesc despre luarea la ceruri. M-am întrebat adesea: în cine pot avea încredere? Cine nu face nelegiuire?

Un exemplu de decădere

Împreună cu soțul meu, am participat odată la o adunare în care se manifesta împreună simțire față de un frate bolnav de tuberculoză. El era palid și lipsit de vlagă. A cerut poporului lui Dumnezeu să se roage pentru el. Spunea că și familia lui este bolnavă și că pierduse un copil. Vorbea afectat de pierderea lui. Spunea că așteptase mult timp să se întâlnească cu fratele și sora White. El credea că, dacă se vor ruga pentru el, se va vindeca. După ce s-a terminat adunarea, frații ne-au atras atenția asupra

cazului său. Ei spuneau că biserica îi ajută; că soția lui e bolnavă și că le murise copilul. Frații se adunaseră chiar și acasă la el, rugându-se pentru familia îndurerată, Noi eram foarte istoviți și, datorită și oboselii acumulate în timpul întrunirii, ne-am scuzat și am vrut să ne retragem.

Eu mă hotărâsem să nu mă angajez să mă rog pentru nimeni, decât dacă Duhul Domnului îmi va porunci acest lucru. Mi se arătase că existau atât de multe nelegiuiri chiar și printre așa-zișii păzitori ai Sabatului, încât nu am vrut să mă unesc în rugăciune pentru cei a căror viață nu o cunoșteam. Mi-am prezentat motivația. Am fost asigurată de frați că, din câte știau ei, era un frate vrednic de încredere. Am schimbat câteva cuvinte cu cel care solicitase rugăciunile noastre ca să se vindece; însă nu mă simțeam în largul meu. El a plâns și a spus că ne așteptase să venim și că era sigur că, dacă ne vom ruga pentru el, avea să se facă bine. Noi i-am spus că nu-i cunoaștem viața și că am prefera să se roage pentru el cei ce îl cunoșteau. El a stăruit atât de mult de noi, încât ne-am decis să luăm aminte la cazul lui și să-I prezentăm înaintea Domnului în seara aceea; și dacă lucrurile vor fi clare, îi vom împlini cererea.

În seara respectivă, ne-am plecat la rugăciune și am prezentat cazul lui înaintea Domnului. L-am rugat fierbinte să ne descopere voia Lui cu privire la acel om. Tot ce doream era ca Dumnezeu să fie proslăvit. Este vrerea Domnului ca noi să ne rugăm pentru acest om în suferință? Ne-am descărcat povara înaintea Domnului și ne-am dus la culcare. Cazul acelui om mi-a fost prezentat cu claritate într-un vis. A fost arătat felul lui de viețuire încă din copilărie și că, dacă noi ne vom ruga, Domnul nu ne va asculta; căci el nutrea nelegiuirea în inima sa. În dimineața următoare, omul a venit la noi, cerându-ne să ne rugăm pentru el. L-am luat deoparte și i-am spus că ne pare rău că suntem siliți să îi refuzăm cererea. I-am relatat visul meu, iar el a recunoscut că era adevărat. El practica masturbarea încă din copilărie și continuase acest lucru și după ce s-a căsătorit, însă a spus că va încerca să se debaraseze de acest obicei.

Acest om trebuia să biruie un obicei pe care îl avea de multă vreme. El se alia în perioada de mijloc a vieții. Principiile lui morale erau atât de slabe, încât, atunci când ajungeau în conflict cu îngăduințe de mult timp tolerate, acestea era biruite. Patimile josnice câștigaseră supremația asupra naturii înalte. L-am întrebat despre reforma sănătății. El a spus că nu o poate pune în practică. Soția lui arunca faina de tip graham dacă i-o aducea în casă.. Această familie fusese ajutată de către biserică. De asemenea, se înălțaseră rugăciuni pentru ei. Copilul le murise, soția era bolnavă, iar soțul și tatăl

voia să transfere cazul lor asupra noastră, astfel ca noi să ne prezentăm înaintea unui Dumnezeu sfânt și El să facă o minune pentru ca omul să se facă bine. Sensibilitatea morală a aceluia om era paralizată.

Când adoptă obiceiuri ordinare în timp ce spiritul este plătând, tinerii nu vor căpăta niciodată forța de a-și forma pe deplin și în mod corect caracterul fizic, intelectual și moral. Aveam în fața noastră un om care se înjosea în fiecare zi și totuși avusese îndrăzneala de a se aventura în prezența lui Dumnezeu și a cere o creștere a puterii sale pe care și-o irosise și care, dacă i-ar fi fost dată, ar fi consumat-o prin viciul său. Câtă răbdare are Dumnezeu! Dacă El ar face omului potrivit cu căile lui rele, cine ar putea sta în fața Sa? Cum ar fi fost dacă noi am fi fost mai puțin precauți și am fi dus cazul acestui om înaintea Domnului, în timp ce el continua să practice nelegiuirea? Oare ne-ar fi ascultat Domnul? Ne-ar fi răspuns El? „Căci Tu nu ești un Dumnezeu căruia să-I placă răul, cel rău nu poate locui lângă Tine. Nebunii nu pot sta în preajma ochilor Tăi; Tu urăști pe cei ce fac fărădelegea” (Psalmii 5, 4.5). „Dacă aș fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul” (Psalmii 66, 18).

Acesta nu este un caz unic. Nici măcar relația de căsătorie nu a fost suficientă pentru a-l reține pe acest om să practice mai departe obiceiurile sale ordinare din copilărie. Aș vrea să pot spune că sunt convinsă că acele cazuri de felul acestuia tocmai prezentat sunt rare, însă eu știu că sunt frecvente. Copiii născuți din părinți stăpâniți de patimi josnice ajung oameni de nimic. Ce se poate aștepta de la acești copii decât că ei se vor afunda și mai mult decât părinții lor în păcat? Ce se poate aștepta de la generația care urmează? Mii de oameni sunt lipsiți de principii. Aceștia transmit urmașilor lor patimile lor ordinare și mârșave. Ce moștenire! Mii de oameni trăiesc o existență lipsită de principii, pângărindu-și și molipsindu-și tovarășii și perpetuându-și patimile josnice pe care le transmit copiilor lor. Ei își asumă răspunderea de a pune asupra acestora pecetea propriilor lor caractere.

Principiul moral -- singura apărare

Revin din nou la creștini. Dacă toți cei care susțin că păzesc Legea lui Dumnezeu n-ar săvârși nelegiuirea, sufletul meu s-ar simți liber; însă nu așa stau lucrurile. Chiar și unii dintre cei ce susțin că țin toate poruncile lui Dumnezeu se fac vinovați de păcatul adulterului. Ce aș putea spune ca să le trezesc simțurile amorțite? Principiul moral, respectat cu strictețe, devine unica siguranță a sufletului. Dacă a fost vreun timp când

hrana noastră trebuie să fie cea mai simplă cu putință, atunci acel timp este acum. Carnea nu trebuie pusă în fața copiilor noștri. Aceasta excită și întărește patimile josnice și are tendința de a slăbi puterile morale. Cerealele și fructele, pregătite fără grăsime și într-o stare cât mai naturală cu putință, ar trebui să existe pe mesele tuturor acelor care se pregătesc pentru ceruri. Cu cât alimentația este mai puțin excitantă, cu atât patimile vor putea fi stăpânite mai ușor. Satisfacerea gustului nu trebuie consultată fără a se ține seama de sănătatea fizică, intelectuală sau morală.

Îngăduința față de patimile josnice îi va conduce pe foarte mulți să își închidă ochii față de lumină, căci ei se tem că vor vedea păcate pe care nu vor să le părăsească. Toți pot vedea, dacă vor. Dacă ei aleg mai degrabă întunericul decât lumina, nelegiuirea lor nu va fi mai mică. Oare de ce nu studiază bărbații și femeile ca să dobândească cunoștințe în legătură cu aceste lucruri, care le afectează atât de decisiv puterea lor fizică, intelectuală și morală? Dumnezeu v-a dat un locaș pe care să-l îngrijești și să-l păstrezi în cea mai bună stare pentru a-L sluji și pentru slava Sa. Trupurile voastre nu vă aparțin. „Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt care locuiește în voi și pe care l-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6, 19. 20). „Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă nimicește cineva templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci templul lui Dumnezeu este sfânt; și așa sunteți și voi” (1 Corinteni 3, 16.17). (Testimonies for the Church 2:346-353 (1869)).

Orbiți de păcat

Satana se bucură când vede că păcătoșii intră în biserică sub mantia de păzitori ai Sabatului, în timp ce îi îngăduie lui să le stăpânească mintea și sentimentele, folosindu-i spre a întina și strica și pe alții.

În acest veac degenerat, vor fi mulți care sunt atât de orbiți de păcătoșenia păcatului, încât aleg o viață senzuală, pentru că aceasta face pe plac înclinațiilor firești și perverse ale inimii lor. În loc să se uite în oglinda Legii lui Dumnezeu și să-și aducă inimile și caracterele la înălțimea standardului lui Dumnezeu, ei îngăduie agenților lui Satana să înalte standardul său în inimile lor. Oamenii stricați socotesc că este mai ușor să răstălmăcească Scripturile spre a-și susține nelegiuirile decât să renunțe la stricăciunea și păcatul lor și să fie cu inima și viața curate.

Sunt mai mulți oameni de acest fel decât își poate imagina cineva și aceștia se înmulțesc pe măsură ce ne apropiem de încheierea timpului. Dacă nu vor fi înrădăcinați și întemeiați pe adevărul Bibliei și nu vor avea o legătură vie cu Dumnezeu, mulți vor fi înnebuniți și înșelați. Pericole nevăzute ne asaltează calea. Unica noastră siguranță constă în veghere și rugăciune continuă. Cu cât trăim mai aproape de Isus, cu atât vom fi mai mult părtași ai caracterului Său curat și sfânt; și cu cât ne apare mai urăcios păcatul, cu atât vor apărea mai înalte și de dorit curăția și strălucirea lui Hristos...

Există întotdeauna o putere fermecătoare în erezii și destrăbălare. Mintea este atât de înșelătoare, încât nu poate gândi în mod inteligent, iar iluziile îndepărtează mereu de curăție. Vederea spirituală ajunge încețoșată, iar persoanele care avuseseră până atunci o moralitate nepătată au devenit confuze datorită sofistăriei amăgitoare a acelor agenți ai lui Satana care susțin că sunt soli ai luminii. Tocmai aceste iluzii sunt cele care dau putere acestor agenți. Dacă s-ar arăta clar și și-ar face avansurile în mod deschis, ei ar fi respinși fără nici un moment de ezitare; însă ei lucrează mai întâi pentru a câștiga simpatie și a se asigura de încrederea pe care o au oamenii în ei, ca fiind niște oameni sfinți, care se sacrifică. Ca soli ai săi speciali, ei își încep atunci lucrul meșteșugit de a-i abate pe oameni de pe calea dreptății, încercând să zădărnicească Legea lui Dumnezeu.

Când pastorii profită în acest fel de încrederea pe care oamenii o au în ei și duc sufletele în ruină, ei sunt mult mai vinovați decât păcătosul obișnuit, deoarece profesiunea lor de credință este mai înaltă. În ziua lui Dumnezeu, când se va deschide cartea cea mare a cerului, aceasta va cuprinde numele tuturor pastorilor care au susținut că au o inimă și o viață curată și că li se poate încredința Evanghelia lui Hristos, dar care au profitat de poziția lor pentru a-i ispiti pe oameni să calce Legea lui Dumnezeu...

Dacă se alege compania unui om cu inima întinată și cu obiceiuri senzuale, și nu a unei persoane virtuoză și curate, acest lucru este un indiciu sigur că gusturile și înclinațiile se armonizează și că moralitatea a ajuns la un nivel scăzut. Acest nivel este numit de aceste suflete amăgite, înnebunite, o înaltă și sfântă afinitate a spiritului -- o armonie spirituală. Însă apostolul o numește „duhurile răutății din locurile cerești”, împotriva cărora noi trebuie să pornim o bătălie puternică.

Când își începe lucrarea de amăgire, înșelătorul găsește adesea neasemănări de gusturi și obiceiuri, însă, sub mari pretenții de evlavie, el câștigă încredere, iar când face acest lucru, puterea lui amăgitoare, înșelătoare, este exercitată în propriul său mod, pentru a-și aduce la îndeplinire planurile. Preluând acest element periculos, femeile ajung să respire atmosfera necurăției și, aproape iară să-și dea seama, ajung stăpânite de același spirit. Ele și-au pierdut identitatea; ele ajung umbra seducătorului lor.

Reformatori ipocriți

Oamenii care vor susține ca au o lumină nouă, pretinzând că sunt reformatori, vor avea o mare influență asupra unei anumite clase care sesizează ereziile existente în veacul prezent și care nu sunt mulțumiți de starea spirituală a bisericilor. Aceștia doresc să vadă o schimbare în bine în inimile sincere, o atingere a unui standard mai înalt. Dacă slujitorii credincioși ai lui Hristos ar prezenta adevărul curat și nealterat acestei clase de oameni, aceștia l-ar primi și s-ar curați prin ascultarea de el. Însă Satana, mereu treaz, este pe urma acestor suflete care își pun tot felul de întrebări. Persoane care pretind că sunt reformatori vin la ei, așa cum Satana a venit la Domnul Hristos, deghizat într-un înger de lumină, abătându-i de pe cărarea dreptății.

Starea de nenorocire și decădere ce urmează destrăbălării senzuale nu poate fi descrisă în cuvinte. Lumea este stricată de locuitorii ei, aceștia aproape au umplut măsura nelegiurii lor; însă ceea ce are consecințele cele mai grave este practicarea

nelegiurii sub masca evlaviei. Mântuitorul lumii nu a desconsiderat niciodată adevărata pocăință, oricât de mare ar fi fost vinovăția, însă El a rostit învinuiri aprige împotriva fariseilor și fățarnicilor. Există mai multă nădejde pentru cei care păcătuiesc pe față decât pentru această clasă...

Ca ambasador al lui Hristos, vă rog stăruitor pe voi, cei care susțineți că sunteți de partea adevărului prezent, să respingeți orice ispită spre întinare și să părăsiți societatea acelor care respiră într-o atmosferă mânjită. Fie-vă scârbă de aceste păcate dezgustătoare și urâți-le. Fugiți de cei care, fie și numai în conversație, lasă mintea să alunece pe această pantă; „căci din prisosul inimii vorbește gura” (Matei 12, 34).

Pe măsură ce aceia care practică aceste păcate scârboase se înmulțesc cu repeziciune în lume și vor să se strecoare și în biserici, vă avertizez să nu le acordați nici un loc. Fugiți de seducător. Deși se pretinde un urmaș al lui Hristos, el este Satana cu chip de om; el a împrumutat podoaba cerului ca să-și poată sluji mai bine stăpânul. Nici măcar o clipă nu-i dați ocazia să vă ispitească cu lucruri necurate, ascunse; căci chiar și aceste ispite vor întina sufletul, așa cum apa murdară murdărește canalul prin care trece.

Alegeți mai degrabă sărăcia, ocară, despărțirea de prieteni sau orice suferință decât să vă mânjiți sufletul de păcat. Mai degrabă moartea decât dezonoarea sau călcarea Legii lui Dumnezeu, acesta trebuie să fie motoul fiecărui creștin. Ca popor care susține că este reformator și are drept comoară cele mai solemne și nobile adevăruri ale Cuvântului lui Dumnezeu, noi trebuie să ridicăm standardul mai sus decât este în prezent. Biserica trebuie să procedeze cu hotărâre cu păcatul și păcătoșii pentru ca să nu fie contaminați și alții. Adevărul și curăția necesită o lucrare mai deplină de curățire a taberei de Acani. Fie ca cei care au funcții de răspundere să nu tolereze păcatul la frați. Să li se arate că ori se lasă de păcat, ori se despart de biserică. (Testimonies for the Church 5:141-147 (1882)).

Evlavia și sănătatea

Înțeleptul spune despre înțelepciune: „Căile ei sunt niște căi plăcute și toate cărările ei sunt niște cărări pașnice” (Proverbe 3, 17). Mulți nutresc gândul că devoțiunea față de Dumnezeu este în detrimentul sănătății și al fericirii și voioșiei în cadrul relațiilor sociale ale vieții. Însă cei care umblă pe calea înțelepciunii și a sfințeniei găsesc că „evlavia este folositoare în orice privință, întrucât ea are fâgăduința vieții de acum și a celei viitoare” (1 Timotei 4, 8). Ei se bucură de toate plăcerile reale ale vieții și nu sunt tulburați de regrete deșarte cu privire la ore irosite sau diverse lucruri de care își amintesc cu oroare cei lumești, când nu sunt prinși în vreo distracție grozavă...

Evlavia nu este în conflict cu legile sănătății, ci în armonie cu ele. Dacă oamenii ar fi ascultat de Legea Celor Zece Porunci, dacă ar fi pus în practică principiile acestor zece precepte, sumedenia de boli care inundă acum lumea nu ar fi existat. Unii oameni susțin că distracțiile ușurate sunt necesare pentru ca mintea să nu ajungă în deznădejde. Mintea s-ar putea să fie într-adevăr distrasă în acest fel pentru un timp; însă, după ce trece încântarea, urmează cugetarea cu calm. Conștiința se trezește și își face auzită vocea care spune: „Aceasta nu este calea prin care se obține sănătatea sau adevărata fericire.”

Există multe distracții care excită mintea, însă, cu siguranță, după ele urmează descurajarea. Alte moduri de distracție și recreare sunt nevinovate și sănătoase; însă munca folositoare, care dă posibilitatea efectuării de mișcare fizică, va avea adesea o influență mai benefică asupra minții și în același timp fortifică mușchii, îmbunătățește circulația și se dovedește un mijloc puternic pentru refacerea sănătății.

„Cine este omul care dorește viața și vrea să aibă parte de zile fericite? Ferește-ți limba de rău și buzele de cuvinte înșelătoare. Depărtează-te de rău și fa binele; caută pacea și aleargă după ea! Ochii Domnului sunt peste cei iară prihană și urechile Lui iau aminte la strigătele lor. Domnul își întoarce fața împotriva celor răi ca să le șteargă pomenirea de pe pământ. Când strigă cei fără prihană, Domnul aude și-i scapă din toate necazurile lor” (Psalmii 34, 12-17).

Facerea de bine -- cel mai bun medicament

Conștienta facerii de bine este cel mai bun medicament pentru trupurile și mințile bolnave. Bindecuvântarea specială a lui Dumnezeu pe care o are cel ce o primește este sănătate și putere. Acela care are pace și mulțumire în minte în relația sa cu Dumnezeu este pe calea spre sănătate. A fi conștient că ochiul lui Dumnezeu este asupra noastră și că urechea Lui ne ascultă rugăciunile este într-adevăr o satisfacție. Să știm că avem un Prieten care nu dă greș niciodată, căruia ne putem încredința toate secretele sufletului, este o fericire pe care cuvintele nu o pot exprima niciodată. Cei ale căror facultăți morale sunt întunecate de boală nu sunt cei care pot prezenta în mod corect viața creștină sau frumusețea sfințeniei. Prea adesea, ei sunt aprinși de fanatism și sunt indiferenți sau mârniți, apatici.

Cei care nu simt că este o îndatorire religioasă aceea de a-și disciplina mintea spre a zăbovi asupra unor subiecte optimiste, de obicei, vor fi găsiți într-una din cele două extreme: fie vor fi în culmea fericirii, datorită distracțiilor neconținute, îngăduindu-și conversații frivole, râsete și glume, fie vor fi deprimați, având încercări mari și lupte în minte, considerând că doar puțini sunt cei ce au trecut vreodată prin ceea ce trec ei ca să poată înțelege. Aceste persoane, deși susțin că sunt creștini, își amăgesc propriile suflete...

Lenevia și descurajarea

Sentimentele de descurajare vin adesea atunci când există prea mult timp liber. Măinile și mintea trebuie să fie ocupate cu lucru util, ușurând poverile semenilor; iar cei care sunt ocupați în acest fel vor avea și ei înșiși aceste foloase. Lenevia oferă timpul de a zăbovi asupra unor necazuri imaginare; și adesea, cei care nu au greutate și încercări reale le vor împrumuta din viitor.

Sub masca religiei există multă înșelăciune. Patimile stăpânesc mintea multora care au ajuns destrăbălați în gând și simțământ ca urmare a „mândriei, viețuirii în belșug și trândăviei” (Ezechiel 16,49). Aceste suflete înșelate se amăgesc singure că sunt persoane spirituale și special consacrate, când de fapt experiența lor religioasă constă mai degrabă într-un sentimentalism bolnăvicios decât în curăție, bunătate adevărată și umilire a eului. Mintea trebuie abătută de la propria persoană; puterile ei trebuie

exercitate în a face planuri spre a face pe alții fericiți, a urmări binele lor. „Religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfan și pe văduve în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume” (Iacov 1,27).

Adevărata religie înobilează mintea

Adevărata religie înobilează mintea, rafinează gustul, sfințește judecata și face pe cel ce o posedă părtaș al curăției și sfințeniei cerurilor. Ea aduce îngerii mai aproape și se separă tot mai mult de spiritul și influența lumii. Ea pătrunde în toate domeniile și relațiile vieții și ne dă „duhul unei minți sănătoase”, iar urmarea sunt fericirea și pacea.

Apostolul Pavel a spus fraților filipeni: „Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească. Nu vă îngrijorați de nimic; ci în orice lucru aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri. Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice cunoștință, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus” (Filipeni 4, 8.6.7). (Signs of the Times, 23 octombrie 1884. Pentru studiu suplimentar: Testimonies for the Church 4:552-554; „Sănătatea și religia”)

Un pas înainte

Lucrarea de educare în domeniul misionar medical constituie un pas înainte de o mare importanță în a-l trezi pe om față de responsabilitățile sale morale. Dacă pastorii ar fi preluat această lucrare în diferitele ei departamente în conformitate cu lumina pe care a dat-o Dumnezeu, ar fi existat o reformă mai hotărâtă în mâncare, băutură și îmbrăcăminte. Însă unii s-au așezat exact de-a curmezișul înaintării reformei sănătății. Ei au tras pe oameni înapoi prin remarcile lor condamnatoare sau prin nimicurile și glumele lor. Atât ei înșiși, cât și alții, în număr mare, au suferit până la moarte, însă nici unii, nici alții nu au fost înțelepți. (Testimonies for the Church 6:377 (1900)).

Religia și mulțumirea

Satana și-a croit drum în Eden și a făcut-o pe Eva să creadă că ea are nevoie de ceva mai mult decât a rânduit Dumnezeu pentru fericirea ei, că fructul oprit va avea un efect înviorător special asupra corpului și minții ei și că ea va fi înălțată până la a fi egală cu Dumnezeu în cunoștință. Însă cunoștința și folosul pe care a crezut că le va dobândi s-au dovedit a fi pentru ea un blestem teribil.

Există persoane cu o imaginație bolnavă, pentru care religia este un tiran care stăpânește asupra lor cu un toiag de fier. Unii ca aceștia se plâng mereu de starea lor nenorocită și murmură datorită presupusului păcat. Iubirea nu există în inimile lor; chipurile sunt mereu încruntate. Ei sunt reci ca gheața atunci când un tânăr sau oricine altcineva râde nevinovat. Ei consideră ca orice recreație sau amuzament este păcat și cred că mintea trebuie ținută mereu cu asprime, în tensiune. Aceasta constituie o extremă. Alții gândesc că mintea trebuie să fie tot timpul încordată spre a descoperi noi amuzamente și distracții pentru a dobândi sănătate. Ei învață să depindă de emoții tari și nu se simt în largul lor fără acestea. Unii ca aceștia nu sunt adevărați creștini. Ei sunt într-o altă extremă. Adevăratele principii ale creștinismului deschid în fața tuturor o sursă de fericire ale cărei dimensiuni nu pot fi măsurate. Hristos, locuind în noi, constituie un izvor de apă care țâșnește spre viața veșnică. Este un izvor continuu din care creștinii pot bea ori de câte ori doresc, fără ca izvorul să sece. (Testimonies for the Church 1:565-566 (1867)).

A nutri necazuri imagine este un lucru vătămător

Ceea ce aduce boala trupului și a minții pentru majoritatea oamenilor sunt sentimentele de nemulțumire și răzvrătire. Ei nu au pe Dumnezeu, nu au acea nădejde care pătrunde dincolo de perdea, care este ca o ancoră pentru suflet, atât sigură, cât și neclintită. Toți cei care au această nădejde se curățesc după cum El însuși este curat. Aceștia nu au de-a face cu nemulțumire, insatisfacție, răzvrătire; ei nu sunt în permanentă căutare după ceea ce este rău și nu zăbovesc asupra unor necazuri închipuite, însă vedem pe mulți care au înaintea lor un timp de necaz; ei par să nu găsească nici o consolare, ci gândesc mereu că li se va întâmpla ceva înspăimântător de rău.

Astfel de oameni îl dezonorează pe Dumnezeu și aduc ocară asupra religiei lui Hristos. Ei nu au dragoste adevărată pentru Dumnezeu, nici pentru soții lor, nici pentru copiii lor. Suferințele lor au devenit morbide. Însă distracțiile deșarte nu vor îndrepta niciodată mintea unor oameni ca aceștia. Ei au nevoie de influența transformatoare a Spiritului lui Dumnezeu pentru a fi fericiți. Ei au nevoie de mijlocirea Domnului Hristos pentru a avea parte de o alinare divină și consistentă. „Căci cine iubește viața și vrea să vadă zile bune, să-și înfrâneze limba de la rău și buzele de la cuvinte înșelătoare. Să se depărteze de rău și să facă binele, să caute pacea și s-o urmărească. Căci ochii Domnului sunt peste cei neprihăniți și urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor. Dar fața Domnului este împotriva celor ce fac răul” (1 Petru 3, 10-12). Cei care cunosc acest pasaj din Scriptură din experiența lor sunt cu adevărat fericiți. Ei consideră aprobarea cerului de mai mare valoare decât orice distracție pământească; Hristos în ei, nădejdea slavei va fi sănătate pentru trup și tărie pentru suflet. (Testimonies for the Church 1:565-566 (1867)).

Capitolul 261

Nevoia de consacrare

Pastori și medici, în lucrarea voastră, voi purtați răspunderi grele. Fie ca gândurile voastre să nu fie ușurate, sau comune, sau egoiste datorită lipsei harului lui Hristos. Pregătirea pentru căminul de sus trebuie să o facem în această viață. Harul lui Hristos trebuie întrețesut în fiecare fibră a caracterului.

Trebuie să spun tuturor celor care susțin că sunt convertiți: Sunt inimile voastre cu totul schimbate, vegheați voi cu rugăciune, sunteți voi statornici și integri ca să nu aveți doar ceva ce seamănă cu religia, ci însuși articolul cel prețios, autentic? Pastori și medici, atunci când L-ați primit pe Hristos, ați experimentat voi un simțământ profund al nevoii voastre spirituale? Cât de mult înseamnă pentru voi, care sunteți slujbași ai neprihănirii, să acceptați darul ceresc al luminii, iubirii, păcii și bucuriei în Duhul Sfânt? Voi trebuie să fiți pătrunși de așa o dragoste pentru Hristos, încât să-I puteți preda toate simțămintele voastre și să-I predați viața Aceluia care Și-a dat viața pentru voi. Pătrunși de dragostea lui Hristos, voi trebuie să fiți constrânși să faceți fapte de slujire neegoiste până când acestea devin viața voastră practică. Creșterea zilnică în viața lui Hristos creează în suflet atmosfera cerului, plină de pace; și în această viață se vor aduce continuu roade.

Frați și surori, avem nevoie de acea reformă prin care trebuie să treacă toți cei răscumpărați, prin curățirea minții și a inimii de orice urmă de păcat. În viețile acelor care sunt răscumpărați prin sângele lui Hristos, sacrificiul de sine este mereu prezent. Bunătatea și neprihănirea vor fi văzute. Experiența lăuntrică, liniștită, va face viața plină de evlavie, credință, blândețe și răbdare. Aceasta trebuie să fie experiența noastră zilnică. Noi trebuie să ne formăm caractere fără păcat -- caractere neprihănite, în și prin harul lui Hristos... Inimile noastre trebuie să fie curățite de orice necurăție în sângele vărsat pentru îndepărtarea păcatului.

Când pastorii vor pune frumusețe în învățătura Domnului Hristos, Mântuitorul nostru, și când medicii vor descoperi harul vindecător al lui Hristos în cuvintele, faptele și influența lor, când Mântuitorul va fi prezentat ca fiind Cel prea iubit, atunci se va face o mare lucrare în folosul sufletelor. Dumnezeu dorește ca adevărul să existe în

sanctuarul lăuntric al sufletului pentru ca întreaga viață să fie o reprezentare a vieții lui Hristos...

Îi rog fierbinte pe frații și surorile mele, care sunt pastori sau medici, să trăiască în viața lor principiile cele prețioase ale adevărului, pentru ca și alții să vă cunoască, să știe că ați fost cu Isus și ați învățat de la El, care este curat, sfânt și neîntinat, fără vină, într-un veac păcătos și stricat. Atunci mulți vor fi întorși la Domnul prin eforturile serioase făcute pentru ei de către cei ce cunosc adevărul.

Capitolul 262

Abstinență totală

Când cumpătarea este prezentată ca o parte a Evangheliei, mulți își vor da seama ca au nevoie de reformă. Ei vor vedea cât este de vătămător a consuma băuturi amețitoare și că abstinența totală constituie unica platformă pe care poporul lui Dumnezeu poate sta cu conștiinciozitate. Pe măsură ce se dau aceste învățături, oamenii vor fi interesați și în alte domenii ale studiului biblic. (Testimonies for the Church 7:75 (1902)).